Nhã Ca

con đường ấy
mãi mãi đường xưa

Đường Tự Do Saigon

Trương Thiên *

Nhã Ca

Đường Tự Do Sài Gòn

vietmessenger.com

Một đầu, dòng sông Saigon lấp lánh. Một đầu khác, tượng Đức Mẹ trắng toát trước Vương Cung Thánh Đường. Lòng đường hẹp mà vỉa hè rộng. Con đường ấy, một thời ngắn ngủi thôi, mang tên là Tự Do. Tên cũ của nó, thời Pháp: Catinat. Tên mới, thời Cộng Sản: Đồng Khởi. Không biết đã hoặc sẽ còn những tên nào khác nữa? Với tôi, mãi mãi, con đường ấy mang tên là Tự Do.
Đủ loại gót giày, từ Nam chí Bắc, từ năm châu bốn biển, đã nện trên vỉa hè Tự Do. Không chỉ giày dép đâu, mà con người, cả tôi nữa, khi đi đứng, hít thở, hòa mình vào sinh hoạt ở trên con đường này,đã hòa hợp với mạch sống của mọi thời đại, mọi hoàn cảnh.
Bắt đầu từ một buổi trưa nắng sau khi Saigon đã thay tên đổi đời...

Chương 1

Không ai đi theo bà ta nữa à? Đám con nít phá phách, hỗn xược, quái ác, làm cái đuôi dài cứ rụng dần từng khúc. Cuối cùng, bà ta chỉ một mình.

Người đàn bà này quê quán ở đâu? Không biết. Xuất hiện bao lâu trên con đường này, cũng không nhớ nữa. Hình như bà mới trở dậy sau một giấc ngủ ở bãi cỏ, dưới chân tượng Đức Mẹ ở nhà thờ Đức Bà. Nằm chèo queo, trần truồng, hồn nhiên, thơ dại như một đứa trẻ nít. Ngủ màn trời, chiếu đất, tắm rửa ở máy nước công viên, ăn uống có người nuôi. Quán ăn, quán cà phê dọc con đường Tự Do mọc lên như nấm. Chỉ cần dừng lại trước một tiệm ăn nào đó, hay xe bánh mì. Chỉ đứng yên lặng chờ, rồi có... Để được bình yên như vậy, bà ta cũng có một kỳ khổ ải...

Chuyện gì mà vui như Tết vậy? Ôi thôi, con nít đông như

kiến, rồi người lớn cũng chạy theo. Cả mấy hàng gính lề đường, bà Mập xe bánh mì góc Givral, bà Ốm bán bánh mì vừa bánh cuốn góc Đồng Khởi- Lê Thánh Tôn, bỏ cả xe mà chạy. Họ chạy tuốt lên phía nhà thờ, kẻ trước người sau, tấp nập như đi lĩnh gạo. Chen chúc, xô đẩy nhau, thấy được cảnh gì? Chị ta, đã trần truồng phần trên và đang trút bỏ phần dưới. "Hoan hô. Nhiệt liệt. Khẩn trương." Bọn con nít vỗ tay, la hét rầm trời. Chị đàn bà như không để ý gì hết, vừa được hoàn toàn trống trãi chị cười vu vơ, như hoan nghênh sự thoải mái của mình. Vậy là có một đám rước từ đầu đường kéo xuống. Chị ta đi trước, đám đông đi sau, la lối, cổ võ. Ngang qua nhà hát lớn thành phố, đụng phải một đám biểu tình mừng ngày sinh nhật Bác vừa tới nơi. Đám biểu tình này gồm nam phụ lão ấu mà phụ nữ thì đông. Nhi đồng đi trước sắp hàng hai, rồi tới phụ nữ sắp hàng tư, vừa đi vừa uốn éo điệu múa, vung tay, đưa chân, oằn người theo điệu hát: Như có bác Hồ trong ngày vui đại thắng.. Tiếp theo là một đám nhi đồng khác, đeo trống, tay cầm dùi, đánh tùng tùng phụ họa rất ăn nhịp, chứng tỏ có tập dượt nhiều thời giờ. Phụ lão người hô nhiệt, người hô liệt loạn xạ ngầu. Các cụ đâu còn hơi nhiều để hô nên nó loạng choạng là vậy. Hôm đó chị đàn bà cởi truồng bị công an còng tay dẫn đi lần đầu, rồi tiếp theo, mấy chục lần không đếm được, chị bị bắt ở phường cũng có, lên quận cũng có. Đánh đập, dọa nạt, bầm người, tím thây. Ăn nhằm gì nữa vì chị mất trí nhớ. Buộc chị phải mặc quần áo mới được đi ăn xin. Chị mặc vào rồi lại cởi ra. Riết công an cũng thấy chán không bắt, mà người lớn con nít gì cũng cho là thường rồi, không hào hứng coi nữa...Họa hoằn cảnh chị đi giữa đường tồng ngồng có đập vào mắt một số người ngoại quốc đi trên đường. Người ngoại quốc không có thói đứng lại xem nhìn. Nhan sắc chị cũng chẳng còn mà hình dáng chị thì quá tơi tả dị dạng, chẳng còn chút hấp dẫn nào để buộc chị tội khiêu dâm ngoại cảnh, nên bây giờ chị cũng như con đường Tự Do, coi thong dong quá.

Chị bước chậm rãi. Thích đi thì đi, thích dừng lại thì dừng. Ở ngã tư Đồng Khởi Lê Thánh Tôn chị đứng lại nghỉ chân. Nhà hàng ăn, mấy giờ rồi mà có cô con gái tóc xù bông kéo đàn violon thánh thót, còn có cái ông nhạc sĩ thấp thấp như đang nằm bò trên cái đàn bự. Bà Ốm bán bánh mì nhìn trời kéo mây thở dài, sửa miếng vải bạt che.

"Đi đi, cho người ta bán hàng. Nhìn gì."

Đi thì đi, chị bước xuống nữa. Tiệm thuốc tây quốc doanh người ta sắp hàng dài quá. Chị dừng lại, nhón chân ngó vô. Mấy cái đầu quay lại nhìn chị nên chị phải cười xã giao một cái. Vậy là lịch sự rồi, chị nhìn qua bên kia đường, tiệm cà phê, tiệm thêu đều mở cửa. Có cái thằng cha tre trẻ hay đứng trước cửa chống nạnh tay ngó lui ngó tới. Nó có đứng đó không? Có kìa. Chị đưa tay vẫy chào, chào bằng tay rồi dạng chân ra chào nữa, lối chào này tụi con nít trước thích lắm, bây giờ sao không thấy chúng thích nữa. Cái thằng đàn ông mặt đang vui tươi sao xụ xuống như con cú, quay ngoắt trở vào. Hôm nay đứng xa chị không nghe cái giọng Bắc kỳ đặc của nó: "Con mẹ điên, cút ngay. Kêu công an còng giờ." Ai điên vậy? Chị hỏi hoài, ai cũng cười. Chỉ có thằng Bò, cái thằng cứ đeo sát mặt đất đó, nói: "Bà điên chớ ai điên nữa. Vậy mà cũng không biết. Ngu." Ngu. Mấy tiếng này hình như hồi trước chị có biết, bây giờ thì chị không biết nữa.

"Biết ca không?" Cái bà đèm đẹp ở một trong mấy hàng thêu hay hỏi chị. Chị nói: "Biết." Chị ca. Bà hàng thêu xua tay: "Thôi, làm ơn tốp lại đi. Khiếp quá." Vậy là không hay? Chị hỏi thằng Bò. Nằm dưới đất ngó lên, nó cười: "Ghê quá bà ơi, bà hổng biết ca." Từ đó chị tịt luôn, nhất định, cho tiền cũng không mở miệng.

Xuống nữa, chắc gặp thằng Bò. Chị đi thẳng, hai tay đong đưa đánh đường xa. Nước ở đâu vậy? Chị ngó lên. Ông trời buồn đái, đái bậy làm chị ướt. Chị quay ngược trở lại.

° ° °

Mấy đứa bụi đời thường đố nhau: Đố trán cao hay trời cao? Đứa nào cũng mau mắn trả lời: trời cao. Rồi tắc lưỡi: Thua, quên hoài. Trán cao chớ. Mình thấy trời mà không thấy trán mình, phải soi gương mới thấy.

Thằng Bò thì trái lại, trán cũng cao mà trời cũng cao. Chẳng bao giờ nó thấy được khoảng trời xanh, bởi người ta đi bằng hai chân, mặt nhìn thẳng phía trước mà nó thì hai tay phải làm hai chân trước, như con chó, con mèo đi bằng bốn chân. Mấy đứa bụi đời còn mạt sát nó, thua cả con chó con mèo, chó mèo hai mắt vẫn thấy đằng trước, còn nó thì bò, mà mắt chỉ thấy mặt đất.

Hôm nay cũng vậy, trời mưa, bọn trẻ bụi đời lười đi chôm chĩa. Đói một bữa không chết được, với chúng, đói là sự thường tình, nên vui vẻ tụ năm tụm mười, tìm thằng Bò phá chơi. Khỏi sợ ai đi. Mấy chú công an đến giờ này no rồi, gặp cũng vui vẻ cả.

Không phải tìm lâu, ngay góc hiên khách sạn Cửu Long, thằng Bò đang nằm co quắp, mắt hiêng hiếng ngó ra phía bờ sông đang trắng xóa màn mưa đục. Phía cửa vào tiệm ăn, chị bán thuốc lá mắt buồn ngủ díp lại mà miệng ca ư ử điệu nhạc cải lương. Quán ăn này thì ngày mưa nắng gì mà hễ có ghi bảng hôm nay bán bia bốc thì không còn cái ghế nào trống. Bữa nay cái bảng ghi có bia bốc lật mặt lại rồi, quán sói đầu, lưa thưa vài ba trự có vẻ ngồi núp mưa hơn là hăng hái ăn nhậu.

Cả bọn chín đứa, cầm đầu là thằng Lai Phá, mặt đầy tàn

nhang, tóc vàng hoe, quần áo tay chân lấm lem như vừa chui dưới cống lên. Thằng đàn em đi kế nó ăn mặc như Bang chủ cái bang, áo thắt ngang bụng bằng sợi dây thừng, hai chân bơi trong đôi giày rộng thùng thình, tay cầm cái lon bơ bự trống hốc, chưa có khúc xương, chút nước lèo nào. Như vậy, chứng tỏ cậu ta chưa "hành nghề" chui vô chực xương ở một hàng quán. Còn một thằng nữa, hai tay lở loét ghẻ là ghẻ, có con ghẻ đang sưng mọng, có con ghẻ bung nước, chảy tùm lum mà thằng nhỏ cứ quẹt lên mặt lia lịa. Trong băng thằng Lai Phá còn có hai nữ tặc nhí con, đứa nào cũng chìa cái mỏ ra đằng trước, như sẵn sàng chửi lộn. Một đứa mặc cái áo thun đỏ cũ sờn, còn một đứa lượm đâu được cái váy cũn của ai mà nó mặc dài xuống mắt cá chân, thêm cái áo rộng dài tới đầu gối, nên khó mà biết được con bé gầy ốm tới mức nào. Bọn lít nhít đằng sau, quần áo tơi tả dơ dáy, mặt mày đã láo liên còn làm bộ cương thêm cho vênh váo.

"Ê Bò, ai cho mày nằm đây. Đứng dậy ông bảo."

Thằng Bò rời cái màn mưa trắng đục phía bờ sông, khó nhọc đưa cái đầu qua vị trí khác. Đụng nhóm thằng Lai Phá, mắt nó càng đục hơn. Nó đưa tay lên chùi giòng nước miếng đang nhỏ xuống, mất thăng bằng muốn té nhủi và nó nằm bẹp xuống đất.

"Ông hỏi không trả lời mầy?"

Nó còn biết trả lời sao? Không nằm đây thì nằm đâu. Con đường Tự Do là đất sống của dân trẻ con bụi đời. Cả thành phố, độc nhất con đường này có khách ngoại quốc tới lui, ở trong các khách sạn. Dân có máu mặt cũng vô ra các quán nhậu, nơi chốn ăn chơi toàn khu vực này. Chỉ có khách ngoại quốc mới bố thí cho chúng nó, dù một đồng tiền đô cũng hơn cả xấp giấy bạc của nhà nước đang xài. Ngày

đêm gì nó cũng chỉ bò quanh quất từ đầu đường tới cuối đường. Nó đã cố "cắm " một chỗ vừa đủ nằm trong bãi cỏ công viên, không được, nó bị bật ra ngay.

Thấy thằng Bò lầm lì, không trả lời mà nhìn chăm chăm nó, thằng Lai Phá tức. Nghinh phải không? Trước bọn đàn em, nó phải ra oai. Nó dõng dạc ra lệnh: "Bò, nghe đây. Anh Hai mày bảo mày bò dậy."

Vẫn đưa mắt nhìn thằng Lai Phá để đề phòng, thằng Bò bò dậy. Hai tay nó chống chưa vững thì thằng Lai Phá đã cho nó một cái đá ngã lăn quay. Thật ra đã quen bị đá đấm, ngã, lăn, thằng Bò không cảm thấy đau đớn chút nào. Ngặt cái, thằng Lai đá mạnh quá, nó lăn ra mé hiên, nhằm vũng nước nên ướt nhẹp.

"Anh Hai mày bảo thì phải nghe lệnh cho nhanh. Bò lại lần nữa coi."

Không biết bao nhiêu lần nó bị nhóm thằng Lai Phá hành hạ. Nó căm thù lắm, nhưng tàn tật, thế cô, còn biết làm gì hơn.

"Thằng này không chịu nói. Bắt nó nói đi."

"Ê, mày đâu có câm mày. Đừng bày đặt ngậm hạt thóc chớ."

"Bắt nó phải bò. Mày bò ba vòng tụi tao tha cho."

Không biết bao nhiêu lần bị lừa rồi, thằng Bò nghe nói vẫn cứ mừng. Nó chống tay, ngó thằng Lai như muốn hỏi mày có nói thật không , rồi bắt đầu bò. Chưa được nửa vòng, một đứa con gái cưỡi lên lưng nó. Con bé cũng nhẹ thôi, nhưng từ quần áo, mông nó tỏa ra một mùi hôi thối làm nó

muốn sặc họng tắt thở luôn. Rồi thằng có hai bàn tay ghẻ đưa tay vào cái miệng há hốc của thằng Bò. Đứa con gái kia chạy đằng sau, đưa tay kéo tụt chiếc quần của thằng Bò ra. Thằng Bò nằm bẹp xuống, co quắp hai chân che dấu làm con bé cưỡi trên lưng nó mất đà, nằm chồm trên người nó. Có vậy thôi mà cả bọn cười muốn bể bụng. Có thằng còn nằm lăn ra đất mà cười.

"Mẹ đứa nào chơi tao vậy?"

Đứa con gái lồm cồm ngồi dậy. Tức ai không biết, thằng Bò lãnh đủ. Tiện chân con bé đá vào bụng thằng Bò, miệng chửi tía lia. Lại thêm cho tụi nhỏ một trận cười nữa.

Chị bán thuốc lá phía trước cửa hàng ăn quốc doanh đang lim dim mắt, bừng tỉnh. Thấy tụi nhỏ chơi ác thằng bé tàn tật, chị động lòng, đứng bật dậy:

"Ê, bọn quỉ sứ, có dang ra không? Chơi gì mà ác đức ác nhơn vậy?"

Thấy tụi nhỏ còn muốn làm trò thêm, chị cáu:

"Biểu đi có đi không?"

Chị cúi xuống lượm chiếc guốc. Cả bọn dồn lại thủ thế. Thằng Lai nhổ toẹt một bãi nước bọt.

"Nhớ nghe bà. Nhiều lần bà xía vô tụi tui rồi nghen bà. Bà muốn gì đây? Cho bà một thằng Liên Xô bự tổ cối giờ."

"Ranh con. Cút."

Thấy găng, cả bọn đành bỏ đi. Thằng Lai đưa tay dứ dứ:

"Tụt quần bà luôn giờ."

"D.M. Không hiền với tụi bay được rồi."

Chị bán thuốc lá dơ cao chiếc guốc. Cả bọn vừa chạy vừa cười. Cơn mưa tạnh bất chợt, bức tranh đường phố cũng đổi. Xe cộ ở đâu ào ào ra. Từ khách sạn Cửu Long, hai người khách ngoại quốc cũng ra tới đường, vậy là bọn thằng Lai Phá có việc. Chúng bu quanh hai người ngoại quốc, giọng khổ não van vỉ: "Mô-nay...chút chút. Mô-nay..." Chúng đeo riết, lên tới phía trên, ngang qua mấy tiệm đồ chơi, lên gần tới nhà thờ Đức Bà thì hai người ngoại quốc rẽ vào góc đường Nguyễn Du. Họ bước vào một quán ăn nằm trong một ngôi nhà đẹp, có vườn. Quán không tên, nhưng hầu hết khách ngoại quốc đều biết tiếng, đó là quán ăn của bà Luật sư Phước. Còn luật lệ gì nữa, bà luật sư cũng đói meo, nếu không mau mắn bày ra quán bán thức ăn...cái ngã tư đón tiếp khách Quốc Tế.

Ở đây bọn thằng Lai Phá gặp một bọn con gái lớn hơn chúng nó chẳng bao nhiêu, đang đi ngược đường xuống. Mấy con bé son phấn tùm lum, quần áo đã biết hở hang. Thằng Lai Phá kêu lớn:

"Ê Chiến, mày đãi tao một bữa đi rồi tao để yên cho mày đi "vù" với mấy thằng Đông Đức. Dạo này mày lên quá rồi nghe mày."

"Thôi đi ông, người ta còn mới tinh, chưa có của gì hết trơn. Muốn đãi dễ ẹc. Lúc nào, ông?"

Thằng Lai Phá cười ngất:

"Tại hạ không dám, cô nương cấy cho vi trùng..."lâu nặng" là tại hạ nát thây chiến trường..."

Bọn nhỏ vỗ tay rầm rầm, cảm phục thằng Lai Phá ăn nói hay như trong phim chưởng...Rồi cũng đến lúc chúng giải tán thôi. Đến giờ làm ăn rồi. Nhưng khu này không được, đừng hòng bước vào sân cái quán này, công an còng cổ ngay. Đành chia nhau tản mạn tứ phía. Bọn con gái đã đi xuống phía dưới, có mấy quán cà phê...Mới đó thôi, chúng còn trong nhóm ăn xin của thằng Lai, vậy mà nay đã đi làm gái. Có cả cái con mới dưới quê lên, nó nói hồi đó mới đẻ đã trúng pháo kích của Việt Cộng, hớt mất một cánh tay. Lúc mới tới, đầy bùn, vậy mà, con bé giờ trắng trẻo quá, còn có cái núm đồng tiền bên má. Ngực nó mới nhú nhú bằng trái cau thôi...nhưng thằng Lai ưa nhìn cái miệng nó nói tục và nụ cười rất đĩ của con bé. Nó tự nhủ, thích vậy thôi chớ các vàng các bạc cũng hết dám đụng vô bà rồi...Chịu thua, thằng Liên Xô bự con vậy mà nó còn dám...Chửi nhau, con bé vênh váo:" Mắc mớ gì mày? Ừa, con lai Liên Xô thì đã sao? Lai Mỹ như mày cũng thê thảm vậy. Tao chấp luôn, miễn có tiền sống là được." Coi con bé đi còn làm bộ cái đít nhoi nhoi, sau trước vẫn bằng nhau nghe mày. Thằng Lai nhổ toẹt một đống nước bọt. "Cà chớn quá. Gửi đời cho tướng cướp sớm quá mày ơi. Chết là chắc nghe con."

Còn lại một mình, nó tà tà đi xuống phía cuối đường. Không thấy thằng Bò đâu nữa. Chị bán thuốc lá đang có khách. Giờ chiều mà, cái miếng bìa màu vàng trước cửa lại lật ra: "Hôm nay có bia bốc." Hèn chi, khách khứa tấp nập quá. Nó tới bên chị bán thuốc:

"Ủng hộ cho một điếu Tam Đảo, Vòm Cỏ gì cũng được, chị Bông?"

"Có cức cho mày. Thằng ranh con."

"Không cho thì thôi, cấm chửi nghe bà. Vậy thì mua. Nè, thấy tiền ham chưa. Một gói luôn. Ba số. Đổi dùm, thối lại. Ăn vừa vừa thôi đó bà."

Chị Bông giật đồng đô la trên tay thằng bé thiệt nhanh như sợ ai thấy. Cái thằng trời đánh này mà lúc nào cũng hên. Không hiểu sao cứ thấy cái mặt lai của nó là khách ngoại quốc phải cho nó bằng đô la, mà mấy đứa kia thì khó khăn, mấy ông xua tay, lắc đầu quầy quậy. Bởi vậy nó mới làm vương làm tướng dữ.

Trong lúc đó, thằng Bò đang bò lên phía trên, mặt đường phía bên mặt. Một vài người ngoại quốc đi qua, ngó lui, xì xầm về nó. Một bà tóc vàng hoe chạy lui dúi vào tay nó tờ giấy một đồng đô la. Nó vui mừng quá. Thay vì nói lời cám ơn, nó sủa gâu gâu làm mấy người ngoại quốc cười lớn. Nó không cười được như vậy đâu, có một đồng đô, nó phải tìm cách giữ gìn, bảo vệ nó. Bọn Lai Phá mà biết được, không những mất tiền mà còn bị đòn là cái chắc. Nó nhìn quanh, không có một đứa nào trước và sau nó lúc này. Nó bò qua đường, nhanh như một con sóc...

"Phựt" một cú đá trúng vào mặt, móc nó ngã văng xuống đường. Nó lăn một vòng tránh mấy bánh xe đạp và trườn nhanh lên lề . Khó nhọc, nó xổm người, nghinh mặt nhìn lên. Một vòm cây, một mái nhà, một bảng hiệu tiệm cà phê. Nó hiểu ra rồi. "Thằng Bắc Kỳ" mới chớ ai vô đây nữa. Đưa cái đầu xuống, nó nhìn thấy đôi dép da. Nó biết ai là người đi đôi dép da này. Gạo trắng nước trong, đôi bàn chân bắt đầu trắng ra. Giận đến nổi mấy con râu răng trong mồm nó cũng nổi điên, giựt rần rần. Được, miếng thịt này ngon, tao cho cắn một miếng.

Bất thình lình, hai bàn chân lùi lại. Một chiếc dép rơi ra. Tiếng kêu giận dữ:

"Quân ăn cướp. Mày dám cắn hả? Tao vặt không còn một cái răng."

Thằng Bò đã xỏ tay vào chiếc dép. Tay nó cũng là chân thôi, tại không có giày dép để mang. Thoắt cái, nó đã ra tới giữa đường, lách trong giòng xe cộ, nó thoát hiểm dễ dàng, qua bên kia đường. Biết là sẽ còn ăn đòn thêm nếu còn giữ lì chiếc dép, nó dùng sức của một cánh tay hất chiếc dép văng xuống, lọt giữa giòng xe cộ. Thằng cha sẽ băng qua chắc mình chạy không kịp quá. Thằng cha thì đang la hét rầm trời bên kia, chưa qua được vì một đoàn xe đạp đang thả dốc, có mấy thằng choai choai đang đứng dang tay trên xe biểu diễn. Rồi đoàn xe cũng hết, mà người đuổi cũng đuổi tới nơi, xỏ được lại chiếc dép vào chân, đang bước lên lề đường. Nó yên tâm khi nhìn thấy một đôi giày cao gót đi ngang qua. Cứ nhìn giày dép, kiểu chân bước là nó biết người nào nó đã từng gặp, từng chú ý."Cô Mai, cô Mai, cứu..." Nó nắm đại gấu quần cô Mai giựt giựt. Cô Mai Bắc suýt rơi cái ví xuống đường vì tay phải kéo giữ ống quần. Đang mặc bộ đồ bộ ở nhà, quần luồn giây thun mà thằng nhỏ kéo muốn tụt xuống.

Thay vì bực thằng Bò, cô Mai Bắc trút lên đầu thằng đàn ông đang hùng hổ sấn tới.

"Ông làm cái gì vậy ông Bảnh?"

Thằng Bò nhổm lên, hé đồng đô la nó vẫn còn nắm chặt trong tay cho cô Mai coi, miệng chu chéo:

"Thằng ăn cướp. Nó tính giựt tiền của con. Cô Mai, giữ dùm con."

Mai Bắc cúi xuống giựt tờ giấy trong tay thằng bé bỏ vào ví,

miệng cười cười.

"Ông tên Bảnh mà chẳng bảnh tí nào. Tiền nó đi xin mà ông đi giựt."

Trước mặt người đẹp có nụ cười mê hồn, Bảnh cứng họng. Đôi dép thì đã đi trong chân, còn cái máu hách xì xằng, khi không đá thằng nhỏ xuống đường để nó cắn cho một miếng gần đứt thịt. Giờ nó còn có người đẹp bênh thì thua đứt đuôi con nòng nọc rồi. Bảnh đành châm chế:

"Bà mà tin mấy thằng đầu đường xó chợ này hả? Nó bán bà luôn."

"Thôi ông ơi, đừng bắt nạt con nít. Ông xê ra."

"Cái bà này, chớ tôi xáp vô hồi nào đâu. Xê ra thì xê ra."

Hắn nhìn thằng Bò, nạt lấy chút thể diện:

"Đ M, thằng ranh con. Mày mà còn lưu manh nữa ông trói đem ra phường. Muốn ở tù không?"

"Muốn"

Thằng Bò trả lời, chửi thầm trong bụng. Cái thứ chó cậy nhà gà cậy vườn. Hở chút là dọa công an. Tuy vậy, để an toàn, nó bò theo bén gót cô Mai Bắc.

° ° °

Nhà cửa ở con đường này sát nách nhau, mà kín bưng như cái hộp. Chỉ có mặt tiền là còn hứng được chút không khí để thở.

Bảnh bực dọc từ sáng sớm. Pha cà phê thì bà chủ chê. Cái

con mụ này chưa ngày nào bằng lòng được ly cà phê Bảnh pha. Hôm thì chê nhạt như nước ốc, hôm thì kêu ngọt lợ như chè đậu đen. Vậy mà chưa khó bằng hồi ông chủ vừa mới bị bắt. Nhiều lần, cả ly cà phê hắt vào mặt là là chuyện quá thường. Đâu phải cứ con ông cháu cha là chắc ăn trong xã hội đỏ này. Ông chủ thiếu tá Việt Cọng, đeo lon, quân hàm đầy cầu vai. Chưa thấm gì với bà chủ Ngọc Hoa, không phải một gốc bự mà dây mơ rễ mái ba bốn gốc. Này nhé, nghe nói cha ruột là một anh hùng liệt sĩ Cách Mạng. Ông bố liệt rồi mà bà mẹ chưa liệt nên tấp vào một ông Bự khác, ông này tướng tư lệnh vùng, hét ra lửa.

Hồi bà chủ còn nhỏ, vì con anh hùng liệt sĩ nên được bác Duẫn nhận làm con nuôi. Cách Mạng vô, chiếm ngay một căn phố mặt tiền đường Tự Do. Trong khi các căn khác bày bán lai rai sinh tố, giải khát với bàn ghế xập xệ, thì căn phố này là một tiệm cà phê ca nhạc rất ăn khách. Ông chủ làm ăn lớn nên khách sộp lui tới đông như kiến.

Ông chủ to cao, bà chủ cũng nặng kí, vậy mà chỉ sinh được có hai đứa con gái, mong con trai nối giòng, cả hai lần đều mong hụt. Địa phương được lệnh của tướng vùng, dượng ghẻ của bà chủ, phải che chở cơ sở làm ăn. Cơ sở này sa sút dần từ ngày ông chủ bị bắt, rồi đóng cửa luôn. Nghe đâu, tướng sư lệnh vùng bảy dù lọng ngợp trời mà không che chở được anh con rể "tổ chức" đưa người vượt biên bằng đường bộ lấy cây...vàng lá. Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết, ông chủ của Bảnh xui là vậy.

Hồi đầu Bảnh buồn chi lạ, hắn thương ông thầy của hắn, đang lên voi một phút xuống chó sao mà bỉ bạc quá. Hắn mang ơn ông thầy của hắn ngợp mặt mũi. Bộ đội miền Bắc, dù đã thời bình rồi, ai hưởng thì hưởng chớ bộ đội "mèo lại hoàn mèo". Hắn cũng đã từng vượt biên, vô tù ra khám. Cảnh tù ngục còn khổ cực hơn vì đã bộ đội mà không thấm

nhuần đạo đức Cách Mạng. Cũng may gặp ông thầy, thấy hắn trắng trẻo, dẻo mồm dẻo miệng nên thương, bảo lãnh đem về để làm tài xế riêng, phụ việc nhà việc cửa. Về phố thị, chẳng mấy chốc gạo trắng nước trong làm hắn béo tốt, da trắng hồng, cằm lại lún phún hàm râu quai nón.

Lột bỏ bộ đồ bộ đội, quần bò, áo sơ mi ngoại trắng tinh , từ khi ông chủ vắng nhà, có người đã lầm tưởng hắn là ông chủ làm mặt mày hắn càng vênh váo.

"Bảnh. Biểu đây."

Mồm cái bà Ngọc Hoa này dài quá. Sai bảo suốt ngày. Hắn lầm bầm, bụng nghĩ không vì ơn nghĩa với ông thầy thì còn lâu mới chịu đựng con mụ chủ này. Hắn nghe tiếng bà chủ gọi vọng từ phòng trong. Bước vào, hắn biết bà đang tắm.

"Đưa cái khăn mày."

"Dạ, có ngay."

"Biểu đứng ngoài, thò tay đưa vô. Tao đã bảo là lúc nào trong phòng tắm cũng có khăn mới, sao mày không nghe tao nói?"

Còn cải làm gì nữa. Nói thò tay mà không bảo nhắm mắt nên hắn cũng thấy kịp được thân hình trắng nhễ nhại, nhiều chỗ mỡ thừa của bà chủ. Một luồng nước tạt ra khiến hắn tối tăm mặt mũi. Giọng bà chủ giận dữ:

"Thằng chó đẻ. Lưu manh hả? Cút."

Tính bà Ngọc Hoa đồng bóng thiệt. Đang vui, nổi cơn tam bành lục tặc là chuyện thường. Mà cũng có khi đang buồn, thấy chuyện vui cũng cười hô hố. Giọng nói như chuông

đồng, nứt nhà cong cửa, mà khi đã mở miệng rồi thì hơi dài lắm, nói hoài không chịu nghỉ. Bảnh hiểu tính nết bà chủ rành rọt rồi, nên cười giả lã, rút lui êm.

Hôm nay ngày gì "xúi quẩy"? Một lần vừa chốn nạnh đứng ở cửa nhìn đường xá, gặp con mụ điên cởi truồng, vẫy tay chào là được rồi, còn dạng chân ra nữa nên mới xui tận mạng vậy. Bắp thịt ở chân còn đau giật đây. "Quân ranh con súc sanh, coi chừng có ngày..."Súc sanh thật, lũ con nít bụi đời sắp chủ trì con đường này rồi. Không để yên như vậy được.

Hai cô tiểu thư đang ngồi ăn kẹo ở phòng khách ,thấy mặt Bảnh là túm lấy:

"Ê Bảnh, mày lại đây, tao muốn cưỡi mày."

Bảnh ghét cay ghét đắng hai đấng tiểu thư. Con nít con nôi mà hỗn đách chịu được. Tao làm ba chúng mày bây giờ đấy. Bảnh chửi thầm và thích chí với ý nghĩ vừa thoáng hiện. Không phải không có sơ sở đâu nghe. Các cụ nói "có tình thì rình có ý" mà. Bà chủ Ngọc Hoa tuy tính tình có "mát dây", nhưng còn coi được quá, cả cái sự sản người và của cải muốn ham rồi. Gần tháng nay, bà chủ gắt gỏng với Bảnh nhiều hơn Bảnh hiểu lắm.

Ông chủ bị dính đã ba tháng rồi, đêm nào Bảnh cũng rình rập nghe bà chủ thở dài lăn trở quá sức. Bảnh ngủ canh gác dưới nhà, nhưng gần tháng nay bà chủ phát giác hình như trong phòng ma. Bà bị ma đè thiệt, có một đêm la hét kêu khóc quá trời luôn. Bảnh chạy lên, bà ôm chầm lấy, cả người còn run bần bật. Sau đó bà chủ ra lệnh Bảnh phải lên lầu ngủ phòng ngoài cho có hơi người nhiều nhiều, ma quỉ bớt lộng hành. Nhưng Bảnh chả thấy bà chủ yên giấc bao giờ, đêm đêm, nghe tiếng bà chủ rên mớ não ruột lắm.

"Cưỡi thì cưỡi. Lên."

Bảnh bò xuống sàn. Tiểu thư chị nhảy lên trước. Con bé đã mười hai, cũng đã có chút xíu nẩy nở. Nó kẹp chặt hai chân, miệng kêu phải bò nhanh, nhanh. Bảnh càng bò nhanh, hai chân con bé càng quặp chặt, rồi nó bỗng cười phá lên. Sao con giống mẹ đến thế, chỉ được cái miệng. Đúng lúc bà chủ Ngọc Hoa vừa tắm xong đi ra, bà ngó cảnh con gái đang ở trên lưng thằng ở, mà thằng ở mặt quần áo pi-ra-ma rộng, coi cái bộ nó bò, rồi bà nhìn xuống, đụng một cảnh làm bà nhột nhạt, bà hét toáng lên:

"Đào. Xuống ngay. Xuống. Không chơi nữa."

Con bé tụt uống. Mặt đang hân hoan bỗng tiu nghỉu.

"Ngày thường con vẫn chơi vậy thôi."

"Từ nay không được chơi vậy nữa. Đào, con lớn rồi."

"Xì, lớn. Lớn rồi sao?"

Con bé hỗn ra mặt. Bà chủ Ngọc Hoa nổi máu điên lên liền. Con bé ăn một cái tát.

Con bé khóc một hồi rồi nín, lau sạch nước mắt. Từ ngày ba nó đi bị tù, nó thường vẫn bị những trận đòn oan do sự nổi cơn vô lý của mẹ như thế. Khóc rồi tự nín, chẳng ai dỗ. Mẹ nó đang sửa soạn để đi qua tiệm uốn tóc trong một hành lang sâu bên kia đường. Vậy là được yên thân rồi, nó lén ra cửa sau, giáp con đường hẽm nhỏ, nó tìm đức bạn trai của nó, cũng bằng tuổi nó. Thằng này mê chơi dế lắm. Biết mà, nó đang ngồi đá dế với hai ba đứa khác.

"Cho tao chơi với..."

"Không cho. Đi chỗ khác mày".

Một thằng bé vênh mặt đuổi. Con bé đanh đá:

"Không cho thật không? Tao phá."

Nó nhảy vào ngồi chòm hỏm ở giữa, mặt cho tụi con trai mắng nhiếc la lối. Thằng Hiếng kéo nó ra:

"Thôi được rồi. Được rồi. Ngồi bên tao mà coi nè. Đó, ngồi vậy."

"Dơ"

"Nó con cán bộ, mày".

"Nó mặc quần bó, ngồi đưa cái hang Bắc Pó chúng mày ơi."

Con bé, mấy tháng nay đã hết phong cách tiểu thư, lê la với bọn con nít lối xóm có, bụi đời có, quen rồi, nên không giận mà chỉ cười hề hề...

Trong nhà, bây giờ chỉ có Bảnh và cô tiểu thư nhỏ. Con bé này hiền khô, dễ bảo. Bảnh chỉ cần ra sạp thuốc lá mua một gói đậu phọng, đưa con bé lên gác cho nó ngồi ăn và xem phim. Bất cứ phim gì, thấy có cuộn video nào là cứ nhét đại vô, con nhỏ cứ trố mắt nhìn.

Bảnh xuống nhà bếp. Chị người làm giờ này cũng ở không. Chị Mùi tuy khá lớn tuổi nhưng da ngăm đen, miệng cười tươi, mắt lẳng, loại đàn bà này mới ngó vào rất tầm thường, nhưng gần gủi lâu, cái duyên ngầm nó vật chết

người khác lúc nào không biết. Chị Mùi làm nghề đi ở chuyên nghiệp. Thời trước, chị cũng đi ở, giải phóng xong, chị cũng đi ở. Mà đi ở thời Ngụy sướng hơn đi ở thời tư sản đỏ này nhiều, không có ngày nghỉ thứ bảy chủ nhật như hồi trước để đi họp...cách mạng của giai cấp vô sản muốn vùng lên. Trời nóng mà chị ngồi chịu trận, bà chủ có lệnh không được vặn quạt máy. Chị cầm cái quạt giấy phe phẩy một chút xin hơi gió.

"Bỏ áo ra cho mát, Mùi."

Hắn vẫn chưa gọi Mùi bằng em được vì chị này hơn hắn cả chục tuổi, đành gọi tên cho nó thân mật.

"Bảnh đừng cạo râu nữa nghe. Để lởm chởm vậy coi ngộ ghê."

"Ừa"

"Coi Bảnh trắng bóc. Người ta nói trong người da trắng hơn mặt là tướng sang, làm ông chủ không à. Số Bảnh sau sướng."

Sau sướng! Biết ra sao ngày sau.Bây giờ này. Coi cái áo của chị Mùi cúc đứt đâu hết trơn rồi, dễ ghét quá. Bỏ cái quạt đi cho nhờ chút. Cái bà này cũng "chằng" lắm, dẻo dai như làm việc nhà, hết việc này đến việc khác không bao giờ chịu dứt tay, việc gì cũng phải đáng đồng tiền bát gạo.

Điện bỗng cúp cái rụp. Tối om. Cô tiểu thư nhỏ trên lầu kêu rầm trời. Bảnh. Bảnh. Mò mớ quần áo, lúc lâu Bảnh mới tìm được cái bật lửa, bật lên, chị Mùi còn tìm đèn dầu, sang ra hai ba cái đèn. Cô chủ nhỏ cũng không nổi sợ lắm, vì cúp điện ở thành phố là chuyện cơm bữa, có gì lạ đâu. Đèn lên, cô ôm cổ Bảnh:

"Đưa tao xuống nhà, ở đây tao sợ ma."

Không ai dạy hết. Cả hai tiểu thư đều bắt chước mẹ mày tao với người ở. Lúc đâu Bảnh được lãnh về làm tài xế thiệt. Nhưng sau, mở quán nhiều việc quá, Bảnh phải phụ lau nhà, dọn bàn, xuống cấp ngang hàng kẻ ăn người ở trong nhà. Ông chủ thời vàng son, cũng thích lái xe hơi đi một mình ,đề phòng bị lộ chuyện "riêng tư". Bà chủ nghe đâu ghen dữ dằn lắm, đã có lần ghen, tự cạo trọc đầu bêu xấu ông chủ.

Cửa sắt dộng như kiểm tra hộ khẩu. Bà chủ Ngọc Hoa trở về. Cúp điện, đầu cuộn tóc, sấy chưa xong nên trông rủ rượi, bèo xèo, không tươm tả như mọi khi. Chưa thấy người đã nghe giọng nói. Bà chửi rủa bọn ăn hại, bao nhiêu trợ cấp các công trình về điện, mà sao thành phố vẫn tối om om.Con đường Tự Do, nơi duy nhất có khách nước ngoài, bộ mặt của thành phố. Mang cái bộ mặt tối thui như đêm ba mươi, cất đầu lên sao nổi. Nói thiệt, chồng bà không bị nạn, giờ này, nhà bà cũng như các khách sạn nhà nước, đã có điện riêng xài rồi.

Biết làm gì với thì giờ ở không? Bà không giao thiệp với lối xóm. Bên mặt, một căn nhà do Bộ Nội Vụ chiếm đoạt mà chưa phân phối cho ai ở, chỉ để gia đình làm việc ở hậu cần ở phía sau trông coi. Cán bộ hậu cần này cũng có cở, nghiệt ông ta là người Nam tập kết, bà vợ lại người Nam ,ở trong Nam lâu, đầu óc thế nào chẳng nhiễm tư tưởng Ngụy, nên không được ưu đãi lắm. Cặp vợ chồng già này quả thiệt không hòa thuận, như mặt trời mặt trăng, không nói chuyện với nhau. Ông là một người làm cách mạng từ thủa còn niên thiếu, đã thấm nhuần đường lối chủ nghĩa, không thể lung lay, nhưng bà, tấm lòng trung hậu, dù đã bị nghiêng lệch, một thời rồi cũng thẳng lại, nhìn thấy cảnh đổi

đời nhiều oan trái, lòng không cam, nên cũng hay nặng nhẹ với chính sách, ông chồng càng buồn hơn, vì rõ ràng bụt trong nhà hết thiêng rồi. Tiếp sát căn hộ này là một tòa building lớn, cả trăm phòng, tha hồ mà chia chác. Con đường này, kẻ mới tới là phải có chút máu mặt, cán bộ báo chí, cán bộ văn hóa. Thôi thì hà rần. Mỗi cuối tháng, mấy chị ve chai tha hồ mà đo, cân, không kịp tay, ông nào cũng vác báo về, hàng ngày, từng bó ôm không xuể (nghiên cứu văn hóa mà), để cuối tháng bày hội chợ ve chai, thêm thu nhập. Cả trăm hộ chung trong tòa building, ra vô đụng nhau, lời qua tiếng lại, ngày nào cũng có trận chiến lớn nhỏ, bắn sẻ tưng bừng. Mặt tiền, trừ ngày lễ lớn có chen vô lá cờ đỏ sao vàng, còn thường ngày, quần đen, xà lỏn, bay phất phới trông rất sống động. Dân mới này toàn nói tiếng Bắc đủ miền, vậy mà bà chủ Ngọc Hoa khỏi vui cười chào hỏi đi. Dầu gì bà cũng cành vàng lá ngọc, con một liệt sĩ oai vang, đảng và nhà nước phải đặt tên đường. Còn dượng ghẻ sống sờ sờ đó chi, tư lệnh vùng hét ra lửa. Năm xui tháng hạn của gia đình bà nên mới xui thế, mai mốt đây, ông dượng cũng lấy lại thanh thế, đừng cười bà vội. Cho nên, bọn cán bộ, dù xách cặp, báo chí đầy tay đối với bà cũng "tép riu" thôi, không xứng.

Phía tay trái, sát ngay nhà một nữ tướng thương binh nằm vùng. Căn này nghe đâu trước là của một bà đầm già bán hoa. Nhưng cô cán bộ thương binh này hành tung bí mật, nhà đóng cửa im ỉm. Cô ta ít khi có mặt ở nhà, và lúc nào cũng chỉ một bộ, quần tây đen, áo màu đen bốn túi với một chiếc gậy sắt. Hai bên hai cuộc sống thành thử lại càng không ưa nhau. Phiền nhứt là tiếp theo, còn mấy gia đình Ngụy, chồng con bị bắt hết trơn, nhà nước năm lần bảy lượt tìm cách ép cho văng, mà vẫn chưa văng. Tụi Ngụy cũng có đứa lì lợm đáng đem xử bắn. Một nhà thì chồng đi tù, bà mẹ già quá, mà con lại đông, hễ đụng vào là cả nhà đóng cửa đòi đổ xăng đốt. Quay thành heo cả xóm hết,

đành nhẫn nhịn chờ dịp. Một hộ nữa, gồm hai ông bà cụ với đàn cháu nội ngoại, con cái đi tù hết rồi. Phường khóm tới hỏi thì ông điếc bà lác, cương quyết nói không, cũng còn yên thân... Ông cụ nhà này, không thèm nhìn vào mặt ai, hễ thấy bóng là ho, khạc, nhổ, mặt mày lầm lì, không hề thấy nụ cười. Ông bà cụ ở dưới nhà, còn phần sau và trên lầu thì chia cho ba bốn chủ, ra vô phía hẻm sau. Bốn hộ này xét nét nhau từ tiếng bước chân, giọt nước, hủ đường, lo muối, nên từ cải nhau đến đánh nhau như cơm bữa.

Hàng xóm là vậy. Nên cúp điện, bà chủ Ngọc Hoa buồn quá, bèn vặn sáng đèn dầu, gọi thằng tài xế của chồng, nay là kẻ ăn người ở lên lầu, hỏi:

"Mày biết binh xập xám không?"

"Dạ biết."

"Mày lấy bộ bài ra đi. Chơi ăn tiền đàng hoàng nghe chưa?"

"Dạ. Để con đi thay bộ quần áo đàng hoàng."

Bà Ngọc Hoa làm thinh. Bảnh mừng rơn. Hôm nay bà chủ tử tế quá. Nó phải ăn mặc thật đàng hoàng mới được. Có cái áo thun chị Mùi mới tặng tuần trước, chưa có dịp xỏ tay. Bảnh chải tóc, xịt một chút dầu thơm, trình diện bà chủ.

"Mày đĩ vừa vừa, xức cức gì mà hôi rình."

Mắng thằng ở, nhưng nhìn lại, bà Ngọc Hoa cũng giật mình. Ăn diện vào, hắn trắng trẻo và bảnh trai quá chừng. Coi bộ râu quai nón lún phún, dày mà cứng...nhìn thấy nhột quá đi mất. Nó còn mặc cái quần bò bó sát nữa,nên...Bà vất bộ bài ra bàn:

"Xáo bài chia đi, còn đứng đó?"

Bảnh ngồi xuống. Tay chia bài mà hắn cứ liếc trộm bà Ngọc Hoa. Bộ đồ xoa mỏng te thấy cả da thịt, mà nút trước ngực bỏ quên một khuya gài mới chết người chứ. Bảnh nuốt nước bọt, cố không chú ý vào khoảng thịt vun dầy mà trắng bóc kia, không thì tay hắn run lên làm sao chia bài nổi...Hắn run, một phần cũng vì lúc nãy thình lình cúp điện, nên mới bị "vỡ kế hoạch" với chị Mùi, và lúc này, còn bị "chiếu tướng" nữa.

Tự nhiên bà Ngọc Hoa ngưng chơi bài ngang.

"Thôi nghỉ chơi. Mày xuống dưới đi."

Quen với tính bất thường này rồi, thằng Bảnh thấy tốt hơn hết là biến. Cũng không làm ăn gì được vì con bé con đang nhõng nhẻo bắt chị Mùi kể chuyện đời xưa..."Xưa gì mà xưa". Chị Mùi gắt. Nhưng còn làm gì được? Bà chủ đang ở trên lầu, mà con bé kè kè một bên. Chị thở dài thườn thượt.

"Ra phố chút, chị Mùi. Cho phần cơm nghe. Chừa miếng cháy."

Cúp điện, nấu cơm lò than, nồi gan, kỷ thuật của chị Mùi là canh sao cho lớp cơm cháy mỏng mà vàng dòn, thoa chút mỡ hành, ăn ngon còn hơn nem công chả phụng. Bà chủ còn phải chịu nữa là.

Ngoài đường có chút gió. Đi dạo một vòng cho dãn chân. Bảnh có chút do dự chọn lựa. Đi ngược lên phía trên có màn đua xe đạp quanh nhà thờ, và dân đua biểu diễn nhiều màn "sướng" con mắt lắm. Đi xuống phía dưới, giờ này

"hoa đêm nở" thơm lừng son phấn nước hoa. Các em đủ "giai cấp", đứng đường, chực chờ trước các quán, các khách sạn, tiệm nhảy. Ngoài bờ sông, từng tốp đón thủy thủ ngoại quốc dưới tàu lên, đèn đóm tối thui càng dễ bề hoạt động. Dân "chớp" gồm có bụi đời, bọn trẻ vô gia đình, ẩn hiện như ma trơi, khi thình lình xuất hiện từ trong một bụi cây, khi từ đằng sau ghế đá. Vậy mà nhiều cặp nhân tình điếc không sợ súng, vẫn dẫn nhau ra đây ngồi, làm mồi cho bọn cướp giựt.

Chưa lên tới nhà thờ, Bảnh đã nghe tiếng gọi:

"Anh Bảnh."

Nổi da gà với cái giọng khào khào mà chớt nhã này lâu rồi, nhưng Bảnh cũng dừng lại. Em bê đê Trần Đức Hạnh chớ ai vô đó nữa. Hôm nay em đeo bông tai chớp chớp, son phấn đậm đà., áo mút-sơ-lin xanh đen, quần ống rộng. Đưa một ngón tay lên môi, em trách:

"Người ta đi tìm quá là tìm. Mấy ngày hôm nay ...chít...với con nào vậy?"

"Ối giời, mày còn bày đặt ghen tương gì thế? Mấy ngày hôm nay tao ốm rũ ra, mới khoẻ, đi dạo một vòng đã gặp mày rồi, phiền bỏ mẹ."

Bảnh không lạ gì cái băng bê đê gần chục thằng, con nhà giàu, đi tìm khứa ở các nhà hàng ăn, vũ trường. Có đứa còn mơ cặp được một anh ngoại quốc nên thường đụng trận với bọn con gái làm ăn ở đất này. Chúng thường đi thành một băng, hôm nay, em Hạnh này xé lẻ.

"Anh ốm làm...siêu...Đến bà Tám em cạo gió cho anh nghen. Em mát tay lắm."

Đến nhà bà Tám là nát thân với tụi bê đê. Bảnh đã nhiều lần muốn đứt hơi về chầu ông bà ông vãi, vì đụng trận với ba bốn em trong băng này. Nhà bà Tám là "địa điểm" kín đáo của cả bọn. Băng này tiền bạc sòng phẳng lắm. Sở dỹ Bảnh chịu cho bọn gái "đực" này hành hạ cũng chỉ vì tiền. Vào được trong Nam là mơ ước lớn nhất của dân Bắc. Ai vô Nam mà không giàu có. Cả một gia đình của Bảnh, gồm bà mẹ già và bảy đứa em đang chờ đợi Bảnh đi lập nghiệp, cứu vớt gia đình. Điều này cứ như tàn lửa vùi tro, nóng âm ỉ ray rứt trong lòng Bảnh.

Đi thì đi. Bảnh gật đầu. Cô gái "đực" ỏn ẻn cặp tay Bảnh. Hắn gạt ra:

"Mày đi đàng hoàng đi, đừng khỉ thế."

Hắn đoán không sai. Bốn đứa nữa đang chờ hắn ở nhà bà Tám. Ngồi nghe nhạc nhẹ, trên bàn đầy lon bia và một đĩa thịt vịt trộn gỏi, nước mắm pha chanh ớt tỏi, thấy bắt mồi quá.

"Dô. Dô mạnh đi, anh Bảnh."

Có thực mới vực được đạo. Bụng hắn đang đói cồn cào đây. Một tên đấm đấm nhẹ lên lưng Bảnh:

"Em còn tô cháo lòng đang hâm nóng cho anh ở trỏng. Bê ra anh ăn liền nghe. Tám ơi."

"Có ngay." Bà Tám nhanh nhẩu bưng tô cháo nóng hổi, mùi hành tiêu thơm lừng ra. Bảnh ngồi như một ông hoàng, mấy em gái "đực" bu quanh, đứa gắp thịt, đứa đút cháo, đứa đấm lưng, đứa sờ soạng. Bảnh nạt:

"Để yên cho tao ăn, trào ra họng hết bây giờ. Từ từ, làm gì mà cuống lên thế. Đ.M, tụi bay đừng ỉ có tiền, ông đếch cần tiền."

Nạt nộ cho có oai chứ Bảnh đang lẩm nhẩm tính món tiền phải bắt chúng thanh toán trước. Tụi này, sau cơn vui, còn mục "phi" nữa. Đợi cho chúng phi, mặt mũi nghệch ra, hỏi gì cũng lắc đầu cười, có giận đấm cho mấy phát, lăn ra đất gần chết giấc, cũng cười. Chờ cho chúng hết cơn say thì không biết đến bao giờ.

Đang vui thì có tiếng gõ cửa, công an khu vực xuất hiện:

"Mấy cô "làm gì ở đây đông thế?"

Bà Tám, đứng vai chủ nhà, giả lã:

"Có gì đâu, cậu. Hôm nay sinh nhật thằng Bê, tụi nó đãi bạn vậy mà."

Công an khu vực ghé tai nói nhỏ với bà Tám. Chỉ thấy bà Tám gật gật. Cất bao thuốc lá ngoại vào túi, liếc Bảnh cười cười, anh công an đủng đỉnh đi ra, còn cẩn thận khép cửa lại.

"Chuyện gì vậy má?" Bê hỏi.

"Ừa, hôm nay không "tụ" được rồi. Chú khu vực mới báo cho biết, sắp có kiểm tra "xéo" giữa hai phường tám và mười. Thôi bữa nay tạm giải tán."

"Cái gì? Kiểm tra cũng tới nửa đêm. Đã tới giờ đâu mà sợ."

"Nói không được là không được. Chú khu vực cho biết hôm nay ở ngoài phường đang làm việc về mấy hộ bị báo cáo."

Bảnh nghĩ ra ngay. Dưới bắp chân Bảnh mới giật giật chút nhức nhối. Thằng Bò. Tiên nhân thằng mất dạy. Tưởng hôm nay kiếm được món tiền, gom thêm cho đủ gửi về Bắc cho mẹ và các em. Ông mà gặp lại, đạp cho một cái bẹp dí như con dán.

Giải tán tức thì. Bà Tám ra lệnh. Mấy cô gái "đực" bịn rịn Bảnh, hẹn hò. Ra khỏi nhà, Bảnh quẹo phía đường Đồng Khởi, đi dọc xuống bờ sông. Vết cắn nhức nhức làm chân muốn cựa quậy. Kiếm cho ra thằng Bò, đá mấy cái thì "đã quá xá đã".

Chương 2

Thằng Bò ngồi trong một góc tối. Trước mặt hắn, giòng sông Sài gòn đen như mực. Xa tít bên kia sông là Thủ thiêm, có một vài ánh đèn chớp sáng như mấy con mắt qủy. Còn mấy cái ghe đậu sát hai bên bờ, thì chiếu một ánh đèn mù mù, thua cả ánh sáng con đom đóm.

Mắt không trông thấy mà tay nó biết hết. Đâu là tờ đô la một đồng, đâu là giấy bạc tiêu hằng ngày, tiền lẻ, tiền cắc, nó tính nhẩm và lựa đâu ra đó. Vo cho kỹ, gói trong tờ giấy bạc gỡ ra từ bao thuốc lá, bọc thêm một túi ni lông, chằng hai ba sợi dây thun nữa vẫn chưa yên lòng. Nó nắn nắn gói nhỏ, đưa lên mũi hít lấy hít để. Người ta chê tiền bạc qua tay người này người kia dơ dáy, một ổ vi trùng. Nó thấy thơm quá. Cái thú vị nhất của nó là thu người trong một nơi thật khuất, trốn trong bóng đêm và ngửi mùi giấy bạc. Những lúc đó nó cảm thấy hạnh phúc tràn trề. Trước đây, phút hạnh phúc đó thường bị cướp giật rất nhanh, bởi những đứa trẻ bụi đời khác hay bọn thằng Lai. Nó đã biết khôn ra nhiều qua kinh nghiệm những trận đòn, những lần bị lột sạch.

Cũng có những giây phút hạnh phúc khác nữa, như mấy năm đầu giải phóng, Sài gòn chưa đông đúc ăn mày, bụi đời dữ dằn như bây giờ, nó được ngủ yên trong một góc công viên. Một lần, thức dậy nửa đêm, nó nghe giọng một bà mẹ dỗ dành con. Đứa bé gái đói, khóc, đòi cơm. Mgười mẹ dỗ: "Ráng ngủ đi, mai má mua cho con một dĩa cơm sườn nhiều thật nhiều, miếng sườn to thiệt to." Hắn nghe rõ tiếng con bé nuốt nước bọt kêu ực ực. Khóc lớn hơn: "Láo, má nói láo. Không tin, không tin đâu." Chữ không tin con bé kéo dài, nhắc đi nhắc lại khổ sở, chắc con bé còn muốn tin nữa. Người mẹ dỗ hoài không được cũng khóc luôn. Thằng Bò cũng khóc rấm rứt một mình vì tủi thân. Nhiều đêm,

giữa khuya đói quá không ngủ được, đâu có ai dỗ nó, cũng không ai hứa với nó được no ngày tới. Dỗ nữa, người mẹ kể chuyện đời xưa. Nó lén nghe, chuyện dài lắm, nhưng nó không nhớ hết, chỉ có một hình ảnh mà tới giờ nó vẫn ấp ủ trong lòng, là có một bà tiên rất thương những người nghèo đói, tên là Hiền Lành, còn một bà khác chỉ gieo cho trẻ con chuyện hung dữ tên là Ác Nữ. Bà tiên Hiền Lành rất gần gủi với trẻ con, nhất là những đứa trẻ bất hạnh mà ngoan ngoãn. Cầu xin đi, bà sẽ tới và giúp đỡ, nhưng bà ở hơi xa, cầu lâu lắm, còn bà Ác Nữ thì ở rất gần, nên thường dễ xuống trần quấy quả. Giọng con bé:" Bà Hiền Lành đẹp như thế nào, hả ?. "Ôi, bà đẹp lắm. Đẹp như cái hình Hằng Nga người ta vẽ ngoài cái hộp bánh Trung thu." Bánh Trung thu như thế nào thằng Bò chưa biết, cái vỏ hộp bánh thì thằng Bò đã nhiều lần nhìn thấy người ta ăn xong, dụt bỏ ở các đống rác. Từ đó, hình ảnh bà tiên Hiền Lành y hệt Hằng Nga như tạc vào đầu nó. Nó cầu hoài mà chưa thấy một lần bà Tiên tới với nó. Tại sao vậy? Chắc vì nó không ngoan, nó chửi thề, nó cắn người ta? Biết sao được, ông Trời không thương nó, bắt nó làm người mà bò bốn chân như con chó.

Tự nhiên nhớ tới câu chuyện bà Tiên, lòng nó êm ả quá. Bà Tiên kiếp trước là mẹ nó đó. Kệ chớ, ai cấm nó tưởng tượng. Con không cắn nữa, mẹ có cứu con không? Không cắn? Không được đâu. Bà Tiên Hiền Lành mà gặp thằng "Bắc Kỳ mới" đó cũng phải cắn cho nó một cái thôi.

Thằng Bò cẩn thận nhét gói tiền vào bên trong cái quần đùi có khâu một túi nhỏ, con Quê đã làm giúp nó. Con bé còn một tay mà khéo léo ghê. Mới đây thôi, nó lân la với thằng Bò, giúp đỡ thằng Bò nhiều lắm. Nay đã bộ điệu làm gái hẳn hoi rồi. Sống lây lất nhục nhằn như lũ bụi đời, nếu nó là con gái mà không tàn tật, chắc cũng phải làm gái để thoát bớt ảnh khổ mà thôi. Vậy mà sao nó không thông cảm cho

con Quê được...Với những đứa khác, mặc kệ đi, đối với con Quê...

Lòng mới êm ả đó, đã đục ngầu. Nó bò ra ngoài, tới sát bờ sông. Nhìn ra mặt sông đen ngòm, nó muốn khạc nhổ ra hết sự bực bội trong người nó. Mặt nước sông còn xa, nó với không tới. Khó nhọc, đưa cái đầu nghiêng nghiêng liếc lên bầu trời, nó thấy có một ánh trăng lưỡi liềm. Vậy là nó sủa ăng ẳng và tru lên như một con chó điên.

Nó thấy một chân ghế đá lờ mờ, một đôi chân giày. Nó nhào tới sủa. Có tiếng con gái kêu lên: "Anh ơi, con gì ghê...ghê quá.A." Một cái chân giày vung lên, nó tránh được. Nó nhào tới, sủa, nhe răng, tiến tới, tháo lui, và khoái trá cái trò chó gườm mồi. Răng nó lại ê lên, muốn đớp một miếng vào thịt...Nhưng rồi nó biết thân, dang xa dần, ra phía bãi cỏ, nó nằm bẹp xuống, thở như thở bằng mang cá bị mắc cạn trên cỏ ướt.

Một lúc khỏe lại, nó bò đi. Băng qua một mặt đường rộng, phải nhanh nhẹn để tránh giòng xe cộ ngược xuôi, leo lên được lề đường, nó ngừng lại để thở một lúc rồi mới tiếp tục. Cả hai mặt lề đường này quá quen thuộc với nó quá, đến nổi chỉ cần nhìn một dấu hiệu nhỏ dưới lề, một miếng gạch bị bóc, hay một lằn nứt, một vết dầu bẩn bám lâu năm, nó cũng đoán được đang bò qua cửa nhà nào. Sắp tới nhà cô Tuyết Chà rồi đây? Ngộ thiệt, cổ trắng bóc như tây lai ,mà còn tên là Tuyết nữa, sao ai cũng gọi là Tuyết Chà. Nhớ rồi. Hổm chửi nhau với thằng Lai phá, thằng này kêu chửi đủ tông chi họ hàng, thuộc làu làu, cái giọng thằng Lai Phá nghe ớn da gà thiệt: "...Ê, con Lai này lai Mỹ đàng hoàng nghe, chớ không như bà, ma rốc, chà và, cột nhà cháy... Chửi nữa há. Chửi thi với tui nè..." Nó phun ra một bài vần điệu như ông già khùng mặc áo vá đủ màu mè, không biết đâu tới, sáng tối trấn giữ đầu góc hành lang khu

Eden, bên cạnh chị bán chè đậu đen gánh, người xếp hàng chờ ăn. Không biết bài vở ở đâu mà ông già ca hoài không hết. Thằng Lai phá chuyên môn nhổ nước bọt:" Con đĩ dốc chó. Thằng chà và dơ như cức chó mà mày cũng lấy được. Mày lấy nó để lấy gia tài. Con đĩ giết chồng." Chuyện gì thằng Lai phá cũng biết, nó như ông thần canh trong bếp suốt các căn phố dọc con đường này. "Con Tuyết Chà này há? Chắc cho thằng chồng uống thuốc chuột chết nghẻo cù đơ, vòng vàng tiền bạc đếm không hết nghen tụi bây. Con này giàu lắm, bị cái tật nuôi trai..." Thằng Lai kể vanh vách.

Nó leo lên thềm. Kỳ thiệt, cứ bò tới trước căn nhà này là buồn ngủ. Vậy thì leo lên bực thềm ngủ một giấc chết ai nào. Không biết mấy giờ mà đường vắng hoe. Mấy "cái bông cứt chó nở về đêm" tiếng của thằng Lai, cũng hết lăng quăng giựt khách. Nó sẽ đánh một giấc rất ngon, nếu không bị dựng dậy bởi tiếng đàn bà léo nhéo. Thằng Bò giật mình, dụi mắt. Cô Tuyết. Sao dằng co với một người đàn ông nào vậy? Lần đầu nó gặp đó nghe. Thằng cha nào đây? So với cô Tuyết, thằng cha nhỏ nhít à. Tay cầm gì vậy? À cái đàn. Nó biết rồi, thằng cha này đàn ở nhà hàng trên khách sạn dưới kia. Đặt cái đàn trên vai, cầm cái gì giống cái cưa mà không phải cái cưa, kéo qua kéo lại là có tiềng kêu. Ngộ thật, nghe sao buồn quá là buồn, có lần nó chảy nước mắt mà có phải vì nhớ ai đâu. Trên đời này, nó không có ai để nhớ. Lại giọng Bắc Kỳ mới nữa, mà cô Tuyết thì giọng Nam rệu:

"Muốn đến là đến, muốn đi là đi sao? Vô nhà tui biểu."

"Hôm nay anh không thể ở lại, anh phải về. Hẹn em tuần sau, nhé."

"Không tuần sau gì hết. Ngay giờ. Nói giờ là giờ. Quanh co."

"Hiểu anh một chút."

"Hiểu cái gì? Sợ con hà bá ở nhà quá mà. Cái mặt đàn ông mà cứ rúc trong quần đàn bà. Không đi đâu hết."

Đã có người dừng lại coi. Nhóm thằng Lai Phá cũng xuất hiện. Thấy thằng Bò đang nằm rẹp trên thềm, nghinh mặt nghe ngóng, thằng Lai lại nhổ nước bọt.

"ĐM, lúc nào cũng gặp con chó hôi này. Ông ớn lắm rồi nghe."

Nhưng chúng nó cũng bận coi cô Tuyết dằng co với anh thanh niên trẻ. Cô Tuyết cũng ngót bốn mươi, anh chàng hai lăm hai sáu là cùng. Tội nghiệp chiếc áo sơ mi trắng tinh của anh bị cô Tuyết lôi kéo nát nhầu. Móng tay cô còn cào sướt mặt nữa. Một con "bà chòi" trong nhóm thằng Lai la lên:

"Này bà ơi, sao bỏ thằng Tây già bắt anh tui vậy?"

Rồi nó với thằng Lai, kể lai lịch:

"Cái anh này kéo đàn ở Hữu Nghị chớ đâu tụi bay. Bắc vô, cán bộ đó."

"Loại này cán cuốc, tao biết."

"Mày biết đách gì mà biết. "Bồ nhí" của cô Tuyết đó nghe. Bà ơi, úm con người ta vừa vừa, mới đó mà ốm nhom coi tội hông."

"Thả con người ta về với má người ta đi bà ơi. Coi tội hông tụi bay, con dế cơm bằng hột bắp bà xài gì được, thằng Lai

cho bà mượn nè."

"ĐM mày."

Thằng Lai rượt theo con nhỏ "bà chòi". Có vậy thôi mà thằng Bò cười không khép miệng được. "Con nít quỷ" Mấy người lớn rủa rồi bỏ đi. Anh chàng đánh đờn năn nỉ cô Tuyết mở cửa cho anh ta lấy xe Honda về nhà, cô Tuyết không mở. Cuối cùng anh chàng cũng thoát thân leo được lên xích lô đi mất. Cô Tuyết giận điên, thằng Bò tránh không kịp, nó bị một cái đá văng xuống lề đường.

Bọn thằng Lai phá đuổi nhau chạy xuống phía dưới xa. Con đường lại vắng ngắt. Thằng Bò bò ngược lên. Nó đụng một số dân "hốt" đang khươi những đống rác để lượm lon và bao ni lông. Cảnh thằng Bò đêm đêm lê lết trên đường đã quá quen thuộc với họ. Bò nữa, nó ngang qua công viên Chi Lăng, tới ranh giới của phường Tám. Bò nữa, nó đã đến bãi cỏ trước nhà thờ. Một vài cặp còn ngồi trên cỏ tâm tình, bất chấp thiên hạ. Nó lết tới, lết tới, dừng lại dưới chân tượng Đức Mẹ.

Nhà thờ đóng cửa, tối thui, im vắng. Cả tượng Đức Mẹ cũng nổi lờ nhờ do ánh sáng của một ngọn đèn điện còn sót, như con mắt chột từ xa, soi tới không thấu. Chỉ có khung cảnh tăm tối mới làm nó yên tâm. Nằm bẹp xuống dưới cỏ, sát bục tượng, nó đưa tay đào , chừng đã khá sâu, nó thọc tay tìm những gói nhỏ đã dấu trước. Chắc không thiếu gói nào đâu, nó bỏ gói mới xuống, lấp lại, trãi lớp cỏ lên, rồi nó nhổm người, đái vào chỗ đất mới. Y hệt như một con chó, có điều, nó không cong một chân sau lên.

° ° °

Lúc Bảnh lên lầu, đèn trong phòng bà chủ còn bật sáng. Chắc bà chủ còn đọc sách. Dạo này bà chủ mất ngủ quá, người xanh rớt ra. Đêm còn vô buồng tắm xối nước ào ào. Hai tiểu thư, lúc trước ngủ chung với bà chủ, cả tháng nay, cô tiểu thư nhớn đeo riết chị Mùi, đòi ngủ chung với chị, còn kéo theo con em để nó được nằm giữa, làm Bảnh đêm hôm cũng kẹt quá. Thấy con thích ngủ với chị người làm, bà chủ đồng ý ngay. Đã là lệnh của chủ nhà, còn nói năng gì nữa.

Hình như bà chủ không đọc sách mà đang xem phim. Xem phim gì mà vặn âm thanh nhỏ xíu, nếu không có tiếng rè rè của cuộn phim cũ đã chiếu mòn thì Bảnh khó đoán ra.

Lòng Bảnh đang ngổn ngang trăm mối lo. Thằng em kế, chưa được sự đồng ý của hắn, tự động xoay tiền, leo lên xe hỏa vào tuốt đây. Không hộ khẩu, không nhà ở, đã liên lạc nhờ anh giúp đỡ. Tạm thời cậu em ở ngoài bến xe Bình Triệu, bốc vác kiếm tiền độ nhật, cùng với một băng mới di dân ngoài Bắc vô, tình cảnh sống cũng bấp bênh nguy hiểm lắm. Tối hôm nay , dù gì cũng phải mò xuống dưới tâm sự với chị Mùi, coi chị có chỗ nào gửi gấm tạm đứa em không. Cái con nhỏ "đại tiểu thư" cà chớn quá, làm kỳ đà cản mũi thật khó thương. Biết làm sao giờ, chị Mùi cũng không có cách nào để xua đuổi con bé. Càng kể chuyện ma quỉ mong dọa được nó thì nó lại đeo cứng hơn. Con bé đang tuổi hay ăn chóng lớn, vô tư, chắc cũng ngủ quay đơ thôi, nhưng bà chủ cứ thức hoài thì còn làm ăn gì được? Mấy đêm hôm trước cũng vậy, chờ riết cho bà chủ đi ngủ thì chính Bảnh lại ngủ quên lúc nào, để hỏng mọi việc.

Nằm trăn trở mãi, vừa hồi hộp vừa lo. Hay bà chủ đã để ý hắn có tình ý với chị Mùi nên thức rình nó để bắt quả tang. Mà dù bắt được cũng chẳng sao mà, người ăn người ở, thời nào, nhà nào mà chẳng vậy. Ngưu tìm ngưu mã tầm

mã, chuyện đời mà.

Trời nóng bức không tả được, trong phòng bà chủ quạt máy chạy vù vù. Bảnh khó chịu quá, bộ py-ra-ma tuy rộng rãi nhưng bằng vải, kín mít, mồ hôi tươm dính dấp khó chịu quá. Tắt đèn, Bảnh tháo bỏ bớt quần áo, chỉ còn quần xà lỏn, áo mai ô, nhưng hắn cẩn thận đặt bộ đồ bên cạnh để kịp thời xỏ vào, nếu bà chủ gọi. Bà chủ rất ghét kẻ ăn người ở ăn mặc không đàng hoàng. Hồi xưa, tụi Ngụy độc ác, bắt người ăn kẻ ở làm việc, hầu hạ như trâu. Bà không thế, chỉ phải làm hết việc là được, mà lúc nào cũng phải ăn mặc đàng hoàng, tươm tất. "Chó béo đẹp mặt chủ nhà". Bà đã không ngần ngại dạy bảo kẻ ăn người làm vậy.

Ông trời đang đêm sôi bụng hay sao mà kêu ì ầm, rồi nổ tanh banh, chớp sáng liên hồi. Chỉ một chốc cơn mưa rào rào đổ xuống xua bớt cơn nực nội. Bảnh thấy dễ chịu, rồi tò mò, hắn bò dần tới khe cửa nhìn vào. Bà chủ quên gài then bên trong, cửa chỉ đóng hờ chừa một khe hở đủ cho Bảnh nhìn thấy những gì đang chớp ở trên khung Tivi. Đá banh chăng? Đâu phải. Trời ạ. Thôi chết con rồi. Bảnh muốn bò trở lại, nhưng tay chân tê liệt hết. Những hình trên màn ảnh nhỏ làm Bảnh muốn nổ con mắt luôn. Phim "con heo". Thật ra Bảnh cũng đã quá quen thuộc với loại phim này. Băng bê đê Trần Đức Hạnh, mỗi lần bắt cóc Bảnh đều khiêu khích bằng loại phim này đây. Bảnh xem cũng đã mòn, những phải công nhận loại bà chủ đang coi không hề thấy ở các tiệm cho thuê lén. Mỗi hình ảnh, mỗi cử động làm cho Bảnh bủn rủn, và không biết sao, Bảnh té chúi vô cánh cửa, rơi tọt luôn vào bên trong phòng.

Chết là cái chắc. Đang đêm bà chủ nổi cơn lôi đình đuổi đi thì cuộc đời từ đây còn thê thảm hơn đám bụi đời bên công viên. Miệng Bảnh méo xẹo với cái mếu.

"Bảnh. Mày gan quá rồi. Hả?"

"Lạy bà, thấy bà thức khuya, con lo, muốn biết bà có bệnh không thôi. Khi thấy...thấy...con sợ quá nên té. Thiệt tình không phải con tò mò, bà chủ..."

"Thiệt vậy hả? Ai tin được mày."

"Dạ thật vậy. Con thề, con có lòng dạ nào, trên có trời, dưới có đất..."

Tivi vẫn không tắt, tiếp tục những động tác mới. Bà chủ Ngọc Hoa không nhìn Bảnh nữa mà nhìn vô ti vi. Rôi giọng bà cất lên:

"Bảnh. Lại biểu coi."

Bảnh vẫn đứng như trời trồng.

"Lại biểu. Không ai ăn thịt mày đâu."

"Dạ"

Bảnh kéo được hai bước mà chân run muốn khụy xuống.

"Gì mà sợ quá thế. Mày lại đây. Ngồi đây. Biểu ngồi. Coi đi."

"Con coi...?"

"Thì thế. Cho mày coi. Mày mà nói với ai là tao cho còng mày, đi cải tạo mút mùa luôn, biết không?"

"Dạ biết."

"Tốt. Mày biết là mày khôn. Ngồi xuống đi. Còn đứng."

"Dạ bị..."

Bà chủ Ngọc Hoa chỉ Bảnh cười:

"Tao biết mày bị...Thôi ngồi xuống đi, mày vướng lắm hả?"

Bảnh ngồi xuống. Vẫn chưa tin ở tai mình nên chưa dám nhìn vào màn ảnh ti vi. Hắn bị bà chủ kéo xoay đầu lại:

"Nhìn đi ông. Ông còn mắc cỡ gì nữa thế?"

Bảnh nở một nụ cười ngờ nghệch. Chưa bao giờ hắn thấy đầu óc hắn tối om om, mà như một khối trống rỗng, khô khốc. Từ ngày vô Nam, đụng đủ các trận chiến tưởng tan xác, lần nào hắn cũng thoát hiểm được nhờ mưu cơ, lanh trí. Với bọn bê-đê, dữ như sư tử cái, hắn trị một cách dễ dàng, mà sao, lần này hắn run như thằn lằn đứt đuôi...

Quay lại, bà chủ của hắn chỉ còn có mỗi cái nịt vú vướng víu. Bà cầm tay nó:

"Gỡ ra dùm tao."

Vẫn mày tao thôi. Được rồi. Hắn bớt run dần. Tao biết tao phải làm gì với mày. Không cần tắt Ti Vi nữa. Những hình ảnh trên tivi đã giúp nó xóa nhanh hình ảnh của ông chủ đã cưu mang hắn. Hắn đang nghĩ tới mẹ hắn, em hắn, và một thay đổi bất ngờ sẽ tới. Hắn dữ tợn kéo phựt. đứt tung chiếc nịt vú. Bà chủ Ngọc Hoa kêu lên, vùng vẫy. Nhưng bên ngoài mưa ào ào, tiếng mưa kêu to và dài hơn. Cơn mưa làm như đồng lõa, muốn kéo dài tới sáng đêm.

Đang đêm, ngủ ngon lành, thằng Bò bỗng choàng tỉnh vì

tiếng sấm chớp. Mỗi lần ông trời kêu ầm ì như vậy là thằng Lai Phá nói: "Ông trời đánh rắm ra gió mà không hôi. Tụi bay ngửi coi." Lần nào như lần đó, cả bọn con trai con gái gì cũng hít ngửi. Thằng Bò cũng vậy. Đâu có gì. Nó văng tục chửi thằng Lai. Biết nó nói dóc mà sao lần nào cũng vậy, nghe ông trời ì ầm vẫn tin ông đánh rắm, chờ hửi.

Phải đi tìm một chỗ trú ẩn khác thôi. Dễ mà, khuya khoắc mà mưa gió thế này, chả có mống công an nào đi tuần đâu. Yên tâm đi. Nó bò qua đường, nhìn quanh quất không thấy ai, như con rắn, nó búng mình vô mé sau một bức tường hở, bên trên là mái hiên. Chỗ này cũng an toàn lắm, hôi khai, nhưng kín và khá an toàn. Có thể tiếp tục giấc ngủ.

Trời nóng như điên mà hễ mưa xuống là lạnh. Nó có một cái chăn, nhưng mấy hôm trước không biết tên chó chết nào đã chôm của nó rồi. Ôi thôi, nó chửi, nó đào hết mấy đời thằng ăn cắp mà không biết tên tuổi. Mặc kệ, nó nguyền rủa. Bây giờ nó còn rủa nữa. Mưa gió, sấm sét, ông trời đánh chết tươi dùm thằng nào con nào ăn cắp đi. Cơn giận làm nó muốn đổ đom đóm mắt mà xổm ngồi được. Ai nhìn thấy nó lúc đó, có thể tưởng nó là con chó.

Lâu rồi cũng nguôi đi, nó nằm xuống. Ngủ được ngay. Mấy đứa khác bày đặt không, đứa nào cũng nói không ngủ được vì nhớ cha nhớ mẹ quá. Chúng nó nói: Đàn bà mới đẻ con, vậy thì nhất định tao phải do một người đàn bà đẻ ra, vậy là nhất định tao có mẹ. Tao cũng có mẹ đàng hoàng nghe tụi bây. Còn thằng Bò, mỗi khi nó bắt chước kể lễ vậy thì bọn thằng Lai Phá cười ầm lên:

"Mày có phải là người đâu mà đàn bà đẻ ra mày."

"Vậy ai?"

"Chó đẻ. Mày giống con chó y chang."

Vậy nó không ngủ thì làm gì? Nó đâu có thể nhớ một con chó cái được. Chắc cũng phải có người đàn bà đẻ ra nó. Thây kệ, bả không biết mình, mình không biết bả, nhớ chi mất công. Nó nằm chèo queo, hai đầu gối cứ như chân chim bị cắt mất gân, muốn đong đưa thế nào cũng được. Cứ nhắm mắt là ngủ liền cho coi.

Nó vừa thấy một cái bóng đi đến. Cơn mưa đã rào rào rồi. Công an không? Nó đuổi ra ngoài mưa là các chắc. Nhìn kỷ, thì ra con Quê. Đi đâu giờ này mới về chớ. Coi cái bộ nó ngồi, hết tiền chưa. Nó lên tiếng trước.

"Quê. Giờ này mày còn đây?"

"Ai? Ờ Bò há. Bữa nay mày ngủ đây? Biết rồi, đụt mưa phải không? Tao cũng đụt mưa thôi."

"Mày mất chỗ ở công viên há? Mày mà cũng bị mất chiếu sao mậy?"

"Tao? Tao mà mất? Còn lâu. Bị bữa nay tao có chuyện, rồi chưa kịp về nhà là mưa tới nơi. Ở đây cho ăn chắc, về trể cũng ướt vậy."

Nghe con Quê nói về nhà tức cười quá. Chửi nhau, đánh lộn, được một bọn lưu manh che chở, con bé mới có được một ghế nằm ở Công viên. Nhà. Bày đặt. Có một tay thôi mà bà dữ như chằng tinh.

"Mày có cái gói gì vậy, ở tay mày?"

"À, bánh mì. Mày tới đây tao cho. Mày ăn đi."

"Mày không ăn?"

"Tao mệt muốn đứt hơi còn ăn với uống gì nữa. Đ. M. May mà trời mưa mới rứt thằng chả ra được."

Con Quê ném ổ bánh mì cho thằng Bò. Còn nó, xán ra mái hiên, lấy bàn tay lành hứng nước vả lên mặt. Thằng Bò cầm ổ bánh mì, chưa chịu ăn:

"Mày cứ để cho mấy thằng cô hồn đó xài, mày chết là chắc nghe Quê. Hồi nãy ngoài vườn bông tao thấy hết. Đ.M, tụi dã man."

Con Quê không nói gì, nó lần tiền trong người ra đếm. Thằng Bò hỏi:

"Mày có nhớ tuổi của mày không?"

"Tuổi. Không rõ lắm đâu. Nhưng tao chừng khoảng mười lăm."

"Thôi đi má. Bà mười ba mười bốn là già lắm rồi. Bày đặt mười lăm."

"Còn mày"

"Tao không biết. Nhưng tao sống lâu lắm rồi."

"Thấy mày nhỏ con quắt queo, nhưng tao nhắm chừng mày cũng trên hai mươi. Đúng không?"

"Không nhớ. Nhưng tao sống lâu. Trước bảy lăm tao ở dưới quê. Cha mẹ. Làm gì có. Dưới quê tao ngủ ở chợ, người ta cho tao ăn. Hồi đó ai cũng cho tao ăn. Mấy năm mấy ông vô, tao bị một con mụ bắt đem lên Sàigòn, cột

dây, dẫn tao theo như dẫn con chó để đi ăn xin. Bả hổng cho tao nói mà bắt tao sủa nghe mày. Bả mà không chết, tao quên luôn là tao biết nói rồi."

"Ác nhơn không? Con mụ đó chắc trời đánh chết rồi phải hôn?"

"Bị đâm một dao chết ngắc. Mày biết không, lúc thằng chả đâm bả tao thấy, nhưng tao dại gì nói. Nó cướp tiền của bả, rồi giằng co, rồi đâm. Bả chết thảm lắm."

"Mày biết? Ai vậy. Nó còn đây không?"

"Nó đi mất tiêu rồi. Chắc bị bắt lâu rồi."

Nó nói láo. Cái thằng ăn cướp đâm người là ai, nó biết. Cái con Quê này chưa chắc đã giữ kín đâu. Đêm đó cũng mưa như thế này đây, trong góc công viên. Thằng cha xuất hiện. Thằng chả, thương binh liệt sĩ có công chớ giỡn sao. Vậy mà đêm đêm mò ra tư tình với con mụ. Con mụ mê trai, hớ hênh cho nó thấy tiền bạc mới nên nổi. Đêm đó, trong góc tối, thằng Bò chỉ giả vờ ngủ thôi, nó chứng kiến từ đầu, lúc thằng chả ra tới, cùng với con mụ lăn trên cỏ. Rồi sau đó...Thằng chả bây giờ đã chiếm hai căn phòng lớn trên lầu bin-đing ở một góc đường gần đây.

"Cái chăn tao cho mày đâu rồi. Lạnh vậy sao mày ngủ."

"Mất."

"Nè, mày run quá. Mày lại đây ngồi với tao."

Con Quê ngồi dựa lưng vào tường. Nó bỗng rên lên nho nhỏ:

"Ui chao, tao ê ẩm cả người, hai chân mỏi quá."

"Tao bóp chân cho. Mày chịu không?"

Con Quê có bao giờ cho thằng Bò là người đâu, nên gật đầu lẹ:

"Phải đó. Mày lại đây."

Nó Bò lại gần rồi nằm cố xổm ngồi, đưa hai tay bóp chân cho con Quê. Dào ôi, da thịt con bé mát rượi. Nó bóp lên cao, lên cao nữa, lần đầu tiên nó có một cảm giác kỳ lạ, rạo rực , buồn nôn, khô khốc ở cổ họng. Con Quê bỗng giật người:

"Ê Bò, mày làm gì vậy? Quỉ"

Con Quê hất tay thằng Bò ra. Mất thăng bằng thằng Bò té nhủi, lăn tuốt ra ngoài mái hiên. Mưa xối trên người nó. Nó lăn trở vào. Con Quê thấy thằng Bò ướt nhẹp, tội nghiệp. Chắc nó đau lắm? Không được đâu, thằng Bò đâu phải không biết gì. Chắc nó già rồi, trên hai mươi tuổi là ít. Thấy thằng Bò nằm bẹp, khúc bánh mì bị đá văng ra đất, nó lượm lên, đưa cho thằng Bò:

"Nè ăn đi. Đừng nhiều chuyện."

Còn thằng Bò, nó trố mắt ngạc nhiên. Nó có đưa tay lên hơi cao phía trên đùi bóp mạnh một cái. Nó không hiểu là mình cố ý hay vô tình. Chắc vô tình thôi, nhưng nó cảm thấy nó biết được một điều gì đó mà lâu nay, rạo rực trong người nó. Đàn bà mới đẻ ra con. Con Quê cũng sẽ có lúc đẻ ra con.

"Tao lỡ tay đụng, mày làm gì dữ vậy? Ướt hết, mày thấy

không?"

Con Quê thấy. Thằng Bò lạnh, run lên, đưa cặp mắt vàng ướt nhìn nó như trách móc. Nó đâu phải là người, nó như một con vật đang lết lại gần. Nó không ăn bánh mì sao? Lạ chưa, nó biết khóc.

"Mày lạnh lắm hả. Lại đây, tao ôm cho mà đỡ lạnh."

Toàn thân thằng Bò bốc ra một mùi khiếp quá, muốn mửa. Nó định hất thằng Bò ra, nhưng không hiểu sao nó ôm chặt lấy nó. Không có một tiếng khóc nào bật ra, nhưng sao hai hố mắt vàng khè, sâu hoắm của thằng Bò, nước mắt cứ chảy hoài.

Con Quê tự nhiên muốn nổi cục. Con này không hề thương ai. Không biết thương là cái đách gì hết nghe chưa. Nó dứ dứ bàn tay còn lại ra.

"Nín.Đ.M. Mày khóc là tao bóp dế mày cho mày chết luôn."

"Đừng. Buông ra. Buông ra. Ông nội mày, má mày, con bà mày. Buông ra. Ái. Có buông ..."

Không biết nó đã cắn vào đâu trên thân thể con Quê. Con nhỏ kêu lên:

"Mày...mày nghe. Đồ chó điên. Tao cho con dế mày nát luôn."

Con Quê chỉ nói. Bàn tay nó đã buông ra nhưng đầu thằng Bò vẫn gục lên người nó. Giọng con Quê như, như chìm trong mưa.

"Bò à. Tao cho mày tiền. Mai mày ra máy nước nạp cho tụi

nó, tắm rửa cho sạch sẽ. Mày hôi lắm."

"Tao không tắm. Không tắm. Không tắm."

"Tao bắt mày tắm."

"Không. Không."

Con Quê còn một tay mà mạnh lạ thường. Nó xô thằng Bò xuống, lôi, kéo, đấm đá, hất thằng Bò ra ngoài mưa. Cả con Quê cũng ra ngoài mưa. Hai đứa dằng co, cùng ướt.

"Mày phải tắm. Má mày. Ông cố nội mày. Mày là ông cố nội tao rồi. Chó điên."

Con Quê vừa xô, vừa chửi, vừa lột quần áo thằng Bò ra. Trần truồng trong mưa, qua ánh đèn mờ hắt từ hàng hiên trước của khách sạn, thằng Bò ốm nhom ốm nhách, như một bộ xương bọc da.

Trong cái túi nhỏ nó mang theo, có một cái khăn lông. Nó lôi thằng Bò vào hiên, lau người cho nó.

"Mày là ông cố nội tao rồi đó. Má mày. Cho mày mượn cái khăn quấn, chờ quần áo khô. Mai trả tao, không cho mày đâu."

"Trả lại mày đó. Tao không cần. Má mày, ông cố nội mày, ông cố ngoại mày, ông..."

Con Quê không thèm trả lời, nó cũng không nhặt cái khăn lên, đi ra ngoài mưa. Cho ướt luôn. Nó phải về chỗ dấu quần áo của nó lấy ra thay. Nó hắt sì luôn mấy cái. Thằng hà bá thiên lôi. Con ăn cức là mày. Nó rủa nó. Con này đã thề độc địa, không có thương ai hết. Sao vậy?

Kể cả lũ mèo hoang cũng còn chỗ trú mưa. Vậy mà nó phải đi trong mưa giờ này. Đâu còn một bóng người nào qua lại, chỉ còn một mình nó với tấm thân thấm nước càng lúc càng tê cóng. Nó đi vào một ngõ nhỏ phía sau rạp hát, gọi cửa. Anh bảo vệ ló đầu ra. Con Quê run rẩy:

"Mở cửa cho cháu vô thay quần áo."

"Được. Nhưng không ngủ ở đây được, mày biết rồi."

"Cháu biết."

"Mày chưa trả tiền gửi đồ tháng này, quá tám ngày rồi, mày nhớ không?"

"Cháu nhớ."

"Vô thay đi."

Nó biết cái túi xách của nó dấu ở đâu, tự động tìm, đứng vào chỗ khuất thay quần áo. Đây chỉ là một cái kho, đồ đạc bừa bãi. Con Quê ngồi thu người trong một góc. Cơn mưa có vẻ thưa bớt nhưng chưa chịu dứt.

"Cháu ngồi đây chờ một chút, chú."

"Ôi giời. Tao bảo vệ ở đây, mày ra vô đều như thế này là chết tao. Cấp trên biết là tao mất việc."

"Bộ chú ở đây luôn sao?"

"Không ở đây còn ở đâu. Tao được chuyển từ ngoài kia vô là may lắm."

"Vợ con chú đâu?"

"Mày hỏi làm gì? Vợ con tao ở xa, vùng dãn dân trên Bảo lộc, lâu lâu tao mới về thăm."

Không còn chuyện gì để nói nữa, con Quê ngồi im. Người đàn ông bảo vệ này tuổi cũng đáng cha chú nó. Ông cho một số bụi đời gửi đồ nhưng không được bén mãng lại ban ngày, và có lấy quần áo thì cũng chỉ trước mười hai giờ đêm, duy nhứt chỉ có trường hợp con Quê là ngoại lệ. Để có trường hợp này, nó cũng đã đổi bằng máu và nước mắt.

Năm nó mười hai tuổi, cũng đêm mưa gió như đêm nay, cũng trong cái kho chật hẹp bụi bặm này...Sau đó, nó bị vất ra đường không một chút xót thương. Nó lết tới công viên, nằm nhừ hai ngày, không ăn uống, thiêm thiếp trong cơn sốt tưởng chết lúc nào không biết. Cũng nhờ thằng Lai Phá kiếm thuốc cho nó uống. Thằng cha này, sau đó, coi như chưa hề có chuyện gì xẩy ra, và nó cũng chẳng có nơi nào để gửi đồ nữa.

Con Quê nhìn lên, thằng cha lại đang nốc rượu. Chuyện gì nữa đây?

"Hôm nay mày chưa có tiền à?"

"Có. Tui đưa đây."

"Thôi khỏi. Giờ tới sáng cũng không có chuyện gì. Tao trừ nợ mày. Đến đây."

Con Quê đứng dậy. Ừ thì cũng cho nó xong. Người đàn ông ôm con bé bằng con gái mình trong tay, miệng chửi thề.

"Đéo mẹ nó, ở ngoài đó, bao năm đánh nhau, đến nổi mụ vợ cũng không dám đụng. Vô Nam...vô Nam...cái gì cũng có. Sao mày ...dơ thế này? Mày có đang bệnh không?"

Thằng đàn ông này cục xúc như con vật. Con Quê nhắm mắt cho xong. Mong cơn mưa tạnh mau, để nó chờ thằng cha nói như mọi lần khác: "Xong rồi, mày đi đi."

Mười giờ sáng hôm sau, đám bụi đời ngủ trong công viên đã tản mát hết. Con Quê vẫn nằm trên chiếc ghế đá, phủ kín mít chăn, không nhúc nhích. "Con thiên lôi đó chắc phải ngủ tới tối mới thở được. Đồ ó đâm." Chị đàn bà vừa rủa vừa quát tháo lũ con chạy loanh quanh phá phách. Cái chị này, mỗi năm cái bầu vượt mặt một lần, mà hay cạnh nạnh với mấy đứa làm "gái".

Thằng Bò ở đâu xuất hiện. Nó Bò tới bên cạnh con Quê. Tần ngần một lát, nó nhổm người, đưa tay lật mí chăn lên. Đầu con Quê nóng hầm. Nó rụt tay lại.

"Quê. Quê. Mày bịnh hả. Mày nóng quá."

Nó nghe tiếng con Quê rên khẽ mà không nhúc nhích gì. Con này chắc chết quá. Nó đang ngơ ngác chưa biết làm gì thì thấy bà điên đến. Hôm nay ai mặc cho bà cái quần đen vậy? Nó vội bò nhanh xuống mấy bậc cấp ẩn mình. Bà điên đi tới bên ghế đá ngồi xuống. Bà xốc con Quê lên và miệng ru:

Rượu ngon chút bọt cũng say

Xin chàng bớt chén cho em may cái quần... cái quần...cái quần...

Cái quần lại được tụt ra khỏi hai ống chân bà và đắp lên

mặt con Quê. Con bé vẫn nằm không nhúc nhích, miệng rên ư ử. Cũng phải chuồn thôi, bọn thằng Lai Phá đang từ đằng kia, băng qua đường.

° ° °

"Uống cà phê không?"

Bảnh đã mặc quần áo chỉnh tề. Bà Ngọc Hoa trợn mắt:

"Mày nói trống không với ai vậy, Bảnh?"

"Dạ thưa bà, uống cà phê không?"

"Xuống dưới pha đi. Kêu con Mùi mua tao tô phở lớn."

"Dạ, bà có....?

Hắn tính hỏi bà có được hài lòng không, nhưng biết thân ngưng lại.

"Cái gì? Đừng nhiều chuyện nữa."

"Dạ."

"Xuống đi."

"Dạ".

Hắn ngạc nhiên. Đâu phải bà chủ hắn là cục sắt nguội. Bà nóng sốt quá mà. Nóng sốt đến nỗi hắn tưởng chết cháy rồi chứ . Còn thở không ra hơi đây. Dừng lại một chút ở cầu thang, Bảnh lắc đầu, tủm tỉm.

"Lần sau cho hết la được luôn. Phải trị con bà chằng này cho bằng được. Bảnh ơi là Bảnh."

Chương 3

Thình lình, quán cà phê "Bạch Ngọc" tái khai trương. Tài xế kiêm "thằng ở" tên Bảnh trở thành ông chủ. Ngày khai trương nhốn nháo cả con đường Tự Do. Chẳng phải vì phong pháo nổ đinh tai nhức óc, cũng chẳng phải vì khách đến mừng "tân quán" đủ cỡ tai to mặt bự, hay mấy em tươi như hoa phục vụ đâu. Vì anh "tài xế" Bảnh đấy. Quá khứ tài xế kiêm "thằng ở" được tẩy sạch như lau như li. Anh Bảnh diện com-lê trắng, cổ đeo nơ. Bộ râu quai nón của anh được cắt xén tỉ mỉ nên nhiều người nhận không ra, chào xáo:

"Ông chủ này đâu phải thằng Bảnh."

"Xời, bà mù rồi bà ơi, thằng Bảnh chớ ai vô đó nữa."

Chị bán thuốc lá bên kia đường còn không chịu tin:

"Chắc hổng phải. Nếu thằng Bảnh thì nó đã trả tiền nợ thiếu thuốc cho tui rồi."

"Còn trông gà hóa cuốc gì thế?"

Một bà "đặc sệt" Bắc, một hộ từ Building bước xuống, góp vô. Bà này mới được "lên nhà" có tuần lễ. Lấy chồng Nam tập kết, khi hết chiến tranh, chồng về quê cũ, gắn bó với bà vợ xưa mấy chục năm "vườn trầu" chờ đợi. Chồng về Nam, gặp tình cũ, quên duyên mới, chị mới mò vô kiếm. Cả tháng đầu chỉ được ngồi dưới đường chực. Ông chồng mãi mới thu xếp được hai bà nói chuyện với nhau. Nhưng dù sao bà trong Nam căn bản hơn, có nhà, có xe...gắn máy, sự sản đàng hoàng nên "hấp dẫn" được ông chồng cán bộ. Bà vợ Bắc bị ký hợp đồng là không được ăn ở luôn trong Nam, nhưng lâu lâu có tiền thì được đi xe lửa vô thăm.

Thấy cái quán cà phê khai trương ngon lành quá, đang định tâm xin "ông chủ" một công việc quét dọn để được gần gủi và động viên ông chồng đang trong đà hủ hóa với gái Nam, nên giở giọng nịnh bợ.

Ông chủ Bảnh, sau thủ tục đốt pháo khai trương, đứng chống nạnh hai tay nhìn "bà chủ" Ngọc Hoa cúng kiến. Một con gà mái dầu luộc, bông quả, xôi chè. Bọn con nít bụi đời chỉ đứng xa xa mà thèm, nếu nhà khác mà cúng kiến lộ thiên như thế, dù cúng lễ lạc gì đi nữa, chúng cũng coi như cúng cô hồn, và nhào vô giành giựt chỉ chớp nháy là sạch sẽ hết. Chừng đó mặt kéo nhau đi coi, nhóm thằng Lai đông đảo nhất, rồi con Quê, con Chiến. Thằng Bò nhấp nhổm bên kia đường, không dám qua.

Thằng Lai nhổ toẹt nước bọt, lớn giọng:

"Đù má! Cái mặt thằng Bảnh hôm nay trông "mắc chứng" như cái nghêu con Quê. Tởm."

Lại nhổ nước bọt nữa. Con bà chòi đi theo:

"Râu nó nhiều hơn râu dưới của cô Mai Bắc chúng mày ơi. Còn tao...hi hi...hổng có gì hết trơn..."

Con bé tốc cái váy lên, đúng lúc Bảnh nhìn tới. Hôm nay thì hắn phải chịu đựng thôi. Làm như không chấp, hắn nhìn qua bên kia đường, lại thằng Bò đang chổng cái mông về phía nó. Nuốt giận chưa hết, đụng mặt con Chiến.

"Ông Bảnh nè, lên làm ông chủ đừng quên số nợ thiếu hổm..."

"Này, mấy con nhóc con. Tao cảnh cáo, nói ba lăng nhăng gì thế? Không được hỗn, nghe chưa?"

"Dạ nghe...e...e..."

Bảnh nóng mặt. Tiên sư tụi ranh con. Có thế mà chúng xúm nhau cười. Con Chiến chưa chịu bỏ cái tay làm dấu tục tỉu xuống. May quá,hai ba nhóm khách tới, Bảnh tay bắt mặt mừng. Bà chủ Ngọc Hoa thì chưa quen nên nụ cười bớt tươi và còn lúng túng ngượng nghịu lắm.

"Thôi đi, tụi bay."

"Khoan, để tao coi thằng Bảnh."

"Xời ơi, cái mặt thằng Bảnh có cức chó gì mà coi. Tức cười."

"Tao cũng hổng nhịn cười được. Tụi mày coi cái tướng nó đứng..."

"Một ngày nó phải tắm cả chục lần bả mới chịu đó mầy ơi..."

"Nó hôi mùi cức trâu, tao biết."

"Ừa, hồi trước nó đi giữ trâu đó mầy..."

Mấy chị bụi đời bên vườn bông cũng chạy qua. Mấy bà ăn xin bế con cũng ghé lại, nên khi chủ và khách đã vào bên trong là cả bọn ùa đứng bu ngoài cửa. Bà Chín trước đây bán thuốc lá, khi ông chủ bị bắt tưởng đã dẹp luôn rồi, nay lại bày ra nên hí ha hí hửng, nạt nộ:

"Thôi mấy cha mấy má, cho con người ta làm ăn buôn bán, đừng xía vô nữa. Dì Chín lạy được không?"

Bọn Lai Phá ngó nhau, trợn mắt, lè lưỡi, cười. Chúng nó đều thương dì Chín hết mà. Dì Chín mà bán thuốc lại là thằng Lai mua thuốc chịu "dài hạn" mà không phải lo. Vậy là cả bọn hết nói bậy bạ mà chỉ xúm nhau nhìn vào bên trong.

"Đâu, thằng Bảnh đâu?"

Một chị bụi đời vừa bồng con vừa gạt đám trẻ. Vậy là cãi nhau om sòm. Cãi rồi únh lộn cũng không chừng nếu không có chú công an khu vực tới..thăm. Bảnh ra tận cửa, cầm tay, choàng vai kéo vào, rượu đem ra, thuốc ngoại rút lia lịa. Đã thỏa tò mò, mọi người dãn dần. Bên kia đường, cũng không thấy thằng Bò đâu nữa.

Một tuần lễ trôi qua, quán Bạch Ngọc sinh hoạt bình thường. Ban ngày, mở đèn sáng, bán cà phê, có nhạc nhẹ. Chiều tối, bên trong đèn mờ, nhạc có ồn ào hơn, nhưng lối làm ăn vẫn chơn chất lắm. Bà chủ Ngọc Hoa ngồi "két", còn ông chủ đích thân đón khách, phụ dọn dẹp với hai người đẹp "sẹc via" rất đơn thuần. Chị Mùi lúc bắt đầu cũngkhông bận rộn mấy, việc của chị ở dưới bếp, canh hai tiểu thơ, nấu tí nước sôi, chặt vài miếng nước đá đem lên. Chỉ đông ngày khai trương, rồi thì sau đó khách cứ vắng dần. Bà chủ Ngọc Hoa coi không được vui, bắt đầu khó chịu "chửi chó mắng mèo", mà ai vô đây chịu trận ngoài chị Mùi với anh Bảnh. Giận cá thì lại chém thớt, có dịp là chị Mùi xài xể "thằng ở" phản "người làm".Lựa những dịp vắng vẻ, chị Mùi véo nhiều cái làm Bảnh đau điếng, tới sứt da mẻ thịt mà không dám hé một câu...Dám không, điên tiết là chị Mùi dám xổ hết cho bà chủ biết... Cả tháng mới mò xuống được với chị một bữa thì mất ỉ ôi, năn nỉ, giải thích hết cả hai ba tiếng đồng hồ, rồi lật đật lên lầu sợ bà chủ thức giấc. Lúc đầu chị Mùi đem chuyện vụng trộm của chủ mình hé cho bà con lối xóm biết. Không hiệu quả, con mẹ

dính hơi thằng Bảnh như thài lài gặp cứt rồi, còn kể danh giá gì nữa. Gian phu dâm phụ chả công khai mở lại quán cà phê đó thôi. Bảnh vẫn vừa dỗ vừa dọa:

"Thôi mà Mùi. Dù sao thằng này cũng không quên Mùi đã lo cho từ trước tới nay...""Giờ hết cần rồi, phải không? Đồ lòng lợn gan chó. Tháng trước mới vét tiền của người ta, phản thì trả lại đây."

"Giận gì mà giận dữ thế. Bây giờ chuyện nó đã như thế, tôi còn biết làm sao... Mình cũng nên hiểu..."

"Không hiểu gì hết trơn. Tui cứ nói hết với bả rồi ra sao thì ra..."

Bảnh cười nhạt. Lần đầu tiên chị Mùi nhìn thấy cái đểu đeo tòn ten trong trái tim hắn.

"Gì? Nói với bà? Ừ nhỉ, sao không nói đi. Bà tin tui hay tin chị?"

Chị Mùi cứng họng. Bảnh tiếp:

"Còn nữa, nếu bà chủ không tin chị, chị sẽ bị đuổi việc. Bây giờ kiếm một việc làm như thế này không dễ đâu. Tôi nói thế chị phải hiểu hơn thế. Còn tiền mượn chị, thong thả tôi ăn nên làm ra, hoàn lại cho chị không thiếu một cắc. Chị biết điều tôi cũng sẽ biết điều với chị. Tùy chị đấy."

Vậy là giải quyết xong vấn đề chị Mùi. Bảnh bắt đầu hướng đến hai tiểu thư. Khẩn trương lắm. Ông chủ có thể về bất thình lình. Cánh này cánh kia, sát phạt nhau, chia nhau ảnh hưởng, bữa nay mạnh, mai yếu là thường. Tuần trước bà tướng vùng có cho mời con gái lên, chuyện lâu lắm. Bà Ngọc Hoa về, mặt mày buồn xo, kêu mệt, lên lầu nằm, giao

quán cho một mình Bảnh. Lúc quét dọn, chị Mùi nói cay đắng:

"Chắc bị bà má chửi cho nên mới héo queo vậy?"

"Sao chị biết"

"Biết chớ sao không biết. Mấy bữa trước con Ngọc Trinh kể bà ngoại nó có kêu nó hỏi chuyện, nó sợ má nó đánh không dám nói."

Bảnh đáng lô tô trong bụng. Nhưng đêm mò vô, nựng nịu nâng niu bà chủ, không nghe bà chủ nói gì. Bảnh dò đường:

"Sao bữa nay không vui? Có gì lo à?"

"Việc của tao, mày đừng hỏi."

Lại vẫn mày tao, chưa đổi được cách xưng hô. Vậy mà lúc "tác chiến" thì như sắp chết đến nơi, kêu anh, kêu cưng náo loạn...

"Thấy mình không vui, làm sao tui vui...?"

Một cái tát đánh bốp vào mặt Bảnh:

"Mày đừng quen miệng như vậy nghe chưa. Khổ quá..."

Bà Ngọc Hoa nằm quay lưng. Nó nâng niu hoài bà cũng như cục đá. Chuyện gì mà quan trọng tới cái thân thể đầy mỡ dễ rán của bà lại nguội ngắt? Thằng Bảnh này biết cách làm cho bà chủ quên buồn mà.

Đúng là có công mài sắt có ngày nên kim...Quá nửa đêm

đâu lại vào đó như thường lệ. Bảnh vừa ôm ấp vừa hỏi:

"Có chuyện gì thì cũng cho tôi chia xẻ với, đi, nói đi..."

"Bảnh có hứa với tôi một chuyện không?"

"Chuyện gì tui cũng hứa..."

"Nếu ông chủ về thì mọi chuyện như cũ nhé...Bảnh biết mà, tính ông chủ nóng lắm..."

"Thì mày tao lại chớ gì...Mày ...cho tao..."

"Ôi, quỷ, Bảnh, Bảnh...Bỏ ra...bỏ ra không?"

"Không bỏ...không..."

Miệng nói không nhưng tay Bảnh lại đẩy bà Ngọc Hoa dang ra. Hắn ngồi dậy thở dài:

"Được, tui nghe lời bà...từ nay..."

Hắn lắc đầu, làm bộ như đang tự chống chỏi dữ dội lắm. Từ từ đứng dậy, đi từng bước ra khỏi phòng bà chủ.

"Bảnh...Bảnh... Ê, mày không được đi."

Nhưng Bảnh đã ra khỏi phòng. Hắn nằm trên chiếc ghế bố và thầm nghĩ phải cho con mụ này biết tay, nhử miếng mỡ trước miệng con mèo cho tới lúc con mèo nhỏ dãi, cũng chưa vội cho ăn. Hắn lấy gói thuốc lá ra, bắt đầu hút, và chờ đợi...

Quả đúng như Bảnh tiên đoán, cánh cửa phòng vừa mớ được đóng rầm, có tiếng chìa khóc kêu cái tách, bây giờ lại

thêm một tiếng tách nửa. Bảnh vói tay tắt đèn. Gian phòng tối mò rồi ửng mờ soi nhạt một ánh sáng trăng. Bảnh vẫn yên lặng hút thuốc. Tiếng chân bà chủ Ngọc Hoa dường như ngập ngừng, mất hút một lúc, rồi lại mạnh dạn trở lại. Vẫn phong phanh trong chiếc áo ngủ hàng ngoại mỏng te, bà đi đến đứng bên Bảnh:

"Bảnh à..."

Cứ Bảnh à, Bảnh ơi cả chục tiếng mà không nghe tiếng trả lời, chỉ thấy điếu thuốc lập lòa ngắn dần đi. Ánh trằng dọi một đường ngang qua dáng nằm của Bảnh phong phanh áo mai dô và quần xà lỏn. Bà Ngọc Hoa còn thấy rõ đôi ống chân trần đầy lông lá gợi cho bà một nhột nhạt khó tả. Bà ngồi xuống. Gớm chưa, thằng ông nội đâu có thèm nhích vô. Ké né một bên, bà Ngọc Hoa luồn tay vào bộ ngực lót một lớp lông êm ái của Bảnh.

"Sao tự nhiên giận mình, cưng..."

Bảnh thở dài, giọng chán nản:

"Tui thằng ở mà dám giận ai. Chỉ tự trách mình trèo cao. Kẻ trèo càng cao thì té càng nặng."

Rồi hắn đưa tay xô nhẹ bà chủ:

"Bà đừng thương hại tui nữa. Tui biết bà chỉ cần một chuyện...mai mốt ông chủ về thì tiếp tục chuyện đó...Thôi, từ nay ai trở lại ví trí người đó. Mời bà đi ngủ."

"Bảnh bắt phải xin lỗi phải không? Ừ thì thôi, vô đây nói chuyện lại."

"Không, bà đi ngủ đi. Tui cũng buồn ngủ lắm."

"Tao không ngủ được. Tao biểu mày vô, mày có vô không?"

Thình lình bà Ngọc Hoa thay đổi cách xưng hô. Con mẹ tính đồng bóng này, làm quá chắc không được rồi. Bảnh biết, nhưng hắn sẽ tùy cơ ứng biến. Hắn giả vờ quạu:

"Không. Bà tha cho thằng ở đi mà"

"Tao biểu vô."

"Không."

"Mày ngon phải không? Tử tế không muốn. Tiên sư mày, không muốn mà thế à? Cái gì đây, bao bẻ gảy chết con mẹ mày bây giờ..."

Chỉ cần găng thêm một tí. Bảnh biết lúc nào thì chín muồi. Hắn lăn vào trong:

"Xin bà để tôi yên, tôi không..."

"Không thì tao nằm đây..."

Bà Ngọc Hoa nằm chồm lên Bảnh. Bảnh quyết liệt đẩy ra. Miếng mồi đã nhử được con cọp nổi hung lên rồi. Càng xô đẩy bà Ngọc Hoa càng chồm tới. Chiếc áo mai dô của Bảnh bị bà chủ xé rách tanh banh, móng tay bà cào sướt cổ sướt ngực Bảnh. Bảnh đưa tay lên, ghì đầu bà ta xuống và tát bốp bốp mấy cái liên tiếp vào mặt bà chủ...

Bà Ngọc Hoa cắn vào vai Bảnh để nén tiếng gầm lên. Đánh ông thì ông đánh lại, cắn ông thì ông cắn lại. Thì ra con mụ này chỉ thích đau, thích dữ dằn. Thấy không, đã thở hồng hộc như heo cắt tiết. Bảnh ngồi đè lên người bà:

"Còn giữ nữa thôi, này dữ, này dữ..."

Lúc đó bà Ngọc Hoa mới thật sự chịu thua.

"Bảnh ơi...tao thích mày. Tao thật sự thích mày...

Ánh trăng xẻ một đường dài trên gối. Bà chủ và Bảnh đã lăn xuống sàn gạch bông.

"Hèn chi" Bảnh nhớ ra. Hồi còn ông chủ, đêm nào trên gác cũng có cãi vã, đánh nhau, rồi sau đó....

"Bà chủ..."

"Gì cưng..."

"Mai mốt ông chủ về, ông bắn tui chết là chắc..."

"Không đâu. Để rồi tính, cưng...Mình còn tiệm cà phê, mình không bỏ cưng đâu..."

"Thề đi."

"Thề mà...ui cha, thề mà... có ông mặt trăng kia...ông trăng...làm chứng...ui cha..."

Vệt trăng đã rời mặt gối, chém một lằn trên mặt bà chủ Ngọc Hoa.

Hôm nay ban nhạc quán Hương Lan chơi sớm. Mới ba giờ mà khách đã chiếm gần hết những bàn sát ngoài, chỗ đắc địa để có thể nhìn ra đường. Những món ăn như thịt bò lúc lắc, cua rang muối, ếch chiên bơ, thơm lừng mùi tỏi, làm mồi đưa bia, và cũng làm nhóm ăn xin lấp ló ở bên ngoài,

hoặc tì mũi vô cửa kính nhìn chăm bẳm. Bảo vệ làm việc hăng lắm, thỉnh thoảng cũng có đứa chạy vù vào, đổ vội vàng thức ăn thừa mứa vô cái lon rồi chạy vù ra. Nhanh như vậy mà đôi khi còn bị xách cổ ném ra ngoài, cả người và lon thức ăn đổ lai láng cùng lăn với nhau. Chỉ trừ một đứa ra vô đàng hoàng là thằng Lai Phá. Cà chớn nhất đường này, ngoài Dũng đầu Bò ra thì thằng Lai, còn nhỏ mà ra tay ác độc không thua gì sư phụ. Dũng đầu Bò hay Dũng "một dao" cũng cần một đứa tiểu yêu lì lợm như thằng Lai phá.

Ban nhạc chỉ có hai người, một cô gái nhỏ nhắn, đầu tóc xù như con chó bông, khá xinh kéo đàn violon và anh nhạc sĩ người thấp thấp, nổi tiếng ngón đàn ngọt, ngồi khuất sau cây đàn piano. Họ như đàn tập với nhau, không hề lý gì tới đám khách đang nhậu nhẹt ồn ào. Mỗi buổi, bài bản đã được trình duyệt, nên bên đàn bên kéo như thoái quen, từ bản đầu cho tới khi dứt. Lúc đầu, nhà hàng được giấy phép chơi nhạc thì những bản được duyệt là nhạc Cách Mạng, như Trường Sơn Đông, Trường Sơn Tây, Tiếng Chày Trên Sóc Bam- Bo, Dáng Đứng Bến Tre v..v... Ban Giám đốc bắt hai nhạc sĩ tập dượt đi tập dượt lại, mà đám khách, gồm có một số cán bộ mới bắt đầu hủ hóa, vô đây đãi đằng, móc ngoặc chuyện làm ăn thì miễn có tiếng nhạc là "quán sang rồi". Cán bộ "hủ hóa" ngày càng khấm khá, học đòi thêm, nên Ban quản lý đã có "thủ tục đầu tiên" được với cấp trên, xin cho ban nhạc chơi thêm mấy bản ngoại quốc, của Liên Xô và của Tây, nhạc Mỹ thì cấm tuyệt đối...Nhưng cán bộ sở văn hóa dốt đặc, nên anh nhạc sĩ thỉnh thoảng vẫn qua mặt như thường.

Kéo qua kéo lại cò cưa như kèn đám ma để so lại dây đàn, cô nhạc sĩ hỏi anh nhạc sĩ:

"Bắt đầu được chưa?"

Anh nhạc sĩ gật đầu, dạo đàn trước rồi tiếng violon mới ăn khớp sau. Ở bàn gần họ nhất có bốn anh mà hết ba anh quần ka ki, áo sơ mi trắng cánh tay, có túi "dết" bên cạnh. Cả ba cùng khe khẽ đánh nhịp và hát theo bản "Tiếng Chày Trên Sóc Băm-Bo". Bài chưa dứt, một anh giọng oang lên:

"Hay. Đàn thế mới là đàn chứ. Tiếp đi. Tiếp bản gì đó, bản gì mà Em đái bên gốc dừa..."

Có vậy mà cười đến bắn cả thức ăn đang nhai ở trong mồm ra, rồi còn gõ muỗng vào ly kêu lanh canh nữa. Cả bốn ông đều đã ngà ngà say, vỏ chai bia bày gần kín mặt bàn.

"Hiện đại, hiện đại thật. Ở ngoài ta..."

"Cho chơi bài Hà nội Thủ đô ta đi...Hà nội..."

Chưa tới thời điểm được chơi nhạc theo yêu cầu mà, cho nên hai nhạc sĩ cứ đàn theo thứ tự. Không đùa được đâu, trong đám bồi bàn bưng dọn kia, đâu biết anh nào là cớm, anh nào là phục vụ viên...Thậm chí nhiều hôm trong nửa tiếng nghỉ giải lao, khách thương, mời ly bia, anh chàng nhạc sĩ cũng chỉ nốc vội vàng, nói mấy tiếng cám ơn, rồi trở vô cái bàn đặt trong góc, ngồi ăn hột bí với cô nhạc sĩ. Thành phố Sàigòn gần như cháy thành than sau mấy trận hỏa hoạn " năm quản" rồi "đánh tư sản mại bản". Đổi tiền và tin sắp đổi tiền làm dân có chút vốn liếng để dành dập mật mất vía. Cũng may, còn có mỗi con đường Tự Do cũ này, như cái nơ buộc vào sợi dây xích chó. Nhà hàng ăn quốc doanh Hương Lan là cửa hàng đầu tiên có nhạc sống.

"Chơi nhạc Tây đi. Nhạc Tây đi"

Vẫn ba anh cán hay la lối yêu cầu. Thêm đồ nhậu, thêm bia, có vẻ họ còn ngồi dính cứng ở đây cho đến đêm. Nhưng vẫn chưa nhạc Tây, thường thường, phải chờ khi đường phố lên đèn, ban nhạc mới thay đổi bản. Nãy giờ, nội một bài "Giải phóng quân" đã chơi tới lần thứ ba theo tua rồi...

Cánh cửa kính được xô ra, anh bảo vệ lùi lại, nép sang một bên. Khách mới vô là một cô gái. Coi cách ăn mặc bất cần đời quá. Áo sơ mi màu cháo lòng cũ, khuya cài không đúng hàng, xốc xếch, quần jean bạc, mòn đít, cô ta một mình chiếm một bàn trong góc. Thằng Lai cũng có mặt tức thì, ngang nhiên đẩy cửa. Anh bảo vệ còn làm màu:

"Vô làm gì, mày?"

"Gặp "nữ chúa" được không? Sao bữa nay bày đặt hỏi?"

"Tại mày không biết điều..."

Thằng Lai nhìn anh bảo vệ , mắt vừa hỗn vừa khinh:

"Ăn cho lắm vào, cả cức cũng ăn. Nè cha..."

"Ai thèm đẻ con lai căng như mày...đưa đây."

Hất cái mặt lên, thằng Lai bỏ vô trong. Anh bảo vệ gắn điếu thuốc lên môi, nhìn ra ngoài, trợn mắt với lũ ăn mày con nít.

"Mày có đem cho tao đó không?"

"Sao không? Này bà..."

Thằng Lai đặt lên bàn bao thuốc lá ba số còn nguyên si .Nhung "xì ke" đặt tay lên bao thuốc:

"Có đúng thứ mọi bữa không, cha?"

"Bà cứ thử đi. Sợ bà luôn, đa nghi quá..."

"Sao không đa nghi, mày biết con mụ Huê nổi tiếng tráo hàng mà..."

"Biết. Đ.M, dám tráo với tui không? Thằng này dám nói là dám làm...phặc..."

Nó đưa tay, chém như lên cổ.

"Thôi cha, cha tí tuổi đầu mà đã cô hồn các đảng. Phạm giờ thiêng là dính nghe cha..."

"Cức. Tao sợ cức. Thôi bà làm ơn đưa tiền, đừng cà riềng nữa. Tiền trao cháo múc..."

Nhung thò tay vào ngực, rút từ trong xú chiêng ra mấy tờ giấy bạc nhàu nát. Thằng Lai bỏ ngay vào túi.

"Tin bà không đếm đó nghe."

"Ừa, thôi xong, đi đi cha."

"Cho ly bia được không? Thèm quá."

"Mày bày đặt đủ chuyện, còn nhỏ mà..."

"Không nhỏ đâu nghe...Đủ hết trơn rồi, bà muốn coi bữa nào cho coi ..."

"Được, ngồi đi cha, kêu đi.Bữa nào coi đừng khóc..."

Thằng Lai búng tay, gọi hai chai bia. Nó ngồi không yên, ngó ngang ngó dọc.

"Bà thấy thằng ngồi bên kia bàn không? Bà bắt đi. Bắt được là tha hồ phê. Tui biết nè, nhà ở dưới Gia Định nhưng bữa nào cũng lên đây, bữa ngồi uống cà phê dưới Bô-đa, bữa uống rượu dưới Cửu Long. Giàu lắm, tháng nào cũng lĩnh thùng đồ bên Mỹ."

"Sao mày biết rành vậy?"

"Xời ơi ,tui há, con ruồi bay ngang tui còn biết ruồi đực hay ruồi cái nữa kìa...Thằng cha này nát rượu lắm, uống vô vài ba chai là khai ra hết...Tui biết bữa nay túi nó phồng lắm, chắc đang đợi con Nét hô...Thấy chưa, nhắc là tới liền..."

Nét hô. Nét vườn bông, mới đó đã Nét bin đinh rồi. Con nhỏ lai này không biết từ góc biển chơn trời nào tới đây, sống bám vào thành phố từ ngày giải phóng. Ăn xin có, móc túi có, bắt mèo nhà người ta làm thịt có. Mười ba tuổi đã đủ bộ như mười sáu hai mươi là vô nghề làm gái. Thực tập trước ở mấy vườn bông, mấy công viên. Bộ đội thích nó lắm nên có dạo con Nét là chủ vựa bán đường, sữa, bột ngọt...Có tiền, bớt lam lũ, nước da lai của con Nét lộ dần ra, trắng bóc. Một anh Ba, trước đây đã vào sinh ra tử trong cuộc kháng chiến chống Mỹ, đã thuê một phòng đầy đủ tiện nghi cho Nét ở để "trả thù" đế quốc. Dạo này anh Ba bận công tác miền Bắc dài dài không bị "trả thù" nên Nét rỗi rảnh và buồn, đi "bắt" nhiều hơn.

Thằng Lai gọi liền:

"Nét. Nét...Bữa nay mày "trúng mánh" rồi...Nhớ đãi tao chầu chót nghe mầy".

Thằng Lai làm như không nhìn thấy mấy người ngồi gần đó nhăn mặt. Nốc cạn ly bia, nó đứng lên bỏ đi. Ngang qua con Nết, nó còn vỗ vào mông con Nết một cái, cười cười:

"Để dành bớt xài dần mày ơi."

Thằng cha ngồi trước mặt Nết mập ù. Bụng này chứa cả thùng nước lèo còn thiếu.Ở thời buổi, lĩnh thùng đồ Mỹ xài, ăn rồi đi cà nhõng sao không ai hỏi thăm hết vậy? Ở đâu có sứ quân đó, nhà hàng chỉ có việc moi tiền, bắt bớ, tình nghi là việc của công an. Còn quản lý con người là việc của phường khóm, của tổ dân phố. Sở dĩ yên ổn được là vì thùng hàng nào ngoài thuế má cho nhà nước, về địa phương đều "chai hia" nên vui vẻ cả. Rồi còn việc đóng góp, lao động, lúc nào tên hắn cũng hàng đầu, nhà thì treo chình ình cái ảnh bác.

Con Nết cầm cổ tay anh ta, ngắm nghía cái đồng hồ:

"Vàng thiệt không anh?"

"Thiệt chớ."

"Bên Mỹ gửi về phải hôn?"

"Không. Mua ở đây, mà tiền thì ở bển gửi về."

"Áo quần anh mặc cũng ở bển?"

"Ừa. Em Nết, hôm nay anh bao em, lát nữa em cho anh lên thăm em nghe..."

"Hôm nay ? Hổng được, bất thình lình ổng đi co6ng tác về, biết đâu. Thôi mình ra vườn bông, kín mà mát mẻ. Ý, em phải trả tiền bao thuốc lá ở ngoài..."

"Em cầm tiền nè..."

Con Nết đi ra, không trả tiền mà là mua thêm một bao thuốc lá ở sạp thuốc ngay trước cửa. Chị đàn bà bế con ăn xin lật đật đứng dậy, chìa tay. Đưa mớ tiền lẽ cho chị ta, Nết nói:

"Tối nay có mối, làm chỗ dùm nghe."

Chị đàn bà gật đầu. Lúc Nết quay vào thì chị cũng bế đứa nhỏ băng qua đường, về phía công viên.

Thằng Bò cũng bò theo chân chị. Con Quê ở vườn bông, nhờ nó sang đường mua dùm khúc bánh mì. Buổi cơm chiều giản dị vậy thôi, để lấy sức làm việc vào buổi tối.

Ở nhà hàng Hương Lan,đã hết giờ giải lao, hai nhạc sĩ bắt đầu "tua hai" bằng những bản nhạc ngoại. Nhung "xì ke" đã hết bốn chai bia và vơi hơn nửa bao thuốc lá. Cô ta đổ nửa bao thuốc còn lại ra, lựa hai điếu để riêng. Uống cạn ly bia cuối cùng, cô đã ngật ngừ lắm. Thằng Lai nói đúng, con mụ Huê không dám "hà tiện", có tới hai trong số 20 chục điếu 3 số.

Thở một hơi dài, ngồi yên một lúc, Nhung mới bật quẹt. Ngọn lửa xòe ra, bén đầu điếu thuốc. Hít một hơi , mắt lim dim nhìn xuống đốm lửa lập lòe, một mùi quen thuộc nồng nàn từ hốc sâu của mũi, luồng xuống, ngợp hai lá phổi, đi xuống, tan trong thịt da, đi lên, luồng lõi trong óc não, che lấp ngăn trí nhớ và dồn dập vào khối tưởng tượng sảng khoái...Chai bia trên bàn không phải chai bia...điếu thuốc không còn điếu thuốc, sự tê mê đẩy rào rạt những niềm vui, kéo một nụ cười trên khuôn mặt đã ngờ nghệch của cô gái.

"Coi, cô ta say bia"

Ai đó nói. Nhìn mấy chai bia lỉnh kỉnh, cô gái đờ đẫn, y hệt một người say. Nhưng cô ta không say bia, mà đang "phi" xì ke. Điều này chỉ một mình anh nhạc sĩ biết...Tay anh bỗng nhiên khựng lại, tiếng đàn violon vút lên, một mình, lạc lỏng. Anh nhạc sĩ đã làm rơi mấy nốt nhạc.

Đến lúc vãng khách, người ta dọn dẹp, lau sàn nhà, chồng bàn ghế lên, Nhung "xì ke" vẫn đang trong trạng thái "phi đậm". Bảo vệ tới mời ra, Nhung nhướng đôi mắt lờ đờ lên nhìn, miệng cười vu vơ.

"Lôi nó ra ngoài."

Quản lý ra lệnh.

Trong một góc, anh nhạc sĩ đang uống nốt chai bia nhà hàng đãi. Anh đặt cái chai không lên quầy, đi đến bên người bảo vệ đang hung dữ kéo mạnh cô gái đứng dậy.

"Có đi ra không? Hết giờ rồi."

"Anh để tui."

Nhạc sĩ giọng nhỏ nhẹ, hiền lành. Anh đỡ cô gái, dìu ra ngoài. Suốt buổi, trong cái không khí sặc mùi rượu và thuốc, anh như thiếu không khí thở. Giờ đây, đường phố đã vắng , anh đang dìu một cô gái đi dưới hai hàng me cao, và gió như giúp cho anh nhiều khí trời để thở...

Anh đặt cô gái tựa vào một thân cây, giọng vỗ về:

"Tôi gọi xe xích lô đưa cô về nhà nhé?"

Đôi mắt lạc thần không nhìn anh, mà hướng lên vòm lá me đen sâu trên đầu:

"Về...không, đưa em đi...em đi..."

Anh mím môi, quay người tránh cô gái đang nhón người lên, muốn ghé môi hôn. Từ quần áo, da thịt cô gái toát ra một mùi nhờn nhợn, tanh tưởi. Anh biết, cô ta không những phi xì ke mà còn nằm bàn đèn nữa. Không bao lâu sẽ tới chích choác và...Anh không dám nghĩ tiếp.

Vẫy gọi một chiếc xích lô, anh cố đỡ cô gái muốn vùng vẫy mà không còn sức. Anh phải trở về nhà. Khuya rồi, người vợ trẻ đang chờ anh, đêm nào cũng vậy, tới giờ nào anh về tới nơi thì giờ đó người vợ mới yên lòng...

Anh trở lại nhà hàng. Đèn bên trong đã tắt. Ở hàng hiên đã có mấy người bụi đời xí phần. Người đàn bà điên đêm nay cũng về đó. Chị ngồi bệt sát tường, lơ láo ngó mấy gốc cây, mấy chiếc xe chạy vụt qua, ngồi ngó hoài không biết mệt. Không biết ai đã cho chị một bộ quần áo cũ chật bó người...Anh đi vào phía mé hông, vô một ngách nhỏ lấy xe đạp. Người bảo vệ trực cười cười:

"Về à? Sao không lên xe về với con nhỏ, coi bộ nó chịu chú nhạc sĩ quá rồi."

Anh biết, khi đang lơ mơ, Nhung đã bị nhiều đàn ông lợi dụng. Bởi thế, mỗi lần nhìn thấy cô gái tự giết dần mình, anh lại đàn sai, lạc điệu.

Trời đêm thật mát. Nhưng đường về nhà vẫn xa lắm. Ngang qua nhà thờ Đức Bà, anh thấy một con vật gì bò nhanh qua đường. Anh lạng xe tránh và nhận ra thằng Bò.

Đêm nào cũng vậy, cứ khuya lắc khuya lơ, anh thường gặp thằng nhỏ tàn tật bò tới dưới chân tượng Đức Mẹ.

° ° °

Bữa nay khuya rồi mà sao mấy cặp trai gái cứ còn ngồi xà nẹo rãi rác trên bãi cỏ, trước mặt nhà thờ. Cũng may bao nhiêu bóng đèn đường đã bị gỡ hết nên tượng Đức Mẹ đứng khỏi nhắm mắt. Thằng Bò mãi mới nhớ ra đêm này là chủ nhật.

Chủ Nhật ông nhạc sĩ mới về khuya, hồi nãy suýt chút là nó ăn bánh xe đạp của ông ta...Vậy mà nó không giận ông nhạc sĩ đâu, mà lòng nó sao sao ấy, mấy lần thấy ông ta nhìn nó, ánh mắt hiền thôi, như bất cứ ai, nó cũng chỏ miệng chửi cho một câu, mà với ông, câu chửi mắc lại trong miệng nó mới lạ.

"Ê, đi chỗ khác, nhìn gì mầy". "Tao đang đái, mầy không thấy sao mầy?"

Thằng Bò ghếch chân lên. Nó cười lớn. Mấy thằng "cà chớn" này không việc gì phải sợ.

"Rồi cút đi."

"Tao cứ ngồi đây, tao cứ nhìn."

Cô gái đang ngồi trong lòng người đàn ông lên tiếng:

"Thôi mà Bò. Mày đi chơi đi. Biết mày lì rồi."

"Việc gì nói tử tế với con vật ghê tởm đó. Để anh đá cho nó một cái."

"Đừng anh. Nó tàn tật mà. Kệ nó. Mình ngồi đây hóng mát

rồi xuống dưới kia, có chỗ tốt mà kín đáo lắm."

"Đ.M con Nết."

Thằng Bò thấy ghét cả hai đứa. Người đàn ông to con, bụng phệ hầm hè, nhưng rồi cô gái ôm chặt cổ.

"Thôi kệ nó. Kệ nó đi. Ê, tao nói chuyện tử tế nghe Bò."

Mọi lần thì nó cũng thôi, nhưng hôm nay mắc cái chứng chi mà nó thích chọc cho người ta chửi.

"Tao ngồi đây mắc mớ gì mày. Đ.M, ai thèm nhìn, nhìn cho đui con mắt à."

"Ranh con mất dạy."

Thằng Bò cố lật người nằm ngữa dưới cỏ, nhưng hôm nay sao khó quá, nó làm hoài không được, nó đành nghiêng người, và cứ mở lớn mắt nhìn. Người đàn ông giận lắm, biết không làm gì được nó, nên chỉ hằn học ấm ức. Con Nết kéo người đàn ông đứng dậy, không quên được cái tật đưa tay phủi đít quần.

Họ đưa nhau đi xuống phía dưới. Thằng Bò biết mà, công viên Chi Lăng chớ chỗ nào nữa. Có một cái góc, phía trên là dàn hoa giấy mọc rậm rì, che chung quanh mấy bụi cây lớn, động của bà Bảy Cà tong đó thôi. Bà Bảy cà tong này ở đâu đến, ai mà biết.

Coi như chủ đất miếng công viên này rồi. Không chồng, nhưng có hai thằng con trai và đứa con gái thuộc loại "chằng ăn trăn quấn", dữ và hỗn khiếp luôn. Thằng Hai Nuôi, chiếm góc đường bày chỗ vá xe đạp. Thằng Tửng cô hồn thì cầm đầu một nhóm "đầu trâu mặt ngựa", tới mùa, xí

mấy chục gốc me quanh khu vực, hái me mà ra tiền. Củi khô cũng do Tửng thầu hết. Đàn em của Tửng tuần tự đúng ngày là giữa ban ngày ban mặt leo thoăn thoắt lên cây như khỉ, cầm dao, rựa vạt cành khô. Xe cộ đi phía dưới, xui ai nấy lãnh đủ.Thành tích của hai đứa con trai như vậy nên chị Bảy Cà tong là bà Thần ở công viên này rồi. Chị chiếm chỗ ngon lành nhứt, và còn đủ kín đáo cho người ta thuê ngắn hạn mà an toàn vì con Lê, con gái chị ngoại giao giỏi với khu vực. Thằng Bò cũng hay tới đây để giải trí.

Biết vậy nó bò theo, nhưng chỉ theo cách xa thôi. Đến nơi không thấy con Nết với ông ta đâu nữa. Hôm nay chủ nhật, dỹ nhiên con nhà ăn xin còn làm việc khuya ở các hàng quán, chưa ai chịu về. Nó bò lại chỗ kín đáo mọi khi để xem "phim sống". Nhưng bên trong không phải là con Nết với người đàn ông kia mà là chị Bảy cà tong. Đã gọi là Bảy cà tong rồi thì biết. Thằng Bò sinh ra tàn tật thân thể thì ông trời cho nó đôi mắt. Mắt mèo thì cũng tinh bằng nó thôi, nó nhìn thông suốt bóng tối được. Coi bà Bảy cà tong, toàn xương với da, bà trần truồng coi giống cây tăm quá. Còn thằng cha nào đây? Thằng Bò suýt kêu ồ lên một tiếng. Long Tân Định rõ rành rành. Thằng này cũng ốm nhách, hai bộ xương ôm nhau vật lộn và bà Bảy cà tong thì vừa vật vừa kêu:" Chết cha mày, chết cha mày chưa." Và thằng Long Tân Định thì thở phò phò, giọng khàn đặc: "Chưa chết. Chưa chết. Chưa chết đâu má ơi!"

"Dù má!"

Thằng Bò chửi ầm ĩ và cười rống lên. Đáng ra, chắc chắn nó sẽ bị thằng Long Tân Định đá cho mấy cái, nhưng may, giọng thằng Tửng cất lên:

"Thôi má ơi. Má già rồi mà còn... thiệt má dơ quá."

Thằng Long lượm cái áo thun tròng vào:

"Ủa, mày há Tửng."

"Mày muốn làm cha tao phải không? Đù má. Ra đây."

"Đù má mày Tửng. Sao mày cứ đợi lúc người ta đang "mùi" mà giựt họng mầy?"

"Mùi chừng nào nữa đây. Sao lúc nào bà cũng bận "mấy chiện" đó vậy? Bà tới tuổi nghỉ hông chịu nghỉ."

"Ừa, tao chưa chịu nghỉ. Tao hồi soan, mầy."

"Thiệt là dị. Chuyện vậy mà má...Hừ. Long, mày xong chưa?"

"Ê, hông phải tao nghen mầy. Má mày đòi, bả "hiếp" tao..."

"Ha ha, thằng xạo nghe, tao lại..."

Long Tân Định lùa bụi cây đi ra, quần áo đã chỉnh tề. Hai đứa kéo nhau ra góc nói chuyện to nhỏ. Thằng Bò nghi quá, chúng sắp "đánh" vụ nào đây...Coi thằng Tửng đưa một cái gì gói trong cái áo cho Long Tân Định.

"Tao hông chắc được nghen mày. Còn coi việc mày phụ có nổi không?"

"Đù má. Tao đã run tay bao giờ chưa?"

"Tao tin. Thôi được rồi cha. Cha đi khuất mắt cho con nhờ."

Long Tân Định biến. Trong góc tối, chị Bảy ca cải lương hồ

quảng giọng vẫn còn mùi lắm. Thằng Bò dời chỗ, nó đến nơi cái ghế đá con Quê thường ngủ. Không thấy con Quê đâu, trên ghế có hai người ngồi. Lạ chưa, sao ông Bảnh không ngồi với chị Mùi như mọi lần mà là một thằng? Lại đi với mấy thằng bê đê chớ gì nữa. Tham quá, đã làm ông chủ quán Bạch Ngọc mà vẫn không bỏ mối đi khách này.

"Anh à, ở ngoài đó khổ lắm. Mẹ và mấy đứa em nhất định phải tìm cách vô Nam."

"Sao không nói bà già gả quách con Tầm cho xong, nhớn rồi, nuôi mãi à?"

"Lấy ai ở ngoài đó mà gả? Bộ đội giải ngũ nghèo rớt mồng tơi, nuôi thân không nổi, lấy gì nuôi vợ. Em thấy anh phải khẩn trương lo cho gia đình vô đây mới mong không chết đói. Mẹ giờ yếu lắm, mà phải đi lao động suốt. Tiền bạc? Làm gì có, chỉ đi ủng hộ đê điều...Già cũng phải đi.Cả nhà nói em vô trước gặp anh, bàn tính cách nào...

"Tao đang lo. Đau phải nói là được ngay..."

"Nghe nói anh đã là ông chủ quán Bạch Ngọc..."

"Chủ chủ cái búa. Con mẹ khôn lắm, tao coi vậy chớ chưa sơ múi gì..."

"Anh đã ăn ở với bà ta rồi, ván đã đóng thuyền, sợ gì?"

"Thôi mày ơi, đóng thì gỡ ra mấy hồi. Tao đang lo, ông chủ có thể sắp về đến nơi. Tao đang khẩn trương, trong giai đoạn này mày mà vác mặt tới là hỏng việc nghe chưa...Mày biết, tao nát óc ra , phần bà ta chưa tin lắm, phần con Mùi nó phá..."

"Mùi nào nữa."

"À ,nó là chị ở, mày không biết đâu. Thôi mày đi đi, tao phải về cho lẹ, bà này đa nghi lắm."

"Anh còn tiền cho em... Mấy hôm nay ngoài bến găng lắm."

"Khổ quá. Tao vắt xác ra. Mày bớt xài với chứ?"

"Em chỉ dùng để ăn mà ăn không no, dám xài đâu."

"Ừ. Nhắc chừng thế. Thôi, chia tay."

Hai anh em ông Bảnh nắm vai nhau. Ông anh béo trắng mà thằng em đen thui, ốm lóc chóc trông rõ thiếu ăn.. (*tiếp theo).Nhét cái vào tay người em cái gói nhỏ, chắc là tiền, Bảnh còn dặn:

"Nhớ đừng tới tìm tao ở quán nghe. Khi nào cần lắm hãy nhắn."

Mỗi người đi một phía. Thằng Bò vẫn lẩn trong bóng đêm. Gớm, cái công viên này, hễ có bóng điện nào máng lên thì liền tức thì có đứa gỡ xuống. Khuya lắm rồi mới thấy bà con bụi đời lần lượt về. Mệt mỏi, mạnh ai nấy sắp chỗ ngủ. Nó thấy con Quê mới về cũng đang thu dọn trãi chăn chiếu trên chiếc ghế đá thường khi. Nó bò tới:

"Quê. Bữa nay mày ế hả mày?"

"Đây đâu phải chỗ của mày...Mày láng cháng đây chi vậy?"

"Mày xuống đây tao nói chuyện này cho nghe."

Con Quê xuống ngồi cạnh nó.

"Bữa nay mày cho tao ngủ đây, tao nằm dưới đất. Tao biết đêm nay có chuyện."

"Chuyện gì vậy? Công an ruồng bắt phải hôn?"

"Không"

"Mày nghe. Mày muốn rình cái động của con mẹ Bảy cà tong phải hôn? Thôi mày ơi, để cho người ta làm ăn...mày biết, thằng Nuôi, thằng Tửng du côn mà."

"Tao có làm gì đâu ..."

Nó định nói về chuyện thằng Long Tân Định, nhưng nó đâu có bằng cớ gì bữa nay mấy đứa có chuyện, nó làm thinh.

"Tao hổng bảo đảm gì hết nghe, mày muốn ngủ thì mày cứ ngủ."

Con Quê nằm xuống, kéo chăn trùm kín đầu. Thằng Bò vẫn ngồi chổm hổm, mắt mở thao láo. Nó thấy con Nết với người đàn ông đi về phía bụi cây, chỗ kín đáo của bà Bảy cà tong, rồi thằng Tửng thì thầm gì với thằng Long Tân Định, cứ thoáng hiện thoáng biến.

Một lúc sau, thằng Bò bò đi, đến cái xó tối kín đáo thường ẩn mình...Nó nghe giọng con Nết cười, rên ầm ĩ. Còn chị Bảy cà tong thì nằm một góc khác, vắt chéo chân, ca cải lương. Không có bóng dáng Hai Nuôi, Tửng và Long Tân Định đâu nữa.

Chương 4

Lúc 12 giờ đêm, công an khu vực phường tám có đi làm việc một vòng. Hắn bắt được hai chiếc xích lô đậu trái phép và một gánh hàng rong cùng một "gái" đang gạ ngoại kiều đi khách. Chị hàng rong đặt gióng gánh, leo lên một xe cùng với cô "làm gái", chú khu vực ngồi một xe, đi về phường rất tiện. Hai xe đi song song và cô "làm gái" miệng bô bô:

"Muốn bắt là bắt hà! Người ta vô tình đi cùng đường, người ngoại quốc hỏi thì phải trả lời. Đâu có luật cấm mở miệng ngoài đường hén."

"Về phường nói chuyện, không được ồn ào lúc này. Bà nhẫn mặt ở đường này ai không biết. Lần này lên trại nữa..."

"Lên thì lên, sợ gì..."

Nói dạn miệng vậy nhưng cô gái lại bật khóc tức tưởi. Vừa khóc vừa cố nói thêm:

"Bộ ở trại sướng cái thân hơn chắc? Cũng làm việc như trâu để có miếng cơm ăn...Ác như nhau..."

"Này, này, không được "phản động, nói xấu chính quyền, đi tù luôn, biết chưa."

"Biết. Cái chuyện gì tui cũng biết hết. Biết con Nết, con Diêm, con Đào ghẻ cũng gái như tui, nhưng nó hổng bị "mời" về phường vì tụi nó có tiền, còn tui, lỗ dưới hổng nuôi nổi lỗ trên ".

Cảnh sát khu vực lì cái mặt lại. Còn anh xích lô chở chú

được dịp mở miệng nói một câu:

"Chớ sao. Lỗ nào bự thì ăn nhiều..."

Anh nói xong cười một mình, không ai chịu hiểu kịp để cười theo anh. Tội nghiệp anh bạn xích lô đồng nghiệp, mới đi tù cải tạo về, đi đạp xích lô , nghe về phường là mặt mày tái xanh. Còn anh, anh bị "mời" về phường như cơm bữa. Ở đó, sẽ ngồi chầu chực mấy ông công an trực. Chờ mấy ông nói chuyện, ngáp, gỡ ghét móng tay, gãi ghẻ, ngủ gà ngủ gật. Đôi khi phải chờ tới gần sáng, để "được" đóng phạt xong rồi về. Chỉ có điều làm anh áy náy là đã hẹn với ông khách đi theo con Nết khuya mấy cũng đợi. Mà cũng chẳng sao đâu, lúc đó, còn khối xích lô đón ổng về.

"Thôi ông nội, người ta đang bực "cái cửa..." đây, đừng chọc nữa."

Cô gái mới khóc đó, đã ráo hoảnh và lì cái mặt y hệt chú khu vực. Cũng chỉ có anh xích lô chở chú khu vực hiểu thôi. Anh chồm người ngó mặt anh khu vực, rồi ngó cô gái, lẩm bẩm:

"Ừa, y chang."

"Anh kia, nói gì?"

"Dạ không, không nói gì hết, cán bộ."

Tên khu vực vẫm lầm lì. Tới phường, hắn giao "tội phạm" cho công an trực rồi đi tham quan một vòng nữa. Ở bãi cỏ trước nhà thờ Đức Bà, thấy mặt hắn, mấy cặp rời nhau ra, tản mát. Gặp con Quê ở đầu đường hắn chặn lại:

"Giờ này mày còn ở đây?"

"Ê, người ta đang đi, ông nói ở, ở đây vậy cà?"

Nó vung cánh tay còn lại lên, dứ dứ. Anh chàng khu vực né sang một bên. Ông trời phải hớt của con bé một cánh tay cũng phải, nếu mà nó có hai tay...sao mà nó dữ quá. Trong đám "gái bụi" ở đây, đứa duy nhứt hắn chừa là con này. Phần vì nó tàn tật, một phần, dân giang hồ ưa bao che cho nó. Còn nữa, con bé trông ngộ làm sao, nhất là khi bị trêu chọc nổi hung lên. Con bé nguýt hắn một cái, băng qua đường, về phía công viên.

Hắn giải tán một đám gái đang tụ ở trước một căn phố rồi đi xuống công viên. Chỉ cách một con đường nhỏ xíu, bên kia là phường mười rồi. Thằng công an khu vực bến kia phách lối dữ, nó mập hơn nhiều, vì bên kia toàn cửa hàng lớn không. Bù lại, cái công viên nhỏ bên này cũng giúp hắn không ít. Hắn nghĩ tới ngày cuối tháng sắp đến là ngày "dân bụi" phải đóng góp chi tiền đất cho hắn.

Hắn đi một vòng. Dân bụi đời đã yên giấc hết, nhưng chị Bảy cà tong thì còn ngồi trên một bãi cỏ hút thuốc lá.

"Giờ này còn thức, bà."

"Ừa. Nóng quá ngủ hổng được."

Ngang qua ghế đá, thấy con Quê nằm đắp chăn kín mít. Mới đó mà con bé đã ngủ ngon lành rồi. Hắn tằng hắng. Con nhỏ vẫn nằm im. Thấy khu vực này hoàn toàn yên ổn, hắn trở lại phường. Hai băng ghế đã đầy nhóc người ngồi đợi, gióng ghính còn bày la liệt, mà bàn trực vắng ngắt. Thấy hắn bước vô, chừng đó cái đầu hóng về phía hắn. Anh xích lô khi nãy lên tiếng:

"Cán bộ ơi, chúng tôi ngồi đợi hơn tiếng đồng hồ rồi."

"Ngồi đợi tiếp đi."

Hắn bước vào phía trong. Cô làm "gái " càu nhàu:

"Có ma nào làm việc đâu mà đợi."

Chị bán hàng rong thở dài, nhắm mắt tiếp tục ngủ gà ngủ gật. Nếu chị mở mắt thì đụng ngay tấm bảng dán trang trọng trên tường:" Công an là đày tớ của nhân dân"...

Tại công viên, thằng Bò vẫn thu mình trong bóng tối, mở thao láo mắt nhìn con Nết đang chơi trò cỡi ngựa. Người đàn ông không biết có mắc gió kinh phong gì không mà kêu rên không ra tiếng. Vậy mà con Nết vẫn không tha, người đàn ông đã hết vùng vẫy, nằm im như chết rồi...Thằng Bò bỗng đưa tay bụm chặt miệng bít tiếng kêu đang muốn thoát ra. Hai Nuôi thình lình xuất hiện, hắn nhấc bổng con nết quăng ra bên, rồi thằng Long Tân Định dí con dao vào cổ người đàn ông.

"Cấm la. La là giết liền."

"Xin đừng giết...đừng giết..."

Người đàn ông van lạy:

"Vàng mới sắm lúc trưa mày để đâu?"

"Trong áo ba-dờ- xuy, túi túi trong trong...trong túi...túi..."

Hai Nuôi vớ mới quần áo của người đàn ông ra lục lọi. Hắn tìm được một cái gói và ví tiền . Mở gói ra chỉ có hai cái khâu. Hắn lột nốt đồng hồ và cái nhẫn trên tay người đàn

ông rồi ra lệnh:

"Ngồi dậy, mặc quần áo vào. ĐM, mất công tụi tao, vàng bạc có tí nhíu."

Hắn ném mớ quần áo cho người đàn ông. Long Tân Định vẫn kèm sát con dao dí trên cổ hắn.

"Đem nó đi đi".

Thêm Tửng xuất hiện. Cả hai kèm người đàn ông men theo bóng cây đi khuất. Lúc này con Nết đã mặc xong quần áo mới lên tiếng:

"Bất nhơn. Muốn gì cũng đợi cho con người ta ăn cơm xong đã chớ. Đang ăn lưng chừng..."

"Thôi bà nội. Bà cho con người ta ăn no quá, tức bụng muốn thở hắt ra rồi...Giờ bà về đi, quá khuya..."

"Khuya thì sao? Chia đã mới đi."

"Nó còn ở đây, thủng thẳng có được không?"

"Bị ông ưa quên. Nhưng còn đem con người ta đi đâu nữa..."

"Thì xong rồi, đem đi phóng sinh. Giờ bà nội về ngủ đi. Nhớ tắm táp sạch sẽ, bà."

"Ê, cái gì phóng sinh. Giao hẹn rồi nghe, mình chỉ trấn lột..."

"Biết em giỏi rồi".

Hắn nựng cằm con Nết:

"Không sợ nó thưa đi tù há. Đi tù là thằng cán của em nó tìm một con khác mới toanh, lúc đó oán anh không?"

Bộ mày..."

"Tao biết tính."

Giọng chị Bảy cà tong ré nhỏ:

"Hai, mày xong chuyện chưa? Sao lâu vậy? Mày muốn chết với con hà bá nào cà? Tao buồn ngủ riệu cha hai con mắt rồi đây."

"Xong. Má vô đi."

Hắn kéo con Nết:

"Đi. Tao lên trên với mày".

"Lên làm gì. Tao hết xí hoách rồi nghe mày."

"Ngủ. Hổng làm gì hết."

"Tin được ông."

Thằng Bò nằm bẹp người xuống, thấy cấn cái ở bụng dưới. Nó cũng mơ hồ thấy cơ thể của hắn lâu nay làm trịch làm thượng với hắn, làm hắn khổ tâm và khó chịu quá. Thì cứ nhìn thấy những cảnh hoài hoài như vậy, nghe những lời nói như vậy. Nó cũng biết nghĩ tới con gái đàn bà lâu rồi, cái gì trên thân thể nó cũng già quắc, tuổi của hắn đã qua nhiều rồi, nhưng cái thân xác hắn, tàn tật, còm cõi như một đứa trẻ con. Một lúc sau nó chui ra khỏi bụi cây, bò tới nơi ghế đá con Quê ngủ. Đêm như than tro, vùi hơi nóng kinh

khủng. Con Quê đá tung mền từ lúc nào, lại nằm ngữa tênh hênh, vạt áo kéo lên thấy lờ nhờ một khoảng da bụng...Thằng Bò mở thao láo mắt nhìn. Một mùi hăng hắc của cỏ, của rác rưởi, của cả con Quê bốc ra từ quần áo, da thịt làm thằng Bò cứ hít lấy hít để. Nó chồm lên, mấy lần tính đưa tay sờ vào chỗ thịt để hở kia, nhưng nó sợ con Quê thức dậy. Chịu không được, nó đưa chiếc mũi vào sát chỗ bụng dưới con Quê. Một mùi lạ lắm, khó chịu mà gần gũi, rồi thân thuộc nữa, đầy ắp trong mũi, trong cổ họng nó. Nó nuốt rồi hít, hít rồi nuốt. Cái mùi ma quái đó đặc dần trong họng làm nó muốn sặc luôn. Một cái gì đó nữa, ngoài cái mùi quái ác kia, như hơi bơm trong người nó, bơm đến cả người nó như phồng to lên, căng và cứng đến nỗi nó ngộp, phải lăn xuống cỏ, thở hồng hộc. Nó dí người xuống, chà sát càng lúc càng mạnh cái bụng nó xuống cỏ, cho tới lúc cái chất hơi trong người nó nổ bùng ra, và nó cảm giác nó như cái bóng bóng mới nổ và giờ đây, xẹp lép. Nó cảm thấy rất dễ chịu và ngủ lúc nào không hay.

.

Bốn giờ sáng hôm sau, một xác chết được phát giác ở con đường vắng gần bệnh viện Grall (của Tây thời cũ). Xác nằm bên lề đường không biết chết trước hay sau khi bị những chiếc xe chạy khuya cán qua. Tới sáu giờ sáng, các công viên có cuộc bố ráp, nhưng tin đi lẹ lắm, giới bụi đời đã rời chỗ, đi tứ tán hết trơn rồi. Lúc đó con Quê bị đánh thức dậy, nó dụi mắt ngơ ngác:

"Cái gì vậy? Mới bét con mắt, mấy ông làm gì vậy?"

Thằng Bò :

"Bố ráp đó mà. Lo mà dông đi."

"Ráp ráp cái gì? Tao dếch sợ."

Không ai thèm hỏi con Quê với thằng Bò. Chị Bảy cà tong bị dẫn về phường để "hỏi thăm". Cuộc bố ráp tan mười phút sau đó, chỉ dính có chị Bảy.

Thằng Lai chứng kiến từ phút đầu tới lúc người ta khiêng cái xác đi. Nó kể với cô Mai Bắc:

"Cái thằng "có bầu" hay đi với con Nết đó. Hổng biết ai giết hay bị xe đụng mà cái bầu bể, ruột chảy ra một đống, gớm quá, ruồi bu đen kịt."

Thằng Lai nhổ nước bọt. Thằng Tửng đang soạn đồ nghề sửa xe đạp bày ở góc đường,nghe, nhăn nhăn cái mặt:

"Mày có nhìn gà hóa cuốc không đấy? "

Con Chiến nhảy vô:

"Tao thấy ổng ngồi với bà Nết ở Hương Lan chiều qua, rỏ ràng quần áo đó."

"Sáng nay, đem sữa lên cho cô Bảo, tao thấy thằng Hai Nuôi ở lại trong phòng bà Nết mày. Mắt tao thấy rõ ràng chớ không nghe ai nói nghe mầy. Đi ngang nghe tiếng chửi nhau tao dừng lại, giọng bà Nết thì ba cây số cũng nghe mà. Bả chửi: Đ M mày, Nuôi. Mày có cho tao nghỉ một chút không, mò cả đêm, đ...m, cho xứng đồng tiền bát gạo há mày...Ê Tửng, thằng anh mày đừng tưởng ngon nghe, giao cho con Chiến là khóc không can nổi."

"Thôi bà, đừng chuyện nọ xọ chuyện kia." Thằng Lai nạt." Tao nghi thằng cha bị giết, nhẫn, đồng hồ, ví tiền bị lột hết trơn. Vụ này không yên với công an."

"Mà sao bà Bảy cà tong bị mời về phường vậy?"

"Tao hổng biết. Sao hỏi tao mầy?"

Mai Bắc dừng lại nghe chuyện một lát rồi đi. Cô gặp Bảnh đang đứng ở cửa, trông thấy Mai Bắc, hắn cười:

"Bộ bà đi coi về đó à? Bà này gan."

"Nghe nói chớ ai dám coi."

Bảnh nhìn đám thằng Lai xì xào bàn tán, lắc đầu:

"Con đường này mà không dẹp được tụi bụi đời là còn chưa yên. Bà thấy tui không? Đám xì ke sau hẽm tui dẹp cái một. Bà vô đây, uống cà phê. Bà nghe, không hề đặt chân vô quán tui, bộ chê hả?

Mai Bắc cười, lắc đầu xin lỗi, bỏ đi. Bọn thằng Lai cũng kéo nhau đi xuống phía dưới. Chúng nó đi ngang qua mặt Bảnh, cười cười nói nói, một con "bà chòi" còn ngoáy ngoáy cái đít chọc tức và thằng Lai Phá thì vừa chửi tục vừa cười ầm lên. Hình như chúng cũng không hề coi vụ giết người vừa được phát giác kia là quan trọng.

Còn lại ở công viên, ông già ăn mày ốm cả mấy ngày nay, đắp chiếu nằm mê man, thỉnh thoảng giật giật người và kêu la trong cơn sốt: "Trả lại cho tao. Trả lại tao". Ông già này, cùng vợ con đóng tiền đi bán chính thức. Tàu nổ khi vừa ra khơi, chỉ một mình ông sống. Trở về không nhà cửa, không tiền bạc, ông lang thang bụi đời, dỡ điên dở khùng. Ông đã nhiều lần sốt mê man, nằm cả tuần lễ như vậy, không thuốc men, rồi bỗng dưng lành mạnh, đi đứng như thường, nên lần này cũng như mọi lần, ông nằm một chỗ cũng không

làm ai quan tâm nữa.

Con Quê đã tỉnh ngủ hẳn, nó nhìn thằng Bò nằm phục xuống cỏ, thở khò khè ra dáng mệt nhọc, nó hỏi:

"Mày bịnh?"

"Không."

"Mày đi tắm đi. Tao cho tiền nè."

Nó đưa tiền cho thằng Bò. Có cái máy nước công cộng thì đã "cặp rằn" canh giữ. Mỗi xuất tắm chỉ 5 phút phải nạp từ mười tới hai mươi đồng. Như vậy còn chưa ác nhơn bằng cái thằng già dịch bảo vệ ở cơ quan kia, mỗi lần nó tắm táp phải ban đêm, nạp tiền cho thằng cha rồi mà đôi khi còn phải nạp thân nữa.

Con Quê nhìn thằng Bò lê lết trên mặt đất. Lòng nó se sắt thương thằng Bò. Phải vậy không? Nó thương thằng Bò hay thương chính nó? Nó không biết.

° ° °

Buổi trưa, lúc chị Bảy cà tong từ phường tám trở về, công viên vắng ngắt chả còn ma nào. Nhức cái đầu quá, hỏi qua hỏi về cũng chừng đó chuyện mà thằng chả chết quay đơ rồi có sống lại được đâu. Thì chị đã có tên cà tong rồi, cà tong thì cũng cà tửng nữa. Biết cái gì thì nói cái đó, còn không biết thì trả lời không biết. ĐM, mấy thằng công an chưa đáng tuổi con chị, mà hạnh họe da diết quá làm có lúc chị cũng quíu cả lưỡi. Lúc đó, chị nổi hung lên:

"Cái gì, tui hổng biết thì nói hổng biết. Hổng biết mà nói biết sao được. Trời đất, tui đã nghèo tận mạng, sống nhờ cơm thừa canh cặn của bá tánh, giữ cái thân chưa xong cán bộ

ơi. Bởi nghèo mới khổ, đâu có ai dám hoạnh hoẹ người giàu không nè..."

"Chị đừng già mồm đánh trống lấp. Chị ở đó thành tinh rồi, ai làm gì chị không biết."

"Đâu phải vậy, bộ tụi nó đi tiêu đi tiểu tui cũng đi theo dòm? Xời ơi, toàn một lũ nghèo đói sắp thành ma hết trơn, cán bộ thấy hông? Tui, xương với da..."

Mấy tiếng đồng hồ mới thoát được. Phẻ re. Chị lục mớ đồ trang điểm ra, tô một đường chì ở con mắt. Quen rồi, không tô coi nó trơ làm sao. Đánh môi son, cái màu son đỏ tươi mà sao lên môi chị nó tím bầm. Thì vậy, cái môi đã đen điu vì chị đã đến thời kỳ nhai thuốc lá nuốt vào bụng chớ cái khói thuốc rít vô hổng thấm vào đâu, lạt nhách. Thay cái áo rồi nhét đống áo quần dơ vào cái rương thiên nhiên là bụi rậm, chị chải lại đầu tóc đi kiếm con Lê. Con hà bá thiên lôi giờ này biến đâu rồi. Chị phải đi tìm mấy đứa nói cho chúng biết để có gì thì cùng một lời khai giống nhau. Con Lê đang ngồi chạch bạch ở hàng bún riêu góc đường, thấy chị, cười tươi:

"Định ăn xong tô bún là đi ra phường coi má có gì không? Xời, yên rồi há? Thấy bà son quánh đình huỳnh, diện vô vậy là yên rồi, hết lo."

"Lo ông nội mày. Tao bị mời ra phường mà mày ngồi ăn tỉnh quá há. Đồ bất hiếu."

"Thôi đủ rồi, bà. Hễ thấy mặt là chửi."

"Đẻ mày cho đau đít."

"Bà có đẻ ở đít đâu mà đau, vô duyên hông."

"Nuôi mày tốm cơm. Bà nội mày."

"Đủ rồi nghe. Tui hổng có ông nội bà nội gì hết. Mà bà cũng hổng nuôi tui ngày nào, đừng kể."

"Không nuôi rồi mày bú sữa chó mà lớn hả mày?"

"Chắc vậy, sữa chó, má. Tui biết đi là tự đi ăn xin rồi, má nuôi ngày nào hén. Mà thôi, bà khó quá làm sao sống. Nè, má ngồi xuống đây, tui mời má ăn một tô bún. Một tô cho bả. Má ngồi đi."

Chị Bảy cà tong cũng thấy cồn cào trong bụng rồi nên ngồi xuống một ghế đòn thấp.

"Tao hỏi, đêm qua mày ngủ đâu?"

"Ngoài phường."

"Ha, mày ngủ ngoài phường, bộ bị dính hả mày?"

"Tui còn khuya mới dính vụ đó. Hôm qua là đúng ngày tui "đãi", vậy thôi."

Chị Bảy cà tong thở ra một hơi dài:

"May quá. Hồi nãy tao cũng khai là đêm qua mày hổng về ngủ, mày ngủ nhà bạn. Đ M thằng phó phường còn hỏi tao biết bạn mày là ai không? Xách mé nữa."

"Hì hì. Thì cũng phải làm cho có lệ, thằng chả bị xe đụng ở đâu đâu, nhằm nhò gì khu vực mình chớ. Má biết không, đêm qua anh Nuôi bị con Nết nó vật cho, sáng nay về đi hổng nổi, phải đi kiếm hai cái trứng la-cót lấy lại sức."

"Nó đâu rồi?"

"Biết đâu. Sáng thấy gây lộn với con bán xe đẩy trái cóc quá trời. Con nhỏ ghen vì đêm qua đợi suốt đêm hổng thấy. Con nhỏ chửi tưới hạt sen mà anh Hai cứ cười cười. Rồi huề, nó dẫn anh Hai đi ăn trứng gà chớ ai."

Chị Bảy cà tong đặt cái tô xuống, đứng dậy kéo chéo áo lại cho thẳng thớm:

"Mày trả tiền nghe. Tao đi kiếm thằng Tửng."

"Được rồi. Lúc nào chẳng tui trả. Bà trả hồi nào đâu."

"Mồ tổ mày. Kể."

Chị Bảy đi tới góc đường, Tửng đang ế hàng, ngồi không hút thuốc.

"Má về rồi à?"

"Chớ mày muốn tao ở luôn ngoải sao mày? Thiệt ách ngoài đàng choàng vào cổ. Thằng cha hổng chịu đi đâu mà chết, chết ngay gần nơi đây mới làm khổ dân cùng mạt này chớ. Tự nhiên chỉ lôi một mình tao ra."

"Chớ mà muốn cả anh Hai và tui ra ngoải nữa sao? Yên chưa?"

"Gì mà không yên mày? Đêm qua, con Lê còn đãi thằng phó. Còn tụi ở đây đứa nào hổng biết thằng Hai cả đêm bị con Nết nhốt. Chỉ có mày..."

"Tui làm sao. Đ M, bà coi chừng cái miệng..."

"ĐM, tao ngu cũng ngu vừa thôi. Đêm qua mày ngủ bên cạnh tao chớ đi đâu nữa. Tao nói chủ nhật mày làm khuya lắm, nên ngủ như chết."

"Rõ là vậy. Làm bao nhiêu cũng không đủ cho má đánh bài với ăn hàng. Nổi tiếng nghe bà."

"Mồ tổ mày, mày đưa tao được nhiêu mà kể. Bởi mẹ nuôi con biển hồ lai láng, con nuôi mẹ kể tháng kể ngày..."

Giọng thằng Tửng hạ thật nhỏ:

"Nè, tụi nó có hỏi gì con Nết không?"

"Không. Ơ, chẳng có gì hết. Phẻ re. Thôi mày làm việc đi. Có mối kìa mày."

Một anh bộ đội vác cái xe đạp đi tới. Chị Bảy cà tong te te băng qua đường, tới trước nhà thuốc tây quốc doanh. Hai ba tấm biển ghi: "Coi chừng mất xe, có khóa vẫn mất." Chị thấy mấy tên "nhà nghề" đang lãng vãng rà rà quanh đó. Còn phía bên kia, quán cà phê Bạch Ngọc cánh cửa sắt vừa được mở ra. Bảnh và bà chủ Ngọc Hoa song song đi ra. Chị người làm kéo cửa sắt lại, nhìn theo nhổ toẹt một bãi nước bọt.

Một tên "nhà nghề" nháy mắt với chị Bảy cà tong. Hiểu ý, chị tới đứng sắp hàng sau lưng một người đàn ông đang sắp hàng mua thuốc. Lúc người đàn ông mua xong, sắp quay ra, chị Bảy hích vào anh ta một cái như vô tình. Gói thuốc trên tay rơi xuống đất, anh ta cúi xuống nhặt và chị Bảy cà kê xin lỗi đi xin lỗi lại.

Một thoáng sau, lúc chị Bảy cà tong vẫn xếp hàng sau đuôi

thì bên ngoài, giọng người đàn ông hớt hãi:

"Cướp. Cướp. Cướp xe đạp"

Anh ta vừa la vừa chạy theo. Chiếc xe đạp của anh đã quẹo sang đường Lê Lợi và mất hút. Anh ta quay trở lại tiệm thuốc tây quốc doanh, nhìn vào cái chỗ trông không nơi chiếc xe đạp anh đã dựng với đôi mắt ngẩn ngơ vô hồn. Ai đó đụng vào vai anh:

"Đi thưa công an đi. Ra phường đi."

Một người khác chỉ cho anh cái bảng:

"Anh không biết đọc à, người ta đã ghi, khoá vẫn mất."

"Thưa vô ích, biết đâu mà tìm".

Mỗi người một câu, kể cả vài dân "nhà nghề" ở lại để nhỡ có nguy cơ thì chặn, cũng nhảy vào hỏi han:

"Xe anh có khóa không"

"Có"

Người đàn ông nói như mếu.

"Thì có khóa vẫn mất, người ta ghi rành rành sao anh không thấy?"

"Tui mới học tập về..."

Da mặt anh ta vàng khè. Trông bộ dạng dở khóc dở cười trông rất tội nghiệp. Nhưng không ai ở lâu mà tội nghiệp cho anh, người ta dãn dần ra hết, và chính chị Bảy cà tong

là người sau cùng lớn tiếng nhất:

"Mèn ơi, anh ra thưa phường ngay, đi trình ngay, phía này này...đi đi."

Người đàn ông đi theo hướng tay chị Bảy chỉ. Chị Bảy cũng đi nơi khác, chỗ chị ngắm là cửa hàng kim khí điện máy. Kiên nhẫn một tí thôi, thế nào chẳng có một con mồi "khờ" tin vào cái khóa.

Ở góc đường, thằng con chị, Tửng vẫn siêng năng cắm cúi vá ruột xe đạp. hai tay đều bận, nhưng một điếu thuốc lá gắn trên môi Tửng vẫn cháy đỏ.

"Đ M, bậy quá."

Chị Bảy cà tong tự nhiên bức tức. Sao cái miệng như mếu trên khuôn mặt người đàn ông mất xe đạp cứ ám chị hoài. Bậy thiệt, nếu biết thằng cha học tập cải tạo về, thì chị đã không cho thằng "nhà nghề" xớt ngọt. Nhưng thôi, đời mà, xui ai nấy chịu. Còn bày đặt biết thương người ta, hỏi ai thương mình đây?

Một tên khờ lại sắp nạp mạng nữa đây. Ừ lúi húi khóa cho chắc vào. Có phải dân học tập nữa không? Con chuồn chuồn này may ra không phải là dân học tập. Mắt chị Bảy cà tong sáng trưng, ngón tay trỏ và ngón tay cái chập lại với nhau, y như hồi còn bé, chị rình bắt chuồn chuồn ở bờ ao vậy.

Chương 5

Tin ông chủ được trả tự do, đối với Bảnh thoạt đầu như một cú sét đánh. Bà ngoại mấy đứa nhỏ tới cho hay, ông tướng vùng đã lo xong cho anh con rể. Thì vuốt mặt cũng nể mũi chớ. Như người khác thì tù biết ngày nào ra. Có điều ngặt là bà cũng đã biết chuyện dan díu ngày càng sâu đậm giữa con gái và thằng ở. Cương vị của bà thì chẳng trách mắng gì được con. Thân bà đây, đã già đời rồi, tuy là lấy ông tướng vùng thiệt, nhưng không biết là "ông dượng" thứ mấy mà bà bắt con phải gọi. Bà cũng hơi mất mặt với chồng về cô con gái riêng, vì mấy chuyện xấu xa này đâu có dấu được ai, hai đứa nhỏ nhìn thấy và khai hết với ông ngoại "dượng".

"Nhớ sang thăm và cám ơn "dượng" một tiếng."

Bà dặn con, nhưng nhìn thấy mặt con gái hầm hầm như sắp sửa ăn tươi nuốt sống ai. Bà hiểu tính nết cô con gái của bà, nóng như lửa, hễ giận lên là la hét, đập đổ, làm cho lại gan, chẳng cần biết hậu quả ra sao. Ông chồng sau của bà tuy ngoài mặt làm ra vẻ bao dung, không thèm chấp nhưng trong lòng ghét cô con gái riêng của vợ như đào đất đổ đi.

Bà ngoại ra về xong, hai cô tiểu thư bị lôi lên lầu và ăn mỗi cô mấy roi mây quắn đít. Đại tiểu thư tuy van lạy , kêu đau ầm ĩ nhưng lúc đã xuống được dưới bếp rồi thì thủ thỉ với chị Mùi:

"Em ghét thằng Bảnh lắm, vì thằng Bảnh mà em bị đòn, Ba về, em mách hết với ba, biểu ba đuổi nó đi".

"Sao em bị đánh vậy?"

"Vì em kể với ông bà ngoại, em thấy thì em kể."

Chị Mùi nghe mà hả dạ làm sao. Chị đổ dầu thêm lửa:

"Trước kia, mẹ đâu có đánh em, phải không? Mẹ cưng tụi em hết biết."

Cả hai tiểu thư vừa chùi nước mắt vừa gật đầu. Chị Mùi hỏi:

"Bộ em mách ba, em không sợ mẹ đánh sao?"

"Có ba mẹ không dám đánh đâu, em ghét thằng Bảnh."

"Em ghét thằng Bảnh."

Nhị tiểu thư nói theo. Từ trưa cho tới chiều, hai tiểu thư quanh quẩn dưới bếp với chị ở, còn bà chủ Ngọc Hoa thì nằm vùi trong phòng.

Còn Bảnh, từ lúc thấy bà Ngọc Hạnh bước vào nhà, kéo ba mẹ con bà Ngọc Hoa lên lầu, vừa đi vừa bô bô cái miệng: "Này, hai cháu, ngày mai ba cháu về, các cháu mừng không?"

"Mừng quá. A ba về, ba về."

Hắn cảm thấy hai má nóng bừng như vừa ăn mấy cái tát tai. Nhưng lúc đó, cửa hàng có lai rai mấy người khách mà cô phụ việc bận đi gội đầu, chỉ mình hắn trông coi. Thường ngày, những lúc neo người, chị Mùi cũng ra phụ hắn, nhưng lúc nào cũng có bà chủ Ngọc Hoa một bên, nên chị Mùi có muốn làm nư làm nẩy, cấu véo Bảnh một vài cái cho bớt hận đời cũng không dám. Thôi được, cực một chút còn hơn. Cũng may, hai tiểu thư bị đòn, đang túm lấy chị Mùi

dưới bếp.

Cho tới lúc cô làm công trở về, Bảnh giao của hàng cho cô, len lén lên lầu. Bà Ngọc Hoa nằm quay mặt vào vách và hai vai rung rung. Chắc đang còn khóc. Bảnh thở ra một hơi, cốt cho bà Ngọc Hoa nghe thấy, rồi mới đi lại, ngồi xuống mé giường. Hắn đặt tay lên vai bà chủ và để yên đó. Lâu lắm, bà chủ mới day mặt lại, mắt đầm đề lệ. Thấy Bảnh, bà nức lên.

Bảnh lắc đầu. Còn biết mở miệng nói gì nữa. Hắn rụt tay lại, đứng lên, nửa muốn đi, nửa muốn ở.

"Ngồi xuống biểu. Ngồi đi."

Bảnh ké né ngồi xuống.

"Mai ông ấy về..."

Không hẹn mà sau câu nói của Ngọc Hoa, cả hai đều thở dài. Ngó nhau. Nước mắt bà chủ lại trào ra. Bảnh bạo dạn cầm tay bà.

"Giờ tụi mình tính sao ? "

Bà chủ khóc nữa. Hắn biết cách dỗ bà. Cúi xuống hắn cạ cạ bộ râu lởm chởm lên mặt, lên môi bà.

"Giờ khóc cũng vô ích. Tụi mình nên bình tỉnh tính công việc. Nếu...cưng muốn, tui sẽ đi chỗ khác, không bao giờ gặp cưng nữa..Biết là tui sẽ đau khổ lắm, nhưng để cho cưng trọn tình trọn nghĩa, bất quá tui hy sinh..."

"Cái gì hy sinh. Không đi đâu hết."

Bảnh nương theo lời:

"Vâng. Tui có thể nhẫn nhục, trở về vị trí của mình, nếu cưng muốn. Xa cưng, tui khó...sống được."

Chớp mắt mấy cái, cũng có tí nước mắt ứa ra. Bà chủ Ngọc Hoa, tính tình bất nhất vậy, mà cũng bị Bảnh làm cho lòng mềm èo:

"Biết tính sao đây hả ông trời. Nhưng tôi đã hứa không bỏ Bảnh mà."

Hắn biết lúc nào có thể đem ngón nghề ra. Hắn tha thiết cúi hôn chân bà chủ:

"Cám ơn "bà chủ" của em. Cám ơn, cám ơn..."

Và từ dưới gan bàn chân, hắn hôn dần lên, tới tấp. Chỉ có như thế, bà chủ của hắn mới khuây lấp được mối lo cánh cánh trong lòng. Lúc chồm lên, hắn ăn liền ba bốn cái tát, giọng bà chủ rít lên:Tiên nhân mày, mày làm khổ bà, làm khổ bà..."

"Cho khổ luôn, này khổ, khổ..."

Hắn hung dữ như một con sói vật mồi. Hắn biết, làm cách nào cho bà chủ la hét lên, cuống quít như con mẹ điên, và đã có lần chấp tay lạy hắn. Chắc chắn về mặt này, hắn bỏ xa ông chủ. Nhiều lần bà chủ đã thố lộ chuyện phòng the. Ông chủ tuy to lớn như con voi, mà đầu to đít teo, chả "nhằm nhò" gì với bà hết. Không còn cách nào hơn để dành phần thắng về mình. Nhất định phải cho được, đây là ván bài sinh tử cứu mẹ cứu em đang từng ngày ăn cháo chờ đợi ở miền Bắc.

Bảnh không rời bà chủ nữa. hết than thở đến khóc lóc, đến làm tình. Thời gian ngắn ngủi này là cơ hội duy nhất để hắn kéo được bà chủ về phe mình. Và suốt đêm hôm đó, hắn không cho bà chủ nghỉ ngơi. Hắn càng cuồng bạo thì bà chủ càng thảm thiết: "Tiên sư mày, mày giết tao. Mày giết tao đi. Tao muốn chết, muốn chết."

Bà khóc, bà cười, khổ ải, dày vò, sung sướng, điên loạn. Cả trên hai tấm thân đều đầy vết bầm dập, mà về phía Bảnh đều do cố ý.

Sáng hôm sau Bảnh dậy sớm, lo đi chợ mua hàng để bán quán thì bà chủ Ngọc Hoa còn ê ẩm mình, dậy không muốn nổi, cho tới lúc có tiếng gọi cửa của hai đứa con gái. Bà Ngọc Hoa bảo con xuống dặn chỉ ở dọn nhà cho tươm tất rồi bà đi vào phòng tắm. Soi tấm thân trước gương bà mới kinh hoàng, những vết bầm tím toàn ở chỗ hiểm hóc. Bà mở lớn mắt ngó mặt mình trong gương và thấy rõ ràng mặt một con ngu, đần độn. Bà đưa hai tay bịt chặt một tiếng rú, và sau đó tự vả vào mặt mình rồi khóc nức nở.

Chị Mùi được gọi lên cạo gió cho bà chủ. Chị Mùi nhìn những dấu răng còn rành rành dưới cằm, trên ngực bà chủ mà người chị nóng ran lên. Lâu lắm rồi, thằng đầy tớ đã bỏ quên chị ở. Cơn bực tức dồn vào đồng tiền cạo gió trên tay chị, vậy mà bà chủ còn kêu: "Mày cạo mạnh tay chút nữa được không?". Lưng bà chủ chẳng có chút gió nào, chị ở phải cạo lâu lắm, mới có những đường lằn ngang dọc. Con mẹ chằng ăn trăn quấn này, lì đòn chưa? Hèn chi thằng "tình nhân" của chị...

Ông chủ về vào xế trưa. Lúc đó Bảnh đang lo tiếp khách trong quán. Ông chủ lừng lửng đi vào, trên tay không bao bị gì hết, áo quần bảnh bao như một người mới ra khỏi nhà đi dạo quay về. Bảnh kêu lên:

"Ông chủ".

Hai tiểu thư ùa ra, đeo cứng trên hai tay cha:

"Ba. Ba. Ba ơi"

"Ba, con nhớ ba quá."

Cảnh cảm động này chỉ làm mủi lòng chị Mùi, chị đưa tay lén chùi nước mắt.

"Mẹ đâu".

Chị Mùi lanh chanh:

"Ông chủ ơi, bà bịnh nằm trên lầu, cháu vừa cạo gió cho bà, gió dữ lắm, bầm đen à..."

Cả cầu thang, ông chủ nhảy có ba bước. Tự nhiên Bảnh thấy cái cổ mình như bị gảy, khó ngước mặt lên quá.

Chỉ một chốc, đã có mấy cái mặt lấp ló đứng ngoài cửa nhìn vô. Họ tò mò muốn biết cảnh ông chủ về diễn ra sao, và bà chủ xử sự với "thằng đầy tớ" như thế nào. Không ai thấy gì hết, ngoài Bảnh, vẫn lo chăm chỉ bán hàng. Cô gái bán phụ thì ngồi quầy, thấy mọi người ngấp nghé, cô nhìn Bảnh nở một nụ cười bâng quơ.

Cánh cửa phía sau đường hẻm mở ra, chị Mùi tươi cười nói với mấy chị buôn bán ve chai:

"Ổng về rồi đó."

"Bà có vui vẻ không?"

"Biết đâu. Thấy nằm vùi trên lầu, kêu đau, biểu cạo gió thì cạo. D M, bà bấy người ra."

Chị ghé tai cô gái đi mua rao hàng ve chai, giấy vụn, nói gì đó mà hai mắt cô ta long lên:

"Dâm quá hén. Dễ sợ."

Hai cô tiểu thư chạy rần rần xuống:

"Chị Mùi, thay áo cho tụi em. Tụi em đi ăn với ba."

"Mẹ có đi không?"

"Mẹ bệnh, ba mua về cho mẹ ăn."

"Ba về, mẹ mừng không?"

Con em láu táu:

"Mừng, mẹ khóc quá là khóc. Ba dỗ mẹ xong rồi."

Đại tiểu thư cắn môi, mặt lì ra. Không ai hiểu cô bé đang nghĩ gì. Ông chủ đã thay áo mới khác, đi xuống, đứng nghinh ngang trước cửa, như cho mọi người biết ông đã có mặt ở đây, tù đày thời gian qua chỉ là một tai nạn nhỏ kiểu anh hùng mắc họa mà thôi. Ông vỗ vai thằng đầy tớ trung thành, gật gật đầu, ông cũng gật gật đầu đáp lại mấy người lối xóm đang dòm vào nhà ông.

Tin tức loan truyền nhanh quá, con Lê bên vườn bông cũng có mặt, kể cả thằng Lai cũng đi qua đi về ngóng coi. Trông thấy ông chủ dẫn hai tiểu thư đi dọc xuống phía dưới, con Lê nói:

"Trông ổng vẫn ngon lành như thường."

"Coi vậy chớ bộ không ngon đâu. Ngon thì bà chủ chẳng chiếu cố đầy tớ!"

(tiếp theo)

Thằng Lai nhổ nước bọt đánh phẹt một cái, vừa lúc chị Bảy cà tong đang nhông nhông đi qua. Đã tránh được bãi nước bọt suýt bắn vào người, chị còn đưa chân đá thằng Lai một cái:

"Đụ má, muốn chơi tao mầy."

Cú đá trật lất. Con Lê binh người dưng:

"Nó không tính nhổ trúng bà đâu bà ơi. Lỡ...đó. Nè, bà thấy "ổng" chưa. Đi ở tù mà béo tốt, đỏ au, chớ đâu như mấy ông cải tạo...

"Xời, ở đó mà so sánh. Tù cho chuyện "chìm xuồng" mày ơi.Ê, mà sao bữa nay mày ở không?"

"Thì ở không súc cái bình mắm một bữa được không ? Má?"

Biết con Lê hỗn hào có tiếng, chị Bảy cà tong nói qua chuyện khác:

"Sao "ổng" đi mà bà hổng đi vậy cà?" Còn "thằng" đâu, nó đâu?"

Dì Chín "bảo vệ" nồi cơm, xía vô:

"Thôi mấy bà mấy cô ơi, đèn nhà ai nấy sáng, làm gì mà ám trước nhà người ta vậy?"

Cái bà Bắc có chồng tập kết, luôn luôn ngồi trên bậc của cạnh sạp thuốc dì Chín cũng góp:

"Bà con cô bác ơi, giải tán đi, còn "rì" mà xem "nà"."

"Nà bà, bà có cái "rì"...

Bà Bắc kỳ vội khép hai chân, nguýt con Lê một cái, không dám chửi lại. Thằng Lai đứng chống nạnh hai tay, dạng chân trước quán Bạch Ngọc nhìn vô, cái mặt nhăn nhó đau khổ. Nhưng nó bỏ đi vì không thấy Bảnh đâu nữa.

Lợi dụng ông chủ vừa ra khỏi nhà, Bảnh lén lên lầu. Hắn gõ cửa, nhưng cửa gài bên trong. Hắn nhỏ giọng:

"Bà... Hoa, Hoa..."

"Cút cha mày đi...."

"Hoa, đừng vậy, tôi muốn biết..."

"Biết tiên sư mày. Bảo đi. Đi ngay."

Bảnh rầu rĩ đi xuống, hai vai nó so lên gồng một gánh nặng lo âu. Xuống nhà dưới, thấy cái mặt chị Mùi tơn tơn, hớn ha hớn hở. Tưởng thuyền sẽ về bến cũ chăng? Đang rầu mà thấy cái mặt bà Mùi tức lộn ruột. Thằng này, tàu đã nhổ neo là đi luôn, sống chết gì cũng như kẻ vượt biên tìm tự do vậy. Ba đời ở đợ rồi, giờ đây "đổi đời" mà. Bọn chó má còn lên làm người, huống gì hắn, trời cho một khuôn mặt trắng trẻo dễ coi, cái miệng không hề thoa "ngãi nói" mà hễ nói, dám cá kiến trong lỗ cũng chui ra hết.

"Này ông Bảnh, xuống ăn miếng cơm đi, đồ ăn biểu nấu ê hề rồi ruồi bâu, uổng hông."

"Tôi chẳng muốn ăn."

"Ha! No rồi hén. Ừa, biết no rồi, no từ chiều hôm qua tới giờ kia."

"Chị nói gì thế?"

Bảnh gắt. Con mẹ này không chừng "vén màn coi lén" cũng nên. Nhưng mặt hắn cũng dày hơn da trâu rồi.

"Nói vậy mà không biết sao còn hỏi. Thì ăn no."

Hắn thấy không nên găng với chị ta nữa.

"Thì tôi no thiệt. Chị Mùi ăn đi, đừng chờ. Khi nào đói tôi ăn."

Lạ không? Mắc chứng gì mà dịu dàng quá vậy. Chị Mùi đúng là một người đàn bà nhẹ dạ mà, đâu phải tới tuổi này chị mới nhẹ dạ đâu. Từ hồi làm nghề đi ở, nhà nào có đàn ông, khi cần "cơm nguội" đêm hôm cũng tìm chị. Nhẹ dạ nhưng ưa dấm dẳng:

"Ai thèm chờ. Ở đó mà ham, cái thứ người được trống phụ kèn, được chuông phụ mõ được đèn phụ trăng...Cái thứ có mới nới cũ, cái thứ..."

"Thôi đủ rồi chị Mùi. Giờ này đâu phải giờ chị ca cải lương. Làm ơn nấu châm mấy bình thủy nước sôi, có khách vô thấy không..."

Gần ba tiếng đồng hồ sau ông chủ mới đưa hai tiểu thư về. Bảnh xum xoe ra đón, nhưng sao ông chủ lạnh như tiền:

"Được rồi, mày cứ lo công việc đi."

Bụng Bảnh sôi lên. Coi cái mặt của đại tiểu thư vênh váo thì biết. Tay khệ nệ xách cái túi, đại tiểu thư đưa cho Bảnh, giọng thay đổi hẳn:

"Mang xuống dưới hâm nóng, biểu chị Mùi đem cho mẹ ăn."

Còn ông chủ, như đã dặn dò hai tiểu thư, một mình ông bước lên thang gác.

Ông muốn nhẹ bước chân đi, nhưng khối hậm hực trong lòng ông dồn xuống bước chân nặng nề, gây tiếng động. Bà Ngọc Hoa vẫn nằm day mặt vô vách, vạt áo vẹt ra để lộ một mảnh thịt trắng hếu. Ông lặng người nhìn, lòng ngạc nhiên, chỉ có mấy tháng xa nhà mà sao vị trí của ông đã thay đổi. Câu chuyện con gái kể như dao cắt xẻ tim ông.

"Ba à, con thấy chú Bảnh ngủ với mẹ."

Con cũng thấy nữa."

"Cả ban đêm và ban ngày."

Miếng ăn mắc nghẹn ở cổ. Ừ, thì chúng thấy, biết những gì đã kể ra hết. Nhị tiểu thư ngây thơ:

"Chú Bảnh đánh mẹ, vật lộn với mẹ hoài".

Đại tiểu thư mắng em:

"Mày ngu, không biết đừng nói. Ba, nó nghe lời chú Bảnh lắm vì chú mua kẹo cho nó hoài."

"Chú thương con." Con em cãi.

"Thương mày. Sao mày ngu như con chó. Ba mới thương mình, biết chưa."

Ông ôm đứa con gái nhỏ nghẹn ngào. Không lý rơi nước mắt trong quán ăn. Không được, phải bình tỉnh thu xếp. Ông vẫn là một thượng úy trong quân đội. Đã nằm gai nếm mật, bao phen tưởng phơi thây trên trường sơn, thì cái tên xấu xí thằng cu con cha mẹ đặt thủa xưa, đã được thay bằng tên thượng Uý Trường Sơn hùng dũng...

Trong quán ông không khóc, cố dằn cơn giận, nhưng lúc này, nhìn vợ nằm dài trên giường, nghĩ thân thể người đàn bà mình thương yêu đã bị "thằng ở" làm hoen ố, máu như muốn trào ra miệng, dồn lên hai con mắt đỏ kè. Mấy lần muốn lôi con dâm phụ dần cho một trận, nhưng cái oai của ông"cha dượng" và "mẹ vợ" làm ông chùn tay... Vì con đường tiến thân mà ông đã một lần bỏ vợ con để lấy người đàn bà này...Cái đau thấm thía làm ông biết thông cảm cái đau thương của người vợ cũ khi bị ông ly dị.

Lâu lắm ông mới ngồi xuống bên bà.

"Em đã đỡ chưa?"

Bà vẫn im lặng:

"Anh có mua phở cho em ăn. Ăn một chút nhé."

"Em không ăn."

Giọng bà như làn hơi, tan rất nhanh.

"Mình nói chuyện một chút, em."

Ông cố xoay vợ lại và nằm xuống bên cạnh. Không làm sao nhấc nổi cánh tay để vòng qua ôm vợ.

"Con nó có nói gì với anh không?"

Giọng bà bỗng tỉnh queo, lạnh lùng.

"Có. Nhưng lời con trẻ ngây thơ, anh không muốn tin."

Im lặng.

"Em có muốn nói gì với anh không?"

"Không."

"Em còn yêu anh không?"

"Còn".

Tay ông đã nhấc lên được, vòng qua ôm bà. Một chiếc hôn, nhưng môi ông cay đắng.

"Sao em không vui vậy?"

" Em bịnh. Bởi vậy mới nhờ mẹ cho lính đi đón anh. Đón từ sáng sao anh về trể vậy?"

"Anh về bên "dượng" tắm rửa ăn sáng, "dượng" mới cho xe đưa qua đây."

"Dượng nói gì không?"

"Không, "dượng" vui lắm. Có cả bà ngoại mấy đứa nữa, bà ngoại nói em nghe mừng quá, nằm rẹp luôn."

Bà ho lên mấy tiếng, đưa tay chặn ngực. Không còn giọt nước mắt nào nữa đâu. Bà cũng không thể đóng kịch, nên cứ nằm ỳ ra một đống.

Mớ quần áo được gỡ ra lần lần, những chiếc hôn của ông bắt đầu ấm nóng, thì bỗng dưng nguội ngắt:

"Cái gì đây, vết gì đây nhỉ, ..sao bầm...sao bầm ở đây...ở đây...đây... Hả? Sao ở đây? Ai cắn....ai cắn bà? Trời ơi."

Buông bà ra ông ngồi rột dậy, ôm đầu, miệng không ngớt rên la:

"Trời ơi! Sao như thế? Hả? Sao như thế...như thế? Sao...Tại sao?".

Hàm răng của ông ghê lên, muốn cắn cho nát thây con đàn bà. Con dâm phụ. Nó muốn vậy. Tự nó muốn vậy mà. Ông cúi xuống, hàm răng nghiến mạnh lại trên miếng thịt mềm. Bà rú lên:

" Bỏ ra. Bỏ ra. Trời ơi..."

Tóc ông bị xoáy chặt, giựt mạnh lên. Một tiếng kêu thất thanh nữa. Bà vùng dậy, xông vào ông cào cấu:

"Mày giết tao đi. Giết tao đi."

Làm sao đồng chí Trường Sơn dám đụng một sợi lông chân của con gái nuôi chủ tịch nước, con ghẻ của một tướng vùng. Vừa mới ở tù ra, có bị thân bại danh liệt không

là ăn thua phải ăn ở cho "phải đạo" lúc này. Bà ngoại xấp nhỏ mà nói một tiếng, thì lon gáo gì cũng sạch bách hết, còn thê thảm hơn mấy ông đại tá về hưu nữa. Ông gỡ tay bà ra:

"Xin lỗi. Xin lỗi em."

Bà không cào cấu nữa mà nằm vật xuống giường. U uất hạ dần vì bà đã khóc được.

"Anh giết em đi. Sao không giết em đi."

Ông lắc đầu. Bà kể lể:

"Anh giết em cũng được mà. Vâng, em và thằng Bảnh đã ăn ở với nhau. Em lấy nó. Những vết này là nó thương em, nó cắn em...còn anh..."

Ông lắc đầu, thở dài. Cầm tay bà lên, ông vuốt ve. Cho có vậy thôi, ông đã biết ông thua trận. Từ khi lọt lòng, ông bà già đã đặt cho ông cái tên "cu con", và khi lớn lên, to lớn dềnh dàng, có tên mới là Trường Sơn, nhưng ông biết, Ngọc Hoa cũng biết, ông cũng chỉ là một người đàn ông có tên "cu con" đúng nghĩa.

Lúc 8 giờ tối, thằng Bò có bò qua bò lại trước cửa nhà hàng khiêu vũ H.N, với một "công tác" cho cô Tuyết chà. Một lát, nó nhìn thấy anh nhạc sĩ xách đàn đi vô, hấp hấp như chạy lên cầu thang. Ổng đi một mình đâu có ai mà đêm nào cô Tuyết Chà cũng bắt thằng Bò rình rập. Có điều, bữa nay nó ngạc nhiên là thấy bà chủ quán Bạch Ngọc đi với ông chủ vô nhà hàng, mà sao bả ăn mặc lều bều quá, quần tây và cái áo sơ mi cũ mèm, mặt mày chẳng chút son phấn.

Không biết cái chi ở bên trên lầu mà cứ đêm thứ thứ Bảy, chủ Nhật đông ơi là đông. Giờ này còn một số đông tụ trước cửa, chạy vô chạy ra nơi quầy vé. Đàn ông con trai ăn mặc "chiến" quá, có anh mặc áo vét còn có có đuôi lòng thòng phía sau, bộ dư vải lắm sao đây? Còn mấy cô thôi hết biết, áo xẻ trước, xẻ sau, váy xẻ bên đùi cao tận bẹn, mà bó rọ , đi không dám bước. Có cô khoác áo gió, áo jean ở ngoài mà bên trong để cái ngực trống trơn, không sợ trúng gió chút nào. Từng nhóm, cười nói, chọc phá , đấm thụi nhau, véo ngắt nhau, coi như ở chỗ không người. Ái chà, một băng đang đủng đỉnh đi bộ đến. Cái bà này thằng Bò rành mặt quá mà, có cái quán ăn bán cho Tây không. Tóc bà muối tiêu rồi, nhưng cái "dàn đèn" của bà kéo theo đủ mọi lứa tuổi. Họ cũng đi lên cầu thang, và nuốt vô mất. Nữ hoàng Nhung "xì ke" thì lừng khừng, chưa thấy người đã thấy điếu thuốc gắn trên môi, đứng một mình. Hai ba đám vẫy mời, Nhung xì ke xua tay. Thấy thằng Bò, Nhung mỉm cười, thằng Bò nhìn thấy nụ cười vu vơ, nó không biết có phải "con tăm tre" cười với nó không? Sao đêm nào "nó" cũng tới đây , đứng một mình, có khi lên trển, khi bỏ đi một mình, có khi lượm một "bạn trai" cùng biến. Nó còn thấy con Quê đi ngang qua với một tên Liên Xô, thẳng xuống dưới phía bờ sông.

Người nó đợi đã tới, Tuyết Chà. Cô phải cúi xuống để hỏi nó:

"Tới chưa?"

"Rồi."

"Lâu mau?"

"Mới. Một mình ổng."

Thằng Bò thấy gương mặt cô Tuyết Chà đang lo âu, bỗng tươi rói.

"Nè, của em. Đi mua bánh mì ăn đi."

Dúi tiền cho thằng Bò xong, cô Tuyết Chà cũng bị nuốt vô căn lầu, mà mỗi lần cửa mở ra mở vô, thằng Bò nghe nhạc vọng ầm ĩ.

Vén tấm màn dày, vào trong, trước mắt Tuyết tối sầm lại. Như mọi bữa, cô đứng một lúc cho quen mắt, rồi một vài tia ánh sáng của đèn mờ cũng hiện ra, cô nhìn quanh quất. Lát sau tìm được người bồi quen, đưa cô tới một chiếc bàn nhỏ trong góc có hai ghế. Cô ngồi một ghế, còn chiếc kia trống.

Anh nhạc sĩ đang đứng trên sân khấu trong tư thế cầm và kéo đàn violon rất đẹp, càng nghệ sĩ quyến rũ hơn nhờ mái tóc bồng bềnh xõa xuống trán. Tuyết Chà đưa tay lên ra dấu, nhưng anh ta không nhìn thấy. Cô nhìn ra sàn nhảy, đang một điệu rumba, nhưng thời trang mới của "múa đôi" ở Sài gòn lúc này là dù điệu nhạc nào cũng biến thành "vũ điệu cam pu chia", múa tay rất dẽo. Có cặp đi song song, hai tay đưa tới trước, bước lên, bước xuống, chiếm rất nhiều chỗ nên đụng tùm lum. Cái nghề "nhảy đầm" này, với cô, đã "nhuyễn" từ hồi còn con gái, nhưng chưa bao giờ cô thấy một lối nhảy đầm "kém mỹ thuật" và dị kỳ lai căng như vậy.

Chiếm một góc là băng nhảy của một bà luật sư, băng này tập hợp một số vũ sư giỏi của thành phố, nên gây chú ý của mọi người. Bà luật sư tuy lớn tuổi, tóc muối tiêu nhưng được các vũ sư huấn luyện rất kỹ, nên dù vóc dáng mập, thấp, những bước chân của bà rất nhẹ và điêu luyện. Coi bà ta "te", nhảy phóc lên đùi vũ sư và ngã người ra, rồi lại

búng mình trở lại, bước vào nhịp rất vững. Một tràng pháo tay, chắc chắn là tán thưởng bà. Tuyết Chà chẳng lạ gì bà này, trước khi "bắt" được anh chàng nhạc sĩ "nhí", Tuyết Chà vẫn thường đi với ngoại quốc tới quán bà luật sư ăn cơm tây. Quán này chặt đẹp lắm, thảo nào bà luật sư đủ mục ăn chơi và vung tiền như nước.

Đây là vũ trường đầu tiên của thành phố mới được phép mở cho giới có tiền, sau vũ trường Rex chỉ dành cho ngoại quốc, nên không "chợ đen" không có vé, vậy mà bà luật sư lúc nào cũng kéo cả "dàn đèn" đông đúc, và mỗi tuần có hai này đêm thứ Bảy, chủ Nhật, bà đều bao tuốt mới dễ nể.

Tuyết Chà nghe tiếng một giọng quen thuộc tiếng được tiếng mất:

"Anh tha lỗi cho tôi. Anh cũng biết đó, bao lâu tôi sống với anh, tôi chịu đủ thứ thiệt thòi..."

"Nghĩa là em nhất quyết ly dị..."

"Dạ."

"Em mê nó.....nó hơn...., nghĩa là em ham..."

"Dạ."

Tuyết Chà lắng nghe và tìm quanh. Thì ra bà chủ quán Ngọc Hoa và ông chồng Trường Sơn mới ở tù về. Mấy ngày nay, chuyện bà chủ lấy đầy tớ, nay chồng về, tên đầy tớ vẫn không chịu ra đi, đã là câu chuyện đầu môi của mọi người suốt con đường Tự Do...

Mãi tò mò lắng nghe câu chuyện này, khi nhìn lên sân khấu thì ban nhạc đã vắng bóng anh chàng nhạc sĩ vĩ cầm.

Tuyết Chà vội vã kêu tính tiền rồi hấp tấp xuống đợi ở cửa, nhưng không thấy bóng anh ta đâu nữa. Một chú xích lô mách:

"Ông nhạc sĩ xách cái đàn phải hôn? Ông ta mới lên xích lô với vợ ổng đi về rồi. Bả đi xích lô tới đợi dưới này lâu lắm, tối nào bả cũng đợi đón ổng về. bả còn trẻ măng."

Người xích lô nói và nhìn Tuyết Chà, câu nói không giải nghĩa mà vẫn phải hiểu là Tuyết Chà đã "già" lắm so với anh chàng nhạc sĩ và vợ anh ta. Tuyết Chà hậm hực trong lòng, đã ba tuần lễ, anh ta không chịu gặp cô nữa. Cô nhớ tới lời Mai Bắc đã cảnh cáo cô: "thôi mày ơi, tự nhiên sao lần này mày mê thiệt vậy. Bọn con trai mới lớn, như chim con, nuôi cho nó đủ lông đủ cánh là nó bay...mày o bế nó rồi cũng như nuôi ong tay áo cho mà coi." Mai Bắc còn rũ ra cười: "Ê mày, đã mất công nuôi chim, kiếm con bự bự ...mày ơi!"

Tuyết Chà thở dài, lòng cô lúc này thật bấn loạn. Sự ấm ức làm cô muốn diên lên. Không được đâu. Không tha cho nó dễ như thế. Ôi, sao lần này rơi vào "tử địa", vì cái gì đây? Ngón đàn ngọt mía của hắn? Vẻ mời mọc của đôi môi, ánh mắt? Sự gần gủi âu yếm vụng dại? Tất cả chừng đó thứ. Phải, đúng vậy. Cuộc đời của Tuyết bị xô dập từ thủa ấu thơ. Lấy chồng Chà, về mặc tiền bạc thì khỏi nói, cho tới nay Tuyết vẫn còn một gói nữ trang phòng thân, nhưng như một nô lệ, một của riêng, một lệnh gọi. Anh chồng Ấn của cô quả thật "khủng khiếp" trong vấn đề chăn gối, nhưng thiếu sự trìu mến thương yêu, và Tuyết, lúc nào cũng là một tôi đòi khiếp phục ông chủ. Sau anh chồng Ấn thứ mấy này, Tuyết chỉ cặp ngoại quốc, Đông Đức, Cu Ba, Liên Xô, cũng là thứ "chết đói " xã hội chủ nghĩa, nhưng chưa phải thứ mạt cùng...cho tới khi Tuyết gặp được Bình...

Phải nói cô đã gian khổ, cam go lắm mới "chài" được con nai tơ này. Nghiệt con "nai" đã có chủ, ngoài người vợ là một diễn viên sân khấu, anh ta còn cả một đại gia đình rất phong kiến từ ngoài Bắc mới vô Nam. Tuyết Chà chưa đụng độ với vợ "hắn ta" bao giờ, nhưng cô có cảm tưởng là chị ta không thèm đụng độ.

Lôi cuốn được anh chàng nhạc sĩ, đối với Tuyết Chà như một kỳ công. Đồng nghiệp của cô đã nhìn "hạnh húc" của cô với nhiều ghen tức. Không thể mất được đâu, bằng cách nào giữ cho được, vì tình yêu và vì sĩ diện nữa...Suy nghĩ miên man trong lòng, Tuyết Chà bước đi mà không định hướng, cuối cùng, cô ta xuống tới bờ sông... Cô gặp Mai Bắc đang ríu ra ríu rít với mấy anh "tàu biển".

"Ê, sao mặt mũi mất hồn mất vía vậy bà? Ghen thằng "nhí" phải không? Thôi bà ơi, có thân thì phải biết lo thân, hơi đâu. Đi ăn khuya với bọn này không?"

Không đợi Tuyết Chà bằng lòng, Mai Bắc hô lên:

"Có anh nào "an ủi" Tuyết không? Nó đang thất tình đấy các bác ạ."

"Có tôi"

"Tôi"

Chẳng còn cách nào, Tuyết nhập bọn. Mai Bắc mới chân ướt chân ráo vào Nam làm ăn, chưa vững vàng như Tuyết, biết cách tích trử từ lâu. Nhưng ở thời này, khôn cũng chết, dại cũng chết, biết thì sống. Năm đánh tư sản mà Tuyết không "biết" với một vài cán bộ thì cũng tay trắng rồi. Dù sao, giao thiệp với bọn "tàu biển" không phải dỡ. Tuyết Chà

quên dần câu chuyện mới làm cô chết điếng trong lòng.

Chưa chi, anh chàng tàu biển trông bề ngoài kém hơn Tuyết cả chục tuổi, bắt đầu hỏi tuổi tác và tán:

"Năm nay em bao nhiêu tuổi hả em?"

"Lớn hơn anh là được rồi."

"Dù em lớn hơn nhưng trông em vẫn "đẹp đôi" với anh như thường. Anh là dân đi tàu phong sương mau già lắm."

"Mày cứ chịu đại đi Tuyết, tàu đi cả tháng mới về, mày chỉ "lao động" với anh dăm ba ngày, rồi đổi vài cây vàng mày ơi."

"Dăm ba ngày với anh là dăm ba ngày cấm cung đó cưng".

.

Thằng Bò đang ngồi xổm trên hiên một khách sạn gần bờ sông. Nó hiếng mắt nhìn đoàn người cười nói ồn ào đi qua, ngạc nhiên sao có cô Tuyết ở đó. Vậy là cổ chưa gặp anh chàng nhạc sĩ đâu, nó hy vọng tuần sau còn có việc làm.

Bỗng nhiên nó thấy con Nết từ trong khách sạn đi ra, nó dừng lại nói chuyện to nhỏ với anh bồi gác cửa, rồi rút từ trong ngực tờ giấy bạc đưa cho anh ta:

" Chỉ có "hai" phùa thôi, anh được năm đô."

"Trỏng lo xong chưa?"

"Xong, đầy đủ vui vẻ rồi. Bữa nay xui, đáng ra phải được bốn năm xuất. Nghe báo động có ông lớn tới "chơi bời",

phải đuổi hết ra. Thôi đi nghe. Hẹn lần sau."

Còn hẹn lần sau nữa. Con này dựa vào gốc cán bộ lớn nên ra vô chỗ nào cũng dễ. Coi cái dáng nó đi, đít ngây ngẩy cũng sốt suột lắm chớ. Nó Bò theo:

"Nết".

Con Nết vẫn bước đi, hỏi:

"Gì mầy?"

"Mày biết mấy giờ rồi không?"

Con Nết đưa tay lên soi ánh đèn đường nhìn đồng hồ:

"Mười một giờ hơn. Hỏi làm gì mày? Mày mà cũng bày đặt giờ giấc. Thôi cút đi, bò theo tao gì vậy?"

Một chiếc xe đạp đi qua, giọng ông bán bánh cất lên hết nổi: "Bánh chưng báng giò..nóng đây."

"Báng giò"

Con Nết gọi. Chiếc xe dừng tấp vào lề đường:

"Bánh nguội ngắt mà rao nóng cha?"

" Còn hâm hấp chớ nguội ngắt đâu cô. Làm ơn mua dùm, bữa nay ế hàng quá."

Con Nết lấy một lúc năm cái vùa bánh giò vừa bánh chưng. Thằng Bò vẫn bám riết.

"Thôi, đừng theo tao nữa. Mày muốn xin một cái bánh phải

không?"

"Không."

"Lạ chưa. Mày chê? Thôi được, vậy cút đi."

"Tao không cút. Tao có chuyện nói với mày?"

Sao mày hỗn quá vậy, ai mày cũng mày tao..."

Thằng Bò cười thầm. Bộ con này tưởng nó còn con nít chắc? Tuổi nó phải hơn con "bà chòi" này rồi.

"Ừa, tao hỗn."

"Có chuyện gì mày nói lẹ đi, tao mệt lắm mày biết không?"

"Có hai xuất nhằm nhò gì với mày mà bày đặt. Ừa, đã ai hỏi mày về vụ án mạng bữa chưa?"

"Cái gì, án mạng gì mày?"

"Mày làm bộ, mày hổng biết thì ai biết. Tưởng công an phải làm việc với mày chớ."

"Ê mày, đừng có giỡn."

"Tao giỡn hồi nào. Bữa đó tao thấy mày ngồi với thằng chả ở bãi cỏ trước nhà thờ Đức Bà, rồi sau đó..."

"Ừa, thì sao nào. Thằng chả có gạ tao đi ăn, rồi ai về nhà nấy. Lúc ăn ở chợ Cũ , ông còn gọi xích lô đi, thằng ba Sanh chở chớ ai, có nó làm chứng, tao sợ gì..."

"Giỏi, mày giỏi. Nhưng tao đã thấy hết..."

Con Nết ngồi thụp xuống:

"Bò, mày thấy gì, ở đâu? Mày thấy...tao..."

"Thấy hết. Mày với thằng Hai Nuôi, thằng Tửng, thằng Long Tân Định dàn cảnh. Tao nằm trong bụi cây chớ đâu, tao thấy mày đang cưỡi ngựa phi nước đại thì thằng Hai Nuôi kéo mày ra trong lúc mày đang ngon trớn...mày..."

"Nè, mày có nói với ai chưa?"

"Tao sẽ nói cho thằng Tiệt khu vực bên phường tám biết. Mày hông biết chớ tao được làm "công an" chìm hai phường...tụi tin tao lắm."

Con Nết dỗ:

"Thôi được, mày lên phòng với tao rồi mình điều đình, mày chưa báo cáo là mày muốn điều đình với tao phải khôn?"

Thằng Bò gật đầu.

"Vậy theo tao".

Nó bò theo con Nết, phòng con Nết nằm trong một bin-đinh. Lúc nó theo con Nết vào không có ai thấy. Con Nết phải đi chậm để chờ nó bò lên cầu thang. Tòa nhà như bỏ trống hay sao mà cửa phòng nào cũng đóng im ỉm. Vô phòng con nết, vừa bật đèn lên đã chóng mắt quá. Cái giường rộng, phủ nệm màu hồng, bốn mặt kính bốn bên, nhìn đâu cũng thấy nó trong đó. Nết mở cửa tủ, vất cái ví rồi lấy quần áo:

"Mày ở đó chờ tao đi tắm, ra ăn nói chuyện luôn. Đêm nay mày ngủ đây, nghe."

Thằng Bò gật đầu. Nó vẫn chăm chăm nhìn nó trong gương. Thỉnh thoảng nó cũng ngắm nó trong cái gương nhỏ xíu nhưng chưa bao giờ nó nhìn thấy toàn diện con người nó như bữa nay. Khuôn mặt nó gầy nhom, hai gò má nhô lên, mắt nhỏ và trủng, thiếu có lông lá là giống con khỉ hay con chó. Hai chân nó cong queo mà teo tóp lại, duy mấy cục thịt giữa hai chân thì bình thường, càng ngày càng khỏe mạnh hơn thân thể của nó. Nó nhăn mặt, há miệng làm đủ kiểu mặt dị dạng trong gương, tự dọa dẫm nó. Rồi nó tò mò bò quanh, nhìn ngắm những vật dụng xung quanh. Vật gì cũng đẹp, cũng đắt tiền. Cả đời nó, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy một phòng ngủ sang trọng. Nó nghe tiếng nước dội một hồi lâu rồi tắt, con Nết đi ra. Nó dụi mắt coi có nhìn lầm không? Trời ơi, con Nết đẹp quá, nó mặt cái áo cổ rộng trông lấy cả bộ ngực mà ngắn cũn cỡn, còn mỏng te. Thằng Bò nuốt nước miếng. Con Nết thấy nó nhìn chằm chằm, cười:

"Mày vô tắm đi rồi ra tao cho ăn bánh giò."

Nó không biết cách xử dụng vòi nước, con Nết phải giúp nó. Tắm táp xong, nó được con Nết phát cho cái sơ mi đàn ông, nó chui vào cái áo không thấy nó đâu nữa.

"Giờ mày ăn đi, xong nói cho tao nghe mày muốn gì. Muốn tiền tao cho tiền."

Thằng Bò làm thinh. Nó nuốt vội những miếng bánh không muốn nhai nữa.

"Mày biết uống rượu không?"

Nó gật đầu. Con Nết lấy ra một chai đã khui, rót cho nó một ly. Rượu nó thích lắm, con Quê vẫn hay mang về cho nó

một ít rượu còn lại trong chai, nó uống vào ngủ ngon lắm. Nó nốc ực một hơi.

"Mày làm việc cho công an thiệt không?"

"Tui nói dối bà làm gì. Mấy ổng nói tui không báo cáo hàng ngày là mấy ổng gửi tui vô trại trừng giới, nghe nói khổ lắm."

"Vậy sao mày biết chuyện mấy ngày rồi mà mày chưa báo cáo? Mày muốn đòi tiền thì đòi bao nhiêu?"

Không phải hơi rượu đến giờ mới làm cho nó nóng, mà nó nóng từ lúc trong phòng tắm kia. Con Nết giúp nó điều chỉnh vòi nước nóng lạnh, nó cúi sát thằng Bò, và có lúc cả khối ngực trắng ngần như áp váo mặt thằng Bò. Nó được sát hai ba lần xà phòng thơm mà chưa hết ghét, con Nết phải đưa cái bàn chải bắt nó chà đi chà lại. Bây giờ, khối ghét trên da thịt đã được tẩy đi, người nhẹ nhõm mà có một chỗ không thấy nhẹ.

"Mày đưa tao năm khâu tao chịu. Tao thề không nói với ai một câu."

"Mày biết thằng chả có nhiêu rồi mà, phần tao chia bao nhiêu mày đã nói trúng, sao mày đòi dữ vậy?"

Nó nói tiếp:

"Bộ mày tưởng tao nhiều tiền lắm sao mầy. Làm ba cái nghề này hổng đủ nuôi miệng với trả tiền thuốc đâu nghe mày. Mày đừng ác nhơn."

Con Nết thấy thằng Bò làm thinh mà nắt hau háu không rời phần ngực lộ thiên của nó. Nó chợt hiểu phải làm gì để bắt

hồn bắt xác thằng này, từ nay chỉ còn biết nghe lời nó. Rủi quá, làm sao mà thằng "hà bá" này biết được mới sanh chuyện đây. Nếu công an nắm bằng chứng án mạng, đủ chứng cớ thì không những cô mà cả bọn cùng tù mọt xương. Giờ này cũng không còn cách gì đi báo cho Hai Nuôi hay Long Tân Định biết kịp. Thôi thì phải tùy cơ ứng biến. Trông thấy hình dạng của nó cô cũng ghê ghê, nhưng đã "nghề" rồi thì còn gì để chê nữa, nó cũng chỉ có một thứ mà thôi. Nết lết sát bên thằng Bò, cho nó nhìn rõ hơn. Cô thấy thằng Bò run lên.

"Mầy mệt phải không? Thôi mày nằm nghỉ đi. Tao đỡ mày."

Mèn ơi, từ thủa cha sanh mẹ đẻ, đâu đã lần nào được nằm một nơi êm ái như vầy? Có bà tiên Hiền Lành thiệt không? Bà đến rồi à? Hay bà là con Nết. Nó chụp lấy tay con Nết, mắt van lơn:

"Cô Hiền Lành..."

Con Nết phá ra cười:

"Tao mà hiền lành hả mày? Mày có điên không? Tao là con ác nhơn ác đức, nhưng thua mày rồi, tao bằng lòng trả công cho mày nghe..."

"Công gì"

"Thì mày quên chuyện nhìn thấy đi, được không?"

"Được".

Con Nết gỡ cái áo mỏng te ra khỏi người, da thịt gái lai trắng nhễ nhại. Thằng Bò chưa nhìn kỷ thì đèn trong phòng tắt phụt, rồi bật lên một ánh sánh lờ mờ. Con Nết đã lăn lại

phía nó, giúp nó bỏ cái áo ra. Da thịt con gái nó là như vậy đó. Nó mềm, nó mát, nó làm cho thằng Bò quýnh quíu sùi cả nước bọt. Giây lâu, chính con Nết giúp thằng Bò một thế nằm, nhưng nó kêu lên:

"Tao đái rồi".

Giọng nó thảm thiết và nó lăn quay cu đơ ra. Con Nết cười rúc rích:

"Mày chưa biết mùi gì hết, phải không?"

"Tao mới lần đầu."

"Vậy là mày không được, tao biết làm sao cho mày được, tại mày..."

Gần sáng, nhờ con Nết chỉ dẫn tận tình, thằng Bò mới nếm được mùi đời. Nhưng chẳng bao nhiêu. Con Nết thở ra thương hại nó:

"Mày có tật như vầy ...thì hổng làm sao khá hơn được. Thôi biết mùi với người ta là toại nguyện rồi..., mày làm gì vậy? Sao khóc?"

Thằng Bò không trả lời, nó lết tới bên con Nết, như một đứa trẻ con vừa khóc vừa đòi bú. Không hiểu sao con Nết để yên, nó không có cảm giác gì, vì điều này xảy ra quá thường xuyên đối với nó, thằng Bò cũng không làm cho nó đau đớn như cái thằng cán bộ vũ phu kia. Mà sao nó cứ khóc hoài vậy?

"Mày lại đái ra giường tao rồi, thôi".

Lần này thằng Bò đái đại ra thật. Nó muốn nín mà sao

nước đái cứ tuồn tuột phun ra.

"Mày hứa chưa? Không được nói chuyện vừa rồi với công an nghe."

"Tao biết."

"Nhưng dù mày nói, thằng Hai Nuôi, thằng Long Tân Định cũng có cách bịt miệng mày. Tao nói trước cho mày biết. Còn phần tao, coi như sòng phẳng với mày. Thôi, mày xuống đường đi cho tao thay giường chiếu."

Lúc nằm yên trên lề đường Tự Do, giữa đêm về sáng, thằng Bò vẫn không tin là chuyện thật xẩy ra là có thật. Chắc nó nằm mơ, nằm mơ nên quần nó mới ướt nhẹp, không biết nó đái rắc mấy lần rồi.

Nó tính bò qua công viên kiếm con Quê, nhưng tự nhiên nó sợ gặp con Quê quá. Khi ngang qua nhà hàng Hương Lan, mấy người bụi đời vẫn đắp chiếu ngủ ngon lành. Nhưng ở con hẻm sát nhà thuốc quốc doanh có tiếng gì lạo xạo. Nó bò tới, ẩn mình trong một ngách nhỏ nhìn. Từ bên trong hai xe ba gác chở đầy sách chạy ra, và nó nghe tiếng cửa sắt kéo lại. Nó biết thằng cha bảo vệ được sự đồng lõa của cửa hàng trưởng, ăn cắp sách đem đi. Chuyện này về đêm nó thường thấy.

Nó lại bò ngược lên phía nhà thờ Đức Bà. Lết tới dưới chân tượng Đức Mẹ, nó nằm bẹp xuống. Lúc này nó mới thấy mệt, bao nhiêu sức lực trong người nó đã đi đâu hết trơn. Vậy mà không làm sao ngủ được.

Trên bầu trời, sao mai đã nhấp nhánh. Tượng Đức Bà hiện rõ dần ra. Mấy chiếc xích lô phăng phăng chạy qua, nó thấy cô Mai Bắc và cô Tuyết Chà, đang ngồi vắt vẻo nhưng cả

hai đều mệt mỏi, bơ phờ. Các bà đã qua một đêm vui và trên đường về đó. Tự nhiên nó cũng thấy hãnh diện, nó cũng qua một đêm...đầu tiên trong đời biết cái chuyện mà nó nhìn thấy hàng ngày trong những chỗ tối tăm của con đường phố.

Quán Cà phê Bạch Ngọc đóng cửa đúng một tuần lễ, nhưng chuyện ông bà chủ chỉ giải quyết trong vòng 4 ngày.

Cứ chiều tối, lúc các cửa tiệm ở con đường Đồng Khởi đóng cửa, người ta thấy ông Trường Sơn và bà Ngọc Hoa đi bộ về phía bờ sông, cho tới tối mịt họ mới trở về nhà. Lúc thì nói chuyện ở một tiệm cà phê, lúc ở phòng trà khiêu vũ, và buổi cuối, dứt điểm họ ngồi ở một ghế đá ở bờ sông.

Bên kia là Thủ Thiêm, u ám tối tăm, nhấp nháy những áng đèn nhỏ như bóng chớp của con đom đóm trong đêm. Mặt sông Sàigòn như một mặt bằng đen nhờ nhợ, vài con thuyền xuôi ngược, đoán được nhờ một ánh sáng đèn, chập chờn như bóng lửa ma trơi di động. Vẫn là câu chuyện được nối tiếp từ mấy ngày qua. Ông Trường Sơn tránh ánh mắt nhìn một cặp nhân tình , chàng ngồi trên yên xe đạp, chống chân giữ thăng bằng, còn nàng thì ngồi trên dàn xe, và họ hôn nhau, gỡ gạc nhờ bóng tối đồng lõa. Có cả năm phút trôi qua, ông nói gì bà cũng cúi đầu, lặng lẽ.

"Như vậy em đã quyết định?"

"Vâng".

"Em không hối hận?"

"Không."

"Em thấy sống hạnh phúc với nó?"

"Em không biết. Nhưng em đã lỡ..., em..."

"Thôi được rồi. Anh hiểu...tội nghiệp em."

"Em không cần anh tội nghiệp."

Bà lại nổi giận, đứng rột dậy.

"Đi về..."

"Em ngồi xuống. Mình còn vấn đề hai đứa con?"

"Anh nuôi con nổi không? Thôi đi, bây giờ anh lo thân anh chưa xong, đừng nói tới chuyện con cái. Chúng nó ở với tôi, tôi đẻ chớ không phải anh."

Ông ngao ngán. Đứa con "cách mạng" này, cơm trắng cá tươi, tiền bạc rủng rỉnh, cũng chỉ mới sửa được bộ vó bên ngoài chứ bên trong con người vẫn một khối thô kệch. Dù sao ông cũng phải nuốt xuống, số phận ông, từ nay ra sao, vẫn còn trong tay bà và ông "dượng" tướng vùng.

"Anh biết hoàn cảnh anh lúc này. Em có thể giúp anh cho anh lấy lại chiếc xe Cup anh gửi bên nhà ông ngoại để làm vốn không?"

"Không được, cái gì có trong thời gian anh với tôi còn chồng vợ nó thuộc về con."Giọng bà đanh lại.

Ông hiểu. Lòng dạ con đàn bà này "thép đã tôi thế đấy",

không còn cách gì lay chuyển được. Bốn ngày qua, từ cương tới nhu, ông cũng đã hết cách rồi. Danh dự, tư cách? Đụng tới là bà chồm lên, đưa móng vuốt sư tử: "Ừ, tôi hèn hạ vậy đó. Ừ, tôi không có danh dự liêm sĩ gì hết. Tôi thích thằng ở thì tôi lấy thằng ở." Ông thua.

"Từ nay, mỗi tuần anh về thăm con."

"Được."

"Em giải thích với mẹ và dượng giúp anh."

"Được".

"Anh rất buồn..."

"Thôi, biết rồi. Khuya quá."

Ông đứng dậy:

"Mình về."

Hai người đi bên nhau, lòng mỗi người nghĩ một chuyện. Bà thì như trút được một gánh nặng nghìn cân. Còn ông, lòng day dứt đau đớn đòi đoạn còn hơn cảnh sinh ly tử biệt.

Chỉ có tiếng giày hai người lóc cóc trên mặt đường? Không,từ sau lưng hai người, rồi ngang qua hai người, thoăn thoắt lên phía trước, một con gì bò lê lết trên đường. Thằng Bò đã đi theo họ một quảng đường, nó đã nghe câu chuyện của ông bà chủ quán Bạch Ngọc. Tự nhiên lòng nó dâng đầy nổi căm giận và ghét cay đắng thằng Bảnh. Khi ngang qua họ, nó muốn nhìn thấy mặt con đàn bà ác ôn kia, nhưng rồi nó nuốt bãi nước bọt muốn phun ra khỏi

miệng, và băng băng bỏ xa họ.

Ông Trường Sơn nhìn hình ảnh con người tàn tật kia, lòng cảm thấy bùi ngùi. Thương cho con người kia thân thể tàn tật, hay thương cho mình, tâm hồn từ nay tàn tật, không biết nữa.

Sáng sớm hôm sau, ông Trường Sơn rời khỏi nhà rất sớm nên không ai gặp. Ông không đi cửa trước mà ra ngõ sau, phía phòng trước Bảnh ngủ tạm ở xa-lông, được ngăn một cánh cửa khóa kín lại. Từ hôm ông chủ về Bảnh ngủ tạm ở đây, chị cũng chẳng làm gì được hắn, vì hắn cũng biết thân, về ngủ rất khuya và gài móc cửa phía trong cẩn thận. Duy nhất có chị Mùi là người mở cửa, nhìn thấy ông chủ của mình, vỏn vẹn có một túi xách quần áo ra đi. Không có bà chủ tiễn đưa mà hai tiểu thư ngủ chưa dậy, chị Mùi thương cảm quá, giọng run lên như tiếng nấc:

"Ông đi sao ông?"

Ông chủ đặt tay lên vai chị. Cả người chị run lên. Ít khi ông chủ bình dân như vậy.

"Tôi đi. Chị Mùi nhớ săn sóc hai đứa nhỏ dùm tui."

"Dạ, cháu hứa, cháu thề...Trời ơi, ai xui ra cái cảnh này ác nhơn chưa..."

Ông chủ đi khuất rồi mà chị còn đứng ngẩn ngơ, hai hàng lệ chảy dài trên má. Lát sau chị đi vào trong, cánh cửa năn phòng ngoài vẫn im ỉm. Chị nghe tiếng nhị tiểu thư tỉnh dậy trên lầu gọi ba ầm ĩ.

"Có im đi không?"

Giọng bà chủ chanh chua. Chị đứng sững người. Vô lẽ con người đó không có trái tim trong lồng ngực?

Bảnh lại phục hồi lại ví trí, lên lầu ngủ với bà chủ hẳn hoi, công khai với hai con gái. Đại tiểu thư đã nhiều trí khôn, có vẻ hiểu câu chuyện, chỉ có nhị tiểu thư, thì cứ ngạc nhiên:

"Sao ba không về ngủ với mẹ mà chú Bảnh cứ vô ngủ với mẹ hoài vậy?"

"Câm mồm. Từ nay không hỏi vớ vẩn thế, hiểu không? Ba mày không về nữa đâu."

"Sao vậy?"

"Biết là ba mày không về, không ở nhà này nữa. Không hỏi nhiều."

Không hỏi được mẹ thì con bé đi hỏi chị Mùi. Chị Mùi có một "cô bạn nhỏ" để trút bầu tâm sự...Con bé nghe chuyện khóc một ngày, kêu:

"Em sẽ đuổi thằng chó ấy đi, em sẽ..."

Chị Mùi bịt miệng con bé lại.

Đầu tuần, quán cà phê Bạch Ngọc mở cửa lại như thường. Bảnh lại áo thun cá sấu, quần Jean, điều động cửa hàng. Bà Ngọc Hoa thì sáng nào cũng như hết hơi sức, nằm dài trên giường cho chị Mùi đấm lưng, xoa nắn, và ăn sáng ở trên lầu. Khi bà xuống nhà, Bảnh đã thu xếp hết mọi chuyện trong quán. Bắt đầu một máy nhạc, và thỉnh thoảng, chen vào cả nhạc vàng...

Chỉ có nhị tiểu thư, một buổi tối chạy sồng sộc vô phòng,

vừa khóc vừa kéo, cào cấu "chú" Bảnh:

"Mày cút khỏi đây. Không cho mày ở với mẹ, không cho mày..."

Nhị tiểu thư bị một cái tát lăn kềnh giữa nhà. Lại tới lúc "chú" Bảnh nổi cơn thịnh nộ:

"Em làm gì vậy? Con nó còn nhỏ..."

Chú Bảnh bế nhị tiểu thư lên. Lạ chưa, con bé dụi đầu vào vai chú Bảnh khóc nức nở, và nhìn mẹ bằng ánh mắt giận hờn. Vậy là từ đó, chú Bảnh đã lấy được lòng cả con bé.

Ba tuần lễ sau, ông Trường Sơn trở về thăm con. Ông đứng ở một sạp bán thuốc lá đầu đường, khoảng khách sạn, nhờ chị bán thuốc lá nhắn xin gặp hai con. Chị Mùi hai tay dắt hai đứa, tất ta tất tưởi:

"Ôi, ông về...hai cô nhớ ông quá, hai cô khóc quá..."

Không thấy hai cô nhỏ có giọt nước mắt nào, mà chị Mùi đã nhỏ lệ tong tong. Ông Trường Sơn gật đầu:

"Cám ơn chị, tôi dẫn hai cháu đi ăn kem, một tiếng rưỡi sau tôi trả hai cháu về ở đây."

"Dạ ông chủ."

Bà bán thuốc lá lắc đầu. Chuyện đời bể dâu thiệt. Mới đó, ông chủ oai phong, hét một tiếng là lửa cháy. Kêu một tiếng, thằng ở chạy cong đuôi. Bây giờ muốn gặp con phải đứng đợi đầu đường, thấp tha thấp thỏm. Coi ông xuống sắc quá, bộ áo quần trước đây ông mặc vừa khít, nay đã rộng rinh ra.

"Thấy có đứt ruột không? Dì Phành coi, ổng hai tay dẫn hai đứa, xời ơi, đứt ruột quá..."

Chị Mùi nức nở. Dì Phành thở ra:

"Thôi bà ơi, bà đừng vô duyên, con người ta người ta hổng đứt ruột, tự nhiên chị đứt ruột..."

"Bởi...ha,việt cộng nó vậy..."

"Bà muốn đi cải tạo không? Nghèo đi ở thì giữ phận đi ở...thôi, hổng nói chuyện người ta."

*(tiếp theo).

Dì Phành này quả là người không có tính lắm chuyện. Được có một góc ngồi bán thuốc lá, coi như lưng nồi cơm cho gia đình, có ngu mới làm cho nó đổ đi. Con đường đầy ngoại quốc qua về, nghiêng ngửa bốn phía, đâu cũng có cớm. Nhưng cái chị Mùi này, sao mà dai như đĩa...

"Thấy thương hông...cha con người ta mà nở chặt cái phựt, sao mà ác đức ác nhơn..."

Còn lâu mới ra đón hai tiểu thư, chị Mùi thấy dì Phành này miệng câm như hến, đành trở vô nhà. Giọng bà chủ oang oang như chuông đồng:

"Tụi nó đâu?"

"Dạ thưa bà, ông nói là dẫn hai cô đi ăn kem, một lát trả lại."

Không biết sao cái miệng chị cứ phun ra, không can nổi:

"Thấy thương lắm bà, thấy ông ốm nhom mà buồn..."

"Câm mồm. Không ai hỏi chị."

"Dạ"

Trước khi lui xuống bếp, chị Mùi thấy cặp mắt Bảnh nhìn chị, như muốn ăn tươi nuốt sống chị vậy. Ông trời có mắt không? Sao mà để cho súc vật lên làm người? Không lẽ ông trời đui?

Chị muốn đấm ngực mà kêu. Đâu có ai ngu hơn chị. Cứ rí rấm rầm rì, ton hót ngọt xớt, cả số tiền thắt lưng buộc bụng của chị cũng đã chui qua hết ông Bảnh. Thế thì bắt thang mà hỏi ông trời...đem tiền cho giai...thì cũng như cho gái vậy, đâu có đòi được. Biết làm gì, chỉ tức ứa nước mắt.

Nắng chiều đang dần tắt. Quán bắt đầu đông. Bảnh thấy "bà chủ" mặt mày ủ dột, ngồi lì trên ghế quầy. Hắn tới đứng đằng sau lưng, vòng tay qua eo bà, không nói. Bà chủ Ngọc Hoa gượng cười, thật ra bà cũng có một chút chạnh lòng khi nghe con ở tả về người chồng cũ. Đã một hai lần bà khóc, nói với mẹ và dượng, không muốn cho "ông ta" về thăm con, nhưng ông dượng lắc đầu: " Không được, không làm chuyện ác nhơn đó được." Bà muốn dứt hẳn, còn dây dưa, lòng vẫn còn không yên. "Nếu con muốn, giao hết hai đứa nhỏ cho nó". "Không". Bà đã chồm lên, quyết liệt phản đối...

Bà đã mê muội "thằng ở" này vì cái bộ mặt dễ coi này thôi sao? Không, nhiều thứ lắm, trình độ, con người, sao mà nó ăn khớp với bà quá. Người ta nói phú quí sinh lễ nghĩa, nhiều lúc bà nghĩ không ra về cái nguồn gốc năm cha bảy mẹ của mình, đâu có gì là vẻ vang, mà sao, càng ngày

càng được nâng lên. Sống bên cạnh Bảnh, cuộc đời có tầm thường mà thật là đơn giản. Có thể hắn đang lo, sợ bà có nghĩ đi rồi nghĩ lại không? Coi con mắt hắn nhìn bà thì biết. Bà cầm chặt tay hắn để hắn yên lòng. Bảnh gật khẽ đầu, bóp nhẹ tay Ngọc Hoa, rồi hăng hái phục vụ khách hàng.

Cũng tới hai tiếng đồng hồ sau chị Mùi mới đón được hai tiểu thư. Vẫn ở sạp bán thuốc lá dì Phành. Quà bánh đầy tay, hai tiểu thư coi bộ hớn hở quá. Các cô còn vít đầu người cha xuống hôn hít thương yêu. Đại tiểu thư cầm chặt tay cha không chịu buông trong khi nhị tiểu thư muốn đem quà bánh về khoe với mẹ.

"Tuần tới ba thăm nữa nghe ba."

Đại tiểu thư sa sầm mặt xuống. Người cha dỗ:

"Con có vui ba mới về."

"Thì con vui rồi đây. Con cười đây."

Tội nghiệp cô bé cười mà miệng méo xẹo. Chị Mùi lại rơi nước mắt, thôi thì đưa tay áo chùi quẹt lia chia. Dì Phành làm như không muốn nhìn cái cảnh này, điềm nhiên sắp đi sắp lại mấy gói thuốc lá.

"Hồi đó tôi còn thiếu dì tiền thuốc không?"

"Không, không thiếu gì hết ông."

Dì Phành nhìn ông Trường Sơn, nụ cười hiền hậu.

"Thôi chị Mùi đưa em về dùm tui."

"Dạ".

Chị Mùi lại đưa tay áo chùi lệ nữa...

"Thảm gì đâu..."

Nhưng ông Trường Sơn đã quay lưng bước đi. Chị Mùi nắm tay hai tiểu thư dẫn về. Cô em sà vào lòng mẹ:

"Mẹ, ba mua. Cái này ba mua, cái này cũng ba mua."

"Ừ..."

"Ba cho đi ăn kem. Ba dẫn đi mua đồ chơi. Tuần sau mua nữa, mẹ."

Cô chị:

"Mẹ, ba hỏi thăm mẹ có khỏe không?"

"Hừm..."

"Rồi con nói mẹ khỏe."

"Con nói nữa, con nói mẹ nhớ ba. Ba về đi..."

Bảnh vội bế con em lên tay:

"Vô đây chú lau mặt cho. Ăn kẹo dơ quá thấy không? Ừ, cứ chùi đi, chùi vào áo chú."

Con bé đang vui, đưa cả hai bàn tay bẩn chùi vào chiếc áo trắng tinh của Bảnh. Bảnh cũng chỉ cười. Con bé đeo cứng cổ Bảnh, miệng lia chia:

"Ba hỏi thăm mẹ hoài, chú Bảnh biết không?"

"Biết."

"Ba hỏi chú Bảnh có thương em không?"

"Rồi con nói sao?"

"Em nói thương chớ sao không thương. Em nói chú Bảnh tắm cho em, chị Mùi không tắm cho em nữa."

Bảnh cười hì hì. Hắn nhấc bổng con bé lên, cà cà cả bộ râu vào cổ con bé, con bé nhột cười khành khạch.

Chỉ có cô chị, không hiểu sao gặp ba về, cô bỗng trầm ngâm ít nói ít cười.

Buổi tối hôm đó, cô thấy mẹ và chú Bảnh lên lầu sớm, vô phòng tắt đèn. Cô bé đứng lặng ở một góc trong phòng ngoài, bên cạnh chiếc giường dành cho hai chị em ngủ. Cô bé nghe bên trong mẹ và chú Bảnh có lúc to tiếng như cãi nhau. Rồi có tiếng tivi bật, một lúc, có cả tiếng rầm rầm như mẹ và chú Bảnh đang vật lộn. Con bé nhìn qua một kẻ hở thấy mẹ. Cô bé ôm mặt chạy rần rần xuống cầu thang.

Cô bé lén ra ngõ sau, và tối hôm đó, lần đầu tiên cô bé đi theo một đám trẻ bụi đời. Chính ra cô bé muốn đi tìm thằng Hiếng, nhưng không thấy nó đâu hết, cô gặp mấy thằng nhóc bán đậu phọng và hột dưa.

"Tụi mày cho tao đi chơi với được không?"

Cô bé hỏi. Một thằng nghinh mặt:

"Được. Nhưng phải nghe lời tụi tao, tụi tao mới cho đi..."

"Biết coi tivi sống không mậy?"

"Nhà tao có ti vi...tao biết.

"Ngu. Ai hổng biết nhà mày giàu có tivi. Tui tao coi"sống" đã con mắt lắm."

"Cho tao coi đi. Cho tao..."

"Được. Được, cho mày đi coi cùng. Nhưng mà phải đóng tiền cho tụi tao. Mày con nhà giàu, tụi tao nghèo..."

Có mấy trăm bạc người cha cho hai chị em dằn túi ăn quà vặt, con bé gật đầu liền:

"Tao có tiền nè. Đi..."

"Đi thì đi, mày đưa tiền trước..."

Con bé đưa ra một trăm bạc. Mấy thằng nhóc bán đậu phọng thân mật kéo tay con bé:

"Phải vậy chớ, đây là mày tự nguyện nghe, hổng được kể, nói với ai. Tụi tao có luật "giang hồ" nghe mầy...Hồi sau, còn bắt mày trích máu thề, biết hôn? Mày tên Lựu há?"

"Ngọc Lựu".

Cả bọn kéo nhau đi, không phải xuống bờ sông mà ngược đường Lê Thánh Tôn, băng qua Hai Bà Trưng, đi miết. Con đường như trôi hút trong bóng tối đen đặc. Cả một khu mênh mông không có một ánh điện soi. Chúng nó qua đường Lê văn Hưu đi nữa, con Lựu cằn nhằn:

"Xa mà tối quá, tao sợ ma."

"Làm gì có ma mày. Tụi tao đâu có dẫn mày qua khu bịnh viện nhi đồng mà có ma."

Con Lựu dừng lại, níu chặt lấy một đứa:

"Ê, ma mày ơi, coi, ờ kia, ở kia nữa..." Nó sợ quá ôm mặt.

"Bảo hổng phải. Hổng phải ma. Người đó. Nè, lui vô đây. Xong rồi, mở mắt ra."

Con bé bị kéo đi tuồn tuột, và khi nó mở được mắt ra thì trong bóng tối lờ mờ, nó thấy một thân cây lớn án ngữ trước mặt. Mấy đứa bụi đời đẩy con bé sát vào gốc cây rồi dồn nhau thành một chụm:

"Mày nhìn đi, đó, sắp có tivi rồi."

"Đâu, đâu, thấy gì đâu?"

"Đằng kia kìa. Đây nữa nè, đang tới..."

Con bé mở lớn mắt và quen dần với bóng tối, nó nhận ra những bóng đen cử động dưới mấy gốc cây xa xa và một cặp đang tới gần. Có hai người, nó nhận ra rồi, một nam và một nữ, thình lình họ biến mất sau một bóng cây.

"Gì vậy? Họ làm gì thế, tụi bay?"

"Gái đó. Mày biết không, khu này là chỗ của mấy bà...Mày đừng nói lớn, nè dòm đi."

Nó trân trối ngó mấy thằng nhóc đang há hốc mồm mà nhìn. Con Lựu cũng đã thấy, sau gốc cây, chiếc quần của cô gái nằm dưới đất, và người đàn ông dí cô gái vào thân

cây... Nó nhớ tới mẹ nó và chú Bảnh, không hiểu sao nó không dời con mắt đi chỗ khác được. Đúng lúc đó, một thằng bò lại phía gốc cây, ôm cái đống mềm mềm nằm dưới cỏ lên tay...Cô gái đang bị dí vào thân cây la hoảng:

"Ê, trả quần tao...mấy đứa bây nghe, tao vặn họng...bỏ xuống..."

"Bỏ thì bỏ, chuộc hai chục nghe Quê. Tao chỉ lấy hai chục thôi..."

"Đ M tụi bây. Được rồi, tao nợ...."

Bọn nhóc đưa tay bịt miệng chận tiếng cười, rồi lại kéo nhau, rình mò, núp lén đi tới coi ở một gốc cây khác.

Hôm đó, con bé về nhà trể, nó đập cửa sau. Chị Mùi mở cửa, kéo con bé hơi mạnh tay:

"Em đi đâu giờ này mới về? Mèn ơi, tưởng em ngủ rồi chớ. Em hư quá nghen Lựu. Mẹ biết có mà chết đòn, em gan...Đi đâu vậy?"

"Em coi tivi bên nhà thằng Hiếng với cô Tám, phim hay nên em quên..."

Con bé lén lên lầu. Em nó đã ngủ say. Phòng trong, chắc mẹ nó và chú Bảnh cũng đã ngủ. Nó nằm hoài mà không ngủ được. Nó nhớ hoài cái cảm giác lúc nó mở lớn mắt nhìn cảnh "ti vi sống", và mấy đứa con trai áp thân vào nó để cùng coi, một cảm giác gì lạ lắm, mà giờ mất đi, nó hụt hẫng và nhớ.

Đêm khuya lắm nên mới có tiếng mèo hoang chạy đuổi,

rượt nhau kêu rên trên mái nhà. Con bé hốt hoảng kéo chăn trùm kín đầu và khóc nấc lên.

° ° °

Hôm nay thằng Bò chứng kiến một buổi tiệc thịt mèo của dân bụi đời xóm công viên Chi Lăng.

Con mèo cái, nhị thể, còn son, chưa sinh nở lần nào. Hai Nuôi nói chắc chắn như vậy, vì môi mèo màu hồng non, và coi, khi quay lên chín vàng, thịt mèo thơm mà mềm lụn. Chủ của con mèo ở một tiệm thêu, mèo sướng lắm, ăn toàn thịt, chỗ ngủ lót bông, khi trời lạnh, con mèo được mặc áo ấm ngực. Bởi làm một con mèo mà sướng quá nên dân cùng đinh ghen, vậy là theo âm mưu của Hai Nuôi, bọn đàn em tập kích bắt được "mèo nhà giàu", làm thịt, đốt lửa nướng lụi. Buổi tiệc "thịt mèo" lúc đó cũng khoảng mười hai giờ đêm, mà tiệm thêu đóng cửa lúc bảy giờ tối. Long Tân Định lấy vải bịt miệng mèo không cho kêu, đem tới máy nước. Hắn vung con dao nhọn mà sắc bén lên, soàn soạt mấy lát, con mèo đã bị lột sạch bộ lông, chỉ còn thịt trắng hếu. Chị Bảy cà tong làm dùm sạch bộ lòng. Lúc lên dàn nướng, mùi thơm làm mấy nhóm bụi đời đã ngủ cũng nhỏm dậy:

"Mèn ơi, ai nướng thịt mà thơm quá."

"Bảy nướng gì vậy Bảy?"

"À, bọn nó kiếm đâu ra một con thỏ, tính nhậu."

"Thỏ láo. Làm chó gì có thỏ...lại bắt mèo hoang..."

Không ai thắc mắc nữa, vì bắt mèo hoang đánh chén là chuyện thường của dân bụi đời. Thịt mèo càng chín tới càng thơm dữ:

"Mẹ nó, mèo nhà có khác, mấy con mèo hoang chết đói đã ốm nhom mà thịt dai nhách, nhai như nhai vải bao bố..."

"ĐM, cái miệng ăn gì mà hở trốc hốc vậy cà...Bụi tre có lỗ tai nghe mầy..."

Lúc đó thằng Bò đang trên đường tới nhà thờ Đức Bà, nó tạt ngang vô vườn bông kiếm con Quê mà không gặp. Nhìn coi mâm rượu thịt cũng ê hề quá đi chớ... Con Lê cũng vừa về, thằng Bò không nhanh lăn một vòng là con Lê đã đạp lên người nó. Thấy cả một bọn đang tụm lại, có cả chị Bảy Cà tong, con Lê hỏi:

"Mấy người làm gì giờ này còn thức, cái gì đây?"

Nó đã nhìn thấy bữa tiệc dọn trên cỏ:

"Nữa, rắn hay mèo hoang? Ăn riết mấy thứ độc địa đó, riết phung cùi ráng chịu."

Nó nhăn nhó. Coi má nó, tóc đã muối tiêu lai rai rồi mà còn ăn với mặc. Lượm đâu ra cái áo rộng thùng thình, cổ hở mà mỏng te vậy trời. Lại còn ngồi cạ cạ bên thằng Long Tân Định nữa mới chướng. Còn cái thằng trời đánh thánh đâm không mẻ răng sứt da này, nhớ hồi đầu mới lớn đã mê nó chết bỏ mà còn hận tràn hông. Áo thun cá sấu, giày thể thao, quần jean, không moi của chị Bảy cà tong thì còn ai vô đó? Coi cái giọng nó hỏi chịu không nổi:

"Ê, hôm nay mệt sao về sớm vậy Lê?"

"Kệ ông nội tao. Đồ lưu manh."

"Ừa, mày biết, tao với thằng Hai Nuôi một phe, rồi một nhà

với mày...mày nên vui vẻ mới phải đạo chớ.'

"Phải ông nội mày."

"Ha, mày có khùng hông? Người ta hỏi tử tế..."

"Ừa, thì tử tế với má..."

Con Lê bỏ ra ngồi một góc. Chẳng ai còn chú ý tới nó nữa, mà cái khu ăn nhậu ồn ào vui vẻ quá. Thằng Long Tân Định tay cầm miếng thịt tay cầm chai rượu, miệng nhồm nhoàm:

"Bữa nay ăn mới thấy đã, mèo "con gái" thịt ngọt là ngọt..."

"Thôi ông, ăn thịt thỏ sao nói chuyện mèo, có duyên dữ hông..."

"Ừa thì thỏ, thỏ..."

Con Lê thở dài...Thằng Long Tân Dịnh như cái gai trước mắt mà nó không nhổ bứt được. Đời con Lê này lầm trao tướng cướp mới ra nông nổi này. Hồi đó nó còn rách bươm chớ đâu đã làm cô hồn các đảng như nay. Nó còn hiền khô nữa chớ. Bởi mới ham. Thằng Long Tân Định chắc ông trời sinh ra để làm một cặp với Hai Nuôi, anh nó. Ha, con người ta lúc đó chưa tới mười ba, ông đã mần ăn rành rẽ hết, như truyện Kiều má nó ngâm nga sốt cả ruột "con ong đã tỏ đường đi lối về"...Cứ lúc nửa khuya, trời lạnh, thằng Long Tân Định ôm nó lùng bùng dưới manh chiếu. Thề thốt phụ bạc thì thế này thế nọ. Ông trời đánh chết, máy bay ủi, chết không toàn thây, voi dày ngựa xé...Ôi, thề lúc khuya khoắc toàn giờ độc, âm binh ma quỷ không, sao nó cứ sống nhăn răng. Khóc lóc, năn nỉ, làm dữ, vô ích." Xời ơi, anh là nạn nhân của bả, nửa đêm bả ra bả đè anh, mà lúc đó anh nhớ

em...làm so được." Cái giọng trời đánh thánh đâm đó...và c3 nó, khi đã bén mùi đời rồi, sao cứ y như nằm trên con dốc mà lăn xuống. Con Nết cũng bực má nó, hận thằng Long, mà cần tiền nữa. Chẳng có cái chó gì quan trọng bằng tiền đâu. Mà tiền không cũng chưa đủ, phải có một chỗ để dựa, con Nết may mắn móc được thằng phó phường, không còn trẻ nhưng gia đình nó an thân. Vô lẽ có có bà già hư thân mất nết rồi mình làm con bất hiếu? Nó nhìn lên vòm trời, mong thấy một vài vì sao nhấp nháy, nhưng bóng lá cây rậm rạp từng vòm tối che trên đầu nó. Nó tìm manh chiếu, vô một góc nằm . Tay chân nó sao mà nhức mỏi quá, giá có đứa nào bóp dầu cho...Nghĩ vậy nó cuộn chiếu lại đi tìm thằng Lai. Ngang qua một khách sạn đang sửa chữa, con Lê gặp thằng Lai nằm trên một bục đá.

"Ê, mày có rảnh không?"

"Bà hổng thấy tui ở không sao?"

"Mày qua bển tao nhờ một tí."

Chiếc chiếu lại được trãi ra, con Lê nằm sấp. Thằng Lai với chai dầu trên tay, kéo vạt áo con Lê lên, đổ dầu vào lưng bắt đầu thoa nắn.

"Ê Lê, lần này mày phải trả công tao gấp đôi, hổng thì thôi..."

"Được. Mày làm đàng hoàng nghe...không được cà chớn đụng bậy bạ nghe mày..."

Thằng Lai cười hi hi. Con Lai nạt:

"Thằng Quỉ, có bỏ tay ra không? Tao đập chết giờ..."

"Mấy ngày rồi không tắm đây. Lưng chà ra toàn đất là đất."

Không biết thằng Long có nghe không mà nó cười ầm ĩ ở góc nhậu. Một lát, Hai Nuôi và thằng Long bỏ đi. Chị Bảy cà tong lo dọn dẹp.

Con Lê đã bắt đầu lơ mơ muốn ngủ. Thằng Lai Phá học được ai món "tẩm quất" khá thiệt. Đã quá là đã. Nhưng nó đã bắt đầu biết chọc pha, thỉnh thoảng thằng mất dạy hay lạc tay, bóp nhầm, mà cái mặt cứ tỉnh queo, còn nói bậy... Biết vậy, con Lê vẫn khoái thuê thằng nhóc này đấm bóp. Thằng nhỏ càng mạnh tay chừng nào, các bắp thịt, gân cốt như xả hết sự nhức mỏi khó chịu...

Thằng Long Tân Định và Hai Nuôi nhậu sứa, đã ngà ngà...Thằng Hai Nuôi nói với Long Tân Định:

"Chuyện bữa, có đứa biết, mày nghe chưa?"

"Chưa, ai nói với mày?"

"Con Nết."

"Ai?"

"Ha, cái thằng Bò chó chết chớ ai, nó dám dọa con Nết sẽ tố cáo công an..."

Thằng Long Tân Định cười nhạt:

"Tưởng ai, thằng đó tao trị cái một."

"Con Nết đã trị rồi. Đúng, mình cũng cho nó hết hồn luôn."

Chúng nó tìm không lâu, thằng Bò đang quanh quẩn nơi cái

ghế đá mà con Quê chưa về. Long Tân Định túm thằng Bò lên như túm một con chó đói, nó quay mòng mòng mòng thằng Bò mấy vòng xong ném nó đánh bịch xuống đất. Thằng Bò la như cháy nhà. Hai Nuôi đá cho nó mấy cái:

"Mày muốn sống hay muốn chết?"

"Lạy anh, lạy anh, sống...muốn sống..." "Vậy từ nay mày sống chết là trong tay tụi tao, biết chưa? Mày mà biết chuyện gì là tao cắt cái lưỡi mày luôn. Cút cha mày đi."

Thằng Bò bị đá lông lốc, cho tới lúc cả thân hình nó bắn vào một gốc cây dội lại. Nó kêu lên một tiếng thảm thiết và nằm im, như một con chó chết.

Lúc một giờ sáng, con Quê mới dứt được mối chót. Tiền bạc thanh toán sòng phẳng xong, chia tay. Con đường tối om om mà nó đi một mình. Cũng chẳng sao đâu, con đường "cõi âm" bọn "gái" đã mua đứt với công an phường. Ăn tạp ăn dơ, món nhiều món ít, cộng lại đều có một tổng số càng ngày càng xơi ngon miệng. Nhưng cũng hổng tin mấy ổng đâu. Ba hồi vui, ba hồi dở quẻ, thiệt chẳng biết đường nào mà tính. Nhưng chung qui thì cũng là tiền... Cô hồn chết chê tiền của bọn "gái" đâu phải cúng kiến gì, cô hồn sống "công an" thì chẳng chê thứ gì hết, vì vậy mà phải cúng kiến. Như con Lê, lâu lâu phải "làm mồi" cho thằng phó phường "nhậu", thì chỉ có một bề, mà làm nghề này nó "trống huyếch" ba bên bốn bề lận, dễ gì đâu...Dù gì thì cn đường "cõi âm" cũng tạm an toàn. Ngoại quốc dám vô rồi. Kìa, con Chiến chớ ai, cái bóng vừa rời nó ra to chình ình như con voi, không Liên Xô thì cũng "đồng chí cu ba" anh em hết. Trong bóng tối mà chúng nó cũng nhận ra nhau dễ dàng:

"Mày phải không Quê?"

"Ừ."

"Mày dứt mối chưa? Còn thiếu nợ không?"

"Đứt hơi mày ơi, còn ham thiếu!"

Con Chiến cười giọng còn dòn lắm:

"Hôm nay tao dớt được hai con voi. Coi to con vậy nhưng lao động kém, mày."

"Vậy là hôm nay tổ đãi mày rồi."

"Cức gì. Mấy thằng Liên Xô nghèo rớt mùng tơi. Vài chục thằng cọng lại hổng bằng một lần cô Vương đi với thằng Tây côn-suyn-la mày ơi."

Con Quê mở mắt không muốn nổi, nó ngáp tới sái quai hàm.

"Về. Tao đuối rồi."

Mỗi đứa rẽ một ngã. Con Quê muốn ghé gọi chú bảo vệ mở của tắm táp một cái, nhưng nghĩ tới việc phải "chung", nó lại thôi. Cùng lắm, sáng dậy sớm, ra máy nước đóng tiền tắm táp qua quít. Thằng già mắc dịch gì đâu, mùa đông, hà tiện tắm táp, "chung" cho thằng chả có chừng, chớ mùa nắng tới thì cứ "hà rầm" lỗ vốn qua. Nó nghĩ tới bọn con nít "quỷ", lâu nay cũng biết chặn phá làm tiền mãi lộ...ngày mai phải chung...Xời ơi, có một cái lỗ nhỏ mà sao có nhiều miệng ăn quá.

Thở dài làm chi cho mệt, coi cái băng gái "nữ sinh" kìa. Giờ nay dong xe đạp về, coi như đã xong một tối lao động chủ

nghĩa xã hội. Bọn này có chút tiếng Anh, đi bắt khách ngoại quốc tài tình lắm. Địa bàn hoạt động của "các chị" trong các quán đèn mờ. Đó là mục uống lai rai, nói chuyện tâm tình. Còn ăn thiệt thì đã điều đình được vài khách sạn. Đâu có ngon gì hơn ai chớ, chia nát bét ra, và phần còn lại, chắc chẳng hơn gì con Quê, con Chiến này "binh" đâu. "Gái" giàu cũng như nhà giàu, bị đánh tư sản lia chia, thêm khổ...Thôi, hể nhắm mắt ngủ thì giường nệm hay ghế đá cũng vậy, biết trời trăng gì đâu. Sáng dậy chân phải đi, miệng phải nói, thân phải khổ, ngày nào cũng giống ngày nào...Con Chiến hầm bọn gái "nữ sinh" này lắm. Nó đã xáp chiến chửi nhau mấy lần rồi. "Tao dám cá mấy con ngựa này hổng phải nữ sinh gì hết mà chỉ mấy con "ngựa vía" mà thôi. Có mà lên lớp ở xưởng đẻ Từ Dũ, bây."

Con Chiến, nhỏ lóc chóc, gầy nhom, được có mỗi cái miệng, nó cong môi lên, hổng biết ở đâu trong ruột nó tuôn ra lời lẽ độc địa thối hoắc. Còn đánh nhau? Can hổng nổi luôn, nó như liều để gặp tử thần vậy.

Chương 6

Lúc mặt trời lên, mấy công viên nằm sát trái tim thành phố vắng vẻ lạ thường. Đám bụi đời như âm binh, biến mất khi ngày đến, trừ chị Bảy cà tong nhởn nhơ lượn lui lượn tới và thằng Long Tân Định ngồi trên ghế đá, chỗ ngủ của con Quê bỏ trống. Chị Bảy cà tong hôm nay mặc cái áo sơ mi màu hồng còn mới lắm, hai tay bồng như kiểu mấy cô gái còn ngây thơ nên trông nghịch mắt quá. Thằng Long Tân Định cứ tránh nhìn chị mà hút thuốc, trầm ngâm như có điều gì đang phải suy nghĩ, thỉnh thoảng mày nó nhíu lại. Chị Bảy cà tong sà xuống:

"Ê, có chuyện gì mà mặt mày "khẩn trương" dzậy" cưng. Mấy đêm nay sao biến đâu hổng thấy?"

"Thôi má. Má làm ơn cho con yên chút được không? Đang điên cái đầu đây. Tức hộc máu. Đụ họ."

"Ha,nói nghe có duyên quá chừng. Tức ai mà ói máu?"

"Nói má nghe để còn tùm lum tùm la ra sao nữa đây? Ừa, thì nói. Đây sợ đứa nào. Vụ mấy thùng bia bên cửa hàng, thiệt mình bốn chín cũng gặp năm mươi. Con mẹ cửa hàng trưởng lừa đảo làm mất cả khối tiền mà được có mấy thùng vỏ bia."

"Ha, cửa hàng trưởng thì cửa hàng trưởng. Thưa thấy con mẹ nó chớ. Sao mày không nói với con Lê, coi vậy chớ nó có uy với phường lắm nghe mầy..."

"Biết. Biết con má ngoan lắm, xách đít đưa cho thằng phó phường. Nhưng má ơi, con mẹ cửa hàng trưởng vợ của một phó giám đốc sở công an, dám chơi không?"

"Ừa thì không dám rồi. Nhưng cái thằng tà lọt đưa mối đó, trơ cái mặt ra mà cưng chịu sao? Chơi thấy con bà nó luôn chớ, sợ gì."

Thằng Long Tân Định khi không nổi nóng ngang:

"Nữa, cũng bà. Tui hết muốn gì nữa đi. Đang khô queo hổng còn một xu ten dính túi đây. Thằng Nuôi con bà chơi hổng đẹp, lúc nào cũng chơi trội, không chia chác đồng đều. Bị dính bà mà tui thua nó."

"Thôi tao can. Bộ anh em bây tính giết nhau sao đây. Có gì thì cũng còn tao, tao hổng binh đứa nào, bỏ đứa nào hết trơn. Cưng coi cái vụ..."

"Được, được rồi, má đừng có khui ra nữa. Cũng tại má mà con tan nát đời hoa..."

Chị Bảy cà tong phì cười. Cái thằng thiệt. Nó hơn thằng hai Nuôi một hai tuổi là cùng, nhưng khôn lanh và ăn nói dí dỏm làm người ta bắt cười mà thương chi lạ. Nó còn rủa chị là con Võ Tắc Thiên, là con Đắc Kỷ già, mụ Từ Hy Mắm Thái. Cái gì lọt vô miệng thằng nhỏ cũng thấy dễ nghe, chị sao mà giận nó được? Còn nữa, hơ, nó đùa ngộ quá :"Coi, cái chỗ ngon nhất sắp chín rục rồi nghe, tiếc hông?" Thánh cũng phải cười bò ra.

"Thôi má, hổng rảnh ngồi coi má cười dơ răng dơ lợi ra. Bà nghe, tui ngán bà tận này này..."

Nó đưa tay phía bụng dưới. Chị Bảy cà tong cười nữa.

"Cưng thiệt tình... Biết rồi. Tiền phải không? Có đây nhưng không nhiều, dằn túi tiêu vặt."

"Tui không cần tiêu vặt.Vụ rồi thua phải trả nợ không thì cứ chồng chất tiền lời thấy tía luôn."

Không biết "vặn" của chị Bảy cà tong được nhiêu, Long Tân Định rời công viên đi xuống phía phố tìm chỗ ăn sáng. Ở đây có con đường Mạc thị Bưởi, cắt ngang thông từ đường Tự Do tới Hai Bà Trưng, có tới mấy quán cơm tấm bì, ghế bàn lúp xúp bày cả ra lề đường mà không lúc nào trống chỗ. Dân mánh mung điểm hẹn đầu ngày ở đây. Công an ăn có cũng ở đây, hải quan chung tiền cũng ở đây, cả mấy bà chơi hụi tháng hụi ngày, thường trực có mặt.

Miếng móng giò tuy ngon lành nhưng ăn cái vèo đã hết. Nó tiếc rẻ mút, thè lưỡi liếm, giây lát, cục xương bóng nhẵn như được chà giấy nhám. Nó đưa cục xương vô dụng lên, vung tay một cái, cục xương văng xuống một gầm bàn. "Oẳng". Tiếng một con chó kêu, rồi một cái đầu chó thò ra khỏi gậm bàn, nhe răng, gầm gừ. Thằng Hôi cũng nhe hàm, răng nó lởm chởm y hệt răng chó. "Gâu" Nó sủa lại. Chắc không coi nó là kẻ thù, con chó gừ thêm một tiếng rồi bỏ vô phía mấy bàn bên trong.

Sáng đi la cà mấy cửa tiệm, ăn vài ba món, kể cả ăn đòn, bụng vẫn còn lửng. Nó nhìn quanh. Đây rồi, bàn ngoài cùng, có hai anh chị ngồi hòai mà hai tô bún vẫn còn lưng chừng. Cô gái cứ khuấy hoài ly nước chanh đã tan hết đá, mặt ủ sụ như bông hoa héo. Nó đi tới gần và chìa tay ra sát mặt cô gái.

"Xê ra. Xê ra không!"

Cậu trai nạt, nhưng bàn tay ghê gớm của nó đưa qua đưa lại tỏ ý xin ăn. Cô gái một tay đẩy tô bún, một tay che mặt. Chỉ chờ có vậy, nó bưng tô lên, lấy thêm tương ớt, còn đổ cả dĩa rau và giá sống vào tô, rồi mới lùi lại chỗ góc lề

đường. Tô bún đỏ lự ớt, cay phải biết. Nó ăn ham hố như cả tuần nhịn đói vậy.

Dơ bẩn, hỗn và lì đòn là món vỏ phòng thân của thằng Hủi. Nó mới xuất hiện trên con đường Tự Do chừng hai tuần lễ nay thôi. Lúc đầu, ma cũ là bọn thằng Lai Phá làm dữ lắm. Định bứng cho nó trốc gốc đi "xứ" khác làm ăn. Cả băng thằng Lai xúm lại. Nó biết cái cố tật của thằng Lai là thường xuyên nhổ nước bọt, và khi gặp chuyện, nhổ nước bọt vào lòng hai bàn tay và xoa xoa. Bữa đó, thằng Lai Phá cũng nhổ toẹt một bãi nước miếng xuống đất.

"Ê, đi chỗ khác. Đây không có chỗ cho mày."

"Tao? Đi đâu?"

"Đi đâu kệ con thằng đực đẻ mày ra chớ, hỏi tao?"

"Thằng Đực đẻ tao ngỏm rồi!"

"Con mẹ mày, láo với ông."

"Má tao, ê, tao hông biết bà còn sống không nghe mày."

Thằng Lai Phá lần đầu tiên nghe một thằng "bụi" nói ngộ quá, cứng họng một lúc.

"Mày muốn thử sức với tao hông? Công bằng là một chọi một mới phải."

"Mày tên gì?"

"Không biết. Nhưng dân ở đây gọi tao là thằng Hủi. Tao thích tên này."

Anh hùng rơm chưa? Thằng Lai Phá bể mặt với đàn em, xông trận liền. Thằng Hủi kém thớ hơn, chắc chắn rồi, nhỏ con, ốm đói...chưa kinh nghiệm. Thằng Lai Phá lầm rồi. Đánh không lại thì nó cắn, nó xông vô giữa háng thằng Lai và...đớp lia đớp lịa.

"Ê, không chơi. Chết nghe mày..."

"Thấy hông, tao có võ. Sợ chưa".

Bọn đàn em thằng Lai Phá khoái chí tử, vỗ tay rần rần. Thằng Lai Phá cũng cười sằng sặc. Vậy là huề, thằng Hủi đương nhiên được kết nạp vô Đảng. Lý lịch của nó được rõ.

"Tao ở đâu tới há? Kinh tế. Gì? Kinh tế mới, mấy ông mấy bà. Ha, có cha có mẹ đàng hoàng. Ba tao? Ngỏm rồi. Ổng bị bịnh kiết lỵ, chết ghê lắm, tụi bay. Tao còn hai đứa em nữa, cũng chết. Một thằng thì sốt rét, một con em gái bị rắn cắn. Rắn. Thì rừng mà. Còn nghe beo gầm cọp hú nữa kìa, rùng rợn lắm. Má tao lúc đó ốm bằng cây tăm tụi bây tin không? Bã khóc lóc bắt tao phải đi tìm một con đường mà sống. Hồi ba tao còn sống, mấy lần dẫn ba anh em tao xuyên rừng, ra lộ để xin quá giang xe đò về thành phố, nhưng lần nào cũng bị công an anh phòng bắt, đánh cho một trận, đuổi vô. Lần đi với má tao, bà chì lắm nghe tụi bây. Đợi trời sập tối là bà dẫn tao đi xuyên rừng liền. Rồi một ngày hôm sau cũng trong rừng, đến đêm, rồi rạng sáng thì tới đường lộ. Bả dẫn đi xa lắm mới có khúc quanh hổng có có công an canh. Thôi bả khóc quá là khóc, lạy như tế sao, tài xế xe đò mới cho tao quá giang. Má tao? Thì bả phải trở lại kinh tế rồi. Ra sao? Tao chẳng biết, nếu chưa bị cọp nhai thì cũng chết đói rày mai...Nếu hồi đó ba tao dẫn được hai đứa em tao đi thì chắc chúng chưa chết đâu...ĐM, tao thù kinh tế mới nhức xương..."

Bọn thằng Lai nghe thích lắm. Thằng Hủi dám đánh nhau với khỉ, đi lấy tổ ong, bắt rắn con đem về hầm ăn. Thằng Hủi kể em gái nó bị rắn cắn là quả báo, cả nhà nó ăn thịt rắn con nhiều lắm. Vậy là con Quynh, một con "bà chòi" của băng Lai Phá cười ngất: "Ủa, vậy tụi tao cũng sẽ bị mèo cắn chết, vì tụi tao chuyên bắt mèo con của lũ mèo hoang nướng ăn ngon hết biết."

Đâu có ai tranh ăn đâu mà thằng Hủi nhai nuốt không hở cuống họng để thở. Nó sặc ớt, nhưng nhanh như cắt, đã đưa cái tô hứng kịp mấy cọng bún và nước từ trong miệng nó ọc ra. Cay chết cha chết mẹ luôn. Thôi chết, sao lại ghép má nó vô mấy con số tử vậy cà. Có phải vì cay và sặc ớt không mà nước mắt nước mũi chảy tùm lum. Khi không nhớ cha nhớ mẹ thiệt. Còn hai đứa em nữa, từ ngày lên kinh tế, có bao giờ ăn được miếng ngon như nó đang ăn không? Đất rừng cứng như đá, cả ba ngôi mộ của cha và hai em, nắng cháy nức nẻ, không có một cây cỏ nào sống được. Má nó ra sao rồi đây? Má. Thiệt đó. Ăn miếng ngon, dù thừa cặn người ta đổ đi, cũng nhớ má nè...Ở trển, bắt được con thỏ, con rắn gì thì cũng chỉ nấu với muối, một món một...Ráng khoan chết, chờ nghe má. Nó nhủ, kiếm được tí tiền, tìm cách lên rước má nó về đây làm nghề ăn xin. Ôi dào, còn mệt lắm, phải có khoản cúng kiến cho công an, chưa chắc gì đã được, mà đôi khi nó còn dính cứng ở trển luôn,coi như chết. Nó liệng cái tô lăn lóc trên lề đường, khóc rống lên. Xui cho ai lúc đó nhìn nó:

"Má mày, tao nhớ má tao, tao khóc. Ngó gì. Má mày."

"Má mày. Ngó. Má. Bà nghe. Má tao. Má mày. Má mày chớ ai."

Nó vỗ bốp bốp vào mặt, vừa đi vừa khóc. Nhưng khi đụng

nhóm thằng Lai Phá thì cười ré lên.

Ngang qua Bô đa, nhìn vô, thấy thằng Long Tân Định ngồi chung bàn với Dũng Đầu Bò, con bà chòi Quynh bèn đi một đường "ngoáy đít" chọc chơi. Thằng Long Tân Định biết bọn quỷ ma này rồi, ngó lơ chỗ khác.

Chúng nó chia nhau tản ra các khách sạn đón khách ngoại quốc. Thằng lai có kinh nghiệm về việc này lắm. Xem mặt mà bắt hình dong. Chúng nó tự biết khách nào là Liên Sô, hay Hung Ga Ri, Tiệp Khắc, Ba Lan. Có người tóc cũng vàng, cao dong dỏng, mà phải tinh mắt biết ai là Tây Đức, ai là Đông Đức. Mấy ông Canada coi giàu vậy nhưng chỉ tốn tiền cho bọn gái, chớ bọn thằng Lai khó "chài" lắm. Chỉ có phái đoàn HCR thì le lói làm sao. Có mấy ông Mỹ nói tiếng Việt, ông nói giọng Bắc, ông giọng Nam, có ông nói tiếng Huế nữa. Mấy ông này mà đi theo một đoạn đường thế nào cũng có tiền, đôi khi còn kẹo bánh, sô cô la, đem đổi liền cho mấy bà bán thuốc lá lấy tiền mặt. Mấy bà Ba Lan đôi khi xin được mấy cây bút chì. Còn mấy ông Tiệp Khắc gặp nhau thì a hôi, a hôi ồn ào, nhưng áo quần không hôi như Liên Sô. Cái mùi Liên Sô nó kỳ làm sao, đứa nào cũng công nhận vậy.

Thằng Lai Phá đi với thằng Hôi. Thằng Hôi dơ vậy đó, coi như không bao giờ tắm mà thằng Lai Phá vẫn cặp tay thân mật. Xuống tới khách sạn Cửu Long, chúng nó đụng đầu với một bọn gái "nữ sinh". Cô nào cũng tóc xõa, áo dài trắng. Thằng Lai lại nhổ nước bọt.

"Hôi, mày ngó kỷ cái con gầy nhom, mặt xanh lè kia kìa. Nó bị bịnh tim sắp chết mà đêm nào cũng đón tàu Đức...Mấy thằng Đức, đm,này này..."

Nó nhìn phía bọn gái:

"Chết nghe con. Ham lắm."

Rồi nó xán lại gần:

"Ê, Điệp, tối hôm kia, nhờ tao hông là công an tóm mày rồi. Mày "biết" một chút đi."

"Lai, tối nay mày giúp tao, đón thằng Heo, nói tao đợi nó ở quán Bạch Ngọc. Nè, tao "biết" cho mày nè."

"Phải. Biết vậy tốt. Tính tao...."

Nó chia tay thằng Hôi để đi theo nhóm "nữ sinh.

"Lát gặp,nghe".

Sau đó chúng nó có hẹn kéo nhau ra chợ Cũ "nghía" hàng tàu. Mấy ông đi tàu biển đem nhiều bánh kẹo, sô cô la, bơ, sữa,nên hàng chợ Cũ nổi tiếng lắm. "Nghía" chơi vậy thôi chớ đời nào bọn chúng bỏ tiền mua. Chôm được là không chừa. Lượm một vòng xong là mấy con "bà chòi" đã "chỉa" không nhiều thì ít.

Chúng phải đi ngang qua phường chín. Đối với thằng Lai Phá thì nhẵn mặt rồi, trưởng công an tới cảnh sát khu vực, trực ban gì nó cũng thuộc mặt hết. Thấy nó cô hồn quá, cũng bỏ liều luôn, cảnh sát khu vực cũng nhờ nó mà bắt được một ổ ăn cắp xe đạp hay thần sầu...Chuyện gì mà bu đông quá vậy? Bu quanh chiếc xe lam. Là những ai đây? Bọn chúng cũng xúm lại coi. Một bà béo tròn béo trục bị còng tay dẫn vô trước, rồi trên xe, lúc nhúc, đứa này dìu đứa kia, có cả chục đứa. Mà sao tụi nó cứ túm lấy nhau, đứa sộ soạng, đứa cà nhắc? Một lát thôi,cả mấy con đường mua bán máy, băng nhạc cũ ở đằng sau phường

rần rật chạy bu coi. Chúng nó nhỏ người, chen đâu mà không lọt...

"Con mẹ mìn này dữ quá. Coi tụi con nít không có đứa nào nguyên thân..."

"Năm đứa bị thọc mù mắt. Hai đứa bẻ tay chân. Coi đứa con gái kia kìa, cái mặt dị dạng quá, toàn thẹo không."

"Nghe nói con mụ này bị bắt mấy lần rồi. Làm nghề mẹ mìn từ ngoài Bắc. Mụ thuộc hạng thương phế binh..."

"Thương phế binh nhà nước đãi ngộ, không làm vậy..."

"Ha, nghe mệt quá... Ở đó mà đãi với ngộ...ngộ thiệt, hén."

Người đàn ông, chắc cán bộ sượng sùng bỏ đi. Con "bà chòi" tên Đuông tự nhiên cầm chặt tay con Quynh.

"Ê, ghê quá mày ơi. Con mụ thọc mù mắt, bẻ tay chân con nít bắt đi ăn xin..."

"Ừa..." "Tao có đứa em cũng bị lạc, hổng biết có bị vậy không cà?"

"Em mày. Có bao giờ mày nói mày có em đâu?"

Con Đuông giọng như bà cụ:

"Con người ta bộ dưới đất chui lên sao mậy? Ai thì cũng có cha có mẹ, có anh em. Má tao bế con em tao trốn mất lúc ba tao bịnh sắp chết... rồi tao nghe tin má tao chết nữa, còn con em hổng biết nó đâu... Ha, coi thằng nhỏ kia nó điếc mày ơi...nó vừa đui vừa điếc.

Mụ "mẹ mìn" được gọi tới bàn lấy khẩu cung. Mụ vừa đứng dậy thì thằng Lai đưa chân đá nghéo một cái suýt té.

"Ác nhơn lắm nghe bà."

"Mấy đứa con nít dang ra. Bà con dang ra cho phường làm việc."

"Đưa hết lên lầu."

Vậy là chẳng còn gì coi, cả bọn kéo nhau ra chợ Cũ. Thằng Hôi bỗng khóc hinh hích:

"Tao nhớ má tao, thiệt tao nhớ..."

Băng thằng Lai tưởng nó đùa, cười phá lên. Con Quynh kéo cái quần rách bươm của nó xuống, cười nữa. Thằng Hủi giữ chặt quần, cũng cười vang.

.

Sáng thứ Hai, ngày đầu tuần, sau giờ đi làm, con đường Tự Do vắng lắm. Các tiệm mở cửa muộn, các bà các cô còn phải đi gội đầu, làm tóc, sơn quết móng tay móng chân, hoặc đi ăn sáng. Họ cần gặp nhau lắm. Bao nhiêu chuyện để kể với nhau. Cửa tiệm gội đầu, cũng như các địa điểm ăn sáng, mọi chuyện bí mật nhất, cũng đều bật mí ở đây.

Tuyết Chà thì ngược lại. Nhà cô không phải cửa tiệm, không cần mở cửa, cô cũng không thích đi ăn sáng ở ngoài. Còn gội đầu, đã có chị Lan, một tuần hai ngày tới làm việc. Đầu tuần, mấy bà bạn họp ở căn lầu xinh xắn của Tuyết. Có chị Ngân làm móng tay móng chân đến, có chị Lam, đấm bóp giỏi một cây. Ăn sáng, sai chị người làm

xuống phố gọi, thức ăn thức uống gì có người bê đến tận nhà. Mấy ngày cuối tuần mệt quá xá. Ăn uống, đi chơi, đánh bài, nhảy đầm, chỉ có ngày đầu tuần nghỉ ngơi bù lại.

Sáng nay Tuyết Chà hơi bực mình vì ông thầy tới dạy nhạc cho cô con gái. Cái con nhỏ đần độn mà ông thầy chắc chẳng khá gì hơn... Mấy bài tập đàn hoài đàn mãi, con nhỏ cứ vấp, cứ sai. Dạy thì vậy chớ ngày lấy học phí thì dù Tuyết Chà có ngủ muộn đến mấy cũng chờ lấy bao thơ cho được. Nói cho nghỉ thì con nhỏ khóc, nói ông thầy này hiền, lỡ ông thầy mới không được hiền như vậy, sợ lắm. Xời ơi, sao mình sinh con mà trời sinh tánh. Con nhỏ tánh đã không giống cô rồi mà sắc diện thì còn trái cẳng ngỗng hơn.Cũng chẳng nhớ cha nó có phải thằng chồng Chà cuối cùng không, da nó hổng đen, mà vàng khè, tái nhách. Mấy con bạn quỉ hay nói móc: "Cha chà mà con không láng. Ý muốn nói đen láng chớ gì? Đâu phải ma-rốc, tây đen rạch mặt mà đen? Ờ, thì nó cũng có ăn chút cà ri của cha nó nên vàng vậy, được không? Đó là câu trả lại mấy đứa ưa móc họng. Biết nó ngu, cứ cho nó học đàn cho sang trọng vậy thôi. Vụ đánh tư sản vừa rồi, Tuyết Chà thoát. Cũng còn ớn lắm, mấy ông quành lại mấy hồi? Nhưng đã lỡ cho nó học, bây giờ ngắt ngang thì kỳ quá. Cũng tại anh chàng "kép nhí" bày chuyện cho có rồi....

Chị Lan tới sớm, không dám làm ồn lúc cô chủ đang ngủ. Bây giờ đang lau nhà. Chưa xong thì mấy bà đã tới. Rồi cô Phấn làm móng tay móng chân cũng xách tráp leo lên cầu thang. Chưa thấy người đã thấy tiếng:

"Xin lỗi bữa nay tới trể. Bị ghé lại lựa mua mấy màu mới. Đẹp lắm, coi nè."

Cái tráp mở ra. Mấy chai sơn màu cam màu đỏ được mấy bà chuyền nhau coi. Mai Bắc mở nắp hít hà:

"Thơm, đúng là đồ ngoại."

Chai nào cũng có xài qua. Chị Lan rành quá mà. Hồi mới mất Sài gòn, chị đi lùng mua nước hoa, son phấn của mấy "chị em" cũ, hay mấy bà tướng tá thất cơ lỡ vận, buộc phải bán đi. Dù đã xài qua rồi nhưng buôn đi bán lại mấy thứ này mà chị cũng nuôi nổi tám đứa con với một chồng mà không phải nếm mùi kinh tế mới.

"Đồ mới giờ toàn hàng Thái không hà, hàng Thái cũng "dỏm" thấy bà nội."

Mai Bắc:

"Bây giờ có hàng mới, mấy anh tàu biển đem về..."

"Phải. Phải. Mấy anh tàu biển của cô cũng mua hàng "dỏm" luôn. Mới đi được xanh-ga-po, Thái Lan, chưa kể số gì đâu, bà."

"Hồi trước hàng Thái cho tôi cũng không lấy."

Tuyết Chà trề môi, tiếp:

"Chị Lan, gội đầu cho tôi trước. Tôi tắm cái rồi tẩm quất sau."

Tuyết Chà nằm dài trên giường, một cái máng bằng nhôm kê kẹp dưới cổ, dưới hứng cái thau lớn có nước. Chị Lan dấp nước cho tóc ướt rồi mới đổ dầu gội đầu lên chà xát. "Dầu gội ngoại có khác.Thơm là thơm, sang trọng ghê cơ." Lại Mai Bắc, cứ mãi một câu khen hàng ngoại.

Chị Lan gội đầu được tiếng là cẩn thận, tẩn mẫn. tay chị

miết lên da đầu rất thiện nghệ, móng tay cắt không nhọn, gãi gãi "đã ngứa" lắm. Cô Tuyết Chà phải nói một câu: " Đã chịu bà Lan này gội rồi thì ai gội cũng không bằng." Gãi, miết, Lan còn nhổ tóc sâu, cứ bựt bựt đã quá xá đã.

"Gãi vầy có mạnh tay không cô"

Chị Lan hỏi cầm chừng.

"Không, gãi mạnh thêm một tí nữa, tí nữa..."

Tuyết Chà lim dim mắt. Ba bà nữa đang chờ, để bớt sốt ruột, chị Lan lôi trong giỏ ra một bộ bài cào:

"Mấy cô "binh" đi, chờ em, em làm lẹ lắm."

Nhưng không bà nào muốn Lan làm lẹ đâu. Chị Lan cũng biết vậy, cho xứng đáng đồng tiền bát gạo, mấy bà làm như phải đã cơn ghiền. Lúc Tuyết Chà gội đầu xong, sấy tóc, chị Lan đè một bà xuống tẩm quất. Lột quần áo ra, nằm sấp. Chị Lan đổ qua mộtlượt dầu nóng, bắt đầu xoa, nắn, rồi giựt mấy đốt xương cụt kêu bật bật. Hết nằm sấp đến nằm ngữa đế mát-xa bụng. Phải công nhận trời còn cho chị Lan có sức khỏe. Trừ cô Mai Bắc chưa sinh nở,mấy bà, kể cả Tuyết Chà, bụng đã xếp lồng đèn, mở dày cộm nên phải có sức mới véo, giựt mạnh tay được...Đến màn bẻ cổ, bẻ tay, chân và bàn chân , chị Lan kéo tới đâu kêu bốp bốp tới đó. Bà nào cũng sướng tê lên, mặt mũi tiếc nuối. ..

Cũng như ở các tiệm gội đầu đầu khác, chuyện trong nhà ngoài phố cũng lọt qua cửa miệng mấy bà. Chị Lan, cô Phấn, tay thì làm mà miệng không ngừng đưa chuyện.

"Mấy cô biết không, nhà cô Nguyện mới mất con mèo tam thể, cổ khóc quá."

"Ha, đáng đời. Thời buổi người ta cơm không có ăn, bả ỷ giàu nuôi mèo, cưng còn hơn con đẻ nữa."

"Tôi biết rồi. Mất con mèo, chị ta kêu tụi bụi đời rao thưởng tìm mèo. Khẳm lắm."

"Lại bọn bụi đời. Có mà tìm trong bụng tụi nó. Thành cức rồi."

Một bà nói.

"Hôm qua bố ráp ngoài chợ cũ, tụi bán máy dính nhiều lắm nghe."

"Biết sao hôn. Thằng trưởng công an phường này cà chớn, thâu tiền từng gian như lấy lương tháng, mà đến hồi kiểm tra, làm như chưa biết nhau."

"Nó mập như con heo, có ngày đứt gân máu chết queo."

"Thằng đó đoảng lắm. Coi, con Quê, con Chiến bụi đời ốm đói mà khi "khủng hoảng" nó cũng bắt mấy đứa đó đóng thuế, tội hông?"

"Ở đó mà tội, bà. Ốc tiêu đó. Mấy con bà chòi mà dữ dằn lắm, bà không biết đâu. Không biết thằng cha trưởng công an"đầu bạc" lợi dụng hay bị lợi dụng. Chúng khiếp lắm."

"Mai bắc, mày nói phải đó. Không chừng mày cũng phải đóng "thuế thân" cho thằng cha."

"Mấy bà giỏi hơn tui kiểu nào mà không chìa...ra , nói thử coi."

Tuyết Chà phải hòa giải:

"Mấy bà nói chuyện người ta không đủ sao còn vướng nhau vô? Có duyên dữ. Bà Ngân, chuyện bà đến đâu rồi?"

"Ôi dào,mấy vụ bể hết trơn. Mấy thằng cán bộ "dỏm" lắm."

"Chuyện tui nhờ bà không được sao?"

"Thì thủng thẳng...để điều tra kỷ coi..."

"Bà Tuyết không ngờ ngu. Ăn cháo lú sao đi mê thằng "nhóc" đó mà mê như bị bỏ bùa bỏ ngãi mới là lạ."

"Đèn nhà ai nấy sáng nghe mấy bà. Tui mất bao công, tốn bao nhiêu của mới đưa được nó vô làm nhà hàng. Bây giờ ngon, nó phản, đau lắm."

"Nó cũng là "cán" thôi. Ai biểu bà tin."

"Tui nói rồi, tui thề..con này chưa thua ai bao giờ. Cũng qua chồng Tây, chồng Tàu, chồng Ấn, Liên Xô, Đông Đức cũng cặp, mà toàn tui bỏ người ta...Nó dám qua mặt ha. Con này mà không lấy cũng khấy cho hôi...để rồi mấy bà coi..."

"Ha, tao chống mắt coi đó mày, Tuyết."

Bà Xinh, một góa phụ đang tuổi hồi xuân, vô băng này vì xí xọn và ham chơi. Có tiền, bà bỏ ra thuê thầy dạy nhảy, nên đêm, bao bàn,chi tiền, bà cũng được các "kép bắt địa" chiếu cố. Nghe chuyện, bà thở một hơi dài:

"Ôi, hơi đâu mà giành giựt nhau mấy trái chuối. Tao khoẻ re."

"Má làm sao mà khoẻ, má?"

"Tao xài máy. Muốn xài lúc nào thì xài. Cười hả? Không có gì cười nghe bây. Đàn ông là của chung. Máy là của riêng."

Chị Lan:

"Thiệt đó. Tui làm chứng này. Tui có thấy,"

"Nghe chưa. Con Tuyết, mày quên nó đi, mua một cái máy...tao chỉ cho. Con Mai Bắc này, quen tụi tàu biển nhờ tụi nó mua dùm, đồ ngoại tốt lắm."

"Có máy thiệt không?"

Một bà hỏi. Mấy bà cười ngất.

"Sáng chế bà ơi. Làm gì có máy thiệt".

Có vậy mà mất hết một buổi sáng. Khi chia tay, chị Lan nói:

"Mấy cô ơi, từ nay có đô, mấy cô đưa em đổi cho. Em có mối chợ lớn chung được giá lắm."

Cứ đà này, sẽ còn nhiều nghề mới nữa xuất hiện trên con đường quốc tế này.

Tuyết giữ Mai Bắc lại. Đứa con gái của Tuyết Chà đi kêu cơm hàng về ăn chung với nhau. Sau đó họ ngủ nằm nghỉ. Tuyết Chà gác chân lên người Mai bắc . Một Nam một Bắc, nói chuyện với nhau sao mà hợp quá, họ như đã thân nhau từ muôn kiếp.

Mai Bắc con nhà nghèo, ở vùng thượng du Bắc Việt. Mười tuổi lưu lạc về thành phố tự nuôi thân. Không phải các em

thiếu nhi choàng khăn đỏ mà con bé vẫn bị một "con cán" ăn tươi lúc mười một tuổi. Sau đó, càng được các "cán" thương hại, thân càng bị vùi dập hơn. Lúc lấy được miền Nam, Mai chẳn hai mươi tuổi, là "gái" đứng ở các bờ hồ làm "vạc ăn sương". Sau đó, được một "cán" o bế, cho theo vô miền Nam, chỉ một thời gian, cô Mai"bờ hồ" đã là "Mai quậy" của Sài gòn giải phóng.

Chỉ mấy năm, Mai đã có một số vừa vốn liếng nhan sắc, vừa vốn liếng tiền bạc. Cô giao du với giới tàu biển, mà dân tàu biển đều là con cái của ông lớn. Một cánh cửa quan quyền mở ra trước mắt, Mai quen biết rất lớn. Rồi móc ngoặt mua bán hàng tàu, chạy mánh mun, đưa hàng từ Nam ra Bắc. Lâu nay Mai còn kiêm nghề đưa người trong Nam ra Hải Phòng, ở đây, cô đã liên lạc với một đường dây vượt biên bằng ghe, có công an đỡ đầu. Cô tâm sự với Tuyết Chà, muốn làm thiệt nhiều tiền, về vùng thượng du tìm cha mẹ ruột. Sau đó, cô hy vọng cặp được một người ngoại quốc, ra nước ngoài.

"Em nhảy có dỡ lắm không, Tuyết?"

"Dễ ẹc. Chị sẽ tập cho Mai. Dáng Mai nhảy đẹp lắm. Coi, người Mai như vầy lo gì không có người mê mệt. Mai có bơm không?"

"Em tự nhiên. Chị coi..."

Hai cô gái ôm nhau, sờ nắn, coi "của" của nhau để đánh giá trị nghề nghiệp.

"Em còn học chị nhiều lắm, chị Tuyết giúp Mai nhé."

"Đắc co. Nhưng Mai hứa giúp chị một chuyện."

Anh chàng nhạc sĩ Bắc kỳ được đưa ra, kể tỉ mỉ. Từ lúc quen nhau ra sao, lọt vào tròng nhau ra sao, Tuyết nói tuốt hết:

"Mình không muốn mất nó. Mai biết không, mình tức là hai vợ chồng nó mạnh ai nấy sống, coi như ly thân mà không chịu ly dị. Hổng hiểu sao, thời gian này nó không thường tới với mình nữa. Mình mua cho nó xe Honda, sắm cho nó đủ thứ..."

"Hơ, mình không ngờ bà dại vậy...tưởng bà khôn...Rồi sao? Mình làm gì giúp bà..."

"Nó thấy mình là nó lánh. Bà tìm cách cho mình gặp nó..."

"Được rồi, hứa."

Họ đã hết gọi chị chị em em, đã coi vai vế bằng nhau, dù Tuyết Chà hơn Mai Bắc gần hai chục tuổi. Gần hai tiếng đồng hồ nằm bên nhau tâm sự, Mai Bắc học được của cô gái quốc tế này nhiều ngón nghề lắm. Hèn gì nhiều ông cán bộ đã "hủ hóa" vì gái Nam...Nghĩ cũng lạ, anh chàng nhạc sĩ trẻ trung kia, sao chưa lọt gọn vô lưới. Mai Bắc thắc mắc lắm nhưng không tiện hỏi, cô hứa sẽ tìm dịp làm quen anh chàng ta để tìm cách giúp bạn. Rồi cả hai chợp mắt ngủ lúc nào không hay.

Khoảng bốn giờ chiều, hai cô trở dậy trang điểm xong thì một số khách khứa đến. Cô Hồng, làm đầu thảo một nhóm dân "mánh" ở đường Tạ thu Thâu, Mạc thị Bưởi ghé qua. Bà Xinh tới chờ "dợt" một điệu nhảy. Cô Hoa, vợ một sỹ quan học tập, luôn luôn đóng vai "còn độc thân", rồi rãi rác, một vài khách đàn ông ghé ngang. Vậy là họ họp nhau mấy nhóm, nhón ngồi tán gẫu, nói chuyện suông, nhóm binh xập xám. Chị Hồng cũng đã trở lại phục vụ, chờ sai đi mua

quà vặt, thức uống và thuốc lá. Ở mục này tuy lai rai nhưng bạc cắc góp lại cũng thành bạc đồng rồi bạc trăm. Lại nữa, ông nào binh xập xám gặp hên, thắng lia lịa thì cô Tuyết cũng nói vào:

"Con Lan tới "hớt xâu" kìa."

Chị Lang lanh lẹ lắm:

"Dạ có em. Trời ơi, anh Hai bữa nay hên quá."

"Tui hổng ham hên. Hễ đỏ bạc là đen tình."

Cô Hoa tức thì xáng lại:

"Hồi nào, đen hồi nào. Đỏ tươi nè."

Anh Hai được gọi thở dài cả cây số đường trường:

"Hừ.....Em mà đỏ tươi hôm nay thì còn làm ăn gì được nữa, xui hơn thì có."

Đánh đét một cái vào đùi thằng cha nham nhở, cô Hoa vùng vằng:

"Thằng cha này kỳ hén...Sao nghe con Mai Bắc nói anh hai thích ăn tiết canh..."

Đã đến nước này thì anh Hai đành trơ tráo:

"À, nếu Mai Bắc cho anh ăn tiết canh thì có bao giờ anh từ chối, phải vậy không em?"

"Thằng phải gió, nham nhở."

Mai Bắc nhào tới. Vậy là bài rơi rớt lung tung, cô Hoa và cô Mai, vừa đùa vừa thật, bốc hốt mớ tiền của anh Hai bỏ vào cái...ví trong áo. Anh Hai đâu có vừa, cũng đưa tay chụp giựt lấy lại tiền, bên thò tay , bên đẩy, mấy tờ giấy bạc dộng sâu vào đâu trong cái ví... da mà anh hai móc hoài không lấy ra được tờ nào...

Một lúc sau, gió lặng, cây im, Tuyết Chà mới than thở:

"Anh Ba à, mấy bữa nay thằng khu vực muốn làm khó dễ em, cứ vài đêm là kiểm tra hộ khẩu...em mất ngủ, anh coi, ốm nhom nè..."

Tuyết Chà ưỡn cái cổ áo rộng ra, hai tay đặt lên eo, coi tướng đứng xốn con mắt quá. Giọng anh Ba lên tông một cách khác thường:

"Vậy hả? Để anh. Thằng "đầu bạc" vẫn chưa "xuống ngồi đất", còn ngồi ghế?"

"Còn lâu. Ngồi ghế bọc nhung cà...Ở đó mà xuống đất..."

"Anh lưu ý trường hợp này..."

Tuyết Chà ngồi sát vào anh Ba:

"Công tác hoài, em hổng chịu đâu...Ở nhà em cô đơn lắm, anh biết không?"

"Bộ thằng kép nhí nó bỏ em rồi sao?"

"Kép hồi nào? Anh chỉ tưởng tượng. Bị em thích học đàn nên nhờ ảnh tới dạy. Học vài bản chơi thôi cho có với người ta vậy mà...anh cũng ghen..."

"Chớ sao. Nó mà lộn xộn là anh xuống lệnh..."

"Ý cha, anh đừng ác nhơn vậy chớ. Sao anh biểu em học đờn rồi đờn cho anh nghe...em học đờn cũng vì anh thôi..."

"Biết vậy, nhưng đôi thì thằng nhỏ không dạy đàn, mà học đàn tỳ bà ngược lại không chừng..."

"Anh cho em là hạng người nào, hả. Anh nói đi..Xí,"độc tài Đảng trị" cũng vừa vừa thôi, anh dám bỏ con sư tư Hà Đông của anh hông, hay anh sợ hai hàm răng mái hiên của bả nghiền nát anh ra... hứ, khi dễ người ta..."

Anh Ba là anh ba Tập, một bí danh lưu kỷ niệm thành tích Nam Kỳ tập kết ra Bắc của anh. Không nói ra, nhưng cách sống của anh đã nói dùm anh nhiều lắm. Năm 54, còn là một thanh niên, cha mẹ cho ăn học đàng hoàng lại không ham, ham đi đánh bi, đánh đáo, còn trò đánh "kăng", căn cù u chịu, trận đòn nào cũng nứt đít, đâm ra hận cha hận mẹ, ghét anh chị em. Nghe bạn rủ rê, khăn gói lên đường tập kết ra Bắc. Vô tới thiên đàng cộng sản rồi mới té sấp té ngữa. Mấy chục năm, cay đắng nhục nhằn, ăn gai nếm mật, biết bị phỉnh cho ăn kẹo thì muộn mất rồi...thôi thì gió chiều nào theo chiều ấy, cứ cờ đỏ sao vàng mà phất. Nhờ vậy mà bao thằng tập kết, có được mấy đứa được tin dùng đâu. Ba Tập học có mỗi chữ "biết" là đủ sống. Mỗi năm mỗi cân nhắc, được lòng tin...cũng phải đổi lấy ân oán nhiều lắm. Một viên đạn đã sớt qua bên trán hắn, còn để lại vết thẹo khó coi...Cũng chẳng sao đâu, Ba Tập đã có tiền bạc dán vô, nên mặt mày vẫn thấy bảnh bao như thường. Mới mấy năm, ăn gạo uống nước miền Nam, anh đã nói quen lại tiếng Nam Kỳ ngọt xớt...Trận đánh tư sản vừa qua thật là một dịp may hiếm có trong đời...chỉ mới xơi cơm rơi cơm vãi dính ngoài mép chén, hắn đã nhà xe nghênh ngang... còn của chìm chôn dấu nữa....Con mụ vợ" hồ hởi" với tiền

bạc, còn hắn, bây giờ là lúc cả nước đang trên đà" chủ nghĩa xã hơi", hắn cũng phải "xủ hôi", cho bớt mùi cộng sản...Hắn dính như keo với em Tuyết cũng hơn năm rồi, nhưng tình "kín đáo" lắm. Con mụ vợ hắn, tuy quê mùa, nhưng Bắc kỳ, ăn nói da diết dấm dẳng nhức cái đầu, chịu không thấu...Nghe Tuyết Chà nhắc tới cái bàn nạo dừa hết thuốc chạy chữa của mụ vợ, hắn không vui...Người vợ do Đảng chọn lựa, tuổi đời tuổi Dảng đều hơn hắn...

"Em đừng nhắc chuyện gia đình anh chớ. Gạo đã nấu thành cơm lâu rồi..."

"Phải, cả một nồi cơm nguội..."

"Anh Ba Tập ơi, phụ thiếp làm chi...Thiếp như cơm nguội để khi đói lòng...há anh Ba, người ta còn có câu" câu cá cá chẳng ăn mồi, về nhà hỏi vợ giở nồi câu cơm"... phải không anh Ba? Cơm nguội có khi chan nước mắn hay anh với chút ruốc kho cũng ngon hết biết..."

Cô Hoa, tay chia bài lia lịa, thiện nghệ, miệng trêu chọc, cười mà không "lầm" một con bài nào. Sòng bài chơi tới lúc lên đèn thì dẹp. Ngày thường chỉ có thế thôi, gặp nhau, đấu láo, đánh bài, nghe chuyện tiếu lâm. Trời sinh ra cô Hoa có cái miệng có duyên, kể chuyện tiếu lâm thì chiến sĩ can trường như mấy anh Hai, anh Ba cứ há hốc mồm, và khi cười thì đúng là cười lăn chiêng đổ đèn...Mọi mục khác thường là chiều và tối cuối tuần, ăn nhậu chung, nhảy đầm chung, sau rốt mới là mục đi "ăn riêng"...

Lúc các anh ra về, chỉ còn mấy cô ở lại. Đồ nghề được lôi ra sửa sang lại nhan sắc. Sau đó họ kéo nhau đi ăn và để hóng gió, họ kéo nhau đi quán kem"Bố Già".

Cả ngày ngồi trên căn lầu cửa đóng kín mít, thứ gió nhân

tạo của quạt máy tuy có hơi mát nhưng vẫn ngột ngạt không thoải mái. Lúc này, mấy cô khoan khoái hít thở, gió từ mặt sông Saigon đưa lên mát rượi. Quán kem "Bố Già" giờ này đã không còn ghế ngồi. Ông cụ tướng tá phương phi, ngồi ngã người trên cái ghế dựa trông chừng khách. Cả một lề đường bày chật những bàn ghế nhỏ lúp xúp. Ánh đèn xaqnh mờ từ trong nhà chiếu ra, hắt hiu không soi rõ đồ vật. Ông già nhận ra khách quen gọi với vào bên trong. Một lát, một cái bàn xếp nhỏ được mang ra với mấy cái ghế nhỏ, kê tuốt phía xa. Tuyết Chà lựa chọn:

"Bữa nay không biết ăn kem gì đây? Kem trái dứa hay trái dừa, hay kem trái cây?"

"Tớ không ăn kem, uống nước trái dâu xay. Ai tuần này thiếu cà rem nước dừa thì kêu. Tớ đủ."

Hoa khều khều Mai Bắc:

"Có con Tuyết Chà thiếu cà rem nước dừa, cho nó ăn. Tao uống ly cà phê sữa nóng cho tỉnh, lát tao lên nhà tắm một cái, thay quần áo đi gặp "thằng con" của tao. Nó mới trở lại hôm qua, ở dưới Cửu Long. Lão quản lý xếp tao "ca" 11 giờ. Mấy hôm nay "mấy con" đến đông, cũng phải "xếp hàng" , thủ tục "đầu tiên" gì gì cũng phải chịu xếp hàng như thường..."

"Tớ cũng đang muốn xếp hàng mà chưa xếp được đây!"

"Thôi bà, làm ơn xếp lại thôi, đừng xếp hàng. Bà ghê lắm, tài nghệ làm sao mà mấy thằng đồ ngoại dỏm "tàu biển" đứa nào cũng "xuống tàu" bà hết trơn...Không con nào tranh được mới tài giỏi!"

"Ha, tớ thách con nào "vô" lọt qua mặt con Mai Bắc này!

Người sành điệu mới biết loại cà rem nước dừa nào hạng nhất, nghe chưa. Ý cha, ý cha..."

Mai Bắc đưa cao cả hai chân lên, đụng cái bàn gồng ghềnh, ly kem của Tuyết Chà đổ lăn kềnh. Một con vật gì đang ngọ ngọe dưới chân cô. Thằng Bò. Qủy quái thật. Nó làm cô hết hồn. Tuyết Chà vừa dựng ly kem vừa dồn đống khăn vô chỗ kem đổ trên bàn cho thấm nước.

"Cô Mai, cô Mai"

"Mày làm tao hết hồn. Cái gì vậy?"

Nó đưa cái tay lên. Xin xỏ gì nữa, Mai Bắc gắt:

"Mày làm phiền tao quá, Bò. Đi chỗ khác đi cho tao ngồi một chút. Đây không có cái gì cho mày ăn đâu."

Bàn tay thằng Bò cứ đưa lên. Mai Bắc trố mắt nhìn, bàn tay nó nắm chặt lại.

"Gì nữa đây?"

"Cô cho tiền."

"Xời ơi, khổ với mày. Thì đưa đây."

Tuy nói vậy Mai Bắc cũng mở cái ví nhỏ xíu cho nó tiền. Thằng Bò xòe lá thư ra.

"Mấy anh đợi dưới bến, biểu cần lắm."

Mai Bắc mở tờ giấy ra, soi rọi mãi mới đọc được hai chữ viết nghệch ngoạc: "Cần giấy".

"Tớ phải đi đây. Chắc tàu "đột xuất". Khỉ họ, giờ này tìm đâu ra con Lan biểu nó đi đổi đây."

Tuyết Chà thản nhiên:

"Đừng quýnh. Gặp hỏi đi, cần nhiêu tới gặp mình. Mình cũng về liền đợi bà đây".

Mai Bắc đứng dậy đi. Thằng Bò cũng rời chỗ bò theo. Mai Bắc đi xuống phía bờ sông. Ngày đầu tuần, mọi sinh hoạt uể oải thật, ngang qua khách sạn Cửu Long, cô gặp một ngoại kiều cô từng quen mặt, ông ta người Hung Ga Ry, đang đeo đuổi một cô vũ nữ ở vũ trường Rex. Hắn chào bằng tiếng Việt:

"Chào cô Mai"

Mai vui vẻ chào lại. Thằng Bò cũng nhổm nhổm người theo một kiểu chào của nó. Nó đeo sát chân Mai Bắc khi băng qua đường, con đường bờ sông này nổi tiếng xe chạy ẩu.

Lúc sang bên kia đường, Mai Bắc nhìn lại chẳng thấy thằng Bò đâu nữa. Cô lắc đầu, nhướng mắt tìm quanh, cô đã nhận ra mấy anh tàu biển đang đứng bên cạnh chiếc xe bán nước giải khát. Một lát thôi, cô đã nhận ra vô số hình dạng trong bóng tối đen mờ, đồ vật và người lố nhố. Xe nước mía, xe bán cóc ổi, hột vịt lộn...bắp nướng...Hít một hơi, mùi mực nướng thơm phức làm miệng cô ứa đầy nước miếng...Đây chỉ là ngày thường, thứ bẩy, chủ nhật người ta còn đông như hội, có cả cho thuê ghế ngồi sát bờ sông. Hàng bong bóng cho trẻ con, hàng nhậu cho người lớn. Người rao hàng hủ tíu mì gõ lóc cóc. Buổi chiều cuối tuần, cả chục xe kẹo kéo đổ về đây, quần áo của những người bán kẹo kéo sặc sỡ lôi cuốn đám đông bu quanh. Mỗi xe kẹo kéo có một máy nhạc, và chừng đó xe, chừng

đó máy nhạc thi nhau kêu đến điếc con ráy.

Hôm nay bờ sông không đông lắm. Mai Bắc vừa bước tới phía mấy anh tàu biển đang đợi. Cô bị một anh đưa tay ôm chặt vào lòng. Cô để yên, anh bồ ruột của cô chớ ai đâu...

"Mai tàu đi sớm..."

"Sao anh bảo cuối tuần kia..."

"Thuyền trưởng muốn "đột xuất" vì sợ tuần tới có kiểm tra..."

"Buồn ghê!"

Cô nói như học thuộc lòng. Anh bồ ruột an ủi:

"Anh đi chừng một tháng thôi. Hy vọng lần này mua đủ cái "đơn" em điền. Bây giờ đi đổi cho tụi anh đi..."

"Có vậy thôi à?"

"Vậy sao được. Xong xuôi công việc, mình tới quán Bạch Ngọc. Anh đã đặt chỗ rồi, tối nay xem phim...phim ngoại của tụi anh chứ không phải ba cái phim cũ mèn đâu nghe..."

"Em có bạn nữa..."

"Được mà. Em muốn là trời muốn!"

Mấy tên chung tiền. Đúng lúc đó thằng Bò xuất hiện. Mai Bắc cúi xuống lận chặt gói tiền vào bụng nó. Mai Bắc thong dong tay không rời đám "tàu biển". Thằng Bò theo bén gót.

Họ trở lại đi trên con đường Tự Do và dừng lại trước nhà Tuyết Chà. Cửa mở, Mai Bắc cúi xuống luồn tay vô bụng thằng Bò lấy gói tiền rồi đi vào trong. Còn lại một mình, thằng Bò ngồi xổm như con chó giữ cửa. Nó biết nó còn một công tác nữa là sẽ cất một cái gói trong bụng, bò xuống phía bờ sông với cô Mai Bắc để giao hàng. Mai Bắc rất hài lòng nghỉ ra được cái trò này, không ai biết, cái thằng nửa người nửa vật này lại là một cái túi cất dấu tiền bạc chuyển vận hết sức an toàn.

Thằng Bò chờ hơi lâu. Nó buồn miệng quá. Thấy một nhóm người ngoại quốc đi ngang, nó sủa lên gâu gâu. Một trong nhóm dừng lại là một người đàn bà. Nó nhận ra hơi lâu, vì ban đêm nó không thấy được mái tóc vàng của bà. Người đàn bà này đúng là người mấy tháng trước đã chụp rất nhiều hình nó.

Bà ta dừng lại, ngó thằng Bò bằng cặp mắt xót thương. Bà lấy trong ví ra một tờ giấy dúi vào tay nó và nói một câu tiếng Mỹ nó hoàn toàn không hiểu.

"Gâu".

Nó sủa lại.

° ° °

Tối hôm nay, thằng Bò từ nhà cô Tuyết Chà bò ra bờ sông, rồi từ bờ sông ngược lại, tính cũng bốn năm vòng. Khi theo bén gót cô Mai Bắc, khi nó phải bò một mình. Trong bụng nó có một cái túi của cô Mai Bắc nhét vô, lúc tiền đô, lúc tiền "vàng mã", tiếng dân "thầy gòn" đặt tên cho tiền Việt Cộng, có lúc nó bò không muốn nổi vì cái túi mang trong bụng đựng toàn vàng lá. Nó mới được cô Mai Bắc tín nhiệm cho "chuyển" lần đầu nhưng nó làm cũng" nhuyễn" lắm!

Đâu có gì mà cô Mai Bắc lo lắng? Chuyện thằng Bò cứ lăng quăng bò tới rồi bò lui suốt mấy con đường khu Tự Do này, đã trở thành chuyện bình thường. Mà dù một buổi nào nó không còn bò lui bò tới thì cũng chẳng ai để tâm, có một câu hỏi trong lòng, nó còn sống hay đã chết! Thằng Bò thích thú vì được cô Mai Bắc tin cậy. Cuộc sống lề đường dạy nó biết nhiều hơn cô Mai Bắc tưởng. Nó nhởn nhơ , thong thả, ghé ngó cửa hàng này một chút, chọc ghẹo người đi đường. Nó bò theo một cặp trai gái đang ôm eo ếch nhau, cười nói ,đi trên đường. Mấy cái mặt này lạ hoắc à, mấy bà mấy cô, cả mấy cậu mấy ông, hễ có "lui tới" trên mấy con đường này là nó thuộc nhẵn...cả giầy lẫn dép hết.

Đang bò chậm và nhẹ, thình lình nó đưa tay cào vào chân cô gái phía trước. Cô gái thét lên, xô chúi vào người con trai. Thằng Bò cười khà khà, vắt mình tới trước bò đi nữa...Đằng xa, thấy cảnh đó, cô Mai Bắc cũng lắc đầu, tủm tỉm.

Việc làm nhẹ nhàng thôi, tối nay thằng Bò được tới hai lần tiền thưởng, chưa kể tờ giấy xanh của người đàn bà ngoại quốc tóc vàng cho nó, lúc nó ngồi xổm trước hiên nhà cô Tuyết.

"Mày nhớ giữ kín việc này, lần sau tao cho mày làm nữa."

Nó gật đầu. Chia tay. Thằng Bò cảm thấy đói bụng. Từ trưa tới giờ nó chưa ăn gì. Tới góc đường có xe bánh mì của dì Sáu Ốm, nó nằm phục xuống, nghiêng đôi mắt ti hí vàng vọt cố trông thấy mấy ổ bánh mì vàng dòn, miệng đã ứa nước dãi.

"Bữa nay không cho nữa nghen mậy. Cho mày hoài quen thói."

Nó vẫn kiên nhẫn chờ. Mấy tờ giấy bạc trong người nó như đang co lại. Làm sao nó dám lấy ra tiêu phung phí, dù mua ổ bánh mì ăn để nuôi thân.

"Có đi đi cho người ta buôn bán. Ha, ế gì mà ế dữ thần vậy nè trời. Ông thần đừng có ám một bữa có được không?"

"Ế thì cho đi. Để cũng vứt bỏ dì ơi!"

"Ở đó mà bỏ. Bỏ vô miệng chớ bỏ đâu. Tao một nách tám đứa con ở nhà nghe mày. Bán không được đem về ăn. Mày tưởng ngồi ở đây sướng lắm sao, đóng hụi chết ngày một...đó, mày coi..."

Mặt dì ốm đúng như cái bánh bao về chiều khi thấy cảnh sát khu vực đủng đỉnh đi tới.

"Giờ này chưa dẹp, bà?"

"Chú ơi, thông cảm giùm. Đầu tuần ế quá, còn cả xe nè, chú nhìn coi."

"Mấy bà nói sao cũng được. Tui bị phiền vì hàng rong, xe bánh ở con đường này nhiều lắm rồi nghe. Cấp trên cho là tôi thiên vị..."

"Tội nghiệp mà chú. Chú làm phúc...Bị nghèo, con đông..."

"Bà nào cũng ca có một bài. Nhà nước đã có kế hoạch hóa gia đình, sao bà nào cũng con đông... Gặp hôm kiểm tra hốt về phường là tui chịu thua..."

Đưa chân, hắn đá nhẹ thằng Bò:

"Con mày, cấm mày theo chân ngoại quốc xin tiền nghe chưa. Chiến dịch tới là hốt hết bọn bụi đời đưa đi vùng kinh tế mới hết...để làm đẹp thành phố..."

Xưa như trái đất. Dọa hoài nào có ai sợ nữa. Không có bọn buôn bán lề đường, không có bọn bụi đời lấy gì chia chác đây. ĐM, hễ có ai thì làm tàng, còn không, gọi tới kêu lui, nhờ vã: " Mày phải theo dõi mấy con làm "gái", mấy thằng ma cô ma cạo rồi báo cáo nghe chưa...". Làm đẹp thành phố đi rồi hốt cức mà ăn. Chì nói dóc. Thằng Bò rung rung cái chân teo tóp, chủi thầm trong bụng.

"Ý cha, quên đoảng...Cất cái này từ chiều, thấy chú qua về mấy lượt mà cứ quên hoài..."

Bà Sáu Ốm lôi trong cái ngăn ra bao thuốc lá ba số chưa khui. Cảnh sát khu vực lẹ tay đút vào túi.

"Làm mấy khúc bánh mì đem về đãi anh em trực ban, dì Sáu."

"Có ngay".

Tay dì Sáu Ốm cắt bánh, nhồi thịt, xịt nước tương nhanh như chớp. Thoáng cái đã đưa cho cảnh sát khu vực một gói. Hắn cầm lấy, không có một tiếng cám ơn. Trước khi đi, đá thằng Bò thêm một cái:

"Mày nhiều tiền đô lắm, giấu ở đâu mày?"

"Đây nè, chú".

Thằng Bò lật ngữa người ra.

"Mẹ, mày muốn chết không?"

Trợn mắt, đưa cao chân lên, nhưng hắn không làm gì hết, bỏ đi. Dì Sáu thở một hơi dài:

"Ha,ăn thì ăn, dọa thì dọa. Hốt thì hốt. Ba cái đồ ác nhơn thất đức."

Chuyện này thì thằng Bò biết quá. Lâu lâu xe cây đi một vòng, hốt ghế choán lề đường, hàng rong, xe trái cây, bánh mì, đem về phường một buổi tấp nập lắm. Rồi đóng phạt, sau đó chuộc xe, chuộc gióng gánh về tiếp tục buôn bán tiếp...Bà Mè bán cháo vịt nhiều hôm thê thảm lắm, gặp mấy ông trực ban cao hứng nhậu là đi một vòng. Gánh hàng này nạp một con vịt luộc , gánh kia gỏi gà, toàn lựa món ngon dễ bắt mồi. Rượu đã có mấy quán nhậu lúp xúp lề đường cung cấp...Bữa dì Mè khóc kể: "Vốn hết vô miệng mấy ổng. Bán cháo vịt mà con có đứa nào biết mùi miếng thịt vịt nó ngon ra sao đâu trời!".

"Thấy hông, xin dì dì không cho, quân ác đức thì dì dâng tận tay nó."

Coi dì Sáu Ốm khi không quơ con dao cắt bánh mì một vòng vào không khí coi như muốn giết ai. Rồi cũng hạ con dao xuống.

"Dì bán bánh mì còn đỡ "cúng", vì mấy ổng ngán bánh mì rồi. Dì Mè bán cháo vịt, gia tài có hai con vịt, mấy ông nhậu là hớt nguyên một con, còn khóc chảy máu mắt nữa."

Cù nhầy rồi cuối cùng dì Sáu ốm cũng cho nó một ổ bánh mì nhân đồ chua và chút xì dầu. Đi xin thì chỉ có vậy thôi, cắt thịt ai ra mà có. Nhưng nó thèm mấy miếng thịt xắc mỏng nhồi vào ruột bánh mì quá rồi...Chịu không thấu nó mới xì tiền ra:

"Có mười đồng, dì cho mấy lát thịt dì ơi!"

"Gớm chưa, ông có tiền mà ông dấu biến đi. Mười đồng mà có mà ăn cái dách...Xời, coi tiền rách bươm, mày nhét vô đâu vậy?"

"Có tiền là được rồi, dì sao bắt bẻ quá. Thiệt.."

"Sợ ông luôn!"

Thằng Bò chui vào một góc ngồi ăn cho hết miếng bánh mì. Xong rồi, còn phải có ly nước uống để dộng nó xuống nữa. Nó rời xe bánh mì bò tới cửa hàng Bô-đa. Quán hàng gì giờ này cũng "xệ" quá. Mấy anh phục vụ viên vừa dọn dẹp vừa ngáp. Một số ghế đã chồng lên bàn. May quá, nó nhìn thấy một vài bàn chưa dọn dẹp, có ly nước cô cậu nào uống nhắp, còn đầy ắp...Với những dứa khác thì dễ quá, chỉ cần thật nhanh chân chạy vào, làm một hơi rồi chạy ra, khoẻ re, nhưng với thằng Bò thì khó khăn lắm. Bàn cao quá, nó không với tới được, mà xin xỏ mấy cha này ít khi được. Cứ thử xem sao? Nó bò vào quán, chìa tay ra.

Cũng có thể hôm nay hên. Cái anh phục vụ viên gầy nhom, mắt lộ quần đen tướng tá ít dữ dằn nhất. Nó chìa tay. Một anh khác nạt:

"Đuổi thằng quái vật ra ngoài. Trông nó "tởm" quá."

Nhưng người phục vụ viên gầy này lại đưa cho nó ly nước thừa. Nó làm một hơi muốn sặc rồi lanh lẹ bò ra ngoài ngay. Ở mấy chốn này, có một ông thiện hiếm hoi lắm, ông ác nhiều vô số kể. Như cái ông mập mập đang quay lưng ra, có lần khách cho nó, ông cũng giật lại đổ đi...Hầm lắm, mãi chưa nghĩ ra một cách trả thù.

Nó suýt tông người đàn bà điên đang vừa đi vừa cầm một cái que ngắn hua hua phía trước. Bữa nay ai cho bả cái quần đùi với cái áo mai ô xé rách trước ngực, lòi hai cái vú mướp chảy dài lòng thòng.

"Bà có mắt không vậy?"

Thằng Bò hỏi một tảng đá. Bà điên như không biết có thằng Bò có mặt dưới đất. Chân bà vẫn bươn bã bước.

"Tốt quá nè mà hông có sữa. Con bò đâu tốt mà sữa nhiều...nhiều thật..."

Chị ta nói một mình. Lâu lâu, có một một vài hình ảnh lướt qua một cái trong đầu chị. Con bò ở đâu vậy? Có cái thằng đang bò dưới đất kia. Không phải. Kinh tế mới. Đúng vậy không? Nó mù mịt lắm.

Để cho bà ta đi đi. Thằng Bò sang đường. Quán cà phê Phương hôm nay không được đông, cô chủ tên Phương, lấy tên mình đặt cho quán. Quán cũng mới khai trương đây thôi. Nghề của cô là đi kèm dạy tiếng Tây cho mấy cô làm "gái" Tây. Sứ quán Pháp còn lại mấy ông Tây xài hoang lắm. Nhưng chỉ "hoang" với gái thôi, bọn ăn mày đi theo chỉ mỏi chân mình, và mỏi tay mấy ổng, vì mấy ổng xua tay lia lịa.

Nó nghiêng mắt nhìn vô quán. Cũng còn vài ba cặp lai rai...Nó lắc đầu. Vô xin cũng uổng công thôi. Nó bò lên hiên nhà bên cạnh.

Nhà "quan cán" mới đây. Căn phố này chủ bỏ đi nước ngoài, cấp cho cán bộ ở. Nghe nói ông này dân tập kết, làm giám đốc giám xúi chi đây, bà con ở mấy căn hai bên ớn

lắm. Sát bên là một tiệm thêu, giờ này cũng đóng cửa tắt đèn rồi...

Nó nghe tiếng giày lóc cóc rất vui tai. Thì ra Mai Bắc với anh kép dân "tàu biển" đang khoác tay nhau đi trên đường. Nó chờ cô Mai Bắc ngó nó một cái, nhưng không biết cô có biết nó ngồi đây không, mà đi ngang qua, cô làm như không hề thấy nó. Nó có vờ ho lên mấy tiếng, cổ cũng chẳng chú ý. Coi cổ đi, cứ sát vào người đàn ông làm như sợ mất hơi vậy...

Ăn no, uống đã, nó lười biếng ngồi một chỗ. Nó ngồi lâu lắm. Lạ thiệt, con đường Tự Do càng về khuya càng vắng vẻ, vậy mà hễ có một người ngoại quốc thì "gái" hiện ra từng bầy. Bọn con Chiến cũng "săn đuổi" ráo riết. Rất khuya nó thấy con Nết xuất hiện. Chắc chắn là từ một khách sạn nào ra thôi. Nó chăm chăm nhìn từng bước chân con Nết. Lúc con Nết đi ngang qua, nó hếch cái mũi lên ngửi. Có một mùi hương quen thuộc làm nó choáng váng! Cổ mặc váy ngắn, áo hở cổ rộng quá. Trời bỗng dưng nổi gió rào rào. Gió luồn qua cái ngực hở đó là cái chắc. Nó ghét luôn cả gió. ..Tin được không? Tin được không? Nó luồn tay véo "đồ vật" của nó một cái. Ha, đúng là có mà, đúng là khi cái bà Nết này đi ngang qua, nó buồn đái quá.

Con Nết đi đã xa, thằng Bò nhìn theo muốn lòi tròng. Con Nết chắc chắn có nhìn thấy nó. Rồi sao nữa? Chắc con Nết chẳng coi nó có "con số" gì đâu. Nhưng thằng Bò có. Nó há hốc mồm, không làm sao ngậm lại được. Nó kẹp chặt hai chân lại, có cái gì ướt nhèm nhẹp...chắc nó đái ra quần rồi...Nước mắt cũng chảy ra nữa. Sao vậy?

Nửa đêm, nó bò lên tượng Đức Mẹ. Bức tượng cao vậy, chẳng bao giờ Bà nhìn thấy mặt nó đâu. Lẩn quẩn dưới chân bức tượng thế này được rồi. Nó cũng biết cầu

nguyện: "bà ơi, giúp con, che mắt đừng cho ai thấy con dấu tiền dưới đây. Con nghèo lắm, không dám ăn, con để dành..." Thường thường chỉ khấn đến đó thôi. Không dám ăn dám tiêu, nhưng để dành làm gì thì nó chưa biết. Có điều, mỗi lần nghĩ tới mấy gói tiền, nó cũng sướng mê người đi. Biết để dành, ăn tiêu tặn tiện, hắn không phải là súc vật rồi. Con chó con mèo có biết cất dấu tiền bạc đâu. Thấy không? Nó hỏi nó và những lúc đó môi nó đậu một nụ cười.

Thấy không? Đất và cỏ đang lót êm mình nó. Không êm ái bằng cái giường của con Nết. Nhưng nó cứ lăn lộn, vùng vẫy, rồi miệng nó tru lên...Kỳ quá, bình thường nó kêu "gâu" rất giống chó sủa, hôm nay tru thì tiếng nó the thé như mấy con mèo hoang ban đêm trên mái nhà....

Trên trời, những vì sao xúm xít lại với nhau, chớp chớp muốn soi, nhìn coi nó.

Tiệm cà phê Thái Sơn ra đời thật đúng lúc. Quán này đã được sửa chữa lâu lắm, bên trong trang trí như kiểu một cái hầm, sâu, quanh co, đèn đóm mờ mịt. Không nhảy đầm múa đôi gì hết. Cà phê là cà phê. Thêm âm nhạc chọn lọc. Chọn lọc phải là nhạc ngoại rồi. Một số nhạc tình "bất tử" và thời trang...nên như hủ mật kéo đàn kiến thanh niên bu đông nghẹt.

Hệ thống công an chìm nổi kín mít như buông lưới, vậy mà bọn phản động cứ tung tin thất thiệt như thường. Nhân dân, nhất là thanh niên máu còn tươi, dễ khích động nhất, phải có ma túy để "ru" chúng nó. Làm lơ mãi để nhạc vàng tự tác tung hoành hoài thì nhà nước quê. Phải bày ra chuyện để kéo lại. Vậy là có hầm cà phê Thái Sơn. Đèn mờ lắm, ánh sáng có luồng tím bầm, có luồng xám ngóet ma quái, phải bật cây diêm lên soi mới thấy mặt nhau. Lúc mới

bước chân vào, như đứng trước đêm dày hay bị bịt mắt. Một lát, lờ mờ hiện ra những hình bóng kỳ dị như xuống tới cõi âm ty. Một lúc lâu quen dần thì cũng đi mò mẫn, theo ánh đèn Pin của phục vụ viên hướng dẫn. Dễ dầu gì mà có bàn trống trừ những lúc hên. Quán mở từ chiều tới đêm, lúc nào cũng đông như có "đại hội anh hùng". Thời này chỉ lưa thưa họa hoằn mới có một việt kiều, cho nên đám việt kiều "dỏm" Huỳnh Thúc Kháng, Tạ Thu Thâu "làm chủ tình hình" các nhà hàng khiêu vũ và các điểm cà phê có nhạc thời trang, giá "chém". Dân Huỳnh Thúc Kháng và Tạ Thu Thâu là dân buôn bán có, chạy mánh có, mánh mun nữa. Thời kỳ này ở Tân Sơn Nhất, thùng quà về không đủ kho chứa, nội tiền thuế lưu kho đóng cũng mệt nghỉ rồi. Hai con đường Tạ Thu Thâu và Huỳnh Thúc Kháng kín mít sạp thu và bán hàng ngoại. Mô đen kiểu "trời đất" gì cũng có bày bán ở đây hết. Chẳng bao lâu, hai con đường này không đủ sức chứa, tràn xuống khu Tân Định, xa hơn nữa Nguyễn Tri Phương...dân buôn sạp và dân chạy mánh trúng mối lớn, ăn xài không hơn việt kiều thì chớ, lẽ nào thua? Có người xài thì có người chứa! Quán cà phê như một cái dịch, quán cà phê mọc lên đủ chốn, đủ kiểu, ngoài các quán còn có cà phê biệt thự nữa. Các cán bộ chiếm nhà lớn, cho người thuê để mở quán, lại đứng ra bao che khi kiểm tra nên cả hai bên cùng lợi...Nhiều vậy mà không chỗ nào để ghế không, huống chi cái "hầm" đúng cách này...Vô đây rồi thì cái "xã hội chủ nghĩa" bên ngoài coi như không có, quên đi giây lát sự xót xa đày ải.

Còn một hạng "cao thủ" nữa là các đấng anh hùng môn phái "xì ke". Trong ánh sáng mờ ảo như sương mù, nhạc êm dịu thánh thót, ngồi "phi" thì hết ý. Lơ mơ trong hơi thuốc, chờ thấm, tan để cơ thể không còn trọng lượng, và đầu óc cũng nhẹ tênh, bay bỗng tới toàn cảnh giới thần tiên khoái lạc.

Mai Bắc và chàng kép nghề tàu biển cũng đưa nhau vô đây. Phải rờ rẫm, đụng chạm bàn ghế, chân người, lát sau họ mới được hướng dẫn tới một bàn nhỏ trong góc sâu. Chàng sốt ruột chờ ly cà phê nên đưa chân quặp vào đùi nàng ngồi ghế sát cạnh.

"Sao anh bảo tới quán Bạch Ngọc lại vô đây?" Mai Bắc hỏi.

"Lát khuya mình mới tới đó. Giờ này bọn gái quỉ săn ngoại quốc còn ngồi đầy ở đó, ồn lắm. Với lại, khuya mới có mục của tụi mình..."

Mai Bắc quá rành rẽ những chuyện xẩy ra ở quán Bạch Ngọc cũng giả vờ ngây thơ:

"Mục gì vậy anh?" "Xem phim".

"Xem phim mình vô rạp coi có phải rộng rãi hơn không? Anh, có phim "xích lại gần nhau chút nữa" nghe nói hay, sao mình không đi xem?"

"Xích lại gần nhau có gì khoái mà xem em! Ở quán ông Bảnh dxem phim hay lắm. Không cần phải xích, mà này..."

Mai Bắc la khẽ:

"Kỳ. Kỳ quá, người ta thấy!"

"Tối om, thấy ông ba mươi ấy...Này, lát nữa tới xem rồi biết. Thật trăm phần trăm..."

"Thôi, đủ rồi. Anh à...ghét quá. Bữa em lục ví thấy anh có cái hình con "ở truồng", bộ anh..."

"Tầm bậy. Bọn anh đi tàu lênh đênh giữa biển, coi mấy cái

hình đó cho đỡ nhớ em...đứa nào cũng có. Em không biết đó thôi, con này nó chụp cả mấy chục kiểu..nghe nói tụi tàu còn quay phim "con heo" nó đóng đem sang Hồng Kông..."

Nói xấu nhau là tính chung của đàn bà, Mai Bắc tức thì phun ra:

"Xì, ai mà không biết. Con này lúc đầu còn cao giá, giờ rẻ mạt. Nó tàn rồi. Em mà chụp loại hình này ăn đứt hết..."

"Cấm em. Anh thấy một tấm nào của em là anh giết chết em ngay. Đừng có đùa..."

"Hơ, sao anh không giết chết con vợ của anh đi... nó cũng cắm sừng tưng bừng trên đầu anh đấy thôi..."

"Nó mà đẹp như em anh giết lâu rồi..."

"Xí, dóc tổ. Chứ không phải đụng vào con ông cục trưởng cục tàu biển là đời anh cũng tàn luôn sao?"

Xoáy vào vết thương của người ta rồi. Đó, anh chàng trầm ngâm hút thuốc. Mai Bắc có ngón nghề mà. Cô xoay mặt nhân tình lại, gỡ điếu thuốc ra khỏi môi anh chàng để gắn vào nụ hôn. Chắc là huề được.

"Sao bài người ta tốt mà mình liệt... sĩ hoài vậy? Nè, xì rô, xì chuồng, xì cơ...xì cơ nè, bài tốt rồi..."

Chàng phải cười thôi và gỡ tay Mai Bắc cho nụ hôn tiếp khỏi vướng. Cà phê và nước ngọt được đem tới. Đặt ly xuống bàn là đèn Pin bấm lên soi biên lai trả tiền tại chỗ. Rõ là phải vậy, cái hầm tối om, biết quầy trả tiền ở đâu mà mò, với lại ai vô ra làm sao kiểm soát. Trả xong tiền nước, y như các tay chơi trong phim ảnh, chàng tàu biển ấn tờ

giấy năm trăm vào tay người phục vụ. Đã được qua một lớp huấn luyện, người phục vụ viên vừa công an chìm cúi đầu thật thấp:

"Cám ơn ông. Chúc ông một đêm thật đẹp."

Hắn vừa quay lưng Mai Bắc đã bĩu môi:

"Có tiền khác hẳn...thưa ông, thưa ông...Bữa em đi với con Tuyết vô đây, tụi nó thẩy cái ly xuống bàn mạnh đến nước muốn sóng ra ngoài luôn...Khiếp, thật chủ nào đày tớ đó..."

"À, tiền là Tiên là Phật mà...ông chú anh em nhớ không? Đó, lúc Cới điều từ Bắc vô ốm như cây tăm, đủ thứ bệnh, nào loét bao tử, nào sốt rét rừng...Lúc này em thấy nhìn không ra đâu. Béo tròn, đỏ da thắm thịt, ăn mặc toàn đồ ngoại không..."

"Bởi...anh biết không, dân trong Nam này hỗn thật. Nhiều lúc nghe tụi nó đặt chuyện kể cho nhau nghe, mới đầu tức lắm, nhưng suy cho cùng thì cũng không sai..."

"Như chuyện gì?"

"Chẳng hạn tụi nó kể hồi mới giải phóng có một người làm rẫy đội cái nón của Ngụy bị cán bộ ta kiểm điểm, giáo dục cho một trận..bảo phải vất bỏ cái mũ đi, cách mạng thành công rồi, nhân dân không được dùng bất cứ một đồ gì của Ngụy...Vậy là tên làm rẫy lý sự lại: "Vậy xe hơi và nhà của Ngụy sao mấy ông không đốt mẹ nó hết đi mà dành nhau vậy..."

"Hừ...tụi nó phản động thật.Rồi sao?"

"Thì bắt bỏ tù chứ sao nữa. Anh nghĩ làm vậy có phải

không?"

"Em cưng ơi, cứ nhà nước làm là phải rồi, thắc mắc làm gì kia chứ. Như anh đi tàu biển, được học tập không được hối lộ tiền bạc cho cấp trên, tội nặng lắm, nhưng làm quà biếu thì không sao. Mình "biết" và "thuộc" bài thì ở xã hội này sống dễ nhất...Anh thấy lúc nào có thể "làm ăn" được thì làm, hưởng được thì hưởng, người ta nói ông trời kêu ai nấy dạ, nhưng bọn anh thì hễ ông nhà nước kêu là dạ liền, mà không biết ông kêu lúc nào...Dẹp chuyện đó đi, hôm nay mình phải vui bù mà em..."

"Mình uống xong rồi đi. Hơi người không, em muốn ngộp thở..."

Mai Bắc nói thật. Người có tiền thích đưa nhau vô quán này, nương nhờ vào bóng tối mà gỡ gạc nhau, không sợ công an tới bất ngờ ghép tội "khiêu dâm ngoại cảnh". Càng khuya quán càng đông, nhạc càng da diết. Từ ngày có quán này, Nhung "xì ke" cũng đóng đô tại đây, quên luôn nhà hàng Hương Lan, quên luôn anh nhạc sĩ cứ đập đàn hoài bài bản cách mạng. Bật hộp quẹt soi đồng hồ, chàng "thủy thủ" dìu Mai Bắc đứng dậy:

"Ta đi được rồi, em."

Ra ngoài, phải đứng một hồi mới quen mắt với ánh sáng đèn đường. Họ dìu nau tìm về quán Bạch Ngọc. Có hẹn trước nên ông chủ Bảnh đon đã quá, rước từ cửa, kéo ghế, ghé tai nói cười thân mật , làm như quên mất mới ngày nào làm thằng ở, bắt nạt thằng Bò bị cô Mai Bắc làm cho bẽ mặt mấy lần. Ở mỗi hoàn cảnh mỗi khác. Giờ là "chủ" đàng hoàng thì địa vị cũng đổi thay, nhớ làm gì quá khứ buồn nhiều hơn vui ấy.

Quán đã thưa khách, chỉ còn một bàn mấy em "gái" ngồi với ngoại quốc, có vẻ chưa chịu "nhổ neo". Sao có con Quynh theo đám này nữa. Coi nó mặc cái váy và áo bông coi dị hợm quá...Chưa tên ngoại quốc nào coi nó là "gái" đâu, nó vẫn la một "ăn mày" con nít hàng ngày lẽo đẻo đi theo lãi nhải xin tiền. Nhưng nhằm nhò gì, lúc này chưa ngó ngàng lúc khác sẽ ngó. Nó muốn đi theo là đi theo, muốn ngồi chung là ngồi. Để học nghề được không? Đám "gái" chị kia có xốn con mắt cũng ráng chịu. Băng thằng Lai Phá ở con đường này, không khinh thường được đâu. Con Quynh câng câng đi vô, kéo ghế ngồi, cũng kêu một ly nước cam. Còn thằng Lai Phá chốc chốc chạy vào ghé tai nói vài câu rồi chạy đi. Bảnh "điên tiết" lắm, nhưng cũng phải thuộc"một sự nhịn chín sự lành" lúc này đã...

Đâu thể ngồi chờ mãi được. Ngọc Hoa giao quán cho mấy cô bán hàng, đi lên lầu. Bảnh kéo ghế ngồi xuống bên khách.

"Bữa nay nóng quá. Vặn quạt hết "ga" mà cũng không chịu nổi."

"Mình lên được chưa?"

"Xong, xong, bà ấy đang thu xếp".

Ngọc Hoa lại xuất hiện, làm như bà con đến chơi, bà chủ nhà đon đã cười nói:

"Hỏi thật đã ăn uống gì chưa? Nhà có nấu bún riêu sẳn, nếu chưa ăn thì vô đây ăn một chén dằn bụng...Đi "múa đôi" về phải không?"

"Bà quên tuốt hết rồi, hôm nay đầu tuần làm giờ có khiêu vũ. Ờ, mà cũng đang đói bụng đây, có gì lót dạ thì tốt quá."

"Bún riêu là món ruột của tôi đó bà ơi!" Mai Bắc vui vẻ.

"Vậy thì vô đây. Vô đây ăn chứ đem ra ngoài hôi mùi mắm tôm là đuổi khách của tôi đi hết."

Cười nói tự nhiên, hai người khách đi tuốt vào trong bếp. Nhưng không phải vậy đâu, tới cầu thang là họ rẽ lên cầu thang. Một phòng rộng thênh thang, đi qua một sân lộ thiên mới tới một phòng nhỏ có hai lớp cửa để ngăn âm thanh. Đã có một cặp ngồi chờ trong đó...

"Giới thiệu với Mai và Hưng, chú Son và cô Hạnh, toàn người nhà cả...Chú Son, Hưng là dân tàu biển, hàng mình "ngắm" hôm nay là của chú Hưng mang về, bảo đảm "xịn".

Bảnh đẩy Mai Bắc và Hưng ngồi xuống:

"Ngồi đất coi thôi, lát nữa nằm nệm mới êm mông nghe bà...Mai."

Hắn đã dám "dỡn" với cô gái mà trước đây, cô ta chỉ nhìn hắn bằng nửa con mắt.

"Hừ."

Mai Bắc tằng hắng.

"Chú Son đã lo lót cho mấy bà bom nho này, mấy bà vừa xem vừa ăn đỡ buồn miệng." Vẫn cái miệng của Bảnh leo lẻo.

Hắn vói tay tắt bớt đèn trong phòng, rồi hé cánh cửa sổ:

"Cho nó đỡ bít bùng, phía này trống không ai nghe thấy gì

đâu."

Chỉ còn có một ngọn đèn nhỏ xíu dưới cái chụp màu xanh. Vậy mà Bảnh còn làm màu mè tới sốt ruột.

Cuối cùng,cũng bắt đầu vô phim...

Không ai để ý tới cô gái nhỏ Ngọc Lựu, từ chiều đã đi chơi lang thang với bọn trẻ bụi đời. Con bé có về ăn cơm chiều với chị ở, nhưng nó không có ai để nói chuyện. Con em hắn hôm nay được bà ngoại cho người sang đón về bên. Nó muốn đi theo cũng được, nhưng nó phải đi học buổi sáng. Con bé nhớ lại, suốt buổi sáng ở trường, nó chưa hề để vào tai một lời giảng nào của cô giáo. Hơn một tháng nay, đêm nào nó cũng rình coi những phim chiếu trong phòng kín của mẹ và chú Bảnh cho một số người xem, rồi những cảnh"kỳ cục" mà nó thường thấy mẹ nó và chú Bảnh hay làm lại xẩy ra cho nhiều cặp, ngay chính trong căn lầu nhà nó....Chiều nay nó có kể cho thằng Hiếng nghe và có hứa đêm nay sẽ cho thằng Hiếng cùng xem...

Chị ở đã gài cửa sau, phụ rửa ly tách trước quán. Con bé biết tìm chìa khóa ở đâu. Lúc mò mẫn đi trong con ngõ cụt, nó cố gắng để tránh đụng mấy người bụi đời, xì ke nằm co quắp. Chúng nó có tín hiệu gọi nhau, nhưng con Lựu phải đợi khá lâu. Thằng Hiếng như đã ngủ một giấc.

"Mày ngủ rồi hả?"

"Ừa. Má tao không cho thức khuya. Còn bả thức thì được..."

"Mày sướng, được má mày cưng..."

"Cưng cái búa! Mày hổng biết đó thôi, bả bắt tao ngủ vì tối

nào thằng cha đó cũng tới..."

"Thằng cha nào vậy?"

"À, ông học tập về vợ bỏ, thất nghiệp, má tao thương tình rinh về, ổng không có hộ khẩu, mày."

Con Lựu kéo tay thằng Hiếng:

" Thôi kệ ông ta. Đi mày, mày có biết muộn lắm rồi không?"

"Thì đi..."

Chúng rón rén vào nhà. Lên cầu thang thằng Hiếng dừng lại:

"Lỡ má mày bắt được thì sao?"

"Má tao? Giờ này trời sập bà cũng không biết mày ơi. Yên tâm đi mà...Tao rình coi hoài má tao đâu có biết bao giờ."

Nó ghé tai thằng Hiếng:

"Mày thấy gì cũng đừng kêu nghe. Mày phải cắn răng lại, bặm môi thật chặt nghe. Chuyện kỳ lắm. Mày hứa đi."

"Tao Hứa!"

"Mày cũng không được kể cho đứa nào nghe"

"Ừ"

"Thề đi!"

"Tao thề. Tao không nói. Đứa nào nói cho đi cải tạo mút

mùa luôn!"

"Xì"

Con Lựu bĩu môi. Nó đã nghe má nó sửa lưng một người quen rồi. Bữa ba nó ở tù, cô Nguyệt tới hỏi thăm sao ba nó đi cải tạo vậy, má nó nổi nóng liền:" Đâu phải dân Ngụy mà cải tạo. Anh ấy chỉ bị giữ để điều tra thôi..." Như vậy, chữ cải tạo còn nặng hơn là chữ ở tù nữa. Đầu óc non nớt của nó chẳng thể hiểu nổi. Nhưng nghe thằng Hiếng thề, nó cho là thề độc như thế độc lắm, nên yên tâm.

Nó nắm tay thằng Hiếng dẫn lên cầu thang. Phía trước nhà, quán vẫn còn mở cửa bán. Khách về khuya, con Lựu biết quá mà, mấy cô gái ngồi với ngoại quốc. Có lần ham nhìn mấy ông ngồi ôm mấy cô, con Lựu đã bị mẹ nó lôi tuốt vào nhà trong, còn xáng cho mấy cái tát, cấm không được béng mãn ra nhà ngoài khi quán đang bán hàng, có khách. Bây giờ, nó chẳng thèm nhìn cái cảnh bề hề giữa gái vá khách nữa đâu. Không có gì ly kỳ hết. Cái tivi mẹ và chú nó, vẫn chiếu những phim cho một số khách quen coi, nó thích xem hơn...Không hiểu sao, hôm nay nó nhất định phải cho thằng Hiếng xem chung với nó.

Hai đứa đi lên lầu. Vắng ngắt. Qua khoảng hành lang lộ thiên, tuốt phòng sau, lâu nay bỏ không, mẹ và chú Bảnh nó mới sửa sang lại nó làm dấu cho thằng Hiếng cùng nó khiêng chiếc ghế dài đặt dưới cửa sổ.

"Suỵt, đừng gây tiếng động gì hết nghe. Cẩn thận..."

Thằng Hiếng gật đầu. Tấm màn cửa ngắn, thiếu khoảng hơn phân vải, hai đứa, bốn mắt, dán chặt vào màn ảnh ti vi đang chớp chớp từng hình ảnh. Thằng Hiếng ôm mắt:

"Ghê quá mày ơi. Tao không xem..."

"Suỵt. Mày ngu lắm. Xem đi mà..."

Con Lựu đưa tay bịt miệng thằng bạn hàng xóm. Chỉ một lúc đầu vùng vằng, lát sau, mắt thằng Hiếng muốn đứng tròng mà miệng không ngậm lại được. Một giòng nước miếng chảy ra bên mép. Chỉ màn ảnh tivi là chớp sáng các hình ảnh, còn xung quanh, như chìm vào trong bóng tối hết. Nhưng quen mắt, hai đứa trẻ cũng nhận ra, bộ dạng mấy người lớn, kể cả mẹ con Lựu và chú Bảnh, cũng y hệt như hình ảnh trên màn ảnh nhỏ. Thằng Hiếng bịt chặt mắt lại, nhảy xuống ghế. Con Lựu xuống theo:

"Mày sao vậy?"

"Tao không coi mấy thứ này. Kỳ quá à Lựu, tụi mình con nít mà."

Con Lựu kéo thằng Hiếng ra phòng trước, nó ép chặt người vào thằng bạn:

"Mày cho tao coi được không?"

"Không!"

Thằng Hiếng giọng dứt khoát. Nó cố đẩy con nhỏ ra, nhưng tay chân nó yếu xìu.

"Nè, mày không cho coi tao cũng biết...Mày...như vậy là được rồi..."

"Không..tao hổng biết à nghe...Lựu, mày đừng tầm bậy tầm bạ..."

"Tầm bậy cái gì kia? Tao muốn biết....mày cho tao coi...Khiếp chưa, mày cũng lớn như chú Bảnh rồi...mày..."

"Đừng, tao buồn tiểu..., buông tao ra..."

Con Lựu ôm thằng bạn chặt cứng.

"Hiếng, mày ngu quá, tụi mình bắt chước, chắc lạ mà vui lắm...Hiếng, mày với tao..."

"Không, không...tao về...."

"Tao không cho mày về. Tao la lên, mẹ và chú tao biết được bắt mày ở tù luôn, mày sợ không?"

Thằng Hiếng làm thinh. Con Lựu kéo thằng nhỏ vào buồng tắm, đóng cửa lại.

"Tao sợ lắm, không được đâu..."

"Một chút nữa thôi. Mày ngu quá, không phải làm vậy đâu..."

"Tao không nhớ...Mà thôi, má tao biết bả đánh tao chết...Không, không, tao hổng chịu....không mà, không... Thấy không, tao đâu có biết làm..."

"Ừa, mày ngu quá. Tao biết, mày để tao..."

"Mày đừng cắn. Tao không chơi, tao không chịu vậy đâu...Ui da, Lựu, mày...thôi, mày làm tao sợ...sợ quá..."

Một lúc sau, thằng Hiếng khóc hinh hích. Con Lựu thừ người ra. Nó dỗ bạn:

"Mày đâu có gì đâu mà khóc. Nín đi, kỳ lắm Hiếng ơi..."

Thằng Hiếng đẩy con Lựu ra:

"Từ nay tao không gặp mày nữa, tao không chơi với mày nữa đâu. Tao về..."

"Mày giận tao?"

"Ừ đó."

Nó bỏ đi xuống cầu thang. Con Lựu đi theo mở cửa sau. Thằng Hiếng không thèm nói một lời, chạy thẳng một mạch vào trong bóng tối. Con Lựu thờ thẫn đi vào nhà. Đứng trong bếp, nó nhìn quanh...Ừ, tao cũng không cần mày nữa đâu. Đồ làm phách. Đồ phách chó. Nghỉ chơi thì nghỉ luôn. Mình đã tốt với nó mà nó không biết. ..Hừ. Con Lựu lấy cái muỗng, nó gõ nhẹ lên bếp như gõ vào đầu thằng Hiếng:

"Đồ ngu. Tao không cần mày nữa."

Nó bỏ lên nhà, leo lên giường nằm. Phía sau, trong cái phòng nhỏ, tiếng máy tivi kêu không thành tiếng, như bị ai bịt miệng. Nó thở dài, ngày nào mẹ nó và chú nó cũng như vầy hết...còn nó...Hơ, cái thằng Hiếng trông đen thùi lui như con trâu con mà da nó mềm và mát quá. Hồi nãy...kỳ quá...Nó cắn chặt ngón tay thật đau để phải kêu lên. Nhưng chán quá, chưa được gì nó đã bỏ chạy rồi...Hình như chưa được gì hết. Nó cầm cái muỗng lên ngắm nghía.

Sáng hôm sau, lúc con Lê đi xuống nhà, chị Mùi thấy đũng quần con nhỏ dính máu. Chị kéo nó lại:

"Ha, Lựu, em sao vậy? Tới đây chị coi."

Con Lựu đi ké né, có vẻ khó khăn.

"Đâu, có gì đâu?"

"Dính máu nè. Thấy đường kinh? Làm gì có...Lựu, em có té đâu không?"

"Không. Em không té."

"Vậy phải nói cho bà biết..."

"Đừng, chị đừng nói..."

Lúc lên dọn dẹp giường cho tiểu thư, chị Mùi thấy dưới gối có cái muỗng. Chị ngao ngán lắc đầu.

Trong phòng, Bảnh và bà chủ còn ngủ say như chết. Điệu này, cơm chiều lại kể như là bữa cơm trưa nữa. Hôm nào chiếu phim trên lầu, sáng ra, cả Bảnh và bà chủ như người bị bệnh sốt thương hàn mới dậy...

Cứ như vậy, con Lựu không hư sao được. Nhưng chị biết chị phải làm sao rồi. Cứ bưng tai, bịt mắt, câm họng lại là được yên thân. Dại gì mà xía vô chuyện nhà cán bộ. Chị chỉ gặp thằng Hiếng bắt nọn nó. Thằng nhỏ khóc như cha chết mẹ chết:

"Em...em đâu có làm gì, nó làm hết trơn...em.."

Thấy thằng nhỏ mặt cắt không còn hột máu, chị Mùi thương hại thả cho nó đi. Đúng là thằng bé không có làm gì, chính tự tay con Lựu làm và gây nên thương tích. Chị định cho bà chủ biết, nhưng thấy mấy ngày sau, con Lựu có vẻ bình thường lại, chị thôi. Chị muốn thương con bé, nhưng lạ chưa, lòng chị dửng dưng. Thật đúng là cả lò nhà

chúng nó, muốn thương mà thương không vô.

Rủa cho cái tức nó xuống bụng. Mà sao bụng chị lại ghét cả chị nữa.

Chương 7

Từ sáng sớm, cái loa ở nhà hát lớn đã kêu thất thanh. Rồi tiếng nói trong loa, rồi nhạc, chiêng trống, ba bốn thứ âm thanh trộn lẫn thành món tạp pín lù, ồm ồm lợn cợn nghe rất rùng rợn. Thằng Lai Phá đang ngủ ngon giấc trên cái bục hành lang khách sạn Continental xây cất dở dang, kinh hoàng ngồi bật dậy...

Chỉ một lát thôi, nó nhận ra cái âm thanh trong mấy ngày đại lễ, như sinh nhật bác Hồ, mừng lễ lập đảng, lễ độc lập gì đó....

Nhà hát lớn trung tâm thành phố mà. Hai đầu đường đã chặn lại bằng hàng rào công an và hàng rào dây kẽm gai. Mấy anh hùng lạng xe đạp, đang ngon trớn xuống dốc, có trông thấy trời trăng gì đâu, bỗng nghe thổi cái roét, hồn vía lên mây muốn té. Có anh nhảy xuống kịp, có anh phải lộn một vòng, không thôi đâm đầu vào hàng rào kẽm gai, hay đụng mấy chú công an, đều "lãnh nợ tù" như nhau. Có vậy thôi mà con nít bu lại coi, có màn nào xe đạp thắng không kịp, người lái xe phải lượn vòng, hay nhảy đại để khỏi đâm sầm thì vỗ tay la hét, như một trò chơi hay thấy đua xe gì vui lắm. Xe gì cũng vậy, trờ tới là mấy anh công an thổi, rồi vẫy tay biểu quẹo qua đường Lê Thánh Tôn. Vài người dẫn xe, trình giấy. Công an coi lâu lắm mới vẫy tay cho đi, nhưng phải dắt xe đi bộ. Mấy ông mấy bà này như đi diễn hành giữa phố trước mắt nhìn mọi người, nên một vài mặt cũng lấy làm quan trọng.

Những ngày hai đầu đường bị chặn, bà con có cửa hàng trên đường Đồng Khởi rầu thúi ruột. Mở cửa cho có, rồi bắt ghế ngồi coi mấy cái màn không giống ai, lát nữa sẽ biểu diễn trên đường phố. Nhưng không ngồi coi thì biết làm gì? Sẽ có một cuộc chạy bộ coi rất thê thảm hay một cuộc đua

xe đạp. Lần này nghe đâu có màn biểu diễn mô tô nữa, nên con nít bu đông như kiến. Hỏi ra mới biết không phải ngày lễ lạc gì hết, mà chỉ là buổi lễ của quận tổ chức đưa tiển nghĩa vụ quân sự, mà trên giấy tờ thì nhà nước không cưỡng ép ai hết, toàn là tình nguyện không.

"Ê Lai, lát nữa có đua xe, rồi có màn "thể dục dụng cụ" mấy con nhóc múa hôm nọ múa nữa mày ơi."

Con Quynh tay cầm cái bánh chuối, tay giựt áo thằng Lai...Nó đang bực mình vì bị phá giấc ngủ, bèn há miệng hù hơi phà vào mặt con bé một cái. Chưa súc miệng rữa mặt gì hết nghe. Con Quynh nhảy đỏng lên:

"Đ M mày, hôi còn hơn cức...đ..m..."

Thằng Lai kéo áo lên chùi ke nước miếng, giọng đàn anh:

"Đưa cái bánh chuối đây..."

"Còn lâu...đ m...mày ...phách chó..."

Chửi vậy thôi chớ tay con Quynh vẫn đưa cái bánh cho thằng Lai. Nó ăn ngay. Ngấu nghiến mấy giây, cái bánh hết.

"Mày ăn như đồ chết đói..."

"Tao chỉ mới súc miệng thôi. Nè..bớt hôi chưa....?"

Thằng Lai Phá lại phà hơi vào mặt con Quynh...Vậy là chúng đuổi nhau chạy loạn xạ...

"Mấy đứa quỉ sứ này, làm nghẽn lưu thông bây..."

Một công an áo vàng khè cầm cái dùi cui dứ dứ thằng Lai.

Thằng Lai giương mắt nhìn rồi thình lình chửi tục một câu. Câu chửi chưa dứt, cả hai đứa bụi đời đã chạy mất dạng.

Nhạc, trống chiêng tự nhiên im rơ. Cái loa độc diễn một màn ca ngợi tinh thần phục vụ đất nước của các thanh niên đăng ký nghĩa vụ, có vẻ dài lê thê, không biết giờ nào chấm dứt. Dì ốm ngồi gác một chân trên ghế, miệng ngáp tay gải háng. Thấy công an đi qua, dì thả chân xuống, lấy cái quạt xua xua mấy con ruồi ngửi mùi thịt phá lấu cứ lăn xả vào tủ kiếng...

"Quân đê tiện, có c..cho bây ăn. Xéo. Xéo..."

Kéo tấm cửa kính cái rột, ném cây quạt xuống cái thùng giấy, dì ốm lại gác chân lên ghế. Rầu làm sao! Ba cái ngày mắc dịch gì đâu, buôn với bán chó gì nữa, tính đốt ngón tay, tiền thuế sắp phải đóng. Đâu còn bụng dạ nào mà nghe mấy ông ca cẩm, chiêng trống om sòm.

Bắt đầu bu đông hơn như vầy là đoàn đua xe đạp sắp tới. Công an phường dàn ra ghê quá. Bọn thằng Lai Phá, bọn con Chiến, con Quê, từng nhóm, chạy lui chạy tới, phá phách. Dưới đường, công an chạy tới chạy lui, thổi roét, roét. Đưa tay, đưa gậy ngăn, đẩy bớt những người chồm lấn ra lề đường. Lợi dụng dịp này, bọn thằng Lai Phá đứng đằng sau, đẩy một cái. Ba bốn người mất đà nhảy xuống đường. Công an làm việc,quất cây lên người ta. Đám người bị xô, có cả bộ đội, vậy là mấy anh chị nổi sùng, chửi toáng lên. Bọn thằng Lai Phá chạy , cười thích chí. Hết đám này, chúng nó tìm đám khác phá. Cho tới lúc đoàn xe chạy qua thì bọn phá cũng phải tìm chỗ để coi. Chẳng thấy ai vỗ tay hết. Đoàn xe đạp chạy qua, loe que thôi, mấy anh đạp nước rút, đám còn lại, biết không nhằm nhò gì, đạp thong dong lấy sức. Bọn thằng Lai Phá lại được dịp trêu đùa. Chúng la lên:

"Thằng cha này hết hơi rồi..."

"Đạp tới đây là sút bo bo ra hết trơn..."

"Coi cái mặt thằng cha, còn cười cười, quê...ê quê một cục...,"

May quá, cuộc thi xe đạp chỉ có mười vòng, mà vòng vo có mấy con đường ngắn nên cũng dứt điểm nhanh lắm. Lúc này, đám đông bu lại phía nhà hát lớn để coi cử hành lễ tiễn đưa. Đám nghĩa vụ được xếp hàng sáu dồn vào phía tả. Cái loa kêu nhìu đại diện chính quyền lên phát biểu. Cũng có một đại diện nghĩa vụ quân sự lên. Anh ta cầm tờ giấy đọc làu làu, mặt mày xanh xao, buồn xo. Khi hô :"Tổ quốc muôn năm!" Tay anh đưa lên lưng chừng rồi rớt cái bịch. Bọn con nít lại cười rầm lên.

Dì Ốm bán bánh mì thở dài liên hồi. Coi mấy bà mẹ đi đưa tiễn con, bà nào mặt mày cũng như hết tiền. Nhìn mặt một bà mẹ được sắp đặt lên phát biểu mới thảm sầu làm sao. Khóc khôn dám khóc, phải cười thì cười không nổi, chỉ kéo được một cái mếu méo xẹo. Ôi, ba cái trò nghĩa vụ quân sự, thanh niên xung phong, dân nghe sợ đái ra quần. Thằng con dì Ốm cũng đi thanh niên xung phong, xuống vùng Lê Minh Xuân, có mấy tháng, về ốm lòi xương, còn mang thêm chứng bệnh sốt rét vàng da...Hàng xóm nói thằng này mang cái bệnh đó, lại sức yếu như vậy, tuổi thọ không còn bao lâu...

Coi như hết một buổi sáng. Đâu chỉ chừng đó ông bà, cô cậu phát biểu là xong đâu. Còn có đoàn thiếu nhi của câu lạc bộ quận 1 xuống múa "thể dục dụng cụ" mừng các anh đi nghĩa vụ nữa. Thôi thì vòng trong vòng ngoài, bu coi con nít nhào lộn. Thằng Hôi kiếm đâu được một cái ghế dài

đem tới. Vậy là tụi nó đứng lên, khỏi phải xô đẩy, chen chúc, hay đứng sau lưng người ta. Con Quê ở đâu cũng te te đi tới:

"Tao đứng với..."

"Không được. Không cho mày đứng chung..."

"Sao vậy, tụi bây kỳ thị há...?"

"Ừa...mày hôi lắm!"

"Ha, Hôi, mày mà dám chê tao hôi. Mày mới gớm ghiếc. Tao cũng không đứng gần mày đâu...tởm."

"Tao còn đỡ ghê hơn con chó ghẻ bò theo mày đêm đêm. "

Con Quê giận. Bọn nó nói thằng Bò. Ờ, sao không thấy thằng Bò đâu hết trơn. Hình như cả đêm qua, con Quê cũng không thấy nó. Con Quê bỏ mục coi đoàn thiếu nhi múa, đi tìm thằng Bò.

Hàng rào kẽm gai chặn phía góc Đồng Khởi- Lê Thánh Tôn đã tháo gỡ, cho lưu thông lại. Tiệm thuốc tây quốc doanh đã có người ra vào. Dì Phành nãy giờ ôm thùng thuốc ngủ gà ngủ gật, đã tỉnh táo hẳn. Hai cánh cửa sắt ở quán cà phê Bạch Ngọc chỉ hé mở, bên trong bàn ghế còn chồng ngổn ngang, chưa bày hàng. Mấy cô phụ bán cà phê đã tới, nhưng họ đi qua ngồi tán gẩu với chủ hàng thêu cách mấy căn...

Tiếng loa ở nhà hát lớn kêu to quá nên không ai để ý tiếng chửi nhau ầm ĩ trong quán Bạch Ngọc. Bà Ngọc Hoa mặt mày hầm hầm, giọng oang oang:

"Mày là thứ "đểu giả". Mày chỉ lợi dụng tao thôi..."

Bảnh, áo sơ mi trạc banh ngực, hai hàng khuya bị giựt bứt, mặt mày méo xẹo:

"Em nóng quá, chuyện gì cũng từ từ nghe anh nói..."

"Nghe một trăm lần rồi... Tôi hỏi anh, anh chẳng thèm hỏi tôi lấy một tiếng, tự động lo cho mẹ anh vô đây. Anh tính đón bà già về đây nữa..."

"Em nghe anh nói...giờ anh với em đã là vợ chồng, anh là con trai lớn, anh phải đón mẹ anh chớ..."

"Kệ mẹ anh...việc gì tới tôi? Tôi không có bổn phận nuôi mẹ anh, biểu bà về Bắc đi..."

"Em cũng biết ở ngoài Bắc mẹ anh đói..."

"Mặc kệ mẹ anh đói. Tôi nói rồi, không được là không được..."

Từ sáng sớm, nội việc bà già ngoài Bắc báo tin sẽ vô tới bằng tàu lửa vào tối ngày mai, Bảnh đã bị bà Ngọc Hoa nhồi lên nhồi xuống. Gây lộn bằng điều qua tiếng lại có, nổi điên nhào vào xé áo có. Con này có máu điên mà. Bảnh đã cố gắng nhịn nhục. Mà hình như càng nhịn, con mẹ này càng làm tới. Hắn đang cố cắn răng lại. Phải cắn răng thôi, con đường đi tới còn chông chênh lắm, nếu cái bước may mắn làm ông chủ này một ngày nào đó bị văng đi...

Đây không phải là lần đầu gây lộn. Lần nào cũng vậy, cơn điên nổi lên là "bà chủ" của hắn la hét, khóc lóc, chủi rủa, nhào vô cấu xé...Rồi sau đó cũng yên, miễn là hắn biết cách dỗ dành và làm nhiệm vụ tốt. Hắn van vỉ:

"Thôi mà, đường đã giải tỏa, thay áo, tụi mình đi ăn sáng..."

"Ăn...ăn con mẹ anh. Chỉ biết ăn!"

"Em không đi, tôi đi..."

"Cút cha mày đi."

Hắn không chịu nổi nữa:

"Ông đi , sợ đéo con nào...."

Hắn cổi phăng cái áo sơ mi không còn một hột nút cài, vất vào một cái ghế. Vớ cái áo thun, tròng vội vào. Bà Ngọc Hoa nhào tới, muốn vồ xé áo. Hai người xô đẩy nhau, mặt Bảnh bị một vết cào sước. Đau quá hắn nổi hung, dùng hết sức hắn xô bà Ngọc Hoa lăn kềnh dưới đất... "Quân khốn nạn, đồ mặt dầy. Tiên sư cha mày, Bảnh. Con mẹ mày ăn mày đầu đường xó chợ..."

"Hỗn. Này hỗn, này..."

Hắn điên tiết lên, hai cái tát in lên má bà Ngọc Hoa. Đang như con hổ dữ, bà Ngọc Hoa sửng người lại, òa khóc.

"Quân dã man..."

"Ừ, tôi dã man..."

"Quân khốn nạn."

"Ừa, đúng, tôi khốn nạn..."

"Vũ phu...!"

"Còn gì nữa, chửi tiếp đi."

"Sở khanh..."

"Tôi chưa là sở khanh. Bà nhớ tôi là trai tân, chưa lấy vợ nên đâu có bỏ vợ lần nào..."

Bà Ngọc Hoa tái người, giận đến run lẩy bẩy. Bảnh không kêu đích danh nhưng cả chục cái tát bôm bốp vào mặt bà đến nổ đôm đốm con mắt. Bà gào lên:

"Tiên sư cha mày, con đĩ mẹ mày...mày nói cạnh nói khoé. Mày hèn lắm, muốn chửi thì chửi cha nó ra, làm gì mà mượn cá chém thớt..."

"Không cần mượn, nói huỵch toẹt ra thì nói, tôi không có thứ vợ chửi cha chửi mẹ mình. Đ M, còn mở miệng đụng tới cha mẹ tôi, tôi uýnh vù mồm. Thằng này chỉ tử tế với người tử tế..."

"Mày mà tử tế. Mày làm gia đình tao tan nát, chồng bỏ con hư...tao thù hận mày..."

"Phải, bà là bà chủ, để cho thằng đầy tớ nó hiếp à? Không biết xấu còn nói bung ra..."

"Quân mặt dày...trời đất ơi, cái đồ phản chủ...Tao nuôi mày béo trắng ra để mày trả ơn..."

Bảnh thấy phải làm tới nữa. Con mụ này, mẹ, dượng ghẻ dữ dằn vậy cũng chào thua. Hắn không thua. Không nhường. Nhường một lần là nhường mãi. Mẹ hắn sắp đặt chân vô đất miền Nam này, không thể để mẹ bị bẽ bàng. Hắn đã viết thư, nói khoác nói lác, hắn không muốn mẹ hắn

thất vọng.

"Hừm. Bây giờ tao mới là ông chủ...Mày muốn người ta nói mày lấy chồng mới hay chỉ thích ngủ với đầy tớ..."

Bà Ngọc Hoa chồm lên như quyết ăn thua đủ:

"Tao sẽ nói với dượng tao bắt bỏ tù mày...đồ vô ơn."

"Ha ha, ông dượng của mày à? Tao coi ông như cái đách tao...ông mà bắt tao, tao khai ra hết coi ông xấu hay tao xấu...ha ha...Dọa thằng này!"

Bà Ngọc Hoa nhào tới vừa đúng tầm tay để cho Bảnh một cái tát...Bảnh chụp được tay bà vặn ngược lại. Bà hét lên:

"Bớ hàng xóm, nó giết tôi. Nó giết tôi...."

Bảnh dằn ngửa bà xuống, hai tay bóp cổ bà Ngọc Hoa, mắt đỏ ngầu lên như tên giết người.

"Câm họng. Mày tưởng tao không giết mày sao?"

Bà Ngọc Hoa mắt trợn ngược kinh hoàng, miệng bà kêu òng ọc như con heo bị cắt tiết. Bảnh nới tay ra.

"Tôi đã chịu đựng lắm rồi...nếu em còn như vậy, tôi giết em, tôi đi tù cũng không ân hận."

Bảnh thả bà Ngọc Hoa ra. Cơn điên dại đã lấy hết sức lực của người đàn bà. Bà Ngọc Hoa rủ ra như một con bệnh sắp chết.

"Mày ác lắm. Tao không ngờ mày độc địa như thế. Mày không phải là người mà..."

Bà Ngọc Hoa khóc nấc lên. Bảnh biết, con đàn bà này đang dần thua. Hắn ôm đầu ngồi bệt xuống đất.

"Phải, tôi khốn nạn lắm. Em giết chết tôi đi..."

"Mày tưởng tao không dám giết mày sao...tao..."

Lời thì dữ dằn nhưng giọng bà Ngọc Hoa yếu xìu. Rõ ràng bà đã hiểu, Bảnh không phải tay vừa, và bà không thể lấn lướt được.

"Khi nào muốn giết thì giết. Tôi không sợ chết đâu. Còn bây giờ em đi tắm rữa thay quần áo. Đi..."

"Anh còn dỗ, tôi không tin anh đâu..."

"Tôi đã xuống nước, đừng làm quá, tôi không có nhiều sức chịu đựng đâu. Em biết, tính tôi còn nóng hơn em..."

"Anh tàn nhẫn lắm..."

"Anh biết. Nhưng em hiểu cho, anh không chịu được dưới mắt em, anh chỉ là hạng đày tớ..."

Bà Ngọc Hoa im. Bảnh biết người đàn bà này đã dịu lại. Cho biết là thằng này chỉ tử tế khi được đối xử tử tế, còn lại thì lúc nào cũng sẵn sàng có qua có về...

"Nếu em hiểu được thì mình mới sống với nhau thuận hòa, còn không...anh sẵn sàng trả em lại."

"Bây giờ thì gạo đã nấu thành cơm, anh nói sao chẳng được."

Câu gạo nấu thành cơm là bà Ngọc Hoa thuộc trong mấy phim tuồng kiếm hiệp. Bảnh nghiêm mặt lại, không lộ nụ cười.

"Ừ, thì gạo đã thành cơm tôi mới chịu một con vợ dữ như bà chằng. Thôi, dậy rửa ráy, thay áo...Hay anh đi mua quà sáng cho em ăn. Nghe..."

Bà Ngọc Hoa đã cạn queo nước mắt. Cơn nóng giận của bà chỉ là ngọn lửa rơm, không có than tro nên rất mau nguội.. Một lúc sau Bảnh đã dỗ dành được bà ngọc Hoa lên lầu nằm nghỉ. Mấy cô phụ việc đã trở lại mở cửa hàng. Còn Bảnh xách gà mên đi mua phở cho vợ. Đồng hồ chỉ 12 giờ trưa.

Lúc Bảnh và bà ngọc Hoa cải vả, uýnh lộn với nhau, con Lựu chứng kiến từ đầu tới cuối. Sáng hôm nay, lúc xe xích lô tới đón hai chị em tới trường thì con Lựu lấy cớ đau bụng, ở nhà. Nó có hẹn với mấy đứa bụi đời đi lượm trái me, vì đúng ngày mấy tay anh chị hái me bán cho mối. Tối hôm qua nó đã len lén chôm được ít tiền trong két bán hàng. Tụi bụi đời hôm nay sẽ không còn gọi nó là "con nhà cán bộ" keo kiệt nữa. Nó đâu có gì không giống mọi đứa trẻ khác, vậy mà không cứ gì bọn bụi đời gọi nó "con nhà cán bộ", mà những trẻ con các nhà xung quanh cũng không ai muốn chơi với nó. Nó nịnh nọt, làm thân cách gì rồi nó cũng bị loại ra vòng ngoài. Trong đầu óc non nớt của nó, nó ghét cay đắng hai chữ "cán bộ".

Nó đã đứng im trong một góc tối khóc thút thít một mình nhìn cảnh cãi vả của mẹ và chú Bảnh. Nó chứng kiến chú Bảnh đánh mẹ nó. Đã có một lúc nó nổi hung lên, định nhào ra bênh mẹ, nhưng không hiểu sao, nó như bị trồng chân dưới đất. Rồi mẹ nó lên lầu và chú Bảnh cầm gà mên bỏ đi.

Không phải đây là lần đầu nó chứng kiến cảnh cải nhau giữa chú và mẹ. Nhưng cảnh chú Bảnh đánh mẹ nó chứng kiến lần đầu. Nó cảm thấy oán hận tên đầy tớ của bố nó. Tuần rồi, khi bố nó tới thăm gặp, hỏi chú Bảnh có đối tốt với nó không, nó đã cắn môi, mắt long lên, muốn hét :"Con ghét nó. Con ghét nó lắm". Nhưng bên cạnh bố nó đã có một người đàn bà khác. Người đàn bà này trẻ hơn mẹ nó và cũng đẹp hơn mẹ nó nữa. Nó làm thinh, lắc đầu. Bố nó nói: "Mẹ bỏ bố, bố cần có người săn sóc. Đây là vợ mới của bố, con gọi bằng cô đi." Hôm đó, nó khóc suốt đêm. Nó tự biết rằng, từ nay trở đi, nó còn tệ hơn một đứa trẻ mồ côi, không còn cha còn mẹ. Con em nó sao còn ngây thơ quá, ôm lấy người đàn bà đã dành bố nó, và gọi bằng cô. Được nhiều bánh kẹo con nhỏ còn suýt xoa với nó: "Cô đẹp quá, cô thương em lắm, em thương cô." Nó muốn tát cho con em nó một cái, nhưng nó biết là không nên. Nếu em nó cái gì cũng hiểu biết như nó thì tội cho em nó lắm.

Nó lén bỏ ra khỏi nhà. Đúng buổi trưa, trời nắng gắt. Nó gặp thằng Hiếng đi học về, nó gọi, rủ, nhưng thằng Hiếng lắc đầu:

"Má tao cấm không cho tao chơi với mày nữa."

"Sao vậy? Bộ mày..."

"Ừa, tao có mét với má tao, bà bắt tao thề không được qua nhà mày nữa..."

Sao nó ngoan với má nó thế. Con Lựu cũng muốn ngoan với mẹ nó như vậy lắm. Nhưng mẹ nó, cả ngày cứ quấn lấy chú Bảnh, có chú ý gì tới nó đâu? Mẹ nó, không như mẹ thằng Hiếng, âu yếm, chăm sóc và dạy bảo từng điều. Mẹ nó, hễ mở miệng ra là chỉ để quát tháo mắng mỏ, đánh đập

nó. Cơn giận của bà nổi lên thì kinh khủng lắm, nó đã từng bị mẹ nó ném cả cái chai vào đầu. Hôm đó, nếu không tránh được và không nhờ chị Mùi lấy thân che, không biết nó còn sống không? Nó không muốn hư mà. Không muốn. Nhiều đêm nó đã gào lên như tiếng mèo kêu trên mái nhà. Nhưng rồi nó vẫn cứ hư. Mỗi lần thấy mẹ nó với chú nó trong phòng chiếu phim, nó cảm thấy nó phải làm chuyện đó, nếu không, nó cũng sẽ điên. Có lần, cầm cái muỗng, nước mắt chảy ròng ròng. Nó không muốn hư. Không muốn hư mà. Nếu lúc đó có ai ở bên nó, dỗ dành, ôm ấp thương yêu nó, bảo gì nó cũng nghe lời, bắt nó làm gì nó cũng làm đến nơi đến chốn. Nó đã sắp qua tuổi mười ba. Cơ thể nó có gì lạ lắm, vú nó phồng lên và đau nhức...Chị Mùi nói không sợ, nó sắp "nẩy ngực". Còn vụ chảy máu ở chỗ kia, những lần sau nó thấy không có gì nữa hết nên nó an tâm. Nó không muốn hư nữa, nó muốn được như con gái ở những nhà xung quanh, có đứa không có cha ở nhà, cha bị đi cải tạo, má nó thường bảo thế: "Không được chơi với con cái nhà đó, bố nó đi cải tạo". Ngược lại, khi tới trường, đám bạn nó thì thầm với nhau: "Đừng chơi với nó, con nhà cán bộ." Cán bộ hay Ngụy thì ăn nhằm gì tới nó chứ?

Ra tới công viên Chi Lăng, bọn tiểu yêu đã có mặt đầy đủ. Thằng Tí Đen liệu đã lên mười chưa, mà đã cầm đầu một lũ cả chục đứa. Gặp mặt, con Lựu biết phải làm gì. Nó chìa tiền ra:

"Tí Đen, tao có tiền .."

"Đưa đây."

Thằng Tí Đen giật phắt mớ tiền trong tay con Lựu. Liếc qua, mặt thằng tiểu yêu đang lừ đừ, đã cười toe toét, còn choàng vai con Lựu:

"Rồi, mình đi."

"Lựu!"

Một tiếng quát lớn. Con Lựu giật bắn người. Nhìn lui, chú Bảnh đang đứng nhìn nó, tay còn cầm gà mên.

"Con đi đâu vậy, hả?"

"Con đi chơi, ở nhà buồn quá."

Nó nói mà hai hàm răng cứ va vào nhau. Nó đã thấy chú Bảnh đánh mẹ nó sáng nay, chú Bảnh cũng có thể đánh nó.

"Đi về".

Nhìn quanh, bọn tiểu yêu đã biến đâu hết. Con Lựu lấm la lấm lét đi theo chú Bảnh trở vô nhà.

"Chị Mùi đem gà mên xuống, bỏ ra tô đem lên cho bà."

Chị Mùi tính bĩu môi nhưng thấy mặt Bảnh như đang muốn ăn sống ai, vội cầm gà mên đi một mạch xuống bếp. Bảnh lôi con Lựu lên lầu.

"Con chỉ đi chơi thôi mà..."

"Đứng đó. Em ra đây coi con này..."

Bà Ngọc Hoa đi ra.

"Nó dám đi chơi với đám bụi đời đầu đường xó chợ. Em không dạy nó nó sẽ hư..."

Giọng bà Ngọc Hoa chán ngán:

"Thì nó đã hư rồi..."

Bà đi lại, túm con nhỏ lên như xách một con nhái. Bảnh hầm hầm bỏ đi xuống nhà. Trên lầu vọng xuống tiếng la tiếng khóc của cả bà Ngọc Hoa và con gái.

"Tao đã khổ rồi, mày còn làm khổ tao...."

"Má ơi, con lạy má, con chừa rồi. Con không đi chơi với bụi đời nữa. Con lạy má, má ơi, con đau quá. Đau quá má ơi..."

Đợi một lúc Bảnh mới lên lầu, kéo con Lựu bảo đi xuống nhà, còn hắn dỗ dành Ngọc Hoa:

"Thôi để từ từ dạy con, em. Em ăn tí gì đi..."

Bà Ngọc Hoa gục xuống khóc nức nở. Bảnh ôm lấy bà vuốt ve:

"Tin anh đi, anh sẽ không để con hư...Nó còn nhỏ, mình từ từ dạy nó...Đi em. Ăn tí gì nhé. Ăn rồi mình nghỉ trưa."

Hắn gọi lớn:

"Chị Mùi, đem phở lên cho bà."

"Có ngay, thưa ông chủ."

Tiếng trả lời của chị Mùi như một lời hạ nhục. Bảnh nuốt xuống. Không sao mà. Đâu lại vào đó. Miễn sao, tối ngày mai, mẹ hắn sẽ ung dung bước vô cái nhà này mà ai cũng

vui vẻ hết.

Buổi chiều, Bảnh đã làm hòa được với chị Mùi. Thì cũng chỉ là tiền thôi. Chị Mùi cũng như hắn, giống nhau y hệt ở chỗ tham tiền, nhưng mỗi người có một cách. Từ nay phần của hắn sẽ hao hụt, nhưng hắn biết không thể làm gì hơn.

Đêm hôm đó, bà Ngọc Minh êm rơ trong vòng tay của Bảnh.

"Nhé, em nhé, em đừng làm mẹ buồn!"

"Thì do ở anh ăn ở với em...."

"Anh ăn ở với em như nào em đã biết mà. Mẹ anh khổ lắm, chồng chết từ khi còn trẻ, ở vậy nuôi con cho tới ngày nay. Mẹ anh cực khổ lắm chứ không như mẹ em đâu...bà ngoại mấy đứa số sướng..."

Bà Ngọc Hoa dấu tiếng thở dài...Bà nhớ tới ông dượng ghẻ, nhớ gốc gác ba cha bảy mẹ của mình. Bảnh hôn hít bà cho qua đi:

"Nhé, anh biết em thương anh mà. Anh cũng thương...thương đây này, thương đây này..."

Bà Ngọc Hoa run lên. Khi giận bà cũng run, mà khi khoái cảm bà còn run nhiều hơn. Bảnh khác xa ông chồng cũ...Lúc này thì ông trời có sập bà cũng chẳng cần biết nữa. Trên mái nhà, mấy con mèo vờn nhau kêu thảm thiết như muốn gào thi cùng tiếng kêu ú ớ của bà Ngọc Hoa.

Trong đôi mắt nhắm nghiền của Bảnh, bóng một con tầu đang xầm xập đâm tới, hắn mơ hồ tiếng bà mẹ kêu, vẫy hắn.

° ° °

Chuyến tàu suốt sẽ ghé ga Bình Triệu vào khoảng 9 giờ. Nhưng cái đồng hồ xã hội chủ nghĩa, dây thiều làm bằng dây thun, nên nó cứ chạy ngược kim đồng hồ, trễ dăm ba tiếng là chuyện thường.

Bảnh đến sớm từ lúc 8 giờ để gặp thằng em trước. Hai anh em ngồi ở một quầy cà phê lộ thiên, bên cạnh những hàng quán mọc lộn xộn, hủ tíu, bánh canh, cơm sườn, cơm tấm, bánh canh giò heo, bún bò, cùng với hàng tiểu đội bán hàng rong, thi nhau rao inh ỏi. "Bánh cam đây, bánh cam đây". "Bánh ít nhân dừa nhân đậu đây." "Mía ghim. Mía ghim. Mua đi cô, mua đi dì . Mua đi chú. Mía ghim. Mía ghim". "Dây thun, kim băng, dầu gió, mua dô, mua dô". Cứ thế, chừng đó âm thanh tranh dành nhau nổi lên không có phiên chợ nào địch nổi. Bảnh đẩy gói thuốc ba số qua cho thằng em:

"Tao nhức đầu ù tai với chị dâu mày còn hơn thủa bom dội ngoài Bắc nữa. Bà chị dâu mày khó kinh hồn luôn..."

"Cái gì? Anh nói bom ở đâu?"

"Tao nói chị dâu mày đó. Nội việc điều đình với chị dâu mày, tao mất mấy kí lô, khi thì dữ, khi hiền...đâu phải dễ ăn đâu."

"Vậy anh xong rồi chứ?"

"Không xong cũng phải xong..."

Người em cầm điếu thuốc chưa buồn đốt khói:

"Còn em thì sao đây? Vô lẽ cứ chui nhủi ở bến xe bến tàu hoài. Em cực hết chịu nổi rồi."

"Thôi mày. Vô tới đây, sống chui sống nhủi vậy cũng còn cha người ta rồi. Để chuyện mẹ xong tao mới tính tới được. Đâu có một lúc bắt người ta chịu một lần mấy gánh...Mày chịu khó đi."

"Gì? Anh bảo gánh gì đây. Thôi nghe, ở ngoài tôi đã gánh phân từ năm lên bảy, anh biết mà..."

Bảnh nói như hét:

"Mày điếc quá. Tao nói là để từ từ, bắt chị dâu mày gánh một lúc không nổi đâu."

"Vậy tới bao giờ mới được?"

"Bao giờ thì tao chưa dám nói, nhưng tao sẽ có cách. Để mẹ sống yên đã, cốt là lo cho mẹ trước."

"Vâng."

Thằng em giọng yếu xìu. Lúc này nó mới đốt thuốc lá.

"Nhiều đêm ngủ không được vì lạnh, em muốn đeo tàu về ngoài cho xong..."

"Mày đừng có nói hờn nói dỗi. Mày đeo tàu ra ngoài là tao có phước. Tiền lo cho mày đâu giết ai ra mà lấy, tao phải làm thêm. Chị dâu mày tuy con ông lớn nhà cửa bề thế nhưng tiền bạc chưa có bao nhiêu, tao ở trong ruột rồi tao mới biết. Việc lỡ là tại mầy không nghe lời tao..."

"Anh biết cuộc sống ngoài đó khổ ra sao rồi mà. Nếu không tranh thủ vào đây thì không biết đứa nào sẽ chết trước đứa nào chết sau. Con Chiêm lao phổi ho ra máu mà không có

thuốc."

"Mày câm mồm đi. Mấy chuyện đó tao biết rõ rồi. Nói hoài."

Thằng em đẩy ly cà phê ra xa:

"Uống cà phê vào chỉ thêm xót ruột. Anh biết..."

"Hà...Tao biết. Muốn ăn chứ gì? Ở cái đất Sài gòn này muốn cất đầu lên là phải biết nhịn trước, nhịn cái bụng, nhịn cái giận, chứ như mày thì còn lâu mới ngóc đầu lên...Để tao kêu cho, mày ăn hủ tíu hay bánh canh."

"Cơm sườn đi. Ăn cơm cho chắc bụng. Đợi biết giờ nào tàu tới."

"Chín giờ tàu tới, sắp rồi. Mày ăn nhanh lên."

"Cứ thong thả, con mười cái sắp nữa. Em là thổ công ở đây, em biết rành..."

Đúng như lời thằng em nói, hai anh em chờ qua chín giờ, con tàu vẫn còn ở đâu. Thằng em ăn xong tay cứ rút thuốc lia lịa, bao thuốc mới nguyên, coi mòi đã xẹp lép.

"Mày coi chừng, hút vừa phải. Chưa làm ra tiền, bày đặt làm gì thế?"

"Lâu lâu gặp anh mới hút được điếu thuốc ngoại, còn lúc khác nhịn thèm không. Anh cất thuốc đi..."

Bảnh lấy gói thuốc nhét ngay vào túi.

"Tao ghét mấy cái mặt đàn ông con trai hở một tí là dỗi. Mày tính đàn bà, khó cất đầu lên. Tao thất vọng mày quá."

Thằng em cúi gầm mặt xuống bàn, bất mãn ra mặt. Hai anh em không còn chuyện gì để nói với nhau, mà Bảnh lâu lâu rút một điếu thuốc ra mồi rồi cất bao thuốc trở lại túi. Thằng em đứng dậy đi tới thùng thuốc mua, mồi một điếu, còn lại, vất mấy điếu thuốc đen lên cái ghế con dùng làm bàn.

"Mày rồi cũng lủng phổi như con Chiêm."

"Tại em không có số đỏ như anh."

Hai anh em chờ tới mười một giờ, tàu mới xình xịch tới. Đâu phải thấy tàu là thấy người đâu. Bọn con buôn đông như kiến, kẻ trên người dưới, kêu gọi, ném hàng xuống như mưa, không giỏi tránh dám bể đầu dẹp mặt. Hai anh em lớ ngớ chờ mãi cho đến lúc đám con buôn làm xong "công tác" mới đến gần. Tới ba bốn toa tầu mới thấy bà già khệ nệ xách cái hòm sắt cũ dòm lui dòm tới.

"Mẹ ở đây, anh Hai".

Thằng em kêu toáng lên. Giọng bà mẹ lớn không kém:

"Ối giời ơi, tưởng "nạc nuôn" ở ga chứ "nị". Người đâu mà "nắm" thế". Thằng Hai đâu?"

"Anh Hai. Mẹ ở toa này này. Lẹ lên."

"Mẹ"

Anh con trai lớn ôm chầm lấy mẹ, cứ như Tây , còn hôn đánh chụt một cái làm bà mẹ ngạc nhiên cứ như trời trồng, há hốc mồn, mặt mày nghệch ra. Ở ngoài quê làm gì có mấy chuyện kỳ cục như vậy? Con trai lớn, mẹ phải gọi là anh Cả. Bây giờ thằng em gọi nó là anh Hai, nó đổi tên từ

bao giờ mà bà không biết? Coi thằng con trắng bóc, quần áo diện còn hơn mấy ông lãnh đạo trung ương nhiều. Chà, chắc nó phải khấm khá lắm mới trắng da dài tóc, người cứ béo gói trông ưa nhìn quá. Một lát bà đưa tay quẹt mặt:

"Con "nàm " kí gì mà kỳ thế. Người ta cười cho."

Lạ không, thằng Cả còn kéo tay bà, cặp tay như Tây với Đầm:

"Trong Nam này khác ngoài mình mẹ, không ai ngó ai..."

"Không nhìn, bộ người trong Nam mắt thong manh hết hả chúng mày?"

Thằng em lay lay tay mẹ:

"Mẹ nói nhỏ tiếng một chút..."

"Ồn ào thế "này", hét lớn tướng còn chưa nghe nữa "nà"..."

Bảnh bảo em :

"Thôi để tao đưa mẹ về, vài bữa gặp..."

Bà mẹ trố mặt nhìn:

""Nà nàm" sao? "Nàm " sao không về "nuôn" thể?"

"Mẹ về nhà rồi nói chuyện. Còn nhiều rắc rối lắm."

"Thế mày ở đâu, anh thứ?"

"Con không có nhà, con ở đây?"

Mắt người đàn bà ở Bắc mới vô như muốn lọt ra ngoài tròng. Bà gạt tay ông con Cả đang kéo bà đi.

"Để thủng thẳng bu hỏi..."nàm" sao mà anh em không ở với nhau. Ở ngoài bu nghe nói anh Cả lấy vợ giàu, "nàm" sao đối xử với em vậy, anh Cả."

Bảnh đỡ cái rương, còn một tay dìu mẹ. Thằng em cầm tay mẹ giật giật:

"Bu về với anh Cả đi, nhiều chuyện chưa nói được...rồi bu sẽ hiểu mà..."

Bảnh nhăn mặt:

"Mày bỏ lối kêu "bu" đi có được không? Từ nay, bu xưng mẹ chứ không xưng bu nữa, mẹ nhớ dùm cho..."

"Nạ thiệt. Bu là bu, từ xưa tới giờ có phải gọi gì khác đâu nào. "Nắm" chuyện."

Thằng em lủi mất tăm. Bà mẹ gọi với mấy tiếng, rồi bị thằng anh kéo đi. Đến chỗ gửi xe, lấy cái Honda ra, bà nhìn chiếc xe như nhìn con quái vật:

"Đi xe "lày" à? Chịu thôi. "Nại" ngồi đằng sau! Không được, bu chóng mặt té bể đầu "nà" chết."

"Mẹ ngồi thử coi. Mẹ kỳ quá, đã nói đừng xưng bu nữa..."

"Không được "nà" không được."

"Thôi để con gọi xe xích lô cho mẹ rồi con đi kèm vậy."

Bảnh gọi xe xích lô. Bà mẹ leo lên ngồi, hai chân kẹp lấy

cái hòm sắt, tay còn đè chặt.

"Sao mẹ không ngồi cho thong thả một chút. Mẹ bỏ tay ra cho thẳng người..."

"Nghe nói ở ga Sài gòn cướp nhiều như đĩa, hãi quá. Ở trên tàu bu có dám rời cái hòm một phút nào đâu..."

"Ối giời, ăn cướp nó cũng nhìn mặt. Cái hòm của mẹ vất vào mặt chúng, chúng cũng quay đi. Mẹ lo cái gì..."

"Có một mớ áo quần con ơi...Còn quà mua cho chị ấy nữa...ngoài đó chẳng có gì, chỉ có kẹo gì đó gửi mua từ ngoài Hải Phòng kia, cái gì nu nu..."

"Kẹo nu-ga hả mẹ? Thứ đó trong này không ai dám ăn, đau bụng tiêu chảy mà chết."

"Thằng...người ta không có mà ăn, nói gì sang thế."

Bà có vẻ giận ngầm thằng con. Nhưng rõ ràng từ thằng Bảnh chăn trâu, rồi thằng Bảnh đi bộ đội, hình ảnh ốm đói, sầu thảm ngày nào, như không còn dính dấp gì với thằng Bảnh lúc này nữa. Coi cái dáng nó ngồi xe ngang tàng làm sao. Nó mà về được ngoài quê, bà nở mày nở mặt với làng nước phải biết. Một lát sau, làm thinh không được, bà phải hỏi con:

"Sài gòn có vậy thôi sao? Bu nghe nói..."

"Má đừng hỏi, má có hét con cũng không nghe..."

Đúng vậy. Xe xích lô chạy nhanh hơn xe kéo ở ngoài Bắc nhiều. Xe qua toàn bãi đất trống, mãi lâu mới vào đoạn đường có nhà cửa. Sài gòn đó. Bà nhong mắt lên mà nhìn.

Rồi xe vô thành phố, nhà cửa hàng quán san sát, ngang qua nhiều cửa hàng còn mở cửa, đèn đuốc sáng trưng, bà ngửi thấy cả mùi thơm của thức ăn. Sao mà thơm nức cả mũi.

Đến mấy con đường xe cộ nườm nượp, ngã tư đèn xanh đèn đỏ, bà già bắc kỳ lần đầu tới thành phố hoa cả mắt. Vừa lúc xe đổ lại.

"Tới rồi, mẹ"

"Nhà nào đâu? Căn phố thôi à. Sao nghe nói vi-la nhớn lắm."

Bà già có vẻ thất vọng. Bảnh nghe mẹ chê mặt mày không vui. Đã dặn ở nhà thức chờ sao hai cánh cửa sắt kéo kín thế kia. Bảnh lay mạnh.

"Chị Mùi. Chị Mùi. Mở cửa."

Hắn quay lại nói với mẹ:

"Có một căn phố ở đường Tự Do này, ông tướng cũng còn ham. Mẹ chẳng biết gì hết."

"Thế à. Anh Cả đừng chấp bu quê mùa..."

"Khổ quá, đừng có xưng bu được không?"

"Ừ, thì bu...à, mẹ đã biết gì đâu. Anh Cả đừng trách."

Cánh cửa sắt kéo ra. Chỉ có chị Mùi mặt mày còn ngái ngủ.

"Bà đã về, chị Mùi."

"Thưa Bà."

"Dạ, chào cô."

Bảnh gắt:

"Đây là chị Mùi, giúp việc cho vợ chồng con..."

"Giúp việc, bu cứ tưởng chị ấy...."

Bảnh thở ra, lắc đầu. Chị Mùi cố gắng giữ để khỏi bật cười:

"Mời bà. Bà đưa cái hòm cho con."

"Ừ. Chị hộ tôi một tay. Chị tử tế quá."

"Bà đâu?". Bảnh hỏi.

"Dạ bà chờ không được nên đi ngủ lâu rồi. Có dọn cái phòng trong cho bà ở. Mời bà theo con."

Bà cứ ngỡ là mình ngủ mơ. Anh Cả giỏi thật. Trong Nam giàu có quá. Hồi chưa thống nhất, nghe tuyên truyền mặc dù đã nhiều kinh nghiệm, nhưng vẫn hãi hùng. Toàn nhà tranh vách đất, đâu đâu cũng đồng khô cỏ cháy, trẻ con thiếu ăn chết như nạn đói năm Ất Dậu. Bây giờ bà chính mắt nhìn thấy, ít học, ngu dốt như bà cũng nghĩ ra, à, quân cướp có bao giờ thèm đi viếng nhà kẻ nghèo khó. Ở ngoài Bắc, dân phải đổi câu "nói dối như cuội" thành "nói dối như Vẹm".

Bà nhìn quanh, cả một căn phòng lớn bày kín bàn ghế. Chúng nó mua bán kiểu gì đây? Bà không kịp hỏi, vì Bảnh đã đẩy bà vào trong:

"Khuya lắm rồi, mẹ. Mẹ cất hành lý, rửa mặt rồi đi ngủ..."

"Thế chị ấy..."

"Vợ con nó ngủ sớm lắm, mẹ. Sáng mai con đưa vợ con chào mẹ. Đây này, mẹ vô phòng này..."

"Giường nệm cơ à...?"

Bà trố mắt.

"Con mới cho đi mua giường nệm mới cho mẹ đó..."

Bà ngồi xuống, hơi hốt hoảng vì cái nệm lún xuống, đưa cả hai chân lên. Bà cười rúc rích:

"Êm ghê cơ. Bu nằm bộ ván từ dạo đó, hãi lắm, rệp nó làm tổ chi chít, dội nước sôi cũng chẳng hết được."

Chị Mùi đứng đằng su lưng Bảnh, nhưng hắn biết chị ấy đang muốn cười thối cả ruột.

"Mẹ có đói không? Chị Mùi, làm thức ăn cho bà.."

"Khỏi. Bu ăn quà trên tàu hỏa no nức bụng ...sao mà "nắm" quà thế."

"Dạ bà chủ có bảo cháu nấu cháo gà sẵn. Cháu lấy bà ăn."

"Để dành ngày mai, sao phí thế. Nấu cả một nồi cháo gà..."

Bảnh nhăn mặt. Tưởng giải phóng xong, Bắc Nam thông thương, bà già văn minh ra được một chút, thế nhưng bà vẫn bùn hóa bùn thêm. Chiến tranh hay hòa bình gì thì nông thôn vẫn khổ như nhau.

"Mẹ nghỉ đi. Khuya lắm rồi..."

Bảnh đi ra. Bà nghe tiếng bước chân xa dần. Bà thất vọng quá, tưởng bao năm tháng xa cách, thằng con trai sẽ ngồi nán lại, hỏi thăm đàn em, chuyện nhà chuyện cửa, hàng xóm láng giềng ai còn ai mất. Vậy mà lúc bà đi, cả xóm trong xóm ngoài đều gửi lời hỏi thăm "anh Cả nhà chị." Chỉ còn chị Mùi, hướng dẫn cho bà biết nơi nào rửa mặt đi cầu, rồi cũng rút lẹ.

Bà vào nhà tắm, loay hoay mãi không biết gài chốt cửa cách nào. Máy nước, bồn tắm, thật là những thứ xa lạ với bà. Ở quê, cả nhà bà chỉ cần một lu nước và một cái gáo dừa là đủ. Chị người làm có vặn thử nước cho bà biết, còn nói một bên nước lạnh một bên nước nóng. Bà tần ngần trước hai vòi nước không biết mở bên nào, cuối cùng bà chọn nhằm vòi nước nóng. Nhấc tay lên, bà thầm mừng là không bị bỏng tay.

Ở trên lầu đèn đuốc tắt hết, trừ một ngọn đèn chụp xanh nhỏ ở góc tỏa một thứ ánh sáng mờ nhạt. Con Lựu ngủ ở phòng trước một mình. Trong ánh đèn mờ ảo, con bé nằm ngủ say như chết, hai chân dạng ra và vạt áo kéo lên hở một khoảng bụng. Bảnh đắp lại tấm mền mỏng cho con nhỏ, rồi ra phòng sau.

Bảnh nhẹ nhàng thay quần áo trong ánh đèn ngủ, sợ phá giấc ngủ của bà Ngọc Hoa. Nhưng khi hắn nằm xuống, lăn tới bên bà, vòng một tay qua ôm thì bà Ngọc Hoa cất giọng:

"Về muộn vậy?"

"Thì ra em chưa ngủ?"

"Chưa".

Giọng bà nhát gừng, lạnh lẽo. Tại sao vậy? Bảnh dò:

"Em mệt."

"Không."

"Đã đón mẹ về rồi."

Im lặng. Bảnh phải lên tiếng:

"Tàu trể cả hai tiếng đồng hồ."

"Vậy à?"

"Em có vẻ không vui?"

Bà đáp tỉnh queo:

"Vâng..."

Bảnh sát tới ôm chặt vợ vào lòng, nhưng bà gỡ ra:

"Ngủ đi."

Bảnh không buông.

"Vợ chồng đã thỏa thuận với nhau xong xuôi, em làm sao thế? Nếu em không bằng lòng anh đã không đưa mẹ anh về đây."

Bảnh nghe tiếng bà Ngọc Hoa cười gằn giọng:

"Không về đây thì anh định đưa bà về đâu? Bộ anh có chỗ

riêng..."

Bảnh cứng họng. Bảnh chưa thua ai về đối đáp, nhưng con đàn bà này khi tàn nhẫn thì không cách gì can nổi...Giờ đâ anh chỉ muốn cho xong chuyện, anh đổi giọng:

"Anh thấy hai đứa con của mình cũng cần có người chăm nuôi săn sóc. Anh nghĩ là mẹ anh sẽ coi hai đứa như cháu ruột. Ba hiền và thích con nít lắm..."

"Chuyện đó tính sau, bây giờ ngủ đi..."

"Anh không ngủ"

"Vậy em ngủ."

Bà Ngọc Hoa quay mặt, muốn làm bộ lạnh lùng. Bảnh biết cách mà. Chỉ có làm cho bà vui mới xóa tan mọi bực dọc trong lòng. Hắn vuốt ve vợ.

"Anh cám ơn em nhiều lắm, em đã tốt với anh..."

Hắn vói tay vặn ngọn đèn ngủ sáng lên thêm một chút. Bà Ngọc Hoa không thích yêu nhau trong cảnh tối tăm, bà sẽ không nhìn thấy bà và Bảnh trong tấm kiếng lớn ở bức tường đối diện chiếc giường lớn. Giọng người đàn bà đã nhừa nhựa:

"Đừng, người ta buồn ngủ lắm..."

Bảnh không chịu thua. Vùng vằng một lúc, bà Ngọc Hoa chịu lâm trận. Vì bà là một nữ tướng nên khi ra trận là phải phải hò hét tưng bừng. Sau cùng, giọng bà hiền dịu như một gái con nhà:

"Vâng, mai tính. Ngủ đi cưng."

Bảnh không chờ tới tiếng thứ hai. Mắt anh cụp xuống lúc nào không biết, tiếng ngáy của hắn đều đều làm át cả tiếng quạt máy chạy vù vù.

Dưới nhà, bà già ở Bắc mới vô cũng thao thức không ngủ được. Trăn qua trở lại, tấm nệm dưới lưng êm ái làm sao! Đến chết bà cũng không mơ tưởng có lúc đặt lưng lên một tấm nệm êm ái như thế này. Bà nói thành tiếng:

"Thằng Cả giỏi thật..."

Bây giờ bà hiểu tại sao, hồi còn trẻ, lúc đấu tố địa chủ, bà là người hăng hái nhất, chửi bới, ném đá, lòng hừng hực hận thù...Chỉ vì trong cả thời trẻ trung của bà, chỉ mơ có một cái áo lành lặn, nhưng chưa bao giờ bà thay được chiếc áo vá chằng vá chịt, mà bà địa chủ, lúc nào cũng quần lĩnh láng bóng.

Cũng có thể vì sáng quá bà không ngủ được. Loay hoay mãi, bà không biết cách nào tắt ngọn đèn sáng trưng ở giữa phòng. Cuối cùng bà úp mặt xuống gối, đầu bà lắc hoài. Bảnh thật. Đúng là con người ta có số, trong chừng đó anh chị em chúng nó, tại sao ông chồng bà đặt tên nó là thằng Bảnh, nó phải bảnh chọe. Bà mỉm cười hoài cho tới lúc quá mệt, bà ngủ thiếp đi.

.

Cái loa cuối xóm bắt đầu kêu đánh thức thiếu nhi thôn quê dậy tập họp, tập thể dục trước khi ra đồng hét tướng tới muốn rách màn nhĩ con người ta. Bà Muội bừng tỉnh. Sáng chói như đang trưa mùa hè ở sân nhà. Dụi mắt. Không phải, cái thứ ánh sáng đèn điện trắng sữa bệnh hoạn ghê

ghê, và bà như đang bồng bềnh trên mặt nước.

Nhớ ra rồi, lưng bà êm ái trên nệm, bà đang ở trung tâm thành phố nổi tiếng đẹp và văn minh nhất nước, mang tên bác. Đêm qua thao thức làm bà dậy muộn. Thường bà dậy sớm lắm, khối việc ra mà làm...làm đến tối mịt vẫn chưa hết việc. Còn hôm nay, tay chân rảnh rang cũng làm bà khó chịu... Bà vào phòng tắm rửa mặt súc miệng. Súc miệng thôi, chớ cái bàn chải đánh răng chị Mùi hướng dẫn để sẳn, bà dùng không quen. Gớm, trong Nam này rắc rối thật, mỗi người có bàn chải đánh răng, khăn mặt riêng. Ở quê, bà chỉ súc miệng, vỗ nước lên mặt, xoa xoa mấy cái bằng bàn tay rồi kéo vạt áo lên quệt sạch nước là xong. Hôm nay bà mới có thì giờ nhìn kỹ cái phòng tắm. Lạ quá, tắm phải đứng trong cái bồn bằng sứ. Còn cái hầm cầu như vầy làm sao ngồi. Bỏ hai chân lên mà ngồi cao quá, mà trắng bóc, láng trơn, ngã bưu đầu ra chứ lỵ...

"Mẹ dậy rồi hả mẹ..."

Lúc bà vừa ló đầu ra đã đụng mặt Bảnh.

"Sao mẹ dậy sớm thế."

"Thế "lày" mà còn sớm ở "lỗi lào"...Ngoài bu dậy từ lúc mờ sương kia."

"Mẹ đừng so sánh vậy. Trong này người ta sống sung sướng lắm. Ngủ phải tới chín mười giờ sáng..."

"Giờ mấy giờ rồi?"

"Có tám giờ sáng, mẹ."

"Chết chửa, ngủ tới tám giờ cơ à..."

"Hay mẹ đói bụng rồi. Con kêu con Mùi hâm cháo nóng cho mẹ nhé."

"Gượm, đợi chị ấy dậy rồi cùng ăn luôn thể."

"Mẹ đói cứ ăn trước, nhà con mười giờ mới dậy."

(bắt đầu ra bài phần dưới đây)* hàng 219. Bà mẹ ngớ cả người, trố mắt nhìn con. Chưa đời thủa nào bà thấy con dâu ngủ tới mười giờ sáng .Từ lúc tỉnh dậy tới giờ, bà thấy nhà cửa lặng thinh lặng ngắt. Một lát bà thấy chị Mùi mở cửa sau đi vào, hỏi, chị bảo đưa hai cô đi đến trường. Chị Mùi cho biết hai cô là con của bà chủ. Trời đất, con bà là trai tân, sao lại lấy đàn bà có hai con? Mấy chuyện này anh Cả dâu biệt, bà chẳng hay biết gì. Chị ở dọn cháo, đang đói, bà ăn lấy no, chớ thật tình, trong lòng bà trăm mối ngổn ngang, bà chẳng biết ngon hay dở nữa.

Thằng con trai xuống hỏi thăm bà mấy câu cho có lệ, rồi loay hoay nấu nước, pha cà phê.

"Anh Cả làm gì thế?" Bà hỏi.

"Con nấu nước pha cà phê. Mẹ uống thử nhé."

"Trên tàu bu có uống thử, đắng đắng là..."

"Mấy thứ cà phê bắp rang cháy đâu có ngon gì mà mẹ uống. Để con pha mẹ uống thử, bảo đảm ghiền luôn."

Bà để ý giọng nói của đứa con trai, tiếng Bắc lai Nam nghe không có vẻ lịch sự cho lắm. Nhưng coi tướng tá thằng con càng nhìn càng ưa. Những nét giống ông ấy đâu hết rồi? Thằng Cả vẫn giống cha, nhưng ông ấy cục mịch quê mùa,

không so bì được. Bảnh thấy mẹ nhìn mình rồi cười cười, hơi ngượng, mặt hây đỏ.

"Bu nghĩ không ra, hẳn là anh Cả giống thày như tạc, nhưng bu thấy anh Cả giống mà vẫn khang khác...?"

"Lại bu nữa, phải xưng mẹ cho quen. Con giống thày mà lại khác thày, mẹ nói con không hiểu..."

"Ờ, lạ nhỉ? Có giống mà có khác, anh Cả trông bảnh hơn..."

"Thì con là Bảnh mà, dỹ nhiên..."

Bà ngoác miệng ra cười. Nhưng lưng chừng, nụ cười khựng lại. Thằng Bảnh thì như vậy, coi đã Bảnh lắm, còn thằng Bao, sao lại lủi vô bóng đêm và sống ở bến xe?

"Này anh Cả..."

"Gì, mẹ?"

Đang băn khoăn trong lòng, nghe thằng Cả gọi tiếng "mẹ", bà cảm thấy như được rửa bớt một lớp bùn quê mùa.

"Mẹ muốn biết chuyện chú Bao, hai anh em sao không đùm bọc nhau? Mẹ muốn biết hiện giờ em con ra "nàm" sao, sống như thế "lào"?"

Bà đã sửa được tiếng "bu" cứ chực ở miệng.

"Chuyện không nói xong một lúc, rồi mẹ sẽ hiểu thôi. Em Bao tuy chưa có nhà cửa nhưng dầu sao đã vô tới miền nam cũng không chết đói..."

"Mẹ biết, anh Cả thương em, thương gia đình. Bu...à mẹ,

một đời cực khổ nuôi các anh chị..."

Bảnh đã pha xong cà phê. Anh khui hộp sữa đặc.

"Mẹ uống cà phê với sữa không đắng đâu."

"Ừ, anh để đó. Bu...à mẹ muốn nói tới con Hợp. Lấy chồng có hai năm nách hai đứa con, thằng chồng bị tai nạn lao động, gãy cột xương sống nằm một chỗ...Gì cơ? Anh nói trợ cấp? Trợ cấp là cái gì? Tiền nhà nước bồi thường...bu chưa nghe qua bao giờ. Em gái con phải vất vả lắm , năm ngoái không nhờ số tiền anh gửi về, bu..à mẹ chia cho thì đã chết đói cả "nũ".

Bảnh không muốn nghe, muốn nhắc tới một vấn đề mà lâu nay đối với hắn là một sự nhục nhã. Để có số tiền năm ngoái gửi về cứu nguy gia đình, hắn đã "đi khách" nát nước với bọn bê-đê khu Tự Do này. Nhớ lại là hắn nổi gai ốc, muốn nổi điên loạn la hét. Dầu sao bây giờ hoàn cảnh cũng khá hơn, hắn cất mặt lên được với mẹ.

"Chị ấy ra sao, con nhà thế "lào"?"

Bà không dừng được, lại hỏi.

"Mẹ à, sao mẹ lắm thắc mắc thế. Nhà con hiền lắm, chỉ có cái thẳng tính, nói trước để mẹ đừng có chấp."

"Bu thích người thiệt thà thẳng tính chứ...nhưng con cái nhà ai?"

Bảnh nhăn mặt:

"Mẹ à, người ta là cành vàng lá ngọc. Con của một nhà đại cách mạng, rồi con ghẻ của một ông tướng, rồi con nuôi

của chủ tịch nước...không phải thứ lơ mơ đâu..."

"Lạ chưa kìa. Con nhà đàng hoàng sao cha này cha nọ nhiều thế? Có một mẹ sao lắm cha..."

"Mẹ không hiểu. Thôi, mẹ nhỏ giọng một tí chứ."

Bảnh lơ láo dòm chừng phía cầu thang, mặc dù hắn biết giờ này người vợ yêu quí của hắn còn trong giấc mơ màng, tỉnh giấc mơ đôi khi qua giờ cơm trưa là chuyện rất thường.

Đúng như Bảnh đoán, lúc bà Ngọc Hoa trở dậy, đồng hồ đã qua khỏi con số mười hai. Bảnh phải lên lầu xuống lầu tới ba bốn lần mà không dám thúc dục. Uống xong một ly cà phê sữa to tổ chảng do Bảnh đem hầu tận giường, bà còn tắm táp, gội đầu, quấn, xấy tóc. Tất cả những việc này đều phải có sự phụ giúp của Bảnh, như kì lưng, gội đầu, thoa dầu lên người, nắn bóp. Bà chủ Ngọc Hoa như ghiền lối thoa nắn của Bảnh lúc nằm dài trong bồn tắm. Ở đây, sự tấn công tình cờ dễ xẩy ra, và lúc nào Bảnh cũng làm xong nhiệm vụ một cách đàng hoàng, tường tận...Thêm một chiếc hôn dài lúc dìu bà chủ ra cầu thang, nét mặt của bà Ngọc Hoa đã tươi dịu như một hiền phụ.

"Mẹ đang chờ em..."

Bà bước xuống. Trong lòng dững dưng không hề có một cảm xúc nào dành cho người đàn bà mà Bảnh gọi là mẹ. Tuy vậy, khi gặp người đàn bà dáng dấp rất quê mùa đang lớ ngớ chờ mình, bà Ngọc Hoa cũng đon đả:

"Thưa mẹ."

"Dạ, không dám. Chị đây là..."

"Dạ thưa mẹ, vợ con."

"Mẹ đi đường chắc mệt. Đêm qua tàu tới muộn, con mệt quá chờ không được..."

"Không sao...Gặp chị là bu...."

Bà ngưng ngang. Cái tiếng bu bà đã nuốt vô trong bụng, chờ cho nó tiêu hóa rồi, sao nó lại nhảy phóc ra miệng..

"Mẹ đang mệt, đêm qua lạ nhà không ngủ được..."

Bảnh châm chế cho mẹ.

"Ừ, lạ nhà khó ngủ thật cơ.....Ừm ừm ừm...m..e ...mẹ thấy vui "nà" không thấy mệt..."

Nói vui mà lòng bà bỗng dưng hiu hắt. Bà đã sửng sờ khi gặp con dâu. Chị ta to cao, da thịt nây núc, lồ lồ trong bộ quần áo xoa thêu mỏng dính. Áo quần gì mà để cả hai cái vú ra ngoài cho người ta thấy hết. Mà chị con dâu bà còn trẻ trung gì đâu, ngữ này cũng trên ba mươi. Coi người ngợm thế này, ăn mặc thế này, mắt đĩ dại vậy, thằng con bà khổ là cái cầm chắc rồi. So ra, chị con dâu hơn con trai bà ít nhất cũng 10 tuổi, nói chuyện thì anh anh em em, vừa khó nghe vừa như đôi đũa lệch.

Bà lấy cái gói gói ngoài bằng giấy báo đen ngòm, đo dáy, trịnh trọng đưa cho cô con dâu:

"Mẹ đặt mua ngoài Hải Phòng cơ, kẹo nu...nu gì đó, người ta "lói" ngon lắm."

"Dạ, cám ơn mẹ."

Bà Ngọc Hoa nhận cái gói rồi ơ hờ đạt vào cái kệ bên tường. Bà Muội chột dạ. Sao không thấy chị ấy có vẻ thích gì hết? Còn bà Ngọc Hoa, không thấy động tĩnh gì bên ngoài thì cau mày:

"Sao giờ này mà chưa mở cửa hàng?"

"À, anh bảo mấy đứa sáng nay nghỉ, chiều mới mở. Đón mẹ, mình nghỉ một buổi cũng không sao, em..."

Bà Ngọc Hoa im lặng. Bảnh hiểu là bà đang cố nhịn. Bà nhịn được là giỏi rồi, không nên chọc cho con cọp đang ngủ vùng thức dậy đánh hơi người. Bảnh nhanh nhẩu:

"Hay thôi, anh ra mở cửa nhé..."

"Được mà, hôm nay đón mẹ, nghỉ một buổi được. Mẹ đã ăn uống gì chưa? Chị Mùi..."

"Bu...à mẹ chưa đói mà, ta chuyện một lúc...."

"Con đói bụng rồi. Ăn thôi."

Chị Mùi đã biết thân, chợ búa, lo xong bữa cơm, bày sẵn. Ba người tấp vô bàn ăn. Bà Muội hỏi:

"Còn các cháu đâu?"

"Chúng nó ở trường. Hôm nay bà ngoại cho lính đón về bên đó."

Bà Muội ngớ người ra. Không hiểu bà ngoại bên đó làm tới chức gì mà mọi việc có thể sai lính làm, kể cả việc đi đón con nít. Biết mẹ thắc mắc, Bảnh giải thích:

"Ông ngoại "ghẻ" làm lớn lắm, vì vậy mỗi khi bà ngoại tụi nó muốn đón cháu về thì sai lính lái xe hơi tới trường đón về..."

"Xe hơi?"

Bà Muội thốt lên thành lời. May bà giữ được cái lưỡi không cho le ra.

"Vâng xe hơi. Mai mốt tụi con đủ tiền cũng mua xe hơi đưa mẹ đi chơi. Phải không em?"

Bảnh vừa cười vừa choàng tay qua vai vợ. Bà Ngọc Hoa bận nuốt cơm không trả lời, chỉ gục gặt đầu.

"Ở ngoài Bắc, mấy ông ở trung ương mới được đi xe hơi..."

"Mẹ à, mấy ông ở ngoài Bắc còn lâu mới sánh mấy ông ở trong Nam, bên tối bên sáng là đã rõ..."

"Anh Cả nói khẽ chứ. Bụi tre có lỗ tai nghe, nhỡ ra đi cải tạo khổ lắm...mà còn bị đì ba đời...."

Bảnh cười lớn:

"Mẹ đừng lo quá, con biết cách mà."

"Ối giời, đừng nói biết. Không ai biết cái "dách" gì cả, tù thì cứ tù. Thằng Giàu em anh đó, chỉ vì con mẹ cán bộ huyện không ưa mà cũng đi tù ba năm..."

"Mẹ đừng so chuyện ở quê chứ. Đây là nơi gần ánh mặt trời mà mẹ, phải có khác."

Chỉ có hai mẹ con nói chuyện với nhau. Chị con dâu cứ cắm cúi ngồi ăn. Nhìn cái mặt chị ta, có cái gì lành lạnh, tàn nhẫn làm bà Muội thấy gờm. Cái mặt đã thế mà tính tình con lẳng lơ đĩ thỏa nữa. Ngồi khít rịt bên con trai bà, còn gác cái đùi to như đui voi lên đùi con bà, dưới gầm bàn nữa.

Ăn xong, lay quay một lúc, mấy cô phụ việc đến, cửa hàng mở. Còn bà chủ thì kêu mệt, phải lên lầu ngủ trưa thêm một giấc. Vậy là Bảnh cũng lên theo. Dưới nhà, chỉ còn một mình bà Muội với chị Mùi, nhưng chị Mùi thì bận túi bụi với nhà cửa, mớ chén bát, còn phải nấu nước sôi cho ngoài cửa hàng cà phê. Bà Muội phụ chị Mùi làm sạch đống chén bát, xong chẳng còn gì để làm nên chị Mùi đi ra châm nước sôi, bà đi ra theo. Chị Mùi đi vào, bà cũng đi vào. Ra vô mấy lần, bà mới chú ý tấm hình lớn treo ở phía trên cửa nhà ngoài thông vô nhà trong. Hình chụp một cặp đàn ông đàn bà đứng bên nhau. Chú ý một lúc, bà nhận ra và giật nẩy cả mình. Hình ông này treo ở các huyện, phường ở quê bà. Các buổi họp học tập cũng đều phải treo ảnh ông ta, đồng chí chủ tịch nước Lê Duẫn. Còn người đàn bà đứng bên cạnh là ai? Chắc vợ ông ta? Bà tò mò hỏi thì chị Mùi cho biết:

"Người đứng bên là bà ngoại của xấp nhỏ. Lớn lắm nghe, bà."

Nghe mà muốn xỉu lăn đùng luôn. Bay tiêu cả hồn vía. Bây giờ thì bà không còn thấy chị con dâu không trẻ trung, xấu xí và đĩ thỏa nữa, mà đã có một cái uy làm bà càng lúc càng e dè, khiếp sợ. Nếu không có chị Mùi thì bà đã quì xuống, van vái ông chồng: "Ông ơi, ông không sống mà xem con giai ông, một bước mà lên ông lớn. Thày nó, nhớ phù hộ cho con..."

Bà chảy nước mắt.

° ° °

Cô Liên hôm này diện bảnh. Quần jean, áo sát nách cổ rộng, bên ngoài khoác một chiếc áo jean cùng màu. Bộ đồ vía do một thủy thủ Đông Đức tặng, cô quí lắm. Ở xóm cô, ăn mặc như vầy là đã khiến cho người ta nói lắm rồi. Lạ, ai thì cũng có hai cái chân để đi, vậy mà khi cô đi thì mấy bà mấy cô trong xóm dè bỉu: "Cái tướng đi xà lượn", nây nây cái đít, đúng là thứ làm gái." Bà mẹ Liên kêu khổ: "Con ăn mặc vầy coi không đặng, con ơi, chín phương thì cũng để dành một phương...để có tấm chồng." Chồng chẳng là cái gì để cô lấy làm quan trọng. Quan trọng là cái mạng sống của cô đây nè. Vi trùng lao ăn rách hai lá phổi rồi, mỗi lần khạc đờm là có giây máu sợi hồng sợi đỏ làm mặt cô Liên xanh rờn, muốn xỉu luôn.

Cô có hẹn với Lan Ngầu Pín. Ai biết tại sao bọn con trai trong xóm đặt cho Lan cái tên dị hợm này. Dù vậy, để phân biệt Lan Thủ Thiêm, một con ba trợn chuyên môn đi đò trên sông Sài gòn ban đêm, vừa làm gái, vừa "mai mối", với Lan cùng xóm, Liên cũng đã quen gọi Lan này là Lan Ngầu Pín. Tên với tuổi, cũng chỉ là phân biệt người này với người kia. Nói thì vậy, chớ như Liên, trong giấy khai sinh có cái tên khó nghe quá, Lé. Bà mẹ đổ tại hồi nhỏ cô lé chằng lé chịt, ai ngờ đâu, lớn lên, con mắt hơi lé mại lại là một cái duyên kinh khủng.

"Bữa nay cô Liên đi Sài gòn?"

Chú Mười chạy xích lô trong xóm đang ế độ, ngồi vắt vẻo trên xe, ngay đầu hẽm.

"Ừa, chú chạy được không?"

"Chạy thì chạy, nhưng con Lé đừng có nợ nữa, mấy chuyến rồi, chú Mười mấy hôm nay ăn cháo, đạp hết nổi rồi đây..."

"Được chú Mười. Tối nay cháu đón chuyến tàu Đông Đức, chắc có thằng bồ của cháu. Gọp lại cháu trả hết cho chú. Nhưng từ nay chú đừng gọi cháu là con Lé nữa, tên đó nghe không đẹp."

"Chớ gọi là gì, bây nói nghe coi?"

"Cháu đổi tên Liên lâu rồi..."

"Ha ha, từ nhỏ tao gọi bây là con Lé, bày đặt đổi là Liên. Cũng được, con Liên. Leo lên tao chạy."

"Bác bỏ mui được không? Nắng còn gắt quá."

"Bỏ mui khó đạp lắm, sức tao yếu rồi, mày còn trẻ, có chút gió chớ mặt mày tái bầm, mày thấy hôn? Mày thoa son trét phấn mà tao vẫn thấy da mày bạc nhách à, mày thức khuya quá..."

Sợ chú Mười khơi tới việc làm ăn của mình ra, Liên né tránh:

"Hôm qua hai bác uýnh lộn phải không? Cháu nghe nói công an khu vực phải tới xử".

"Mẹ nó, công ăn khu tật thì có, khu vực dách gì? Con Lé, à con Liên coi...thời buổi củi châu gạo quế này mà bả mê mấy ông tướng, xáp sòng suốt ngày. Thằng công an khu vực còn binh, vì mấy cái sòng bài trong xóm phải đóng xâu cho nó. Tao thì còng lưng suốt ngày không có ăn, mà bả..."

"Sao bác không kiếm cách lọt vô đường Tự Do, toàn mối khách ngoại không hà, sộp sida luôn."

Bác Mười thở ra. Lại sida. Cái giống gì cũng sida hết. Từ ngày nước Thụy Điển có công ty Sida viện trợ quần áo cũ cho Việt Nam thì đi đâu cũng nghe tiếng sida. Quần áo si da người ta cho, nhà nước đấu thầu, con buôn đem bán, rồi chữ sida trở thành xấu hoắc, thằng đó là đồ sida, con đó sida quá...mà giàu,sộp, bảnh cũng sida luôn, muốn hiểu sao thì hiểu.

"Lọt vô được tới đó cũng sida lắm, con Lé. Tao già rồi, sức hơi bao lăm nữa, tiền đâu mà đóng hụi chỗ. Mày làm ăn trên đó có cách gì giúp tao hôn?"

"Ở đâu có ông thần "cách mạng" ở đó rồi, chú. Cháu thì sức mấy..., cũng sida luôn."

Chú Mười cười hố hố. Sức mấy thiệt. Coi cái con Lé này, ốm nhom mà xanh mướt như tàu lá chuối. Ngồi trên xe, trời nắng chang chang, nóng hết biết mà ho cứ khúc khắc hoài. Nghề làm gái nó "tổn âm" lắm.

"Con Lé nghe tao khuyên, đi khám hai lá phổi coi."

Liên chột dạ, cô không muốn ai biết bịnh hoạn của mình. Sổ khám bịnh Hồng Bàng phải đi hàng tháng luôn luôn cất giữ bên mình như bản án tử. Thuốc lao ngoại đắt như vàng, không dùng cái thân đổi lấy thuốc thì thần chết đã "chém" lâu rồi. Bán cái thân khô mà nuôi lá phổi rách để sống. Phải, cô còn thèm khát sống lắm. Cô còn trẻ. Bầu trời còn xanh, mặt trời sớm mai đẹp, hoàng hôn cô biết buồn. Nhìn bông hoa, cuống lá, yêu dấu quá. Làm thế nào mà nhắm mắt bỏ tất cả mà đi sớm được!

"Mày chết đi, tao còn đỡ khổ, đỡ nhục". Cả bà mẹ nữa, thương con một kiểu cách gì kỳ cục quá. Tiền cô đem về vẫn mua gạo thổi cơm, ăn ngon lành, nhưng cái thân cô dày vò thì bị chửi lên chửi xuống. Lấy đâu đem đồng tiền sạch sẽ về? Đồng tiền còn nhơ nhớp hơn, qua tay hàng trăm hàng vạn người...Còn cô, cô chỉ qua tay mấy người ngoại quốc, để kiếm tiền mua thuốc, dỗ dành đám vi trùng lao, ăn ít đi, để lá phổi rách từ từ...cho cô thoi thóp sống...thoi thóp cũng được.

Chú Mười không đạp vô con đường Tự Do, dừng lại tuốt từ nhà thờ Đức Bà. Cảm phiền đi bộ vậy, giang sơn nào anh hùng nấy, chú không thích nhìn mấy cái mặt đồng nghiệp nghinh nhau. Cũng là xích lô cả mà còn phân chia giai cấp ranh giới.

"Nhớ tối về, qua đưa tí tiền để tao cúng bà...bà nào nữa, con bà chằng tinh ở nhà đó."

Liên mỉm cười, vòng vô lề đường đi dưới những tàng me cho tóc bay bớt mùi khét nắng. Đến đây thì cô không còn sợ ai, bỏ áo khoác ngoài cầm tay. Cái ví da đeo lủng lẳng kéo trễ thêm cổ áo xuống càng lộ rõ bộ ngực thê thảm của cô. Mọi lần cô mặc sú- chiêng độn mút, nhưng mấy thằng cô hồn Đông Đức đã lột mấy miếng mút độn ra mà đùa nghịch làm cô khổ sở, nên cô bỏ luôn. Nhớ thời con gái mới lớn mà tiếc, cô Liên nổi tiếng là con Lé bưởi Biên Hòa, nói cho ngay, ngực của cô không to được bằng trái bưởi, nhưng nó nây nẩy làm mấy thanh niên trong xóm gặp cô là hai mắt dán sát...và tai nạn xẩy ra làm cô hư thân luôn cũng vì đôi trái bưởi kia. Một tối, cô theo bạn đi coi hát về, vô xóm bị bọn con trai e lại, chúng lôi cô vào khu rạch sau xóm để "ăn bưởi". Chỉ bị một lần đó thôi, sự sợ hãi và đau đớn tột độ làm cô chai sạn dần. Những lần sau đụng độ với

mấy thằng Đông Đức to như con kênh công, cô cũng không còn một cảm giác nào nữa. Nhiều lúc, cô với con Lan nằm gát chân tâm sự cả đêm, nói tới chuyện đó, con Lan kể cảm giác đầu tiên được gần gũi thằng bồ mà nó yêu thương, Liên thương thân mình quá. Con Lan nói: "Bởi, hễ đụng trận với thằng nào, tao nhắm mắt lại, cứ coi như thằng bồ ruột của tao là tao cảm thấy khoái chí tử." Nó làm "gái" cả hai năm, mà thằng bồ nó đi nghĩa vụ về vẫn tìm gặp nó, cho tới mới đây, nghe tin thằng bồ ruột chết ở Campuchia, nó khóc mấy ngày rồi cũng quên tuốt: "Cũng không sao, thằng bồ tao có sống tụi tao cũng đâu có lấy nhau được. Rồi nó nghe gia đình lấy vợ, còn tao vẫn làm nghề của tao, chỉ thêm tức. Vậy là con Lan cứ tươi như hoa, "làm nghề" với ai, cứ nhắm mắt lại là coi như thằng bồ nó. Còn Liên, càng nhắm mắt, càng tủi thân. Hai trái bưởi càng ngày càng teo tóp, khô queo, như trái cây bị ong chích, càng ngày càng đẹt.

Lan đã chờ Liên trước nhà hàng Hương Lan. Nó chụp tay Liên liếng thoắng:

"Tàu tới từ hồi trưa, tao gặp thằng Hen rồi. Nó hẹn tối nay nó với thằng An-dy sẽ lên, gặp nhau ở quán Bạch Ngọc."

"Mày đặt chỗ với thằng Bảnh chưa?"

"Xong. Uống cà phê, coi phim. Phòng. Tính chẳn một đêm."

"Đồ ăn bẩn, nó chém mạnh quá."

"Biết tính sao, chỉ có chỗ đó là an toàn. Ủy Ban, công an phường ăn lương tháng làm việc, mày. Mà ê, mày biết không, bọn con Quê, con Chiến lóng này lên nước lắm nghen mày. Nó cũng tới đòi bao đủ mục nhưng thằng Bảnh không cho. Mấy con nhóc đó, lâu lâu mới chài được một

thằng ngốc, không đủ cho ông Bảnh chùi miệng, đời nào ổng chịu."

Liên thở ra:

"Thì cũng cho tụi nó làm ăn với. Tụi nó cũng khổ như mình. Mẹ, làm bao nhiêu cũng chỉ cúng cho nhà ông Bảnh."

"Có chỗ mà cúng còn hơn không, tao ớn cứ đứng với ngồi trong mấy bụi cây ở công viên. Có bữa mày biết không, kiến nó bu nó cắn tao muốn chết luôn."

"Cắn đâu?"

"Đâu nữa. Có cái "muôi" để làm nghề thì bị kiến nó đốt sưng vù, đau muốn chết."

Vậy là quên hết, hai cô cười ré, xô đẩy nhau. Trước khi phải làm việc vất vả, hai cô cũng cần bồi dưỡng. Kéo nhau vào nhà hàng Hương Lan, hai ly nước cam vắt, một dĩa thịt bò lúc lắc để ngồi nhâm nhi. Anh chàng nhạc sĩ cũng vừa mới tới, có vẻ trể giờ nên anh ta hấp tấp đến tội nghiệp. Ngồi vào cây đàn là đánh liên hồi. Không phải đánh đàn đâu, mà dộng, mà đấm. Vẫn là "Trường Sơn Đông, Trường sơn tây", vẫn là"Tiếng chày trên Sóc Băm Bô" thì anh nhạc sĩ làm sao mà đánh đàng hoàng được.

Anh đến trể vì phải đưa vợ vô xưởng đẻ. Giờ này anh không biết vợ sinh nở ra sao, trai hay gái? Bỏ một buổi đàn không xin phép trước một tuần lễ là có thể bị đuổi việc ngay ngày hôm sau. Vợ đẻ, anh cần tiền biết mấy, đâu có thể ngồi phòng ngoài mà chờ nghe tiếng khóc con chào đời...Anh có nhìn xuống, thấy Nhung xì ke, tay chống lên cằm, ly bia còn đầy ở bàn, nhưng anh không nhếch môi cười chào được. Coi cô "nữ chúa sì ke" này hôm nay có

điều gì bất bình mà thuốc gắn môi không rời, hai ba cái vỏ chai không trên bàn. Bộ quần áo, mấy tháng rồi chưa thay, cô ta còn ghếch cái chân ở ghế bên cạnh. Cái miệng chù vù, lâu lâu văng tiếng "đ m" làm anh phục vụ cứ liếc liếc nhìn cô, thắc mắc không biết có phải cô ta văng tục với mình không.

Ngồi ở nhà hàng Hương Lan cho tới lúc phố lên đèn thì hai cô đổi địa điểm xuống hầm Thái Sơn. Mấy cái nhà hàng mang nhãn hiệu nhà nước vẫn là nơi an toàn nhất, mặc dù công an chìm nổi dày như lưới. Người ta rình mò bọn phản động kia, còn loại "gái" này thì cũng là một công cụ "câu khách ngoại" cho nhà nước. Với lại ở đâu có thuế "nọc" ở đó rồi, có mà chạy lên đàng trời. Nhìn quanh, không chỉ có Liên và Lan, mà còn nhiều nhóm khác nữa, cũng đang trong tình trạng chờ "khứa" như hai cô. Cũng phải gọi hai ly nước để giữ bàn. Không sao, nhà hàng mang tiếng "chém ngọt" này, cũng ít khi chém được bọn "gái", vì hồi sau, lúc nào cũng có kẻ "đỡ" trả tiền...Một lúc quen dần với ánh đèn mờ ảo, Liên khều Lan:

"Coi con Lê, nó đi với kép nào vậy?"

"Coi bộ vó đeo đồng hồ vàng, quần với áo kia đúng là "cán", không chạy vào đâu nữa"."Thứ đó còn leo lên đâu được nữa. Không biết thằng cha còn bộ răng vàng không? Nếu có đúng là dân "cán" có chốt."

Rỗi rảnh, hai cô tha hồ mà nhìn ngắm, phê bình. Tuyết Chà cũng vừa mới vô bàn. Cô đi với anh chàng nhạc sĩ đánh đàn ở nhà hàng. Trông anh chị sắc diện không được vui, Tuyết Chà bì bì cái mặt trông rõ. Họ nói chuyện nhỏ thôi, nhưng coi có mòi gay cấn, vì lâu lâu, Tuyết chà quắc mắt, nghiến răng. Anh nhạc sĩ có cầm tay cô, nhưng cô rựt tay ra, ngây nguẩy.

"Cãi nhau mày. Ai dè đâu, già đời, lõi gốc như bà Tuyết mà mê đắm thằng "cán nhạc". Bởi không ai nói mình khôn tới tuổi nào..."

Lan lắc đầu. Vừa lúc đó quán nhốn nháo hẳn lên. Đám thủy thủ tàu Đông Đức vừa được lên bờ, đi tìm gái, tràn vào điểm hẹn. Các cô ngoắt, gọi nheo nhéo. Lan và Liên cũng tìm được hai anh kép ngoại nên rối rít đóng kịch mừng vui. Cả hai bên đều dùng thứ tiếng Anh "bát nháo", cử chỉ, tay chân nhiều hơn bằng mồm. Tên bồ của Lan ngồi chưa yên chỗ đã nựng cằm, thọc tay rờ rẫm. Lan lo lắng nhìn quanh, rồi cố gắng nói, đập tay, buộc anh ta ngồi ngay ngắn lại. Anh bồ của Liên nghiêm trang hơn, họ cầm tay, nhìn nhau đằm thắm. Liên đang hy vọng vào anh thủy thủ này. Anh đã hứa bao nhiêu lần sẽ tìm cách bảo lãnh cho Liên ra ngoài chữa bệnh... Trong đám thủy thủ tàu này, Liên thấy hắn hiền lành và thật thà và dễ moi tiền nhất.

° ° °

Đến giờ hẹn chính, Lan và Liên đến quán Bạch Ngọc trước ngồi chờ. Quán này không đông khách lắm, đó là chủ ý của chủ nhà để khỏi gây sự chú ý của láng giềng và phường khóm...

Ngồi một lúc hai cô được được đưa lên lầu một cách kín đáo, khách trong quán tưởng như hai cô đã ra về lúc nào không ai hay. Hai tên thủy thủ Đức cũng được bố trí như vậy. Ở trên lầu, họ được đưa vô một căn phòng kín đáo, có nước giải khát, rượu ngoại, trái cây và coi phim "con heo". Không ai để ý tới con Lựu, kín đáo bắt ghế coi lén từ một kẻ hở cửa sổ, không biết bên trong ra sao mà con bé há hốc mồm, đôi mắt lờ đờ và hai chân đứng trên ghế cứ dạng ra, khép vô như đang đánh nhịp theo điệu nhạc.

Dưới nhà, bà Muội bắt một cái ghế ở phòng trong lén nhìn ra phòng ngoài. Bà đâu biết làm gì cho hết thì giờ. Thằng con trai có sắm cho bà mấy bộ đồ mới, theo kiểu trong Nam, áo bà ba vải xoa ngoại, quần xoa đen. Bà cũng đã bỏ cái khăn quấn tóc, mà chải gọn ra sau. Cô con dâu có biếu một cái trâm bằng đồi mồi, bà gài tóc coi gọn ghẽ , văn minh hẳn. Nhưng sự đón tiếp , vui mừng của thằng con buổi đầu cũng nhạt dần rồi. Chỉ hai ba hôm sau, không ai còn biết sự có mặt của bà trong nhà nữa. Thằng con trai của bà, suốt ngày bận bịu công việc cửa hàng, có giấc trưa thì ở miết trên lầu. Tối, sau 12 giờ đêm, đám khách lẻ tẻ trên lầu đôi lúc còn nán trể, hai ba giờ sáng, vợ chồng mới đi ngủ là thường. Còn bà, vẫn còn quen thói ở quê, cứ tám giờ tối là mắt ríu lại, mà 5 giờ sáng, không ai gọi cũng tất bật trở dậy. Bà không hiểu trên lầu có cái gì ở trển mà hết cặp này lên, cặp kia xuống. Lắng tai nghe, bà chỉ nghe những âm thanh ầm ồ như tiếng phát ra trong cái tivi để ở ngoài cửa hàng cho khách xem. Bà cũng thích lắm, nhưng ra ngoài cửa hàng cũng bị cản mà lên lầu cũng bị cản. Anh Cả giải thích:

"Mẹ đừng ra ngoài, cái tivi để chiếu phụ khi máy hát nóng, cần phải nghỉ vài chục phút. Còn ở trên lầu, họ cần yên tỉnh để coi phim."

"Phim gì thế?"

"Phim chưởng. Phim tàu đó, mẹ, đánh nhau, múa võ, mấy cái phim này mẹ coi không tốt. Để bữa nào con thuê mấy cái phim tình cảm cho mẹ xem."

Nói vậy rồi thằng con bà quên đi ngay. Bà biết. Như việc hứa với bà đi tìm thằng em, lo cho nó, bà đã nghe hứa đi hứa lại cả chục lần. Lúc nào anh Cả cũng bận. "Mẹ không thấy con bận bù đầu bù tai sao?" Bà biết. Đối ngoại đối nội

gì cũng con bà. Chị ấy chỉ có cái uy để đó, cái thế cho con bà làm ăn. Mới đầu thấy con giai chìu vợ đến như sợ hãi, phục tòng bà cũng rầu lắm, nhưng rồi cũng phải hiểu ra thôi. Mặc dủ con bà nói từng cặp lên lầu để coi phim chưởng, bà cũng hiểu ra là họ lên làm gì trên đó. Con Lựu, coi như đứa cháu nội ghẻ của bà đã có lần nói gần lộ ra:

"Nội đừng có lên coi, mẹ không bằng lòng đâu."

"Nhưng coi cái gì cơ, bà không biết."

"Coi phim."

"Phim chưởng ra sao?"

"Không phải phim chưởng, phim ...như nào há? À, như bố Bảnh với mẹ của con, như là...con không được nói, mẹ đánh chết."

Nhìn cái mặt thất thần và đôi mắt láo liêng của đứa cháu, bà hiểu. Bà còn hiểu rõ hơn là đêm hôm kia, công an xồng xộc đi vô quán, đòi lên kiểm tra trên lầu thì bà con dâu của bà giọng the thé như chuông đồng:

"Các anh đừng làm bậy nghe. Quán bán hàng, các anh kiểm tra quán chứ không được kiểm tra nhà. Lối làm ăn ở đâu vậy?"

"Chúng tôi công an quận kiểm tra đột xuất, yêu cầu chị để chúng tôi làm phận sự."

"Anh thấy ai đây không? Tôi con nhà cách mạng đàng hoàng, các anh đừng có làm quá chứ!"

Nhìn lên, tấm hình người đàn bà chụp với ông chủ tịch

nước. Công an quận tròn mắt:

"Nhưng là ai đứng bên cạnh chủ tịch..."

"Là má tôi. Bây giờ các anh biết rồi chứ?"

Nhìn nhau, ngầm thỏa thuận, ba anh công an ỉu xìu đi ra. Lát sau, hai cặp trên lầu xuống chuồn ra bằng con ngõ sau. Bảnh cười cười:

"Bà thấy chưa, ở đây an toàn còn hơn sở công an thành phố, lần sau tới nghe."

Bà Muội nhìn tấm hình người đàn bà mà phục quá. Bà ta cũng đã qua tuổi xuân nhưng coi còn sắc sảo lắm. Bà ta cười, coi thiên hạ như pha. Còn ông chủ tịch nước kia, lạ quá, treo ở các công sở, các phường khóm, mà treo ở đây còn công dụng hơn. Để ông ta đứng gác chiếc cổng "gái" là an toàn, ăn chắc quá. Thảo nào, thằng con trai của bà, có hôm thắp hương cúng ông địa, van vái, cũng quơ quơ mấy cây nhang qua tấm ảnh, tít mắt cười. Đứa cháu nội ghẻ đứng bên, dọa:

"Bố nghe, con mách bà ngoại cho coi..."

"Tầm bậy, bố làm gì đâu nào...."

Quán đã trống khách. Chỉ còn cô con dâu ngồi trên quầy, mở ngăn kéo đếm tiền. Bảnh đứng một bên, choàng tay qua vai vợ âu yếm. Sao bà ngắm hoài mà vẫn thấy con giai và con dâu như đôi đũa lệch, so le. Không biết thằng con bà có thấy bà đang ngấp nghé nhìn không, mà nó cúi xuống chòng ghẹo con vợ. Thằng sổ sàng quá. Còn chị con dâu, sao mà đĩ thỏa lẳng lơ, cái tướng này chỉ hút hết sức lực của con giai bà.

Quá mười hai giờ đêm, Bảnh mới tùy từng dịp, mở cửa sau cho hai người khách và hai cô gái đi ra, người cửa trước người cửa sau. Bà Muội lắc đầu hoài. Con cái nhà ai mà khổ quá. hai thằng kia người gì vậy? Chắc là Liên Xô. Hai thằng to cốt đột, hai đứa kia như hai con cá mòi, mấy hồi mà chết sớm. Bà thở ra, bước vô phòng, con bé Lệ trở mình, quờ tay tìm bà nội. Từ ngày bà vô nhà này, con bé đeo riết bà, ăn ngủ gì cũng là bà. Chị Mùi rảnh tay lo phụ ở cửa hàng đắc lực hơn nên vợ chồng Bảnh vui lắm. Còn bà Muội, đêm nằm ôm đứa cháu nội của ai vào lòng, bà ngậm ngùi cay đắng làm sao. Lòng bà không thương đậm đà, đằm thắm như mấy đứa cháu ngoại con con gái bà. Con con Lựu, con bé kỳ quặc quá, nó không muốn gần ai, đi học thì thôi, về nhà, chỉ trốn vào trong góc, hay lẩn chơi một mình, kể cả đứa em, nó cũng ít khi gần gụi. Con bé chị không mụ mẫm như con em, cứ xanh rớt ra.

Bà ngủ thiếp đi, đến khoảng hai giờ sáng, bà tỉnh dậy. Lúc ra buồng tắm sau nhà bếp để đi tiểu, bà thấy bóng con Lựu đi lên cầu thang. Giờ này con bé xuống bếp làm gì? Ra khỏi buồng tắm, bà đứng tần ngần một lúc , cầm không được tò mò, bà bước lên cầu thang.

Phòng trước lầu rộng, trống không, chỉ có một cái giường kê cho con Lựu ngủ, nhưng giường bỏ trống. Bà đi qua một phòng trống nhỏ nữa, qua thêm khoảng sân lộ thiên, đến phòng sau. Đèn trong phòng anh chị cả đã tắt nhưng có tiếng gì kêu rên ở bên trong. Bà ghé tai nghe, qua khe cửa, thấy những lằn ánh sáng chớp tắt chớp tắt, tiếng ì èo rêm rim, bà không thể thấy được gì. Quành qua lối hông để nhìn vô cửa sổ, bà bắt gặp con Lựu đang đứng dạng chân trên chiếc ghế mà mắt dán vào kẻ hở khe cửa.

Bà Muội đi rón rén tới sau lưng con bé, đưa tay đụng vào

người nó. Một tiếng coong khô khan của một vật sắt thép rơi xoảng xuống đất. Bà cúi nhặt, lượm cầm trong tay một cái muỗng cà phê. Con nhỏ bịt chặt miệng, chắc đang tính kêu rú lên.

"Nội hả? Làm con hết hồn."

"Mày nàm gì ở đây thế..."

"Suỵt, nội..."

Bà nhón người, dòm vào khe hở cửa sổ. Choáng mắt một lúc, bà mới nhận ra những hình chớp liên tục trên màn ảnh. Đồ quỷ yêu gì đâu không? Trời đất, thì ra từng cặp lên lầu coi phim là coi mấy thứ này? Già như bà mà thấy mấy hình ảnh kia cũng còn đỏ mặt, vậy mà lúc nãy bà thấy con bé mặt mũi đờ ra, mà tay nó cầm cái thìa để làm gì chứ? Ngó lại, bà thấy con bé đang kéo cái quần tụt dưới mông lên.

Tiếng rên xiết trên màn ảnh, tiếng bà Ngọc Hoa ú ớ, mà thằng con bà thì luôn mồm kêu những lời tục tằn. Chịu không được nữa, bà kéo tuột con bé xuống, không may, con bé kéo luôn cả chiếc ghế đổ đánh rầm. Bên trong máy tắt, giọng con trai bà:

"Ai ở ngoài?"

Bảnh vùng dậy, khoác vội chiếc áo ngủ kiểu kimono, thắt vội giây lưng.

"Đưa súng cho anh."

Bà Muội thấy mũi súng đen ngòm chỉa về phía cửa sổ, bà hét toáng lên:

"Đừng bắn, anh Cả. Bu đây..."

Lạ lùng chưa, kể cả Bảnh và cô con dâu bà mặt mày lạnh tanh không chút ngượng nghịu nào mà bà thì xấu hổ quá. Bảnh mở cửa đánh rầm, bà Ngọc Hoa đứng đằng sau, chỉ quấn một tấm khăn lông cỡ lớn che bớt thân thể.

"Mẹ làm gì ở đây?"

Ngượng quá, bà nổi giận:

"Làm gì hả? Thế anh chị làm gì thế?"

"Ơ hay, chuyện vợ chồng tụi con, má làm sao vậy?"

"Làm sao? Anh chị coi đây, chuyện vậy mà để trẻ con nó nhìn...hừ, vợ chồng chứ có phải giăng gió gì mà làm kỳ quá..."

Con Lựu mặt mày tái mét, đứng núp sau lưng bà nội ghẻ. Bà Muội kéo nó ra đằng trước, bà đưa cái thìa lên.

"Đó, con chị nó bắt chước. Anh chị hỏi coi nó dùng cái thìa này làm gì..."

Giọng bà run lên, muốn khóc. Xấu hổ quá đi chớ. Bà không tưởng được thằng con bà, sức trai trẻ như vậy mà chỉ dùng để phục vụ cho một đứa bỏ chồng mê giai. Mê đến nỗi con cái chẳng ngó ngàng đến. Trai khoẻ và tiền! Bà thấm thía nỗi nhục nhã của mẹ con bà, muốn vươn lên trong cái xã hội bùn nhơ này...

"Bu tưởng vợ chồng anh chị..."

"Mẹ à, thì chuyện vợ chồng nào chẳng vậy. Chỉ tại tụi con

không dè...con nhỏ nó tò mò...."

Bà nguây nguẩy đi xuống. Một lúc bà nghe tiếng con Lựu khóc la trên lầu. Nó bị đòn đã hẳn là tội, nhưng hỏi mẹ nó như thế, làm sao nó không hư. Bà thở ra, xuống bếp lấy ly nước uống cho dằn cơn tức, chị Mùi, chừng như cũng biết chuyện, hỏi:

"Bà chưa ngủ hả bà..."

"Ừ, giời nực là nực...."

Lắng tai nghe tiếng con Lựu khóc tru tréo, chị Mùi lắc đầu:

"Tội nghiệp nó lắm, bà. Có lần cháu còn bắt gặp nó với thằng Hiếng, hai đứa cùng coi, trong làm gì tụi nó bắt chước nhau làm như vậy..."

"Chuyện này lâu chưa?"

"Dạ từ ngày cậu Bảnh đem mấy cái phim đó về chiếu, con Lựu rình coi riết rồi hư..."

Bà hỏi lần chị Mùi ra được nhiều chuyện, chồng chị ấy bị tù như thế nào, chị ấy bỏ chồng ra sao. Chuyện con Lựu đi chơi với bọn bụi đời, coi phim lén và ảnh hưởng đủ chuyện, chuyện thằng Hiếng lâu lâu bị con Lựu dụ, nhưng chuyện của chị và Bảnh thì chị dấu biệt. Chị Mùi còn tiết lộ thêm trước đây Bảnh kiếm được nhiều tiền nhờ "đi khách" với bọn "bê đê". Bê đê là cái gì, chị Mùi phải giải thích mãi bà mới hiểu.

"Cậu Bảnh hay hẹn khách ở sau con hẽm này, bà. Trước đây hẽm này do bọn xì ke chiếm đóng. Sau phường dẹp nhưng thỉnh thoảng họ vẫn lén lút "chích choác" ở đây.

Cái hẽm sau, bà biết, gần như bỏ không. Mấy căn phố ở đây không ai dám dùng hẽm sau để đi vào nhà, bất cứ giờ nào cũng có thể xẩy ra chuyện bất trắc.

Đêm, bà Muội trằn trọc mãi. Anh Cả sống thế mà thằng em thì chui rúc ngoài bến xe, nay no mai đói. Không được, bà đã biết cách ép anh chị ấy phải lo cho thằng em.

Không biết canh mấy nữa, ở thành phố không có tiếng gà gáy cho bà đóan. Nhưng lúc bà thiếp ngủ thì ngoài đường tiếng xe cộ bắt đầu nhộn nhịp.

Mấy ngày sau, Bảnh mời công an khu vực tới nhà "nhậu", nhưng không phải "nhậu suông, mà có công tác:

"Cái hẽm đằng sau "nhộn" lắm. Tụi xì ke, ma tuý thường họp ở đây, tui muốn giúp cậu về mặt an ninh này."

"Tui rất nhiều việc, ông biết đó. Nếu ông phụ tui lo an ninh con hẽm sau này thì tốt quá."

"Không những đã an ninh mà còn...có tiền uống cà phê lai rai..."

"Nói coi?"

"Tôi tính cho thằng em nó đặt cái bàn may nhận mối may và canh giữ hẽm luôn. Làm cửa trước, bắt cây dựng một căn gác, nhưng phía sau để thông cho mọi người đi ra đi vào chứ không bít hẽm, thằng em tui ở trên gác..."

Bảnh dúi vào túi cảnh sát khu vực một cái phong thư. Công an khu vực ơ thờ...

"Được, làm sao thì làm đừng để tổ dân phố phản ảnh là được."

"Tui biết cách mà, cậu yên trí đi."

Bảnh có gặp sự phản đối của bà Ngọc Hoa, nhưng cũng điều đình dễ dàng thôi.

"Mẹ đã ngõ lời, vợ chồng mình không tính thì mẹ buồn, bà đòi ra Bắc lại..."

Trong thâm tâm bà Ngọc Hoa, không mong gì hơn là người đàn bà nhà quê đó đi đâu cho khuất mắt. Nhưng rồi cũng gượng lời.

"Tùy anh, nhưng đừng làm quá tui không nhịn nổi đừng trách..."

"Biết, anh biết mà..."

Bảnh đã quen nịnh vợ. Còn biết cách làm hạ cơn hỏa trong lòng bà Ngọc Hoa nguội rất mau. Và mỗi lần như vậy, câu chịu phép của bà là:

"Đồ nham nhỡ...Con khỉ."

Mắng vậy rồi bà tự cười thầm. Bảnh giống con khỉ thật, người da thịt trắng bóc mà lông lá mọc vô trật tự lắm. Hỏi, Bảnh trả lời tỉnh bơ:

"Có lai là lai tây chứ không phải lai khỉ đâu. Chuyện này phải hỏi bà già, dạo đó tây đi lùng vùng quê, "càn quét" dữ lắm, mà bà già là gái quê xinh xỉnh là xinh..."

Vậy là êm, chỉ chừng một tuần sau, một căn gác lửng dựng

chiếm con hẽm, nhưng phía dưới căn gác, chỉ có hai cổng đóng bên ngoài, còn bên trong thì tuồng luông, cho bà con trong xóm ra vào... Trước cửa có một bảnh hiệu "nhận sữa quần áo" nhưng máy may thì để tận trên căn gác. Cậu em trai kế của Bảnh là Bao, nghiểm nhiên ngồi trấn thủ căn nhà chiếm đường hẽm này. Thêm một cái bảng "bán bánh cuốn nhân thịt", do chính bà Muội sáng sáng ngồi tráng bánh bán. Bàn ghế thấp kê dọc theo con hẽm, rồi từ từ thêm cà phê lề đường sáng sớm, và chè buổi tối.

Không lâu, phía sau con hẽm biến thành một nhà chứa bình dân, tối tối ghế nhỏ được thu dọn để thế vào ghế bố, ghế bố dựa tay, dành cho những kẻ ít tiền không vào được cửa trước. Họ không được coi chiếu phim, nhưng họ coi phim sống, tự diễn, tự đóng và tự cùng xem. Con Lựu, từ ngày bị đòn không béng mãn lên lầu coi lén nữa, những tuồng phim sống sau hẽm cũng hấp dẫn không kém. Con Quê, mới đó mà đã rạc rày quá, có lúc ế, nó cũng đành nhập vào đạo quân bình dân trong sau con hẽm này.

Bà Muội coi như đã vững vàng, đang nghĩ cách đem vào Nam đứa con thứ ba mà không làm phiền chị con dâu vì dạo này, trước nhà và sau hẽm đã có sự canh tranh, chị con dâu khó chịu với mẹ con bà ra mặt, đến nổi Bảnh phải thu xếp:

"Mẹ làm gì cũng từ từ, vợ con nó thấy bị ép nhiều rồi..."

"Giời ơi, những khách có tiền nào thèm cái xó sau hè. Bao nhiêu miếng ngon, anh chị ăn hết, có chút cặn chút xái cho mẹ sống, em sống mà chị ấy cũng ganh sao?"

"Khônbg phải vậy đâu mẹ, nhưng đây là nhà của vợ con, mình đang nhờ..."

"Nói nhờ là mẹ không bằng lòng. Việc làm ăn phát triển phía sau là do thằng Bao chịu khó, do mẹ chịu khó. Anh sợ vợ thì cũng sợ vừa vừa thôi chứ!"

Sự sứt mẻ là hẳn nhiên rồi. Bà Muội, mới từ Bắc vô, quê mùa và thật thà như đếm thế, mà chỉ nháy mắt, đã trở thành một người hoàn toàn khác hẳn. Bà đã biết ăn vận theo thời, áo thêu, quần đen, thỉnh thoảng còn diện đồ bộ hoa hòe hoa sói nữa. Trên đôi môi đã kéo da răn rúm xung quanh, bà tô son đỏ chót. Chiếc khăn vấn tóc đã vứt đi, bà cũng đi phi-dê tóc cao lên, và kẻ lông mày thật đậm trên đôi mắt đã sụp mí. Anh con thứ thì:

"Mai mốt con làm nhiều tiền, con đưa bu đi cắt lại đôi mắt là trẻ ra..."

"Ối giời, mẹ già rồi, còn đẹp với ai nữa..."

Nói vậy nhưng bà cười tít mắt. Anh con thứ tên Bao cũng cười nhưng lắc đầu. Chịu thôi, miền Nam ghê thật, anh Bảnh mình thay đổi đã đành, mình thay đổi đã đành, còn bu...sao có thể thay đổi nhanh như vậy được. Ai dạy bà mà bà đã biết cầm đầu hụi tháng, hụi ngày với mấy cô gái điếm. Nhớ lại mà tiếc, lúc bu tóc vấn khăn, ăn trầu, áo nâu quần thâm, tuy trông quê mà bu anh đẹp theo dáng quê, còn bây giờ, cái tỉnh thành trong cái dáng quê, trông người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm, bu anh trong mắt anh nhẹ thể đi nhiều quá.

Nhưng thôi. Suy nghĩ chỉ làm nhức đầu. Ăn cái giải gì mà suy với nghĩ. Cứ sống, coi người ta sao mình vậy. Người ta sao mà mình không vậy thì cũng không tồn tại được. Anh còn phải vươn lên nữa, không hơn thì cũng bằng anh Bảnh mới chịu được.

"Mày làm gì thì cũng từ từ, chị mày mà giận lên là "bể" hết. Tao cảnh cáo mày trước."

Bảnh cũng rõ tham vọng của người em, nói. Không phải dằn mặt đâu. Bao cũng hiểu, cũng đã chứng kiến cơn điên khùng của bà chị dâu. Nhưng thây kệ, tới được bậc thang nào thì cứ bước cái đã, khi nào hụt chân hãy hay.

Chương 8

Không gì vui hơn, đối với dân bụi đời, bằng ngày rằm tháng bảy. Dân có tiền, nhất là giới làm ăn, mua bán, đến ngày này phải cho cô hồn ăn. Cô hồn chỉ hửi hơi, nhìn khói nhang chớ không ăn đồ cúng. Dân Sài gòn tấm tắc "cô hồn hiền khô, không như các đảng ...cộng sản". Nói lén với nhau thôi, công an mà nghe được thì có cúng mười mân, cô hồn cứu cũng không kịp.

Ngày này, dân bụi đời, trẻ hè phố nôn nao từ sáng sớm. Họ không đi lẻ tẻ nữa. Cứ từng nhóm đi qua các nhà cao, các cửa hàng. Cúng cô hồn thì phải cúng trước cửa nhà, cô hồn không vô nhà ăn cổ cúng được, nhà nào cũng có ông địa ếm hết, ai cấp giấy chứng minh nhân dân cho mà vô. Đối với dân bụi, ông địa dễ thương hết biết.

Chị Bảy cà tong đếm đếm , tính tính. Từ đầu đường tới cuối đường toàn cửa tiệm không à, thấy ham quá. Đối diện trước mặt thôi, tiệm cô Tâm, năn ngoái cúng một bàn thịnh soạn. Con gà luộc béo mướt, thịt vàng mịn, loại gà gái tơ nhìn biết ngay. Rồi cả con heo quay, bánh trái, gạo muối bánh tráng, có cả mía ghim nữa. Năm nay hẳn còn lớn hơn, nghĩ mà lòng rạo rực. Nhưng mình quen mặt rồi, hơn nữa, cô Tâm tốt quá trời, cổ làm ăn được, có của nhưng thương người nghèo. Bữa nào có tiệc, đãi bạn, dư cả thùng đồ ăn, chính tay cô bê qua, chia người này một ít, người nọ một ít."nhà bụi" nào có con đau ốm hay chết, cô hay ưa giúp. Tiệm của cô đông khách lắm, bà nào vô ra cũng đẹp, đeo giây chuyền, cà rá chấp chới. Đồ giả đó. Biết làm sao được, bọn tiểu yêu giựt dây chuyền, bông tai trên con đường này đông như kiến và dai như đĩa. Thời buổi này, cướp giựt được một thứ nữ trang thiệt cũng như mò kim dưới đáy biển. Bởi vậy mới kẹt cho chị Bảy cà tong. Bỏ thì tiếc quá, đêm nằm ngủ không được, phải có cách chi để

cùng bọn con nít xông vô, bợ lẹ con gà mái tơ mà không sượng sùng... Chị Bảy cà tong suy nghĩ đủ cách.

Buổi trưa, thằng Hôi đi vô công viên tìm bọn Lai Phá. Chỉ có thằng Lai đang nằm trên cỏ, dưới một gốc cây lớn. Nó đắp tờ báo lên mặt nên không biết ngủ hay thức. Thằng Hôi tới gần:

"Gâu".

Thằng Lai không nhúc nhích.

"Gâu...Gâu...Gâu..."

"Đ.M. Vặn cổ chết giờ. Cút."

"Hi hi, có vặn con...ông đây...hi hi..."

"Ê, bỏ ra. Ông chết bỏ con nghe con ơi...là con ơi!"

Thằng Lai vùng dậy. Vậy là có màn chạy đuổi nhau, chân đá cái này cái nọ, đá cả mấy đứa con nít đang họp nhau chờ giờ xuất quân xuống đường đi cướp đồ cúng cô hồn. Mấy đứa con nít chửi loạn xạ. Chị Bảy cà tong xốn con mắt:

"Đồ dịch vật, động mồ động mã ông cố nội mày há?"

Thằng Lai Phá không có vừa:

"Ông cố nội bà động mồ động mã chớ ai vô đó."

Mấy đứa con nít bỗng la lên:

"Tới rồi. Tới tụi bây ơi."

"Hoan hô"

"Nhào vô. Anh em, nhào vô..."

Chúng vừa la vừa chạy. Chị Bảy cà tong giựt vội đứa bé trên tay một chị bụi đời:

"Mượn nó nghe. Bà dắt đứa kia ..."

"Nhớ chia phần cho nó, nghe..."

"Nghe rồi cha, má nó ăn chớ nó ăn cức gì...ha..."

"Ở đâu vậy?"

Thằng Lai Phá hỏi.

Thằng Hôi kéo tay bạn:

"Từ từ mày ơi. Quán Bạch Ngọc. Người ta chỉ mới bày bàn, còn cúng kiếng lạy lục lâu lắc lắm. Tàn một tuần hương chờ trặc cổ luôn."

"Biết. Nhưng tao phải nghía xem nên đứng ở chỗ nào, cách nào để phóng tới lẹ nhất. Tao phải bê cho được con gà. Năm ngoái, mất cơ hội này tao còn tức anh ách đây. Thằng "đĩ đực" mặt thấy ghét lắm, nó canh giỏi dễ sợ, chỉ cái nháy mắt là bê gọn mâm vô nhà, đóng cửa."

"Mày đừng lo. Có tao, thằng cha đó tao coi như con dế."

Dạng hai chân ra cho bạn coi, thằng Hôi vênh mặt. Tin tưởng được, hai đứa rời công viên. Xuống tới đường, gặp hai con bà chòi Quynh và Đuông, ồn ào nhập bọn, kéo

nhau tới trước quán Bạch Ngọc.

Đồ cúng đã bày xong xuôi. Bà Muội vẫn chưa hài lòng. Bà đi ra đi vô, đem thêm cái này, bày thêm cái nọ. Con gà mái tơ hay mái dầu không biết, béo ngầy ngậy, cái phao câu chỏng lên mươn mướt. Rồi đầu heo quay, thịt ba rọi luộc hồng đào, cả một mâm đậu phụng luộc, mía chặt khúc, khoai lang, khoai mì, bánh tráng, hột nổ xanh đỏ. Bà Muội càng ngắm nhìn càng phục. Dân trong Nam bảnh thiệt, ở ngoài quê bà, người sống còn không có mà ăn, có đâu nghĩ tới cô hồn mà cúng kiếng. Vậy mà mấy ngày trước, chị con dâu hỏi nhờ bà lo vụ cúng kiếng, bà trả lời:

"Được, để mẹ lo tất. Ở ngoài, năm nào mẹ cũng cúng cô hồn lớn lắm!"

Lo cũng dễ thôi. Có tiền mua tiên cũng được mà. Bà phải hỏi mò chị Mùi mãi, rồi nhờ chị Mùi đi mua đồ. Mâm cỗ bà bày gọn bưng, hương khói trông linh đình uy nghi lắm. Vợ chồng Bảnh còn đang lo ăn mặc chỉnh tề...Lạ quá, cộng sản vô thần mà sao cái chị con dâu này, thôi thì đủ món, cầu nguyện, cúng kiếng, lóng này còn bày đặt ăn chay tháng hai ngày. Thường ngày chị ấy ăn nói bát nháo lắm, giận thì chửi rủa tục tằn, như sẵn sàng cầm dao giết người, nhưng khi cầu nguyện trông thành khẩn làm sao. Bà chờ hơi lâu mới thấy vợ chồng Bảnh xuống tới.

"Xong chưa mẹ?"

"Ối giời, xong từ lâu chứ nị. Anh chị "nễ" đi. Nhớ van vái, khấn các ông các bà, các oan hồn còn nhỏ, các cô chúa cậu trạng, xin họ giúp đỡ cho mà "nàm" ăn!"

Đám con nít và mấy chị bụi đời bồng con đã đứng vòng trong vòng ngoài, gần như bao kín chiếc bàn, chừng đó cặp

mắt như đổ dồn vô cái phao câu "nõn nà" của chị gà mái, mặc dù ai cũng biết chỉ có một lô độc đắc.

"Này, mấy người lui ra,lui ra cho người ta cúng.Lui."

Giọng Bảnh sang sảng. Miệng nói tay gạt bớt mấy đứa trẻ con muốn tới gần hơn để hít mùi thơm của thức ăn. Thấy mặt thằng Lai nghinh nghinh, Bảnh không dằn được.

"Cả mầy nữa. Nhìn cái gì?"

Thằng Lai không trả lời. Thằng Hôi hỏi thằng Lai:

"Ê mày nhìn gì vậy?"

"Tao nhìn cái phao câu con gà..."

"Ủa, mầy nhìn cái phao câu sao ổng tưởng mày nhìn ổng... Lạ hén?"

"Gì mà lạ mầy. Bị cái mặt ổng giống cái phao câu. Mày nhìn coi đi, giống dễ sợ... hi hi..."

"C...tao thấy không giống, thua cái phao câu con gà xa, không so sánh được mầy ơi. Có mà giống cái phao của tao đây nè..."

Mặt Bảnh xạm ngắt, biết mình phun lỡ miệng rồi. Nhưng bà Muội không biết trời trăng mây nước ở đây, nên buột mồm chửi:

"Tiên nhân con nhà ai mất dạy thế."

"Hi hi, coi cái phao câu của con Quynh sao văng ra đằng kia..."

Thằng Hôi sừng sỏ đưa tay chỉ vào mặt bà Muội. Con Quynh bụm chặt quần lại:

"Cái phao câu của tao mà xấu vậy thì chết đi cho rồi mày ơi, còn làm ăn dách gì được...Khóc hà...hu hu...".

"Quân mất dạy. Bà kêu công an tóm cổ chúng mày...."

Con Quynh lùi lại, kéo tụt cái quần xuống, làm bộ sợ hãi:

"Lạy bà đi con, lạy bà đi..."

Thấy bà Muội hùng hổ xông tới, thằng Lai tiến lên dang hai tay:

"Bà làm gì? Hả...ông thì...suỵch...một cái..."

Bà Ngọc Hoa chen vô can:

"Thôi mẹ à, kệ tụi nó."

Quay lại bà nạt:

"Tụi bây vừa phải thôi nghe. Muốn phá phải không?"

"Ê, tụi tui đứng coi chớ có ai làm gì...khi không chửi người ta mới cạy miệng người ta...Đứng coi không được sao."

"Thì đứng xê ra. Có xê ra không?"

Giọng bà Ngọc Hoa oang oang mà có một chút uy nên bọn trẻ cũng ngán, lùi ra một tí. Bà Muội mặt mũi còn tái ngắt, miệng lầm bầm nguyền rủa:

"Đồ con nít quỷ, tiên sư chúng mày."

Hai vợ chồng Bảnh đứng trước bàn cổ, đốt nhang, lâm râm khấn vái. Đám bụi đời và tụi trẻ đứng yên giương mắt nhìn. Con Đuông nói nhỏ với con Quynh:

"Mày thấy không, thằng Bảnh nó lạy tới ba tay...Mày thấy cái thằng mặc quần ưa khoe của...dỏm."

"Kệ người ta mày."

"Coi con mẹ khấn gì mà lâu lắc...ườm...xin một trăm, một trăm phần trăm em ơi xin một trăm phần trăm anh ơi xin một trăm phần trăm ...ườm...xin cái phao...câu là xin cái phao... Hơ, xong rồi."

Con Đuông lảm nhảm không ngừng miệng. Tới lượt bà Muội đứng trước bàn thờ, bà còn khấn lâu hơn nữa. Đầu tiên, xưng tên xưng tuổi và số phẩm vật cúng kiến, rồi cầu xin đủ thứ. Đang còn cơn giận ứ trong cổ, bà cũng cầu xin cô hồn vặn cổ bọn con nít ranh đang đứng lảm nhảm nhại bà. Muốn cho linh ứng bà phải lạy cô hồn ngày hôn nay về đông đủ đứng bốn hướng đông tây nam bắc. Vậy mà hễ lạy hướng nào cũng bị bọn con nít ranh đứng, gật đầu nói bậy bạ. Bà giận và nực đến độ mồ hôi rịn đầy trán.

Bảnh thấy găng quá rồi, phải nhảy vào. Hắn ôm lấy tấm thân đồ sộ của vợ đang muốn nhảy chồm chồm:

"Thôi em. Anh biết rồi. Lỗi tại anh cả. Em đừng giận nữa, thương anh đi mà..."

"Thằng em anh nó chửi tôi mà anh im như thỏ dế. Phản hả? Phản tôi là tôi không để yên."

Bảnh quay sang mẹ:

"Thôi mẹ. Mẹ vào nhà đi. Vợ con nóng tính nhưng tốt lắm. Mỗi người nhịn một chút có được không?"

"Thì vẫn nhịn...mày thấy, ai làm gì chị ấy."

"Sợ thì cũng sợ vừa vừa, hèn thế!"

Thằng em hằn học. Bảnh thấy nếu không quyết liệt sẽ xẩy ra to chuyện lắm. Anh bèn nhảy lại tát cho thằng em một bạt tai.

"Mày dám hỗn với chị dâu mày hả? Mày muốn yên thì xin lỗi chị ngay. Tao uýnh chết mày."

Bà Muội muốn rớt nước mắt vì nhục. Nhưng Bảnh nói đúng, muốn yên cũng phải hòa hoãn và làm vui lòng chị ấy thôi. Lỗi tại bà, đã dặn lòng nhịn nhục mà sao không nhịn được. Bà đưa tay gạt lệ. Thấy mẹ, Bao cũng chợt hiểu ra, bèn nghe lời anh:

"Chị bỏ qua cho em, em nóng bậy."

Bao bỏ đi. Bà Muội âm thầm cùng chị Mùi dọn dẹp trong khi Bảnh quàng vai dỗ dành đưa vợ vào nhà, lên lầu vào phòng riêng dỗ tiếp. Bảnh hiểu được một phần cơn giận bất ngờ của bà. Đêm qua, lỗi ở Bảnh, bao nhiêu sức lực dồn hết cho một em, nên đã không làm bổn phận hàng ngày với bà Ngọc Hoa. Làm thế nào được, con nhỏ mới vô nghề, thân hình còn non nẻo, nếu anh không hưởng thì mai đây vùi dập đời hoa, uổng công anh dụ dỗ lắm. Lệnh của anh Tư chánh sở, bao thuê một em còn mới giá bao nhiêu cũng được, nghĩa là bông hoa mới một vài lần ong bướm ve vãn...Chỉ có xui một điều, anh lén lút một thời gian

"ngắn" với em ngay cái ghế bố sau hẽm và chuyện không qua mắt thằng em. Đêm, dọn quán đã khuya mà bà vợ còn đòi ngọ ngậy anh đành phải khất, hẹn đêm sau "tranh thủ" làm bù. Ba bốn lý do trọng đại như vậy, bà Ngọc Hoa không nổi hung lên sao được...

Ngồi lì bì một đống trong căn nhà chiếm hẽm thông thương mặt trước ra mặt sau, bà Muội còn tủi thân, lâu lâu kéo vạt áo chặm nước mắt.

"Bu còn khóc gì nữa. Hãy gượm. Con kiếm thêm một ít tiền nữa rồi tính, không thể ở nhờ nhục nhã này mãi được."

"Chị ấy là con nhà mà "nàm" sao lại ăn nói bậy bạ thế?"

"Con nhà? Ừ thì cũng con nhà năm cha bảy mẹ chứ nhỉ? Bu đừng trách con, có bữa con không nhịn nổi."

"Lúc này không nhịn nổi cũng phải nổi. Muốn "rì" cũng phải có tiền con ạ."

"Con sẽ có tiền, nhưng không hèn như anh Cả đâu. Con sẽ lấy vợ cưới hỏi đàng hoàng cho anh ấy mở mắt ra."

Bao đang cầm ly nước lạnh trên tay muốn ném cho bể tan cơn giận dữ nhưng anh gượng lại được. Bà Muội uể oải cầm cây chổi trở ra mặt tiền quét sạch sẽ. Không còn ai ở đây nữa. Dân bụi đời, đám trẻ con mất dạy làm bà đang còn giận tràn hông, đã kéo nhau đi chờ chực đám cúng cô hồn khác. Cả con đường Tự Do, suốt một ngày rằm tháng Bảy không nhà nào không cúng cô hồn. Tiệm này muốn lấn lướt làm linh đình hơn tiệm kia...Chị Bảy cà tong đang chực trước cửa hàng cô Tâm:

"Giờ mới cúng hả cô?"

Chị nhìn cô Tâm dọn bàn, hỏi, cười cầu tài.

"Chị bế con ai thế, chị Bẩy?"

"Chả dấu gì cô, con nuôi tui mới xin. Cái con mẹ kinh tế mới về không biết ăn cái giống gì mà đẻ hoài, năm một. Thấy nghèo nuôi không nổi muốn cho tui xin. Xin rồi mới lo, biết là mình cũng nghèo, nuôi nó không nổi."

Biết mấy đường "mánh" của dân bụi quá, cô Tâm chỉ cười cười mà không bắt vô thêm chuyện.

"Cô yên tâm cúng đi. Em canh thì không có đứa nào dám phá."

"Dẹp bà đi, phách chó nữa."

Nhìn qua, chị Bảy thấy thằng Chín Bù Lon ngó chị chằm chằm. Kỳ phùng địch thủ của thằng Hai Nuôi con trai chị đây mà. Chị cười tẽn tò:

"Có cậu là yên hết. Dạo này cậu "mần ăn " ở đâu?"

"Ở đâu bà hổng cần biết, nhưng sẽ ở đây nè."

Có Chín Bù Lon không ai dám tới gần thật. Nhưng khi nhang tàn, chị Bảy Cà Tong giả lã với cô chủ:

"Cô Tâm cho cháu xin chút lộc...Nè con, tới cô Tâm thương."

Nài thêm, nài thêm nữa, chín Bù Lon nực, nhưng cô Tâm thì vui vẻ cho. Chị Bảy cà tong hí hửng một tay xách nách đứa bé, một tay cầm bịch ni lông tộng đầy đậu phọng,

khoai lang, mía khúc, thêm hai quả trứng và miếng thịt luộc trở về công viên. Nhóm thằng Lai đang nhậu nhẹt tưng bừng với thịt đầu heo quay, gà xé chấm muối tiêu, nghe mùi phải riệu nước miếng...

Chị Bảy cũng bày phần mình ra cỏ. Hai ba chị bụi đời khác cũng góp phần giật "cô hồn" vào. Họ cũng ngồi quây quần ăn uống ngon lành, thấy đời sống dễ dàng và những lần đói khổ, chạy vạy coi như pha. Các cô hồn thấy thương quá, họ đâu có ăn uống gì. Nhờ cô hồn mà dân bụi có một ngày no nê, hên còn ê hề gà thịt. Ngày nào cũng có cúng cô hồn, cô hồn sẽ đỡ cho họ thì đã không ai chết đói. "Cô hồn các đảng", sao nghe chữ "cô hồn" thì thấy thương mà tới chữ "các đảng" thì ghét dễ sợ!

Ăn nhậu, phá tán một hồi, bọn thằng Lai Phá kéo nhau đi nữa. Còn dãy phố phía dưới luôn luôn cúng vào buổi chiều. Phải tính tới cái bàn nhà cô Tuyết, dọc các tiệm thêu, quán sơn mài. Có mấy nhà cũng buôn bán nhưng họ là cán bộ, chỉ cúng cô hồn bác Hồ thôi, chứ không cúng cô hồn khác nên ngày rằm tháng Bảy nhà cửa êm re. Êm re chớ, cô hồn Bác thì còn sợ cô hồn nào dữ dằn hơn nữa! Vậy chớ thằng Lai đi ngang qua mấy quán này cũng nhổ một bãi nước bọt, đưa tay làm dấu bùa xui cho bõ tức chơi. Bọn con Quynh, con Đuông còn làm cử chỉ tục tĩu hơn nữa, công an mà thấy là có chuyện.

"Tao cầu tháng nào cũng cúng cô hồn tụi mình đỡ biết mấy."

Con Đuông nói.

"Thôi mày ơi, buôn bán khổ lắm, cúng cô hồn một năm một lần chớ mấy bả cúng cô hồn sống ngày một. Mày thấy mấy thằng khu vực ở đây không? C...nó còn ăn được huống chi

tiền!"

"Cầu con vợ nó đẻ con không có lỗ đít".

"Cũng không có lỗ đái luôn!". Con Quynh thêm.

"Không được, phải có lỗ đái để tụi nó đẻ con gái thì đi làm đĩ, còn con trai thì...thì gì tao nghĩ không ra..."

"Bê-đê luôn!"

"Hay. Mày giỏi ha Lai..."

"Giỏi chớ sao không? Không giỏi sao làm chồng tụi bây được, há, hai con vợ."

"Ông cố tổ mày chớ vợ."

Cứ đùa bỡn, nói tục nói tĩu, bọn thằng Lai Phá được một ngày đi rong, rình cướp giựt với nhau thức ăn cúng cô hồn. Đêm đến thằng Lai đem hai "con vợ" ra bờ sông, tìm một góc kín để ngủ. Chuyện gì thì tụi nó cũng biết hết rồi. Hơn nữa, con Đuông cứ bắt chước cô Tuyết, cô Mai Bắc đi cái đít nhoi nhoi, cũng làm thằng Lai xốn con mắt lắm. Lâu lâu cũng phải như người lớn. Coi ở công viên thì biết. Lúc tối, thôi thì mọi người mạnh ai nấy ngủ, nhưng giấc khuya, đi qua đi lại rón rén như âm hồn, rập nhau loạn xà ngầu như gà trống với gà mái. Trò chơi của tụi nó là nửa đêm kéo nhau đi nhìn, nhìn đã đời rồi thì cũng bắt chước. Nhiều lúc vật lộn với hai con bà chòi này mệt hết hơi luôn.

Bữa nay cũng vậy, vừa trãi xong chiếc chăn mỏng ra cỏ thì con Quynh đã lấy ra một chai rượu rum nội hiệu Bông Lúa. Chúng nó đang ở trong tranh tối tranh sáng do ánh đèn xa từ ngoài lộ rọi vào. Thằng Lai ngồi giữa hai con vợ.

"Hai con vợ rót rượu cho chồng đi..."

Thằng nhỏ nói tướng nói phét mà sao dỡ ẹc. Uống vô có mấy ly là say lúy túy. Hai con bà chòi đè nó xuống, lột quần áo nó ra, cùng ôm lấy nó và lăn vào bụi rậm.

"Ê Lai, mày đừng làm vậy, mày bắt chước ai...?"

Giọng thằng Lai lè nhè:

"Ông Bảnh chớ ai, khi cặp với thằng bê-đê..."

"Ông nội mày Lai. Cha mày, con mẹ mày..."

Con Đuông chửi luôn miệng trong khi con Quynh sốt ruột chờ. Nó cũng la lên:

"Ông cố nội tụi bay!"

Không đứa nào nhìn thấy sau bụi cây có mấy cành nhỏ lay động. Thằng Bò. Nó bò đi mà nước mắt cứ ứa ra. Sao vậy? Nó không hiểu sao mắt nó cay và nước mắt chảy. Ép người xuống đất, cằn ra một khoảng đất trống, nó đụng một người nằm ngủ. Không cần biết đàn bà hay đàn ông, nó lăn vô.

Người đàn bà điên. Bà ta đắp một cái chăn mỏng phủ kín người. Bà ta không mặc quần. Thằng Lai bắt chước y hệt như thằng Lai Phá và nó nghe người đàn bà kêu ư ử như con heo. Lúc này bà ta có điên không vậy? Bà ta hùng hổ quá, vật thằng bé nằm ngữa ra và đè nó, nhồi nó như một con mèo giỡn với cái xác hấp hối của một con chuột. Thằng Bò muốn trốn chạy cũng không được nữa.

Đâu đó trên sông, chấp chới một vài ánh lửa từ các ghe

buông neo. Một ông già bụi đời ngủ không được, ông đứng dậy rảo quanh một vòng rồi ngồi im lìm trên chiếc ghế đá y hệt như một bức tượng. Văng vẳng tiếng trẻ khóc trong một hốc tối nào đó và giọng đàn bà vừa dỗ vừa càu nhàu. Một vệt sáng chiếu dài trên sông rồi tắt. Tàu hải quân đi tuần tra, bắt buôn lậu và gái nhảy tàu... Mấy con mèo hoang bắt đầu đời sống của chúng. Giờ của đêm. Giờ sống dậy của dân bụi. Giờ làm ăn của "gái" trên sông. Cũng là một loại cô hồn không bao giờ được cổ cúng xôi thịt, mà chỉ bán thịt để mua xôi.

Bên kia là Thủ Thiêm, buồn thảm, tăm tối, như không có sự sống ở đó, mà là một cõi âm ty, nằm cách ánh sáng thành đô có một bước chân sông.

° ° °

Thằng Bò tưởng đã đi đứt đời sau cơn sốt nóng lạnh kéo dài tới ba bốn ngày. Trong cơn vật vã, run lập cập nó đã thấy ông bà ông vải dang tay đón, nhưng rồi nó qua được.

Cũng nhờ cái ông già Miên, làm gác- dan cho một cơ quan gần đó, nhân đi tản bộ ngang qua, thấy nó nóng lạnh liên hồi nên thương tình, đem dấu ở một nhà kho trong cơ quan. Thấy chết phải cứu. Ông Trời (A La) dạy vậy. Nhiều lần trong cơn sốt mê man, nó thấy lại cảnh mụ đàn bà điên đang dày vò nó, nhào, nặn, vật lên vật xuống như con mèo vờn chuột trước khi giết. Nó kinh hoảng la lên, mồ hôi vã ra như tắm. Bừng tỉnh, chỉ có ông già người Miên ngồi bên, miệng khấn A-La liên hồi.

"Mầy đã đỡ nhiều chưa? Đi được chưa?"

Ông già người Miên sốt ruột dục giã. Cũng kẹt cho ông lắm.

"Đây là cơ quan, cấp trên biết là tao văng luôn nồi cơm, mày phải hiểu...tao thương người nhưng cũng phải thương thân tao..."

Ông già hỏi nó lẩm cẩm nhiều thứ lắm:

"Ít nhất cũng có người đẻ ra mày, có ai từ trong đất nứt ra đâu. Mày tệ quá, không còn nhớ gì hết. Còn họ hàng? Cũng không biết nữa. Thôi chịu thua luôn!"

Thằng Bò ghét ai hỏi về cái khoảng đời trước tối hù của nó. Đen như mực, nó không hề nhìn thấy gì hết. Ông già ưa khoe, từ đời ông cố nội đâu còn ở bên Miên cũng đem ra kể, đố nó có lọt vô tai một câu. Chỉ có câu "mày lo mà ra khỏi đây, không lôi thôi cho tao" là thằng Bò không những lọt vào tai, mà làm nó buồn buồn trong bụng nữa. Cũng phải đến lúc ra khỏi đây thôi, ông già sợ quá, lì cũng không xong. Nó còn nuối tiếc nhìn lại một lần cái giường bố nó được nằm trong mấy hôm nay. Nó ghen tị cả với con chó đang nằm lim lim bên chân ghế. Phải rồi, ước chi nó làm con chó, còn có một chỗ ngủ yên thân.

Đầu nó còn choáng lắm nên khi ra ánh sáng, nước mắt sống cứ ứa ra và nhức nhối khó chịu quá. Đau ốm bệnh tật, chưa vật chết thì thôi, còn cựa quậy tay chân được là phải bò lết kiếm cái mà ăn. Nực nội gì đâu, nó tru lên mấy tiếng cho hả dạ. Nó chợt nghĩ ra là nó ngu. Nếu bọn thằng Lai quanh quất đâu đây, chúng sẽ kéo tới và hành khổ hành sở nó. Có một chỗ có thể nằm nghỉ được, thềm nhà cô Tuyết Chà. Nó bò nữa.

Leo lên được bực thềm, sát cái cửa sắt đóng im ỉm thì thằng Bò muốn sốt trở lại, nó tung cái chăn cũ của ông già Miên cho đắp lên người và nhắm mắt, mệt nhọc. Có lẽ nó ngủ thiếp đi rất lâu, khi tỉnh dậy, thấy bóng chiều đã vây kín,

cơn sốt cũng tự nó hạ dần...Nó nghe bên trong nhà lớn tiếng:

"Không. Tôi không cho anh đi đâu hết. Muốn phụ bạc, chơi qua rồi chạy hả? Chạy không nổi với con này đâu."

"Em giữ anh hai ngày rồi, em muốn làm gì?"

"Làm gì rồi anh sẽ biết. Tôi đã làm đơn thưa ngoài phường anh ăn cắp nữ trang của tôi, lường gạt tôi...Công an sẽ làm việc với anh."

"Anh ăn cắp nữ trang của em bao giờ? Sao em trở mặt nhanh quá vậy?"

"Ừa, trở mặt đó. Con này không ăn thì đổ vậy đó, sao không?"

"Chuyện gì thì cũng nói với nhau được, sao em cạn tàu ráo máng với anh?"

"Đứa nào cạn tàu ráo máng? Con này à? Con này không à nghen. Bây giờ tôi hỏi anh một lần nữa, anh có chịu cưới tôi không?"

"Anh còn cha mẹ, cha mẹ anh dân Bắc Kỳ cổ lắm, anh không thể nói được..."

"Xời ơi, hai ông bà già sống dai dách, không chịu chết quách đi cho rảnh việc người ta. Anh lớn rồi, sợ gì...Sao cứ ly thân hoài mà không chịu ly dị con vợ..."

"Cha mẹ hai bên không cho phép ly dị..."

"Cha mẹ, cha mẹ cái...Đồ sở khanh, đồ điếm đàng...Chết

đi, chết nè..."

"Đừng làm vậy, Tuyết. Đừng cắn vậy. Ái cha, kỳ quá...em điên rồi...đừng..."

Tiếng đứa con gái thất thanh:

"Má ơi, tội chú mà. Má đừng làm vậy..."

"Làm nữa. Thằng điếm thúi, tao đâm mày..."

"Má ơi, không được đâu...má ơi..."

"Mày có đưa con dao đây không. Đưa đây,. tao thẻo ...tao cắt cụt cho mày..."

"Đừng mà, Tuyết. Em hành hạ anh như vậy chưa đủ sao..."

Một tiếng choang của con dao văng xuống đất, rồi tiếng vỡ của đồ đạc liên tiếp cùng với giọng cô Tuyết gào khóc. Đứa con gái khóc theo, nhà như có đám ma.

"Mày không có trái tim mà. Tao cho mày ngồi tù luôn, mày ăn cắp vàng bạc của tao..."

"Em tưởng vu oan vậy rồi công an tin sao? Thả anh về đi không gia đình anh sẽ đi kiếm rồi phiền phức lắm."

"Dọa con này? Đừng hòng. Công an tin tôi, không tin rồi cũng tin. Tôi có tiền mà, chúng nó à, mua đứt chỉ năm xu, báu gì chúng nó...."

Vậy em muốn làm gì thì làm..."

"Thách há. Được rồi, biết tay con này...Tao giết mày..."

"Giết đi...tôi đã nói phải trái hết lời rồi..."

"Tao cắt gân cho mày hết chạy...tao..."

"Ái. Làm gì vậy. Đồ điên...."

Tiếng đứa con gái kêu lên. Tiếng xô đẩy. Tiếng đổ vỡ. Chắc họ đánh nhau. Lát sau, cánh cửa sịch mở, thằng Bò không lanh chân là bị cô Tuyết Chà đạp vào người. Cánh cửa mở ra và được đóng lại, khóa nghiến bên ngoài. Thằng Bò tưởng đã tránh được , không ngờ cô Tuyết đang giận ai mà hung dữ quá, thấy nó, cô dùng chân gạt nó té xuống đường:

"Ai cho mày nằm đây..."

Nói xong cô bỏ đi. Không sao, chỉ đau nhẹ. Thằng Bò lại leo lên bờ thêm bên cạnh, giờ này cửa hiệu đã đóng cửa.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, cô Tuyết Chà trở về với mấy người công an phường. Cánh cửa mở ra rồi kín như bưng lại. Thằng Bò lết sang, áp tai vào cửa sắt.

"Anh phải ký vào biên bản nhận có lấy nữ trang của cô Tuyết."

"Đừng ép tôi, muốn bắt thì bắt, ép tôi không được."

"Đó, mấy chú công an nghe đó. Nó ăn cắp vòng vàng hột xoàn của tui rồi chối biến. Không nó thì hỏi ai vô đây. Nó ăn ở với tôi, nó biết tôi để của ở đâu...."

"Cô ngậm máu phun người...Tôi trình cán bộ phường, tôi cũng là cán bộ. Tôi có thương cô, có sống với cô nhưng tôi

không ăn cắp..."

"Thế tại sao đang yêu nhau, sống với nhau mà cô Tuyết lại thưa anh ăn cắp..."

"Vụ này...tại tôi. Tôi không thích sống với cô ấy nữa. Tôi có vợ con..."

"Mày..."

Không nghe tiếng nói nữa mà chỉ có tiếng uỳnh uỵch kéo níu, đánh đấm. Rồi tiếng một công an:

"Chị buông ra. Làm gì mà lôi kéo đánh đập người ta. Đem anh này về phường điều tra. Đi..."

Thằng Bò nhìn thấy anh nhạc sĩ đi giữa mấy người công an không hề bị còng tay. Ra khỏi căn nhà, anh ta có vẻ dễ chịu hơn, anh vươn vai, giũ giũ đôi cánh tay. Chắc lúc bị giữ trong nhà anh đã tù túng, bị bó buộc lắm. Mấy tên công an nhìn anh cười tủm tỉm ra điều rất thông cảm. Thằng Bò thấy trời đã sập tối, nó bò xuống đường đi tìm con Quê.

Lóng này con Quê hay giúp việc ở quán cà phê mặt sau hẻm của Bao, em Bảnh. Lúc rỗi, không phải phục vụ riêng cho khách, nó cũng bê cà phê, pha nước ngọt. Lúc bận, đã có chị Mùi lo. Bà Muội đã kéo được chị Mùi về phe người em. Làm sao được, trong lòng chị vẫn còn hận Bảnh lắm.

Chị Mùi tuy lớn tuổi mà tính hãy còn cạnh nạnh, nên chị với con Quê thường có chuyện. Hôm nay, ông khách uống đã tới ly thứ ba thứ nước chanh pha rượu rum, đòi con Quê ra ghế bố tâm tình mà con Quê không chịu ra. Hỏi, biểu nhức đầu lắm. Chị Mùi mỉa mai đủ chuyện, nhưng con Quê nhất định lì. Nó xin về nghỉ sớm.

Thằng Bò tới quán, rình ở một góc tối nhìn mãi không thấy con Quê. Nó bò sang công viên, gặp con Quê đang nằm trên ghế đá. Thấy thằng Bò, con Quê mừng rỡ:

"Bò, mày ở đâu ra vậy? Trời đất, mày biến đi ba bốn ngày nay làm tao lo quá. Mày bị bắt phải không?"

"Không."

"Vậy thì mày đi đâu? Mày đi đâu mà mất mặt mất mũi, tao tưởng ai đã đập chết mày rồi."

Khi nghe nó bị đau, con Quê kêu khổ. Nó nói:

"Ông già Miên đó có cái mặt tao thấy là sợ muốn chết, hổng ngờ ông nhơn đạo quá hén. Tao lo cho mầy mà hết muốn làm ăn cái dách gì hết trơn hết trọi"

Nó ngồi bật dậy, kéo thằng Bò lại gần.

"Mày còn sốt đây này, chưa hết đâu. Thôi được, để mai tao tới nhà thuốc quốc doanh gặp chú Quỳnh xin thuốc cho mày. Chú ấy thương người lắm, chú hổng phải là cán bộ đâu mà là Ngụy cũ đó."

Đêm hôm nay,thằng Bò được ngủ ấm áp, có hơi hướm con gái. Con Quê trãi chăn cùng nằm dưới đất với thằng Bò và chiếc ghế đá bỏ trống. Lạ chưa,nó thấy thương xót thằng Bò quá, làm như chúng nó đã là chị em bao bao nhiêu kiếp rồi. Chị em hay anh em? Không biết. Mặt mũi thằng Bò dị dạng đã làm người ta không đoán ra tuổi nó được. Nó sống bao nhiêu năm rồi, chính nó cũng không nhớ thì còn nói gì nữa.

Giữa đêm tỉnh dậy, nó thấy thằng Bò đang cơn nóng lạnh run cầm cập. Đắp chăn, thêm quần áo cũ, thằng Bò vẫn còn run. Nó nằm xuống, ôm chặt thằng Bò, mong chuyền hơi hám của nó qua cho nó. May thay, một lúc sau thằng Bò đã bớt lạnh, ngủ được.

Còn con Quê, trằn trọc mãi giấc ngủ không tới nữa. Nó mở lớn mắt nhìn qua vòm cây, bầu trời đầy sao nhấp nháy. Người ta nói, mỗi người có một ngôi sao là mạng mình. Không có ngôi sao nào cho nó và thằng Bò đâu.Dân khốn khổ bụi đời, hèn mạt như bọn nó, người nào có sao cũng tắt từ lâu rồi, tắt ngủm, tắt ngúm. Tủi thân quá, nó khóc, khóc ngon lành, khóc hả hê. Chưa bao giờ từng được khóc vậy.

Sáng hôm sau, con Quê bỏ ít tiền "đấm mõm" chị Bảy cà tong, nhờ chị trông coi thằng Bò dùm. Nó đi tới nhà thuốc quốc doanh tìm chú Quỳnh và xin được thuốc. Nó chạy qua quán mượn Bao ít tiền ứng trước, mua cháo cho thằng Bò ăn.

Ngót một tuần, thằng Bò mới khỏe khoắn lại, nhưng da bọc sát xương, trông thê thảm quá.

"Tao khoẻ rồi. Tao đi đây."

Nó muốn nói lời cám ơn nhưng không sao mở miệng được. Nó quen chửi rủa tục tằn, không quen nói lời tử tế.

"Ừa, khỏe rồi thì đi kiếm mà ăn, tao hổng nuôi hoài mày được."

Thằng Bò ngó con Quê một cái, vẫn không mở miệng được.

"Mày cũng chưa khỏe hẳn đâu. Tối mày nên về đây ngủ thêm ít bữa nữa. Mùa này đêm lạnh, sương nhiều mày biết hôn?"

Thằng Bò gật đầu. Thoắt cái nó quăng người bò, nhanh như con rắn. Con Quê chẳng thấy nó đâu nữa.

Hình như câu ở hiền gặp lành đúng. Mấy ngày liền con Quê gặp hên, nó được tiền "boa" khá nhiều. Nó tính sắp mua được bộ đồ xoa thêu mà lần nào đi qua cửa tiệm cô Tâm nó cũng "nghía" lé cả mắt. Nhưng khi mua được bộ đồ ưng ý rồi, mặc vào nó buồn lắm. Không ai gặp nó mà khen bộ quần áo đẹp cả, mà còn lột quần áo của nó ra. Thằng Bò đi đâu biệt từ hôm khỏi bịnh. Nếu có thằng Bò, con Quê tin rằng nó sẽ vỗ tay khen bộ quần áo con Quê mặc làm tăng thêm nhan sắc. Chớ gì nữa, nếu nó không cụt một tay, nó thua bất cứ đứa "gái" nào. Vậy mà mấy hôm còn săn sóc cho thằng Bò, thằng Bò đã rờ rịt khúc tay cụt của nó, nói:

"Tao thương cái tay cụt của mày. Tao nói thiệt."

"Ai mượn mày thương? Không khiến à nghe."

"Hồi đó, mày phải cưa tay sao?"

Còn nhớ gì đâu. Lúc đó Việt cộng pháo kích, tao trúng. Chết đi. Khi sống lại tao thấy mất một cánh tay."

"Cha mẹ mày cũng chết lúc đó."

"Thây kệ. Chết là hết. Đừng nhắc lại buồn!"

"Mày cũng biết buồn?"

"Tổ cha mày hỏi ngu. Tao có phải cục c...khô đâu mà không biết buồn mày?"

"Cục c..khô biết buồn, còn tao không biết buồn!"

Thằng Bò cười. Hàm răng của nó ghê quá. Vàng khè, bám đầy nhựa thức ăn, miệng phì ra một mùi thúi không chịu nổi. Nó biết không bao giờ thằng" quỷ vật" này chịu nghe lời nó đánh răng súc miệng. Không hiểu sao lại đâm thương hại con quái vật này , bộ muốn đủ một cặp sao đây. Con Quê suy nghĩ lung lắm, tính đi tính lại, quyết phải dứt thằng Bò ra thôi, để lâu, chẳng giống ai hết. Sao khi không bắt thương chi vậy?

Mấy ngày sau thằng Bò mới trở lại. Lúc đó khoảng sau một giờ đêm, con Quê sắp sửa ngủ thì thằng Bò quều quều.

"Mày biết ai hôn?"

Con Quê biết quá, nhưng nó vẫn im re.

"Bộ mày ngủ rồi hả? Dậy, tao cho coi cái này."

Thằng Bò lay và kéo tuột cái chăn đang đắp trên người con Quê. Nó nạt lớn:

"Làm gì vậy. Người ta đang ngủ sao phá. Cút đi!"

Thằng Bò vẫn chưa nhận ra sự lạnh lùng trong giọng nói của con Quê, nó lay chân, kéo tay:

"Dậy đi mà. Dậy cho tao cho coi..."

"Tao nói cút. Tao hổng quen biết mày à nghe."

Lần này nó vẫn tưởng con Quê đùa:

"Ừa, thì không quen. Xuống đây nằm ngủ với tao."

Nó kéo hẳn cái chăn xuống đất. Bốp. Một cái bạt tai xáng vào mặt nó, làm như cả ngàn vì sao trên trời nổ tung toé trong mắt nó. Đến nước này thì không phải con Quê đùa nữa. Nó sừng sộ:

"Ê, mày...mày...sao đánh tao. Đ.M mày."

Con Quê giằng cho được tấm chăn. Nó nói:

"Bò, mày nghe đây. Bữa mày bịnh tao lo cho mày đó là chuyện thấy chết không quay mặt được. Nhưng bây giờ tao với mày kể như không quen biết."

"Đ.M. Tao hổng cần quen biết mày, mày là thứ dơ dáy, đồ cô hồn, đồ...đồ..."

"Tao đồ gì cũng được. Rồi, mày đi đi."

"Tao không đi. Tao có đem cái này về cho mày, nhưng giờ tao không cho nữa..."

Trong nách thằng Bò kẹp một cái gói nhỏ. Nó thả cái gói xuống mở bung ra. Một cái quần lót nhỏ nhắn rơi ra, nó cầm lên, đưa răng cắn xé. Cái này nó đã phải mất công lắm mới kiếm được. Nó đi theo cô Liên từ cửa hàng bách hóa, rồi ngồi rình trong bụi rậm, chờ cô đang lúc ngồi với bạn tán gẩu ở một ghế đá ở bờ sông, nó "chôm" lẹ. Nó đã đắc ý biết bao khi tìm được một món quà cho con Quê. Nay thì nó giận dữ, giằng xé mà không hết cơn tức.

"Làm cái gì vậy? A, quần lót. Mày a nghe...mày ăn cắp của

ai? Mấy con "mùi" trong bụi rồi mày ăn cắp há. Dơ thúi lắm. Mày ngu."

"Câm cái miệng thúi của mày đi. Tao đâu thèm ăn cắp. Cái này còn mới tinh...Tao cũng không thèm cho mày..."

Nó điên tiết chửi khổ chửi sở con Quê. Lúc đầu con Quê còn nhịn, sau thấy nó chửi dai quá, con Quê trả đũa lại. Vậy là hai đứa chửi nhau, cãi vã om sòm. Dân bụi ngủ gần mất giấc, chửi lại hai đứa sa sả...

"Quân cô hồn đâu vậy, nửa đêm cãi nhau..."

"Tống cổ cái thằng què đó đi, ai cho nó tới đất này..."

"Cái con cụt tay đâm mê thằng què nên mới sinh sự..."

Con Quê gào lên:

"Mày thấy chưa, Bò. Mày nghe chưa. Từ nay đừng nhìn mặt tao, tao nói rồi, gặp là tao cào mặt..."

"Mày dám không? Tao cứ gặp mày làm gì tao."

"Tao không cho"

"Tao cứ gặp."

"Mặt lì".

"Ừa, mặt lì. Rồi sao? Con mẹ mày."

Đâu còn biết cha mẹ gì nữa, nhưng nghe chửi tới mẹ, con Quê điên lên. Nó nhào xuống. Hai đứa vật nhau trên cỏ. Cái thằng mới ốm dậy sao mà khoẻ thế, con Quê thiếu một

tay nên làm gì cũng vụng.

"Buông ra. Mày có buông không?"

Một dân bụi đời nói một câu tục tĩu. Thằng Bò bỗng thả con Quê ra.

"Thôi mày ngủ đi."

Con Quê leo lên ghế đá, đáp chăn kín mít. Thằng Bò không đi đâu nữa, nó nằm lăn trên cỏ, bên cạnh chiếc ghế đá con Quê nằm. Nó không thể nằm yên được. Nó lăn lộn, miệng nguyền rủa con Quê độc địa.

Nó vừa bảo con Quê đi ngủ đi, nhưng khi thấy con Quê nằm có vẻ như đã ngủ ngon rồi thì nó lại không chịu được. Nó kéo chăn, kéo chân con Quê.

"Tao không cho mày ngủ...."

Con Quê bị phá quá, không làm thinh hoài được.

"Tao nói lần chót, mày phá nữa tao đánh chết con mẹ mày."

"Con mẹ mày í..."

"Tao nhịn lâu rồi nghe."

"Tao không nhịn, tao cứ chửi."

"Cho mày chửi mỏi miệng mày. Tao không nghe..."

"Mẹ mày, Quê. Đồ điếm thúi."

"Ông cố nội mày...tao..."

Con Quê nuốt nước miếng. Thua thôi. Nó trùm kín chăn, bịt hai tai lại. Khuya lắm. Cũng có thể trời sắp sáng, con Quê tỉnh giấc vẫn nghe thằng Bò rền rĩ, khóc lóc...

"Mày mệt chưa?"

"Kệ cha tao."

Giọng thằng Bò như mắc nghẹn trong cổ họng. Lòng con Quê mềm nhũn. Sương đang xuống như thế mà thằng Bò nằm co quắp, lạnh run lên. Không được đâu, nó ốm lại là nó chết mất. Con Quê thiệt cầm lòng không đặng. Chép miệng, thở ra, nó trải cái chăn khác, kéo thằng Bò vào, rồi lấy tấm chăn đang đắp, đắp lên mình thằng Bò.

"Kệ tao, không ai mượn mày..."

Thằng Bò đưa tay ra xô con Quê, nhưng tay yếu xìu. Nó khóc nấc lên.

"Giờ thì ông nội nằm im và ngủ cho con nhờ...khổ quá, mày chửi hết chưa..."

Kéo tấm chăn cho mình một phần, con Quê cắn môi và bật khóc. Nó dộng thằng Bò một cái:

"Ông cố tổ mày."

Đúng là không ai mượn thương mà cứ thương. Con Quê thút thít khóc.

° ° °

Nhung Xì Ke đi xích lô xuống phố Tự Do. Nắng rực nóng, trong gió như có hơi lửa. Nhung xì ke sắp tới cơn ghiền,

mệt mỏi, hốc hác ra mặt...Cô đâm bực mình ngang.

Cái hẻm nhỏ phía sau góc đường Lê Thánh Tôn quá tốt và rất kín đáo, tiện lợi cho dân "phi, chích, choác", nay bị anh em nhà Bảnh chiếm mất rồi. Địa điểm mới gay lắm, phải đổi chỗ luôn, cuối cùng rơi vào tay cán bộ...nắm chính quyền xì ke, thành thử không có thì không xong, mà muốn có, đưa cái cổ cho họ chém. Trước đây, Nhung xì ke làm ăn sương sương thôi cũng đủ "mồi hút". Nay đắt đỏ quá, nữ trang bán hết trơn rồi, làm thêm giờ đến muốn tan xác, không đủ đổi thuốc.

Hôm nay, bồ "trừ bị" của cô hẹn cô nói một chuyện làm ăn. Chuyện gì đây nữa không biết. Làm ăn như lần trước thì cô sẽ từ chối ngay. Cứ bắt cô làm con mồi để chúng dụ khị lấy xe Honda, đau tim quá, không chắc đã chịu đựng vài ba lần nữa.

Ghé vào một quán thuốc lá, chìa tiền. Cầm bao thuốc lá lỏng lẻo có hai điếu, Nhung Xì Ke bỏ vội vào ví. Cô vào quán Hương Lan, chọn một bàn khuất ở trong góc. Như mọi lần, Nhung Xì Ke gọi một chai bia lạnh không cần đá. Bao thuốc đặt tự nhiên trên bàn. Cô rút một điếu. Hít vào. Hít thật sâu. Mắt cô lim dim, đôi môi kéo nhẹ một nụ cười thỏa mãn. Chỉ là cái cảm giác lâng lâng, sự sướng khoái tận cùng không đến như những lúc trước. Thuốc có pha chăng? Không phải đâu. Lâu nay, thứ thuốc lá trá hình này đối với cô đã nhẹ quá. Cô thật sự sướng khoái khi được chích thẳng vào máu. Nó tới nhanh và tung hoành mạnh bạo...

Cô phải đợi tới gần một tiếng đồng hồ mới thấy Cỏn bù lon lấc cấc bước vào. Hắn vừa đụng trận "bia bốc" với Dũng Đầu Bò dưới quán Cửu Long.

"Em đợi lâu chưa. Bị kẹt với mấy thằng bạn dưới...."

Nhung Xì Ke ngước mắt lên không nổi, miệng cười méo xẹo.

"Dù gì thì anh cũng phải làm một chai mới đi."

Hắn rút điếu thuốc ra, vò nát bao thuốc.

"Em hút đi. Uống thêm với anh không?"

Nhung Xì ke đờ đẫn lắc đầu. Cổn nói:

"Bữa nay anh có chuyện quan trọng bàn với em."

"Tính vượt biên nữa hả? Ừ..."

Nhung Xì Ke hỏi vu vơ. Cổn giải thích:

"Anh không vượt biên nữa. Mất hết rồi. Ở lại phải tính chuyện làm ăn. Coi, em bết quá, có nghe anh nói không? Thôi được, chờ anh uống xong mình đi. Nhưng nhớ tới đó em đi cửa sau, một lát anh vô. Anh có tiền đây, nhiều tiền. Đãi em..."

"Em đi trước."

Nhung Xì Ke xô ghế đứng dậy. Trông cái tướng cô như muốn té xấp mặt xuống đất, nhưng cô đi ra tới cửa mà không tông vào một cái bàn cái ghế nào. Xuống tới giữa phố, cô rẽ vào một con đường ngang, sau cùng đi vô một con hẽm. Nhung xì ke gỏ hai tiếng nhẹ và hai tiếng mạnh tay. Cửa sau hé mở. Một chị đàn bà nhìn mặt, vẫy tay:

"Vô đi."

Đi sâu vào trong, lên hai cầu thang Nhung Xì Ke được người hướng dẫn tới căn phòng nằm phía sau cùng. Căn nhà xây kiên cố, chủ nhà bỏ đi, cán bộ được cấp ở. Căn phòng phía sau này có trần nhà ăn thông qua các ngôi nhà khác bằng những khe nhỏ rích rắc như bát quái trận đồ. Khi có "động", đồ nghề được rút lên bằng thang dây, đôi khi cả khách cũng được đưa lên nữa.

Lúc Nhung Xì Ke đã chích xong, người đang dãn dần những mệt nhọc thì Cỏn Bù Long đến. Lại làm giống như Nhung Xì Ke. Việc sau cùng là họ được vô một căn phòng khác. Cán bộ làm ăn một kiểu như nhau, cũng như ở quán Bạch Ngọc, nơi đây cũng có video chiếu phim "con heo" chính hiệu ngoại. Chỉ là cho có "đồ phụ tùng", chứ Nhung Xì Ke và Cỏn chỉ chờ phút sướng khoái của thuốc khi thấm sâu vào xương, vào máu, miết lẫn trong da.

Coi như Cỏn đã bao gọn căn phòng này trong ba tiếng đồng hồ. Họ như mãi miết trong cơn say thuốc cực khoái. Lâu lắm họ mới nằm ôm nhau bàn chuyện làm ăn.

"Anh thấy làm vậy được?"

"Được ngon đi chớ. Anh tính kỷ rồi."

"Em thấy nguy hiểm."

"Với anh chỉ là cái vẫy tay..."Nhưng là bạn anh...""Chuyện xưa rồi. Nó đã từng gạt anh trong vụ vượt biên. Anh nằm khám Cà Mâu sáu tháng, em nhớ không?"

"Nhớ. Nhớ chớ."

"Nhớ? Thiệt không đó. Nhớ sao em có tới mấy thằng kép

một lúc!"

"Anh đừng chuyện nọ xọ qua chuyện kia. Anh Danh là bồ cũ của em. Ảnh không phụ em mà chỉ có em phụ ảnh. Đừng bày đặt ghen..."

"Biết, em mà thiếu...một chút là bắt loạn lên..."

"Ê, biết vậy chịu không được thì thôi đi. Hổng ai bắt buộc ai."

"Biết dữ dằn rồi. Thôi không nói nữa."

Câu chuyện làm ăn được bàn tiếp tục. Lúc họ rời khỏi ngôi nhà thì trời đã tắt nắng nhưng vẫn còn sáng lắm. Nhung Xì ke cùng Cỏn đi tới một bãi giữ xe. Họ mang chiếc Honda ra.

"Bây giờ em lái, anh ngồi sau."

"Em tay lái yếu lắm..."

"Không sao đâu. Nghĩa là em phải canh, chỉ chạy chậm lại một tí lúc anh ra dấu, sau đó vọt liền, càng xa càng tốt."

Họ đi loanh quanh một vài con đường trong thành phố, ghé chợ Bến Thành rồi đi ngược trở lên.

"Anh chắc giờ này họ phải rời cửa tiệm..."

Nhung Xì Ke mím môi. Đây cũng chẳng phải lần đầu, mà lần thứ mấy Nhung lái xe chở Cỏn ngồi đằng sau cho Cỏn giật túi xách rồi. Thuốc vẫn còn lượng trữ trong máu nên Nhung Xì Ke như có thêm sức mạnh.

"Chuẩn bị..."

Ở một cửa tiệm, người đàn ông loay hoay kho1a cửa. Người đàn bà ôm cái cặp da lớn đứng chờ. Xong họ leo lên xe Honda. Người đàn ông chở người đàn bà.

Vèo một cái, Nhung Xì Ke đã cho xe chạy gần tới, rồi song song. Nhanh như cắt, Cổn đưa tay qua giựt mạnh cái túi da. Cả hai xe đều loạng choạng , sẳn đà, Cổn đá giựt người đàn bà ngồi sau té xuống đường. Hai tay ôm chặt eo ếch Nhung Xì Ke, anh thúc cho cô vọt hết ga...

"Không xong rồi, nó đuổi theo...."

Người đàn ông tiếc của, bỏ mặc vợ đang cố lết vào lề đường, anh rồ ga đuổi. Cổn quẹo ngã tư, xe đuổi quẹo ngã tư....

"Em phải nhanh lên nữa. Giữ chặt tay lái...vọt..."

Một tiếng súng nổ. Đoàng. Lẻ loi, chìm mất vào tiếng động cơ ồn ào trên đường phố. Nhung Xì ke rụng rời muốn buông cả tay lái. Cổn có đàng sau lưng cô không? Hai tay Cổn đã siết chặt bụng cô...

"Nhanh lên, quẹo vô con hẽm này..."

Nhung đi theo sự hướng dẫn của Cổn. Họ thoát ra được tới Phú Lâm, lẫn trong bến xe đông đảo. Cổn có thuê một căn gác lầu ở trong một cư xá. Họ về tới an toàn. Nhung chưa tỉnh táo hẳn.

"Em đừng run nữa có được không? Về nhà mình rồi..."

Nhung rờ rẫm Cổn:

"Anh có bị thương không? Nghe súng nổ em tưởng anh trúng té xuống rồi..."

"Nó đuổi theo gắt quá, sợ nó nhìn ra anh, anh buộc phải bắn."

"Nó..."

"Nó rơi xuống xe. Anh nhắm ít khi trật lắm. Xui cho nó."

Đêm hôm đó Nhung Xì Ke và Cổn phải đi thủ tiêu cây súng. Trong cái túi xách giựt được là tiền, vàng và đô la. Tắm táp, thay quần áo, họ chia tay. Cổn trở lại với một băng uống bia ở quán Thái Sơn. Nhung Xì Ke trở lại quán Hương Lan thì quán đã vãng khách lắm. Ngón đàn của anh nhạc sĩ chừng đã mệt mỏi, lạc điệu. Anh ta cũng còm cõi quá. Mặt mày mắt mũi là người thiếu ngủ.

Nhung xì ke đợi cho tới lúc quán đóng cửa. Lúc anh nhạc sĩ dẫn xe đạp ra, cô chặn lại:

"Đi với em đi..."

Cô cặp tay anh ta. Nhưng anh nhạc sĩ gỡ tay cô ra.

"Không được...Cô có muốn tôi đưa về thì tôi giúp..."

"Không, em muốn đi với anh...mình đi...Sang quán Bạch Ngọc đây nè..."

Anh chàng nhạc sĩ có nụ cười buồn làm sao. Coi cái túi trên của anh phồng ra vì chứa những điếu thuốc lá lẻ. Của khách cảm tài anh mời đó. Nhưng anh không hút, anh để dành lại, đem đổi hàng thuốc lá lấy tiền. Anh nhìn cô gái bụi

đời đã sa đọa hết thuốc chữa bằng ánh mắt xót thương. Mỗi người một sa đọa khác nhau, cô ta sa đọa trong xì ke ma túy, còn anh sa đọa trong cảnh nghèo khó, dai dẳng chắc tới cuối đời...

"Về đi. Ngồi sau xe tôi đèo..."

Nhung Xì Ke ngó lại anh ta bằng ánh mắt chế diễu. Cô bỏ đi theo một người đàn ông đi bộ ngang qua. Ở ông ta xông một mùi rượu sặc sụa...Ông ta đi loạn choạng và Nhung Xì Ke đỡ ông ta...

"Đi không..."

Người đàn ông gật đầu. Nhung Xì Ke ra giá cả. Cả hai trôi vào vùng bóng tối của một công viên cây xanh.

Đâu được bao nhiêu, ra khỏi lùm cây, Nhung Xì Ke đã đụng đầu chị Bảy cà tong. Thứ này là đóng hụi chết, nhiêu là nhiêu, không được mà cả. Chị Bảy cũng không ăn được một mình. Giao cái vùng này cho chị tự do thao túng, khu vực ăn chia năm mươi phần trăm.

Cũng phải "làm việc" vậy. Đêm Nhung Xì ke sẽ không ngủ được nếu không "đỡ" bằng vài điếu có chất thuốc. Cô biết, chỉ trong thời gian ngắn, rất ngắn nữa thôi, thứ thuốc này đối với cô là đồ bỏ. Lúc đó...mỗi khi nghĩ tới là cô nhún vai...Đi đứt đời. Cô còn quá trẻ, có tiếc, nhưng không biết làm sao nữa.

Sài gòn, những sạp thuốc lá bán rất trễ. Khách về đêm thường vẫn ghé lấy thêm thuốc. Tệ hại chưa, móc hết số tiền lần "đi khách" vừa xong, Nhung Xì Ke đổi được một gói thuốc trộn ma túy. Cô muốn tìm Cổn. Đường về Phú Lâm xa quá, cô cũng không còn tiền để trả cuốc xích lô. Cô

bước đi, rồi đổi ý, không muốn về căn phòng bừa bãi thuê chung với bạn. Giờ này chưa có đứa nào về đâu, đứa nào cũng như Nhung, chạy vạy tất bật, vùi dập cả tấm thân để đổi lấy một chất "trắng" giết dần mình. Từ bao giờ cô sa chân vào?

Ngày ấy, Nhung Xì ke mười sáu. Giải phóng Sài gòn, cha đi học tập, mấy mẹ con bị đẩy lên kinh tế mới. Đàn em chống không nổi đói và sốt rét rừng, tử thần rước hết. Mẹ Nhung lúc đó bệnh thập tử nhất sinh, cũng cố gượng băng rừng đưa Nhung ra đường lộ, để mong con có con đường sống. Lúc Nhung được một tài xế cho lên xe, mẹ Nhung không trở về vùng kinh tế nữa. Sức bà đã cạn. Không biết sau đó ra sao...Nhung chỉ nhớ có một câu của mẹ trối trăn: "Về dưới kiếm tiền đi thăm nuôi ba. Ba ở tù cực lắm." Lúc ngồi trên xe chạy về thành phố, ruột gan đau đớn đứt bung hết trơn, nhưng cô không có một giọt nước mắt nào. Cô đã khóc cạn lệ khi chôn mấy đứa em ở vùng kinh tế mới.

Về thành phố, đủ nghề. Đi ăn xin, giựt đồ, ăn cắp, rồi làm gái...Để dành tiền lên trại học tập cải tạo thăm cha. Người ta chỉ cho cô một nấm đất cắm một cây gỗ ghi tên tuổi người chết. Không có một nén hương. Cũng không hề khóc, cô cào cào nấm đất, mặt thất thần. Vậy là không còn ai. Vậy là mồ côi rồi! Mẹ chết còn trối trăn ráng đi thăm ba. Ba chết,không trối trăn gì hết! Không nói gì nữa hết thì thôi. Cô đi.

Bắt đầu là rượu. Nhung xì ke dám uống thi với cả một bọn đàn ông, dù cho gặp nhau lần đầu trong một cái quán cóc. Cứ ba búa, liều lĩnh, bất cần đời, bất cần tấm thân. Thân giữ gìn cho ai đây? Vậy mà có một người cảm thương cô. Một đại ca, có thế, có tiền với một băng đầy thành tích. Nhung Xì Ke được huấn luyện thành một người chuyển xì ke ma túy. Chẳng bao lâu, Nhung trở thành nữ chúa xì ke,

dân "chơi bảnh" không ai không biết tiếng...Đại ca và Nhung từ đó, phủ phê thuốc, chan chứa tình. Cả tiền bạc cũng không thiếu. Nhưng sao nó lại tới sau khi cả gia đình Nhung đã tan nát, sinh ly tử biệt?

Nhung có tìm cách trở về vùng kinh tế mới tìm mẹ. Không ai biết. Không ai nhớ. Lớp cũ đâu còn ai. Lớp mới tới thì cũng trong tình trạng chờ tử thần tới rước. Cha có một nấm đất. Mẹ thì không? Có được chôn cất không? Vùi lấp ở đâu rồi. Tìm mộ mấy đứa em, không thấy nữa. Mộ đắp bằng đất, mưa gió, bão táp đã san bằng. Tội nghiệp mấy đứa nhỏ, có thể đã làm phân bón cho một khoảng đất khai phá trồng trọt nào đó, nhưng chút hoa màu này cũng không cứu sống nổi những người mới tới đang bị bệnh tật dày vò. Tội nghiệp Nhung chưa. Cô vừa chạy, vừa gào la, băng cánh rừng, ra lộ chờ xe về thành phố. Bác tài hỏi thăm cô, cô không trả lời. Suốt hành trình dài, Nhung nhắm mắt, li bì ngủ. Cô thiếu thuốc và muốn bệnh.

Nếu không có "đại ca" chắc Nhung cũng theo cha mẹ rồi. Cô đã lây bệnh sốt rét "kinh tế mới". Thuốc tốt chỉ trốn người nghèo thôi, hễ có tiền chìa ra, là có đủ. Nhờ vậy, sau hai tuần lên cơn nóng lạnh, bệnh thuyên giảm dần rồi dứt. Từ đó, Nhung Xì ke có tiếng cười khan lạnh tanh, khô khốc nghe rất dễ nể và độc đáo. Nhung trở thành một cánh tay đắc lực trong việc làm ăn phi pháp của đại ca.

Như nuôi heo chờ lớn làm thịt. Đại ca của Nhung xì ke được thả ra ngoài vòng lưới để làm ăn, dù phi pháp, công an vẫn làm ngơ. Nhưng khi có tiền rồi thì lại là chuyện khác. Đã đầy, đã béo là tới giờ làm thịt. Đại ca của Nhung bị bắn chết trong một cuộc lùng xét truy nã đến tận cùng...Xác được công an mang đi, không ai dám ra nhận lãnh chôn cất...Nhung xì ke đã dám làm việc đó, nhưng cô bị từ chối...

Ít lâu sau, đường dây bạch phiến rơi vào tay một đại ca khác...Lúc này, Nhung đã lậm xì ke rồi. Cô cũng không muốn "cai". Cô còn ai ở trên cõi đời này nữa để sống. mà chết thì cô không có can đảm tự tử. Thôi thì "ông thần xì ke" giết dần mòn tấm thân dùm cũng cám ơn. Tiền bạc cứ đốt theo thuốc, rồi tới thời kỳ đã phải chích mỗi ngày...Nhung biết mình không còn bao lâu nữa.

Cô bắt đầu sợ ánh sáng. Ban ngày là một cực hình đối với cô. Ban đêm như này, cô cảm thấy dễ chịu...Trở lại nhà hàng Hương Lan. Quán đã đóng cửa, đèn tắt. Vài dân bụi đã trãi chiếu chiếm hàng hiên, kẻ còn ngồi, người đắp chăn kín như ngủ say. Quán Bạch Ngọc bên kia đường cũng đã kéo cửa. Nhung biết một chỗ còn "sinh hoạt" nằm phía sau con ngõ cụt, con ngõ từng quen thuộc với cô.

Đèn trong quán đã tắt nhưng một cánh cửa còn hé mở. Nhung dụi mắt một lát mới quen được bóng tối. Nhung đã nhìn được mấy đốm sáng của đèn dầu dọc theo hai bên con hẽm. Bóng người đen mờ lay động như ở chốn âm ty.

"Ai?"

Giọng Bao.

"Nhung...Nhung xì ke..."

"Giờ này bà tới đây làm gì. Đây không phải chỗ của bà..."

"Tôi muốn đi. Có khách không?"

"Thôi bà ơi, bà hôi như cú. Không ai chịu được bà đâu. Càng ngày bà càng tả quá. Đi đi."

"Ai? Có phải Nhung xì ke không? Tôi đây. Để tôi bao..."

Tiếng nói phát ra từ trong một vũng tối. Nhung tìm ra được, xà xuống thì đã lọt gọn trong lòng một gã đàn ông.

"Anh đã choác chưa?"

"Mới hít thôi. Nhưng đang ghiền cái mùi..."

Hắn cúi xuống tìm đôi môi của Nhung xì ke, vừa hôn vừa hít:

"Cả người em, ở đâu cũng xì ra mùi xì ke...anh ghiền...thèm muốn chết...Mấy đứa kia xức nước hoa thúi quá."

Nhung xì ke gắn vào môi anh ta một điếu thuốc. Cô cũng lấy một điếu. Hai người không còn muốn làm gì nữa, ngoài việc ngồi lim dim mắt, "phi".

Nhung đã đủ tiền thuê một cuốc xe về Phú Lâm. Đến nơi cũng khoảng ba giờ sáng. Đập cửa lâu lắm, mới nghe tiếng động. Cửa mở, Cổn càu nhàu:

"Giờ này em còn đến làm gì..."

"Anh cho em vô ngủ, em buồn ngủ quá."

"Hừ, anh biết em nóng lòng về của phải chia lắm..."

"Ừa, thì cũng có. Nhưng nhớ anh cũng có..."

Nhung xì ke ôm Cổn. Nhưng sao mặt "người yêu" có vẻ cô hồn quá. Hắn đẩy cô ra:

"Thôi đi ngủ đi. Thiệt là phiền."

Thấy mặt Nhung chưng hửng, hắn sửa lại bộ dạng:

"Tại đầu óc anh căng quá. Em biết, anh không tính giết...trời đất. Lúc đó, nguy nan quá, phản ứng tự nhiên, anh rút súng bắn như có ma nó làm vậy. Thôi ngủ đi."

Nhung xì ke nằm ôm người yêu ngủ, nhưng cô giật mình hoài. Bên tai cô, cứ vang lên tiếng súng gọn lỏn. Cô có cảm tưởng như viên đạn đó, sẽ trở lại, đi ngọt vào ngực cô. Ở đây nè, nơi trái tim của cô đã khô quắc.

Sáng hôm sau, tại một tiệm hủ tíu, Cổn mua tờ Sài gòn giải phóng. Có loan tin vụ cướp giật, giết chết người. Nhân chứng kể lại có nhìn thấy thủ phạm ngồi sau xe Honda do một cô gái lái. Cả hai đều gầy nhom. Công an đang tiến hành điều tra truy bắt thủ phạm. Từ lúc đó Cổn không bình tỉnh nữa... Nhung có hỏi xin một ít cho phần mình thì Cổn hốt hoảng:

"Bây giờ chưa xài được đâu, lộ ra ngay. Anh đang cất dấu một nơi kín đáo...Em nghe, coi chừng em làm tanh banh hết, chết là chắc thôi..."

Và Cổn lặn luôn. Nhung xì ke không gặp hắn nữa.

° ° °

Ba giờ chiều, Tuyết chà có hẹn với Nhung Xì Ke ở quán kem Bố Già. Chỉ có giờ này quán còn vắng khách, họ mới có thể nói chuyện với nhau được. Nhung Xì ke cũng đúng hẹn lắm, lúc Tuyết Chà xuống Nhung xì ke đã ngồi trong một góc, mắt lim dim với hơi khói thuốc phà lên từng sợi trắng. Hôm nay con bé có vẻ khỏe khoắn, có nghĩa là một ngày no đủ xì ke.

Tuyết chà ngồi xuống.

"Còn gì trục trặc không?"

Nhung Xì ke kéo nhẹ tay áo, những sợi gân xanh nổi lên như con giun, mà con giun nào cũng lỗ chỗ nốt kim chích.

"Đủ đô hôm nay."

"Mình đi được chưa?"

"Một chút. Xong điếu này là đi."

"Sao thấy lo quá, hổng biết tới đó có gì nguy không?"

"Bà muốn nói nguy hiểm? Bảo đảm mà. Ông này nổi tiếng lắm, mà khó vàng trời. Không có người quen giới thiệu, tới, ổng đuổi như đuổi tà...."

Rồi để Tuyết Chà vững tin hơn, Nhung xì ke kể lại câu chuyện cũ mèm. Chuyện đã vô tai Tuyết Chà không biết lần thứ mấy.

"Hổng tin cũng không được. Chuyện con Tuyến đó, bà nhớ không? Thì tui đưa bà Tuyến xuống chớ ai. Mất vòng vàng, hột xoàn, nào ai đâu xa lạ, chính là thằng em chồng. Soi thấy liền. Lạ lắm nghen, chỉ cần một đứa nhỏ ngồi nhìn vô tấm vải, ông thầy đọc chú là kẻ trộm hiện ra liền. Bữa đó tui đi, con bé nhìn vô kiếng kêu lên: "Con thấy rồi, chú Thẩm chớ ai...Đúng rồi, chú đi vô phòng, chú cạy tủ, đó chú đang cạy...xong rồi, chú ôm cái hộp đi xuống bếp...à, chú dỡ củi ra, bỏ đằng sau cái hốc rồi sắp củi trở lại...con hổng thấy gì nữa hết...Có vậy, bà Tuyến về, dỡ đống củi ra tìm lại được cái hộp nhưng thiếu đôi bông hột xoàn ba ly hai, hỏi riết

thằng em chồng khai là đã bán cho mấy bà hàng chợ ở Lê Thánh Tôn, nên coi như mất nhưng cũng vớt vát được chút đỉnh..."

"Rồi, biết. Nghe nhiều lần rồi. Xong chưa, đi lẹ lên."

"Bộ bà định đi soi coi có phải thằng tình nhơn của bà lấy hột xoàn của bà không hả? Bảo đảm, nếu là nó thì không tránh đâu được. Nhưng phải có một đứa con nít dưới mười tuổi, mình người lớn nặng vía không nhìn thấy..."

"Không cần soi. Tui chỉ cần giữ được thằng chả mà thôi..."

"Cũng được. Việc này ông thầy mát tay lắm. Nhưng xuống phải nói là chồng, chớ như bà giựt chồng người ta ổng không chịu làm đâu à nghen."

"Nhớ rồi, bà nói đi nói lại hoài..."

"Thì phải ghi trong bụng, nhiều bà tui đã dặn đi dặn lại, tới nơi nói trớt lớt hết làm ông thầy giận tui luôn biết hông . Thôi xong, mình đi..."

Hai người vẫy một chiếc xích lô quen bảo tới cầu Trương Minh Giảng. Chú xích lô sữa lưng:

"Hết Trương Minh Giảng rồi, mà Nguyễn văn Trỗi nghe mấy bà...Lịch sử sửa lại hết, mấy bà chịu khó thuộc bài một tí để giữ cái cần cổ..."

Biết, chú xích lô này trước là một nhà giáo đây mà, cứ nói câu nào ra là cay, chua, mặn, chát, nghe nhức nhối. Ai dè, nhà giáo phong độ mà nay phong trần quá xá, người gầy nhom, đen thui, y hệt mấy người kinh tế mới về ốm đói. Tuyết chà thích chú đạp xích lô này lắm, nghèo mà lương

thiện, nghĩa khí. Tính cuốc xe tùy theo hoàn cảnh người cần, không bắt chẹt ai. Mấy cái vụ đụng xe, đau ốm bất chợt cần đưa đi bịnh viện gấp, chú luôn luôn tự nguyện làm công quả. Ngồi xe, chú nói được đủ chuyện mà chuyện nào cũng hay, nghe lọt lỗ tai. Mà chú nói đúng lúc chớ không như mấy "ông nội" đạp xích lô khác, cứ huyên thuyên cái miệng bảo "tốp" lại không được. Lời nói đùa có duyên, không cười không được.

"Chú làm ơn cho cái "mui" lên để che cái cần cổ lại được hôn..."

"Được thôi, không tính thêm tiền cái "mui", "mui" tui rẻ mạt."

Cười nữa. Chú có duyên, miệng này mà giảng bài trong lớp, khối nữ sinh thầm "nhớ nhung". Người có học, cảm thông hoàn cảnh con người, không như mấy thứ mới được "làm người" vênh váo đáng ghét. Con đường Tự Do, chú là một người đạp xích lô được giới chị em thương quí và thích được chú đưa đi công việc. Sớm muộn gì cũng vui vẻ.

"Xuống dưới, có phải đi "soi kiếng" không?"

"Sao chú biết?"

"Mấy cô đi vô cái hẻm cạnh chợ là biết đi đâu rồi. Ở trỏng có đến mấy ông mấy bà Miên làm nghề này, cô Tuyết rành ông thầy nào?"

"Ông Mười Một, chú biết không?"

"Ông này điếc không sợ súng. Đã có ông Mười, còn dám chơi ông Mười Một."

"Hay lắm nghen chú."

Nhung Xì Ke nói. Chú xích lô cười xuề xòa, ra điều đàn bà mê tín dị đoan nhưng chú sẵn sàng thông cảm.

"Bộ chú hổng tin?"

"Tôi không tin là chuyện của tôi nhưng người khác tin thì tôi không ý kiến. Mấy cô biết đó, tốn chút tiền, mua được một niềm tin tưởng dù là ảo tưởng, còn hơn là mất mát mà còn chuốc đau khổ..."

Chú nói triết lý cuộc đời đấy, nhưng nói mé mé thôi. Phải mà, ai cũng vậy, hình ảnh ba con khỉ bịt tai, che mắt, bịt miệng bày trong tủ kính, tuy bán không ai mua nhưng cũng là một sự nhắc nhở.

"Ông này kín lắm chú, công an muốn hốt mấy lần mà không được..."

Chú xích lô cười nhạt:

"Tui cũng rành là không có gì kín hết. Mấy cô biết sao yên không, vì ông thầy biết "chai hia"...và chơi đẹp...Đời này, tiền là Tiên là Phật, là sức bật của ông già, cái đà danh vọng, cái lọng tương lai, cái đai công lý. Tiền là hết ý!"

Tuyết Chà phá lên cười, muốn sặc. Xe vẫn chạy bon bon, đến ngã tư Kỳ Đồng Trương Minh Giảng, chú xích lô không nhanh tay thắng, tấp vào lề đường thì Tuyết Chà đã bị hai anh lạng xe Honda giựt phăng cái ví cô đang ôm trong lòng. Chiếc xe Honda quá trớn vọt tới trước, ném lại đằng sau câu chửi thề...Hú hồn, cả hai cô đều giữ chặt ví tay.

"Hai cô ngồi ôm ví khơi khơi như vậy như làm mồi cho tụi

nó. Hai cô nên để đằng sau lưng, rồi ngồi che cho nó ăn chắc."

"Bởi cẩn thận vậy mà có hôm xuống xe tui để quên luôn cái ví mất tiêu luôn..."

Tuyết chà cười mũi:

"Mất cái ví thì cũng chỉ là cái ví cũ xì, với bao thuốc lá rỗng, có cái dách gì mà tiếc..."

Xe qua cầu, đổ dốc là xuống chợ. Chú xích lô cho xe chạy xuống quá, chờ vãng xe mới vòng lại. Cái hẽm đi vô mé hông bị bít kín bởi quang gánh bán buôn và kẻ đi mua sắm.

"Chú chờ nghen..."

"Được, tui chờ mà."

"Hay chú tấp vô uống cà phê, tui đãi."

"Thây kệ tui. Mấy cô đi đi..."

Tuyết chà lắc đầu, ngầm phục chú chạy xe xích lô, tánh nết tuy có gàn dỡ nhưng tốt lòng. Con hẽm đã trở thành một phần phụ của ngôi chợ, Nhung Xì ke đi băng băng, cầm tay Tuyết chà, đẩy, lách, trong khi Tuyết Chà sợ lấm bùn dơ, một tay giữ hai ống quần kéo lên, cố né tránh đụng chạm. Qua khỏi phần hẻm cạnh ngôi chợ, hai cô toát mồ hôi hột, chưa hết, đi sâu vao bên trong, vòng vo mấy con đường ngoàng nghèo, còn qua mấy con đường bằng ván bắc qua khu nhà sàn, nhiều tấm ván đã long đinh đu đưa, chỉ sơ ý một tí là rơi xuống mé sình , thường xuyên bốc lên một mùi hôi nồng nặc khó chịu.

Nhung xì ke ngần ngừ trước mấy ngôi nhà sàn tả tơi, cùng một kiểu như nhau, phía trước, cánh cửa bằng tôn mỏng rỉ rét đóng im ỉm...

"Có lẽ nhà này....không phải, nhà này..."

"Đi hoài sao không nhớ..."

"Bà giỏi nhớ đi, căn nào cũng như căn nào ...à, đây rồi..."

Cả hai dừng lại. Nhung Xì ke gõ cửa, đứng chờ. Một lát cánh cửa hé ra, một khuôn mặt đàn bà vẻ bệnh hoạn, da và mắt vàng bệch ló ra...

"Dì Mười Một, cháu nè..."

"À cô. Vô đây...."

Cánh cửa khép và móc khóa lại liền, sau lưng hai cô. Căn nhà tối định thần một lúc Tuyết chà mới nhìn ra quang cảnh. Căn nhà hình vuông khá rộng, ở một góc trong cùng kê một dọc mấy chiếc giường mà chiếc nào cũng mùng mền chăn gối ngổn ngang, có chiếc, mùng chưa vén lên, đồng một màu vàng ố bẩn thỉu. Bên góc kia, một thanh niên mặc quần xà lỏn nằm ngủ, thân thể đen thui, ốm nhom. Có mấy người đàn bà và mấy đứa con nít đang chờ, gần đó, một người đàn bà vẻ mặt nôn nóng, sốt ruột đang ngồi với một đứa bé trai trước tấm vải vuông nhỏ căng thẳng, phía trước là một cái dĩa đặt nải chuối, phía sau tấm vải là một ngọn nến. Đặc biệt cả nhà không có một chiếc ghế nào.

"Cô Ba tới nè ông."

Lúc đó Tuyết Chà mới nhìn thấy một người đàn ông to lớn, mập mạp, ngực để trần, người quấn chiếc xà rông, ngồi ở

góc bên mặt, đang nhìn cô, miệng tươi cười. Trước chỗ ông ta ngồi, trên tường treo một khung vàng viết toàn chữ nguệch ngoạc màu đỏ như một lá bùa chú. Chiếc quạt máy sau lưng ông ta quay vù vù.

"Con chào ông Mười Một..."

"Ờ...con Ba khỏe không? Lâu sao con Ba không tới..."

Tuyết chà nhận ra ông ta, còn ai ngoài ông già người Miên làm gác dan ở một cơ quan gần đường Tự Do. Thì ra, ông ta còn là dân bùa ngãi.

"Bữa nay con đem bạn con đến có chuyện nhờ ông Mười Một nè...Ông Mười không điệu với con gì hết trơn..."

"Ha ha, lại đây. Ta vẫn cầu xin A-la cho con, bạn con đây há, ừ, ngồi xuống đi...."

Nhung xì ke ké tay Tuyết Chà. Tuyết ké né ngồi bẹt xuồng sàn.Người đan ông ném cho mỗi cô một cái ối.

"Ngồi đại đi, con."

Giọng ông già thân tình như đã biết nhau từ lâu. Nhung xì ke ngồi bệt, lết sát vào ông ta.

"Ông Mười Một, sao lóng này con xui quá, đụng chuyện là hư sự hết trơn."

Như một người cha vỗ về con, ông ta đặt tay trên mái tóc rối bù của Nhung xoa xoa.

"Tại con không làm đúng lời ta bảo. Trứng gà con đã để thành gà con rồi phải không?"

"Đâu có, ông, con đã làm đúng theo lời, con liệng lên..."

Người đàn ông Miên cắt ngang:

"Thôi, biết rồi, được rồi,. Để yên, phải chờ một thời gian, phép mới hiện..."

"Con tin ông Mười Một mà..."

Tuyết đang lắng tai nghe, phía bên góc kia, thằng bé nhìn vào tấm vải, reo lên:

"Con thấy rồi, con thấy một cục đen ngòm...à, nhìn ra rồi, chiếc thuyền, gió giạt dữ lắm...sao nó đi đâu mất rồi, con hổng thấy nữa..."

Người đàn bà miên bẻ một trái chuối, miệng đọc một tràng chú, rồi mời ông thần ăn, bẻ đôi trái chuối ra, bắt ấn đọc chú nữa. Bà đưa cái thước rà rà trên miếng vải:

"Con nhìn kỷ đây này, đây này...Thấy gì không? Đây, con thấy gì..."

Thằng bé mở lớn mắt, một lúc kêu:

"Con thấy...chiếc tàu chìm, chìm mất tiêu...con thấy sóng biển, thấy một cây dừa..."

Người đàn bà ngồi bên bật kêu lên rồi khóc tức tưởi:

"Con ơi...vậy là con tui, con ơi là con ơi..."

"Con thấy gì nữa không? Bên này này, có ngọn đèn, ai vậy, có phải người ngồi không?"

"Dạ, con thấy người ngồi, dưới cây dừa..."

Người đàn bà đang khóc vùi, đưa ra một tấm hình có ba bốn người thanh niên. Thằng bé reo lên:

"Con nhìn ra rồi, anh này này...anh đang ngồi...không, đứng dậy đi vô ..."

"Cái chòi phải không?" Người đàn bà Miên hỏi.

"Dạ, cái chòi."

"Nhìn kỷ lại đi, đâu phải anh này..."

Người đàn bà Miên chỉ vào một người trong ảnh.

"Anh này, phải không?"

Thằng bé quả quyết:

"Anh này không phải. Anh này này, anh đứng giữa, sún một cái răng..."

"Thôi mừng đi. Con chị được cứu rồi."

"Sao nửa năm nay hổng có tin tức?"

"Đôi khi còn bị bắt giữ ở đâu. Chị về đi, bữa sau tới soi lại sẽ rõ hơn..."

Tuyết Chà như không tin ở mắt mình. nhưng cô không có thì giờ để quan sát lâu. Nhung Xì ke đã to to nhỏ nhỏ xong với ông già Miên, đập tay Tuyết.

"Nè bà, muốn gì thì xin bác Mười Một, bác lo cho. Bác Mười Một, con này là bạn thân nhứt của cháu, bác giúp nó đi..."

"Ừ, giúp."

"Đó, bà có tâm sự gì thì nói với bác, tui hổng có nghe gì hết trơn..."

Nhung xì ke bỏ qua xem mấy người soi kiếng. Tuyết Chà không thể tránh đi đâu cặp mắt của ông già người Miên. Ông nhìn cô một lúc, cô cảm thấy người như mất hết nghị lực.

"Sao cháu, cháu cần bác giúp chuyện chi."

Ông ta nói tiếng Việt trơn tru, chẳng thể biết ông là người Miên, nếu chỉ nghe giọng nói.

"Dạ tình cảm cháu buồn lắm, bác. Cháu nhờ bác giúp cho..."

"Chồng cháu mèo mỡ phải không? Bác làm cho con "mèo" nhảy ống máng mà trốn biệt luôn, cháu đừng sợ, cứ tin tưởng vào bác...Có điều bác không làm chuyện ác đức để người ta bỏ vợ con đâu nghen. Coi chuyện cháu như thế nào đây?"

"Dạ anh ấy đã ly thân với vợ rồi, nhưng anh ấy thấy cháu có của muốn lợi dụng cháu...Ảnh lại sợ gia đình, nên lén lén lút lút với cháu, mà không chịu cưới cháu..."

"Đáng ra mấy việc ly dị chưa xong bác không làm, nhưng vì có bạn cháu gửi gắm bảo đảm cháu đàng hoàng bác mới giúp cháu. Bây giờ cháu ghi tên tuổi, ngày sinh tháng đẻ

của thằng nam cho bác, cả cháu nữa, rồi bác giúp."

Ông đưa cho Tuyết một miếng giấy với cây viết. Sau đó ông ghi lại tới hai ba tờ giấy khác bằng tiếng Miên, rồi đặt trước mặt, mắt nhìn lên khung kính lồng chữ, đọc thần chú. Lâu lâu dừng lại, ông uống một ngụm nước lạnh thổi vào tóc của Tuyết. Tuyết chịu đựng hơi trong miệng của ông già Miên bốc ra hôi thối không kém mùi sình dưới nhà sàn bốc lên. Tuyết cố tránh bớt mùi hôi từ miệng ông già, cô cúi đầu ,mắt ghé nhìn qua kẻ ván sàn hở, nước dưới sông rạch một màu đen kịt. Chú ý nhìn kỷ, màn nước đen đục vẫn gờn gợn, xao động bởi những đàn cá con rỉa rói rác rưỡi dồn cục dưới mỗi chân gỗ bắc sàn.

"Xong rồi. Cháu giữ cái này..."

Ông đưa cho Tuyết một cái túi vải bên trong cuộn tờ giấy viết bằng chữ Miên mà ông đã làm phép thuật.

"Cháu để trong gối nằm. Mỗi tối cháu đều cầu xin A la chuyển quyền lực vô lá bùa, để lá bùa yêu mạnh mẽ thêm..."

"Dạ"

"Còn nữa. Hai quả trứng gà này cháu mang về, ban đêm, ném lên mái nhà nào mà thằng nam đang ở."Ông lấy một miếng giấy đặt sẵn trong cái hộp ra, đọc chú, bật quẹt đốt, rồi gói nhúm tro lại trong một miếng giấy:

"Cái này cháu pha trong cà phê cho thằng nam uống, vài ba lần là nó không bỏ cháu được...cháu nghe rõ chưa?"

"Dạ, cháu cám ơn ông Mười ..."

"Ta Mười Một, cháu đừng hớt bớt tên nghen..."

Đen thui, béo tròn béo trục, mặc xà rông lòi cái bụng ông địa, mà sao mắt sáng trưng, miệng ăn nói như có thoa đường thoa mỡ, nghe tiếng nào tiếng đó nó gọn lỏm vào trong tim. Có thoa ngãi nói không đây? Ông đưa cho Tuyết Chà một ly nước lạnh biểu uống. Vậy là có ngãi nói rồi. Hèn chi ổng mở miệng là Tuyết chà như bị hớp hồn hớp vía.

"Cám ơn ông Mười Một nghen..."

"Có ông Mười Một, không lo gì hết, biết chưa..."

"Dạ, nhưng cháu phải...."

Người đàn ông Miên hiểu ra ngay, cười tươi tắn:

"À, chỉ đủ để cúng tổ tỏ lòng thành thôi cháu..."

Không ra một giá cả mới kẹt cho người ta. Tuyết chà mở ví, khó khăn vì không biết lôi bao nhiêu tờ. Cuối cùng, một xấp dày dày, cô lo sợ, tổ mà buồn, không vui thì bao nhiêu bùa phép tổ lấy lại hết thì thiệt là công cốc.

"Bây nhiêu lòng thành của cháu..."

"Được, được. Miễn là lòng thành. A la sẽ che chở cho cháu, nhớ luôn luôn kêu xin a-la..."

Nhung Xì ke rời đám ngồi soi kiếng. Vẫn còn tới hai mối ngồi đợi và mấy đứa nhỏ ngồi ngủ gà ngủ gật.

"Xong rồi hả bác Mười Một?"

"Xong..."

"Cháu xin bác chút bột , bữa cháu làm đổ hết trơn trọi..."

"Thiệt..."

Ông già Miên dài giọng, mắt còn nguýt Nhung Xì ke một kí. Rồi ra vẻ rất thân tình, ông ôm vai Nhung Xì ke:

"Con nữ này phải ráng mập mập lên một chút, gầy nhom này là thằng nam nó chán, nghe chưa..."

Rồi ông nựng cằm, bẹo má Nhung xì ke. Nhìn bề ngoài thì thấy ông "dê" rõ ràng, nhưng Tuyết xua đuổi ý nghĩ đó ngay. Coi khuôn mặt ông, nụ cười ông, ngoài đôi mắt sáng vì phải sai khiến ma quỉ, trông ông hiền lành phúc hậu làm sao. Cho nên khi đưa cô ra cửa, ông có ôm cô một cái, cô cũng không lấy gì làm phiền lòng..

"Thằng nam nào ngu, cháu đẹp như vầy mà..."

Tuyết Chà thấy hơi ấm một tí trên đôi má. Lâu lắm, cô mới có cảm giác này, còn là, những sự đụng chạm, đổi chác thường ngày đã quá nhàm chán, những nơi nhạy cảm nhất đã trở thành những cục thịt chai, cắt đứt liên lạc với cảm giác.

Chú xích lô nằm gác chân trên xe của mình chờ. Không biết bao lâu rồi, đã xong một chầu cà phê, hút mấy điếu thuốc lá Vòm Cỏ, hai ba mối gọi đi, chú không bắt mối. Thôi kệ, đây cũng là giờ phút nghĩ ngơi, vắt chân chữ ngũ ôn lại cuộc đời ba chìm bảy nổi của mình. Kệ cha nó, tới đâu hay đó. Mỗi lần nghĩ vậy, chú bật lên ca mấy câu cải lương thiệt mùi...thứ mà trước đây chú không bao giờ nghe...vậy mà nó nhiễm vào trong chú lúc nào không hay. ba cái thứ bình dân này, nó "rệu" vào con người ta "ác" thiệt...Mà chú nghĩ

gì vậy, bình dân à, hoàn cảnh này chú còn dưới mức bình dân xa...

"Cha, ca hay quá hén, vậy mà lâu nay dấu..."

"Vọng cổ cũng mùi một cây..."

Rồi, hai cổ đã ra đến. Chú nhanh nhẹn nhảy xuống xe, còn lấy cây chổi nhỏ ra quét quét.

"Tưởng còn chờ lâu, xong rồi hén? Mời lên."

Nhung Xì Ke đi qua còn quẹt vô người chú...Chú vội nhích người ra xa, không biết vì sợ Nhung xì ke hiểu lầm hay vì ớn cái mùi...ngai ngái từ người cô toát ra. Riêng Nhung Xì ke, nhìn thấy chú đạp xích lô này mà ham. Ước chi có một tấm chồng như thế, nếu được vậy, đời cô đã không đến chỗ cùng tận như thế này. Mấy hôm nay, không bày với Tuyết Chà cái trò xin bùa ngãi, cô chắc đã còn, thiếu ăn chịu được chứ thiếu thứ " thuốc tuyệt trần" thì chỉ có nước từ trần.

"Tốt không hai cô."

Chú xích lô vừa rướn người đạp xe lên dốc cầu vừa hỏi.

"Đông quá, người ta đi soi kiếng hà rần.."

"Còn hai cô..."

Nhung xì ke lanh miệng:

"À, chị Tuyết xuống soi coi vụ mất cắp vàng hột xoàn mà chị đã làm đơn thưa ra phường, chú biết không?"

"Ờ... Biết ai chưa?"

"Thì cũng đã biết, chị Tuyết đi soi thử coi sự thực như thế nào..."

Cái miệng của chú đạp xích lô cười cười, nhạo mạn ở phía sau lưng hai cô. Nắng đã rất yếu,nhợt nhạt, mỏng te, trãi mấy vạt vụn bên kia sông, trên những mái tôn xiêu vẹo, rỉ rét một mầu xám đen tăm tối. Xe qua cầu, bon chen trong giòng xe cộ của buổi chiều tan sở. Hàng quán mở cửa, mấy sạp bán thuốc lá cũng đã bày ra hai bên đường. Lẫn trong giòng người và xe cộ, có mấy chiếc xe hơi chạy vụt qua, một số xe gắn máy đời mới của giai cấp "cán mới", còn lại là một giòng người hơ hãi với cuộc sống. Sao không thấy một khuôn mặt nào có một nét yêu đời.

Cho tới lúc xe vào đường Tự Do, Tuyết Chà và Nhung Xì Ke mới thấy giòng sống. Ở khu công viên nhà thờ Đức Bà, các thanh niên thiếu nữ đang "ngồi đồng" trên xe đạp. cái lẻ, cái có cặp ôm nhau khịt rịt, coi thiên hạ như người đui mù không có mắt. Lát nữa đây, sẽ là cuộc đua xe đông vui, cũng có thể cả chú xe xích lô đang chở hai cô xong, cũng trở về đây nhập cuộc.

Nhung xì ke bước xuống xe không nổi, cả người cô rung lên và đôi mắt lờ đờ, cảnh vật trước mặt vòng nghiêng vòng ngửa. Tuyết Chà phải đỡ cô vô nhà.

Đã tới lúc Nhung xì ke phải...xì ke!

Chương 9

Lóng này chị Bảy cà tong khá giả thấy rõ. Trên tay có chiếc nhẫn nhận hột xoàn, nghe chị khoe là trên 2 ly một tí. Mua rẻ thôi, vì cái hột này nhỏ, bị cắt đít, lại có chút trấu. Nhưng thây kệ, có hột xoàn đeo cho bằng người ta là được rồi. mấy chị em bụi đời nhìn ngón tay chị Bảy Cà tong, thèm lắm, biết bao giờ mới có mà đeo. Có chị trề dài môi ra: "Có cái đách ý, ở đó mà hột xoàn, mấy cái hột chớp chớp mà dóc tổ." Hột xoài thì có. Chị Bảy để ngoài tai hết, bị không có thì ghen. Chị Bảy cứ khoe:

"Con Lê nó mua cho tui, ôi con đó ba hồi bất hiếu, ba hồi có hiếu, biết lúc nào nó trong, nó đục..."

Nội cái miệng chị đi khoe cũng biết là cuộc đời con Lê đang lên hương rồi...Thì cũng nhờ cặp bồ với phó công an phường, làm ăn được chút đỉnh. Chút đỉnh thôi, con vợ "ông phó" ghen vàng trời, bắc kỳ xứ Hà Đông chớ giỡn sao. Sư tử, cọp beo gì gì đi nữa, vô tới đây rồi cũng không qua được con gái Nam đâu nghen. Con Lê ở nhà ăn nói cộc cằn chớ khi vô chuyện là ngọt xớt à. Nhiều khi nó cũng quá, ông phó cũng điên đầu, sợ bề trên "quở", nổi trận lôi đình lên, con Lê hay lắm, chỉ mươi lăm phút, lâu lắm nửa tiếng đồng hồ sau "ông phó" lại mềm như bún. Chỉ có chị Bảy cà tong thấy con gái "chằng ăn" quá, ngán, Lê cong cớn bắt chước giọng Bắc kỳ:

"Ối giời ơi, thằng đàn ông nào cũng đội một con đàn bà trên đầu để nó sai bảo hành hạ, má lo làm gì cho ốm người...hổng biết nữa..."

Chị Bảy cà tong thì đâu còn chỗ nào dư để ốm nữa, nghe đứa con gái nói, cũng chỉ biết lắc đầu, vừa ngán vừa phục. Con Lê dạo này trúng vài mối bao lớn, không phải "đi nghề"

nhiều nên người ngợm thon thả, phây phây ra. Cũng phải nhắc chừng, mắc cái chứng gì mà con Lê với thằng Long Tân Định hay xì xào, có tán tỉnh nhau không mà cười rúc rích hoài. Có một dạo, con Lê ghét thằng Long Tân Định như đào đất đổ đi.

"Mày lại "đi thân" với thằng cà chớn đó nữa sao đây?"

Chị Bảy cà tong cảnh cáo.

"Hê, bộ má ghen sao há? Còn lâu tui mới chịu được cái mùi xà lách trộn dầu dấm thiu của nó. Má đừng lo..."

"Ông cố tổ mày, miệng mày đĩ chó quá nghen."

Con Lê cười rũ. Cứ mỗi lần chọc cho bà già chửi là nó thấy khoái, không biết tại sao. Rồi để cho bà già tiếp tục chửi, nó thản nhiên lôi đồ nghề ra, tô son, điểm phấn. Cầm cái gương con gọn trong lòng bàn tay,nó soi kỷ khuôn mặt, miết lằn chì đen lên viền mắt, tô lông mày, thoa son, tất cả mọi việc, con Lê làm tỉ mỉ và mất thì giờ. Chị Bảy cà tong ngồi một bên, sốt ruột:

"Tao hổng hiểu sao mày cứ tô đi tô lại, đánh phấn rồi chùi lui chùi tới, ba thứ đó tao làm cái rẹt là xong."

"Bởi mới thấy mặt má nổi mốc nổi meo trông ớn luôn. Má roẹt roẹt nửa phút xong phải hôn."

"Ừa, tao chỉ cần vậy, chớ mất thì giờ như mày tao không kiên nhẫn."

"Biết. Má chỉ kiên nhẫn có một chuyện đó..."

"Ông cố nội mày, đừng móc họng nghe mầy...cái tật hay

móc của mày...không chừa được..."

Ném ống son vào cái hộp, con Lê lại lôi cây bút chì tô đi tô lại vành mắt. Nó làm cho đã nư, muốn chọc tức mà! Chị Bảy cà tong nguýt mắt, đứng dậy, te te bỏ đi lại một gốc cây trước mặt, một chị đàn bà bỏ thỏng hai cái vú mướp, đứa bé ốm nhom bế trên tay nhay hoài, thả cái này, bắt cái kia, coi mòi không được nhiêu sữa.

"Đêm qua nó đói, khóc cả đêm có ngủ cái dách gì đâu..."

Chị Bảy biết tỏng con mẹ này, có nằm ôm con cho con bú ban đêm đâu, hết lật chiếu thằng này tới chun vào chăn thằng kia. Cái tật đêm nào cũng "ăn no" mới ngủ được mà người như con mắm mòi, coi thảm quá. Vậy mà cứ cười nhe răng:

"Ờ tui bị cái bệnh...kỳ cục gì đâu, hễ đêm nào hông "ăn" là nằm chong mắt tới sáng, nghe gà gáy, đếm sao..."

Sao với giăng gì, hễ mà rảnh một bữa là đứa nhỏ lãnh đủ, nghe con khóc, giận ai hổng biết, uýnh đứa nhỏ muốn sặc máu, có bữa còn bóp cổ, hàng xóm không can là đứa nhỏ chết mất đất từ khuya rồi. Có diều con mẹ này biết nhiều chuyện lắm, sinh hoạt ban đêm trong xóm bụi đời con mụ rành hết biết. Lúc chị đang kể chuyện tên bảo vệ sau rạp hát nửa đêm đi tìm con Quê đòi "trả nợ" cho được trong lúc con nhỏ đang sốt lăn quay mà thằng chả vẫn không tha, thì con Lê đã diện xong, đỏng dảnh đứng dậy. Chị Bảy hỏi với:

"Mầy đi đâu vậy mầy."

"Đi "rượng",má ơi."

"Con mẹ mày, đồ mất dạy chưa.."

"Đồ cũng mất rồi má."

"Tổ cha mày, con đĩ mẹ mày...đồ...thúi hoắc."

Con Lê cười, tung cái ví lên, quay lưng một vòng, cúi rạp người chào chị Bảy cà tong. Thế là cả hai mẹ con cùng cười sặc lên.

"Con đĩ ngựa...vía..."

Chị đưa cái tay lên, bỗng nhìn thấy cái nhẫn hột xoàn, chị lại hạ tay xuống, lắc đầu. Chịu con nhỏ thôi. Thua nó cho được việc. Không biết có mối nào ngon mà nó dám hứa sẽ đổi cho chị hột lớn hơn, cỡ trên ba ly. Chị vẫn còn hậm hực với mấy con đĩ chó mạt rệp xung quanh, từ ngày chị có chiếc nhẫn, không ngớt nói ra nói vào, có đức ngu ngốc, cả đời biết hột soàn là cái đách gì, đưa mõm dơ vô, nói hột chiếu hay hột sa-phia là cùng, cái mặt chị mà nhìn thấy hột xoàn có mà trời sập...Để coi, thật hay không, hỏi cô Tâm là biết liền, cổ đeo hột xoàn đầy mười ngón tay đó thôi.

Con Lê từ vườn cây đi xuống đường phố . Nắng muốn tắt ngang. Trời có gió, mát dịu. Ngang qua Givral, liếc vô, nó thấy Long Tân Định đang ngồi chờ. Hôm nay đổi địa điểm, vì Bô-đa có nhiều khuôn mặt quen, và giờ này đã đầy nhóc dân ngồi "nghía". Nó bước vô quán.

"Đợi có lâu không?"

"Cũng mới có hai chai. Bà ngồi đi..."

Thằng cô hồn này khó thương thiệt. Con Lê đã nghe nó dám gọi má nó là em ngọt xớt, mà gọi nó là bà thì có tréo cẳng ngỗng không chớ. Nhưng thây kệ, làm ăn là làm ăn,

mỗi chuyện mỗi khác. Nó ngồi xuống, vẫy tay gọi một ly nước cam vắt

"Bà này ham ăn ham uống đồ bổ không à, bữa nào tui đưa bà đi chỗ này, có món bổ âm.."

"Dẹp đi. Tui hổng thích nói chuyện cà rỡn à nghen. Vô chuyện đi, tui hổng rảnh."

"Được. Thì chuyện như tui đã bàn với bà. "Xong việc "chai hia". Đẹp trai chưa."

"Rồi giờ làm sao?"

"Muốn được vô đó, bà phải chịu khó chiều con Nết. Biết mấy bà rồi, nhưng giang sơn nào anh hùng nấy. Mấy thằng "cán" lớn nó hổng tin ai hết ngoài người của nó. Con Nết thường đưa mối mới tới..."

"Chắc gì họ đã chịu tui, tui đâu có mới mẻ gì, cũ mèm à..."

"Cũ vậy mà ăn tiền. Mấy con mới chỉ được cái cắt chỉ, chớ ngu bỏ mẹ, chưa nói, cái gì lúc đầu cũng khó khăn phiền phức vì nó chưa thông..."

"Thôi đủ rồi ông. Làm như ông giỏi lắm. Ông thì chỉ thích ngoáy mấy cái lọ mỡ tổ chảng thôi, ai mà không biết..."

"Ấy, nhiều thứ đồ cổ tốt lắm nghen, không so sánh vậy."

"Không rảnh tán đía nữa nghe, hong tui đi về đây."

Ly nước cam vừa được bê ra. Long Tân Định đẩy ly nước trước mặt con Lê:

"Nóng quá, uống một ngụm cho mát rồi vô đề liền..."

Con Lê uống một hơi gần cạn láng.

"Xong. Rồi sao nữa..."

"Người ta chỉ thuê bà làm sao lọt vô được chỗ đó, làm sao thì làm, miễn là cho thằng nhỏ đi tàu bay, tàu lặn, lắp ráp sao cho đứt hơi, hết thở...xong lĩnh tiền..."

"Bộ chuyện chỉ có vậy, sao có người dư tiền thuê làm chuyện cho người ta "sướng".

"Bà cũng "sướng" vậy. Đã sướng còn được tiền."

"Sướng cái đầu ông. Bộ mỗi lần ông đi với bọn bê-đê để lấy tiền ông cũng sướng chắc..."

"Thì cũng đại khái..."

"Ha, mất nhiều thì giờ quá. Giờ tui làm gì..."

"Đã thân với con Nết đến cỡ nào rồi...."

"Sáng nay mới gặp nó, nó cho biết tối thứ sáu sẽ dẫn tui đi giới thiệu, mà được hay không còn tùy, chưa hứa chắc. Nghe nói phải đi thử, thì có thằng làm trước, coi đồ nghề, tay nghề có đủ làm vừa lòng ông lớn không. Mà keo thử trước này không có thù lao nghe, đôi khi còn qua hai ba giám khảo...cũng nhừ người lắm chớ đâu phải dễ ăn..."

"Bà mà nhừ, người ta không nhừ thì thôi. Làm đi, xong vụ này bà đi Vũng Tàu nghỉ mát, sau đó tha hồ dai sức để vật voi..."

"Hừ..."

"Bao giờ thì đi thử?"

"Bao giờ nữa, tối nay nè..."

"Bộ xuống dưới...?"

"Còn lâu. Con Nết nói thằng bồ ruột nó là cán lớn, giới thiệu người ta mới tin. Còn thử thì tối nay, tại phòng con Nết. Tụi nó cho mượn...".

"Bà chịu khó thôi. Việc nào cũng vô tiền, mà việc này vô nhiều, con quen biết, thế lực..."

"Tui mà biết mất công như vầy thì còn khuya tui mới nhận. Tiền nhiều thì xài xể nhiều, dễ gì ăn người ta..."

"Bởi có chuyện nọ mới xọ sang chuyện kia. Bộ bà hổng nghe thiên hạ người ta đang đồn rần rần một chuyện?"

"Ai nghe gì đâu. Nói coi..."

"Chuyện còn hơn ngày ba mươi tháng tư mà bà hổng biết ất giáp gì hết, lạ không? Người ta đang đồn là mấy ông tù cải tạo sẽ được Mỹ bốc thẳng từ trong trại đi luôn. Mấy bà vợ sĩ quan, tù chính trị đang hy vọng...Lợi dụng chuyện này, tụi mình hợp tác kiêm khắm nghe.."

"Tưởng dễ ăn sao? Hồ sơ từ phía Mỹ đưa qua, xơ múi gì được."

Sao không? Ăn luôn trái chớ xơ múi là đồ bỏ. Bà còn thắm thiết với thằng phó phường không? Nữa đây, xuống dưới quen biết anh Hai, miễn là ra vô được mấy nơi đó là thiên

hạ tin như điên...."

"Thôi, chuyện chưa tới bàn làm gì. Ông nghe, chỉ giỏi lợi dụng, sao lâu nay vác cái mặt phách chó ngó lên trời thấy ghét.".

Long Tân Định cười hề hề. Trong trường hợp này thì chịu khó cho con quỷ cái này nó càm ràm, miễn xong việc thì thôi. Đại ca lớn đã nhận "xấp" của người ta đặt cọc rồi. Long Tân Định biết, nó không làm cũng không được. Lúc con Lê đi, nó còn ngồi nán một mình uống thêm hai chai bia nữa.

Con Lê đi bộ ra chợ cũ. Chiều nào cũng vậy, nó thích đi nghía hai dãy sạp bán toàn máy hát, video, hàng tàu, mới tinh. Thôi thì nhạc vặn oang oang, có cả nhạc vàng nghe rất chịu tai. Chiều chiều, mấy anh công an phường còn bắt cái băng ghế ra ngồi trước cửa để nghe một cách say đắm mới là lạ. Ở đây cũng có một tên chủ sạp móc ngoặt với tàu biển, làm ăn "tới" lắm. Tên này cũng chịu đi lại với con Lê mấy lần rồi, nên hễ thấy nó đi qua là mặt mày thằng cha thộn trân, thấy tội nghiệp lắm.

Đi một vòng rồi ghé vô hàng bánh canh trên đường ra chợ Cũ. cái bà béo bán bánh canh ở đây nhất xứ, đố ai địch nổi. Nội nhìn cái tay cầm muôi của bà gạt gạt lớp mỡ vàng óng trên nồi nước lèo, lừa lừa mấy cái móng giò, vớt mấy miếng chân giò lên,hơi lâu lắc chọn lựa là cũng đủ cho người chờ háu ăn, rệu nước miếng. Thời buổi thịt heo hiếm như vàng, nhà nước kiểm soát, muốn mua cũng phải móc ngoặt dặn dò trước, rồi lấy lén lấy lút, mà bà Béo cứ cái nồi đầy móng giò, chân giò, đuôi heo, nấu vừa tới, ăn mềm mà dòn rụm khoái khẩu làm sao...

Cứ cà rà như vậy, ăn uống xong, lúc con Lê leo lên khu

chung cư con Nết ở thì trời cũng chạng vạng tối. Con Lê gõ cửa, chỉ có mình con Nết mở, đon đã kéo con Lê vô.

"Ủa, có một mình bà..."

"Ừa, hắn đi rồi. Bữa nay trực. Này, tao giao chìa khóa cho mày, xong mày muốn nằm nghỉ đợi tao thì nằm, còn không, muốn đi đâu thì đi..."

"Bộ chưa ai tới"chấm thi" sao?"

"Rồi. Bữa nay hai giám khảo một lúc, bà làm sao thì làm cho đậu. Đậu một cái là cuối tuần tui dẫn bà xuống dưới. Ôi, nhà mê lắm nghe bà, giường Hồng Kông, trang bị hiện đại lắm nghen bà...."

Con Lê nhìn quanh. Vắng ngắt có ai đâu. Như hiểu ra, con Nết ghé tai bạn:

"Mấy ổng đang tắm và đợi mày ở trỏng. Tao đi thì mày vô tắm chung với mấy ổng rồi mày....mày biết mà. Mấy ổng này là thứ giám khảo kỳ cựu, có thể mày hơi mệt, nhưng không sao, nước nôi, trái cây có trong tủ lạnh...Tao đi đây. Rồi, mày khóa cửa lại..."

Con Lê đứng ngẩn ra giữa phòng một lúc. Nó đã nghe ra có tiếng nước xả trong buồng tắm.Nó đặt cái ví lên kệ tủ cạnh giường, rồi cắn môi, thở ra. Thây kệ, đã lọt vào hang hùm rồi, trước sau gì cũng bị sư tử, cọp beo xé xác. Nó từ từ cởi bỏ quần áo, mở cửa phòng tắm.

Chao ơi, cái vòi bông xen đang vọt xuống hàng trăm tia nước trắng tinh lần đầu tiên trong đời nó nhìn thấy. Ở phường, lén lút với tên phó, cũng chỉ một tấm ghế bố cũ hôi rình, và buồng tắm là một vòi nước rỉ, không hơn cái vòi

nước đen sì, cũ mèm ở công viên bao nhiêu. Nó nhìn cái phòng tắm hiện đại với sự thèm thuồng điếng người, rồi mới nhìn tới hai khuôn mặt với bốn con mắt hau háu nhìn nó.

Đúng là hai anh giám khảo. Trong đời, nó chưa gặp người đàn ông nào tướng tá dị hợm như hai anh "cán" giám khảo này. Một tên thì cao nhồng, ốm nhom, xương sườn lồi lên như bộ xương cách trí. Một tên mập, thấp, tấm lưng như chiếc bàn vuông, một mắt, răng vẩu. Hai anh đang tắm chung một vòi nước, như cảnh thiên thiên. Con Lê biết là không phải gặp "kỳ phùng địch thủ nữa", mà cuộc so tài này, từ chết tới bị thương là cái chắc.

"Hi hi... vô đây em, vô đây tắm chung với mấy anh..."

Cả bốn bàn tay dài ngắn vồ tới. Con Lê bị ném vào bồn nước, và cuộc mổ xẻ bắt đầu. Nó được sát xà phòng đầy người. Nó được tắm táp, kỳ cọ, lau khô như một đứa trẻ con trước khi đưa lên bàn thay tả. Con Lê không được quấn cái tả nào hết, cho tới lúc hai vị giám khảo bế nó ra phòng ngoài đấu tiếp hiệp hai, thì coi như nó đã được vào chung kết.

Nó cảm thấy món tiền "chai hia" với Long Tân Định coi như đã được nửa đường đi. Cả ba ngủ một giấc ngắn, sau đó con Lê pha cà phê, gọt trái cây. tên mập lùn chưa hết bịn rịn với nó, còn kéo nó ngồi lên lòng gỡ gạc, tên kia đâu có chịu nhường, vậy là con Lê như cái bánh một anh cắn một miếng...May thay, có tiếng gõ nhẹ vào cửa rồi tiếng khóa mở lách cách, con Nết về. Con Lê chưa gài kịp mấy khuy áo, và tên cán bộ lùn mập còn tham lam, chưa chịu rút tay về.

"Giờ này mà tung hoành chưa xong nữa sao? Người ta đi

ngủ hết trơn rồi mấy ông bà ơi."

"Em buồn ngủ chưa? hai anh ở lại ngủ được không?"

Tên cao, gầy chớt nhã.

"Ha, được thôi, nhưng nằm dưới chân giường, vì thằng chồng em hôm nay đi trực tới nửa khuya cũng mò về thôi, trôi xuống sông ráng chịu..."

Đùa bỡn một chút, con Nết đi vô đề:

"Thấy sao, đủ điểm đậu không? Con này nổi tiếng hạ nhiều địch thủ chì rồi..."

"Biết..."

"Được?"

"Chỉ sợ anh Hai Thạnh tắt thở thôi....Hi hi..."

"Con Lê, mày nghe chưa. Vậy là mày hên rồi. Mấy anh tính bữa nào cho nó xuống dưới anh Hai? Thứ Sáu, thứ Bảy?"

"Coi như xong rồi, còn thứ Sáu hay thứ Bảy phải hỏi anh Hai thiệt rảnh ngày nào, không vướng công tác."

"Vậy bữa nào thì anh cho em biết để em báo cho con Lê, nó cũng phải đi tân trang lại một chút xíu cho anh Hai hả lòng.Lê, mày về được rồi, lát tao xuống nói chuyện với mày."

Xuống nói chuyện vối Lê? Buồn cười quá. Muốn hẹn hò với anh Hai Nuôi chớ gì nữa. Con này ngựa vía thì thôi, thằng cán bộ mà đi trực là nó vù nhanh như chớp. Thì vậy, không

có anh Nuôi, còn lâu con Nết mới nói với thằng chồng nó giới thiệu Lê cho mấy ông lớn. Để cho thằng "kép" phó phường biết tay, con này đi kiếm không kiếm thứ dữ hơn thì thôi...Ghét cái ghen dai như đĩa chịu không thấu, đồ ngu, ghen nhiều vô, về với con vợ "xồ xề" càng nhiều thì bà càng mừng, càng rảnh, càng tiền vô. Tưởng con này ham lắm sao?

Khi con Lê xuống tới phố đã vắng tanh. Lúc này mà được ngã cái lưng xuống chiếu ngủ một giấc, đã hết biết. Về nhà thôi. Nhà, nghe mỉa mai mà tủi trong lòng quá, chỉ là một miếng đất sau bụi cây, che tạm miếng bạt, nếu không có mấy cái bụi cây bông giấy che thì bốn phía trống lốc.

Về tới, nó trãi chiếc chiếu của nó ra. Thằng anh Hai Nuôi cũng đã nằm trên một chiếc chiếu cạnh đó, ở trần, mặc có cái quần xà lỏn.

"Hôm nay rảnh quá vậy?"

"Ừa, bữa nay tao không có hứng nhậu. Cái con chết tiệc hổng biết mấy hôm nay xách đít đi đâu..."

"Con Nết phải hôn? Bữa nay nè, thằng chồng nó trực, nó tới ngay tức thì cho coi..."

Con Lê nói đâu có sai. Lúc nó vừa lim dim thì nghe tiếng con Nết:

"Anh Nuôi, em nè..."

"Vô đi..."

"Ngủ chưa..."

"Ngủ cái con khỉ. Nằm xuống đi..."

"Nhớ muốn chết..."

"Ê, làm gì dữ dằn vậy...coi con Lê nó nằm kia ...ái cha, kỳ quá..."

"Con Lê nó hết mở mắt nổi làm sao nhìn thấy gì. Đưa đây...hi hi..., bài tốt quá nè, đánh không? Thiệp hả, không được...không..."

"Đ.M tụi bây..."

Con Lê chửi thề, đưa tay kiếm tờ báo, nó quay lưng, đắp tờ báo lên mặt. Thân thể nó mỏi nhừ, tay chân cất lên không nổi nữa. Nó cần giấc ngủ để lấy lại sức.

Vậy mà trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, con Lê còn nghe giọng má nó, chị Bảy cà tong:

"Tụi bây hổng nể nang ai hết trơn há, tao tưởng động đất động đai gì đây, té ra..."

Con Nết im thin thít, nhưng thằng Hai Nuôi nổi sùng:

"Bà làm ơn bước qua mấy bước được không? Đâu có gì lạ mà lần nào bà cũng dòm, không sợ đui con mắt sao..."

"D.M mày, đồ mắc dịch..."

Trong mơ, con Lê thấy nó đang đứng dưới một vòi nước, tắm táp, kỳ cọ.

° ° °

Đến lúc hai cặp cuối cùng xuống lầu ra về, bà Ngọc Hoa cũng đã buồn ngủ rã người. Dù vậy cũng phải chờ, vì Bảnh lên trước để thu dọn chiến trường. Cái phòng lúc này, không thua gì hiện trường sau một cuộc đấu võ...Bà còn nhờm gớm nhiều thứ, nên buộc Bảnh, sau giờ cao điểm, giường chiếu phải thay "ra" mới, chăn gối riêng, lúc đó bà mới yên giấc ngủ được.

Bà Muội vẫn còn thức, đi ra đi vô, tiếp tay cho cái quán nhỏ sau hẻm của Bao, quán này khuất lấp, làm ăn bạo dạn hơn, có lúc tới ba bốn giờ sáng chưa vãn khách. Tuy nhiên, so với quán Bạch Ngọc, loại này bình dân, làm nhiều mà không kiếm được bao nhiêu. Không so sánh được. Nhưng không phải vậy mà bà Ngọc Hoa không chướng mắt đâu. Càng ngày mấy mẹ con họ càng làm ăn ráo riết, càng hỗn và coi thường bà.

Lúc đầu, bà mẹ chồng Bắc quê này còn phụ với chị Mùi lo cơm nước, săn sóc hai đứa cháu "ghẻ", nhưng dần dần, đúng là được đằng đầu lấn đằng đuôi, bà hẳn hòi đóng vai "bà nội" của xấp trẻ trong nhà. Bà nội cũng sai cháu nội những chuyện lặt vặt, mếch lòng bà Ngọc Hoa quá. Những đồ dùng trong nhà đôi khi thành của chung của hai quán. Thiếu ít đồ dùng, ly tách, bà Muội cũng cứ "tự nhiên" đem ra sau cho Bao mượn dùng đỡ. Bia lon ngoại dùng xong còn lon không, giấy báo, tập vở, chai lọ, bà muội thu gom lại hết, tuần tuần tiếp xúc, cân, đo với mấy chị ve chai ngay trước mặt nhà, xong tiền bỏ vào túi rủng rỉnh, mặt mày tươi rói.

Bà Ngọc Hoa cằn nhằn, gây lộn với Bảnh, dọa bỏ nhau cũng có. Ngón nghề của Bảnh dùng lần nào cũng hiệu nghiệm là dỗ dành, hứa hẹn và vuốt ve...xong rồi thôi. Mọi việc rồi cũng thường đi, quen dần, nên mọi "áp lực" của bà Ngọc Hoa hết linh. Mà mẹ chồng, nàng dâu càng ngày

càng "lục đục". Chuyện mới xẩy ra từ hai tuần trước, lúc chị Mùi kho nồi thịt đậy không kỷ bị con mèo hàng xóm sơi sạch nhẵn, bà Ngọc Hoa bực qua, không dằn lòng được, hét toáng lên:

"Làm ăn cẩu thả. Nhà này toàn người đui mù hết, khổ thân tôi, nuôi một bọn mù."

Vậy là bà Muội nhảy đong đỏng:

"Này chị kia, chị không được nói xỏ nói xiên. Chị bảo tôi đui đấy hẳn."

Bà Ngọc Hoa nổi nóng:

"Thế thì cả nồi thịt để cho mèo nó xơi mà nhà đầy người không ai ngó ngàng, vậy là sáng mắt cả đấy à..."

"Tôi đã nhịn nhiều rồi...con giun xéo lắm cũng quằn...Tôi làm việc trong nhà này còn hơn người ăn người ở, có lúc nào rảnh tay không đã chứ."

"Mẹ làm gì mà như người ăn người ở. Mẹ cũng quần lụa áo là, làm gì đụng tới móng tay. Có làm thì cũng làm cho chú ấy, cho đầy cái túi của mẹ. Mẹ tham đủ thứ..."

"Ôi giời ơi. Chị chửi tôi đấy phải không? Anh Bảnh ra mà coi vợ anh nó chửi mẹ anh, anh ra mà nghe dùm...Ôi giời ơi, con dâu đời này...."

"Hết chịu nổi rồi! Giờ bà muốn làm gì tui nào? Kêu thằng Bảnh ra đây đi, nó làm gì tôi? Đúng là bà già "ó đâm".

Bà Muội là khóc, xổ tung cả tóc tai ra. Bảnh chạy tới, Bao chạy vào. Hai anh em đứng nhìn nhau.

"Anh có biết dạy vợ không? Nó chửi mẹ mà anh còn đứng ngó...Đồ hèn!"

Bảnh dậm chưng:

"Hai người có im đi không? Tôi vì các người mà các người chỉ biết làm khổ tôi. Bộ mẹ con rồi giết nhau chăng?"

"Anh Cả coi, chị ấy chửi cả bu...Chị ấy còn coi ai ra gì!"

Bà Muội bù lu bù loa. Mặt bà Ngọc Hoa đanh lại:

"Quá lắm rồi. Tới đâu thì tới..."

"Ôi giời ơi, thứ dâu con mất nết, thứ này đem mà câu sấu..."

"Bà già dịch...đồ vô ơn. Cút ra khỏi nhà đi. Đi, đi ngay..."

Bà Ngọc Hoa xông tới. Lúc đó ai đẩy chân bà không biết nữa. Bà đưa tay xỉ xói, bà mẹ chồng cũng xỉa xói trả lại, và không biết ai xô ai trước, cả hai cùng xông vào xáp lá cà một lúc. Rõ ràng là bà Ngọc Hoa đã lùi lại, rụt tay về mà không hiểu sao bà Muội bỗng té ngã xuống đất, còn như cố tình đập đầu vào tường trước khi nằm quay đơ. Bao la lên:

"Giết người. Giết người bà con làng nước ơi. làng nước ơi là làng nước ơi...làng...ơ...làng...Mày dám đánh bu tao hả, mày dám..."

Bao xông tới. Bà Ngọc Hoa lúc đó đã lên cơn điên rồi. Bà nhảy xổ vào Bao, miệng chửi tay cào...Bảnh phải can thiệp thôi. Xô em ra, kéo vợ không được, anh nện cho bà vợ một cái tát, xô dúi bà xuống góc nhà, anh đỡ mẹ đứng dậy...

"Bu có sao không bu..."

Bà Ngọc Hoa tê tái, nhìn ra sự thật rồi. Đau đớn, hờn giận, phẫn uất, hơn một tuần lễ tính lui tính tới chuyện thôi nhau. Bảnh cười gằn, giở giọng tàn ác:

"Nhắm bỏ được hãy nói. Mày dám không? Tao không cho mày bỏ...Hối hận hả? Mày hối hận muộn rồi!"

Bạo lực có, dỗ dành có. Lì ra có. Cuối cùng đâu cũng đã vào đấy. Bà Ngọc Hoa biết chọn con đường nào nữa, hết đành đứng ỳ trong ngõ cụt.

Có lẽ vì còn ấm ức chuyện đã xảy ra, bà Muội hai ba lần đi ra đi vô không thèm ngó mặt con dâu. Cuộc chiến tranh lạnh này không biết đến bao giờ mới dứt. Bà Muội cũng nhiều ngón đòn lắm, không hiểu bà đã làm cách nào mà con Lựu bênh bà chằm chặp. Gần đây thôi, con bé hết chống đối với "chú Bảnh" mà còn có vẻ thân mật, trìu mến. Bà Ngọc Hoa đang để ý con bé, nó đi chơi đêm về khuya, một vài lần bà Ngọc Hoa bắt được thì Bảnh lại đứng về phe nó.

Lúc Bảnh dọn dẹp xong, gọi "em ơi, lên ngủ", bà mới đủng đỉnh lên cầu thang. Bà không nhìn thấy đằng sau lưng bà mẹ chồng dài môi, mắt nguýt có đuôi theo bà. Lên lầu, bà yên tâm thấy con Lựu đã ngủ ngon lành. Bà lắc đầu, con bé đoảng vậy thì thôi, ngủ kéo áo banh cả phần bụng, tay chân soãi dài, không có chút ý tứ nào.

Vào phòng, bà nằm xuống giường, kéo tấm chăn mỏng đắp ngang bụng. Như trước đây, chỉ đợi bà nằm xuống là Bảnh đã lăn tới ôm chặt bà, tỏ tình thương mến khắng khít. Tình như cũng đã phai dần rồi đây. Bảnh nằm ngữa, hai tay đặt

lên ngực, không hề nhúc nhích. Chờ một lúc, bà nổi cáu:

"Làm sao vậy, có đau ốm gì không?"

Bà quay lại, ôm lấy Bảnh.

"Không đau ốm gì đâu. Nhưng anh hơi mệt..."

"Làm gì mà mệt, mọi chuyện mấy đứa làm hết, anh chỉ đứng nói đía cái miệng..."

"Ừa, mấy lúc này anh bị đau sống lưng...."

Bà nuốt một cục "ức" đang dồn lên chẹn cứng họng. Nước mắt ứa ra. Bà cố nén tiếng thổn thức. Đã gặp thằng "lưu manh" số một rồi. Đúng như lời hắn nói: Hối hận cũng đã muộn. Người chồng bị bà đá văng ra đường, nay đã có hạnh phúc mới, an vui. Lau nước mắt, bà xích lại, lay lay vai Bảnh:

"Anh khoan ngủ, tôi muốn hỏi anh một chuyện."

"Chuyện gì, em ơi. Không thấy anh đang mệt sao?"

"Mệt cũng phải trả lời cho nó rõ ràng. Có phải anh thay đổi rồi không? Từ trước tới giờ anh chỉ lợi dụng tôi?"

"Em đừng nghĩ quẩn. Anh không thay đổi gì hết."

"Nhìn thái độ anh tôi biết là anh đã chán tôi..."

"Trời ơi, em biết mấy giờ sáng rồi không? Em cũng cần phải ngủ chứ. Sao em nói dai quá vậy?"

Bà Ngọc Hoa nghẹn cả lời:

"Tôi nói cho mà biết, phản con này không được đâu..."

"Anh phản em làm gì anh?"

Nghiến răng, bà chồm người lên:

"Phản thử coi. Tôi giết chết. Đi ở tù tôi chịu. Anh thách tôi phải không..."

Cái giường như muốn sụm trước sự vùng vẫy của bà Ngọc Hoa. Giữ chặt được hai tay bà, nằm đè lên cho bà Ngọc Hoa yên thế, Bảnh cười:

"Anh chỉ đùa thôi, em làm gì dữ vậy. Anh thử em đó..."

Rồi Bảnh thở ra, dài thườn thượt.

"Em à, anh buồn lắm. Cứ thấy mẹ và em mâu thuẩn nhau, anh muốn chết quách đi cho xong...Xưa nay anh chưa hề làm buồn lòng mẹ anh..."

Ngậm. Nuốt nữa. Chỉ vì làm phiền lòng con mẹ già. Còn tôi? Bà Ngọc Hoa muốn hét lên cho hả cơn giận. Nhưng Bảnh đã ôm chặt bà, ghé miệng bên tai bà:

"Em phải giữ sức khỏe, ngủ đi."

Vẫn giọng lưỡi ngọt ngào, nhưng vẫn là cho phải chuyện. Bà Ngọc Hoa hiểu Bảnh hơn ai hết mà. Bàn tay Bảnh vẫn vuốt ve:

"Em à. Mình ngủ nhé."

"Đồ đểu...sao mà đểu..."

Giọng bà tắt đi. Bảnh đã đưa môi bịt chặt miệng bà. Chỉ có vậy mà bà đã rũ người ra, hai cánh tay bà từ từ đưa lên, ôm chặt vai Bảnh. Khi hai đôi môi rời nhau, bà Ngọc Hoa nói như mếu:

"Anh làm khổ tôi quá. Tôi khổ quá..."

"Khuya lắm, mai còn nhiều việc. Em ngủ đi...ngủ đi mà...cưng..."

Bảnh ôm chặt bà Ngọc Hoa. Bàn tay Bảnh luồng vào trong áo. Bà chờ đợi. Nhưng bàn tay cứ nằm im một chỗ, như thói quen. Và Bảnh ngủ. Bảnh ngáy.

Không thể nào dỗ giấc ngủ được cũng như không thể nào ngăn giòng lệ tủi hờn trào ra. Bà Ngọc Hoa còn biết giận ai hơn là giận mình, oán mình. Thức lâu mới biết đêm dài...Cơn đau khổ dằn vặt không chịu nổi, bà cố tình thức Bảnh dậy, nhưng hắn chỉ ú ớ...

"Anh mệt quá, để yên cho anh ngủ..."

Vậy cho tới lúc trời sáng bạch.

Một đêm, hai đêm, rồi tuần lễ, tuần lễ nữa, Bảnh vẫn bề ngoài âu yếm, thương yêu bà Ngọc Hoa. Đêm đến cũng ôm ấp, vỗ về, nhưng chuyện vợ chồng thường nhật không tới. Chiến tranh lạnh âm ỉ giữa hai người, càng ngày càng đóng băng. Bảnh đã rất khôn khéo không để bùng dù một que diêm quẹt nào hơ nóng chảy. Những đêm thức trắng hờn giận, tủi sầu rồi cũng qua được, bà Ngọc Hoa đã có lại giấc ngủ. Để coi Bảnh nhịn được bao lâu cho biết? Bà nghĩ là Bảnh sẽ không chịu được lâu, vì con thú vật trong lòng Bảnh bất trắc lắm. Miễn là đừng để Bảnh có cớ nóng giận

bỏ ra khỏi nhà là có chuyện. Một bọn bê đê lúc nào cũng canh Bảnh, hễ Bảnh rảnh tay là bắt hồn bắt xác, còn tặng thưởng thêm tiền. Lâu nay bà đã cố gắng bù vào khoảng trống mê tiền của Bảnh khá đầy đủ nên Bảnh cũng không ham đi lại với bọn bê-đê nữa. Cho tới một hôm....

Cũng tại nồi cháo gà nấu lỏng bỏng mà bà ăn quá muộn, nên khoảng hai ba giờ sáng, bà thức tỉnh vì cảm thấy bụng dưới đau căng. Bà nhẹ nhàng ngồi dậy, rón rén vào toa-lét. Xong xuôi, nhẹ nhõm,đi ra, bà mới có thì giờ nhìn chiếc giường ngủ. Dưới ngọn đèn ngủ tỏa một màu xanh dịu nhợt nhạt, tấm chăn dồn đống mà không có người nằm. Đang đêm Bảnh đi đâu? Chị Mùi chăng? Cái con mụ ở này cũng chằn ăn trăn quấn lắm chớ không vừa gì. Nhiều lần bà Ngọc Hoa đã bắt gặp những cái háy nguýt dành cho Bảnh rất đĩ. Không phải bà không để tâm, cũng có lần hoạnh họe Bảnh:

"Này, anh làm gì thì làm, cũng nể mặt tui. Anh dê con ở nữa thì chả ra thể thống gì đâu!"

Bảnh dẫy nẩy như đĩa phải vôi:

"Ối giời. Em nói gì thế? Em hạ nhục anh đấy phỏng? Có giời làm chứng...sao em có thể hạ giá anh tệ đến thế?"

Thấy Bảnh sừng sộ, bà cũng đã bán tin bán nghi:

"Thì em phòng vậy thôi. Biết đâu ma ăn cổ giờ nào. Có phòng có hơn."

Lòng bà tím lịm. Còn nghi ngờ gì nữa. Dưới nhà, chỉ có bà già và con ở. Không sai vào đâu. Bà định tông cửa đi xuống, nhưng lại muốn bắt tại trận cho hết chối cãi. Đồng ý Bảnh thì chưa tìm ra dấu hiệu gì, nhưng chị người làm thì

quá lắm. Chị nói năng với Bảnh rất bời xời, nhiều khi tớ không ra tớ, chủ không ra chủ. Bà Ngọc Hoa tức lắm, nhưng một người làm việc giỏi như chị Mùi dễ gì kiếm người thay thế? Dù sao thì cũng phải làm cho ra ngô ra khoai.

Bà Ngọc Hoa ra khỏi phòng, phong phanh chiếc áo ngủ. Đầu óc quay cuồng bao nhiêu câu hỏi mà câu trả lời không ra. Nếu như bắt gặp Bảnh đang cùng chị ở thì mình phải làm sao? Xông vào, cào cấu, đánh đá. Ôi, nhục lắm. Quay lưng. Khổ hận làm sao sống nổi. Cũng phải đến nơi cái đã.

Qua phần sân lộ thiên, gió lùa lồng lộng làm ngực bà lạnh buốt. Cũng may, khoảng sân cũng chỉ qua mấy bước chân. Bà đẩy cửa phòng lớn đằng trước. Gian phòng này vừa làm một phòng khách trên lầu, còn kéo một tấm màn che cho con nhỏ một phòng để ngủ, nhưng con bé không bao giờ chịu kéo tấm màn. Nhiều buổi tối đi lên lầu, thấy con nhỏ nằm ngủ áo quần cẩu thả trông rất phiền mắt. Hôm nay, con bé ý tứ kéo màn tấm màn ngang qua hết, che phòng kín bưng. Có vậy chớ. Nói hoài riết cũng nhàm rồi.

Nhưng lạ chưa, giờ này nó làm gì mà chưa ngủ. Có tiếng lục đục bên trong. Tò mò, bà rón rén đến gần, đưa tay hé một bên màn nhìn vô. Lúc đầu, tối thui. Nhưng rồi, ánh trăng bên ngoài chiếu qua phần cửa sổ đóng không hết, mắt bà đã lờ mờ thấy...Bà run lên. Có phải ảo ảnh không? Mình mơ hay tỉnh? Tin được không?

Con Lê không một mảnh quần áo, và người đang nằm lên trên là ...Bảnh.

"Chú ơi..."

"Im. Đừng la."

Bà Ngọc Hoa cũng không la. Bà đổ vật xuống. Bất tỉnh.

° ° °

Chuyện bà chủ quán Bạch Ngọc, tên là Ngọc Hoa, tự nhiên cạo tróc lóc cái đầu đồn rùm beng suốt con đường Tự Do. Một buổi sáng, đi ra đường bà trùm chiếc khăn bưng kín cái đầu. Cô Nga, bán đồ thêu ở cách mấy căn trông thấy trước. Còn không tin ở mắt mình, cô chạy ù vô, gọi người bán chung cửa tiệm:

"Ê, bà Vinh, ra đây coi, có phải tui hoa mắt không đây?"

Đến lúc bà Vinh chạy ra nhìn theo, rồi cả dọc con đường Tự Do nhìn thấy, xác định thì không có ai hoa mắt hết. Bà Chi, chủ tiệm uốn tóc là người rõ chuyện đầu tiên.

"Bã cạo đầu thiệt đó."

"Sao vậy?"

"Ừa, thì buồn đời, cạo đầu được không?"

"Hơ, ai mà không có lúc buồn đời, nếu ai buồn đời cũng cạo đầu thì đàn bà con gái trọc lóc hết trơn rồi, đâu còn ai có tóc nữa. Nói chuyện khó nghe."

Một bà, tóc đang quấn uốn ngồi chờ, nói chen.

Bà Chi cười cười, đổ thuốc gội đầu lên tóc con Lê, tay thoăn thoắt gãi gãi, cào cào, vừa ghé tai nó:

"Biết sao hôn. Nói cho nghe nhưng nhớ để bụng, không kể lại với ai, mày hứa đi...Ờ, con mẻ bắc kỳ này cạo đầu, còn ăn chay nữa..."

"Phải không đó bà, hay bà thấy người ta cạo đầu, hổng qua gội đầu nữa, buồn..."

"Buồn cái cức tao. Tao làm nghề này từ hồi mày chưa đẻ, nói cho mà biết. Tao chấp nếu có mốt mới đàn bà con gái cạo đầu trọc lóc tao hổng thất nghiệp đâu nghen. Hễ có mốt đó thì tao đổi qua tiệm gọt đầu, được không?"

"Phải. Phải, bà giỏi rồi. Bà còn làm cả nghề cạo lông gì nữa chớ cạo đầu..."

"Lạc đề hết trơn, đang nói chuyện cái đầu bà Ngọc Hoa, đi trớt lớt hết, vô duyên...."

"Thì cũng tại bà, nói đi..."

"Ờ hén. Bữa trước khi cạo đầu bã qua đây gội xấy hẳn hoi, rồi bã còn nói lâu lắm tui mới trở lại gội đầu, đôi khi đi biệt luôn. Mình tưởng bã chán cảnh no đủ đú đởn từ ngày vô Nam, về Bắc cắn hột muối làm hai chớ, ai dè bà chưa nói đã khóc hu hu..."

"Gì nữa đây, bộ thằng Bảnh nó bỏ bã sao?"

"Còn lâu, bã muốn bỏ mà không bỏ được..."

"Chuyện gì mà kỳ, muốn bỏ là bỏ cái rụp đường ai nấy đi. Sao bã bỏ ông chồng cái một mà đến phiên thằng ở lại không bỏ được?"

"Bởi chuyện đời hổng biết sao mà nói...chồng đẹp trai, có chức, như vậy mà đi theo thằng ở mặt mày du côn du kề thày chạy luôn có nghịch không đã chớ."

Con Lê thở ra, lắc đầu. Thiệt cũng chỉ còn biết lắc cái đầu chớ nói sao nữa. Nghịch quá đi chớ. Bởi, con người ta hổng biết lúc nào khôn lúc nào dại. Hồi đó, kiểu thứ con ông bà, vác cái mặt lên hổng thèm nhìn ai thẳng mặt hết. Chửi chồng, đánh con, như mắng mèo chửi chó. Ông chồng đeo cái lon, lái xe đi ra đường chớ ở nhà, còn thua mấy cái lon sữa bò nữa...Cũng là một đổi đời tiếp tục đó chớ. Từ ngày bỏ chồng, lấy trai...tơ, coi mòi xuống quá.

"Rồi sao?" Con Lê sốt ruột.

"Ờ, tội nghiệp bã lắm. Khi biết thì chuyện đã lỡ rồi, ván đã đóng thuyền...."

"Xì...cải lương. Cái gì đóng thuyền. Bộ bà hổng nghe tụi nó ca: "Đừng lo ván đóng thuyền rồi. Gỡ ra đóng lại mấy hồi em ơi!" đó sao. Bà đó ông trời bả còn không sợ..."

"Bởi, không ai nói hay được. Bã không sợ trời sợ đất, mà bây giờ đi sợ thằng Bảnh mới là chuyện đáng nói. Bà biết không,đứa con gái đầu...cái con gì đó..."

"Con Lựu. Biết. Biết con này. Ôi giời, nó là con nít ranh..."

Bàn tay bà Chi vẫn thoăn thoắt trên đầu con Lê, cúi đầu xuống, ghé vô tai con Lê rì rầm. Con Lê giật mình, trợn mắt:

"Thiệt không đó bà. Hay chỉ nghe người ta nói lại?"

"Chính bã nói...Bã khóc hết nước mắt..."

"Làm sao tin vô. Mèn đét ơi, chuyện gì mà động trời động đất rứa? Hổng còn đạo đức ...cách (cái) mạng gì hết trơn trọi. Ha, có chuyện vậy sao?"

"Ngồi yên người ta "xấy" cho bên này một chút. Đó, đẹp rồi, thấy chưa?"

"Thấy. Đ.M. Chuyện có thật không bà ơi... Mà bã nói là chuyện có thật kể như chắc mẻm. Ha, vậy bi giờ cái đầu trọc lóc rồi?"

"Ừa..."

"Còn thằng chả".

"Thì vẫn thấy vậy. Vẫn anh anh em em...vẫn cà rem nước dừa..."

"Nhưng bã ăn chay..."

"Thì chỉ ăn chay thôi còn mọi thứ khác đâu có chay..."

"Biết. Thằng Bảnh có kể với mấy con bụi đời, bà đó nhịn một bữa là lồng lộn thấu trời xanh... Ha, còn con nhỏ?"

"Thì vẫn cháu cháu chú chú. Có lúc con nhỏ còn kêu "Bố" tỉnh bơ mới "chiến" chớ."

"Thày chạy luôn rồi...."

"Thôi mày ngồi yên tao làm cho xong. Hê, bữa nay là ngày gì mà khi không mày làm đẹp dữ thần vậy?"

"Ngày gì đâu bà ơi. Bi giờ thì ngày nào cũng ngày của các thần cô hồn các đảng...viên. Ừ bữa nay tui vô một chút "mánh".

"Thấy mày làm đầu làm đít là tao biết vô mánh gì rồi. Vô

mánh kiểu mày coi bộ đừ dữ hén?"

"Còn hơn là để không bà ơi. Tuy nó khỏe mà "nghèo".

Con Lê ra khỏi tiệm gội đầu. Bây giờ còn vấn đề tắm táp nữa đây. Ở công viên, đêm khuya nó ra vòi nước công cộng tắm. Việc tắm giặt ở máy nước công cộng cũng đã đóng thuế cho bảo vệ công viên rồi. Nhưng lúc này giữa ban ngày ban mặt, đứng tắm ở vòi nước, dù có mặc áo quần đàng hoàng cũng có thể bất thình lình công an khu vực xuất hiện, tốn tiền phạt còn đau hơn hoạn. Thôi thì đành theo lời chĩ dẫn của con Quê đi tìm bà Muội. lát nữa, phải thơm tho để đi gặp anh Hai, lần này còn hơn đi thi tuyển hoa hậu hay xin việc làm nữa.

Bà Muội nghe nói, đặt liền giá cả. Con Lê chịu giá nhưng hơi ngán bà Ngọc Hoa. bà Muội xua tay nói không lo, giấc này bà Ngọc Hoa đang tụng kinh, tịnh khẩu. Vậy là con Lê yên dạ, vô cửa sau. Trút hết áo quần, đứng dưới vòi hoa sen, rồi thấy bóng mình lồ lộ trong tấm kính chiếu. Con Lê thở dài áo não. Nó nhớ tới hai cái gói giấy nhỏ đàn em của anh Hai đưa, bảo bỏ vô cà phê cho anh Hai uống một và nó uống một. Con Lê lạ gì thứ thuốc thiên lôi hà bá này. Anh Hai sẽ như con voi và nó từ chết tới bị thương...nó đã từng gặp một đôi lần, dân chơi có thuốc, sau đó, cả tuần lễ hồn nó chưa trở lại xác.

Nửa giờ sau nó đã sạch sẽ trong bộ đồ lụa thêu màu hồng, ngồi vắt vẻo trên xe xích lô, đi đến điểm hẹn. Nắng chiều mong manh, sắp tắt.

° ° °

Ngôi biệt thự cổng đóng then gài, nằm ở mặt tiền một con đường ngắn, toàn nhà cửa sang trọng. Trước đây là khu nhà giàu của các tay tổ"tư sản" Sài gòn cũ. Nay chắc chắn

là được tiếp thu cũng bởi tay tổ "tư sản mới". Con Lê đã được dặn dò phải xuống xe ở đầu đường, đi bộ tới. Chỗ của các "ông lớn" phải bảo mật đàng hoàng.

Đứng trước cánh cửa sắt sừng sửng, lạnh lùng. Một hình vẽ đầu con chó bẹc-giê nhe răng như sẵn sàng chồm tới ngoạm ngon lành thịt người, con Lê chột dạ quá. Thở mấy hơi dài lấy hết can đảm, nó bấm chuông.

Không biết có con chó chồm ra không? Nhỡ nó đớp một miếng thì đi đời. Nghĩ vậy, cả người con Lê phát run như lên cơn sốt rét. Nó phải hồi hộp đợi chờ lâu lắm. Năm hay mười phút. Không, có thể hơn nữa. Hay người ta gạt mình, cho hẹn lèo phá chơi. Dù vậy, nó cũng không dám đưa tay lên bấm chuông lần thứ hai.

Có tiếng chân bước lạo sạo bên trong. Cũng lâu lắc lắm mới tới gần cửa. Rồi một cái lỗ trên tấm cửa sắt được kéo ra. Nó chỉ thấy hai con mắt.

"Tới rồi hả?"

Con Lê "dạ" một tiếng thiệt nhỏ.

"Ai bảo cô tới đây?"

"Dạ ban "giám khảo" chấm con..."

Con Lê đã được dặn trả lời vậy.

Cánh cửa nặng nề chỉ hé ra cho vừa đủ chỗ con Lê lách vào rồi đóng cái rầm. Tiếng chốt cửa kêu cái két. Ổ khóa kêu cái tách. Đâu có gì mà sợ dữ vậy. Bất quá cũng như những lần tới mấy cơ quan theo phiếu "đặt hàng " của mấy ông cán trực ban. Nó ngước mắt lên nhìn. Cặp mắt lồi trên

khuôn mặt bự tổ chảng đang nhìn nó một cách hung dữ. Rồi cái miệng rộng xách lên:

"Vô đi".

Nó lủi thủi đi theo người đàn ông thấp, đen, mập, trông đàng sau, cắt tay cắt chân đi là một tấm thớt vuông vức. Không thấy bóng một con chó nào hết trơn. Cũng không nghe tiếng chó gầm gừ. Xích lại rồi chắc. Con Lê vẫn không thấy ăn chắc chút nào. Chân nó có lúc khựng ríu lại. Bụng nó đau lâm râm. Khỉ quá, đúng lúc này mà nó ọc ra là không có cái gì nút lại được. Tính ngày thì cũng sắp tới kỳ, nó cẩn thận ăn vô mấy trái chuối chát như người ta bày, mọi lần hiệu nghiệm lắm. Có lẽ sợ quá nó đau bụng chăng? Giám khảo có nhắc chừng: "Anh Hai không vừa ý là không có được thưởng gì đâu nghe...". Nó nhìn vô căn nhà. Ớn da da luôn. Cái nhà đồ sộ bao quanh một khu vườn xinh đẹp, rộng mênh mông chưa từng thấy. Nó càng teo.

Cũng tự tay người đàn ông mở của căn nhà. Gia nhân, người hầu đâu hết rồi. Nghe nói mấy ông này có bảo vệ gác trong gác ngoài, rồi chó dữ cả đàn, sao nhà này êm re! Vừa bước chân vào là nó lia vội đôi giày cao gót. Một màu thảm đỏ, đặt chân lên như đứng trên tấm nhung. Ui choa, bàn ghế, đồ dùng gì trong nhà cũng sáng bóng soi mặt được. Các cửa đều được may màn màu đỏ thẩm như huyết dụ. Đối với nó, chắc cung vua cũng không thể hơn. Nhìn lên tường, một tấm ảnh hình bác Hồ phóng lớn. Một bên, thấp xuống chừng vài tấc, một tấm ảnh khác, chừng còn thiếu niên, mặt mày hom hem, đen thùi. Phía dưới chạy một băng dài với giòng chữ: "Tổ quốc ghi ơn." Coi, thanh thế cách mạng cỡ"bự".

"Ngồi xuống đó đi."

Người đàn ông nói như ra lệnh. Lúc này nó mới có dịp nhìn rõ ông ta. Mặt to chèn bẹt, mũi nở mà sần sùi, đôi môi dày, thâm tím như hai miếng thịt trâu dính vào nhau. Còn đôi mắt lồi như muốn vượt ra ngoài khuôn mặt. Con Lê đã qua nhiều tay khách nhưng chưa có người đàn ông nào tướng xấu mà dị dạng như người đàn ông này.

"Biết uống rượu không?"

"Dạ..."

"Biết hay không cũng phải uống."

Con Lê ngồi thỏm lỏm giữa chiếc ghế sa lông, nó không dám dựa ra đằng sau.

"Đâu. Cái gói gì tụi nó đưa đâu?"

Con Lê mở ví lấy gói giấy nhỏ đặt lên bàn. Người đàn ông rót rượu vào hai cái ly, tự mở gói, đổ chất bột trắng vào cả hai ly. Đẩy một ly về phía con Lê:

"Uống đi".

Ông ta cũng làm một hơi ly kia hết nhẵn.

Rõ ràng cả ngày trời nắng chang chang, tự nhiên ông trời "xù" ai mà gầm gầm gừ gừ rồi sét xẹt ngang xẹt dọc. Người đàn ông tới gần con Lê, tự tay lột hết áo quần nó ra.

"Có bịnh gì không?"

"Dạ không."

"Có đi khám da liễu hằng tháng không?"

"Dạ, con không có làm nghề mà...bị con nghèo nên lâu lâu mới..."

"Được. Đưa đây coi."

Dưới ngọn đèn né ông sáng rỡ như ban ngày, "ông cán bộ" xăm xoi như bác sĩ khám bệnh.

"Sao nhão thế này. Đã đẻ chưa?"

"Dạ con..."

"Xưng em"

"Dạ em còn con gái..."

"Hừ..."

Con Lê co người lại. Nó nói còn con gái là nói hớ rồi. Sửa lại không được nữa.

"Đi tắm đi".

"Dạ em tắm rồi, vừa tắm xong."

"Đi tắm nữa. Trong này."

Con Lê đi theo tay chỉ của người đàn ông. Con Lê vào tới thì hắn cũng vào theo.

"Tắm cho anh trước."

Nó phải tắm táp cho người đàn ông. Sao da ông ta sần sùi, nham nháp, đưa tay chà xát xà phòng, nó rợn cả người.

"Kỳ đây này."

Toàn ông ta ra lệnh. Con Lê tuân theo như một thuộc cấp nhận lệnh sếp. Rồi đến lượt con Lê được tắm táp, nhưng kỳ thực là nó đang thụ hình. Đi khách nhiều, nó chưa gặp người đàn ông nào thô bạo như ông ta. Hình như cơn giông ngoài trời gầm thét dữ dội bên ngoài thúc đẩy ông ta vật vã con mồi một cách tàn nhẫn, dã man hơn. "Không làm cho anh Hai vui...không được gì hết, đừng nói tới tiền thưởng". Con Lê nhủ mình chịu đựng thêm một tí, một tí nữa...

"Tốt. Tốt lắm."

Máu trong người con Lê như đang dồn hết lên họng và nó muốn nôn thốc ra. Chưa bao giờ nó chịu đựng cảnh đau xé da rách thịt như thế này. Nước mắt đặc trong cổ họng phải nuốt xuống. Lật ngửa, lật nghiêng, lôi lên, đẩy xuống, bấm béo, ông ta như xem xét một con cá còn tươi hay đã ươn sình.

Sau cùng, ông ta bế nó liệng vào một căn phòng gắn máy lạnh. Con Lê được nằm trên giường Hồng kông. Chút êm ái làm nó tỉnh táo lại. Nhưng không bao lâu, người đàn ông cầm cả hai rượu đổ lên người nó và nó biến thành một chai rượu cho ông ta tu đến giọt cuối cùng. Mắt nó hoa lên, và một cơn sốt làm nó xây xẩm. Đèn đuốc trong phòng tắt ngúm hết sao mà mắt nó tối sầm lại.

Nó như rơi vào một vực sâu, rơi xuống mãi, xuống mãi rồi hai tay nó biến thành đôi cánh, và nó như con bướm, có thể bay lượn dưới hố sâu. Rồi một sức đẩy nào dưới lòng hố hất tung nó lên mặt đất. Nhờ có đôi cánh, nó bay qua một khu rừng, rồi lượn trên một ngọn đồi. Toàn hoa là hoa,

muôn màu sặc sỡ. Ở trong rừng hoa chen lẫn những chiếc nấm đủ màu, đỏ tím xanh vàng. Nó cảm thấy đói bụng. Ăn thôi. Nó ngắt một cây nấm lên ăn. Một cây nấm nữa., một cây nấm nữa....Người nó bỗng nóng ran, phồng lên, ngứa ngáy. Đúng là phải thứ nấm độc rồi. Nó nhìn thấy má nó, chị Bảy cà tong, đưa ngón tay có đeo cái nhẫn hột xoàn bé tí lên, soi, ngắm. Rồi chị mắng nó: "Đồ tham ăn, mày chết đáng đời mày rồi." Bà mẹ bất nhân, thấy con chết không cứu, còn chửi, còn cười. Coi, tự nhiên có cái cây trên tay bà. Bà làm gì vậy? Đánh à. Cứ vậy mà phang xuống chắc cái đầu Lê bể đôi. Đôi cánh nó rủ xuống và nó nằm trên đất, giang tay giang chân chờ chết...Mấy chiếc nấm trong bụng nó đã biến thành một con dao nhọn và đâm ngược ra, cả người nó tuôn máu xối xả....trong giây phút thập tử nhất sinh đó, mắt nó hé mở như người ta nói là phút hồi dương trước khi chết...

Người đàn ông đang nằm quay cu đơ bên cạnh nó. Thì ra nó không chết. Nó thở một hơi dài và trái tim đập loạn xạ một lát mừng quíu quít và mệt mê tơi. Nó muốn ngủ thẳng cẳng một giấc nhưng nhớ ra, người nó bầy nhầy nhơ nhớp, nằm yên một lát lấy sức, nó ra phòng khách lượm mớ quần áo đem vô phòng tắm.

Như vậy là "Anh" Hai Thạnh bằng lòng hết ý rồi. Tắm táp sạch sẽ xong mình sẽ ra sa-lông ngồi đợi "Anh Hai" lại sức. Nó hy vọng vào số tiền thưởng sắp có sẽ nhiều. Tưởng là dư sức qua cầu, nhưng lúc nước trên bông sen túa ra, tỉ tê trên da thịt nó thì nó bỗng rùng mình, "hách xì" một hơi, ngực nó lạnh cóng, có cảm giác nặng nề, khó thở như bị một tảng băng đang đè và nó muốn ngã xuống xỉu tại chỗ.

Rồi nó cũng định thần thấy lại mọi vật. Đúng lúc đó nó nghe bên ngoài như có tiếng ú ớ rồi như có tiếng chân đi. Con Lê sợ quá đứng im re trong phòng tắm. Không lẽ "anh Hai" đã

bình thường trở lại và đi kiếm nó? Nếu như vậy là đời nó tàn tới nơi, sức nào mà nó còn chịu trận được nữa. Và ông ta có phải là một con voi hay một con quỷ? Sợ quá đi mất. Nó chờ đợi nghe ngóng...

Một lúc sau không thấy động tỉnh gì, con Lê mới rón rén đi ra. Đâu có ai? Bộ thần hồn nát thần tính sao đây? Coi, anh Hai có dậy thật không? Nó đi vô phòng. Trước mắt nó là một màu đỏ thắm. Nó suýt hét lên. Anh hai Thạnh vẫn trong tư thế nằm ngửa, nhưng cả người nhuộm máu me, và đôi mắt lồi mở trừng trừng nhìn về phía nó.

Đưa tay bụm miệng để ngăn tiếng hét, nó chạy ra phòng khách lượm cái ví, xô cửa đâm đầu chạy ra sân. Cánh cửa sắt đã được ai mở hé. Lúc này rõ ràng đã khóa nghiến bên trong mà. Trí nhớ nó lộn xộn lắm. Nó lách người ra ngoài. Cơn mưa lúc này mới ập xuống. Mặc kệ mưa. Nó cứ đâm đầu chạy, trong mưa, trong bóng đêm. Chạy càng mau, càng xa càng tốt. Chạy không ngoái đầu lại.

Mãi tới khuya con Lê mới về tới công viên. Vừa về tới nơi trú ngụ nó đã đụng đầu Hai Nuôi. Nhìn con em ướt tèm nhèm, hắn hất mặt hỏi:

"Bộ mày không biết núp mưa sao để ướt từ đầu tới đít vậy."

Con Lê làm thinh. Nó chẳng coi thằng anh có ký lô nào lúc này. Trút vội bộ quần áo ướt, đồ lót ướt, nó lau khô người, mặc bộ đồ khô khác. Chỉ kịp nằm xuống đắp cái chăn trùm kín mít đầu, nó bắt đầu rên.

"Đ.M con đĩ chó."

Hai Nuôi chửi, nhổ nước bọt. Cái con này thiệt thiên lôi đánh không chết. Dù gì nó cũng là con gái, Hai Nuôi tuy là

anh vẫn con trai. Thay đồ tồng ngồng trước mắt mà không một chút hổ thẹn, nể nang. Trời sợ mày rồi con Lê. Coi cái mặt tái nhách, đôi mắt không hồn, như mắt cá ươn thế kia là biết nó đi đâu về. Đã cảnh cáo, đừng dính vô bọn có tiền, bọn nhà giàu mới, chúng nó ở trong rừng ra, vẫn là một con thú mà thôi, đâu phải người. Nó đi lại với con Nết nó biết. Nghe con Nết tâm sự thiệt lòng , thương con nhỏ hết biết. Bởi nghèo mà, mấy đứa con gái nghèo đâu có vốn liếng gì ngoài tấm thân. Tuy giận mà nó cũng thương con em, nó tới gần:

"Mày đau há. Đau ra sao?"

Con Lê không trả lời mà vẫn rên khe khẽ.

"Đau sao thì nói. Để tao kêu má về coi cho mày."

Chị Bảy cà tong về. Chị đội mưa bằng tờ nhật trình. Ném tờ báo xuống, chị đứng chống nạnh ngó con Lê.

"Má à, nó đau lắm đó. Nó rên nãy giờ..."

Chị tới ngồi bên con Lê, luồn cái tay vào trong chăn sờ trán, sờ

người nó.

"Đâu nóng nảy gì đâu...Có phải mày...."

"Má để tui yên."

Hai Nuôi hỏi:

"Nó đau sao, má?"

"Ha. Nó không sao cả, chỉ đau cái...ha, mày thân làm kiếp chịu nghe Lê."

"Đ.M, mấy người nói chẳng hiểu cái đách gì hết trơn."

Nó nghe tiếng tằng hắng. Lại thằng Long Tân Định. Mưa này mà cũng chịu khó tới. Mặt chị Bảy cà tong tươi rói.

"Giỏi. Mưa mày cũng mò tới. Nhậu không mày?"

"Khỏi đi. Không phải lúc nào cũng rảnh để nhậu..."

"Bảnh quá xá vậy Long. Tại bã chớ tao chẳng có có cức gì cho mày nhậu..."

"Con Lê về tới chưa?"

"Nó đi đâu mà về tới, mầy?"

"Thì tao hỏi vậy thôi. Nó về rồi à? Tao hỏi nó một tí việc."

"Thôi mày ơi, nó đang giận trời giận đất, giận cả con chó con mèo kia kìa...Lê, mày ngủ chưa? Thằng Long kiếm mày kìa..."

Con Lê vẫn bất động.

"Thôi được. Tao hỏi mày một câu thôi. Nó về lâu chưa?"

"Mày hỏi chi vậy? Nó mới về tức thì. Về là nằm lăn ra, trùm chăn rên. Bộ nó bị đánh ghen hả mầy..."

"Không. Bị tao có chuyện muốn hỏi nó. Không sao. Mai tao kiếm nó cũng đặng."

Thằng Long đi ra thì bị chị Bảy cà tong níu lại:

"Mưa mà mày đi đâu. Ở lại tao có đồ nhậu cho mày..."

"Cám ơn. Hổng rảnh đâu bà ơi..."

Long Tân Định băng băng đi. Nó mất hút vào đêm tối. Hai Nuôi nhìn chị Bảy cà tong hậm hực thay áo. Nó lắc đầu. Chưa đã, cái tật nó là đưa tay lên gãi đầu nữa.

Trong đêm, bỗng có tiếng còi xe hụ, có cả chục chiếc chạy ngoài đường. Lại có vụ gì "quan trọng" đây. Nghe có còi xe cứu thương nữa. Con Lê đang nằm im, bỗng cựa quậy la thét như lên cơn điên. Chị Bảy cà tong ôm lấy nó:

"Gì vậy? Gì mà la mầy?"

Chị nói thêm một câu rất tục tĩu. Hai Nuôi nhăn mặt, đầu lắc và tay gãi tóc. Con Lê đẩy chị ra:

"Nằm mơ thôi mà...Không có gì đâu..."

"Ừ, khi mệt là hay mơ dữ, tao cũng vậy..."

Ở phía ngoài dàn hoa giấy, căn cứ của gia đình chị Bảy cà tong là cái ghế đá. Lúc này con Quê cũng vừa mới lò dò về. Trời mưa, quán vắng khách, Bao đóng cửa sớm. Nhưng cơn mưa còn dai dẳng, nó không thể trãi chăn nằm trên ghế đá. Nhớ chỗ ngủ kín đáo của thằng Bò mỗi khi trời mưa, nó vẫn mặc áo mưa đi kiếm.

Trong một góc tối tăm, phía ngách sau của một nhà hàng, có một đống củi được che bằng mái hiên thấp, phía sau đống củi có một khoảng trống vừa một người nằm. Khi con Quê tới là hai người nằm nên chật lắm, không cựa quậy gì

được. May trời mưa, có gió, hơi lạnh, hai đứa nằm co quắp sáp vào nhau.

"Mầy chê tao hôi mà, Quê."

Thằng Bò nói, văng cả ke nước miếng thúi hoắc vào mặt con Quê."

"Ừa, mày hôi lắm. Nhưng dù sao cũng còn hơn chịu ướt ngoài mưa. Đau, cảm, chết luôn."

"Hồi nãy tao có lên kiếm mày mà mày chưa về."

"Rồi sao?"

"Tao gặp con Lê. Nó ướt như chuột lột, chạy như ma đuổi mà mặt mày coi ghê lắm."

"Ai biết. Kệ nó. Mày để ý chi vậy?"

"Hơ, tại tao thấy nó ghê quá."

"Con đó lúc nào không ghê, mầy Có chi là lạ."

"À há".

Cái tay thằng Bò vô tình hay cố ý không biết, đụng mạnh làm con Quê ê ẩm.

"Này, mày không được động đậy nghe..."

"Tao lỡ tay, mày."

"Tao bảo thôi. Lỡ sao làm tới..."

"Tao cứ đụng."

"Ông nội mày."

Thằng Bò cười hinh hính.

"Tổ cha mày, Bò."

"Khi nào mày hết chửi thì thôi..."

"Tao chửi cho tới sáng bét. Ông cố nội mày, Bò. Ý cha. Mày đừng làm tao đau. Mày à nghen. Tao lặt à..."

Hai đứa vật lộn, đấm đá nhau, đùa giỡn túi bụi trong cái ngách bên cạnh đống củi...Lạ chưa. Lâu lắm rồi, con Quê đâu có cảm giác nóng ran dồn tới một điểm. Khi nó làm "nghề" là nó chịu trận, và nó có thể ca cải lương hay nghĩ tới chuyện gì lung tung mà cái xác thịt của nó chỉ chờ cho qua cơn, y như đợi một mũi chích vậy.

Tội nghiệp thằng Bò. Ai dạy nó mà cũng này nọ kia...Rồi thở hồng hộc như con chó. Con Quê nằm ôm nó, nhẹ nhàng vuốt tóc nó, y như một người mẹ với đứa con.

"Ngủ đi, cưng..."

Một lúc sau thằng Bò ngủ há hốc miệng, ke nước miếng chảy rỉ hai bên mép. Con Quê mãi không ngủ được. Nó ngồi dậy. Ánh đèn từ đầu hiên kia rọi tới vàng bệch. Mưa đã dứt từ bao giờ, nhưng nước trên mái còn đọng, giỏ những giọt tí tách trên đống củi. Và từ trong đống củi một con chuột bò ra. Chuột và người giương mắt ngó nhau.

° ° °

Long Tân Định đã hẹn được với con Lê vào buổi tối ở bờ sông Sài gòn, bên cạnh một xe bán khô cá thiều và mực. Cũng có mấy cái ghế "xếp" dã chiến, và bia lon ướp đá lạnh trong một cái thùng có nước đá và mạt cưa. Ở đây xô bồ lắm, chẳng ai để mắt ai. Mua, trả tiền xong cứ việc xách hai cái ghế "xếp" cầm theo, đến một nơi nào đó, trước mặt sông, mở ra, đặt xuống là ngồi hàn huyên tâm sự.

"Không biết có ai theo không?"

Con Lê không yên tâm, nhìn lui nhìn tới, mắt dáo dác.

"Bà càng quớ càng dễ bị để ý. Bà cứ tự nhiên, cố gắng tự nhiên đi mà..."

"Tui muốn chết luôn đây. Xời ơi, ông hại tui...ông...."

"Tui thề. Tui không hề biết việc xẩy ra như vậy. Tui biết thì bà vật tui đi..."

Con Lê lắc đầu. Nó hết tin thề thốt từ khuya rồi. Hể gặp chuyện nó cũng thề bạt mạng vậy.

"Rồi giờ làm sao đây. Họ đang điều tra...Ngày đêm gì tui cũng có cảm tưởng sắp bị bắt.Hễ thấy áo vàng công an là tui muốn vãi đái ra quần..."

"Không ai biết đâu. Mà bà có thấy gì không?"

"Thấy chớ sao không. Lúc đó tui tắm trong buồng tắm. Tui nghe có tiếng chân, rồi tiếng ú ớ như ai kêu gì. Tưởng thằng cha hồi sức lại đi kiếm tui sợ vỡ mật luôn. Tui núp trong buồng tắm lâu lắm. Thấy không động tĩnh gì nữa tui ra. Bởi mới thấy thằng cha..."

"Lúc đó chết chưa?"

"Ông nội tui cũng không biết. Chỉ thấy đôi mắt ổng lồi ra, trợn trừng là tui hết vía rồi và chạy hết biết...Mà giờ nhớ lại tui thấy lạ..."

"Cái gì lạ..."

"Lúc tui vô, thấy ổng khóa cửa rõ ràng. Vậy mà lúc tui chạy ra, ai đã mở khóa..."

"Bà có nhận ra một người nào lúc đó không?"

"Trời ơi, tui muốn đứng tim, còn thấy gì, thấy ai! Mới đây nghe người ta đọc báo nói lại, ổng làm lớn lắm không vừa đâu nghen. Hèn chi ổng ít nói lắm, ổng chỉ làm, mà dữ dằn như con cọp, tui chết điếng. Tui hiểu không ra, ổng làm lớn vậy, tiền nhiều, thiếu gì con gái theo ổng, sao ổng cần mấy thứ như tui..."

Thằng Long cũng nghĩ không ra. Theo nó nghe nói, ông Hai Thạnh này thay đổi "món ăn" hàng ngày. Cao lương mỹ vị cũng có, nếm cơm nhà nghèo cũng có, kể là cơm đường cháo chợ. Ôi biết đâu, người ta có tiền, muốn cái giống gì chẳng được.

Bỗng nhiên con Lê khóc:

"Tui nói trước rồi đó. Nếu bị công an hỏi là tui khai ông ra..."

"Đừng lo, hổng ai hỏi bà đâu. Đây là việc mấy ông lớn tranh chấp thanh toán nhau, việc gì đến bà..."

Con Lê hỉ mũi, đưa tay chùi nước mắt, thút thít:

"Nhưng bữa đó..."

"Quên bữa đó đi. Coi như kkhông hay biết gì hết trơn..."

"Nói nghe hay lắm. Hổng biết. Còn ai trả tiền cho tui chớ. Chưa bao giờ tui "bị" thê thảm như bữa đó đâu nghen. Ông coi, cho tới bữa nay tui như con cò ma..."

"Bị sợ quá mất ngủ nên có chút quầng mắt vậy thôi. Bà mà "nhằm nhò" gì. Coi như xui xẻo, mất một chuyến hàng. Làm ăn có lúc được có lúc thua phải chịu, bà hổng biết chơi luật giang hồ gì hết..."

"Tui không cần biết luật gì hết trơn. Tui chắc anh có lãnh tiền đặt cọc của người ta. Chia đây."

"Tui thề chưa là chưa. Bây giờ bà muốn biết trắng đen không? Tui với bà đi gặp mấy tên "giám khảo" hỏi coi. Bà đi tìm con Nết đi."

Con Nết? Thôi đi. Mấy bữa nay mặt mũi nó cũng teo tóp lắm. Thấy con Lê là nó làm như chưa hề quen biết. Nó sợ còn hơn con Lê sợ nữa. Thằng Long Tân Định nói tới đây là coi như dọa cho con Lê cụp vòi lại rồi.

"Bà lo bằng tui không? Nếu tui bị vồ trước tui cũng khai bà ra vậy..."

Mặt con Lê xanh dờn. Long Tân Định an ủi:

"Nói vậy thôi chớ không ai hỏi bà đâu. Không ai nghi "anh Hai" mà lại đi dính dáng tới loại "điếm mạt" như bà, phải hôn. Cứ yên trí về ăn ngủ, đi làm "nghề". Đừng loạng quạng thằng phường Phó nó biết là đi đoong."

Long Tân Định rút một mớ tiền vày vò trong túi ra:

"Tặng bà nè. Về uống thuốc. Đây là tiền của tui, thấy bà mất quớt trớt hết, tui bù cho thôi, dù gì cũng "móc tay" làm ăn với nhau..."

"Chắc hổng ai biết hôn. Tui lo quá."

"Nữa. Chuyện này người ta nghi là các cán lớn thanh toán nhau, còn không, cũng chính trị. Yên tâm đi mà."

"Chắc vậy?"

"Chắc chớ sao. Thôi dzề tân trang nhan sắc lại đi. Trông tả quá em ơi."

Con Lê đã yên trí đôi phần. Nó tạt vào hàng miến gà kêu tô cháo, thêm một dĩa gỏi lòng gà nữa là đi đứt món tiền thằng Long đưa. Đánh no một bụng, nó tính về ngủ. Vừa về tới, thằng Hai Nuôi nóng nảy chờ nó.

"Ngoài phường mời mày ra làm việc kìa..."

"Ai mời? Giấy đâu?"

"Giấy má gì. Nãy khu vực ghé qua, nói ngoài phường có chuyện muốn hỏi mày. Mày ra ngay đi."

Thay cái áo dài tay, nó đi bộ ra phường. Trong lòng không ngớt lo. Cũng có thể ở trên tư xuống điều tra nó. Nhưng khuya khoắc này phường đâu có làm việc chớ. Đôi khi việc khẩn cấp thì sao? Nó vừa đi vừa tính kế trả lời, theo cách Long Tân Định đã bày nó.

Công an trực ban đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài. Nó hỏi:

"Nghe công an phường nhắn tui ra, có chuyện chi vậy chú?"

"À,bà vô trỏng đi. Ông Phó muốn hỏi bà gì đó."

Anh ta đứng dậy soạn đồ đạc vỏ vào ngăn kéo. Giọng Phó công an phường từ bên trong vọng ra:

"Chú mày đi một vòng thăm dân cho biết sự tình đi...Nhớ lát về có chút mồi nhắm, anh em lai rai..."

"Rõ".

Cửa ngoài khép. Cửa trong khép. Ông Phó ôm chầm lấy con Lê:

"Mấy ngày không gặp nhớ quá. Đi đâu vậy?"

Hắn ngắm nghía, sờ nắn:

"Sao ốm nhom ốm nhách thế này. Bịnh hả?"

"Em bịnh".

Mối lo đến giờ này mới tan. Con Lê thở mạnh.

"Bịnh thì bịnh. Chờ em quá rồi..."

Con Lê bị đè ngồi xuống cái ghế. Chiếc ghế bố hàng ngày không thấy đâu. Nhìn cái bụng mỡ của tên Phó càng ngày càng càng thấy gớm quá. Con Lê cắn môi: "Toàn một lũ chó như nhau..." Mặc kệ trong lòng nguyền rủa, miệng nó vẫn phải gượng cười.

"Em cũng nhớ anh vậy."

"Em nói điêu gì thế. Mấy ngày anh chờ dài lưng, kẹt quá mới phải nhờ thằng Tiệt nó nhắn..."

"Vậy mà làm em hết hồn, em tưởng..."

"Em tưởng gì? Tại sao hết hồn?"

"Không...có gì."

Nó cười rúc rích:

"Nghe công an đòi... ai không xanh mặt."

"Ừ, ở trên quận biểu dẹp mấy tấm bạt căng bê bối trong công viên mà anh bảo đàn em làm ngơ đó thôi...vì em ngoan.."

Con Lê cố tìm cách quay người che dấu mấy vết bầm ác ôn, mà sau khi ra người "thiên cổ", anh Hai Thạnh còn để lại. Nó muốn nôn thốc tháo khi cái miệng đầy thức ăn và hơi bia của tên phó phường áp vào môi nó.

Phía sau nhà, có tiếng cải vã của mấy tên tội phạm đang bị nhốt tạm giam ở phường. Ông Phó càu nhàu miệng văng tục mà vẫn mãi miết làm công việc của ông. Con Lê khấn trời cho cơn mưa dứt lẹ. Rồi cơn mưa dứt.

"Mặc đồ vô rồi về đi. Hôm nay anh có nhiều công tác lắm."

Hắn đưa tay nhìn đồng hồ:

"Lẹ lên. Tụi nó sắp về tới nơi. Thấy không, không kịp nữa..."

Có tiếng lao xao trước cửa phường. Con Lê nhìn qua khe hở cửa. Công an tuần tra đang dẫn về một số bán hàng rong, một mớ bàn ghế bày lề đường bị tịch thu đang đổ xuống giữa nhà. Ông Phó đẩy Lê:

"Lẹ lên. Đi cửa sau này..."

Lách qua một cánh cửa hông con Lê luồn ra ngoài không một ai hay biết.

Vẫn như buổi bữa kia, thân mệt, trí mệt mà nó không được một cắc dính túi. Muốn có tiền, hắn phải đi đến cái quán khuất sau con hẽm của Bao, và muốn chài mồi khách, cũng tự nó phải bỏ tiền ra uống cà phê, ngồi ngóng. May ra...nhưng cũng ít khi, vì chậu cây nào cũng đã có bông hoa đó.

Con Quê đang bưng nước cho khách, liếc nó, nói nhỏ:

"Bà mà cũng cần sang đây tìm "khứa" sao?"

Nó tự ái quá.

"Mầy tưởng vậy? Tao chỉ ngồi chờ bạn tao hẹn ở đây thôi."

"Vậy sao?"

Coi cái mặt con Quê, biết nó chẳng tin khỉ mốc gì.Cơn giận như bơm cái mặt nó thành bong bóng. Con Lê đứng dậy cái rột, xô ghế cái ình, bỏ đi. Con Quê nhìn theo nhăn mũi.

Con Lê thất thểu như một bóng ma. Nó băng qua đường, lên công viên. Thôi thì đi ngủ cho khỏe thân. Một ngày "thiên lôi hà bá", mất cả chì lẫn chài, hoàn toàn rách việc.

Chương 10

Tám giờ tối, từ khách sạn Cửu Long, thằng Bò lết ngược tới phía bờ sông.

Hai hôm rồi nó không gặp con Quê. Dạo này con Quê bận rộn với công việc ở quán đằng sau hẻm nhà Bảnh. Chỉ có những hôm trời mưa, trong con hẻm nhỏ, bên chái một nhà hàng có mái che đống củi to, hai đứa mới gặp nhau, trú mưa qua một đêm an toàn. Bởi vậy, cứ chiều chiều là thằng Bò dù đang trên đường đi kiếm ăn, hay chạy việc cho cô Mai Bắc ở bờ sông, nó cũng dành một ít thời gian nằm bẹp xuống, nghiêng một bên để mắt có thể nhìn lên bầu trời, coi mây có xám, đen tới cỡ đêm có cơn mưa không. Những hôm trời trong, trăng sao vời vợi, dân bụi sung sướng không phải qua một đêm dầm mưa dầm gió tả tơi thì thằng Bò lại buồn hiu hắt, hờn giận cả ông trời.

Hôm nay cũng vậy, từ chiều, đã có mấy bóng mây xám, nhưng gió thổi một lúc, biến mất. Nó vừa nghiêng người một lần nữa, chán ngắt vì thấy bầu trời điểm sao.

Ngang qua nhà Tuyết Chà, nó ngừng lại nghỉ, như thói quen vậy. Nó xổm người trên thềm nhà cô Tuyết. Coi chuyện cũ với chàng nhạc sĩ có phần lãng quên rồi. Lóng này cô có kép mới. Cũng dân Bắc Kỳ, bị sa thải vì "lọng" bị thủng. Được cô Tuyết cưng quá trời luôn, sắm cho cái túi ngoại đeo, luôn luôn có cái cán vợt tenis lòi ra một đoạn trông sang trọng lắm. Cô Tuyết chi địa ngay cho một chiếc Dream màu đỏ và mấy cái quần bò. Có dáng, có xe, ăn mặc "mốt" nên trông "ngầu" lắm. Công việc cũng nhàn, sáng đi ăn sáng với cổ rồi ra sân. Đến tối mới gặp lại, đi ăn, rồi đưa cổ đi nhảy đầm. Bữa nghe cô Mai Bắc ngồi ăn quà kể với bạn: "Thằng chả chỉ được cái tướng chứ quê lắm, còn đầy bùn. Con Tuyết phải thuê đến mấy ông thầy tới dạy

nhảy. Chăm nom cẩn thận tốn kém như thế mà cái chân thằng chả cứ như lát cuốc, bữa vô chân mình không biết lúc nào. Nghe vợ bỏ, mê một anh lính Ngụy học tập về..."

Mỗi lần thằng bò thấy mặt thằng chả là muốn nhổ một bãi nước bọt. Đàn ông gì mà thấy bám váy quần đàn bà rõ ràng...Tiền xăng phát, tiền đóng sân tenis phát...Đứa con gái của cô Tuyết coi khinh "chú" dượng này chớ không quí mến như với anh chàng nhạc sĩ kia...Có hôm thằng chả đi rồi, thằng Bò nghe cô Tuyết chửi con bé quá sá quà xa luôn. Con bé hiền khô mà cũng quạu đáp lại: "Ừa, bộ má chửi rồi tui "nể" cái thằng "chú" ăn bám đó chắc. Xời ơi..."

"Hai..."

Thằng Bò giật mình quay ra. Tiếng nói như chim hót này, đối với nó quen quá rồi. Đúng mà. Người đàn bà ngoại quốc. Bà ta đi với hai người đàn ông ngoại quốc khác. Nó muốn cười một cái để tỏ cảm tình mà sao miệng nó không nhúc nhích được. Nó cố mở lớn cặp mắt ti hí nhìn.

"Yêm...manh khoe...tốt... không?"

Nó muốn bật cười thành tiếng. Cũng không mở miệng được luôn.

Bà ta nói một tràng với hai người kia. Rồi cả ba nhìn ngắm nó, chỉ chỏ, nói với nhau, như mấy người đi lựa heo giống hay chọn cá tôm vậy. Người đàn bà đến gần, xoa tay lên đầu nó. Bà lại nói. Nó không hiểu, lắc đầu. Nhưng dù sao, nó rất thích gặp lại người đàn bà ngoại quốc này, bốn năm tháng có, không thấy bà ta xuất hiện.

"Cha ...me...em đâu?"

Một người đàn ông ngoại quốc hỏi bằng tiếng Việt bập bẹ. Nó lắc đầu.

"Mấy tuôi...?"

Nó lắc đầu nữa.

"Có gi ăn không?"

Nó cũng lắc. Ba người trở lại với nhau bằng giọng nói của họ. Rồi người đàn ông:

"Em muôn đi hóc không?"

Nó bỗng ngoác miệng ra cười được. Mấy ông Mỹ này biết nói chơi quá. Tuy nhiên nó cũng tỏ ra biết nói chơi, gật đầu. Đi học thì còn khuya, đi "hóc" đi hốt thì được. Có hốt là có ăn rồi. Người đàn bà bỗng ngồi xuống ôm lấy mặt nó, nói một hơi. Lúc bà ta đứng dậy, trong tay nó đã có một tờ đô la trăm. Và khi cả ba đi rồi, thằng Bò không tin ở mắt mình nữa. Một trăm đô-la Mỹ! Nó đã giàu có quá.

Nó nhìn quanh coi có ai trông thấy không? Cũng có người qua lại nhưng dường như không ai để ý nó. Yên tâm, nó luồn tờ giấy vào cái túi nhỏ gài bên trong quần đùi mà chị Huê bán thuốc lá đã thương tình may dùm nó. "Tao may cho một cái túi chỗ kín đáo mà giữ tiền, không tụi nó khảo mày lấy hết là đói chết luôn". Lâu lâu chị Huê khám nó coi, lắc đầu: "Mày thiệt, lúc có không biết để dành, khi quẩn chết nghe mày." Nó vẫm im như thóc. Cuộc sống chụp giựt, tàn bạo lề đường dạy nó không tin ai. Mới tối qua, thằng Hôi cũng ví nó vô một con hẻm để trấn lột. Lúc đầu nó đá cho thằng Bò một cái:

"Đụ má. Mất công tao. Chẳng có cức khô gì. Tiền mày để

đâu?"

"Tao xin không đủ ăn. Nếu có cũng bị tụi nó lột lấy hết làm gì còn."

Thằng Hôi nổi máu anh hùng:

"Đứa nào lột của mày? Hả? Tao dứt tụi nó cái một. Từ nay đứa nào ăn hiếp mày, nói cho tao nghe...Mẹ, có tao ở đây mà tụi nó dám qua mặt..."

Nó gần như xách ngược thằng Bò lên. Ôi, thằng Bò đã dơ, hôi hám, nhưng so với thằng Hôi thì còn không thấm vào đâu.

"Tha cho. Này, mày bảo với cái con cụt tay, tao kêu mà không dạ là có ngày tao kêu tụi nó "bề" cho bể luôn..."

"Tao không biết. Mày nói với tao làm gì?"

Thằng Bò hết sợ, nói ngang.

"Mày ngon há mày? Tao biểu mày nói với con đó. Rồi tao sẽ tính với nó, mày là "đệ tử" của nó mà..."

Thằng Bò vênh cái mặt lên. "C..." Nó chửi. Chỉ bị thêm một cái đá. Nó bò đi. Một vài cái đá lăn lóc, với nó thường quá.

Đúng là bữa nay phải gặp con Quê. Lóng này, con Quê cũng chỉ quanh quẩn ở quán thằng Bao. Nhà này mới thêm một ông con trai "điều" từ Bắc vô. Chừng mười sáu mười bảy thôi, mặt mũi "láu cá" còn hơn hai anh nhiều. Thằng nhỏ nói giọng Bắc Kỳ rặt. Mấy bữa đầu mặc cái quần tây rộng thùng thình như nính của ai, áo sơ mi sờn vai, khoe với con Lựu là ở ngoài Bắc, nó chăn trâu giỏi lắm, mà chăn

trâu cho nhà người ta chứ nhà nó con chó cũng không có. Vậy mà tuần lễ sau, gớm, ông cũng quần bò, áo sơ mi bụi không cài nút bỏ ngoài, tóc cắt bờm ngựa, trong khi bà chị dâu, vợ Bảnh, đã qua mùa chay, tóc mới trổ lởm chởm như trái chôm chôm, phải quấn một cái khăn trùm lấp lại chờ ngày tóc tai "sợi vắn sợi dài" trở lại. Mấy từ này, thằng Bò cũng nghe lóm được qua cô Mai Bắc, cô Tuyết Chà, cô Lan "đấm bóp" hay cười giỡn với nhau và kháo chuyện thiên hạ.

Đúng y chang như nó nghĩ. Khi ngang qua quán Bạch Ngọc, nó gặp thằng Giàu đứng chắn ngang.

"Này, không thấy ông đang đứng đây hả. Cứ việc bò xăm xăm không tránh đường."

Thằng Bò né qua một bên:

"Dễ vậy mày. Không có miệng xin "nỗi" ông. Ông cho một đá bể mặt giờ."

Giọng bà Muội la như nhà cháy:

"Giàu. Vô. Mày lại muốn sinh sự gì thế? Vô nhà."

Đá gió một cái, ông tướng con mới "từ Bắc vô Nam" khuỳnh khuỳnh hai cái tay cho có vẻ "anh chị", bước lui.

"Ra đằng sau phụ với anh Bao, cả ngày cứ nhởn nhơ chơi...mày hư đốn gì đâu..."

"Ha...Vô đây làm đứa ở chẳng thà ở ngoài chăn trâu sướng hơn...Con làm quần quật mới "huỗng" một tí u đã kêu toáng lên..."

Mặt thằng Giàu vênh lên nhìn lại u nó. Cũng đến là thua thôi. Bà Muội lắc đầu.

"Mày đi đi, lát về đừng hòng có cơm, tao không để phần đâu."

Về việc này thì thằng Giàu yên dạ lắm. U nó cúp phần cơm thì đã có con Lựu. Cái con nhóc này làm gì mà đeo nó quá. U nó nói "Mày là chú, phải cho ra ông chú, đừng để nó nhờn". Dám nhờn không? Mấy con oắt tì này. Không nói khoe, ở ngoải, nó đã "dứt" đẹp cả chục con rồi. Con gái nhà quê mấy vụ "hư" đó sớm biết lắm. Đi chăn trâu ngoài đồng, nó đã được mấy con oắt tì kiếm, và cứ trong bụi cây, sau đống rơm, giữa đồng trống, đâu mà chẳng được.

Vụ mới nhất chút nữa gây họa, đến nỗi nó sớm "dông" vô Nam cũng tại "con oắt tì". Đâu phải oắt tì con nhà nghèo muốn biết "sự đời" đâu, mà nó nhè đụng con gái ông chủ tịch xã... Bà chủ tịch ra tận đồng rình, may mà đêm mùng một không trăng, tối thui, nó thoát hiểm được, chỉ bị ăn một cái chày trên vai. Cao lên một tí là phọt óc chớ chẳng chơi. Hú vía. Vậy là phải dông. Nó nhảy đại tàu, phải vất vả lắm mới khỏi bị tóm quăng xuống. Mạng nó lớn lắm, lúc qua cái cầu, trốn trên mui, đang ngồi chồm hổm, không lanh thành cầu đã hớt đứt lìa cái đầu rồi.

Còn con oắt tì này sao đây? Tối hôm trước đã chỉ cho Giàu biết cái bí mật ở căn phòng phía sau của anh chị nó. Trong Nam này hiện đại quá tầm, vượt ra ngoài sự tưởng tượng và hiểu biết của nó. Hai đứa đứng nhón chung trên một cái ghế, con Lựu sát dính vào người nó. Đã có lúc con "nợn lòng" nó kêu ằng ặc, nó tính "dứt" đẹp con "cháu" rồi. Cháu gì chứ? Cháu "cơm cháo" này kém nó chừng hai ba tuổi.

"Ra đằng trước không ?"

Con bé nói trống lỗng.

Ra thì ra, coi con bé giở trò gì nào. Con Lựu nắm tay "chú" Giàu mà run lên, không phải vì sợ mà vì quýnh quáng. Để "thằng chú" đứng ngẩn ngơ giữa nhà, con Lựu rón rén đi tới bên cầu thang, nhìn xuống thăm dò. Thấy ổn, nó lôi tuột "thằng chú" vào giường, kéo rột tấm màn lại...

Không hiểu sao lúc đó thằng Giàu lạnh ngắt. Lời dặn của U nó "làm chú phải đàng hoàng?". Chẳng phải. Vết thương "lần dại dột" đã lành trên vai muốn tấy lại? Không biết. Mắt con Lựu đờ đẫn, giọng như rít trong kẻ răng:

"Đi mà.... Đi...đừng sợ.. . Không nói với ai đâu...đi..."

Con Lựu đã tự lột quần ra. Sức con gái của nó kéo thằng Giàu đổ xập trên người nó. Thằng Giàu cố chống trả, giằng kéo nhau một hồi nó vùng ra được khỏi cánh tay kéo níu của con bé là vùng chạy. Coi như thoát hiểm một lần. Con bé chửi theo một câu rất tục tĩu. Nó biết nó phải làm sao để được yên thân trong căn nhà này. Đêm đầu tiên, U nó chẳng đã khóc với nó suốt đêm: "Nhục lắm con à, phải cố mà vươn lên..." Và chỉ non một tuần sau, nó cũng cảm nhận được sự nhục nhã của anh nó đã phải chịu để đổi lấy cuộc sống này. Qua u nó, nó đã biết gần hết mọi chuyện xẩy ra. Có điều lạ, nó không thấy buồn, cũng không thấy vui, không cả phê bình mọi hành động của anh Bảnh nó...

Mới tối hôm qua, con bé đi chơi về khuya đã đưa cho thằng Giàu một ổ bánh mì thịt. Lúc đầu nó làm mặt nghiêm: "Để đó. Chú chưa đói." Con bé mím môi quay mặt đi cười cười. Lát sau, thằng Giàu cầm lòng không đậu cũng chén sạch. Từ ngày cha sinh mẹ đẻ, nếu không vô tới miền Nam thì chắc tới chết cũng chẳng biết trên đời có thứ bánh nướng

thơm dòn, kẹp thịt ăn hoài mà vẫn không đã thèm. Hồi ở quê, mấy năm đầu giải phóng, có anh bộ đội vô Nam về, kể chuyện nhà cửa, xe cộ, ăn uống, mọi người cho là anh ta nói phét. Nay thì nó "đã sáng mắt ra...".

Nhớ tới chuyện ăn, đã thấy cơn thèm đòi ở cổ. Vô nhà, bà chị dâu ngồi chình ình ở quầy, hễ thấy mặt nó là sai. Chả dại. Nó quành ra phía sau, vô hẻm. Nó gặp con Quê.

"Ê, chiêu đãi cho một ly "cha đánh" được không?"

"Cái gì mà "cha đánh" ông? Ông đánh cha hay cha đánh ông?"

Con Quê bực dọc gắt um lên.

"Ngu. Tao nói "đánh cha" là "đá chanh", hề hề..."

"Không ai rảnh.."

"Ông cũng đếch cần..."

Nó đưa tay dọa đấm con Quê, rồi cà rà vô bàn trong, chỗ mấy người pha chế. Đợi sốt cả ruột, nó đổ hết mấy ly thừa vô một ly to, đưa tay vốc thêm đá, thêm đường. Hài lòng, nó bê ly nước chanh ra đứng trước hẻm, nốc ừng ực.

Con quê bưng khay cà phê ra. Đặt một bàn, rồi đặt thêm một cốc chanh pha rượu rum nơi một góc tối khác có một người ngồi.

"Quê, tao tìm mày..."

Con Quê rụt bàn tay lại. Suýt chút nữa ly cà phê đổ nhào trên chiếc ghế con. Chú Hóa, người bảo vệ nhà sách và

rạp múa rối đang nhìn nó chằm chằm. Trong bóng tối lờ nhờ, nó cũng nhận ra đôi mắt chú Hóa nhìn nó như muốn ăn tươi sống.

"Tìm cháu chi vậy?"

"Mày ngon há. Dạo này mày không cần nhờ chỗ của tao nữa là mày đi luôn phải không? Mày nhớ là tao còn giữ của mày một ít đồ..."

Con Quê nhớ ra rồi. Đó là ít quần áo, chăn mền mùa đông.

"Mày tính bỏ luôn phải không hả?"

"Không bỏ, bị chưa dùng. Khi nào cần cháu kiếm chú..."

"Khi nào mày cần hả? Còn tao cần thì sao? Tối nay tao để cửa, mày phải sang không mai tao đem đốt hết mớ đồ của mày. Biết chưa."

Nó chưa kịp trả lời thì chú bảo vệ tiếp:

"Mày tưởng chỗ làm này của mày bền hả. Tao nói một tiếng là người ta đuổi mày ra đường trở lại, lúc đó mày kêu cửa tao còn lâu lắm, biết không?"

Con Quê làm thinh. Nó phải biết thôi. Đâu đâu cũng chỉ là những bước đường cùng. Có gì mà gìn giữ, con bé gật đầu, cười toét miệng:

"Được, nhớ để cửa cháu vô..."

"Quê, mày đâu? Có người kiếm mày".

Giọng Bảnh. Chú Hóa bảo vệ nói với theo:

"Mầy kẹt hoài. Đừng tới khuya quá tao chờ không nổi..."

"Được mà, chú."

"Kia kìa, Quê."

Bảnh chỉ. Con Quê vội vã tới nơi. Vừa ngồi xuống, giọng người đàn ông có vẻ đã quá chén.

"Ờ, con Quê phải không? Nhà quê tốt, tốt...tao thích mày lắm. Mày đi giờ được không?"

"Ông chủ..."

"Tao chung tiền xong rồi. Còn mày nè..."

Bàn tay thô bạo của người đàn ông thộp mạnh vào ngực con bé. Bàn tay đó lùa vô trong áo, lấn vào trong sú chiêng.

"Của mày. Tao trả trước. Bằng lòng không?"

Con Quê gật đầu."

"Chỗ bữa hổm...?"

Con Quê gật nữa.

"Vậy đi."

Tất cả mọi chuyện đều lọt vô mắt thằng Bò lúc đó trốn trong một xó tối. Lúc nó bò nhanh để khỏi mất hút bóng con Quê, nó đụng vô một mép ghế làm chiếc ghế suýt đổ. Vậy mà cũng không ai hay biết, vì cặp trai gái lúc đó đang bận cả tay lẫn chân, và họ cũng không biết là họ đã đụng đổ hay ai

nữa.

Vẫn cái bụi cây kín đáo và chị Bảy cà tong thu tiền chỗ. Con Quê và người đàn ông mất hút.

Thằng Bò cố gắng hết sức lực để nhổ bứt một nắm cỏ. Nó cảm thấy một phần ở cơ thể phồng lên, và khi nghe tiếng con Quê kêu nho nhỏ trong bụi rậm, nó dập đầu binh binh xuống đất, và tự nó đã tộng vào miệng nó không biết bao nhiêu cỏ và đất. Nước mắt, nước đái nó vung vãi cùng một lúc.

"Này, này, chờ một chút. Hổng thấy đang bận ở trỏng sao mà nhấp nhỏm hoài vậy? Đợi một chút hổng nổi sao?"

Giọng chị Bảy cà Tong gắt khẽ.

"Xời ơi, người ta còn có mối đợi. Bộ muốn ăn no kềnh bụng sao mà lâu lắc..."

"Cũng phải xếp hàng thôi...hổng có khiếu nại gì hết trơn..."

Chị Bảy cà tong càu nhàu. Lát sau, người đàn ông chui ra trước, bỏ đi. Rồi con Quê ló ra.

"Xong rồi đó bà. Khiếp, làm gì mà như chạy giặc..."

Con Quê lủi thủi muốn trở lại quán. Thằng Bò lăn ra quấn lấy chân nó:

"Quê..."

"À, mày há Bò. Có chuyện chi không?"

"Tối nay tao về ở chỗ đó. Mày về không?"

"Hổng được rồi. Tao mắc có chuyện...Bữa khác."

Thằng Bò nhớ tới vụ con Quê nhận lời thằng bảo vệ bên rạp hát. Nó muốn nổi khùng:

"Mày đừng tới được không?"

"Mày không biết chuyện đâu."

"Tao biết. Tao nghe hết rồi. Bộ mày tiếc mớ áo quần cũ rích đó sao há?

"Tiếc chớ sao không tiếc mậy! Mày làm như mày có tiền hén?"

"Tao có".

"Dóc tổ".

"Mở mắt mà coi nè. Tao cho mày đó. Mày đừng đến với thằng mất dạy đó nữa nghe."

Con Quê soi vội tờ giấy bạc. Khi nhận ra tờ giấy trăm, nó giật mình, vội nắm chặt tờ giấy bạc như sợ ai nhìn thấy hay gió thổi bay mất.

"Ở đâu mà mày có...Bò. Ở đâu vậy?"

"Người ta cho tao"

"Mày đừng loanh quanh nữa. Ai mà cho mày dữ thần vậy? Mày có ăn cắp của ai không?"

Mặt con Quê sợ thấy rõ.

"Không. Của tao. Một bà ngoại quốc cho tao."

"Vậy sao. Khó tin quá chời mày ơi..."

"Tin cũng được không tin cũng được, nhưng tao cho mày. Mày đừng đi nghe..."

Mặt con Quê đang mừng vui, bỗng xịu xuống:

"Tao không nỡ lấy của mày. Mày cất đi. Coi chừng tụi nó lột của mày..."

"Mày giữ đi mà."

Thằng Bò năn nỉ.

"Không. Đằng nào thì tao cũng làm nghề. Thêm một "phùa" nữa cũng không chết ai. Mày giữ lấy nè. Ráng mà giữ. Đưa cho tao cũng dễ mất lắm, mình đâu có chỗ nào để cất đâu..."

"Mày nhất định đi..."

Con Quê cười ra tiếng:

"Bữa nay sao mày bày đặt. Thì tao cũng vừa đi xong đó thôi. Lát nữa có người kiếm, tao cũng phải đi nữa. Đi nhiều mới có tiền, mới đủ ăn chớ mày. Tao cũng bán hàng thôi. Bán chè bán cháo gì ai cũng muốn đắt hàng, mày thấy không. Sứt mẻ gì đâu mày, tao còn nguyên nè..."

Thằng Bò giận dữ ghê gớm:

"Vậy mày đừng nhìn mặt tao nữa..."

"Vậy sao. Tao sẽ không nhìn mặt mày đâu, đừng lo."

Con Quê ngoe ngẩy đi. Thằng Bò ném theo một câu chửu tục. Con Quê cười trơ:

"Ừa, tao thích vậy lắm..."

Ngang qua đường, con Quê đụng mặt thằng Giàu. Thằng oắt con ngó chòng chọc vào mặt con Quê, rồi tới gần, đưa cái tay bóp lên ngực con bé một cái:

"Bà làm ăn gì mà cẩu thả thế. Vội gì mà quên cả cài khuya áo. Công an rượt phải không?"

"ĐM. Việc gì đến nhà mày. Vô duyên..."

Con Quê đi vô quán. Còn thằng Giàu, không biết khoái gì mà nó đánh chát hai tay vào nhau và cười cúi gập cả người lại.

Gần mười hai giờ đêm, ở nhà hàng Hương Lan còn có đám đánh nhau. Từ trong quán, hai phe đàn ông, thanh niên rượt nhau ra đường. Mấy chai bia liệng tới, vỡ lẻng xẻng, mảnh văng tứ phía. Trên lề, một nhóm chị em ta, trẻ con bụi đời đứng vỗ tay la ó. Dì ốm đã dẹp xe bánh mì từ bao giờ. Chị bán thuốc lá cũng ôm tráp tránh sang bên kia, cả một khoảng đường Lê Thánh Tôn kẹt cứng. Vừa lúc có một đoàn xe ông lớn đâu phía nhà thờ chạy xuống, muốn quẹo, bị tắc nghẽn. Chật vật lắm mới lùi lại, quay về phía Tự Do, đi thẳng. Con Quê đụng đầu anh nhạc sĩ nhà hàng ở góc đường. Nó đánh nhẹ vào đít anh ta một cái:

"Chưa về sao chú?"

Anh ta chỉ xe sang bên kia đường:

"Xe chú còn kẹt trong kia, làm sao lấy ra đây?"

Con Quê cười bỏ đi. Nó phải xuống tới khu Givral, ở đó có xe bán bánh mì khuya. Cái thân nó gần gục vì đói lã đây, ôi quần quật đủ thứ chuyện, sức vóc nó có bao lăm nữa đâu. Càng ngày càng yếu tệ. Lấy bánh mì ở xe. Năn nỉ chị bán gánh bún vịt để lại cho ly trà đá, nó ngồi bệt xuống bên xe bánh mì ăn liền tại chỗ. Cứ khoảng giờ về khuya, góc đường này đông vui ghê. Chị bán chè đậu đen đã nghiêng cái nồi một bên để múc phần chè gần cạn mà khách vẫn còn xà xuống. Mấy chú xích lô thì bu quanh gánh cháo vịt. Các "chị em" chưa nghỉ việc bu quanh gánh bánh bèo, bột lọc Huế, húp nước mắm sùm sụp. Ít khi công an xuất hiện giờ này, túi họ đã đầy, lúc tàn canh, vét cũng chẳng là nhiêu, không bỏ công. Với lại cũng phải nuôi con hàng để còn chỗ mà "trấn lột" nữa. Mấy gính hàng rong hết vốn, hết bán, công an trật tự lề đường thất nghiệp còn khổ hơn! Ăn hết khúc bánh mì, cạn sạch ly trà đá, con Quê đứng dậy đi ngược về phía nhà sách. Cái hẻm ngắn nuốt chửng nó.

Cửa để sẳn chờ. Con Quê đẩy nhẹ là lách mình vào. Sao không đèn không đuốc gì hết trơn nè. Nhưng nó ngửi thấy hơi rượu xông nồng nặc.

"Chú Hóa. Chú đâu?"

"Tao đây. Mày tới đây?"

Con Quê chưa quen mắt với bóng tối. Nó theo tiếng nói mà mò đi. Chú Hóa nằm trên chiếc chiếu trãi một góc nhà. Con Quê đụng một tấm thân trần truồng.

"Chú mở điện cho cháu rửa ráy một tí. Cháu dơ lắm..."

"Kệ, tao thích mày dơ. Mày mới đi khách phải không?"

"Bởi, cháu cần vô trỏng làm sạch..."

"Không cần..."

Cái chân nó bị kéo mạnh và nó té xuống. Thôi chết rồi, tay chân đâu mà nhiều quá vậy. Chỉ một thóang nó nhận ra tới hai người đàn ông. Nó la lên:

"Chú Hóa, ai vậy?"

"Mày đừng hỏi. Mấy phần kia mày có tiền, biết chưa."

Không phải hai mà ba, bốn hay bao nhiêu, trong bóng tối con Quê không nhận đủ được. Nó chỉ biết tay và tay,bốc, ngắt, véo, vò dồn dập. Cái miệng nào cũng bốc ra toàn mùi rượu và mùi thức ăn.

"Chú Hóa. Thả cháu ra đi...thả cháu ra..."

"Thả mày...Ha."

"Chú Hóa, mai cháu báo công an..."

"ĐM, công an này...công an...."

Một cánh tay và hai chân nó bị kéo giăng ra như xác nó sắp xé ra làm ba mảnh. Trước khi nó chìm sâu tuốt một vực thẳm mênh mông tối đen, nó nhận ra được một giọng nói khá quen, đó là giọng của Tiệt, cảnh sát khu vực phường tám. Mà ở góc kho của chú Hóa bảo vệ lại thuộc phường chín. Sao kỳ cục vậy? Nhưng nó không còn sức để thắc mắc nữa, hồn nó bay và xác nó đang chìm, đang rơi xuống

địa ngục.

"Nó có nhận ra tôi không? Đéo mẹ, ngu quá, tự nhiên lên tiếng làm gì..."

Hơn một tiếng đồng hồ sau, lúc rời khỏi cái xác không hồn của con Quê lần thứ hai, Tiệt lo lắng hỏi.

"Có giời biết. Lúc đó nó đâu còn nghe được ai là ai. Chú không lo, trách nhiệm tôi chịu."

"Coi, liệu "con đĩ" có làm sao không? Sao nó ngay đờ thế "lày"?"

"Lo làm gì cơ chứ. Đứa nào cũng cao nghề, nó phục hồi nhanh lắm."

"Cám ơn anh Hóa nhé. Thiệt không bỏ công anh em một thời chiến đấu với nhau..."

"Hừ. Mình là tép riu thôi. Chúng nó "nhớn" chúng nó "ăn ngon" hơn mình . Tụi mình chỉ xài đồ cặn như con đĩ thúi này thôi mấy bác ơi..."

Lúc con Quê tỉnh dậy chỉ còn chú Hóa. Vẫn cái giọng lạnh lùng, tàn nhẫn:

"Mày khỏe rồi đi về đi cho tao ngủ."

"Chú không giữ lời, tui chỉ trả nợ cho chú..."

"Bày đặt đi. Mày có hề hấn gì đâu nào. Tụi tao cũng mệt vậy, mày làm gì mà mệt."

"Cái mặt chú chó quá..."

Con Quê khóc nức lên.

"Hỗn tao cho cái đạp. Mày biết tao là bảo vệ cho cơ quan, ai tin mày! Hả. "

Nó im thin thít.

"Nè, mấy người bạn tao thương tình gửi lại cho mày này. Vậy là ăn bánh có trả tiền, phải không?"

Bỏ thì uổng quá. Con Quê đưa tay cầm tiền.

"Mày về được rồi. Đi đi."

"Chú có nước trà không?"

"Mày đừng đòi hỏi quá. Có nước lạnh. Mày tới vòi nước uống rồi đi. Tao buồn ngủ quá không còn sức đâu mà rề rà..."

Tởm quá rồi. Nhưng con Quê đang khát khô cả cổ họng. Uống xong một lúc hai ly lấy từ vòi nước, nó lủi thủi đi ra. Ổ khóa sau lưng nó nghiến mạnh. Con Quê mệt nhọc lê tấm thân tơi tả về phía công viên. Nó hoàn toàn không nhận ra thằng Bò đang nằm mẹp trên cỏ chờ nó. Nó chỉ nằm vật xuống ghế đá là mê đi, không cả đắp chăn chiếu.

Thằng Bò quay mặt đi với vẻ hờn giận, nhưng rồi nó cố gắng nhoài người, nhặt chiếc áo khoác của con Quê rơi xuống cỏ đắp lên người con Quê. Từ trong thân thể con quê bốc ra một mùi tanh tưởi làm nó phát nôn oẹ. Nó muốn bò về chỗ của nó ở bờ sông, chui tọt vô lùm cây, phủ miếng ni lông lên ngủ một giấc cho rồi, chờ con Quê thật là hoài công. Nhưng vừa lúc đó nó nghe có giọng nói thì thầm, và

có ánh lửa trong khu bụi cây che lều tạm của chị Bảy cà Tong. Tò mò nó bò ra phía sau, bẹp người sát đất, trong một bụi cây gần sát. Nó dụi mắt. Rõ ràng là thằng Long Tân Định với con Nhung xì ke. Giọng chị Bảy cà tong:

"Đêm nay con Lê không về. Thằng Tửng thì xuống Tân Định, còn..."

Giọng thằng Long:

"Biết. Thằng Hai Nuôi đang ở trển với con Nết chớ gì. Có ngày thằng cán bộ nó cho phát súng phọt óc..."

"Hề hề...Mày tưởng vậy....Nó có dặn để cho mày mượn "giang sơn", tảng sáng là nó về ..."

Chị Bảy cà Tong nhỏ giọng làm thằng Bò hết nghe được. Còn Nhung Xì Ke thì mặt mày đã nghệch lắm rồi, nó lờ đờ dựa sát người thằng Long. Thằng Long kéo Nhung Xì Ke vô tuốt bên trong. Chị Bảy cà tong cười cười:

"Mày chỉ choác thôi nghe, còn vụ kia...mình ghen lắm..."

"Đừng khỉ nữa chị Bảy ơi. Đây là chuyện làm ăn mình có tính với nhau mà..."

"Ờ, nhưng mình cũng cứ ghen, hao của người ta chớ bộ..."

"Thôi bà ơi, cũng mới nạp phạt cho bà đó thôi, "dâm phụ".

"Nghe hay quá, Long à. Mày gọi vậy là tao thích đó..."

"Được rồi, "dâm bà"... Cút đi được chưa..."

Thằng Long gắt lên. Tiếng cười rúc rích của chị Bảy cà

Tong còn một lúc mới tắt. Dưới ngọn đèn dầu nhỏ, trông khuôn mặt Nhung Xì Ke khiếp quá, mắt như lồi lên, nước miếng chảy thành giòng...Long Tân Định nhét một viên gì tròn tròn vào miệng Nhung Xì Ke, rồi kéo tấm thân hết hơi sức của cô ta dựa vào người, kéo cánh tay của cô gái ra. Còn một tay, Long Tân Định mò trong túi áo lôi ra đồ nghề. Một ống chích lụi vào cánh tay đã như một cành khô. Mũi thuốc vừa dứt, Nhung Xì Ke quay người ôm chầm lấy Long Tân Định, kéo Long Tân Định nằm xuống.

"Mày chịu khó nằm yên, lát là khỏe re..."

Long Tân Định dùng tay xoa khắp người cô gái.

"Mày toàn xương với da hông à. Thảm quá mầy ơi..."

Vẫn giọng Long Tân Định:

"Mày hết thời thật rồi, nữ hoàng chó gì nữa. Hèn chi thằng Cổn Bù Lon nó "sa thải" mày..."

Giọng Nhung Xì Ke lờ nhờ:

"Thằng khốn nạn. Nó lừa tao. Tao sẽ giết nó."

Tiếng cười của Long Tân Định nghe rờn rợn:

"Thiệt không đó. Mày giết nó hay nó giết mày tới nơi..."

"Mày nói gì?"

"Tao hỏi mày, mày có dính vô vụ án mạng giựt bóp bắn chết người bữa hổm không?"

Thuốc đã thấm một phần, Nhung Xì Ke tỉnh dần. Cô vùng

dậy:

"Ai nói với mầy? Thằng Cổn phải không? Đồ chó đẻ..."

"Ừa, thằng Cổn kể hết với tao. Mày còn nhờ nó giữ mấy thứ cướp giựt mà nó không dám...Mày tưởng thằng Cổn nó thương mày lắm há? Nó chỉ lợi dụng mày thôi..."

Nhung Xì Ke không nói nữa. Nó đang phóng một con dao vô hình vào ngực thằng Cổn cùng với lời nguyền rủa khủng khiếp.

"Mày tỉnh chưa? Tao đưa mày đi gặp thằng Cổn nè..."

"Nó ở đâu?"

"Tao biết chỗ. Khuya nay tao có hẹn với nó một nơi để dứt khoát với nó một vấn đề..."

"Mày có chuyện "ân oán" với nó?"

"Không đâu. Chuyện làm ăn."

Nung Xì Ke giương mắt, vẻ không tin:

"Bộ mày với nó tính chém giết nhau sao đây? Thôi đi, tao đã chán mấy chuyện này lắm rồi..."

"Không có. Thôi mày nằm yên "phi" đi cho khoái, rồi lát nữa mọi chuyện tính sau."

Nhưng Nhung Xì Ke bật đứng dậy:

"Được. Tao muốn gặp thằng khốn nạn ngay..."

"Khỏi đi đâu. Tao tự đến tìm mày này..."

Bốn người con trai xuất hiện cùng một lúc. Thằng Bò nhận ra Cổn và Hai Nuôi, còn hai người kia lạ mặt. Ngọn đèn dầu bị thổi tắt. Trước mặt thằng Bò là một màn đen thẩm. Thằng Bò nghe giọng Long Tân Định thì thầm.

"Đừng cho nó la."

"Để tao "dứt" trước."

Vẫn là giọng thì thầm. Thằng Bò hoàn toàn không biết chuyện xẩy ra ra sao. Nó chỉ nghe tiếng ằng ặc lúc được lúc không. Cố lắng tai, nó nghe được thêm một giọng:

"Đừng để một thương tích trên người nó..."

Lì lợm như thằng Bò, đã chứng kiến người ta hành hạ nhau, hiếp dâm tập thể, đâm nhau chết, mà lúc này da ốc nó cũng nổi dày và người run lên bần bật. Chắc chắn là họ giết con Nhung Xì Ke. Có nên la lên không? Đừng. Chỉ một cú đấm là cái đầu nó nứt làm đôi. Nó há miệng mà tiếng kêu không thể nào phát ra được. Và như cái nắp vòi bật sút, nước đái nó tự động xì ra ướt dầm quần.

"Sao rồi. Liệu đủ chưa...?"

"Cố gắng một "phùa" nữa....Mày đi..."

"Tao "xìu" mẹ nó rồi..."

"Được mà. Mày coi nó còn nhúc nhích gì đâu..."

"Mẹ nó. Như "làm" với xác chết. Tao tởm quá."

Cả một khu công viên đầy dân bụi đời trấn đóng. Nhưng giờ này, hầu như chìm hết vào giấc ngủ. Nếu có kẻ thức, chẳng ai mất công tò mò dính vào mấy chuyện của giới "anh chị". Miễn là họ được yên thân là quí nhứt. Bên ngoài, xe tuần tiễn của công an lâu lâu cũng có đi qua, cũng có mấy ánh đèn Pin xẹt vào trong khu công viên, nhưng cũng chỉ chớp nhoáng.

"Đem nó đi được chưa?"

"Được. Vực nó dậy. Thôi thằng Cổn lo "cú chót". Đặt nó lên xe Honda. Thằng Long Tân Định ngồi sau giữ nó...Xe đi khuya, chở ba có sao. Gần mà. Đi cái rẹt là tới nơi...Giải tán."

Lào xào một lúc. Dưới tấm bạt trong lùm cây lại sáng lên ánh đèn dầu. Chị Bảy Cà Tong lật ra một chiếc chiếu. Chị nằm xuống, nghiêng người. Coi như đây là một mái ấm bình yên, chưa bao giờ xẩy ra chuyện gì nơi gối đầu của chị.

Có tiếng xe Honda rồ máy ở bên phía mặt đường. Tiếng xe kêu rền rĩ, kéo xa dần và mất hút. Thằng Bò ngẩn ngơ, chuyện vừa mới xẩy ra là có thực hay nó tưởng tượng vậy...Nó dụi mắt.Hai Nuôi cũng vừa chui vô, kéo tấm chiếu. Ngọn đèn dầu bị thổi tắt.

Gần sáng con Quê tỉnh dậy. Nó thấy thằng Bò nằm mọp trên cỏ. Sương thấm ướt cả đầu, cả áo quần nó. Còn nó thì được đắp từ đầu tới chân bằng tấm chăn nó vẫn dấu dưới hốc ghế đá. Chỉ có thằng Bò đã lo cho nó thôi.

Lúc nó lay thằng Bò, nó biết thằng Bò không ngủ.

"Mày nằm đây lâu chưa?"

"Từ tối hôm qua, lúc mày về..."

"Vậy sao. Tao không thấy...Sao mày không kiếm cái gì đắp, sương ướt hết nè. Bệnh cho coi."

"Tao không sợ bệnh."

"Bệnh chết chớ ở đó mà không sợ."

"Tao không sợ chết. Tao còn muốn chết phứt đi cho xong."

"Gan cóc tía hả mày. Còn tao, tao sợ chết lắm. Không ai chôn đâu nghen mầy. Bỏ vô cái hồ ướp cho người ta mổ tanh banh, người ta học làm bác sĩ đó mày..."

"Sao chuyện gì mày cũng biết vậy?"

"Thì tao cũng chỉ nghe người ta nói chớ tao cũng như mày, cắn không ra được một chữ...ui chao. Kỳ vậy nè..."

Tự nhiên con Quê ôm bụng. Mặt nó tái nhách...

"Mày sao rồi..."

Con Quê ựa một cái, cái cổ nó như bị hóc cục xương, muốn khạc ra.

"Tao thấy...ui da, kỳ à nghe.Như có bàn tay ai xóc xóc mớ ruột trong bụng tao, muốn ói quá trời..."

"Mày đói bụng phải không? Bữa nay tao đãi mày ăn cơm tấm. Mình huy hoàng một bữa...đâu chết ai..."

Nó nhớ tới tờ giấy trăm đô còn dính trong người.

"Tao biết mày ngon. Ông nội mày, ngu quá." Con Quê xuống giọng." Mày đưa tờ giấy bạc đó ra đổi là từ chết tới bị thương nghen mầy."

"Ờ há."

"Tao đãi mày."

Con Quê lôi trong áo ra một nắm giấy bạc vò nhàu. Thôi thì cái thân nó nhờ, tiền công của nó làm, trả cho cái thân là sạch sẽ. Nó xếp chăn lại.

"Mày chờ đây nghe. Tao ra máy nước rửa ráy một cái. Muốn thay cái quần cũng không được, mụ Bảy cà tong giờ này ngủ như chết. Thây kệ cha nó. Mày chờ tao."

Vậy mà tên "cai" máy nước đang nằm ngủ chèo queo, tỉnh cái rột.

"Mười đồng mày. Tao mở máy."

Thằng cha "cai" cầm cái kềm bự, xoắn một vòng là nước phụt ra. Con Quê chung tiền.

"Rồi cha. Cha quay đi cho người ta rửa..."

Con Quê ngồi xuống. Không có gáo, nó bụm nước trong tay nên rửa ráy lâu lắc lắm. Xong việc là trời cũng sáng banh rồi. Thằng cha "cai" nhăn mặt:

"Thúi hoắc. Mày bệnh tim la tới hồi phải không?"

"Kệ cha người ta, động mồ tổ gì ông không?"

Con Quê quai cái mồm chửi. Thằng Bò hứng chí chửi theo. Chửi riết, tụi nó có bài có bản.

"Đủ rồi. Lần sau nhớ ngậm cái miệng lại nghe cha. Đi."

Con Quê đi, thằng Bò bò theo. Vậy mà chúng nó vẫn nói chuyện được với nhau. Cái mặt thằng Bò lâu lâu ngước lên. Nó đã quên hết chuyện giận hờn đêm trước và mặt tươi tỉnh. Quẹo đường Mạc thị Bưởi, chúng đàng hoàng vô quán cơm tấm bì. Tên thanh niên chạy bàn đưa chân đẩy thằng Bò ra.

"Cút đi. Mới sáng mày vô ám hả?"

Con Quê vất nắm tiền lên bàn:

"Ê, tụi tao ăn trả tiền đàng hoàng nghe mầy. Tao có tiền là tao cũng ngồi như người ta. Khi dễ há?"

"Mày trả cho nó?"

"Tao trả. Được chưa?"

"Đụ má. Quê, mày coi cái mặt nó xấu hơn con bướm của mày, mày đọ coi..."

Chọc được thiên hạ, hai đứa cười khoái.

"Mày ngồi lên ghế đi. Mày ráng coi..."

Thằng Bò nhìn cái ghế, lắc đầu:

"Tao đây được rồi. Mày biết, tao mà té một cái là gãy

xương..."

Con Quê lên giọng:

"Hai dĩa cơm tấm bì sườn, có miếng chả lụa chiên vàng. Làm lẹ cho. Còn gì nữa. À, hai ly cà phê sữa đá. Nhiều nhiều sữa..."

"Không có dư mà nhiều. Làm đều tay như nhau..."

"Đụ má, người ta kêu nhiều sữa thì tính thêm tiền...Mày tưởng tao..."

Suýt chút thì thằng Bò đã khai ra tờ giấy trăm đô. Con Quê đưa chân đạp nhẹ nó một cái và nó ngưng kịp. Tên chạy bàn khinh khỉnh bỏ đi.

Cơm tấm bì, cà phê sữa đá cũng được mang tới đặt hẳn hoi trên bàn. Lần đầu tiên trong đời thằng Bò vô quán, ăn mà có trả tiền. Tuy ngồi xổm dưới đất, nó ăn một cách ngon lành và hứng chí. Con Quê cũng vậy, nó nhìn thằng Bò ăn mà thấy mình cũng ngon miệng.

Thình lình trong bụng nó quặn lại, rồi một luồng hơi đẩy hết thức ăn lên cổ. Nó cố gắng nuốt xuống nhưng oẹ một cái, thức ăn vọt ra một ít, rơi xuống đĩa cơm...Vậy là nó không ăn được nữa.

"Mày đừng bỏ uổng."

"Tao hết ăn nổi rồi,bữa nay cái bụng của tao nó làm sao không biết nữa."

"Mày giống mấy bà chữa quá, Quê."

"Mày biết?"

"Sao không! Tao thấy mấy bà chữa đi chợ ăn hàng cũng ói ra hết trơn, gớm ghiếc." Con Quê cười. Nó mà chữa chiếc gì. Chả qua là hồi hôm suýt chết với mấy tên quỷ sứ trong kho tên Hóa bảo vệ. Nó tự nhủ không bao giờ dại dột bước chân vô đó nữa. Mớ quần áo cũng bỏ luôn.

"Mày bỏ thì tao ăn."

Hết đĩa của nó, nó làm luôn một hơi đĩa cơm tấm bì của con Quê, kể cả một ít thức ăn từ trong bụng con bé đùn ra, chua loét.

"Này, biết gì không? Cái con nữ hoàng xì ke Nhung Nhung gì đó..."

"Sao?"

"Nó chết queo nơi đống rác ở đường Lê Lai...Người ta bu coi đông lắm,"

"Thì mắc vô vòng đó một thời gian là mục xương, thiếu thuốc là chết."

"Ôi dào. Có chi là lạ. Ở mấy đống rác khu Lê Lai, vài hôm là có một tên xì ke lăn ra chết..."

Mấy người mới vô ngồi một bàn đang kể chuyện xẩy ra sáng nay. Thằng Bò thấy đắng trong cổ. Thì ra chuyện nó chứng kiến đêm qua là có thực. Nhưng nó biết lúc đưa Nhung Xì Ke từ trong bụi cây ra thì còn sống...

"Nó chết queo đâu từ đầu hôm. Xác cứng đơ, mắt lồi ra, miệng há, chắc nó muốn kêu cứu mà lúc đó không có ai..."

Giọng người kể chuyện tiếp. Thằng Bò lắc tay con Quê.

"Thằng Long Tân Định."

Con Quê hiểu ra rất nhanh. Nó đưa tay đập nhẹ vào miệng thằng Bò.

"Đi về đi. Tao không ăn uống được nữa."

Nó quày quả bỏ đi ra trước. Thằng Bò lệt bệt bò theo, tai nó còn vểnh lên, cố nghe thêm tiếng được tiếng mất.

"Chia tay nghe."

Con Quê nói. Thằng Bò gật đầu:

"Tối nay mày đừng đi đâu nữa nghe. tao mua bánh mì về cho."

"Ừa. Người tao bãi hoãi chẳng muốn làm dách gì nữa..."

Chúng nó đi mỗi đứa một phía. Chuyện ban đêm đã hết. Giờ của ngày, chúng nó đi ăn xin. Nhưng con Quê đuối quá, ngang nhà hàng continental đang sửa chửa nửa chừng thì bỏ dỡ, nó leo lên một bậc thành cao, nằm mẹp một đống. Đầu nó đau như búa bổ và bao tử nó nhồi nắn như muốn phun hết cả chất nhờn ra. Nhắm mắt lại, nó thấy cả ngàn ông sao xẹt tứ phía...Vậy mà như con chó bị một trận đòn nhừ tử, máu thịt dầm dề, rồi cũng phải tự dậy mà đi, một lát con Quê cũng qua cơn.

Bước xuống đất, việc đầu tiên của nó là tới quán của Bảnh, tắm táp và mặc bộ quần áo sạch. Chung tới khoảng tiền này thì nó rỗng túi.

Sau rằm thung thu con Quê thất nghiệp. Bao đóng cửa quán cà phê, trả lại con đường hẻm nhưng căn gác gỗ xây trên choán trên đầu người đi thì vẫn còn. Bao cưới vợ. Trai bắc dẻo mồm, tán tỉnh được một cô gái Nam khá xinh, con nhà nghèo. Bà Muội đã thuyết phục được hai vợ chồng Bảnh đứng ra lo đám cưới dùm. Bà Ngọc Hoa, trong lòng ghét như đào đất đổ đi, nhưng sợ mang tiếng, cũng phải để cho mượn nhà rước dâu.

Hôm đó, thấy mặt bà Muội hớn hở, cười khoe bộ răng trắng còn lam nham màu đen vì cạo không được sạch. Áo dài gấm đàng hoàng, còn đi hài thêu, bà cứ phải vác mặt lên cho mọi người thấy rõ. Anh con trai mặc vét tông, sơ mi trong trắng tinh, cà vạt đỏ, lúc đưa dâu về, mắt anh cũng cứ ngước lên trời, đụng hàng cây mà không thấy ai. Bọn con nít đâu đã chực sẵn, vỗ tay, xô đẩy nhau, ầm ĩ. Mất đi đâu mà không có mặt bọn thằng Lai Phá.

"Tụi bay nhìn kỷ coi. Thấy không, cái đít cô dâu bị lủng một lỗ..."

Thằng Lai Phá vênh cái mặt lên.

"Hai lỗ, lỗ trước lỗ sau..."

Thằng Hôi thêm. "Tao bảo đảm mấy cái lỗ này bự hơn của con Quynh. Ê Quynh, phải không mày?"

"Đúng rồi. Mày coi không, nè."

Miệng bà Muội cố tươi cười mà da mặt xạm lại. Đã tới trước cửa rồi, thằng Lai phá còn chạy xà một vòng, trước mặt cô dâu:

"Tan nát đời hoa rồi phải không em?"

Bảnh phải can thiệp:

"Tao uýnh thấy con bà mày. Đồ mất dạy".

Thằng Lai làm bộ sợ hãi, hai tay bụm trước bụng chạy trở về chỗ "băng " của nó.

"Ui chao, trúng hai túi đạn...chít chít..."

Cả băng của nó cười phá lên. Con Quynh cười với cố tật là phải bò ra đất. Cô dâu, chú rể, họ nhà trai nhà gái vô hết trong nhà. Bảnh hầm hầm kéo rột hai cánh cửa sắt lại quên đốt phong pháo. Vậy là thằng Hôi châm lửa, nhưng tràng pháo nổ đì đẹt và rơi rụng lả tả.

"Coi pháo nổ tì tẹt lác đác này là không thọ đâu tụi bay".

Cả bọn xúm nhau bàn tán về phong pháo, bói chuyện tương lai cô dâu chú rễ.

Sau ngày cưới, Bao điều đình đặt một quầy kính bán đồ chơi trẻ em trước mặt tiền căn hộ của cô thương binh. Căn nhà này đóng cửa suốt ngày, cô thương binh thường mặc hai màu nâu và đen, nguyên bộ, áo bốn túi, cổ mao, như những nhà lãnh tụ. Để giúp cho đôi chân yếu, cô cầm thêm cái gậy sắt, và cô đi công tác liên miên, ít khi có nhà. Cô dâu mới trở thành một người bán hàng. Để bằng người ta, cô dẹp dần mấy bộ độ bộ vải hoa, thay vào quần áo đúng thời trang, và trên mặt cũng thoa xanh đỏ đủ kiểu...Nay thì

làm ăn khác nghề, hai chị em dâu không ai đụng ai, nhưng cũng không đề huề gì lắm, vì Bao kỵ bà chị dâu ra mặt.

Không phải chỉ mình Bao thức thời đổi nghề đâu, mà mấy căn hộ xung quanh cũng dần dần trở thành những cửa hàng thêu, có một căn riêng rẽ là dịch vụ của nhà nước. Hai căn cuối, sát với khách sạn continental thì một căn đóng cửa, không mở mang gì được vì chị em tranh chấp. Người chị lớn, cô Linh, hiền hậu, thương em, nhưng cảnh dậu đã đổ, bìm leo là chuyện thường tình. Cô chỉ còn biết lo tìm một con đường "xuất cảnh" để khỏi phải hàng ngày chứng cảnh ruột thịt giằng xé nhau. Dữ dằn nhất là cô em dâu, đâu xưa cũng gái giang hồ tứ chiến, hễ hàng xóm ăn ở không vừa ý, hay trẻ con chơi với nhau không thuận là chị ta dám vác dao rượt. Dữ dằn tới nổi, bà con hàng xóm đặt cho một biệt danh là "chị bọ hung" vợ "ông bọ ngựa", và cô con gái là "bọ chét". Chị Bọ Hung có một tủ thuốc lá đặt dưới gốc cây trước nhà, bọn con nít bụi đời đi ngang, thích chọc ghẹo. Khi chị ta nổi hung lên, mặt mũi méo mó, xấu một cách khủng khiếp, thêm điệu bộ kỳ cục, tục tĩu, càng làm cho tụi nhỏ khoái chí được một trò vui. Đôi khi thêm sự phụ họa của ông chồng và đứa con gái, khi chị ta đã gần đứt hơi, mặt mày xanh lè, mắt trắng dã và thở hồng hộc. Phải nói đó là một người đàn bà dị dạng, chị ta gầy nhom và còm cỏi. Nhưng lỡ được ở dãy phố nổi danh này, chị ta cũng muốn bằng chị bằng em. Cho nên, dù ngồi bên tủ thuốc lá, chị cũng đi mua những váy đầm cũ, áo thời trang đã sang tay nhiều người. Quần áo, son phấn nhớt nhã, với thân thể trơ xương, trông chị như một cái máng treo bộ quần áo lòe loẹt cũ bạc mầu. Hai ống chân chị bày ra dưới phần váy ngắn cũn cỡn làm ai nhìn thấy cũng phải quay mặt đi, khó chịu. Mấy tháng sau, mỗi lần chị ta nổi hung, chửi rủa hàng xóm hay đám trẻ bụi đời, chị khạc ra đờm có rây máu. Chị ta bị bịnh phổi khá nặng, vậy mà càng ngày chỉ càng thêm hung dữ, quay quắt rất tội nghiệp.

Căn kế bên, nhà bị chia cắt cho nhiều hộ. Ông bà già, con gái, con dâu, con rể cùng một đàn cháu chia nhau một phần dưới căn lầu. Phần trước, ông bà cụ bán cà phê với sự phụ giúp của mấy đứa cháu nội còn nhỏ. Con trai đi học tập về, tới hai ba năm chưa được phục hồi quyền công dân. Căn nhà bị đòi lấy lên lấy xuống. May nhờ người con rể chạy vạy được vào làm ở cơ quan, quen lớn, biết phải chăng, được nâng đỡ mà nhà không mất. Nhà này, mẹ chồng và nàng dâu không thuận thảo. Nàng dâu phải nuôi đàn con, đi làm đầu tắt mặt tối từ rạng sáng, đến tối mịt mới về nhà. Được yêu cầu đi cửa sau, mẹ chồng cấm bước vào cửa trước. Anh con trai bệnh hoạn, không làm ra tiền, lúc này không nghe lời mẹ thì nghe lời ai.

Hai ông bà cụ hẩm hiu buôn bán độ thân. Cứ sáng sớm, bà cụ đi chợ, ông cụ đi bộ dọc con đường. Ngang qua những căn nhà, đôi mắt ông nhìn cảnh còn mà người đã mất. Đúng vậy, căn hộ mà vợ chồng Bao thuê đặt tủ kiếng bán đồ chơi, xưa kia là một hiệu bán hoa tươi. Chủ là một bà đầm khá đẹp. Ông nhớ tiếng chào "buổi sáng" hay "buổi chiều" của bà, với nụ cười và đôi mắt xanh biếc. Còn bây giờ, không còn một ai. Lớp mới tới lạ hoắc, xô bồ, nhi nhô, làm quáng cả mắt. Ông không muốn nhìn thấy gì nữa, ngoài bà cụ, người nối liền lạc một dây dỹ vãng và hiện tại của ông. Không có gì in trong mắt ông nữa. Nhưng ông vẫn cứ đi trên con đường cũ. Chỉ đập vào mắt những cảnh chướng tai gai mắt làm ông bực mình, miệng ông không ngừng thầm rủa: "Mất dạy. Một lũ mất dạy." Lời không bao giờ được thoát ra khỏi miệng. Ông ngậm và nuốt xuống!

Mấy chị bán ve chai ngồi ở góc đường thấy ông già không bao giờ tránh lối. Ông phải đi vòng sát vào cửa hàng kim khí điện máy, nội cái tên cửa hàng cũng làm ông không vui rồi. Đã thế, lớp sau không được dạy dỗ, thấy một người già

đáng cha ông, không kính trọng thì thôi, còn đem ra diễu chơi. Ông không nhìn mà ông biết họ đang làm gì. Một chị trề cái môi ra, bắt chước cái miệng móm của ông, rồi cười ngặt nghẽo sau lưng ông. Ông không thể còn sống mà không hít thở, không đi đứng. Căn nhà của ông đã bị xén nát ra, và căn phòng nhỏ chật chội, đã như là nấm mồ chôn sống ông rồi. Nhưng ra đường lại "đổi món" bực mình khác. Nhiều lần, Bao cũng chào ông" làm quen, nhưng mắt ông không hề để ý tới. Chẳng bao giờ ông lại đi mất một nụ cười với cái thứ "hậu sinh khả ố" đó hết. Bà cụ thỉnh thoảng kể chuyện với ông:

"Cái con mẹ Bắc Kỳ mới hay ngồi trước ngạch cửa khu nhà tập thể kia là cặp mắt của công an phường đó. Nhà bà có chồng học tập bị để ý nhiều nhất. Mấy đứa nhỏ đi vượt biên bị bắt chưa ai hay, phường đã biết."

Bà cụ thường dùng chữ Bắc kỳ mới, để phân biệt với bắc kỳ cũ, như ông bà, thuộc thành phần di cư năm 1954.

"Mặc kệ chuyện bọn chúng. Mình già rồi, gần đất xa trời, sợ đếch gì chúng nó"

Gần đất xa trời cũng không yên. Phường khóm mấy lần tới đề nghị đổi cho ông bà cụ một căn phòng trên lầu mười một chung cư. Ông cụ trợn mắt:

"Tui già rồi, không leo cầu thang được."

"Vậy điều hai cụ tới một căn phòng trệt."

"Ở đây cũng lầu trệt mà nhà của tôi, tôi còn phải đi dâu?"

"Nhưng hiện nay nhà nước cần mặt bằng để mở dịch vụ cửa hàng. Hai cụ buộc phải đi thôi."

"Sao lại buộc. Không buộc được. Buộc thì buộc mấy hộ án bộ chiếm cả chục căn dãy đường này đi trước làm gương. Tôi dân, noi gương sau."

"Cụ nói ngang ngửa vậy không được. Những hộ cán bộ có công, được hưởng..."

"Công thì nhà nước trả, nhà của dân, vô "cướp" rồi bảo là nhà nước cho hưởng, chuyện kỳ quặc tôi, sống tới chừng này tuổi chưa hề thấy đời nào như vậy. Không đi đâu hết."

Lúc này thì họ đang chịu thua ông cụ. Cũng dễ hiểu thôi, tuổi ông bà cụ "gần đất xa trời" rồi, không phải mất công chờ lâu lắc gì đâu. Còn bà cụ, nghe ông cụ nói, sợ xanh mặt:

"Ông ơi, với "họ" không nói ngang được đâu. Họ gán vào tội "phản động" là đi tù mọt gông chứ lỵ...Ông đừng có bướng..."

"Chừng này tuổi rồi, chết sớm vài ba năm cũng không ân hận gì hết bà nó ạ. Thấy nhiều cái chướng tai gai mắt quá rồi, sống dai chỉ thêm buồn..."

"Ông nói thế sao được. Còn con còn cháu, mình có cái quán nhỏ, ông bà già họ để cho yên, mới có đồng vô đồng ra phụ nuôi bầy cháu..."

Với lý lẽ này thì ông cụ làm thinh. Đồng ý mình không sá kể cái thân, nhưng đàn cháu nheo nhóc đau lòng lắm. Nếu mấy đứa nhỏ "vượt biên" được thì ông yên lòng nhắm mắt lúc nào cũng được. Đằng này, gửi đứa nào đi "dính" đứa đó. Đứa cháu nội gái năm nay mười hai mười ba tuổi rồi, những cảnh bày biện hằng ngày trước mắt, nó muốn nên

người cũng không nổi.

Bà cụ thấy quán Bạch Ngọc ăn nên làm ra, khó tránh được tính tham, bà cho một vài cô vào quán ngồi để câu ngoại quốc. Ông cụ quyết liệt xua đuổi, cho nên quán càng ngày càng vắng khách. Mặc kệ, hai ông bà ra vô buôn bán hẩm hiu, sống một cảnh đời lạc loài trong khu xóm xô bồ, đổi đời theo hoàn cảnh.

Thằng Bò xúi con Quê:

"Mày vô xin hai ông bà cụ làm việc đi. Thấy mày tàn tật, biết đâu ông thương."

Con Quê thở ra:

"Thôi, tao chẳng ham. Ông bà đó khó vàng trời, tao làm không nổi."

"Gì mà không nổi. Làm ở quán này đàng hoàng mày không muốn?"

"Muốn muốn cái...dách tao. Tao hổng thích đàng hoàng. Đàng hoàng đói, mày biết chưa?"

Khi không muốn nổi sùng là nổi sùng. Thằng Bò đâu có vừa:

"Ừa, tao biết. Mày chỉ thích có mỗi chuyện..."

"Đụ má mày."

Con Quê nổi sùng tát cho thằng Bò một cái. Nó đang giận đủ thứ đây. Từ hôm quán thằng Bao đóng cửa, nó ở không riết, tiền sắp cạn tới nơi. Không có nơi chốn, đâu dễ khơi

khơi bắt "địa" ai được. Tát cho thằng Bò một cái, chưa đã nư, nó vênh cái mặt lên:

"Ừa, tao thích chuyện đó, có sao không?"

Thằng Bò gần như khóc:

"Mày thích tao cũng..."

"Ha ha. Mày há? Tức cười quá. Mày đừng làm tao cười té đái ra quần nghen mầy. Mày há. Tao nói thiệt cho mày biết, chuyện đó mày coi o-như thái giám, mày biết hông? Tội nghiệp mày quá, mày làm ăn gì được đâu...mày chỉ lạp chạp..."

"Đụ má mày, có bữa mày biết tay tao."

Con Quê cười khinh khỉnh. Nó nhớ lại hôm ở trong cái kho của tên Hóa bảo vệ, nó coi như bị "bề". Vậy mà mừng, "bề" mà không "bể". Nó cũng tá hỏa tam tinh mấy ngày rồi đâu cũng vô đó...Nói vậy chớ đi đứt tờ "đô" một trăm của thằng Bò, hao địa quá. Nghĩ vậy, nó thấy thương thằng Bò nhưng thương trong bụng thôi chớ ngoài mặt vẫn làm cứng. Lúc đó, hai đứa đang ngồi ở công viên Hồ con Rùa và con Quê vừa xuống hồ tắm táp. Nó mặc cái quần đen, để trần phần trên. Nó đã nhờ thằng Bò kỳ lưng cho nbó. Bây giờ, nó ngồi, hai chân thả xuống mé hồ nhưng không chạm nước, và nó đong đưa. Còn thằng bò thì nằm dài.

"Quê à. Mấy bữa nay mày còn ụa mửa nữa không?"

"Ba hồi có, ba hồi không...mà miệng tao lạt nhách."

"Tao quả quyết là mày có bầu Quê ơi."

"Bầu cức á..."

Và con Quê bỗng cười ngặt nghẽo:

"Ý cha. Nếu tao bầu thì là con ai? Mấy thằng cha chơi bời? Thằng Hóa? Ai ta? Có khi nao là với mày không ha?"

"Mày nói gì?"

Thằng Bò giật mình mà còn muốn nghe cho rõ.

"Với mày. Tao có bầu với mày, có khi nào vậy không?"

Thằng Bò bỗng rúm người lại. Thiếu chút nữa nó rơi tọt xuống hồ nước rồi. Con Quê níu nó lại kịp.

"Mày làm gì vậy?"

"Ôi. Mày nói...với tao? Với tao? Vậy là tao có con?"

"Mày đừng mơ tưởng. Tao nói chơi thôi. Mày mà làm ăn được cóc khô gì,mày há, chưa được ăn đã khóc, ngu tổ mẹ...Hi hi, nói chơi chớ tao mà bầu bè chi."

Thằng Bò vẫn tin con Quê có bầu. Ói mửa kiểu đó còn chối vào đâu được nữa. Nhưng lạ chưa, sao con Quê không chịu tin?

"TỪ nay mày đừng...làm chuyện đó nữa, để giữ cái thai..."

"Cức. Tao hổng biết giữ. Nói thiệt, nếu có tao cũng đi lấy nó ra, đẻ lấy cức nuôi há mày..."

Nhưng rồi con Quê reo lên:

"Nuôi được mày. Có đứa con nít làm nghề ăn xin dễ hơn. Coi, đôi khi tao giữ lại, nhưng nếu tao có bầu kìa..."

Có vậy mà thằng bò mừng ứa nước mắt. Lạ chưa, nó cứ tin, nếu con Quê có bầu chắc chắn là con nó. Kệ, thì cứ tin vậy đi, tin vậy là lòng sung sướng lắm.

"Tao nuôi phụ với mày..."

"Mày nhớ nghe. Thôi kệ, con ai thì con, mày cứ là cha, tao là mẹ đi..."

"Được rồi. Nghéo tay."

"Nghéo thì nghéo."

Chúng móc tay vào nhau. Thả tay ra còn đập hai tay vào nhau bôm bốp nữa. Chưa bao giờ thằng Bò có một ngày vui như bữa hôm nay, và nó cũng chưa bao giờ thấy con Quê đẹp đến vậy. Thương quá, nó véo con Quê một cái. Con Quê dọa xô nó xuống nước và hai đứa cào cấu, xô đẩy, cười giỡn ầm ĩ, coi như xung quanh không có bóng người.

"Đồ con nít quỉ"

Ai đ rủa. Mặc kệ, chúng nó không thèm ngó. Rồi con Quê chổng mông lên, thằng Bò dùng hai tay đập vào mông con Quê như đánh trống.

"Mày làm cha nghe. Mày làm cha được đó."

Con Quê gật gù. Thằng Bò dặn đi dặn lại:

"Mày nhớ nghe. Từ bữa nay tao nuôi mày. Mày khỏi

đi...Tao mua bánh nì cho mày ăn."

"Được. Tao hứa."

Lời hứa như thả bong bóng bay. Tối hôm đó thằng Bò mua bánh mì đến chỗ hẹn, không thấy con Quê đâu. Nó chờ đến ngủ gục lúc nào không biết.

Còn con Quê, chia tay với thằng Bò xong, nó đi dọc xuống phía khách sạn Cửu Long. Nó gặp con Lê đang đứng bên tủ thuốc lá của dì Huê. Thấy nó, con Lê xà tới.

"Hay quá, tao đang chờ mày..."

Con Lê kéo con Quê ra xa xa:

"Bữa nay tao có mối, kẹt bọn "ghẹ" bận hết trơn. Mày chịu làm không?"

Con Quê gật đầu. Túi nó đang rỗng rách đây.

"Mà Liên Xô nghe mày."

Nó gật nữa.

"Sau đó tiền tao chung. Nếu nó có quà mày cũng không được lấy một mình."

"Được rồi. Mà ở đâu?"

"Trong khu nhà ga. Mày cứ tới đó. Mười một giờ đêm, anh tao, Hai Nuôi chỉ dẫn cho mày."

"Mà tao chỉ một thôi nghe"

Con Quê đặt điều kiện.

"Thì một. Mày đi tắm rửa thay quần áo sạch sẽ. Ngặt quá tao mới kêu mày, nhưng nếu mày làm tốt, tao sẽ để mối cho mày..."

Con Quê hứa hẹn xong chia tay. Nó làm sao từ chối được một công việc đang khi thất nghiệp. Vậy là nó quên tuốt đã hứa hẹn gì với thằng Bò.

.

Y hẹn với con Lê, chừng tiếng đồng hồ sau, con Quê ra tới bờ sông. Cảnh buôn bán tấp nập từ chập tối, cũng đã thưa thớt dần. Ở mặt sông gió thổi tốc lên làm da thịt nó ớn quá. Nó co người và cái lưng hơi khòm khòm, có cảm giác áo quần gì cũng mỏng te, tha hồ cho gió chui qua. Nó cảm thấy lạnh và mệt mỏi, do dự muốn quay về. Nhưng con Lê nói khó ít khi gặp mối "ngon" như vầy. hàng "ngoại đàng hoàng, "xịn" lắm, nghe cũng bắt ham. Liều vậy.

Tới mé sông đã thấy con Lê từ trong bóng tối xông ra kéo ta nó.

"Xuống đò đi."

"Sao lại xuống đò?"

"Mày hỏi nhiều quá. Bữa nay hàng Đức, mày biết hôn."

"Rồi sao?"

"Xuống đò rồi còn đi đón "hàng" nữa. Lẹ đi."

Nó bỏ dép, mò mẫn đặt chân lên mặt đất đá lấm bùn nước. Dụi mắt mấy lần nó mới thấy mấy con đò trước mắt.

"Đây này bà ơi. Lẹ lẹ giùm cho."

Cánh tay còn lại của nó như bị ai kéo cái rột, muốn nhấc bỗng người nó lên, rồi hai chân nó nhúng xuống nước. Tưởng rơi tòm xuống sông, không phải đâu, nó lao chao vì cái thuyền chòng chành. Tay ai vẫn giữ chặt nó.

"Ngồi xuống đi bà. Chịu khó một chút quen bóng tối ngay mà."

Một bóng đen thù lù trước mặt nó và giọng con gái. Tiếp là giọng con Lê.

"Bữa nay có hai thuyền thôi. Quê, mày yên tâm bên đó. Ghe này cũng đi theo sát nút, mày đừng lo."

"Ê Lê, mày ở đâu vậy?"

"Tao sát mày đây thôi..."

"Giờ đi đâu?"

Không phải giọng Lê mà vẫn cái giọng từ bóng đen trước mặt con Quê.

"Đi liền giờ, má. Làm gì mà gấp gáp quá vậy?"

"Hổng phải, tui quên đem áo, lạnh muốn chết đây."

"Chút nữa ấm. Chịu khó đi má ơi."

Giọng con Lê đò sát bên cười. Lúc này con Quê đã quen mắt rồi, nó thấy chiếc đò trống trơn, chỉ có mình nó và cô gái nữa chèo đò. Đây là loại ghe chở khách ban ngày đây mà, ghe có mui, có hai băng ghế ngắn và một mặt bằng lót gỗ lỗ đổ, có lỗ hổng nhìn thấy nước dưới lòng thuyền được.

"Tui vô trỏng ngồi được không. Nó tròng trành ghê quá."

"Được, má. Má chịu khó ngồi yên, đừng hỏi nhiều có được không."

Con Quê chui vô mui, tính ngồi lên băng thì cái thuyền nghiêng về một bên như muốn lật, nó hãi quá, ngồi bệt xuống sàn. Cô gái cũng đang chống sào cho ghe rời khỏi bến. Chiếc bên cạnh cũng song song. Ghe xa bờ được một đoạn, cô gái chui vô mui, đi ra phía sau. Con Quê quay lại tò mò nhìn. Cô gái cầm đoạn giây quấn vào mô-tơ máy kéo mạnh. Kéo đến lần thứ ba máy mới nổ. Hai chiếc ghe máy kêu ầm lên, lúc lướt ra giữa sông thì tiếng máy mới dịu bớt. Không như con Quê tưởng mỗi lần đứng trên bờ sông,thấy giòng sông êm ả, vắng lặng ngủ trong bóng đêm đâu, giữa giòng sông, có nhiều ghe máy, có cả ghe chèo tay xuôi ngược, bị bóng tối vây bao kín đáo.

Vùng ánh sáng khu nhà hàng sát mé sông xa dần và chiếc ghe máy chở con Quê trôi tới một vùng ánh sáng khác của mấy chiếc tàu ngoại khổng lồ đang cắm neo. Tới đây thì con Quê không còn nhìn thấy chiếc ghe máy chở con Lê đâu nữa, mà nó đã lẫn vào cả chục chiếc ghe lớn nhỏ khác. Một ánh đèn pha quay vòng chiếu từng khoảng mặt sông, những chiếc ghe quay vòng, tránh vồng ánh sáng tài tình, khi vồng ánh sáng vừa rọi tới khoảng sông khác thì

đám thuyền nhỏ như những mũi tên bắn vào mạn tàu phía bên kia và khi vồng ánh sáng tới vòng trở lại thì chỉ còn soi rõ những lượn sóng đi động, họ làm nhanh đến nổi con Quê chưa kịp ngạc nhiên hồi hộp nữa.

"Xíu à. Mày phải không?"

Giọng cô gái ngồi xử dụng máy:

"Đây, tao đây, thằng hà bá."

"ĐM, đi sông đi nước không có giỡn nghe mày."

"Được, thằng đười ươi. Mày mau mau chuyển hàng rồi còn phụ máy cho tao "làm việc" nữa chớ."

Con Quê ngồi trong mui, mắt dáo dác nhìn cảnh hoạt động trên sông lúc đó. Đến mấy tàu chở chuối khóm cặp sát vô mạn tàu, rồi những cần xé được buộc dây từ trên tàu chuyền xuống. Thơm chuối được bỏ vô cần xé và những chiếc cần xé được kéo lên. Lát sau những chiếc cần xé lại thả xuống và dân "nhảy tàu" lại bê ra những thứ hàng hóa gì mà con Quê không nhìn thấy rõ. Nó hỏi:

"Họ đổi hàng gì vậy chị Xíu."

Nó đã biết tên cô gái.

"Tụi Đức mê chuối và trái dứa lắm, tụi nó đổi hàng "xịn" không. Bơ thùng, xà phòng thơm, đồ hộp, bánh kẹo..."

Những thứ này con Quê lạ lùng gì, bày bán ở chợ Cũ chất cao như núi. Thì ra đầu mối hàng một phần do đây mà ra.

Chiếc thuyền con Quê ngồi cũng đã được đưa vào mui một

món hàng, đó là một anh chàng ngoại quốc bự con, cô Xíu đã đổi thuyền, người giữ máy giờ đây là một thiếu niên nhỏ xíu, mặt mày hốc hác như đang bệnh nặng. Nó lầm lì phóng thuyền ra mặt sông, ngược lại hướng cũ. Anh chàng ngoại quốc vô tới mui, còn e dè nhìn con Quê. Con Quê tá hỏa. Đức điếc gì đâu. Một anh đen thui, đang nhe hàm răng trắng nhễ ra cười. Nó la lên:

"Du nô ghéc-ma-ny, du..."

"Ô-kê. Ai nô..."

"Du Cu-ba.."

"Dét. Dét. Cu-ba."

Mồ tổ con Lê. Nó bị gạt cay đắng. Mấy thằng làm thuê cho bọn Đức vừa keo bẩn vừa tham lam, hay ăn quịt. Nó kinh nghiệm quá mà.

"Ông nội mày. Đưa tiền đây. Mô-nêy...mô nây..."

Vẫn nhe hàm răng trắng ra cười, nó đưa tay sờ vào mặt con Quê.

"Chết tiệt. Đứt cổ mày đứt luôn. Tổ cha mày. Đưa tiền đây."

"Này bà, bà đừng làm quá "mất việc" ráng chịu hà."

"ĐM. Con Lê nó gạt tao, mấy thứ này không bỏ đồng tiền..."

"Tao không biết. Mày ráng đòi tiền đi rồi lên khúc sông trên kia vắng mới "làm việc" được. Nhớ của tao mười lăm phần trăm."

Con Quê chụp tay thằng Cu-ba cắn một cái:

"ĐM, mô-nêy. Mô-nêy."

Tên ngoại quốc lắc đầu. Nó xổ một tràng tiếng ngoại, con Quê chẳng hiểu ất giáp gì, cứ chửi loạn.

Thằng nhỏ chạy máy thuền phải can thiệp bằng một tràng tiếng Mỹ bồi, vậy mà tên ngoại quốc hiểu.

"Ô-kê."

Con Quê được chung tiền trước, bất kể người trước mặt là ai, nó tính lẹ tiền phần trăm , ném ra cho tên thiếu niên cầm máy:

"Đó, của mày. Xong xuôi rồi nghe."

Và nó thản nhiên chờ tên ngoại quốc "khởi động".

Thuyền đã lên phía sông trên, vắng vẻ và yên tĩnh. Tiếng máy tắt lịm và con thuyền thả muốn trôi đi đâu thì đi.

"Có chiếc chiếu cuộn sát bên mé, mày trãi ra đi."

Con Quê làm theo lời chỉ dẫn, tên ngoại quốc cởi trần nó ra và bắt đầu sờ soạng. Con Quê lạnh run. Nó nghe tiếng nước vỗ róc rách bên mạn thuyền,nước như theo gió, xối tưới sự lạnh lẽo làm nó tê tái. Rồi nó ấm áp dần lại khi tên ngoại quốc vồ vập lấy nó, nó như cùng chiếc thuyền khi thì bị dìm xuống tận đáy sông, khi thì sóng đưa lên cao vút. Rồi nó, hay chính nó nghe, không biết, tiếng la khóc thê thảm. Nó cảm thấy như hồn nó đang thoát khỏi xác và bay lên cao. Rồi cái hồn cúi xuống nhìn xác, một cái xác cứng đơ, bầy nhầy, nhơ nhớp và một cái miệng sùi bọt mép, há

hốc, kinh khiếp muốn kêu linh hồn trở lại, và hồn nó nhập vô được.

Nó thét lên một tiếng như xé màn đêm. Nó cảm thấy nó cũng vừa bị rách vỡ và nước hay máu bật ra. Tên ngoại quốc ôm nó chặt cứng, như đã dính liền không gỡ ra được nữa. Chiếc thuyền đã bớt tròng trành và thằng oắt tì ngồi bên máy thuyền thả lỏng bỗng rùng mình, miệng nó cũng há hốc ra và nước bọt sùi bên mép, y như con Quê vậy.

Lát sau, cái thân thể đen ngòm như hết chất dính, tự rời ra. Con Quê cảm thấy nhẹ nhõm. Nó thở ra thật dài, duỗi hết hai chân và một cánh tay ra. Hơi thở nó như phảng phất mùi ruột gan cồn cào làm lợm miệng muốn ói.

Không biết tính gì nữa mà tên nhà cháy còn tiếc rẻ vuốt ve, nó muốn xô ra, nhưng nó chỉ có một cánh tay, mà lúc đó đã đuối quá không làm gì được. Nó đành nhờ cái mồm kêu réo:

"Này, nó còn gỡ gạc, không được nghe. Mày nói nó, chừng đó tiền coi như tao đã trả hết, không chừng còn lỗ vốn."

"Được. Tao nói."

Bằng tiếng bồi, khi bấn còn chêm tiếng Việt và giải thích vòng vo, tên ngoại quốc cũng hiểu.

"Rồi, nó nói mày chịu khó nó "boa" thêm."

"Chịu khó cái con...Tao muốn đứt hơi rồi đây...."

"Mày ngu lắm. Cứ nhận đại đi. Biết không, tao chỉ cho thuyền chạy một vòng, "sang ngang" thằng chó cho thuyền khác để họ đưa nó về tàu. Tập trung một lúc bốn năm

thằng đi "giải lao" mày biết không?"

"Chừng bao lâu?"

"Nhanh lắm, tao bảo đảm là nó không kịp khóc..."

Ghe quay mũi thật và nổ máy chạy băng băng. Con Quê cũng liều nhắm mắt cho thằng ngoại quốc muốn dầy vò vọc vạy sao thì vọc. Bao nhiêu sức lực hắn cũng gồng hết vào hiệp thứ nhất, đến hiệp thứ hai, đấu đá cho vui vậy thôi, mà tiền thì con Quê đã cầm thêm chắc trong tay rồi. Đang lúc người ta mùi như vậy mà cái miệng thằng nhỏ sau lái bô bô:

"Ê, lần sau mày cũng chung cho tao nữa, công của tao nhiều lắm."

"Ông nội mày, ai đã chạy đâu. Lát tao chung."

"Bà ơi, sợ bà luôn. Ráng lên chút coi, cho nó đi rồi..."

"Rồi sao? Thì nó...con bà nó, cái thằng dai như dĩa...ai da..."

"Rồi cho nó dai. Mày lăn qua, lăn gần tới mớ áo quần của nó. Ráng mò coi, có tiền đó. Thôi tao không nói nữa, nó nghi. Mày cứ la, la cho nhiều đi..."

Thằng nhỏ sau lái lại im như thóc. Con Quê la, thét, kêu, khóc và đạp mạnh vào tên ngoại quốc. Coi như võ sĩ uýnh vào bao gạo, hắn nhe răng cười, còn có vẻ hả hê.

Nó cũng chỉ đóng kịch đó thôi. Tay con Quê đã lần vô được cái túi áo nằm vắt trên băng ghế. Tiền chẳn tiền lẻ gì không biết, nó nhét đại trong một cái khe dưới băng ghế. Yên tâm,

nó không thèm la khóc nữa.

Một lát sau thằng nhỏ báo cho tên cột đột đen sì biết là chuẩn bị để sang ghe lên tàu. Tên ngoại quốc mặc quần áo, lấy thuốc lá ra hút. Lúc này, con Quê chẳng cần biết trời trăng mây nước gì, nó vớ quần áo của nó đắp kín lên người và nghỉ ngơi. Chừng mươi phút, ghe máy cặp vào một thuyền chèo tay và tên ngoại quốc qua thuyền kia. Thằng nhỏ rồ máy, chạy ngược lên hướng cũ. Con Quê nói:

"Mày đưa tao về phía bến Mỹ Cảnh chớ còn đi đâu nữa?"

Nó nhắm chừng lúc này cũng hai giờ đêm là ít.

"Chưa đâu bà ơi. Còn khoảng tiền bà "móc" mình chưa tính tới."

"Thì tính đi. Có ngọn đèn không, đốt lên tao soi coi bao nhiêu."

"Làm gì vội vậy. Khoảng sông này công an tuần tra đữ lắm mầy. Lên trên kia rồi tính."

Lại gặp tên con nít cà chớn nữa. Con Quê chỉ còn biết lắc đầu. Cũng như là tới chỗ ghe thả lỏng lúc nãy, thằng nhỏ tắt máy, bước vào mui. Chiếc ghe lắc qua lắc lại như muốn chìm.

"Mày muốn xuống sông sao mày?"

"Ngu sao xuống dưới cho lạnh..."

Con Quê đã mặc xong quần áo, gió, hơi sương mọng nước làm nó lạnh cứ muốn run lên. Thằng nhỏ thắp ngọn đèn

dầu có cái vòng nhôm nhỏ che kín ba phía. Con Quê lấy mớ tiền kiếm được lên soi. Toàn tiền lẻ không, chừng năm đồng đô.

"Sao ít vậy. Mày có dấu không? Ê, phải thật thà mới làm ăn lâu dài nghe mày."

Con Quê moi hết mớ tiền ra:

"Đó, mày coi đi. Mày muốn xét không? Có nhiêu là tao nói nhiêu."

"Ừa, được. Thôi tao cho mày ba, tao lấy hai."

"Cũng được."

"Thôi cho mày bốn, tao lấy một."

"Tốt quá hén."

"Không tốt đâu. Bởi tao muốn khám mày, coi mày có cất dấu đâu không..."

Nội cái giọng nó nói con Quê cũng biết là nó muốn gì rồi. Ác nhơn quá, lời đơn rồi còn lời kép.

"Tao khám nghe."

"Được. Mày ép tao lắm nghe."

"Tao khám một tí, nội công tao giữ cái ghe cho khỏi lật cũng khổ cực lắm, mày đền bù cho tao có chút xíu thôi. Nè, tao khám nè. Khám đây, khám đây...đây nè..., mày không chung cho tao là không được..."

"Thì chung đó, ông nội mày."

Chiếc ghe chòng chành, trôi xuôi theo giòng nước. Trong bóng đêm, thỉnh hoảng con ghe lắc lư như một con cá quẩy đuôi đớp mồi, rồi lùng bùng như nhai nuốt, và khi con mồi đã vô hết trong bụng thì êm ả trôi...

"Không biết mấy giờ rồi, tao phải về..."

Chúng nó vừa ngủ thiếp được một giấc ngắn. Thằng nhỏ còn tiếc nuối níu con Quê xuống ôm ấp:

"Còn sớm mà. Tao sẽ đưa mày về. Tao tên Thơm. Mày gọi tao là Thơm được rồi. Từ nay có mối tao kiếm mày khỏi qua con Lê, nó chia bốn sáu với mày phải không?"

"Ừ"

"Tao kiếm mày ở đâu?"

"Chiều tao tạt qua bến một lần gặp mày."

"Được. Mày nhớ. Tao thích mày. Mày tên gì?"

"Quê"

"Tên dễ thương quá nghe mày. Mày làm tao nhớ hồi ở dưới quê, tao con một, được cưng lắm nghe mày."

"Cha mẹ mày đâu?"

"Ổng chạy giặc từ ngoài Trung vô, nghe nói tàu bị bắn, chết. Hồi Việt Cộng vô đó mày."

"Còn má mày đâu?"

"Đừng nhắc bả , giờ này tao còn hận đây. Bả vội vàng lấy chồng khác, cũng dưới quê. Thằng dượng ghẻ của tao là cán bộ ấp, ác ôn côn đồ lắm. Suốt ngày chửi tao là "đồ con giặc Ngụy". Bữa tao mua ruợu bỏ thuốc rầy định thuốc cho thằng chả chết, ai de đâu nó biết. Vậy là tao phải bỏ nhà ra đi lưu lạc. Má tao chẳng bao giờ nghĩ đến tao mày ơi.

"Thôi đi, nghe chuyện mày buồn thấy mẹ. Mày làm ơn cho tao vô đi. Bữa khác...Mày nhớ kiếm mối cho tao, đừng lựa mấy thằng nhà cháy, tiền chẳng nhiều mà hành xác mình lắm. Mấy thằng Đông Đức cũng nghèo mà xài bảnh hơn."

"Mày thích Liên Xô không?"

"Đừng. Đừng nghe mày. Thứ đó mạt rệp nghe mày. Nó chỉ đổi ba thứ đồ không đáng đồng xu. Mày nhớ chưa?"

"Nhớ."

"Thôi, mày khám kỷ lắm rồi sao còn ham khám hoài. Tao đừ lắm. Bữa khác đi ông nội."

Lúc được trả lại bến, dọc theo công viên bờ sông, hình như chỉ còn mình nó thức. Nó biết chỗ thằng Bò thường ngủ. Lúc này không biết nó ngủ ở đây hay lên công viên Chi Lăng đợi mình? Thôi kệ, cứ về chỗ, nó đang cần ngủ để lấy sức.

Thằng Bò giương mắt nhìn ra đường. Bao nhiêu bóng đèn đường đã tắt tịt từ lâu lắm, hình như từ thời đầu Việt Cộng

mới vô. Chỉ có ánh đèn thiệt xa từ phía hông nhà hàng Hương Lan, và một bóng đèn nhỏ trước cửa tiệm thêu cô Tâm, vậy mà nó cũng nhận ra bóng dáng nhỏ bé của con Quê đang đi tới. Một tay con Quê ôm lấy ngực. Lạnh phải biết. Nó đi đâu từ chiều tối mà ăn mặc phong phanh nữa. Giờ này, cũng sắp hết đêm mới mò về. Giận nó quá đi. Nó dụi mắt, nhìn con Quê cho kỹ.

"Mày đi đâu giờ này mới về?"

"Kệ ông cố nội tao. Mày hỏi làm gì?"

"Tao hỏi cho biết được không?"

"Mày không cần biết, không cần hỏi. Tao mệt lắm, ngủ đây."

Nó cúi xuống lôi cái chăn , nằm xuống và đắp kín người. Nằm một lát không nghe thằng Bò nói gì, nó không nhẫn tâm được và cũng không thể ngủ được. Nó lên tiếng:

"Mày ngủ chưa? Ngủ đi."

Vẫn không nghe tiếng thằng Bò ừ hử. Nó tung chăn ngồi dậy. Tội không, thằng bò ôm lấy mặt nằm xấp trên cỏ, không chăn chiếu.

"Mày không biết lạnh sao. Lấy chăn đắp đi, còn một cái trong hốc đó."

"Kệ ông cố nội tao."

Con Quê bật cười. Nó dậy, lui cui trãi thêm chiếc chiếu rách rồi kéo chăn xuống nằm chung với thằng Bò. Nó quay lưng lại. Con Quê đưa tay sờ, mặt mũi thằng Bò dầm dề nước mắt.

"Sao mày khóc? Mày giận tao gì nào?"

Không nghe cả tiếng thằng Bò thút thít. Con Quê nổi quạu:

"Hết đêm rồi nghe mày. Mày giận há? Được, tao cho giận luôn. Tao thề...dứt luôn...Tao thề..."

Nghĩ tới thân phận mình, nó cũng bật khóc. Lúc đó thằng bò quay lại và cả hai đức cùng khóc.

"Cực lắm, mày biết không?"

"Mà mày...mày lại..."

"Ừ. Thôi, cho tao ngủ, tao van mày..."

"Thì mày ngủ đi.."

Thằng Bò rúc vào người con Quê. Nó rờ rịt như đứa con ngủ rờ vú mẹ. Con Quê kéo tay nó ra.

"Mày đừng đụng tao đau lắm."

Nó cản thấy dạo này ngực nó lớn, núm vú cũng lồi lên, căng nhức khó chịu, kể cả khi không ai đụng vào nó cũng căng đau. Người nó luôn luôn váng vất và ruột gan lúc nào cũng như trống rỗng. Nó có bầu? Không chắc đâu, tại phải "làm việc" đó nhiều quá. Cảm giác y như lần nó bị cả một băng "bụi đời" bề rồi vất nó trong bụi cây, lúc tỉnh dậy ruột gan nó cũng nôn nao và nó muốn ói mửa cả hai tháng trời chớ đâu có ít.

"Vú mày bự quá, bự mà cứng nữa... mày có bầu chắc rồi."

"Thôi ngủ đi cha."

"Ừ cha ngủ nghe con, ngủ đây."

Thằng Bò xoa xoa lên chiếc bụng xẹp lép của con Quê. Cả buổi tối làm việc mà nó chỉ "ăn" toàn cái thứ không no bụng được!

Rồi hai đứa cũng ngủ say như chết. Trước khi trời sáng tỏ, có một đống chiếu trên bãi cỏ cách chúng khoảng ba mét lay động. Một gã đàn ông chui ra như một con nhộng thoát ra khỏi cái kén. Gã nhớn nhác nhìn toàn cảnh dân "bụi" đang chìm trong giấc ngủ. Gã nhẹ nhàng trườn tới bên cạnh thằng Bò và con Quê. Bàn tay gã thận trọng mò mẫn trong túi áo con nhỏ, rồi bò trở lại, chui vào chiếc chiếu.

Vừa lúc đó xe chữa lửa hú inh ỏi, như đánh thức cả thành phố dậy. Đám bụi đời lục tục bị đánh thức.

"Cháy ở đâu vậy?"

"Ở đâu?"

Đám lửa đã rực soi rõ từng bộ mặt hốc hắt, tiều tụy, thiếu ăn và thiếu ngủ. Cả một cửa hàng kim khí điệm máy ở góc đường Tự Do, Lê Thánh Tôn bốc cháy. Trong tiếng kêu la hốt hoảng, có tiếng bà chủ tiệm Bạch Ngọc the thé, khẩn trương. Mấy anh em nhà Bảnh cũng đã xông ra cứu hỏa.

Đám bụi chỉ hớt hải mấy giây phút đầu. Sau khi nhìn thấy đám cháy, họ lại nằm xuống kiếm thêm vài phút nghỉ ngơi. Lửa không tìm đến họ đâu, vì họ, ngoài tấm thân trần trụi ra, chẳng còn có cái gì để cháy.

Chương 11

Thằng Hôi thề "không đội trời chung" với Lai Phá, nếu nó cứ xía vô chuyện "đời tư" của nó và con Đuông.

Đã kết bạn với nhau, còn bắt chước trong phim kiếm hiệp lạy trời lạy đất, có phước cùng hưởng, có họa cùng chịu. Người chứng có con Quynh và con Đuông. Con Quynh coi thằng Lai như thần tượng, còn con Đuông, thằng Lai biết mà, nó thích con Đuông lắm. Hai đứa, tuy chưa thề non hẹn biển gì ráo trọi, nhưng cũng "mắt đã liếc, lòng cũng run run". Thiệt đó. Nó khỏi sợ trời sợ đất gì đi. Thứ đáng sợ nhất là bọn "chó vàng" tên chung của công an, mà nó còn cóc sợ nữa là. Nhưng với con Đuông, mới đây thôi, nó rất sợ con Đuông giận.

Con Đuông, theo riết con Quynh cũng học gần hết tính ba trợn. Thằng Hôi cũng tính mở lời mấy lần rồi, tức thì con nhỏ trợn mắt, hét:

"Đừng láng cháng nghe mầy. Tao chưa mọc lông lá gì đâu mà mày đòi vặt. Quỷ vật chết mày đi."

Thằng Lai chen vô:

"Mày phải dẹp cái vụ đó đi. Mày biết con Quynh và con Đuông là hai con vợ của tao rồi."

Nó nói xong, choàng hai tay qua hai đứa và hôn chụt lên má mỗi đứa một cái. Hai "con đĩ ngựa" cười ngất.

Nói vậy, không phải là con Đuông không "thương" nó. Có mà. Một lần, trời mưa, hai đứa núp ở dưới hiên một nhà hàng, con Đuông có đầy một lon "xí quách". Nó đã chạy vô nhà hàng "kiếm" một gô bia hơi và hai đứa nhậu "xí cần

quách".

Rượu vô sương sương rồi, thằng Hôi mở lời trước.

"Mày uống "chì" nghe mày. Tao ngó mày tao càng ưa."

"Ưa cứt tao. Thằng côn đồ."

"Ừa, còn mày, Con đĩ ngựa."

"Chớ sao. Mai mốt lớn một chút tao nhứt định thành "đồ đĩ ngựa" rồi. Chớ mày coi tao còn làm cái gì để sống nữa."

"Tao thương mày nè..."

"Ừa, cho mày thương, rồi ăn cứt với nhau. Thôi đi ông cố nội tui."

"Nhưng tao thương mày, mày cho không?"

"Cho cái gì mày. Mày thương kệ mày chớ. Tao không có cả cứt để cho mày."

Thằng Hôi buồn hiu. Con Quynh bỗng nhiên ôm cái đầu nó, tay vo vo mớ tóc đỏ hoe, rối nùi.

"Mày đừng buồn vậy chớ, mất vui. Ờ, để tao coi có thương được mày không đã."

"Tao hỏi thiệt, mày có...với thằng Lai không?"

"Có gì mày? Tao chưa nghe mày. Con Quynh thì hà rầm với thằng Lai. Ôi thôi, tụi nó chẳng coi ai ra giống gì đâu. Góc nhà hàng, gốc cây gì lúc nào tụi nó hứng là "xà nẹo". Tao phải quay mặt đi hoài."

Rồi nó cười phá lên:

"Đ.M thằng Lai. Tụi nó làm trước mắt để dụ tao. Thiệt tao hổng thích thằng Lai. Tao chứng kiến buồn cười lắm, con Quynh chửi nó như tát nước: "Coi cái mặt thì tưởng trời đất, té ra dế cơm. Thôi mày đừng vọc làm tao "thèm" điên lên rồi..."

"Nó điên lên thì làm gì?"

"Làm gì nữa, lúc nào thằng Lai cũng bỏ dở lưng chừng, phần còn lại con Quynh tự giải quyết..."

"Thành ra bao giờ tới phiên mày cũng nhịn..."

Nhịn cái con bà mày. Tao cũng "thèm" điên lên chớ. Nhưng con Quynh nó giải quyết cho tao nghề lắm mày...Có bữa nó "làm" cho thằng Lai lạy nó luôn, cười quá là cười."

"Mày đúng là "đồ đĩ". Vậy là mày biết hết trơn rồi phải không?"

"Ừa, mới đây thôi. Tao bị thằng Lai nó lừa. Hai thằng Liên Xô tổ chảng nó "làm thịt" tao muốn chết điếng. Mày biết không, tao phải đi chảng hảng cả mấy tuần lễ, đau thấy tía luôn."

Nó giận thằng Lai tới có ý định muốn thanh toán. Thế nào cũng có ngày đập lộn thôi. Uống hết lon bia hơi, rồi đi một vòng nữa kiếm đổ đầy một lon bia thừa các bàn bỏ lại uống hết, nó cũng chưa hết hận thằng bạn.

"Mày bỏ nó đi theo tao đi"

"Không được đâu mày ơi. Tao quen đi với con Quynh, tao thiếu nó không được nghe mày. Con Quynh cái gì cũng sành sỏi, tao thích nó."

"Còn thằng Lai?"

"Tao cũng thích. Chúng nó vui lắm. Bữa "bị" tao cũng hận nó quá đi chớ, nhưng rồi nghĩ lại tao thấy còn mang ơn nó nữa. Vậy cũng hay, tao vô nghề luôn, có tiền mày ơi. Trước sau gì rồi cũng vô con đường đó, vậy là xong".

"Còn tao?"

"Thiệt thì tao cũng thích mày...nhưng mày biết đó, thích là một việc, có cái ăn là một việc. Đời tao hả mày, bán đứt cho tướng cướp rồi nghe mày."

"Tao hổng thích mày thích. Tao hỏi mày nhắm mày có thương tao?"

"Cũng thương thương. Được chưa ông cố nội tui. Nhưng đừng hòng biểu tao bỏ thằng Lai. Thằng Lai cũng bạn mày vậy. Từ nay bỏ đi, đừng hỏi chuyện đó nữa nghe mày."

Con Đuông cũng phải nói láo với thằng Hôi thôi. Phá "vỡ" nó cũng là thằng Lai chớ ai. Bữa đó, con Đuông chỉ muốn đùa "trây" với nó thôi. Ai dè thằng Lai làm thiệt. Buổi tối, con Quynh biến đâu mất, thằng Lai với nó đi kiếm. Rồi thằng Lai bảo nó đợi để nó đi ra phía sau một thân cây đi tiểu. Con Đuông chỉ muốn phá chơi thôi, ai ngờ nó dí con Đuông vô gốc cây "làm" luôn. Lúc đầu, con Đuông cũng chống trả ác liệt lắm. Thằng Lai mạnh như trâu, nó kẹp gọn con nhỏ. Rồi khi "dính" vô rồi, con Đuông "chịu đèn" quá, còn biểu thằng Lai làm lại đi. Thằng Lai lắc đầu chịu thua. Nó tặc lưỡi:

"Tao tưởng mày hư rồi chớ, ai dè mày chưa mất gì hết..."

Hư sao được mà hư. Thỉnh thoảng con Đuông cũng bắt nó làm này nọ, và con Đuông cũng làm lại cho nó, nhưng chĩ lưng chừng. Nó dặn:

"Cho mày biết chút mùi, còn ráng giữ lại để bán nghen mầy. Có tiền lắm."

Con Đuông đã kể hết với con Quynh. Có vậy mà hai đứa uýnh lộn đè nhau ra bãi cỏ.

"Ông cố nội mày. Mày ngu quá, tao đã biểu để bán, sao mày "xài" ngang vậy?"

"Tại nó khiêu khích tao chớ bộ...."

"Con đĩ mẹ mầy, có chút vốn cũng không biết giữ, đem xài mẹ nó hết trơn...cái mặt mày cô hồn quá mà..."

Đ.M, mày làm như mày thương nó lắm. Mày chỉ tiếc tiền mà thôi. Coi như tao "xài" lố một chút. Nó có biết, mới bén mùi mà vô nghề. Tao cũng tìm mối cho nó được ngay thôi..."

"Tao đạp chết mẹ mày giờ...đồ mắc dịch..."

Rồi cũng thôi, làm gì được nhau nữa. Cuối cùng huề. Bảo nhau, dấu biến chuyện đó với thằng Hôi. Chúng nó biết thằng Hôi đang "si tình" con Đuông. Cái nỗi này, bắt con "vô nghề" cũng phiền với thằng Hôi lắm đây. Phải làm cho thằng nhỏ phải nhìn nhận sự thật mới được.

Không biết từ bữa đó, con Đuông kể gì với thằng Lai, mà

hễ gặp nó là thằng Lai Phá chọc quê:

"Mày thương tao không Đuông?"

Con Quê nguýt thằng Lai:

"Thôi mày, bộ mày hay lắm."

"Hay sao không mày. Mày biết rồi mà!"

Nội cái giọng úp úp mở mở của thằng Lai Phá làm thằng hôi tức lộn ruột. Hai đứa chắc phải có gì với nhau rồi mới "thân mật" lời lẽ với nhau như vậy. Con Đuông chắc còn dấu nó nhiều điều.

Phần con Đuông, thiệt lòng nó cũng có "cảm" thằng Hôi. "Cảm" vì cái tính dữ dằn, liều mạng mà nhiều đứa bụi đời đã "thành thần" rồi mà cũng không bằng được nó. Nhiều đêm, thằng Lai dẫn khách tới, nó phải chiều, nhưng trong lúc "lâm trận", nó cũng nghĩ tới thằng Hôi. Giá như hai đứa lấy được nhau, sống đầu đường xó chợ cũng được. Mơ ước thêm thiệt thân, hao nước mắt. Sống để đi ăn xin bữa được bữa no thì chịu bao lâu. Kể ra từ hôm "vô nghề" nó ăn sung mặc sướng hơn nhiều. Ôi, bữa xỏ chân vô cái quần bò, mặc cái áo thun lần đầu tiên trong đời, nó cứ tưởng mình đã là công chúa. Miệng nó không ai chọc mà cũng cứ cười cười hoài, ngậm lại không được. Nó tưởng tượng sao ai cũng nhìn nó hết trơn và nó sửa cái tướng đi. Thằng Lai chửi:

"ĐM, con ngựa vía. Mày đi bình thường coi, nhoi nhoi cái đít coi kỳ quá hà."

"Kệ tao"

Nó không giận mà còn cười sung sướng nữa.

Bữa nay nó vừa chia tay với con Quynh, xuống tới góc phố thì gặp thằng Hôi. Thằng này đang bám sát một tốp khách ngoại. Coi cái bản mặt nó, mấy ông bà ngoại quốc cũng sợ cha quá rồi mà. Tay chân vậy mà cứ chà vô quần áo người ta. Thằng Hôi mà sạch sẽ hơn một chút thì con Đuông đã đỡ gớm ghiếc. Thấy con Đuông, nó lãng ra để đón đường con nhỏ.

"Mày đi đâu vậy?"

Con Đuông vênh mặt:

"Đi đâu kệ tao..."

"Ê, tối nay tao đãi mày ăn bò khô, nước mía viễn đông nghe. Hẹn đi."

Con Đuông mắc công chuyện rồi. Thằng Lai Phá nói hôm nay trúng mối làm ăn lớn lắm. Hỏi mối gì thì thằng Lai nói "tới lúc đó hẵng hay", và bảo nó đúng mười giờ phải đến điểm hẹn. Đi la cà với thằng này, lỡ quá giờ thì " mất việc" luôn.

"Khỏi đi. Nếu mày tốt đưa khoản tiền đại chia cho tao đi. Bữa nay tao bận."

"Bận gì?"

"Tao đi công chuyện với con Quynh."

Nó nói cho qua chuyện.

"Mày không đi với con Quynh mà với thằng Lai phải

không?"

"Mày ghen hả. Mày ngu như bò."

Thấy thằng Hôi làm thinh, con Đuông ra riết:

"Mày phải bỏ cái tật đó đi. Mày thấy không, con Quynh nó vẫn đi "khứa" tùm lum mà thằng Lai nó có "nổi cơn" bao giờ đâu. Đói đầu gối phải bò mày ơi..."

"Bỏ đi."

Trước khi ngoảnh mặt, thằng Hôi nhổ toẹt xuống đất một bãi nước bọt.

Con Đuông trề cái môi dài ra, quay đít. Đi xuống tới khách sạn Cửu Long nó còn giận.

"Ê, nhỏ!"

Ai vậy. Con Đuông quay lui. Một cái mặt đỏ lự, to như cái nia, bốc đầy mùi bia.

"Bao nhiêu?"

"Nhiêu cái gì mà nhiêu?"

"Tao hỏi. Giá mày đi bao nhiêu".

"Ý da. Tui hổng phải, cái ông này..."

Con Đuông đã nhận ra người đàn ông này là ai rồi. Hắn làm bảo vệ cho một nhà sách kiêm luôn rạp hát. Hắn tên Hóa.

"Con đĩ. Tao hỏi mày lấy bao nhiêu tiền một xuất..."

"Tôi không đi."

"Mày chê tiền tao hả. Mày đi về với tao. Tao trả tiền mà."

Hắn đứng sát vào lưng con Đuông. Cái mùi rượu từ mồm hắn bốc ra làm con Đuông muốn mửa.

"Trả bao nhiêu cũng không đi."

Hắn nắm tay con bé:

"Tao sẽ cho thêm "boa". Chỗ của tao an toàn lắm, cơ quan, mày đừng sợ."

"Ê, thả tôi ra nghe cha. Cắn à."

"Mày ngu. Tao là bảo vệ, có gì tao bao che cho, mày đừng sợ."

"Sợ ông cái cứt gì mà sợ...Bỏ ra. Cút đi cha."

"Đéo mẹ mày. Không nghe lời ông, có bữa ông kêu công an xúc mẹ tụi bây hết."

"Mẹ ông á."

Con Đuông chửi lại. Vừa lúc đó thằng Lai đi tới:

"Cái gì đây cha?"

Nghe tiếng thằng Lai, con Đuông cắn vào tay thằng cha một cái. Hắn kêu lên một tiếng, gần như tỉnh rượu.

"Ranh con!".

Thằng Lai vỗ tay, nói một câu tục tĩu quá chừng rồi cười ầm ĩ theo.

"Chúng bây dám chọc cán bộ? Ông đốt nhà chúng bây..."

Hai đứa cười rũ ra. Chúng nó có nhà đâu mà đốt.

"Địt cái nhà ông ấy."

"Địt mẹ mày."

"Địt vợ ông ý."

Thằng Lai rắn mắt nhất đường này. Tên Hóa biết. Chửi thêm một vài tiếng để bớt quê rồi bỏ đi. Thằng Lai xá con Đuông một cái.

"Mày ngon rồi nghe, có nhiều khứa gọi."

"Cho vàng tao chẳng thèm thằng đó."

"Nó có cứt cho mày. Nó "chạc" không mày ơi. Con Quê trước đây sợ cứ "chung" đều cho nó. Nay nó biết, cạch rồi".

Hai đứa dặn dò nhau điểm hẹn rồi chia tay. Con Đuông đi ra phía chợ cũ, qua ngang mặt công an phường. Mấy tên "chó vàng" đang ngồi "hóng" trên một băng ghế dài kê trước cửa. Con Đuông ghét mấy cái mặt vênh váo này kinh khủng. Con "chó vàng" nào cũng càng ngày càng béo ra. Tụi nó, muốn được yên thân phải "nộp thuế" đều đều. Chớ để mấy ổng "rinh" vô phường, vừa thu hết tiền bạc, khuya khoắt còn phải đóng thuế thân cho tụi nó.

Nó đi một vòng chợ máy. Điếc tai với hàng trăm bản nhạc "rống" lên cùng một lúc. Nhạc này, mấy ông áo vàng gọi là "nhạc vàng" đây. Vậy mà nó đóng bên tai công an phường, mấy ổng nghe cũng tới rách lỗ nhỉ mà có chán đâu nào? Chính nó nghe riết cũng thuộc cả chục bài. Nhiều đêm, mấy đứa ngồi quanh trong một góc công viên, hút thuốc, uống bia, nhậu, thằng Lai yêu cầu nó là nó ca liền. Nhớ tới lời thằng Lai khen nó ca hay, nó cười tủm tỉm.

"Ê Đuông, mày rảnh quá hén?"

Ai mà gọi giật giọng vậy? Nó quay lại. Nữa, thằng Chút ban đỏ, một trong "bọn" chúng, khi không xuất hiện ở đây chi vậy? Nó hỏi:

"Mày ở đây chi vậy?"

"Tao? À há. Tao đi kiếm thằng Lai. Mày thấy nó đâu không chỉ tao coi."

Nghe cái giọng nói của thằng Chút thiệt ghét quá. Coi, thằng Chút ban đỏ, Xiếu liều, là một cặp bài trùng trong "băng", đứa nào 9 đứa, trước khi chưa có thằng hôi, do Lai Phá làm anh hai. Hai đứa này ban ngày rảnh lắm, vì chúng chỉ theo mấy bà chị hoạt động ban đêm mà thôi. Chị em chúng ở tuốt bên Thủ Thiêm, sống bằng nghề ghe đò. Chuyện của chúng dài dòng lắm, kể về mấy bà chị chèo thuyền trên sông, thằng Chút thừng đưa tay chặt một cái:

"Mấy bả đi lùng được địch là"cắt" cái đầu..."

Đầu gì? Tụi nó biết quá mà. Cái miệng thằng Chút nói tục hơn thằng Lai nhiều. Đến nỗi, tuy là đàn anh hẳn hoi rồi mà thằng Lai nhiều khi xá tụi nó mà tôn lên sư phụ.

"Tao hổng biết."

"Ê, tao cần gặp nó bàn chuyện làm ăn đàng hoàng đứng đắn nghe mầy."

Nó hất cái mặt nghinh con Đuông:

"Muốn đinh mày một cái lút cán quá. Ông cóc cần, ông sẽ truy lùng ra nó..."

"Mày giỏi."

"Tao giỏi? Không giỏi đâu."

Thằng Chút quay lưng đi thẳng. Mất nhiều thì giờ quá, con Đuông đã ra tới đây rồi ít khi đi về tay không. Cuối cùng nó cũng chôm được một cuốn băng cassette, dấu nhẹm trong áo. Chiếc áo nó đã rách rồi, vá chằng thêm mấy cái túi phía bên trong, kể như ăn chắc.

Không tin không được. Có ngày hên, có ngày xui. Như hôm nay hên nè. Lúc trở lại đường Nguyễn Huệ, nhập với "băng bụi", cả nhóm bắt đầu hành nghề. Tắt nắng chiều là ngoại quốc đổ ra phố ào ào. Tản ra mỗi đứa mỗi nơi rình rập, rồi tụ lại đi theo một nhóm ngoại quốc từ trong một khách sạn đi ra. Con Quynh, thằng Mít ghẻ, Xíu Liều làm phông, che mắt bằng mấy tờ tranh ảnh và bản đồ để con Quynh và con Đuông hành nghề. Nhanh như chớp, con Đuông rút được cây bút máy đắt túi, còn "quắt" thêm mấy đồng đô lẻ. Con Quynh tham, tìm cách móc cái bóp không xong, mặt nó quạu trông thấy.

Sau vụ "bề ngoại quốc", cả bọn lại tan hàng. Không thấy thằng Lai đâu hết. Nó gặp cô Mai Bắc ngồi trên cùng xích lô với một anh "tàu biển" mà nó rất quen mặt. Kỳ không, mắc

cái chứng gì mà hôm nay cô Mai Bắc cười với nó tươi như hoa. Rồi nhóm con Chiến. Trời ơi, sợ mấy bà luôn, áo quần ở đâu ra mà xanh đỏ sặc sỡ quá vậy. Hàng này cũng "dỏm" thôi, quần áo Ba Lan, Đông Đức là hết cỡ mấy má à. Con Đuông lè cái lưỡi dài ra nhạo nhóm Lan Ngầu Pín, Lan Thủ Thiêm, Liên ngõ cụt, cũng đang lượn lên lượn xuống con phố tìm "mồi". Nó hiểu ra ngay. Chuyện bình thường thôi. Ngày tháng gì cũng tốt hết trơn, nghe nói có tới hai chiếc tàu Đông Đức và một chiếc Ba-Lan đã tới cảng.

"Mấy bà đừng tưởng ngon lành. Cức ý. Bà mà lớn lên, có tiền, bà phải diện đồ sang trọng như cô Mai Bắc, cô Tuyết Chà kìa."

Con Đuông mơ ước. Buồn cười, chưa có gì mà bụng nó đã coi thường mấy con kia. Sỡ dỹ nó dám mơ ước như vậy là vì, bỗng dưng người ngoại quốc tới đông hơn, mà toàn "xịn" không, chớ không phải nghèo mạt rệp như mấy ông Hung-Ga-ry, Tiệp Khắc, Ba Lan, Liên Xô, cái gì cũng muốn hết trơn nhưng chỉ đổi ba món đồ...rẻ mạt.

Sau đó, nó gặp con Quynh. Hai đứa kéo nhau đi ăn hàng. Trước đó nó phải tới sạp thuốc lá chị Bông đổi tiền đô. Mấy đồng lẻ mà với chúng là cả một gia tài lớn rồi, cũng sống cả tuần lễ sung sướng.

Lúc đến chỗ hẹn gặp thằng Lai, nó tộng tủ đứng vô miệng liền:

"Bữa nay mày kiếm nhiêu mày."

"Có mấy đô, tao đãi con Quynh một chầu rồi."

Nó đưa cây bút máy cho thằng Lai:

"Phần mày."

Thằng Lai không nói một tiếng, nhanh tay bỏ vào túi.

"Giờ mình đi."

"Đi đâu?"

"Đừng hỏi. Tao đem mày đi là có tiền, không làm gì khơi khơi nghe mầy."

"Ừa, đi."

Thằng Lai dẫn con Đuông tới một căn phố bấm chuông. Căn phố này được một cán bộ tiếp thu lâu rồi, thường ngày cửa đóng kín mít. Một người đàn bà đón chúng nó:

"Vô đây..."

"Con này bạn tui."

"Được. Bạn mày. Vô luôn."

Vào bên trong, có tới hai căn phố thông nhau, rộng mệnh mông. Lên lầu, phòng loạn xạ. Chúng nó được đưa vô trong một phòng lớn, ở đó có mấy người đàn ông và mấy người đàn bà.

"Anh Ba, chúng nó đã tới."

Một người đàn ông thấp, mập mạp gật đầu.

"Em lo liệu xong với chúng rồi. Bây giờ giao cho anh Ba."

Người đàn ông gật đầu nữa. Bà ta lui ra, khép cửa lại.

Chúng nó được cho uống một thứ thuốc bột trắng, và sau đó một lúc, người chúng nó như phồng lên, chúng vồ lấy nhau không kịp thở. Con Đuông kêu lên như một con vật chọc tiết.

Chỉ một lát thôi, ba người đàn ông và ba người đàn bà cũng uống cái chất trắng đó. Rồi họ không để ý gì tới thằng Lai và con Đuông nữa. Mắt họ đỏ kè và mặt mũi như đã biến thành những con quỉ thèm máu muốn cắn xé nhau.

Về sau, con Quynh biết đây là một "động" ăn chơi của mấy ông lớn. Một trong hai người đàn bà kia là gái điếm ở Thủ Thiêm, còn hai bà trong bọn là cán...gái. Trong căn nhà, không chỉ có một phòng này, mà còn phòng chiếu phim, phòng "chích, choác" nữa.

Con Đuông nói với thằng Lai, nó thề không bao giờ còn muốn trở lại căn nhà đó nữa. Thằng Lai cầm nắm tiền kiếm được đưa hết cho con Đuông, nó hất tay:

"Mày cầm đi. Tao không lấy."

"Chê hả mày. Ê, con chó không chê cứt sao mày chê tiền?"

"Tao hổng phải là con chó".

Thằng Lai nhổ nước bọt:

"Còn tệ hơn là con chó nữa, mày biết không?"

Lần đầu tiên nó thấy con Đuông khóc.

.

.

Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết. Quán Hương-Lan thình lình có lệnh đóng cửa. Người thì cho là tại một buổi tối nọ, đánh nhau từ trong quán dàn ra, làm kẹt đường đoàn xe ông lớn vừa "chiêu đãi" từ dinh Thống Nhất ra, chạy ngang qua đây. Người thì nói "ở trên" qua mặt nhau, ăn sạch bách mới nên chuyện. Tội nghiệp anh chàng nhạc sĩ mất việc, ngày ngày như nhớ chỗ làm, cứ phải đạp xe đạp tà tà ngó vô. Thấy tối thui thôi.

Anh chàng nhạc sĩ, từ ngày Nhung Xì Ke chết, đâm buồn. Chẳng phải tình yêu...quái quỉ gì đâu. Nhưng anh ta "đa sầu", cứ xót xa cho cô gái anh muốn cứu vớt mà hoàn cảnh làm cho bất lực. Anh hay rề rà khu này vì anh có nhiều bạn bè đủ loại. Lúc anh kẹt, anh em Hai Nuôi, Tửng cũng có thể bao anh chầu cà phê, và ba điếu thuốc lá lẻ. Dân bụi đời ở bên công viên tiếc lắm. Có nhà hàng, còn qua về hớt chút xương xẩu, nước dùng thừa, đem về bỏ chung vào nồi nấu lại cũng có món phong lưu. Hơn nữa, nghe riết tiếng đàn của anh chàng nhạc sĩ đâm ghiền.

Chị Bảy Cà Tong mà cũng nói:

"Vắng tiếng đàn của cậu tui nhớ quá, như thất tình cậu ơi. Nghe riết rồi ghiền, hổng có là chịu hổng nổi."

Con Lê nghe mẹ nó nói vậy thấy "quê" lắm, chặn họng bà già:

"Má cái gì cũng chịu hổng nổi hết trơn mà..."

Hai mẹ con lại gấu ó. Con Lê tiếc rẻ:

"Tui ca được. Nếu anh đờn ghi-ta, tui bắt giọng ca được liền..."

"Bữa, tui kiếm cây đàn mình hát chơi..."

Anh nhạc sĩ xuề xòa vậy đó. Nếu kiếm được cây đờn và có thì giờ, anh cũng dám lăn vào nhóm này ca hát chơi vui. Nhưng nói vậy cho có chớ ai rảnh. Con Lê, nói chuyện được là giấc sáng, phải có ly "xây chừng" cho nó tỉnh táo chớ không "lề sề" lắm. Nó có làm được một điều giúp anh chàng là nếu anh ta muốn, nó chịu "chi" cho tên Hóa bảo vệ nhà sách và rạp hát để cho anh ta vô làm một chân trong nhà sách ngoại văn. Anh chàng nhạc sĩ ngây thơ:

"Cô giúp thì tui cám ơn lắm. Có điều cô phải chi tiền thì tui không dám đâu ..tui sợ nợ lắm..."

Con Lê cười ngất:

"Ông ngay quá ông ơi. Còn lâu tui mới chi tiền. Tui chi cho chả thứ khác..."

"Thứ gì vậy?" Anh ta hỏi tiếp.

"Mèn ơi, tui có thứ để chi, anh đừng hỏi riết tui nữa..."

"Thôi cũng được. Có việc làm, có tiền tui trả lại cô sau."

"Hứa nghen. tui chi thứ gì thì anh phải trả đúng thứ đó nghen."

"Mà có nhiều không..."

"Cũng nhiều mà cũng ít xịt. Thôi anh đừng lo, hổng nhiêu đâu."

Chị Bảy cà tong che miệng cười. Anh chàng vẫn không hiểu.

"Uống lẹ đi ông nội tui. Tui còn đi công chuyện."

Con Lê hối. Lúc đó họ đang ngồi trong quán cà phê cóc của một anh thương binh vừa mới khai trương quán ở góc đường sau khi Bao hết "mầm nghề" ở con hẻm sát nhà hắn ta. Anh thương binh chế độ này được cấp phát nhà khu này không phải là thứ thường rồi, cho nên, mới tới đã được "bầu" ngay tổ trưởng. Chuyện mấy con "nhãi" này anh để ngoài tai, nhiệm vụ cấp trên giao là để ý mấy "trự" giám đốc bự, là phe đối lập với chủ. Với lại, khu này, anh rấm riết quá cũng không được. Ai thấy của không ham, anh cũng là người ta thôi mà. Biết có cái cửa để trống, nhưng thấy cái bản mặt anh ta "hắc ám" quá, không ai dám tin đến nổi liều, thành thử, các chị em cũng có "ghé" lại, nhưng chỉ là nơi làm điểm hẹn "tạm" mà thôi. Con Lê cũng đã được hắn ướm lời:

"Tui hoàn toàn thông cảm, ai cũng vì sự sống trên hết. Miễn là mấy cô đừng làm quá để tui kẹt là được rồi."

Chi Bảy cà tong thì kinh nghiệm đã xương máu:

"Đừng có tin. Tao biểu tụi bây đừng có tin. Coi cái hàm răng nó đã vỗ mà môi thì tím ngắt như thịt trâu. Tướng đó không"xài" được."

Chị Bảy cà tong nói đúng. Hắn vừa về có mấy tháng. Một buổi trưa, công an thành đi tới sáu bảy xe láng cóng xuống, vây bắt "ông lớn" đang chiếm mấy căn phòng trên dãy phố

lầu gần góc đường, cạnh một hãng xe hơi hồi trước Pháp đang xây bỏ dỡ. Bữa đó, y hệt cảnh chiến trường. Công an vây bên ngoài, án ngữ cầu thang, mà bên trên, vợ con "ông lớn" la khóc như bị ai cắt tiết. Họ còn ném đồ ra chống đối nữa kìa. Ôi thôi, dân bụi, dân buôn bán, hàng phố bu đông nghẹt, phường phải "điều" toàn bộ công an vô , bắn mấy phát chỉ thiên mới nới rộng vòng người để các viên chức làm việc. Chống trả dữ dội nhưng "nhằm nhò" gì với công an. Công an có quá nhiều kinh nghiệm lắm. Bắn súng thị uy, rồi phá cửa. Con Lê thấy "ông Lớn" bị dẫn ra xe, không còng tay. Và chiếc xe sập cửa chạy như đi ăn cướp. Hai chiếc hộ tống theo, con mấy chiếc xe còn lại nằm chờ. Công an khiêng không biết bao nhiêu thùng hàng, đồ đạc từ trên dãy lầu xuống. Bà lớn và các "công tử" chống đối ghê quá. Bà Lớn vừa khóc vừa la:

"Tiên nhân chúng mày. Chồng tao có công ơn với cách mạng mà chúng mày cũng vu khống làm hại. Chúng mày đã ăn ngập mặt ngập mũi còn đổ oan cho chồng tao. Ới nhà nước ơi, ới bác ơi, đảng ơi, ra mà coi đây, chúng nó vu oan giá họa. Ối nhà nước ơi, sao ăn cháo đá bát..."

"Bà có im đi không? Liệu hồn bà bị bắt luôn về tội phỉ báng nhà nước..."

"Ối nhà nước ơi, ối đảng ơi, bác ơi. Sao đầy những oan với ức. Ối bác ơi, ối nhân dân ơi..."

"Ơi. Ới. Ơi...ơi..."

Nhân dân được gọi là lên tiếng liền. Lại bọn bụi đời, băng thằng Lai Phá, đồng loạt kêu "ơi" rầm lên. Nhưng không ai đủ sức cười ngoài bọn chúng nó. Người con trai lớn đỡ mẹ:

"Thôi bu. Việc đâu còn đó, cấp trên còn xét xử..."

Bà già rên:

"Bao giờ? Bao giờ mới xét xử? Mà của một đời đã bị "ăn cướp" sạch sành sanh. Hỏi ai, úi giời, đi hỏi quân ăn cướp à?"

Mặc kệ, công an vẫn điềm nhiên lục lọi, khuân vác. Đến bốn năm tiếng đồng hồ sau, khi đoàn xe đã bỏ đi thì bà già cũng đã khản cả cổ không kêu nổi nữa.

Ngay từ phút đầu, anh thương binh tổ trưởng được mời đi theo chứng kiếm cuộc "kiểm kê". Lúc khu phố đã trở lại yên tĩnh, anh về quán, nhìn vợ lè lưỡi:

"Gớm, chúng "ló" giàu quá. Vàng gom lại cả thùng chứ không ít. Rồi hột xoàn cứ loáng lên. Chậc, sao có thể giàu có như thế!"

Hắn ta liếm môi như đang trong một cơn thèm điếng lặng.

"Bố nó cũng bớt nhời, chuyện của người ta...mình chỉ là tổ trưởng, cấp trên bảo sao làm vậy."

Chị vợ nhắc nhở. Coi, chị trắng trẻo, nhỏ thó, nhưng nhìn đôi mắt cười có đuôi, mà không nhìn thẳng ai, biết là không vừa. Bê cà phê, tính tiền, kêu đâu dạ đó, nhưng coi chừng hai lỗ tai chị. Tuy nhiên nụ cười của chị cho biết, chị cũng sẽ..điếc nếu chị có lợi.

Con Lê nốc cạn ly cà phê, kêu trả tiền.

"Vội gì, thong thả uống trà. Bình trà nóng hổi đây."

Mão, tên thương binh tổ trưởng, chủ quán giữ khách.

"Thôi đi ông, tui đang bận. Tính tiền dùm đi tía."

Vừa lúc đó tên Hóa bước vào:

"Cà phê sữa nóng, ông chủ."

"Chào bác bảo vệ. Gớm, hôm nay bác dậy sớm thế."

Tên Hóa nhìn chiếc đồng hồ dây vàng chói, còn đưa tay lên cao như muốn khoe. Lắc đầu:

"Bữa nay nhức đầu ngủ không được."

"Bác nhớ bác gái phải không? Ở một mình như bác mà vẫn "vững", bác "đạo dức cách mạng cao", đáng phục."

Đang để mắt vào chiếc cổ áo khoét hơi rộng của con Lê, nghe vậy hắn ngồi ngay ngắn lại.

"Vợ chồng "nhớn tuổi" rồi, thăm viếng gì. Vả lại, tôi với bà ấy cũng ít liên hệ vợ chồng "nắm".

"Chú Hóa nổi tiếng đàng hoàng ở cơ quan, cháu làm chứng nè."

Con Lê chen vô. Chị Bảy cà tong đứng dậy:

"Mày câm cái miệng lại được hông? Mày nói nghe không dzô nghen mậy."

"Má nữa. Sao chuyện gì má cũng hớt ngang... Anh Nguyễn, sao không uống để nước trà nguội hết."

"Tao dzề đây. Mày có tiền lẻ đưa tao ít về bển đậu chén cho bớt buồn. Làm gì cho hết thì giờ đây."

"Bà coi chừng, công an hốt à nghen."

"Xì, hốt cái cức gì. Cho có tí đồng lẻ trong túi chứ tụi tao đánh chơi ăn hột me không thôi. Đừng cầu nha mày."

Chị Bảy đã sang tới công viên, chưa kịp tập họp dân "đậu chén" thì con Chùm trong nhóm con nít chuyên giựt ở rạp ciné chạy tới.

"Thằng Long Tân Định kiếm bà kìa."

"Nó ở đâu?"

"Nó nói nó không tiện xuất hiện ở đây. Nó đợi bà ở nhà bà Chín Ngọc-Hường."

Biết. Thằng Long Tân Định khai đây là người bà con duy nhứt của nó. Nghe tên thì vậy nhưng bà Chín Ngọc Hường năm nay cũng ngoài 80 mươi, mắt lòa, tai điếc. Một lần có chuyện, chị Bảy Cà Tong có tới đây kiếm Long Tân Định một lần, bà già nhìn chị không được một góc con mắt.

"Thằng nào, đây không có thằng long đinh sút đinh gì hết trơn."

"Cháu quen anh Long."

"Hổng có nó ở đây."

Rồi bã làm thinh như mới câm điếc trở lại. Lần đó chị Bảy cà tong sượng trân. Thêm Long Tân Định, khi nghe chuyện còn cự nự:

"Ai biểu đến đó chi vậy?"

Còn chi vậy nữa. Thì lâu không gặp nhớ. Thằng Long chửi "Đồ trùm trây". Vậy bữa nay nhắn đến đó, thử hỏi ai là "trùm trây" đây.

Thì cứ đi đại. Tám xích lô sẳn sàng chở đi khơi khơi mà. Lật cái nón lên, hỏi rồi nhanh nhẹn đạp. Làm như còn "gân" lắm. Thằng cha này coi bộ cũng kết "mô-đen" chị Bảy lắm. Chị cười lỏn lẻn, làm như trời nực lắm, cứ banh cái cổ áo ra hoài.

"Coi Bảy lớn tuổi mà còn ngon lành quá đi chớ".

"Thôi chớ Tám, tui già "xí cà que" rồi, ngon dỡ gì nữa Tám."

"Ý, già mà như Bảy con gái hổng bì nổi nghen. Tui nói bữa,rủ Bảy đi coi cải lương. Bảy thích cải lương không?"

"Thích lắm, Tám. Bị cái tui hay tình cảm, coi cải lương gặp tuồng mùi là tui khóc hết nước mắt."

"Biết mà,nhìn Bảy là thấy Bảy đa cảm rồi."

"Tám vợ con ra sao? Xin lỗi, mình quen nhau lâu mà hổng biết hoàn cảnh gia đình bậy quá."

"Cám ơn Bảy. Tui có một mình. Con vợ còn sờ sờ ra đó nhưng nó bỏ tui lấy thằng khác rồi."

"Tội hông".

"Thời buổi này đồng tiền nó sai khiến con người ta, Bảy

biết hôn. Nó đi buôn hàng chuyến, riết cặp với cán bộ cục đường sắt. Nó lái xe Honda chạy vèo vèo qua mặt tui."

"Còn con cái?"

"Có một đứa được hai tuổi, ông bà kêu về rồi. Sốt xuất huyết mà phải chờ lâu quá ở hành lang bệnh viện. Chưa được cứu nó đã đi."

"Buồn qua anh Tám."

"Ờ, người nghèo có vui bao giờ đâu Bảy. Biết hoàn cảnh rồi Bảy có chịu đi coi hát với tui không?"

"Được, nhưng Tám này, hưỡn hưỡn một chút. Tám biết không, mấy đứa con của tui như giặc, biết là chúng sanh sự."

Tám xích lô cười cười hề hề. Đàn bà lạ thật, đã hai thứ tóc trên đầu mà họ không nhìn nhận là mình già. Coi chị Bảy làm duyên cũng ngộ quá đi chớ. Nắng vàng tươi, lại lúc đó xe chạy qua khu bưu điện. Trời ơi, cái cảnh lãnh đồ sao mà đông như ngày hội, thiệt vui mắt.

Chị Bảy cà tong bảo Tám xích lô thắng xe lại ở trước chợ Tân Định. Chị không muốn ai biết đường đi nước bước của chị, nhất là lúc này, Long Tân Định đang bị truy nã vì bị tình nghi dính vô cái chết của một ông lớn mới đây. Chị đi nbgang qua lồng chợ, chui ra con đường phía sau, rồi đi tới một con đường nữa, vô hai ba cái hẻm nhỏ.

Đây rồi. Căn nhà của Chín Ngọc Hường thiệt dễ nhận. Đằng trước có miếng đất chìa ra, trồng đủ loại cây che gần kín tới tấm cửa. Vào trong, gióng gánh để vô trật tự không có chỗ để chân. Bà Chín Ngọc Hường tuy mắt lòa tai điếc

nhưng thời buổi khó khăn, con cháu không ai đủ sức nuôi, bã cũng phải tay làm hàm nhai vậy. Bà cho mấy chị bán gạo "chạy" thuê chỗ để giấu hàng, cũng có đìng vào đồng ra, quà vặt và nhai trầu. Chị Bảy xô cửa bước vô đúng lúc bà Chín Ngọc Hường đang rề rề cục thuốc vô môi và miếng trầu đang lúng búng trong miệng.

"Chào má Chín."

Chị Bảy đon đã, nhưng bà Chín Ngọc Hường lắng tai nghe giọng, rồi nhướng hai con mắt lên, chắc đã nhận ra là ai nên giọng nguội ngắt.

"Không dám".

"Má khỏe không má?" "Dạ không dám, bà."

Và giọng bực bội gọi vào trong:

"Long, có bà nào kiếm mày kìa."

Chị Bảy cà tong đứng xớ rớ, bụng không vui. Vừa lúc Long Tân Định đi ra. Chị bốp chát:

"Ông cho người kiếm tui chi vậy?"

Hai người cùng lóng ngóng. Ngoài cái giường bà già ngồi, cả phòng không có một chiếc ghế đẩu.

"Vô đây, có chuyện cần lắm."

Bà Chín Ngọc Hường tằng hắng.

"Long à, ở trỏng có một cái giường, bây đứng đâu nói chuyện?"

"Ôi dào, cháu nói chuyện làm ăn mà dì."

"Làm ăn thì đứng đó nói, tao điếc không nghe gì đâu mày. Nhiều chuyện."

Thiệt giận bầm gan tím ruột. Chị cười nhạt:

"Ông nội tui làm ơn có chuyện gì thì nói đại ra đi. Tui hổng có thì giờ chờ."

"Ra ngoài quán uống cà phê nói chuyện."

"Xì..."

Đôi mắt hấp hem của bà chín Ngọc Hường còn liếc sắc như dao. Long Tân Định sực nhớ hoàn cảnh của mình. Long Tân Định kéo chị Bảy cà tong tới một góc nhà, nhỏ giọng:

"Kệ bả, Bảy à..."

Long Tân Dịnh ghé vào tai chị Bảy:

"Nhớ Bảy ghê đi..."

"Đừng điếm thúi nữa."

"Xuỵt, nhỏ một chút được không?"

"Sao biểu bà già điếc."

Chị Bảy cà tong cố ý nói lớn lên. Long Tân Định lắc đầu, thì thầm:

"Bẩy à, mình xui quá. Tự dưng cái thằng cán bộ lớn lăn đùng ra chết, làm mình bị dính tên vô sổ đen, đang nguy."

"Cũng không oan ức chi đâu. Ông cứ rầm rập với con Nết cũng có ngày thôi. Nó đang bị công an mời lên mời xuống ông biết không?"

"Vậy sao?"

Chị Bảy không biết mình có tưởng tượng ra không mà cảm thấy sắc mặt Long Tân Định biến đổi.

"Tui hỏi thiệt, ông có dính vô vụ không?"

"Trời đất. Người ta đang lo chết đây. Bảy cũng còn không tin thì nói gì nữa..."

"Rồi bây giờ sao?"

"Định nói với Bảy chuyện này. Mình kẹt quá, chưa xong việc nên không dám ra ngoài sợ phiền phức, cầu cho qua vụ đi. Ngặt nỗi đang có mối làm ăn đến bất ngờ. Thằng em họ ở Đà Nẵng vô, có hai ký trầm nên nặng vốn quá. Muốn Bảy chung..."

"Mèn ơi, hàng quốc cấm mà ông dám chơi..."

Suỵt, sao Bảy nói lớn quá. Bởi hàng quốc cấm mới lời nhiều. Hàng số 1 thượng hảo hạng lời tới kể cây, Bảy biết hôn?"

"Làm gì mà lời dữ thần vậy?"

"Chứ sao, người ta tính từng gờ-ram mà tiền tính đến "khâu" vàng ròng rồi...."

Cái miệng thằng Long ăn nói sao có duyên quá, nhìn cái miệng nó mà lòng chị rạo rực. Kỳ quá, sao tự nhiên thương cái thằng nhỏ đáng tuổi con mình, thương chết thương sống. Quanh co hoài mà người ta nhớ muốn chết.

"Bảy chỉ cần đưa tui mượn hai cây để đặt cọc lấy hàng, tuy là con cháu nhưng mình cũng cho nó tin tưởng...."

"Chung khơi khơi vậy sao được?"

"Hàng mình giữ là như mình cầm dao đằng cán. Chung hàng là chung tiền, tiền mình dữ, khơi khơi sao được."

"Đập chết ông nội tui cũng không lấy đâu ra đủ hai cây vàng. Người ta còn dưới cơ "ăn xin" nữa ông."

"Thôi Bảy. Biết là cất giữ để dành lâu nay không đến nổi. Có điều để nó nằm một đống vậy mà không sinh lợi nó uổng lắm."

Chị Bảy cà tong còn cảnh giác:

"Nhưng tui hổng có nhiều vậy."

"Ha, nghĩ tới Bảy nên mới nhắn, để Bảy kiếm chút ít, để người khác uổng không. Thôi được, tui kêu thằng bạn là nó mừng húm."

Chị Bảy hơi xiêu lòng:

"Mà lời chắc không?"

"Hỏi hay dữ. Không lời ngu sao làm. Bảy thấy Long Tân Định này đã làm chuyện gì mà không thấy lợi chưa?"

Chị Bảy vừa sợ vừa tiếc:

"Thôi thì cũng liều. Nhưng hổng phải tiền của tui mà mượn của thằng Hai, thằng Tửng và con Lê. Tui thiệt kiếm không vừa cái lỗ miệng."

Thằng Long biết làm cách nào cho chị Bảy "nhào vô". Nó liếc nhìn bà dì, rồi hôn quẹt lên môi chị Bảy và sàm sỡ:

"Cho đỡ nhớ. Nhớ Bảy quá trời đi."

Cả hai im lặng được chừng mấy giây thì bà Chín Ngọc Hường lên tiếng:

"Tự nhiên "tắt đài" cái rụp, có bị trúng phong trúng gió chi không Long?"

Chị Bảy sượng trân, làm như bị lột trần trước mắt bà già vậy. Còn Long Tân Định thì cười lớn:

"Thua dì luôn, dì Chín."

"Ừa, dì Chín Ngọc Hường đây sống dai thành con tinh điêu điêu rồi bây".

Thằng Long lúc này làm mặt chai luôn, choàng vai chị Bảy cà tong tiễn ra cửa:

"Bảy nhớ nghe, khoảng ba giờ chiều trở lại..."

Hắn ghé tai chị Bảy:

"Lúc đó bà già đi ông thầy nước lạnh trên Cây Quéo, tụi mình ..."

Chỉ có một câu đó thôi mà trên đường về chị Bảy nôn lòng quá. Nhưng còn số của Long muốn mượn, chị lấy đâu ra? Cả ba đứa con dồn lại may ra đủ. Có thằng Hai Nuôi, thằng Tửng, bao nhiêu cũng đưa chị giữ giùm chớ con Lê, nó dấu như mèo dấu cức. Nhưng chị cũng đã biết nó dấu ở đâu?

Chúng nó sẽ không biết gì hết. Chỉ là mượn tạm thôi mà. Long Tân Định nói trong chừng vài tiếng đồng hồ. Thằng Long cũng chẳng dám gạt mình đâu, nếu thằng Nuôi biết, nó cũng dám làm thịt. Thằng Long biết rõ điều này mà!

Và rồi, chiều nay, căn nhà trống, tụi mình...Cái giọng của thằng Long có thể đâm chết chị. Chị Bảy càng quyết tâm quay lại...

° ° °

Trong lúc đó thì con Lê vẫn chưa rời quán cà phê cóc góc đường. Tên Hóa đang nhìn nó bạo quá. Ánh mắt như kẻ đói lâu ngày thèm cơm làm con bé thấy mình sẽ được việc giúp anh chàng nhạc sĩ. Con Lê "tấn công" thêm:

"Chú Hóa coi hết nhà sách và rạp hát luôn?"

Câu nói khôn khéo của Lê làm thằng cha phồng mũi, tưởng mình được đôn lên chức giám đốc rồi:

"Ừ. Cấp trên giao cho cả hai nhiệm vụ."

"Mèn ơi, công tác nặng nhọc quá mà chú giỏi, nhiệm vụ nào cũng làm xong. Dạo này nhà sách sạch sẽ ngăn nắp quá."

"Mấy việc đó tôi cũng phải để mắt..."

Con Lê vô đề:

"Chú Hóa, chú có biết anh này không? Nhạc sĩ nhà hàng Hương Lan trước đây, đờn hay lắm."

"À...à..."

"Bên rạp hay nhà sách còn chân trống nào không, nhờ chú giới thiệu giùm. Anh này bà con với tui, tội nghiệp, đông con lắm. Mười hay mười hai đứa há anh?"

Anh chàng nhạc sĩ chưng hửng, nhưng thấy kịp cái nháy mắt của con Lê, hiểu ra:

"À, cũng...mười một đứa."

"Không nghe theo chính sách nhà nước kế hoạch hóa gia đình là vậy!"

"Hổng phải đâu chú Hóa, ông anh họ của "em" đây lận đận tình duyên lắm, bốn đời vợ, bà chết, bà thì đi ngoại quốc, bà ly dị vì ảnh nghèo, mà bà nào cũng cho ảnh hai ba đứa con, cho nên riêng mỗi bà đều có kế hoạch hóa gia đình..."

Cái miệng con Lê hết biết. Lời ra lời vào, cuối cùng, Hóa kết luận:

"Được. Thế nào cũng có chỗ trống. Bữa nào rảnh, em sang bên rồi mình tính lại."

Anh chàng nhạc sĩ dắt xe xuống lề đường. Con Lê muốn cho ăn chắc hơn, nó làm bộ như trời nắng lên, nóng quá, mở thêm một cúc áo rồi cầm cái quạt giấy quạt quạt cho cổ áo phập phồng ẩn hiện hai gò ngực vun vúc rất hấp dẫn và lâu lâu liếc chú Hóa cười duyên. Hết bình nước trà, con

nhỏ mới đủng đỉnh đứng dậy. Vừa lúc đó nó thấy chị Bảy cà tong vừa trên xe xích lô bước xuống. Nó bỉu môi quay đi. Hở một bước là xích lô, ăn quà vặt, đậu chén, mà lúc nào cũng kêu không tiền. Còn lâu nó mới đưa tiền cho bã giữ, có bao nhiêu là mấy thằng mất dạy nó "phỉnh" hết.

Ngang qua góc nhà hàng, nó nhìn thấy con Quê. Nó dừng lại:

"Mày sao vậy?"

Con Quê không trả lời, nó đang bận ói mửa, ra cả mật xanh mật vàng. Con Lê hiểu:

"Mày hỏi má tao, bã đưa mày đi dùm cho. Bả hay làm phước chuyện này lắm. Sao mày để vậy, ngu quá."

Con Quê nhìn con Lê, đôi mắt đỏ kè, nước mắt nước mũi chảy tùm lum. Nó gật đầu.

Thằng Xiếu liều hớt hơ hớt hải đi tìm thằng Lai Phá. Mấy vòng, chẳng thấy nó đâu. Quýnh quá, đi tìm con Quynh, con Đuông, cũng biến dạng. Lạ thiệt, mấy cái đứa này, lúc không cần đi đâu cũng đụng đầu chúng bốp bốp, lúc cần, đỏ cả con mắt không tăm hơi.

Lúc này đang xế chiều, tới mấy công viên cầu may. Gặp chị Bảy cà tong. Gớm, còn thanh thiên bạch nhật, mần ăn dách gì mà diện dữ. Áo bà ba thêu trước ngực hai con rồng xanh quần quại, quần sa-tanh đen bóng, con ruồi bám vào cũng trợt chân té bể đầu phun máu chết tươi liền. Thấy nó trố con mắt nhìn, chị Bảy cà tong cười cười:

"Ngó gì dữ thần vậy ông?"

Thằng Xiếu liều nhăn mũi:

"Hơ, hửi thấy mùi cức khô ở đâu vậy cà?"

"Tao đập chết ông cố nội mày chớ mất dạy."

Chai nước hoa nhỏ bằng ngón tay, cất thiệt kỷ, lâu lâu có dịp mới đem ra bôi một tí. Thứ này đắt tiền, lấy đại của con Lê làm nó cự nự càu nhàu cả tháng chưa quên. Đồ con nít ngu. Thôi chẳng hơi đâu mà chấp, chủi dọa nó vậy thôi. Ai dè thằng con nít này tên Xiếu liều mà, nó xông tới, miệng la:

"Dám đánh? Giỏi đánh đi. Đứa nào không đánh ăn..."

Chị Bảy cà tong la lên:

"Mất dạy. Mày thiệt là đồ ranh con, đồ dịch vật, đồ..."

"Đồ đĩ già...hi hi..."

"Cút con mẹ mày đi..."

"Hi hi, nhão nhèo, nát như tương, hết đường bột rồi bà ơi."

Con nít đời nay quỉ vậy đó. Nói cho ngay ai dạy nó mà nó nên người chớ. Tính đánh cái tay nó một cái, chị lại thôi,lắc đầu:

"Thôi, tao thua mày luôn."

"Má thua con...hi hi... Thôi tha cho bà đó."

Vênh cái mặt lên, khuỳnh tay, đẩy cái bụng phía trước dọa, rồi nó bỏ đi. Chị Bảy mắc cỡ với mấy người bạn bụi đời, nói

cho bớt trống:

"Thiệt bị nó đáng tuổi con mình chớ không, bỏ nó vào..."

Chị rung rung ống quần. Người đàn ông đang giũ soạn cái bao bố, chuẩn bị buổi tối đi moi thùng rác cười khan.

"Bảy bỏ cái gì vào trong mà không vừa..."

"Thôi cha, cha còn móc họng ai nữa đây?"

Mấy tiếng cười phụ họa. Chị Bảy ngúng ngoảy bỏ tới "nhà bụi" của mình, ngồi trên tấm bạt, chị đổ mớ đồ nghề ra, tô lại môi, sửa sang vành mắt. Thằng Hai Nuôi nằm hai tay kê dưới gáy, mắt ngó lên chòm cây xanh, thỉnh thoảng liếc chị Bảy, trán nhăn lại.

"Bà hẹn với ai nữa đây?"

"Tao có hẹn với ai đâu. Nhưng bữa nay tự nhiên muốn diện một tí. Lâu quá không sửa sang lại dung nhan thấy tệ quá. Ê Nuôi, mày thấy tao còn được không?"

"Thôi đi má, má hỏi kỳ quá à!"

"Có gì mà kỳ, mày. Mày biết không, chú Tám xích lô đó, chú nói chưa thấy ai lớn tuổi mà ngon lành, có duyên như tao."

"Vậy mà má cũng nói được."

Thằng Nuôi nghiêng người quay mặt đi nơi khác. Chị Bảy cà tong soi mặt mình trong gương, sửa đi sửa lại nụ cười.

"Giờ này mà mày ngủ sao đây, Nuôi. Bữa nay mày dứt tình

với con Nết rồi phải không? Hay nó đá đít mày? Đá đít mày là phải, bữa nay nó có thằng Hung-Ga Ry bao nó nên vênh mặt dữ."

Thấy thằng con không nói không rằng, chị tiếp:

"Nghe nói thằng cán bộ kham không nổi nó nữa rồi. Thằng cán bộ bị vợ xách cổ về như xách con thỏ, mày biết hôn. Con vợ làm lớn hơn thằng chồng, nên thằng cha sợ rụt cổ lại..."

"Má đừng nói nữa có được không? Chuyện người ta, mắc mớ gì má."

"À há. Tao biết mà. Mày còn cay con đĩ chó đó chớ gì? Tao biết, mày mê chết nó. Mày tương tư phải không?"

"Bà im đi. Nhiều chuyện. Sửa với soạn cả ngày. Bà lại hẹn với thằng Long Tân Định phải không? Bà có thân thì liệu, dây dưa với thằng giết người là đi tù luôn. Bà biết không, người ta đang truy nã nó khắp nơi, phen này tránh không nổi đâu."

"Tao hẹn với ai kệ tía tao, mày đừng có đoán già đoán non."

Thằng Nuôi ngồi rột dậy, vớ cái quần "bò" xỏ vô:

"Không yên được với bà."

Hắn đùng đùng bỏ đi. Nó không nhắc thì chị Bảy cũng đang nghĩ tới thằng Long. Coi tình hình thì mấy đứa con chị chưa biết chuyện chị gom vốn đưa hết cho thằng Long "chơi" chuyến hàng trầm này rồi. Long Tân Định đã đi nhận hàng, rồi đi giao hàng, lúc này chắc mọi việc đã xong xuôi. Hao

hớt gì đâu nào, lát nữa, thằng Long Tân Định sẽ gặp chị, trả lại số vốn rồi còn đưa thêm phần tiền lời. Một cây vàng chứ không ít à nhe. Chị đi xin một đời, dành dụm cũng không thể có. "Rồi hai đứa mình đi chợ Cũ ăn cháo gà, rồi sau đó..." Cái giọng nói của thằng Long dễ thương hết biết, nó gợi tình, làm cứ nhớ tới là mê mẩn, như chị Bảy lúc này, sao tơ lơ mơ quá...

Chị rút một điếu thuốc. châm lửa. Đây không phải là loại thuốc thường đâu nghe. Hít một hơi vào chị thấy sảng khoái quá, và chị nghĩ tới thằng Long, tức thì chị có đủ mọi cảm giác...

"Trời đánh mày nghe Long"

Chị thở phào một hơi khói, mắt mơ màng.

"Mày chết nghe Long. Mồ tổ mày Long. Ông cố nội mày, Long. Máy bay cán mày ,Long. Hà bá dìm mày xuống sông, Long..."

Đôi mắt chị như vô hồn, nhìn khoảng không. Miệng chị lảm nhảm chửi, y như những lần "sức trai" của thằng Long ác liệt quá, chị cũng chửi tía lia cái miệng. Điếu thuốc cứ hao dần đi, và nước rãi chảy ra hai bên mép của chị.

"Coi bả đang "phi" kìa bây."

Chị Bảy cà tong ngã nằm xuống, co quắp. Chị không nghe cả giọng thằng Lai Phá nói. Chị đang biết bay, chị bay cao lắm.

Thằng Lai nhổ một bãi nước miếng xuống đất: "Coi bả

giống như con chó sắp chết, ghê quá, bây."

Nó đi ở giữa con Đuông và con Quynh.

"Đại ca"

Ở đâu đó, giọng thằng Xiếu liều la lên. Rồi không biết từ phía nào, nó đã ào tới trước mặt thằng Lai phá.

"Kiếm sư phụ thun cả cọng giây thun luôn."

"ĐM. Kiếm chi vậy?"

"Có chuyện mới kiếm "sư phụ". Này, có chuyện..."

Nó nhìn con Đuông và con Quynh.

"Mày nói đi. Hai con vợ "cưng" của tao mà, không sợ."

"Tao không thích cho tụi nó nghe."

"Thèm vào."

Hai con bé ngoe nguẩy. Thằng Lai kéo thằng Xiếu ra xa.

"Rồi, nói đi."

"Tối nay mày đi theo tao, có chuyện "nước sôi" lắm nghen mầy. Tối nay chị tao có mối..."

"Đ.M. Chị mày có mối có gì lạ mà đi coi. Mày đã khùng chưa?"

"Chưa. Tao không khùng. Hổng phải mấy cái mối "xấp ngữa" mà tụi mình rình coi mọi lần đâu. Tụi mình coi nhàm

rồi mà. Mối này là mối đưa lên tàu. Mày phải đi coi mới được."

Thằng Lai nhún vai:

"Tao ngán con chị mày lắm. Bả chửi tắt bếp."

"Bữa nay là do tao cặp bến nghe mày. Đưa một thằng lên thuyền ngoại quốc, tao...tao..."

Thằng Lai chột dạ:

"Bộ mày tính bỏ tụi tao luôn sao mậy?"

"Không đâu. Tao..."

"Thôi được. Hẹn ở đâu?"

"Bến đò. Tao đón mày 10 giờ. Mày nhớ nghe..."

Tụi nó đập tay nhau. Lúc thằng Xiếu Liều đi rồi, con Quynh hỏi:

"Cái thằng mặt thấy ghét. Dấu dấu diếm diếm...Giờ mày nói cho tao nghe đi..."

"Mày làm như vợ cả tao không bằng. Nói cho mày cái cức! Chuyện đàn ông con trai với nhau..."

Vậy là cái mặt con Quynh bằng cái thúng.

Buổi tối hôm đó, đúng 10 giờ thằng Lai ra bến đò tìm thằng Xiếu liều. Tối thui. Đang lần mò thì có đứa chụp tay nó:

"Tao đây này. Xiếu đây."

"Tối thui, tao chẳng thấy cức gì hết trơn."

"Xuống đây đi."

Chân thằng Lai chạm vào nước, nó rúm người lại.

"Mày theo tao. Đừng sợ, cứ cầm chặt tay tao tao dắt đi. Cẩn thận, có đá nghe mầy."

Thằng Lai vừa vấp chân vào một hòn đá đau điếng. Nó rên lên. Nhưng lúc đó tay nó đã chạm vào thành thuyền. Thằng Xiếu lanh lẹ đỡ nó lên ghe:

"Khỏe re rồi. Tụi mình chạy ra giữa sông hứng gió chơi, đợi tín hiệu của chị tao...Mày vô mui ngồi đi, để tao giựt nổ máy. Coi chừng, mày đừng sợ, tao cứng tay lái lắm nhe."

Thằng Lai nhớ tới lần được thằng Xiếu liều dấu dưới khoang ghe, ra sông, coi con chị thằng Xiếu tiếp khách ngoại quốc. Lần đó nó tưởng về dưới với hà bá rồi, vì chút xíu thì thuyền lật, mà nó nằm dưới khoang, vừa ướt, vừa lạnh, tối thui, thấy trời trăng gì đâu, chỉ thấy rầm rầm trên đầu và cái miệng con chị thằng Xiếu trời sợ luôn, rên la như bị ai bứt cuống họng. ĐM, mấy con này ưa thêm hành thêm tỏi, chanh ớt, hạt điều. Một lần thôi nghe, không có lần sau nữa. Nhưng hôm nay mắc chứng gì nó lại nghe lời thằng Xiếu rủ.

"Mày đã quen chưa? Ngồi yên được chưa?"

"Được. Tao chỉ sợ xuống dưới khoang, nước không à, mà hôi rình."

Thằng Xiếu liều cười ha hả:

" Cho mày nếm mùi một bữa cho có với người ta. Lai Phá, mày lần ra đây ngồi với tao."

"Ra sau lái với mày?"

"Ừa"

"Thôi ông ơi, rớt xuống sông hai đứa cá ăn hết giờ."

"Đừng sợ. Mày chưa quen đừng đứng. Bò ra đây. Mày bò không sao đâu. Sao mày nhát như thỏ vậy?"

Thằng Lai Phá bị chọc quê nổi máu khùng lên liền:

"Ông cóc sợ. Ông ra đây..."

Nhưng nó không dám đứng dậy mà đi. Bò thôi mà con thuyền đã chòng chành ghê quá. Cuối cùng nó cũng ra được tới nơi. Thằng Xiếu nhích qua một bên, cái thuyền nhổng nghiêng làm thằng Lai hết hồn. Nhưng lúc nó ngồi xuống thì con thuyền thăng bằng trở lại.

"Mày ăn đậu phọng không?"

Thằng Xiếu moi trong túi áo ra một gói đậu phọng. Nó nhét vào tay thằng Lai:

"Tao hổng có gì đãi mày hết."

Tự nhiên thằng Lai có điều nghi ngại trong lòng.

"Ê Xiếu, mày tính chuyện gì vậy? Mày đừng dấu tao nghe."

Thằng Xiếu cầm chặt tay thằng Lai:

"Giờ này thì tao nói thiệt với mày. Hôm nay nè, tao xuống tàu đi ngoại quốc luôn..."

"Mày dám?"

Thằng Lai la lên. Nó không tin chuyện nó đang nghe. Thằng Xiếu nói như khóc:

"Tao hổng thích đi một chút xíu nào hết. Nhưng mày biết không, chị tao khóc quá, nói nhà nghèo, tao phải đi để gửi quà về nuôi gia đình. Cả nhà chỉ hy vọng vào một mình tao mày à. Tao biết làm sao giờ."

"Mày nói chơi không?"

"Tao nói thiệt. Bữa nay bên tao có ba đứa đi. Có một đứa con gái nghe mày...."

"Bộ mày lên tàu ngoại quốc được sao?"

"Nhà tao làm gì có tiền mày. Chị tao đi làm "nghề" mà nuôi gia đình đâu có đủ. Tao cũng thỉnh thoảng mạo hiểm leo lên tàu ăn cắp này nọ nhưng "chua" lắm mày ơi. Có bữa tao ôm hai tay hai cái bao, nhảy ùm xuống sông, rồi lội thoát được cái thân, phải thả hai cái bao chớ không chúng nó kéo tao dìm xuống hà bá luôn mầy. Tụi tao thường chờ lúc nước lên, leo vào sau bánh lái trốn ở đó chờ dịp leo lên tàu nên tụi tao biết có thể trốn ở bánh lái đi vượt biên được."

"Mày không tính nếu lỡ trên tàu biết ném tụi mày xuống biển thì sao?"

"Cứ ở yên trong đó cho tới lúc sang đến cảng nào đó, tụi tao sẽ chui ra, đợi đêm tối bơi vô bờ...."

"Vậy lúc nước lên, ngập bánh lái là tụi bay uống nước chết luôn. Thôi mày ơi, nguy hiểm lắm."

"Tao cũng biết vậy. Nhưng liều tìm một con đường sống chớ làm sao giờ. Tụi tao đã nghiên cứu kỷ lắm. Đem nước theo để uống,đem theo bánh khô, tất cả đều được bọc trong nhiều bao ni lông, để trong một cái thau, thau luôn luôn nổi trên mặt nước. Tụi tao còn đem theo ống để lỡ bị kiểm soát là lặn xuống, thở bằng ống nữa kìa..."

"Đã có ai đi bằng cách này mà an toàn chưa?"

"Chưa ai biết à nghen. Tại tụi tao sống lội sông lội nước, leo lên tàu ăn cắp mới phát giác được chỗ trốn nơi bánh lái..."

"Ba đứa trong lỗ hổng bánh lái làm sao ngồi đủ, tụi bay điên."

Thằng Xiếu cười hề hề:

"Không điên đâu. Tại mày chưa nhìn thấy đó thôi. Chỗ đó an toàn nhứt. Chỉ khó là lúc đến nơi, lội bơi vô đất liền, lúc đó thấy chết nhiều hơn thấy sống. Tụi trên bờ nó nã súng là coi như làm cô hồn, mày."

"Vậy mà mày còn cười."

"Tao mới cười đây thôi, bị chuyện đã rồi mày. Trước đó tao khóc hết biết. Con chị tao đồ hà bá, nói không đi thì ra khỏi nhà, hổng nuôi. Tao cực cái thân cho mày đi ma cà bông ma cà cúi cả ngày không nên thân....Bả nói vậy đó, mày coi nghe được không? Ép quá tao đi đại cho xong, chết sống có số. Rồi giờ thì không cười bộ khóc hoài sao mậy, nước

mắt hết rồi, chỉ còn nước đái thôi mày ơi."

Nó cười rũ ra. Thằng Lai Phá cũng cười góp.

"ĐM. Mày bỏ tao nghe mậy."

"Ừa. Tao muốn đãi mày nhưng sợ bị lộ. Chị tao cấm dữ lắm. Chuyện này hổng được hé một tí nào nghe mầy. Nhưng tao nghĩ đi mà không cho mày biết, tao hổng yên bụng. Bữa nay nè, nhân lúc tụi nó đưa một "cá mập" lên thuyền là tụi tau lợi dụng lúc đó, quành ghe chui vô bánh lái. Lát nữa, tao chia tay mày...."

"Tao đi với mày đến nơi được không?"

Không được. Tới nơi, tụi tao leo lên rồi dìm cho ghe chìm luôn để tránh sau này công an theo dõi phiền phức."

Chuyện đến lúc này nó mới thiệt bụng tin thằng Xiếu liều. Nó sửng sốt:

"Mày gan cùng mình nghe Xiếu."

"Tao không gan sao được mầy. Bốn tuổi là tao đã theo chị tao đi hàng trên sông. Tao đi theo chỉ để khóc mày biết không? Khóc để báo hiệu cho mấy bả. Bởi tao là Xiếu Liều, mày biết danh mà."

"C..."

Thằng Lai Phá bực tức chửi. Có thằng được việc, liều lĩnh thì sắp bỏ nó mà đi.

"Lai à..."

Giọng thằng Xiếu rụt rè. Nó cầm tay thằng bạn mà nó phục nhất, có thể coi như "sư phụ" của nó.

"Mày muốn đi không? Mình đi luôn."

"C..."

Thằng Lai hét lên.

"Con .củ...ĐM mày. Sao mày rủ tao ? Bốn đứa cho ngộp nước mà chết đuối trong bánh lái ha mày. Mày muốn tao chết ha mày."

"Tao..."

"Đi là chết chắc nghe mày. Tao không muốn mày chết. ĐM, chẳng thà tao đá mày xuống sông cho mày chết trước mắt tao, tao còn thấy. ĐM con chị ác nhơn của mày. Tao...tao sẽ "đục" cho con chị mày đi chảng hảng...ĐM..."

Thằng Xiếu lắc lắc tay nó:

"Mày đừng chửi nữa có được không? Tao chỉ muốn hỏi mày có muốn đi không thôi mà..."

"Đi ...ông cố nội mày. Im cái mồm cức mày đi. Thối hoắc."

Vậy là thằng Xiếu buồn xo. Tụi nó im lặng lâu lắm. Thằng Xiếu đã tắt máy, thả thuyền một chỗ. Xa xa có một đốm lửa đi lại. Lúc này chắc khuya lắm rồi, cả hai đứa đều không có đồng hồ. Đốm lửa tới gần hơn, rồi đốm lửa như di động, chạy qua chạy về. Thằng Xiếu kêu:

"Bả đến."

"Đ M."

Thằng Lai càng quạu hơn.

"Bả đến rồi. tao đang lo..."

"Lo cức gì, thằng hèn."

"Tao cho mày xuống thuyền mà không cho bả biết. Tại tao muốn đưa mày đi."

"Hừ..."

Chiếc thuyền cặp lại gần, rồi giọng con gái:

"Xiếu. Mày bển phải không?"

"Em đây."

"Mày một mình chớ."

"Dạ em...em..."

"Tao hỏi mày trả lời đàng hoàng. Mày một mình hay có đứa nào..."

"Dạ em..."

"Có đứa nào phải không? Ông cố nội mày, mày là thằng trời đánh thánh đâm, cô hồn dịch vật, hà bá uống mày, thiên lôi nện mày..."

Thằng Lai lên tiếng:

"Nè bà kia, cái miệng của bà phun toàn cức không vậy?"

"Xiếu, mày đem theo thằng côn đồ nào? Há. Ê, mày là thằng nào, ngon nói tao nghe coi."

"Tao hả. Mày vểnh tai mà nghe đây. Tao là "sư phụ" của thằng Xiếu"

"Phải, phải, "đại ca" của em".

"Trời đất. Thằng khốn nạn khi không phá ngang...tao dập mày chết tươi nghe Xiếu. Mày muốn..chết phải không Xiếu?"

"Ê bà kia. Bà đừng có nói xàm nghen bà. Tui không phải là thứ cớm hèn hạ ăn cức chó đâu bà ơi. Có bà ăn cức chó hôi miệng thì có..."

Giọng nữ bên kia bớt gay gắt:

"Tao chửi thằng em tao ngu thôi. Mày là ai vậy?"

"Tao nói rồi. sư phụ của thằng Xiếu được không?"

Giọng thằng Xiếu tía lia:

"Tui rủ "đại ca" theo tui. Tui muốn chia tay với đại ca, thằng bạn thân nhứt của tui. Bà đừng làm khó nữa."

Thằng Lai che mắt nhìn, bên ghe kia, phía sau lưng con chị của thằng Xiếu, có một bóng người bự tổ chảng không rõ mặt mũi.

"Hừ, biết làm sao đây. Thôi, giong ghe xuống dưới kia cho tụi nó qua với mày một ghe. Còn thằng bạn mày...lát nữa phải sang ghe tao. Hay mày rủ nó đi...Tao nói không được

đâu nghen..."

"Ê, bà đừng có lo mất công. Tui hổng đi đâu hết. Xiếu, mày làm tao phiền lắm rồi nghe mày...."

"Vậy được. Thôi giong ghe theo tao, Xiếu."

Thằng Xiếu bẻ lái, rồi lấy cái chèo ra chèo. Ghe trước cũng tắt máy, chèo tay, đi xuống dưới vùng ánh sáng điện chói chang từ mấy chiếc tàu ngoại quốc đang đậu. Thằng Xiếu nói:

"Nếu tao đi thoát tao sẽ gửi quà cho mày. Gửi gì hen? Quần bò mày thích không?"

Thằng Lai im re. Xiếu tiếp:

"Quần bò là phải có rồi. Nhưng tao muốn gửi cho mày tiền để mày mua cái xe đạp đi cho oai. Mày thích lạng xe lắm phải không?"

"Thích cức gì? Dẹp đi. Có xe rồi để đâu? Mày thấy ông Nho học tập về, vợ đuổi, có chiếc xe đạp. Ổng ngủ ở công viên, khóa xe đạp vô chân ông mà cũng bị rinh đi đó thôi. Có cũng không giữ được thì có làm gì."

"Ờ hén. Vậy trần trụi mà khỏe re, Lai!"

"Đói vàng con mắt, ở đó khỏe re. Thôi, mày bỏ chuyện đó đi."

"Tao sẽ nhớ mày nhứt đó Lai."

"Tao bảo câm."

"Mày phải cho tao nói. Tao nói thiệt, tao thích mày lắm Lai. Đi rồi, tao nhớ con sông này, tao nhớ tiếng ghe máy nổ. Nhớ cái bến, nhớ từng cục đá, bọt nước. Đi là phải đi thôi...Tao còn cái con Chót bên xóm, tao với nó đã biết rồi nghen mày...tao...."

Nó cầm tay thằng Lai, nhưng thằng Lai hất ra. Không phải nó muốn làm thằng Xiếu buồn đâu. Nhưng bên tai nó, tiếng chèo khấy nước sao mà êm ả quá, rồi giòng sông trong đêm như mênh mông không có bờ bến, rồi xóm nghèo bên kia Thủ Thiêm, ngủ sớm và chìm mất trong đêm rồi. Nó biết thằng Xiếu đang đau lòng. Cũng như nó đây, mang máu lai trong người, cha là ai, không biết, mẹ là ai, cũng không biết luôn. Nhưng nó lớn lên, đầu đường xó chợ, quen cảnh màn trời chiếu đất. Đến như một lần được ngủ giường chiếu ngon lành, nó không quen, nhớ cái vỉa hè mà không chợp được mắt.

"Lai à, mày không muốn đi khổ đi sở như tao, mày đi đăng ký con lai mà đi máy bay...Mày còn có một người cha ngoại quốc mà..."

Cái thằng cứ lải nhãi hoài. Thằng Lai dụi mắt. Ai khóc đâu! Ai thèm khóc. Nó phải chửi thề:

"Đ.M. Mày làm như hay lắm."

"Mày phải đi Lai à. Qua bển chắc được đi học. Tao thèm được ôm cái cặp, ngồi ở lớp. Từ nhỏ tới giờ chưa biết di học ra làm sao há mày. Nghĩ tới tao thấy sướng quá mày ơi."

Thằng Lai lầm lầm lì lì. Nhưng khi sang ghe, nhường chỗ cho hai đứa mới nhập bọn, thằng Lai ứa nước mắt. Thay vì ôm thằng Xiếu, nó lụi cho thằng "đàn em" một cái đau

điếng.

"Đ.M mày."

Thằng Xiếu cứ nhào tới ôm cho được nó một cái. Lúc qua bên kia ghe rồi, nó đưa tay quệt nước mắt. Chiếc thuyền kia biến mất tiêu. Đêm ở ngoài sông tối hơn đêm trong thành phố.

"Vô trỏng dùm đi ông. Còn ngóng."

Tiếng chửi thề mắc cứng trong cổ nó. Tiếng kêu "Xiếu" muốn đuổi theo cũng mắc cứng theo. Nó bước vào trong.

Trời đất! Có tin được mắt mình không? Thằng Long Tân Định. Thằng này cũng nhận ra nó rồi. Nó đưa tay:

"Lại biểu coi, mày."

"C...". Nó đáp khô khốc.

"Này bà, tại sao có thằng chó này ở đây. Bộ bà muốn phản thùng sao hả?"

"Hổng phải đâu. Bị thằng em tui rủ nó đi theo mới kẹt. Tui bắt nó sang bên này ngồi để phòng nó đi báo. Hiểu chưa ông."

"Hừ. Mấy chuyện này mà bà coi thường quá, chết người không đó. Có dây thừng tui trói nó lại cho ăn chắc."

"Dây ở đâu giữa sông giữa biển."

"Ném cha nó xuống sông là chắc bụng."

Thằng Lai đánh lô tô trong bụng. Bộ thằng đàn em mình đưa mình đến chỗ chết? Giọng cô gái:

"Không được. Nó là người nhà của tui. Để nó yên. Nó không làm gì được đâu!"

"Sao bà tin nó."

"Ít nhứt cũng tin nó hơn anh. Đến giờ này mà anh chưa chịu chung đủ tiền, anh mới coi thường tụi này."

"Tiền trao cháo múc. Luật giang hồ nó vậy. Rồi, bà bảo đảm nghe, có gì tui hớt cổ bà ngọt xớt."

"Mày ngồi im, thấy gì không tò mò, nếu không là chỗ của mày dưới đáy sông."Cô gái nói.

Thằng Long đưa hai tay dứ dứ bóp cổ nó:

"Tao chỉ vặt một cái. Mày biết bàn tay tao từng giết người không gớm mà. Hiểu được thì tốt."

"Đ.M. Thằng này mắt đui tai điếc. Được chưa?"

Thằng Lai đáp. Quen thói nó nhổ nước bọt đánh roẹt. Nó vào tuốt phía sau, ngồi co ro một góc. "Mày nghe Xiếu. ĐM mày, đúng là đồ Xiếu liều." Nó nuốt nước bọt và cảm thấy thằng "đàn em " mình hơn cơ mình rồi.

Giòng sông cũng như ngái ngủ, bị khuya dậy bởi tiếng chèo nên bực bội ào ào nhào vào vỗ mạn thuyền. Không biết đi trong bao lâu, vùng ánh sáng đã hiện ra. Cả khoảng sông ở đây, lâu lâu một luồng sáng chạy qua, do tàu tuần chiếu đèn. Chiếc thuyền trôi tọt xuống phía dưới, rồi tới tấp lướt nhanh qua vùng sông tối đen trước khi ánh đèn xẹt trở lại.

Thằng Lai nhìn thấy một sườn tàu cao chót vót. Chiếc đèn dầu trên tay cô gái trước mui đong đưa, rồi một vật gì to tròn như cái thúng từ trên gióng xuống. Giọng cô gái:

"Ra được rồi."

Thằng Long Tân Định đi ra.

"Còn khoảng chung tiếp đi."

"Chung cho mày? Tới đây rồi thì coi như mày hết mong gì nữa. Tao chưa lên trển làm sao chung hết cho mày."

"Ê, rồi mày quịt? Vậy thôi, tao bảo tụi nó..."

Một con dao vung lên, dứ ngay cổ cô gái.

"Tao lên trển sẽ nhờ tụi nó chuyển xuống phần của mày. Hiểu chưa."

"Mày là đồ phản. Tao không ngờ..."

Thằng Long đã leo vào bên trong cái thúng sắt tròn. Con dao nó cầm lăm lăm trong tay như sẵn sàng phóng tới. Và khi cái thúng sắt từ từ được kéo lên thì nó liệng con dao tới trước, bay về phía cô gái. Thằng Lai suýt la lớn lên. Cô gái đã kịp ngồi thụp xuống, con dao xớt ngang qua, bay xuống sông, chìm lỉm.

"Đồ khốn nạn. Hà bá sẽ ăn nó..."

Cô gái tức tưởi. Chiếc thúng sắt đã lên cao, mất hút. Giọng thằng Long cũng từ trên cao vọng xuống:

"Con đĩ. Qua bển tao gửi về cho..."

Thằng Lai buồn ngủ muốn rục mà cứ phải nhướng con mắt lên. Còn ở trong khúc sông này chưa hết nguy hiểm đâu. Chiếc ghe chở bọn thằng Xiếu cũng không thấy đâu nữa. Cô gái chèo ghe thoát khỏi vùng cấm, rồi quần quanh quẩn không chịu vô bờ. Thằng Lai biết, cô gái cũng như nó, đang lo, không biết bọn thằng Xiếu ra sao rồi. Đã ngồi yên bên trong bánh lái chưa? Mà ngồi được, có bị bánh chân vịt quạt cho đứt cổ không? Sao mà bọn chúng có thể liều đến được như vậy. Còn cái con chị bà chằng kia, chuyện như vậy mà không có một giọt nước mắt, coi bà đã như con khô mực quắt lại rồi chắc.

Không biết bao lâu. Canh mấy, giờ mấy. Cái bà chằng cứ chèo lên chèo xuống và thằng Lai ngủ quên lúc nào không hay và không biết mấy cơn mơ hãi hùng đã đi qua trong giấc ngủ của nó.

"Dậy. Lên bờ đi ông!"

Nó mở mắt. Cô gái bà chằng đá vào mạng sườn làm nó tỉnh. Mấy giờ rồi vậy? Vẫn còn đêm. Nó hỏi:

"Tụi nó thoát không?"

Cô gái không trả lời. Nó leo lên bờ và đi thất thểu trên con đường vắng lặng. Giờ này thằng Xiếu ra làm sao rồi? Nó không ngừng được thắc mắc. Dòng đèn đường chột, còn một bóng điện hắt hiu, soi theo mãi cái dáng gầy còm khẳng khiu của nó.

Nó không thể về chỗ ngủ được. Lòng nó nóng như lửa đốt và nó đi lang thang mãi, cho tới lúc bước vào công viên,nó thấy chị Bảy cà tong sao không ngủ mà ngồi chỏm hỏm trên chiếc ghế đá của con Quê. Vậy là con Quê bận đi

"làm", chưa xong ca đêm của nó.

"Ê Lai"

Chị Bảy cà tong lên tiếng.

"Gì, bà?"

"Mày có thấy..."

Nói nửa chừng lại bỏ lửng. Muốn nghe chửi không.

"Cái gì? Nói mẹ nó đi, bà."

"Mày có thấy thằng Long Tân Định đâu không?"

ĐM, con mẹ già mê trai quá xá. Nó biết thằng Long Tân Định giờ đang ở đâu nhưng ngu gì nói. Muốn ách giữa đàng quàng vào cổ sao đây?

"Bà mà hổng biết thì ai biết?"

"Nó có hẹn với tao..."

P"Thiệt hông đó. Bà đừng nằm ơ, hồi tối nó đi với một con "mới vô nghề" còn tốt lắm."

Nó thấy mặt mũi chị Bảy cà tong có gì kỳ lắm. Coi như muốn khóc mà không phải khóc, muốn cười mà không phải cười. Tội bà già hông? Hết người thương sao đi thương thằng trời đánh đó?

Nó ngồi xuống tựa đầu vào một gốc cây. Lạ chưa, hổng thấy buồn ngủ nữa. Giờ này về chỗ lại mệt với sự hạch hỏi của con Đuông và con Quynh. Nó lại nghĩ tới thằng Xiếu.

Lạ chưa? Khi không đưa tay dụi mắt. Đâu có buồn ngủ mà cay mắt? Lòng thương thương, xót xót gì vậy? Thương thằng Xiếu hay tự thương nó đây? Nếu vô tới bánh lái tàu rồi thì mày đang xoay xở ra làm sao? Tao nghi mày chết quá, Xiếu! ĐM, thằng Xiếu liều...mày đừng có chết, mày đừng...

Nó cố giữ tiếng la thất thanh. Hình như vừa mới có cái mặt nở phình, to bằng cái thúng của thằng Xiếu hiện ra trước mắt nó. Nó đứng dậy, đưa chân đá không khí một cái...rồi bước khỏi công viên, nó đi ra phía bờ sông vừa lúc trời mờ sáng.

Trên chiếc ghế đá ở công viên, chị Bảy vẫn ngồi chờ mong thằng Long hay chờ mong mấy cây vàng trở lại. Chị cũng ngồi cho đến sáng.

Không ai ngờ thằng Long Tân Định đã lên tàu ngoại quốc rồi mà bị công an tóm cổ dẫn độ về tống vô Phan Đăng Lưu, một nhà tù nổi tiếng nằm cạnh trường Hồ Ngọc Cẩn cũ, trước mặt chợ Bà Chiểu.

Chuyện kể như vầy...Trước giờ tàu nhổ neo, không biết có ai báo cáo gì không mà công an rần rần lên tàu khám xét. Thằng Long được thủy thủ dấu trong thùng phuy dầu, đáng lẽ trót lọt rồi, nhưng vì sợ quá buông rơi ống thông hơi để thở nên sặc, phải trồi lên. Không biết có ai nhìn thấy không mà kể lại, lúc bắt được thằng Long, đem ra, nó đen thui từ đầu tới chân như thằng Mỹ đen vậy...Sau đó tàu rời bến cảng và mang theo bọn thằng Xiếu trốn trong bánh lái đi luôn, còn sống chết ra sao thì chưa ai biết.

Gần một tuần lễ sau, khi mong đợi hết hơi và tiếc của đến khô héo chị Bảy cà tong mới nhận được tin dữ. Ôi thôi, khi biết được việc mất của, đàn con của chị nhiếc mắng, chửi rủa chị không tiếc lời. Con Lê nhảy chồm lên:

"Bà làm vậy mà coi được. Bà là má tui chớ không...đm, con này ăn thua đủ..."

"Tao lỡ rồi, mày cứ chửi trừ nợ..."

"Bà dơ dáy vừa vừa chớ. Cái đồ già dách mà còn dại trai, đĩ ngựa, nói rõ ra là đồ ngu."

"Ngu cái con đĩ mẹ mày chớ ngu. Ngu mà đẻ mày ra đó thôi..."

"Chó nó đẻ còn được, hay ho gì. Ham cho lắm rồi đẻ đống ra mà không nuôi còn kể..."

"Mất dạy chưa? Vô ơn chưa. Biết vậy tao hổng đẻ mày ra

làm gì cho nó đau lỗ đ..."

"Bà im đi. Bà đã lỗi trơ ra đó mà còn nhiều chuyện."

Thằng Hai Nuôi giận tím mặt, lầm lì mấy ngày, bây giờ lên tiếng.

"Ê, mày nạt ai ha mày? Đừng có hỗn."

Con Lê phang một câu:

"Hỗn với bà còn là may, không phải bà, người khác thử coi..."

"Rồi mày làm gì? Tao đã nói bị tao ham lời, tính làm ăn mua bán thôi, tao dại trai hồi nào?"

"Thôi lạy bà đi...Biết bà quá mà, chừng đó tuổi, người ta...còn bà, nói thì phải tội với trời, y như mấy con chó cái..."

"Bởi mới đẻ ra loại chó cái như mày. Bất hiếu như mày ông trời không vật chết mày đi. Hồi đẻ, biết mày vậy tao bóp mũi chết mẹ mày cho xong."

"Sao không bóp mũi chết hồi đó cho giờ đỡ khổ, khỏi đi làm điếm nuôi thân. Tưởng sướng lắm sao còn rủa bà."

"Tụi mày nhớ, dầu nghèo, tao cũng cố đẻ chúng mày ra, lo cho tụi mày lúc còn đỏ hỏn mới lớn, chớ chó cho tụi mày bú sao đây? Hư...ư...!"

Con Lê khóc từ lúc nào. Nó tiếc của muốn phát cuồng. Đem cái thân cho người ta dày vò để có chút vốn liếng, nay vì bà già "xí xọn" mê trai, nỡ lòng...Trời đất, mẹ này là mẹ

"mìn" hay mẹ trâu mẹ chó? Rủa ra miệng thì tội với trời đất, mà bấm bụng thì ruột gan quay cuồng đau muốn thắt mà chết. Vậy mà coi bả, thấy cái mặt bả là đằn không nổi, đi ra đi vô, ngóng ngóng chờ chờ, sửa sang tô điểm cái mặt mốc...

Cho tới lúc nó nghe được sự việc thằng Long bị bắt trong lúc trốn trên tàu ngoại, thì nó hộc tốc trở về gặp chị Bảy cà tong. Chị Bảy ở riết một chỗ chờ đợi tin tức, nào có dám bước đi đâu nửa bước. Con Lê thấy chị đang tô lại môi son mà mắt thì láo liên càng điên ruột:

"Má..."

"Ha, mày đã gọi tao bằng má lại rồi à?"

"Đừng có nói móc nữa. Thôi thì bà...hứ, tô điểm sửa soạn cả ngày ...tội không? Đừng chờ nữa, thằng mắc dịch không đến đâu."

"Sao mày biết. Tao tin là nó bị kẹt gì đó, chớ không đã đến tìm tao rồi..."

"Bà làm như bà còn ngon lành lắm. Coi bà "sệ" không còn một chỗ. Nó sợ bà luôn rồi, tới với bà là dụ bà tiền đó thôi..."

"Kệ ông cố nội tao, không mượn mày dạy đời..."

"Cho bà chờ đến chết luôn....Bà chờ đi. Nó không về nữa. Bà hổng nghe tụi nó đồn thằng Long Tân Định trốn lên tàu ngoại vượt biên sao?"

Chị Bảy cà tong giật mình, mắt trợn ngược:

"Phải không đó mày?"

"Phải mới nói. Ai người ta cũng biết, có bà là ngu..."

"Mày chửi nữa tao vả sưng mồm nghen mày. Ừa, cho dầu nó đi được, thoát, nó cũng gửi quà về trả nợ..."

"Đừng mơ tưởng. Vô trong Phan Đăng Lưu mà tìm nó kìa. Lần này nó bị bắt là truy ra nhiều tội kinh thiên động địa, không chừng nó khai là dính bà luôn..."

"Mày đừng nói bậy. Tao làm gì mà nó khai?"

Tuy nói cứng nhưng bụng chị Bảy Cà tong cũng đánh lô-tô và đêm hôm đó chị ngủ không được...Chị nằm lịm người nhìn con Lê sửa soạn "lên đèn" để ra đi.

"Mày không nghỉ việc được một đêm ha mày?"

"Cũng muốn lắm, nhưng làm nhiêu bị ăn cướp lột hết trơn rồi, không đi làm lấy cức mà ăn, ai nuôi đâu."

Con Lê thở ra một cái, dài mà sầu não lan cả cây số. Chị Bảy quay lưng hậm hực. Con Lê nhìn cái lưng còm cỏi của má nó, sao không thấy thương bao nhiêu, mà oán, hận gì đâu. Bà cứ nằm yên một chỗ như vầy e còn khỏe re cho mình, cứ đậu chén, dại trai, con cái có nhiêu gom lại trai nó dỗ hết, làm khổ con cái mà có biết ân hận gì đâu. Nó không muốn nhìn cái lưng của má nó lâu hơn nữa. Kiếm cái áo gió mua chợ trời chưa đến nổi tả lắm, nó tròng vào người. Nghe tiếng chân, chị Bảy cà tong có liếc theo, rồi nằm trở lại, im lìm như đã chết rồi vậy.

Con Lê vừa ra mấy bước đã gặp con Nết. Chúng nó rủ nhau đi.

"Bữa nay trong người tao thấy mệt hổng ham gì hết."

"Đứa nào ham? Tao cũng vậy, nhưng cũng phải làm thôi, cái thời tụi mình nó qua lẹ lắm mày. Rồi bịnh hoạn, rồi...hơ, chết non lúc nào hổng biết."

"Tao cầu trời kiếm chút vốn liếng ra cái sạp nhỏ bán buôn gì đó...mà.Hư, đm...tức muốn giết người luôn."

"Giết ai?"

"Không giết được mới khổ. Giết được là tao giết rồi."

"Thôi mày ơi, đừng sầu đời nữa mới sống được. Tao thì cũng mơ như mày thôi..."

"Mày thì tiêu gì? Tao tưởng mày đã đủ giàu lắm."

"Ừa, không nằm trong chăn hổng biết chăn có rận đâu nghe mày. Tao à? Ôi thôi, tao nhiều sở hụi lắm, phía này phía kia chặn đầu chặn đuôi. Rồi gia đình tao dưới quê cực lắm mày biết hôn? Tao còn đứa em gái, đâu muốn nó theo cái nghề khốn nạn như tao nên..."

Đang ngon trớn, con Nết chuyển đề:

"Ê mày, nghe nói thằng Long Tân Định dính vô tù, mày biết rõ chuyện không?"

Con Lê lại thấy tức ở lồng ngực, nó không muốn biết nữa.

"Tao hổng nghe."

"Tụi nó nói thằng Long đã lên tàu ngoại quốc rồi, tàu bị xét

nên tóm được nó. Tao nghĩ chắc có ai biết đi báo chớ mấy chuyện này kỷ lắm...ân oán chi đây..."

Con Lê thở dài:

"Kệ con bà nó. Thằng cô hồn đó cho ở tù hổng ai thương."

Con Nết cười tủm tỉm:

"Tao còn nghe chuyện như vầy hổng biết có không, tụi nó nói thằng Long được má mày "ủng hộ" tiền bạc mới đóng sở hụi đủ..."

"ĐM. Thằng nào con nào nói, mày nói ra nghe đi..."

"Ôi hơi sức đâu tức thiên hạ mày. Thôi bỏ đi, nè, bữa nay mình có mối ngoại nữa. Lát ra sông... Còn giờ đi "đớp" một cái cho nó chắc bụng."

Con Lê chẳng thiết gì ăn uống. Phần má nó đã vậy, còn thằng anh Hai Nuôi, không biết ăn nhằm bùa ngãi gì mà đeo cứng con Nết. Nếu con này chịu chắc thằng anh nó cũng dám vay chạy làm đám cưới sống với nhau. Nói vậy thôi chớ con Nết đâu có ngu, từ ngày rã đám với tên cán bộ, nó được tự do, tha hồ "làm", may sắm tưng bừng, nhan sắc nhờ vậy mà trội hẳn, thằng anh nó cay cú ra mặt. Ôi, thứ đàn ông nào cũng dại gái giống nhau mà cũng sở khanh giống nhau. Đến như cái thằng phó phường, gắn bó với nó như vậy, nay đã có vẻ lơ là. Nó nghi lắm, chắc phải có con nào mới mẻ khác. Nghĩ tới đó, nó rựt tay con bạn:

"Tao không đi ăn. Thôi hẹn với mày ở dưới bến. Giờ tao có một việc phải làm..."

Con Nết ngó trân trân vô mặt con Lê, dạy đời:

"Nè, cũng vừa phải thôi nghen mầy. Giờ mày đi "ngựa" nữa, lát hổng còn sức. Mày biết hôm nay tụi Cuba, tụi nó đã hổng đẹp trai mà còn quì dai...ớn lắm."

"Biết. Sao mày lúc nào cũng chỉ nghĩ tới một chuyện đó vậy? Mày như cái chai không đáy hà...Tao có công chuyện nhưng mỗi công chuyện mỗi khác. Xời ơi, mày đừng lên mặt dạy tao..."

"Nhắc mày vậy thôi, bị mày biết đó, mình hổng "gân" nổi, lần sau tụi nó hổng giới thiệu, mà lỡ gặp lại thì ...ai nô, ai nô...ghét lắm."

Con Lê cũng phải phì cười. Chia tay. Con Lê đi trở lui về phía phường tám. Có chuyện gì mới đông như vậy? Liếc vô là nó biết liền. Mấy cha bán thuốc tây dưới Tân Định, sao lơ ngơ làm gì ở khu này mà bị dẫn về phường? Ở trỏng, nó nhận ra một ông mặt mày sáng sủa, đeo kính trắng rất trí thức. Ông nay trước là giáo sư, thời nay ra đứng chợ trời. Tên công an trực quen mặt với nó quá, ngẩn lên nhìn rồi cúi xuống biên bản. Nó tới gần ông giáo sư:

"Làm gì ở đây vậy?"

"Làm gì đâu. Đứng láng cháng ở bưu điện chờ thằng bạn lĩnh thuốc Tây, gặp lúc kiểm tra, dính."

"Oan hông!"

"Này, chị kia, đi đâu vậy hả? Biết chỗ công an đang làm việc..."

"Bị tui có chuyện, cần gặp ông Phó."

Hắn lạnh lùng chỉ cái băng ghế còn thừa:

"Có chuyện thì ngồi chờ ở đó. Ngồi đi. Không được lộn xộn."

Ông cố nội mày. Lên mặt. Con Lê ngồi xuống, lầm bầm nguyền rủa. Như để nhắc nhở tên công an trực làm biên bản nhẹ, con Lê nói chuyện nho nhỏ với người quen:

"Làm việc chưa?"

Một cái gật. Nó tằng hắng giọng:

"Oan thì cứ kêu oan, khai báo cho biết điều là được. Phường này làm việc hợp tình hợp lý lắm."

"Thôi bà,bà im miệng đi. Muốn tìm ông Phó thì đi vào trong mà tìm..."

Con Lê bước vào. Căn phòng trong trống trơn. Nó đi nữa, ra tận góc đằng sau, có ngăn vách để tạm giam giữ người bị bắt qua đêm. Nó tính đi ra thì nghe có tiếng thở. Gì đây, nó bước tới, xô cửa. Nó không lùi lại được nữa. Cái cảnh thường xẩy ra với nó thì nay đã thế vào một đứa con gái khác. Mà ai vô đây đâu, chính là cô Tuyết"tàu biển".

"Mèn ơi!"

Nó kêu lên. Tên Phó quay mặt lại nhìn, vẫn không thèm ngưng cử động.

"Đi ra. Ai cho vô đây."

"Hứ".

Khuôn mặt cô Tuyết tỉnh bơ, không một chút vui, nói với con Lê:

"Tao trả nợ cho ổng mày. Tao bị bắt vô đây."

"Sao bị bắt?"

"Bị tội nhảy đầm lậu. Nhưng có nhảy múa gì đâu, mới tụ lại ăn sinh nhựt con bạn là mấy ông đổ bộ vô bắt rồi."

"Địt mẹ, đừng làm ông mất hứng. Đi ra."

"Ra thì ra, làm gì dữ vậy?"

Con Lê càu nhàu. Đúng là đồ chó vàng, trở mặt nhanh như ăn cướp. Thằng chả mặt dày hơn tấm thớt, làm như chưa hề đụng móng tay móng chân con Lê. Nếu không phải con Lê, mà vợ của hắn, chắc hắn vẫn an nhiên "lao động" một cách gớm ghiếc như thế. Tệ hơn cả súc vật. Con Lê cố nuốt nước bọt đang muốn nhổ xuống đất. Cũng không thể đứng nhìn, con Lê lui gót, khép cửa lại.

"Thấy ông chưa?"

Tên áo vàng ngó lên, cười đểu, tiếp:

"Giờ này là "đàn anh" bận tiếp xúc với dân. Sao ? Không chờ được hả?"

Con Lê không thèm trả lời. Ra khỏi phường, cái cảnh thằng tình nhân cũ hành hạ cô Tuyết không ngừng ám ảnh nó. Nó cũng hiểu là từ nay, nơi"nhờ cậy" của nó cũng không còn hiệu nghiệm nữa. Sầu đời, nó tạt vô quán kem "Bố Già"kêu một chai bia. Cả người nó đang lạnh tanh, nó muốn hâm nóng máu huyết một tí. Có lẽ vì vậy mà nó xuống bến sông

trễ. Vẫn còn một chiếc ghe đợi nó.

"Lên lẹ đi bà, người ta xong cả rồi bà mới vác mặt tới."

Con Lê bước lên. Chiếc thuyền vẫn chưa chịu nhúc nhích.

"Sao vậy?"

"Sao giăng gì bà ơi. Bà chung tiền ghe trước cho nó ăn chắc, cả tiền neo ghe đợi bà luôn..."

"Tao chưa có một cắc lấy gì chung cho mày. Vô duyên."

"Bà nhớ, đừng như lần trước muốn đưa nhiêu là đưa đâu nghen. Có giá cả hẳn hoi."

"Được rồi.Mày thấy con Nết tới chưa?"

"Đâu lâu lắc như bà. Có việc làm mà không "tớp" cho lẹ là có kẻ thay thế ngay, hổng ai rảnh chờ..."

Trên sông tối om. Trên ghe cũng không có lấy một ngọn đèn dầu nhỏ. Bắt đầu ra sông, lúc này con Lê mới thấy khoẳn khoái vì gió táp vào mặt mát rượi.

Đã có ghe chở hàng chờ sẳn giữa giòng. Sang qua cho con Lê một tên to như bò mộng mà đen như cột nhà cháy. Trước khi lâm trận, thằng nhỏ đưa ghe nhắc nhở:

"Hượm một tí. Bà lấy tiền trước cho ăn chắc. Hỏi đi."

Bằng mấy tiếng Anh buộc phải học để "làm nghề", con Lê cũng cố gắng làm cho tên ngoại hiểu và chung tiền trước.

Lúc đó, ghe đã chui vào một con lạch nhỏ ở phía Thủ

Thiêm, không còn thấy trời thấy đất gì nữa. Và con Lê bị thằng ngoại quốc cũng đen thui như đêm trùm lấp luôn. Ở sau mui ghe, thằng nhỏ buông chèo, ngồi ca vọng cổ sửa lời tầm bậy tầm bạ rất thô tục...

Con Lê mệt ngất ngư, đầu óc như có hàng trăm sao xẹt và rồi những ngôi sao chụm lại với nhau thành một vòm ánh sáng...Không phải, tại nó lơ mơ đó thôi. Đèn Pin, một, hai, rồi ba cái chiếu vào nó. Tàu tuần tra cặp lại, mấy người công an nhảy qua.

"Nằm yên."

Giữ yên tư thế."

Thằng ngoại quốc không hiểu tiếng Việt, đã không giữ yên mà còn gấp rút cố cho xong chuyện. Vậy mà mấy tên công an còn đứng chờ, mắt nhìn trân trân. Lúc tên ngoại quốc đã xong, mặc quần áo thì một trong ba người công an ra lệnh:

"Mày chở nó trả về tàu đi rồi mai tới phường làm việc".

Thằng nhỏ dạ một tiếng, coi như việc như thế này xảy ra quá thường.

"Còn cô này, sang tàu tuần về phường."

"Mặc áo quần mau lên."

Lê không kịp cài nút áo đã bị mấy tên công an kéo sang tàu tuần tra. Nó bị xô ngồi xuống sàn tàu. Lúc đó nó mới nhìn thấy con Nết, cũng ngồi bó rọ một góc. Không hiểu sao con Lê mệt quá, nó thở không ra hơi. Hồi nãy, trước khi lâm trận, thằng ngoại đen đã uống một thứ thuốc và bắt con Lê cũng uống theo. Cho nên, chỉ một thằng mà con Lê bãi

hoãi, ngất ngư như hồi còn nhỏ bị một tốp con trai "bề" tưởng chết luôn. Con Nết lết lại gần, thì thào:

"Đêm nay không dè tụi nó bố ráp dữ quá, dính nhiều lắm. Chở đi hai tàu rồi."

Con Lê nói không ra tiếng:

"Xui.Tao biết..."

Trên tàu có gần chục tên công an. Sao chúng không dẫn hai đứa về phường mà tàu cứ chạy lòng vòng trên sông. Cho tới khi chúng nó hiểu ra thì đã muộn. Chúng đem hai cô gái xuống tầng dưới tàu tuần. Chừng đó đứa xé nát áo quần hai cô gái ra như một đàn mèo xúm xít vờn hai con chuột nhỏ. Con Lê lạy van:

"Mấy anh tha cho em đi...em thiệt cạn sức rồi..."

"Yên. Nghe lời chúng anh, xong chúng anh thả về, không làm gì hết."

Con Lê rên rĩ:

"Lạy mấy anh, để bữa khác em trả nợ, hôm nay...hôm nay...ái da, em lạy các anh..."

"Đừng giỡn. Mấy cô thì sợ gì cơ chứ. Không chết đâu, chỉ có anh đây chết, chết, chết...."

Không biết đến đứa thứ mấy thì con Lê thét lên một tiếng như rách toang màn ruột, rồi rên rĩ ầm ì trong miệng:

"Cứu tao, Nết ơi. Tao không chịu được nữa. Tao chết mất..."

Con Lê thấy vùng ánh sáng xanh lè trong mắt chớp lên khuôn mặt của chị Bảy cà tong, đang héo hắt ngồi chờ thằng Long Tân Định như sắp hóa đá. Rồi mặt thằng anh Hai Nuôi, thằng Tửng...cuối cùng là khuôn mặt của tên phó công an cúi xuống và cất tiếng cười. Nó muốn hét, muốn kêu cứu, nhưng tiếng khàn khàn phát ra từ trong cuống họng là hai tiếng: "Mẹ ơi!". Rồi cổ họng con Lê cứng đặc lại, nó không thể phát ra một âm thanh gì nữa.

Con Nết cũng không khá gì hơn. Nó như bị tứ mã phanh thây và người nó đã đứt ra từng đoạn, không còn khúc nào liên lạc được với khúc nào. Bất thình lình nó hét lên như con heo bị chọc tiết và trước khi ngất đi, nó còn nhìn kịp đôi mắt con Lê trắng dã, trợn ngược.

Chiếc tàu tuần vẫn nổ máy chạy xình xịch trên mặt sông. Một ánh trăng non như cái lưỡi liềm, xanh nhợt nhạt, lơ lửng một cách ơ hờ. Tiếng thì thầm rơi lẫn trong tiếng sông nước rạt rào:

"Làm sao đây?"

"Ném mẹ nó xuống sông."

"Đúng rồi. Ném xuống. Vậy là phi tang."

Hai tiếng bõm, bõm sát nhau rồi hết. Tiếng xình xịch nổ lớn, con tàu đảo một vòng rồi đâm đầu bỏ chạy. Sông khép kín trong bóng đêm dày...

.

Con Nết mở mắt. Có cảnh địa phủ không? Quỉ sứ đầu trâu mặt ngựa có đứng cạnh nó không? Còn vạc dầu sôi trên

lửa nữa. Cũng có thể đang ở chỗ quỉ sứ cưa xẻ, chặt tay chân, cắt lưỡi người. Nó biết, nó mà chết thì đầy tội lỗi. Đã có việc gì nó chưa làm qua? Đĩ điếm, cướp giựt, lừa đảo, ăn gian nói dối, chửi cha mắng mẹ, chuyện gì cũng có nó ở trỏng. Vậy là nó đang đứng ở tầng mấy địa ngục? Có tiếng quỉ sứ cười hăng hắc như trẻ con đấy thôi. Nhìn quanh. Lạ chưa? Địa ngục mà là một túp lều tranh mà nó không nằm trong vạc dầu sôi mà trên tấm ván gỗ.

"Nó tỉnh rồi kìa, má."

Tin được không? Má ai? Bảy cà tong? Đâu phải. Già ngắt, rụng hết răng nên móm mém. Con Lê thấy nụ cười trơ lợi của bà cụ:

"Tỉnh rồi ha con gái. Mèn ơi, tao lo quá, sợ mày ổng sống nổi."

"Tui đang ở đâu đây? Tui chết hay sống."

"Ha, lúc nãy thì chết, nay coi như sống rồi. Thấy sao?"

"Chóng mặt. Cái đầu tui quay, mắt tui quay. Nhiều vòng xanh vàng quay...mà tui đang ở..."

"Nhà tao. Nhà con Giỏi, mày..."

Không nhớ. Không biết.

"Con Giỏi. Tui hổng biết con Giỏi là ai..."

"Được rồi. Mày không chết, mày sống rồi. Nghỉ đi, khỏe hãy nói chuyện. Con Giỏi vớt mày dưới sông lên, lúc đó cái bụng mày căng phùng như có chửa tới ngày đẻ."

"Vậy sao?"

Cũng không nhớ gì hết. Con Nết chỉ buồn ngủ. Bà cụ cầm cái quạt xua đàn muỗi kêu ran ran muốn xông tới.

"Ừa, thôi ngủ đi."

Và con Nết ngủ liền. Từ dưới bếp, một cô gái vén cái màn rách đi lên, tóc tai chưa chải.

"Tỉnh rồi hen má?"

"Ừa, mới tỉnh đã mê lại. Hổng biết...."

"Thằng Chảy vác chạy mấy vòng xốc nước ra nhiều lắm. Mình mẩy cổ bầm dập hết trơn, đâu cũng có dấu răng. Tui biết cổ mà...."

"Làm gì?"

"Làm gái. Chắc bị tụi nó lừa bịp chi đây? Hôm qua tui chạy trên sông thấy tàu tuần quần dữ lắm mà sao hổng cứu nổi cổ để ra thân thè như vầy..."

"Mày nói tàu tuần gì?"

"Tàu tuần bắt mấy cô gái điếm đi "hàng ngoại", má. Bắt là tù vài ba tháng cực khổ lắm."

Bà cụ già thở ra, bất bình:

"Chúng nó bắt gái thôi chớ đâu cứu người mày. Chúng nó với quỷ khác gì nhau. Mày cũng thương cái thân mày, đừng liều quá..."

"Ha, con hổng ngu. Con chỉ buôn bán hàng thiệt, đổi chác, chớ không dại buôn thịt sống đâu má ơi. Mấy cổ tội lắm."

"Hổng ai muốn. Đói đầu gối phải bò là vậy. Thời buổi ma vương này, ma quỷ thành người nên thế gian mới khổ. Đọc kinh nghe nói..."

"Nữa má. Con biết rồi. Con nghe riết rồi thuộc, má khỏi nhắc. Con đi nấu miếng cháo lát cổ tỉnh cho cổ ăn. Má lấy chai dầu gió xức trong người cho cổ, nhiều vết sước vết bầm lắm má."

"Được. Được."

Cây chùm ruột bên chái tranh bị gió thổi run lên, cành lá xơ xác. Thằng nhỏ đang vươn tay hái chùm trái, rụt lại. Cô gái ló đầu ra:

"Bưởi à. Chết nghen mầy. Xuống. Mày hông thấy gió lớn sao mậy. té cái là dập đầu. Xuống. Tao biểu xuống."

"Xuống thì xuống, làm gì dữ thần vậy bà."

"Mày đi xuống dưới cậu Thày xin cho tao mấy viên thuốc đau nhức. Đi rồi về liền nghe mầy."

"Phải xin cho cái cổ làm gái không?"

"Im đi. Mày biết gì mà nói. Tao biểu đi là đi."

Cô gái đưa chân dọa đá. Thằng nhỏ ù té chạy. Lúc trở vô, đứng bên cạnh cô gái được vớt dưới sông lên, cô nghe tiếng rên nho nhỏ.

"Chị đau lắm không? Chị tỉnh chưa?"

Từ đôi mắt nhắm kín, những giọt lệ trào ra. Lúc này thì con Nết biết được là nó sống rồi. Nhưng con con Lê. Nó đã nhìn thấy đôi mắt trắng dã, trợn ngược, chắc chắn con Lê dã chết. Nó nấc lên.

"Đừng khóc. Sống rồi là mừng chớ sao khóc."

Con Giỏi càng vỗ về, con Nết càng khóc rấm rứt. Nó cắn môi, nuốt, nhưng lệ cứ chảy và nghẹn ngào, sợ hãi, tủi nhục cứ nấc ở cổ họng...

"Tui còn con bạn nữa, nó đâu?"

"Bạn nào. Tui vớt chị chớ ai. Tui chỉ thấy có mình chị."

Con Giỏi nhớ lại. Tối hôm qua, trên sông "động" tàu tuần. Nó thả thuyền đứng một chỗ im trên sông. Bỗng con thuyền chao nhẹ và muốn quay vòng. Nó mò mẫn và cảm thấy có vật gì vướng mắc nơi mái chèo. Nó nhảy xuống gỡ và cứu được cô gái mà nó đoán là "làm nghề" trên sông.

"Vậy là nó chết mất tiêu rồi. Con Lê..."

Con Nết khóc cay đắng, như đau khổ, khóc lóc trước cái chết của một đứa em ruột thịt.

° ° °

Thằng Bò bò tới góc Bô-đa thì gặp con Liên đang đi thất thểu như con ma đói trong xó tối. Thiệt, coi bộ dạng con Liên nó giật mình luôn. Bao lâu rồi không gặp con này? Sao mà nó đổ dốc lẹ vậy. Khổ không, ốm tong ốm teo mà cái đít vẫn nhoi nhoi càng khó coi. Trời đâu có lạnh bao nhiêu mà khăn quàng cổ, áo len bao ngoài càng thêm tơi tả. Cổ cũng từ phía bờ sông đi lên. Điệu này mới "lâm trận" với tụi Đông

Đức là chắc mẻm. Trong giới đồn là con Liên chỉ "bắt" Đông Đức mà thôi. Bữa lâu rồi, con Quê có kể với nó:

"Con Lé đang hy vọng được một thằng Đông Đức làm giấy bảo lãnh đi Đức. Biết sao hôn, nó bị lao tới thời kỳ thứ ba rồi, thằng Đông Đức này còn trẻ, thương nó lắm. Đang làm giấy tờ cưới nó, đưa nó về Đức chữa bệnh. Nếu được tao cũng mừng cho nó. Ở đây, chết chắc..."

Biết rồi. Thằng Bò có nhìn thấy thằng ngoại quốc đó nữa. Cao ngồng, cũng ốm nhom. Lần nào tàu cặp bến cũng dáo dác đi tìm con Liên. Con Lan Ngầu Pín nói thằng này mê con Liên hết biết, mà con Liên thì cà-chớn lắm, cái thân không lo, lo kiếm tiền. Kiếm chi cho nhiều, bộ để mua cái hòm chắc. Thằng Bò cũng đã nghe hai con "đĩ" cãi nhau, vui lắm.

"Ê bà Liên. Thua trận sao tiêu điều quá vậy?"

Đang ho, tay ôm ngực, con Liên cũng cười:

"Ông cố nội mày. Ừa, tao thì lúc nào chẳng thua."

"Phải. Nếu một mình thằng ốm của mầy thì mầy dứt đẹp, đằng này mày xáp chiến mấy thằng một lúc, còn mạng là may, phải hôn."

"Biết cức gì mà nói. Giờ này mày còn Bò đi đâu? Ăn cắp hả?"

"Nè, cái miệng của bà ăn cức nên thối hoắc hà. Có thấy con Quê đâu không?"

"Cái con cụt tay phải hôn? Tao hổng thấy."

"Mấy bữa trước cũng hổng thấy?"

"Ừa. Mày tìm nó chi vậy? Có phải nó nợ tiền mày không? Con đó lóng này bết lắm."

"Không phải chuyện của bà nghen..."

Con Liên bỏ đi. Nó không muốn cãi với thằng Bò nữa vì cơn ho đã chặn họng nó.

Bước thêm mấy bước nữa, con Liên thấy một bóng đen lù lù chận đầu. Một lúc nó mới nhận ra.

"Hôi, mày làm gì vậy?"

"Tao làm gì đâu. Tao chỉ hỏi mày có chịu...với tao không? Tao có tiền nè."

Miệng thằng Hôi nồng nặc rượu. Nó sầu đời nửa đêm đi lang thang bị đụng một chuyện xốn con mắt quá. Khuya lắc khuya lơ mà thằng Lai nằm giữa, con Đuông con Quynh nằm hai bên, chèo nẹo, cười giỡn khó coi. Cái con Đuông nhìn thấy lộn ruột rồi. Thằng Hôi văng tục, đùng đùng bỏ đi. Vậy mà sau lưng còn nghe ba đứa cười ré đuổi theo. Nó đi ra đường Hai Bà Trưng, mấy quán cóc còn bán. Tấp vô, nó mua nửa xị đế Cây Lý, ngồi trước một căn phố đóng cửa, nó nốc một lúc cạn queo. Nó dập cái chai bể tan trên thềm cửa nhà người ta xong bỏ đi. Lúc gặp con Liên nó đã say khướt.

Con Liên chăm chú nhìn thằng Hôi, và khi đoán biết thằng này đã "xí lí lắc" rồi, nó chấp.

"Được. Nhưng mày có bao nhiêu tiền mà dám hỏi tao?" Mắt thằng Hôi lúc này đã lóe ngôi sao rồi, lúc con Lé là con

Đuông, lúc con Đuông là con Lé. Nó lôi tiền trong túi ra, còn đập đập vào trước bụng:

"Mày chịu phải không. Tao còn nè, tao còn trong xà lỏn, nhiều, nhiều lắm. Hức...hức...mày...bữa nay mày đẹp...đẹp...Lé, mày đẹp..."

Con Liên nghe kêu tên cúng cơm của mình đâm ra bực bội, nó tộng vào bụng thằng Hôi một cái. Thằng Hôi muốn té.

"Mày nhiều chuyện. Đi thì đi lẹ lên, tao hổng có nhiều thì giờ. Khuya lắc khuya lơ rồi mầy biết hông?"

"Biết. Biết."

"Vậy thì đi."

Con Liên lôi thằng Hôi vào một con hẻm cụt. Con hẻm này chiều chiều bày bán hủ tíu, giờ này đã đóng, bàn ghế kê gọn lại, bên cạnh xe hủ tíu đã được phủ lên trên một tấm bạt. Đằng sau chỗ này tối đen như mực. Một lát chúng nó mới quen bóng tối, thì ra cũng không đến nỗi nào, còn lờ nhờ thấy hình dạng nhau nhờ ánh đèn từ tuốt bên trong hắt ra.

"Vô đây".

Con Liên kéo thằng Hôi lọt gọn trong một hốc góc.

"Khoan đã ông. Đưa tiền đây. Tiền trước."

Thằng Hôi dúi cả nắm tiền đang cầm chặt trong tay. Con Liên cất kỷ vào trong túi áo gió, rồi cởi áo gió máng vào một chân ghế chỏng ngược.

"Rồi, lẹ đi ông."

Nhưng thằng Hôi đã say quá, tay chân cứ quờ quạng. Con Liên giúp thằng Hôi bỏ cái quần xà lỏn ra... Thằng Hôi tuy say nhưng vẫn không đến nỗi mất hết cảnh giác. Nó trườn người muốn vơ cái quần xà lỏn nhưng con Liên đã dí người nó ép thằng Hôi dán chặt vào bức tường nham nhở. Vậy là thằng Hôi hết cựa quậy, chiếc quần xà lỏn rơi xuống đất...

"Đuông, tao ghét mày, tao nhớ mày, tao thù mày. Tao uýnh mày bỏ mẹ."

Thằng Hôi lè nhè. Con Liên vớ tay ra tìm cái quần xà lỏn của thằng Hôi. Nó đã nhanh nhẹn lấy được cái túi vải dày cộm ghim bằng kim băng dính vô bên trong quần...Thằng Hôi thở hổn hển:

"Đuông, chết mẹ mày chưa. Cho chết con mẹ mày luôn. Chết con mẹ mày..."

Thằng Hôi thở hồng hộc, rền rĩ được một lúc thì quay đơ. Con Liên vớ quần áo mặc vô. Nó vừa đứng dậy, đi vài bước thì thình lình bàn chân nó bị giữ lại. Hết hồn, nó đưa tay lên miệng bịt chặt tiếng la. Nó giựt mạnh bàn chân ra được, định thần nhìn.

"Mày ngon há. Trả cái túi tiền lại. Đưa tao."

Dưới chân nó, một đống bầy nhầy mà phát ra được tiếng nói. Nó mở lớn mắt, trong bóng tối lờ nhờ, nó đã nhận ra được thằng Bò.

"Quỷ. Làm tao hết hồn."

"Đứng yên đó không tao la...cướp, cướp..." Hai tiếng cướp cướp nó gầm gừ trong họng.

"Ý đừng la. Đừng mà. Mày muốn gì?"

"Trả lại cái túi đây."

Túi gì? Tao không biết."

"Không biết phải không, tao la nè, tao la...một, hai...hai rưỡi..."

Con Liên kéo thằng Bò:

"Đừng. Đừng...Thôi để tao trả mày...mày lại đây..."

"Không. Tao hổng thèm đâu. Tao chỉ đòi mày cái túi."

"Chia hai. Vậy mới công bình. Coi như phần tiền của tao, được không?"

"Không được. Nó đã trả tiền cho mày rồi."

"Nhưng tao..."

"Tao thấy hết rồi nghen. Không chịu? Được, tao la là mấy nhà bên trong thức dậy là đời mày đi đoong."

Nó nhào lại ôm chặt cứng chân con Liên. Con Liên đành lắc đầu:

"Được, thí cho mày. Đồ mặt chó."

"Gâu gâu."

"Đồ heo"

"Ụt ịt. Ụt ịt...."

"Mặt dầy, mặt..."

Con Liên ứa nước mắt. Nó tàn quá rồi. Thiệt mà, người nó không còn chút hơi sức nào nữa hết. Nó quày quả bỏ. Trong lồng ngực nó như có hàng ngàn con kiến đang nhai rau ráu hai lá phổi của nó đến nổi hai lá phổi của nó sôi lên, chín nhừ. Nó tấm tức khóc. Trong bóng đêm vây quanh, dường như có nhiều khuôn mặt ma quỉ đang nham nhở cười với nó.

Ra tới ngã tư, nó dớn dác nhìn quanh, mong gặp một chiếc xích lô để trở về nhà. Thế nào chẳng có những xích lô đi rước khách đêm như nó, nhưng lúc nào cũng phải đợi. Nó thèm ngủ dễ sợ, người nó rã rời như mới qua một cuộc tra tấn tận mạng. Nó ngáp hoài, miệng chảy rãi và nước mắt cứ ứa ra như dân xì ke tới cử. Ráng lên phía trên, thế nào cũng có xích lô.

Thình lình một chiếc xe công an tuần tra chạy ngược xuống. Nó đã cố tránh vào một mái hiên nhà mà không kịp. Xe dừng lại. Hai công an nhảy xuống. Không cần hỏi giấy tờ, họ đẩy Liên lên xe. Con Liên kêu oan, một tên công an cười cười:

"Mày rõ là oan Thị Mầu. Về đồn kêu tiếp."

Thằng Bò nhìn thấy con Liên bị bắt. Thoáng một cái, chiếc xe chạy vù, quẹo một ngã tư, biến mất. Nó há hốc mồm. Chuyện đã xẩy ra trước mắt nó mà sao khó tin quá. Nó nhìn túi bạc trong tay. Số tiền này phần nhiều cũng của phi nghĩa. Thằng Hôi ăn chặn của những đứa thế yếu hàng

ngày, để dành đây. Lúc này, chắc thằng Hôi còn bị rượu hành, ngủ như chết. Có nên trả lại cho thằng Hôi không? Kệ chứ, con Liên đã bị bắt, cái túi tiền nay như đã có cánh bay. Yên lòng, nó bò về chỗ của con Quê. Phải đến đó vậy thôi chớ nó chẳng hy vọng gì gặp lại con nhỏ.

Nghĩ đến con Quê nó buồn hiu hắt. Chỉ một đoạn đường ngắn mà nó bò chậm còn hơn con rùa. Tay chân nó rời rã như muốn bệnh. May mà mấy hôm này trời không mưa, nếu trời mưa, chỉ cần một cơn gió lạnh, chỉ cần nó nằm chẹp bẹp nơi cái xó cũ sau đống củi nhớ con Quê cũng đủ bệnh mà chết rồi.

Lúc vô công viên, nó giận run lên khi thấy trên ghế đá có một tên nào nhảy lên nằm chình ình ở đó, còn đắp chăn kín mít từ đầu tới chân. Không phải con Quê đâu, mỗi ngày nó đáo lui đáo tới cả chục lần để mong con Quê trở về mà. Lúc chập tối nó cũng vừa mới ở đây đi ra thôi. Dè chừng một lát nó bò lại nghe ngóng.

Không phải đâu. Bình thường con Quê ngủ yên lắm, không có thở khò khè như vậy. Còn nữa, con Quê ít trăn trở lắm. Cái khối thịt dưới đống chăn nhúc nhích, trăn trở không ngừng. Nó cố chồm người lên lôi chéo mền xuống. Người nằm trên ghế vẫn không có phản ứng cho tới khi tấm chăn tuột ra.

"Mèn ơi. Quê."

Đúng là con Quê chớ ai. Nó kêu tiếp, rối rít:

"Quê. Phải mày đó không? Trời đất. Mày ha Quê?"

Thấy con Quê gượng ngồi dậy khó nhọc quá.

"Mày sao vậy? Mày bệnh? Mày..."

"Tao đau ."

"Đau đâu? Ai đánh mày. Mèn ơi, mày ốm nhom ốm nhách."

Con Quê đã gượng xuống dưới đất được, nó nằm lăn ra cỏ. Thằng Bò cuống quít:

"Mày ra sao? Trời đất ơi! Mày bỏ tao mà đi, mày bỏ tao được?"

Con Quê tủi thân quá. Cả đời nó đâu có ai để tâm tới nó ngoài thằng Bò này ra. Nó khóc rấm rứt.

"Tao coi nào. Đau đâu? Đưa tao coi. Khổ hông, tự nhiên..."

Nó vừa rờ rẫm con Quê vừa nấc nở:

"Tự nhiên bỏ tao mà đi. Mày tệ bạc..."

"Tao cũng vừa mới đi tìm mày vậy. Tìm đâu cũng không có..."

"Thiệt hông? Mày đi tìm tao. Thiệt hông? Tao...híc..."

Con Quê ôm lấy nó. Cả hai đứa cùng khóc.

"Mày đi đâu vậy Quê? Mày đi đâu mà đến nông nổi này. Mày không có cơm ăn phải không?"

"Không phải, tao đi..."

Thằng Bò lại nổi giận:

"Mày đi với thằng nào phải không? Rồi nó bỏ mày mày trở về đây. Mày thiệt là con đĩ ngựa..."

"Kệ cha tao. Thì tao là con đĩ ngựa lâu rồi, mày biết còn nói."

Không biết nên giận hơn hay phải nén cơn giận đi. Tay chân thằng Bò luýnh quýnh. Con Quê hất tay thằng Bò ra:

"Thôi, mày đừng dại dính vô con đĩ như tao. Cứ để mặc kệ mẹ tao là được rồi. Mày đi đi."

"Tao lo cho mày mà mày ăn nói vô tình vậy à? Thiệt là đồ đĩ mà, người ta thì không ai nói vậy."

"Ai là người ta ở đây. Mày nhìn lại mày coi đi...Ái da...."

Con Quê thấy cái bụng đau nhói một cái. Nó còn cầu cho đau hơn, đau gấp rút đi. Nhưng rồi không thấy đau đớn gì nữa. Mồ tổ con mẹ Tám Đía, dỗ ngọt người ta ăn tiền ngon ơ...

"Trời chu đất diệt con quỷ già...bít cái lỗ đái con quỹ già đi..."

Nó không dằn được phải chửi.

"Ai là con quỷ già."

"Con mụ Tám Đía."

"À à, có phải con mụ dỗ mày lên trển nghĩa địa làm gái không? Tao biết mà, hèn chi xách cái đít đi liền..."

Con Quê nạt:

"Bỏ cái giọng đó đi. Tao lên trển nhưng hổng phải làm gái. Mày nghe đây này, tao đi phá thai..."

Thằng Bò như đang rơi lông lông xuống vực cá sấu:

"Thiên địa ơi. Mày dám làm sao, Quê. Mày dám..."

"Tao dám...."

"Con mẹ bất nhơn, mày còn hơn con chó, biết hôn. Tao gớm mày..."

"Phải. Nhưng đẻ ra tao hổng nuôi nổi, để nó chết còn thê thảm hơn. Con chó còn thương con huống hồ tao, mày biết..."

"Biết cái con c... tao. Rồi sao, xong rồi phải không? Hơ, ớn mày quá mà...Tao đã hứa là tao nuôi, tao là cha. Mày giết con tao..."

Thằng Bò khóc hu hu, vật vã như mất một đứa con do nó tạo ra. Lúc đầu con Quê còn ngớ người ra, rồi thấy thằng Bò khóc quá, nó cũng khóc hu hu theo:

"Mày đừng khóc thảm thiết vậy được không?"

"Tao khóc con tao chết oan chết ức. Con giết người. Tao uýnh chết con đĩ mẹ mày..."

Con Quê chụp tay thằng Bò:

"Im đi. Nghe tao nói đây. Tao chỉ bị lừa tiền thôi, cái thai còn trong bụng tao nè."

"Thiệt hôn?"

Đang khóc hu hu thằng Bò nhe răng ra cười. Khuôn mặt nhăn nhúm, hốc hác, khi nhe răng trông giống bộ đầu lâu nhưng con Quê đã quen rồi không thấy sợ. Thằng Bò chồm tới rúc cái đầu vào bụng con Quê.

"Còn thiệt không? Coi. Còn. Đúng rồi, nó mới thọi tao một cái...hi hi..."

Bàn tay nó sờ lung tung. Con Quê cũng cười sặc sụa:

"Đừng nghen mầy. Tao nhột..."

"Kệ mẹ con mày. Ê, con nhỏ, nghe thằng cha mày cười không? Hi hi, thằng cha mày cười vui không? Không vui há, cha đổi kiểu cười nghe...hi hi, gâu, gâu..."

"ĐM tụi bây. Ở đâu về tới là ồn không cho ai ngủ hết....cả đêm mà được sao, đĩ rạc."

Một tiếng chửi. hai ba tiếng chửi thề theo. Con Quê bịt miệng thằng Bò. Hai đứa kéo cái chăn lăn ra cỏ. Thằng Bò đưa cho con Quê cái túi tiền:

"Mày giữ đi, mai mua thuốc dưỡng thai uống."

"Hổng được đâu. Để dành mai mốt đi sanh."

"Khỏi cần. Mai mốt miễn sao tao có thì thôi. Đi mà, nghe tao đi. Tin tao đi. Tin một lần được không?"

Con Quê cảm động.

"Tao giữ đây tiêu chung nghe...Nhiêu đây?"

"Tao hổng biết."

"Thiệt mày. Của mày mà cũng hổng biết nhiêu nữa. Được, để tao giữ cho. Mày chôm đâu vậy?"

"Không được hỏi. Của thiên của địa, lọt vô tay mày là của mày...của tía cho con biết hông?"

Thằng Bò vẫn rúc vào bụng con Quê, cứ áp tai nghe ngóng.

"Sao bụng mày sôi hoài vậy?"

"Ừa, tại con mẻ cho tao uống thuốc quỷ gì mà cái thai không ra, còn đau bụng thấy tía."

"Cho đáng đời. Ai biểu ngu."

Con Quê tát nó một cái, rồi đưa hai chân kẹp chặt thằng Bò. Thằng Bò lên mặt:

"Hổng được. Thuốc nó đang hành, thai đang yếu. Tao nhớ lắm nhưng tao thương con..."

"Thương khỉ à. Ai cho mà ham. Nhưng tại tao thấy lạnh. Ngủ đi ông cố nội tui."

Thằng Bò tẽn tò quá. Nhưng nó khó ngủ. Cái cảnh thằng Hôi với con Lé cứ chập chờn trước mắt làm nó muốn con Quê quá đi. Mà con nhỏ thì ngủ say như chết, mà nằm thì dạng tay dạng chân rất khó coi. Thôi kệ, cái bụng nó đang lồi lên, vướng víu mà. Trên vòm cây, một hai ngôi sao nhấp nhánh. Rồi tiếng ông già lượm rác mớ ngủ la :"Cháy. Cháy." Tiếng ho húng hắng. Hình như nó nghe cả tiếng chị

Bảy cà tong khóc nữa. Rồi nó ngủ lúc nào không hay.

Sáng bét mắt mà thằng Bò vẫn ngủ như chết. Con Quê dậy từ lúc rạng sáng, kín đáo đếm mớ tiền trong cái túi thằng Bò đưa cho nó tối qua. Tưởng là nhiều, thật ra có mấy trăm bạc mà phần nhiều là tiền lẻ. Cũng được. Có tiền hai đứa cũng nên "bồi dưỡng" một chút cho lại sức. Coi thằng Bò ốm quá, xương xẩu càng ngày càng nhô ra, cái mặt khô khốc, già hoắc. Nó đá mấy cái thằng Bò mới tỉnh.

"Dậy. Tao đưa mày đi ăn sáng."

"Mày có tiền?"

Thằng Bò hoàn toàn quên câu chuyện buổi tối hôm qua. Con Quê tỉnh bơ:

"Tao có nhiều tiền lắm. Bữa nay tụi mình vô Bô-đa."

Nhưng khi hai đứa vừa thò mặt vô đã bị đuổi như đuổi tà. Không ai chịu cho chúng nó nói năng, thiếu điều ném chúng nó ra ngoài.

"Cút. Mới sáng sớm đã..."

Hậm hực, thằng Bò làm một cử chỉ mà mấy người khách trong quán cười rộ. Nó kéo cái quần xà lỏn xuống và bò lăng quăng qua về bên ngoài cửa, còn con Quê thì nhoai cái đít vô trong.

"Thôi đi. Làm phách chó há."

Con Quê còn chửi thêm một tiếng mới chịu đi. Tiền rủng rỉnh trong túi còn sợ ai nữa.

"Ăn cơm tấm bì nghen."

"Không, hủ tíu."

"Thôi cháo vịt đi. Cháo vịt , chao, tao thèm quá."

'Ăn bánh cuốn tráng thịt mới là tuyệt."

"Thôi, cái hàng bánh cuốn gần công an phường, thấy mặt tụi nó tao ăn không ngon."

"Thì hủ tíu Nam vang cũng vậy. Gần xịch đó."

"Ờ há. Tới quán bún bò Huế đi. Tao thèm ăn cay." Con Quê nói.

Ở quán bún bò Huế, chúng nó phải đưa tiền trước người ta mới bán cho. Con Quê ngồi đàng hoàng trên ghế, còn thằng Bò ngồi xổm dưới đất. Đã thấy thằng Hôi lãng vãng phía ngoài. Thằng Bò chột dạ, không biết nó có nhìn thấy mình tối hôm trước không. Thằng Hôi đi vô không hỏi nó mà hỏi con Quê:

"Ê Quê, mày dắt cho đi ăn sớm quá hén."

"ĐM." Thằng Bò chửi trả liền. Nhưng thằng Hôi không lý gì đến nó.

"Quê, từ sáng giờ mày có thấy mặt con Liên lồi không?"

"Có mấy con Liên, biết con nào là Liên lồi mày?"

"À, con Liên ho lao đó. Mầy không thấy hai mắt con này càng lúc càng lồi ra ngoài há mày. Con Lé đó mầy."

"À há. Tao không hề thấy con Liên Lé đó."

Coi bộ thằng Hôi nôn nã trông thấy. Thằng Bò đã yên tâm, nhắm thằng Hôi không hề hay biết phần sau câu chuyện tối hôm qua. Ừ, cho mày tìm đi, nó bị bắt kiểu đó chắc bị vô trường cải huấn, khi về thì huề cả làng rồi...cho mày đi tìm. Thoắt cái không thấy thằng Hôi đâu nữa. Con Quê thắc mắc.

"Nó tìm con Liên gì vậy cà?"

Thằng Bò biết nhưng nó ngậm tăm. Nó thấy hả dạ khi lấy lại được món tiền trên tay con Liên. Tuy nhiên lòng cũng nghĩ tới chuyện khi con Liên trở về sẽ tìm nó trả thù. Bất quá là bị một trận đòn. Đòn nó cũng chẳng sợ là bao, nó quen rồi. Có gãy tay, gãy chân thì cũng không tàn tật hơn nữa. Cùi không sợ lỡ mà. Đây là lần đầu tiên nó ăn nguyên một tô bún bò mà không phải thừa cặn của ai, và nó cảm thấy chắc không có món ăn nào ngon hơn nữa.

Coi như hôm nay là một ngày hạnh phúc nhất đời của nó. Ăn sáng xong, hai đứa kéo nhau lên hồ con Rùa. Lại ăn bò bía, mía ghim, củ đậu, khóm ướp đá. Có vậy thôi mà thằng Bò tự thấy mình như một cậu ấm nhà giàu. Ước gì một năm có chừng mươi ngày sung sướng vậy. Ăn quà vặt kềnh bụng, chúng nó đùa giỡn té nước vào nhau. Thằng Bò lại áp tai vào bụng con Quê nghe ngóng.

"Nó kêu tao là ba mày ơi!"

"Thôi đi con chó. Nó không thích có ba đi bằng bốn chân đâu."

"Mày mà cũng khi dễ tao. Mai mốt mày đẻ con rồi tao làm chồng mày."

"Đừng ham sớm. Tao còn lâu mới coi mày là chồng."

"Ê, dù gì tao cũng "nôm" mày hoài đó thôi, hổng chồng là gì?"

"Thiếu gì đàn ông cũng "nôm" tao, bộ đều là chồng hết sao mậy. Tao làm nghề thì tao phải vậy thôi..."

"Tao không vậy. Tao biết mày thương tao..."

"Ừa, có thương, nhưng thương vầy vậy chớ hổng thêm được đâu nghen mầy."

"Có thương là được rồi...mày hứa nghe."

"Mai mốt tao đẻ con hãy hay. Tao còn tính...Mà Bò này, mày có bao nhiêu tiền? Mày để đâu?"

Nó đã tính khai hết nhưng tự nhiên ngưng lại kịp. Biết đâu mình tin nó mà nó không tin mình thì sao?

"Tao nói vậy chớ hổng bao nhiêu đâu."

"Ai cất giùm mày? Mày dấu đâu?"

"Thì tao biết làm sao mà. Mày đừng hỏi. Miễn là đủ cho mày sinh và nuôi con ít lâu..."

"Rồi sau đó...bồng con đi ăn mày phải không?"

"Thì tao cùng đi ăn mày với mày."

"Có con tao kẹt lắm...Còn làm ăn gì được nữa...."

"Bất quá tao giữ con cho mày đi làm, miễn là mày...."

Con Quê cười:

"Miễn khỉ gì. Đi làm là tao đi làm gái chớ làm cức gì đây. Mày vô duyên."

Thằng Bò cũng biết là nó vô duyên. Vì tới lúc trời bắt đầu tối là con Quê tìm cách rời thằng Bò cho được.

"Còn tiền mà, hôm nay ở nhà một bữa được hôn?"

Con Quê lắc đầu:

"Tao phải đi công chuyện, mày biết, gần một tuần lễ tao bận làm chuyện bậy bạ rồi. Tao chỉ đi đòi nợ thôi mà, tao hổng ...đi đâu. Mày biết tao chưa khỏe mà..."

Con Quê nói thật. Nó chỉ đi tìm con Nết để hoi vài chuyện mà nó thắc mắc. Chuyện con Lê chết ra sao. Chuyện làm ăn dưới tàu ngoại còn suông sẻ không? Cái hụi con Nết tính giới thiệu cho nó đóng ngày mười đồng đã mở chưa? Hai đứa gặp nhau ở quán cà phê "Mão thương phế binh". Thì ra con Nết cũng đang đi tìm con Quê.

"Mày biết chưa? Anh Hai Nuôi bị bắt rồi."

"Cũng đáng đời thằng mắc dịch. Chị Nết, nó có tới hai ba con, tui thấy hoài."

Con Nết chắc lưỡi:

"Tao biết. Nhưng nó hoạn nạn tao cũng không đành. Nếu có con Lê nó nói một tiếng là xong, còn tao..."

Con Quê đã từng làm việc trong quán thằng Bao, chợt nhớ, mách:

"Chị Nết à, tui thấy mấy người muốn nhờ công chuyện Ông Bảnh đều qua trung gian thằng Bao."

Con Nết sáng mắt:

"Ờ hén. Có vậy mà tao không nhớ ra. Hổng phải thằng chả đâu, mà là con mẹ ý. Thằng chả chỉ là dân ở đợ "trúng mối" thôi."

Giọng con Nết khinh bạc.

"Tụi nó ăn "tởm" lắm."

"Tao biết cách. Thôi được để tao lo chuyện này. Còn mày, chuyện sao rồi?"

"Vẫn kẹt. Còn bị con mụ Tám Đía gạt tiền. Uống thuốc vô đau bụng có tí xíu rồi như thường..."

"Rồi mày tính..."

"Tui tính đẻ ra..."

"Mày có khùng không? Thân mình nuôi không nổi còn đẻ con? Nó sống được mấy ngày mà đòi nuôi. Nội ngoài sương ngoài gió cũng chết ngắc. Đừng ngu. Nghe tao đi."

Con Quê ầm ừ. Con Nết kể:

"Mày biết hôn. Con Liên Lé..ừa, Liên lồi đó. Đêm qua nó bị công an hốt. Sáng nó được thả nhưng con Lan mới chở nó vô bệnh viện cấp cứu. Nó lao nặng lắm, nghe nói thổ huyết

ra cả thau rùng rợn lắm. Tao mới gặp con Lan, nó khóc, nói mấy tiếng đồng hồ rồi mà con Liên chưa tỉnh."

"Có bị công an đánh đập gì không?"

"Đánh thì không biết có không nhưng vật con nhỏ thì chắc có rồi. Con Lan nói con Liên về tới nhà là ngã vật, thổ huyết rồi bất tỉnh luôn...Ở trỏng người ta đang khám... Con Lan nói con Liên khó sống lắm, hai lá phổi coi như vi trùng ăn hết rồi..."

Con Quê rùng mình. Nhưng rồi nghĩ tới ngày mai, nó cắn môi nói với con Nết:

"Tui nghĩ vài bữa chi Nết cho tui đi theo, bị tui phải chơi cái hụi ngày để dành..."

"Sanh đẻ phải không?"

Con Quê gật đầu. Con Nết chua chát:

"Chắc để mua chiếu bó cho mày thì có, mày còn nghĩ tới chuyện sanh nở nữa..."

Nói xong nó thấy lỡ lời. Nhưng cái mặt con Quê từ đầu tới giờ đã tái như thế rồi nên nó không đoán ra có sự xúc động nào không. Mà kệ, với chúng, hàng nghìn cái tát, hàng nghìn bãi phân đã ném vào mặt.

Tối hôm đó, khi gặp nhau ở cái ghế đá trong công viên, thằng Bò nghe con Quê kể chuyện con Liên vô nằm bệnh viện, nó hoảng quá. Sợ thằng Hôi thì ít mà hối hận thì nhiều. Con Liên mà chết thì chắc sẽ vặn gãy cổ nó mất. Nó kể hết chuyện với con Quê. Chúng nó bàn luận tới khuya lắc. Sau cùng, con Quê đề nghị nên đem tiền trả lại thằng

Hôi.

Trái với sự suy nghĩ của thằng Bò là nó sẽ bị thằng Hôi cho một trận đòn. Nghe xong chuyện, thằng Hôi chỉ đá nhẹ nó một cái.

"ĐM. Mày bảo con Quê đem vô cho con Liên. Còn nhiêu tao cho nó. ĐM. May mà mày nuốt vô mắc họng chớ không tao biết chỉ có từ chết tới bị thương."

Thằng Bò sướng quá, nhe răng:

"Tao tôn mày là đại ca của tao. Hoan hô."

"ĐM. Ai thèm làm đại ca của con chó bốn chân như mày, hả?"

Thằng Hôi trợn mắt, nghiến răng dọa thằng Bò. Nhưng con Quê và thằng Bò không giận mà mừng vui:"Tao cứ tưởng...té ra mày tốt, mày mới là tốt.

"Cút. Tao bảo cút. ĐM, muốn ăn đòn phải không?"

Thằng Hôi nắm cổ thằng Bò như nhấc bỗng một con chó, xong ném xuống đất. Thằng Bò đau quá nổi khùng nhào tới cắn hụt thằng Hôi một cái. Thằng Hôi quay lại nhổ một bãi nước, dọa:

"Tao vô thăm con Lé mà thấy mày chưa đưa là tao úynh bỏ mẹ mày. Coi chừng..."

Thằng Bò nhe răng:

"Đại ca tốt. Đại ca tốt..."

Con Quê đứng nhìn sửng. Làm sao nó tin vào mắt mình được. Tự nhiên nó bắt cười và ôm bụng cười mãi, cười chảy cả nước mắt.

Chương 12

Lật bật mà đến ngày cái bụng con Quê không dấu vào đâu được nữa, càng ngày nó càng chình ình ra rất khó coi. Chỉ có thằng Bò thấy đẹp. Nó thường khoe:
"Tao sắp có con rồi nghen. Đừng khi thường thằng này."

Mỗi lần nghe vậy, chị Bảy cà tong cười ngất:

"Người ta trái xoài còn mày hột nhãn, người ta cà tím còn mày dái mít cằn, bày đặt nói dóc chi vậy?"

Còn bọn thằng Lai, con Quynh, con Đuông thì vỗ tay rầm rầm:

"Mày đúc được kí gì nơi đứa nhỏ trong bụng con Quê vậy? Đúc được mấy cọng tóc không?"

"Cũng không. Cá gì tao cũng cá, con Quê đẻ ra đứa nhỏ cái đầu trọc lóc vì bị bệnh giang mai..."

Miệng lưỡi bọn này độc hơn nọc rắn. Thằng Bò giận tím người nhưng làm gì được. Nó đâu có muốn ăn đòn nữa. Thằng Lai Phá đã thay đổi cách chơi, cách phá. Bọn đệ tử của nó cũng vậy, còn những trò trêu chọc "bậy bạ" thỏa mãn sự tò mò mới lớn của chúng hơn là hành hạ thằng Bò mà nó không hề có một phản ứng lại đã chán phèo. Nhưng tụi nó có hứng trở lại khi nhìn thấy cái bụng con Quê ló ra. Buổi trưa, trước quán bia hơi thuộc khách sạn Cửu Long, bọn thằng Lai gặp thằng Bò đang lãng vãng ở đó. Thằng Lai vẫy tay:

"Tới biểu, mày".

Thằng Bò giương đôi mắt tí hí, đục, lờ đờ thoáng nghi ngại.

Nó chống tay, ưỡng lưng lên như một con chó thủ thế.

"Biểu tới đây. Không tới phải không? Muốn chống đối hả?"

Thằng Lai bắt chước giọng cán bộ:

"Muốn chống đối nhà nước phải không? Phản động phải không? Ông đá cho một cái giờ."

Nói là làm. Thằng Lai bước tới, đá thằng Bò một cái, nhưng mất trớn đá hụt.

"ĐM. Tao không chọc bọn mầy nghe."

"Mày dám chọc? Ngon ta!"

Con Đuông cong cái môi lên, còn nhoi nhoi cái đít. Đó là cử chỉ rất mất dạy thường khi của nó.

Thằng Bò im lặng bò đi. Chị Bông bán thuốc lá nạt:

"Sao tụi bây ác vậy? Có cút đi hết không?"

Thằng Lai, lúc nào cũng tỏ ra là đại ca, phải che chở cho em út. Nó trợn đôi mắt xanh lè lên, những đốm tàn nhang ở mặt nó như di động được.

"Mắc mớ gì bà, bà chằng lửa kia?"

Rồi nó sai đàn em:

"Không cho nó đi. Bắt nó lại cho tao."

Thằng Bò bị Phong cùi và con Quynh lấy chân chặn lại. Thằng Đắc tốc đè một chân lên lưng nó, nạt:

"Đại ca chưa cho mày đi, mày dám đi"

Mít ghẻ ngoai cái miệng và hất cái mặt cô hồn lên:

"Ê bà Bông, bộ nó thường "đía" với bà sao bà bênh nó chằm chặp vậy hả?"

"Đồ mất dạy.Ông cố nội bây."

Chị Bông chửi, quay mặt đi không muốn nhìn lũ cô hồn cát đảng con nít này nữa. Minh chó con nhảy lại kéo chiếc quần xà lỏn của thằng Bò ra. Chiếc quần quá cũ, rách toạc.

"Coi nó ra làm sao mà bà Bông mê như điếu đổ này..."

"Trời đất ơi, coi con giun nó ngọ ngậy...ha ha, con giun đất bé tí teo thôi bà ơi, làm ăn gì được...mà ham!"

Chị Bông nổi cơn tam bành lục tặc. Chị nhảy xổ tới giằng thằng Bò ra. Chiếc quần xà lỏn nằm trên tay thằng Minh chó con.

"Có trả lại cho nó không? Đồ chó đẻ."

"Bà mới là đồ chó đẻ."

"Hổng phải, ngựa đẻ bả ra."

"Tao nè, tao đẻ bả ra."

Con Quynh ngoai cái miệng. Nhìn cái mặt nó thì biết có ăn thua đủ cũng không được gì. Con này uýnh lộn đã dám cỡi quần ra vắt vai chục lần rồi. Biết là gây với chúng nó chỉ chuốc lấy phiền giận vào thân, nhưng chị Bông vẫn không

dằn được. Đắc tốc đá mạnh làm thằng Bò nằm ngữa ra.

"ĐM. Lần sau còn khoe nữa tao cắt con giun của mày luôn. Nói cho mà biết, cái bầu của con Quê là tao đây chứ ai."

"Tao nữa, tao cũng đúc một phần".

"Còn tao nữa chi. Lần nào nó cũng lạy van ra mà không tha là không tha."

Thằng Phong cùi nhổ bãi nước bọt vào mặt thằng Bò:

"Mấy ông đây "bề" nó nên nó mới phồng bụng lên biết chưa..."

Đúng lúc đó con Quê xuất hiện, tay nó cầm một cái nĩa sắt rỉ sét. Nó quắc mắt:

"Tụi bây bắt nạt nó phải không? Giỏi nhào vô."

"Coi tụi bây, con Đắc Kỷ kìa..."

"Hổng phải, Đổng Trác. Tụi bây hông thấy cái bụng của nó vác đằng trước đó sao. Đổng Trác...hi hi..."

"Trả quần lại cho nó mau."

Minh chó con dơ cái quần xà lỏn lên, nó xé toạc làm đôi, ném cho con Quê một nửa nhưng thằng Phong cùi hớt mất. Con Quê điên tiết nhào vô đánh đấm. Thấy con Quê nổi điên lên bọn thằng Lai cũng gờm. Bọn thằng Lai chỉ thích chòng ghẹo, phá phách, tuy nhiên chúng cũng nể con Quê có bầu nên chỉ tránh đỡ mà không đánh lại.

"Coi Phàn Lê Huê nổi giận kìa. Dữ hôn".

"Ê, tao đây nè, Quê".

"Tao đây nè..."

Chị Bông la lên:

"Quê. Tao bảo thôi. Mày không sợ cái bụng bầu của mày..."

Cũng may bảo vệ nhà hàng thấy ồn ào quá đã xuất hiện giải tán bọn nhóc. Con Quê nước mắt nước mũi ràn rụa, "giũa" thằng Bò:

"Cũng tại mày hết. Ai biểu cái miệng của mày."

Thằng Bò gục mặt xuống đất.

"Còn ở đó nữa. Đi về."

Nó bò theo. Cũng chả ai để ý một thằng tàn tật bò trên đường Tự Do mà không có quần mặc, ngoại trừ mấy người ngoại quốc. Thấy con Quê vác cái bụng chành ành vừa đi vừa khóc, còn thằng Bò thì thiểu não bò theo sát chân, chổng cái mông teo tóp không che đậy. Một vài cái nhíu mày. Một vài người ngập ngừng muốn cho tiền nhưng thấy công an đi sát chúng, ngần ngại, thôi. Tên công an khu vực phường tám, vừa theo vừa tra hỏi con Quê:

"Bọn bây mới làm mất trật tự ở đâu vậy hả? Tao sẽ cho xúc tụi mày đi kinh tế mới."

Con Quê không vừa:

"Ở đây hổng phải thuộc phường của ông à nhe. Đây là phường 10."

"Mày ở công viên thuộc phường tám. Tao có quyền cho hốt mày, biết chưa?"

"Xời ơi, khỏi sợ đi. Đừng có dọa. Tui trên răng dưới có...làm gì được. Khi nào hốt hết dân bụi mới tới lượt tui. Cùi không sợ lỡ đâu."

"Để đó. Cho nói điêu".

Tên công an tấp vào quán cà phê tên Mão. Con Quê trút giận lên đầu thằng Bò:

"Nhanh lên có được không?"

Nó quệt nước mắt:

"Đúng là tao mắc nợ mày, sao trả hoài không hết."

Về tới công viên con Quê đưa cho thằng Bò cái quần đen của nó để thằng Bò mặc đỡ rồi chúng nó cãi nhau, giận hờn. Cả ngày hai đứa không ăn uống. Đến chiều tối chúng nó mới làm hòa với nhau. Con Quê ngồi, thằng Bò gối đầu lên đùi con nhỏ, tay xoa xoa cái bụng.

"Thương quá, thằng cha mày thương mày quá."

"Bởi mới sinh chuyện. Hổng ai mượn mày thương."

"Tao cứ thương, làm gì tao."

Con Quê trầm ngâm:

"Tao hổng biết khi đẻ ra nó giống cái gì đây..."

"Nó giống tao."

"Còn khuya. Để tao nhớ lại coi. Thời gian đó...có thể Liên Xô, hay thằng Đông Đức. Mèn ơi, xui lắm là thằng Cuba đen thùi lụi. Chết rồi, nếu thằng đen... là sao đây?"

"Tao đã nói giống tao. Chắc chắn mà."

"Nếu đen tao đem cho liền. Mày biết không, bữa góc vườn hoa cũng có một đứa tóc hoe hoe, chắc Liên Xô, bị bỏ đó, kiến bu đầy mày nhớ không?"

"Nhớ. Khi thấy được nó chết ngắt rồi mày há?"

"Còn mình..."

"Không, không được. Liên Xô, Cu Ba, Đông Đức, Việt Nam, Kam pu chia gì cũng nuôi. Tụi mình phải nuôi cho nó lớn, cho nó đi học, không đi ăn xin như mình mới được."

"Nói ngon. Tiền đâu?"

"Tao sẽ có tiền. Tao đã nói để tao lo mà."

"Mày có lo cứt. Dóc tổ".

Nói vậy chớ bàn tay nó cũng xoa xoa trên mớ tóc loe hoe khô cháy của thằng Bò. Tội quá. Không biết nó có thương hay chỉ thấy tội nghiệp cái thằng tàn tật. Mà hình như ngoài thằng Bò ra đâu ai thương nó thiệt tình. Ngay cả cái tên Hóa, lợi dụng nó không biết bao nhiêu lần, đến khi nó mang bầu, dù nó đóng tiền cũng không chịu cho nó gửi quần áo nữa. Cho nên chị Bảy cà tong đành quản lý mớ tài sản này...Đây cũng là một dịch vụ mới của chị Bảy để kiếm thêm...tiền xài. Bởi từ ngày Long Tân Định bị bắt, chị là

người mang "gính" nặng thăm nuôi. Mấy đứa con mỗi ngày đều nhiếc mắng chị vì mang gánh nợ này. Tự nhiên con Quê nhớ chuyện chị Bảy cà tong và lấy làm an ủi.

"Tao đói bụng rồi, mày có muốn đi ăn không?"

Thằng Bò hôn vào bụng con Quê một cái.

"Phải. Phải. Con tao cũng đang kêu đói. Mẹ cha con mẹ ác nhơn, con đói mà cũng hổng biết nữa."

Chúng nó chửi nhau đó, làm lành, giỡn hớt đó. Vậy là kéo nhau lên miệt Hồ con Rùa ăn bò bía, uống nước dừa tươi, ăn mía ghim. Chúng nó chơi trò té nước nhau cho ướt mèm hết. Thằng Bò mặc cái quần của con Quê, dài che cả hai ống chân nên thỉnh thoảng vướng mắc, té chỏng ngữa. Chỉ có con Quê cười sặc sụa, cười đến chảy nước mắt. Còn mọi người quanh đó, chẳng ai thiết nhìn chúng nó nữa.

Về sau, riết rồi cũng nhàm, bọn Lai Phá không chòng ghẹo con Quê và thằng Bò nữa. Thằng Hôi có lần lên lớp đằn mặt:

"Tao nói thôi đi là thôi đi. Tụi nó cũng khổ như tụi mình, giỏi đi bắt nạt bọn thằng Cỏn bù lon coi. Nó đang làm mưa làm gió con đường này, thấy khôn?"

Thằng Lai bặm môi:

"Biết. Nhưng ai ngoài nó trị được thằng Bảnh. Mày thấy không, con vợ thằng Bảnh ăn quen bắt thèm rồi. Đính cứng như keo."

"Dù vậy cũng đừng hành tụi con Quê nữa. Cái bụng nó

chành ành kìa. Mai mốt tụi mình có một em bé cũng thích chớ. Tao nói cho tụi bây nghe, trong tụi mình hổng có đứa nào có phước bằng thằng Bò nghe."

Thằng Lai bỉu môi:

"Ngu thì có. Nó có đúc được đâu mà có con."

Con Đuông chỏ mõ:

"Ha. Có tật rục rịch chi đây. Hôi, mày có phần đúc ở trỏng không đó. Sao thấy mày tội nghiệp nó hoài vậy."

Thằng Hôi nhìn con Đuông. Khỉ quá, nó ăn nói ba gai vậy mà nụ cười, liếc mắt của nó có duyên hết biết. Làn da rám nắng của nó, hai gò má cao, mắt sâu mà sáng quắc. Người nó khô khốc, gầy nhom, mà cặp vú nó nhô lên, nhỏ thôi, nhưng tròn và chắc. Nó không bao giờ mặc nịt vú, tướng lại hay nhảy nhảy. Khi nhảy, hai cái vú cũng cà tưng theo trông ngộ quá. Mắc cái giống gì, tự nhiên thích con nhỏ. Mấy con "bụi đời" mới tới, đứa nào cũng muốn cho không thằng Hôi đó thôi, lúc nào chẳng được mà nó không ham mới là kỳ. Ngay cả con Nết, nó bảo đảm nếu muốn, nó cũng được mời ngay. Mấy con "ngựa bà" làm ăn khu này đều ngán tụi nó. Chỉ trêu chọc, phá bỉnh thôi cũng mất công mà phiền phức rồi. Chưa kể còn vụ "kết hợp" với công an, báo cáo này nọ. Nên nhiều khi mấy cổ cũng cho không biếu không, nhằm nhò gì mà tiếc. Thằng Lai còn khoe nó đã được cô Tuyết chà cho thử. Chuyện này thì phải coi lại, nó dám "bốc" lên tới trời xanh mà.

Cả bọn không hiểu sao một thằng trời đánh thánh đâm như thằng Hôi mà tự nhiên ăn nói đạo nghĩa như bị bà nhập vậy. Quậy và phá nhất từ trước đến nay, không biết thằng Lai hay thằng Hôi đứng đầu sổ đây. Thiệt là hết biết.

Ngay cả thằng Hôi, nó cũng không thể giải thích được sự đổi tính nết của nó. Tối hôm đó, nó đi lang thang lên hồ con Rùa, nó thấy thằng Bò với con Quê đang ở bên bờ hồ. Con Quê ngồi và thằng Bò gối đầu lên đùi con Quê coi mùi tận mạng. Tự nhiên nó thèm được như thằng Bò. Nó nghĩ tới con Đuông và lòng nó buồn hiu, có lẫn một chút ghen tức. Thì ra cái thằng mang hình tướng dị dạng người không ra người, chó không ra chó mà vẫn hơn nó. Nó đi tới gần. Thằng Bò mở mắt trừng trừng, bộ dạng dè chừng như con diều hâu sẵn sàng bảo vệ giữ tổ ấm. Không biết thằng Hôi có còn để tâm thù cái việc đêm hôm nọ ở hẽm hủ tiếu không? Ai mà biết được lòng dạ thằng Hôi chứ! Thằng Hôi cười cười:

"Mày làm gì vậy?"

"ĐM. Mày muốn phá gì đây?"

"Tụi bây yên tâm. Tao hổng chọc phá gì đâu. Tao nhìn tụi mày vậy thôi."

"Nhìn làm gì vậy?"

Con Quê hỏi. Thằng Hôi:

"Tụi mày thương nhau lắm há. Được."

"Thương? Thương ai. Tao mà thương nó? Tụi tao giỡn chơi thôi."

"Tao không giỡn à nghen. Tao thiệt. Hôi, con tao nè."

Thằng Bò vuốt cái bụng con Quê, nó nhe răng cười. Thằng Hôi cảm thấy cái mặt thằng Bò y chang một cái mặt con

ngựa đang nhe hàm răng ra. Nó cũng đùa:

"Mày sẽ đẻ ra một cái mặt ngựa con nghe Quê."

Con Quê thấy thằng Hôi tự nhiên hết dữ tợn cũng bớt dè chừng.

"Như vậy còn may. Hổng biết đẻ ra cái giống gì đây."

Nói vậy và trong thâm tâm nó vái trời cho đừng dính giống thằng cha Hóa và đồng bọn của nó. Không hiểu sao thằng Hôi cũng đồng ý nghĩ với nó:

"Thằng Hóa bảo vệ nói nó làm cho mày chình ình bụng."

"Trời đất ơi. Tao đẻ ra mèo, chuột, dơi, cục đá cục "kít" gì cũng được chớ đừng bao giờ là giống đó".

Thằng Hôi đưa một tay lên:

"Phải. Phải. Thôi tụi bay ở đó. Tao đi tìm dì Điên đây. Nghe đâu bả về lại rồi."

"Ờ hén. Lâu nay bả đâu vậy?"

"Quậy quá nên bị công an tóm. Chắc nuôi không nổi lại thả ra. Tao đi dây."

Thằng Hôi đảo một vòng mấy công viên, mấy góc hẽm tối tăm, ngược lên nhà thờ Đức Bà cũng không gặp người đàn bà điên ở đâu. Nó đi ra bờ sông thả rông cho hết thì giờ và hóng chút gió mát. Thình lình nó thấy một cô gái ngồi trên ghế đá, hướng mặt ra bờ sông. Nó thấy quen quá. Tới gần, té ra con Liên. Nó đi tới.

"Liên".

"Ai vậy?"

Con Liên giật mình quay lại. Làm gì mà tóc tai không chải, ngồi co ro, run bần bật vậy.

"Tao đây. Mày nhận ra tao không?"

Con Liên nhận ra liền. Buổi tối hôm đó nơi con hẻm bán hủ tíu bỏ không giấc khuya nó đã dụ được thằng này lúc say rượu và trấn lột nó. Nhưng nó biết thằng Hôi đã tha cho nó rồi, còn cho nó cả số tiền nó moi được lúc nó nằm bệnh viện. Nó không phải là người xấu đâu. Con Liên an lòng khi thằng Hôi ngồi xuống bên cạnh.

"Mày sao vậy? Sao đang ở nhà thương..."

Giọng con Liên khản đặc, nói không ra hơi...

"Tao không muốn..."

"Mày nói gì. Trời ơi, sao mày run dữ vậy. Nè, đưa tay đây."

Tay chân con bé lạnh ngắt. Nó chà hai tay nó vào tay con Liên:

"Mày điên rồi. Sao mày không ở nhà thương mà ngồi đây?"

Con Liên té ngã vào người nó.

"Khổ không. Sao mày không về nhà?"

"Tao không có ...có nhà."

Không thể để con Liên ngồi trước mũi gió được. Nó dìu con Liên ngồi khuất sau một bụi cây rồi cởi áo ngoài đắp cho con Liên còn nó chỉ mặc độc chiếc mai-dô. Tìm một hồi không thấy đứa nào, nó quày quả trở lại chỗ cũ. Con Liên nằm co quắp, run bần bật.

"Mày sao rồi, Liên."

Chỉ thấy con Liên rên khe khẽ và ho khục khặc trong cổ như ai bóp họng nó vậy. Thằng Hôi nghĩ là nó đói. Nó đi mượn được một chiếc chiếu rách trải ra cho con Liên nằm, rồi chạy ra nhà hàng lạy lục, năn nỉ mãi mới kiếm được một ly sữa đem về cho con Liên uống. Như được tiếp thêm sức, con Liên hồi tỉnh dần. Nó đã ngồi lên được.

"May quá. Chắc tại mày đói quá phải hôn? Tao đi kiếm gì cho mày ăn nữa nghe."

Con Liên khoát tay:

"Không, tao không muốn ăn gì nữa hết. Mày ngồi đây với tao."

Thằng Hôi dỗ:

"Hay tao kêu xích lô chở mày về nhà. Mày có má mà."

"Đừng".

"Sao vậy? Mày giận má mày?"

"Bả từ tao rồi. Từ lâu rồi. Tao hổng muốn thấy mặt bả nữa."

"Mày đừng vậy. Không ai thương mình bằng má mình đâu. Tao không có má tao biết cái khổ, còn mày, có má mà sao

không biết..."

Con Liên bật khóc:

"Mày đừng dạy đời tao nữa. Lúc này má tao bịnh dữ lắm. Cứ mỗi lần thấy mặt tao là bả đau thêm. Tao hổng muốn vì tao mà bả chết sớm."

Thằng Hôi thở dài. Tội nghiệp không. Nếu nó có được một bà mẹ. Chuyện con Liên làm nó không hiểu gì hết.

"Hôi, mày ôm tao một chút được không? Tao thấy lạnh lắm."

"Được. Được mà."

Thằng Hôi làm theo. Nó ôm chặt con Liên. Hai đứa ngồi nhìn ra bóng đêm mênh mông che mất giòng sông. Một vài đốm lửa bên kia Thủ Thiêm như con mắt tử thần chờ chực. Chợt thằng Hôi nghe con Liên thở dài liên tiếp mấy cái.

"Mày mệt lắm không?"

"Không. Tao thấy đỡ lắm. Tao gần như khỏe lại. Hôi, mày tốt quá."

Thằng Hôi mủi lòng muốn khóc. Trong đời nó chưa ai khen nó tốt hết.

"Mày có bao giờ nhớ tới gia đình, như má mày, ba mày không?"

"Ừ, có."

"Tao đang nhớ má tao quá. Ước gì lúc này tao được bả

ngồi bên. Rồi tao chết, bả vuốt mắt cho tao."

"Tao đưa mày về..."

"Không. Tao không về. Mày biết không.Má tao thật là tốt. Tốt lắm. Hồi tao té bị cành cây xóc vô ngực, má tao thức suốt đêm lo cho tao. Bả sợ tao chết, bả khóc quá. Tao còn cái sẹo nơi ngực. Hôi, bữa mày...mày có thấy không?"

Thấy gì đâu. Bữa đó, tối đen như mực, mà thằng Hôi say quay trời đất, nó đã làm gì, ra sao, đâu biết. Nhưng nó cũng nói:

"Tao có thấy."

"Ừa. Mày thấy rồi đó. Má tao thiệt tội, hễ lấy tên đàn ông nào là bị tên đàn ông đó lợi dụng. Mày biết tao đã có lần cầm dao đâm ông dượng không? Má tao mất ổng, nhưng không đánh tao một roi nào mà buồn thôi, nói số phận. Hồi nhỏ, tao ăn cháo tới thấy cháo là ói luôn. Tao chỉ có hai cái quần xà lỏn thay lui thay tới mà bọn con trai trong xóm chòng ghẹo quá. Hồi tao mới lớn lên, thấy con Lan ngầu pín, mày biết con Lan Ngầu pín không?"

"Biết."

"Đó. Lúc đó nó đã biết làm gái rồi. Nó mặc áo đẹp hông à. Có lần tao ăn cắp cái quần lót của nó, mặc một tuần không cởi ra vì nó đẹp quá...Sau đó tao năn nỉ nó chỉ nghề cho tao, tao nhớ năm đó tao mười ba tuổi. Lần đầu tao đem tiền về má tao mừng lắm. Mấy lần sau bả cũng mừng lắm. Nhưng sau đó tao đánh bạc. Có nhiêu là tao đánh nhiêu...bả mới buồn, từ tao luôn. Lúc sau này tao biết ra thì tao bệnh, làm hổng đủ tiền thuốc lấy đâu đưa cho bả. Tao xui lắm."

"Mày xui sao?"

"Tao có thằng kép Đông Đức. Nó còn trẻ. Nó thương tao thiệt tình. Nó dăm lần bảy lượt làm giấy xin cho tao về Đức chữa bệnh mà nhà nước không cho. Nó hứa lần này về nó nhờ bển can thiệp để mang tao đi. Nhưng không kịp đâu, tao không chờ được nữa. Tao có cái này này, mai mốt nó trở lại mày đưa cho nó giùm."

"Cái gì đây?"

"Chỉ là một món đồ kỷ niệm nó mua cho tao. Cái nhẫn đồi mồi này, giá chẳng đáng bao nhiêu nên nó còn. Những thứ khác tao bán trơn trọi."

Chiếc nhẫn đồi mồi hay nhựa không biết, lỏng lẻo trên ngón tay của nó.

"Tao biết thằng nào mà đưa?"

"Mày nói với con Lan Ngầu Pín. Nó biết. Nó sẽ tìm con Lan Ngầu ..."

Con Liên dừng lại để ho. Nó cố khạc ra nhưng hình như nhớt dãi, máu ở trong người nó cũng đã cạn. Thằng Hôi vuốt ngực cho nó. Tay nó tê đi, nó không tưởng được nó đã từng ôm cái thân xác khô đét này, xoa bóp bộ ngực xương xẩu này. Nó cảm thấy thương con Liên, thương con Liên như thương thân nó.

"Mày đừng nói nhiều nữa. Mày ngủ đi một lát. Hổng sao đâu. Mai tao đem mày vô nhà thương. Tao còn ít tiền."

Con Liên ôm ghì lấy thằng Hôi. Nó cầm chặt tay thằng Hôi:

"Mày thiệt tốt. Nếu tao biết sớm và không bịnh thì tao bỏ nghề làm gái, lấy mày. Sống nghèo cũng được, khổ cũng được. Nhưng muộn rồi. Mày đừng đem tao vô nhà thương. Tao sợ nhà thương lắm."

"Sao mày sợ?"

"Mấy con mụ y tá trong đó ác nhơn lắm. Mà thôi. Mình nói chuyện khác. Tao chết, mày nói với má tao dùm là con Liên nó chết rồi, nó nói là má nó từ nó mà nó vẫn thương má nó lắm. Tao biết khi nghe câu này bả sẽ khóc dữ lắm. Bả giận tao nhưng còn thương tao."

"Mày mệt lắm rồi, nghỉ đi, mai nói tiếp."

Nhưng con Liên còn muốn nói:

" Ở nhà thương sợ bác sĩ, sợ mấy con y tá như sợ quỷ, còn ở ngoài tao sợ công an. Chúng ác như nhau, y hệt."

"Tao biết."

"Hôi à. Nếu tao còn sức, tao cho mày nữa. Nhưng tao..."

Con Liên cố cười, cố vui, nhưng gương mặt nó bắt đầu méo mó, dị dạng. Thằng Hôi tính cười nhưng bỗng nhiên nó nhận ra đang có gì khác lạ ở con Liên. Nó nhìn xuống, trong bóng tối lờ mờ nó vẫn nhận ra nét mặt con Liên vô vàn đau khổ. Và rồi con Liên không nói gì nữa.

Nó lay một hồi, chỉ thấy con Liên ư ử thật nhỏ trong cổ họng, như tiếng ho bị mắc. Nó ghé tai nghe ngóng thấy tim vẫn còn đập nhè nhẹ, không dứt hẳn. Yên tâm, nó đặt con Liên nằm xuống. Kéo tấm chăn đắp cho con Liên, nó

thương cảm như đang ăn sóc cho một người vợ sắp bỏ nó mà đi. Ý nghĩ đó làm nó mủi lòng, ứa nước mắt.

"Ngủ đi. Mày ngủ đi."

Nó vỗ về. Con Liên chưa chết. Nó rơi vào một giấc mơ, không biết hiền hay dữ mà đầu nó nóng vã mồ hôi mà người thì run lên, co giật từng hồi. Thằng Hôi không dám nằm. Nó mở mắt thao láo nhìn vào bóng đêm. Sinh hoạt ở bến sông đã ngưng. Tiếng người đã tắt. Trừ tiếng động cơ xe hơi, xe máy ở đường phố thỉnh thoảng rộ lên. Tim thằng Hôi bỗng đánh rộn rịp. Nửa muốn ra ngoài kiếm xích lô đưa con Liên vô bệnh viện lại, nửa sợ con Liên phiền giận. Nó khổ sở đứng lên ngồi xuống không yên.

Khuya lắm, không biết mấy giờ nữa, con Liên tỉnh lại. Thằng Hôi nghe cả tiếng răng con Liên đập lập cập vào nhau. Nó ôm sốc con Liên dậy.

"Mày thấy sao rồi. Liên, mày sao rồi."

Gắng gượng một lúc con Liên nói được.

"Tao mệt...chỉ mệt. Đau ở đây."

Nó đưa được bàn tay thằng Hôi lên ngực. Nó ho khúc khắc thành tiếng nhưng người co rút lại, gầy gò và nhỏ bé như đứa con nít.

"Mày hứa với tao...đừng đưa tao vô nhà thương nữa."

Thằng Hôi gật đầu.

"Mày nghe tao nói không?"

"Có".

"Mày hứa với tao đi".

"Tao hứa."

Thằng Hôi bật ra tiếng khóc. Nó cố nuốt xuống nhưng tiếng híc híc vẫn buột ra.

"Mày khóc hả?"

"Không."

"Mày thương tao?"

Thằng Hôi nổi sùng, muốn chửi tục. Nhưng giọng con Liên dịu dàng làm sao:

"Tao biết mày tốt. Vậy là tao mãn nguyện rồi. Tao chỉ mong chết có một người bên cạnh, vuốt mắt cho tao. Chết ở nhà thương ghê gớm lắm. Tao rất sợ ma, mày biết không? Nằm trong nhà thương đêm nào tao cũng thấy ma, sợ quá".

"Ừa. Mày sẽ khỏe lại mà. Mai tao đi mua thuốc cho mày."

"Mày hứa nghe. Vậy là tao không chết."

"Mày không chết được. Có tao."

Con Liên gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cơn sốt không biết đang tăng lên hay đang hạ xuống mà con Liên cảm thấy người nó lâng lâng. Hai chân nó không còn nặng nề, đau nhức, mà như đã rời ra khỏi thân nó. Khi không trán con Liên lạnh ngắt mà rịn mồ hôi. Con Liên không run rẩy co quắp nữa, người nó duỗi ra, trông như đang được

nằm trong tư thế vô cùng thoải mái. Thằng Hôi nghĩ rằng ngủ được một giấc, chắc ngày mai con Liên sẽ khỏe lại như thường.

Yên tâm, nó đặt con Liên xuống. Ngồi một lúc, nó nằm xuống cạnh con Liên. Nó đụng nhằm chân của con Liên. Sao mà lạnh ngắt thế này. Nó đưa tay sờ ngực. Còn ấm. Còn thở. Nó ôm chặt con Liên, như muốn chuyền hết hơi ấm trong người nó qua. Không bao lâu, nó cũng ngủ say như chết.

Cơn mơ đưa nó trở lại thời thơ ấu. Nó nhớ được tên mấy đứa nhóc đang chơi cùng nó. Trò chơi "chập chộ" khởi đầu với con chim bị rơi từ tổ trên cây xuống, nằm thiêm thiếp rồi tắt hơi. Bọn trẻ con sờ tới làn da chim vẫn mềm mại, còn nóng dưới lớp lông. Chúng đặt con chim trên mặt đất, úp một cái rá lên trên. Chừng đó đứa đặt tay lên cái rá, lên mặt đất xung quanh, chúng nó đập mạnh lên rá, lên đất và hát:

Chập chộ

một lỗ ba con,

con sống, mẹ chết..."

Dăm mười lần như vậy, bỏ cái rá ra, con chim hồi phục lại, mở mắt và lết được trên mặt đất. Bọn trẻ la ó, nhảy nhót quanh con chim. Nhưng con mèo đen ở đâu nhảy vụt ra, vồ con chim chạy mất. Nó đuổi theo. Cả một bọn mà sao chỉ còn lại một mình nó trơ trọi. Không biết nó chạy bao lâu. Mặt trời trước mặt nó, rồi sau lưng nó. Rồi đứt giây, rơi lông lốc như trái cầu đen thui. Rõ ràng trời đang ban ngày mà lúc mặt trời rơi là đêm tối om. Nó không thấy con mèo đâu mà nghe tiếng cười của một đứa con gái nhỏ. Quen quá mà nó không tài nào nhớ tên nổi. Bao năm rồi mà con bạn

thời thơ ấu vẫn không lớn, bé loắt choắt, còn ở truồng. Nó chụp được tay con nhỏ. Bàn tay lạnh ngắt. Thì ra con bé đã chết mà miệng cứ cười. Bàn tay như nước đá vẫn cử động được và nhéo vào da nó, muốn bóc thịt ra. Sợ quá, nó kêu hoảng lên.

Cơn mơ thôi. Nhưng nó phải vất vả lắm mới ra khỏi giấc mơ. Dần tỉnh lại, nó nhận ra là nó đang nằm và ôm con Liên. Cả người con Liên lạnh ngắt. Nó đang ú ớ và tay nó cào cào vào người thằng Hôi, yếu xìu. Nó tỉnh hẳn.

"Liên. Liên. Mày sao rồi. Mày sao rồi..."

Nó nhìn ra con Liên. Bóng tối đã mờ nhạt cho buổi hừng sáng sắp tới. Có phải con Liên đây không? Sao mặt mũi nó đã biến dạng kỳ dị. Miệng nó méo đi, không biết đang khóc hay đang cười. Nó muốn nói, có cố gắng, nhưng tiếng nói không phát ra được vì không còn hơi. Đôi mắt nó nhìn thằng Hôi, thê thiết làm sao.

"Tao kêu xe chở mày đi..."

Chiếc đầu của con Liên to một cách dị dạng, lắc lắc. Rồi hai tay của nó níu thằng Hôi ý muốn giữ lại. Nhìn một phía mặt thằng Hôi. Đôi mắt mở lớn. Đứng tròng.

Không tin được. Thằng Hôi ôm khuôn mặt con Liên lắc lắc.

"Liên. Liên. Mày đừng chết."

"Nó chết ngắc rồi."

Thằng Hôi quay lại. Ông lão lượm rác, bao ni lông, sáng nào cũng dậy rất sớm, đang đứng sau lưng nó. Giọng ông khản đặc đờm.

"Vuốt mắt cho nó đi."

Nói xong ông lão bỏ đi.

Thằng Hôi vuốt mắt cho con Liên. Khuôn mặt dị dạng mới lúc nãy đã biến mất. Nó cũng không thấy cái đầu của con Liên to nữa. Lúc nó đặt con Liên nằm xuống, con Liên trông yên lành làm sao, mắt nó nhắm như đang ngủ say và đôi môi đã trở lại bình thường, hơi hé ra. Không phải cái mếu đâu, mà một đôi môi hé cười, mãn nguyện.

"Liên à. Mày chết thiệt sao? Liên. Liên."

Khó mà tin được, mới buổi tối đây thôi, trong con hẽm "hủ tiếu" nó đã cùng con Liên trong mùi "đời" bạt mạng. Cái thân xác mềm mại đó, giờ đã nằm ngay đơ lạnh ngắt.

Nó biết nó cũng không thể ở bên con Liên lâu hơn nữa. Đến sáng, công an tới sẽ rắc rối lôi thôi. Nó lấy lại cái áo của nó đang đắp cho con Liên, rồi kéo tấm chăn rách đắp kín xác chết. Nó khấn thầm:

"Mày sống khôn thác thiêng, đừng giận tao nghe Liên. Tao sẽ mua nhang thắp cho mày."

Nó bỏ ra ngoài mé sông ngồi. Nó muốn khóc lắm. Khóc cho hả, nhưng không tài nào khóc được nữa.

Tới sáng, có người phát hiện xác con Liên. Công an đến. Biên bản dản dị. Gái điếm, bịnh lao, chết đường. Xác mang đi không biết ở đâu.

Tối hôm đó thằng Hôi mua nhang đèn đem tới sau bụi cây, chỗ con Liên chết thắp cúng. Thằng Bò và con Quê cũng

đến. Chúng nó lạy xì xụp một bụi cây. Dù sao, những bờ bụi, hang hốc cũng là nơi dung thân, khi còn sống và cả khi lìa đời của chúng, cũng như thay một mái nhà.

"Vui quá. Vui quá. Cho tao chơi với."

Người đàn bà điên như từ trên trời rớt xuống. Chị nhảy cỡn lên khi thấy bọn con nít xì xụp lạy trước bụi cây. Chị vòng quanh nén hương, tíu tít.

"Vui quá. Tao nữa."

Chị cúi xuống lạy, rồi nằm bò ra cười nắc nẻ:

"Má chết rồi hả má. Chết rồi. Chết rồi. Chơi đám ma đi. Vui quá."

Không thấy ai hưởng ứng. Chị không cười nữa, mở mắt ngạc nhiên. Rồi tự nhiên, chị cởi chiếc quần đen ra, xếp gọn đặt trước nén nhang.

"Tao cúng."

"ĐM con mẹ điên".

Con Quê chửi. Thằng Bò nhìn theo người đàn bà điên ở truồng đi xuống mé sông. Thằng Hôi quẹt diêm mồi một cây nhang tắt ngúm.

° ° °

Cái chết của con Liên, ngoài thằng Hôi ủ dột âu sầu, biếng ăn biếng nói, còn có con Đuông. Tính nết con Đuông, láu táu, xí xọn, cái đầu như trái ổi đầy hột, ngoài chuyện vui chơi, giỡn hớt, chọc phá bà con thiên hạ ra, chẳng nghĩ nghĩ ra chuyện gì khác hơn. Vậy mà mấy đêm nó không

ngủ được. Buổi sáng, theo đám bụi đời xuống vườn hoa bến sông, nó chứng kiến cái xác con Liên cứng đơ. Khuôn mặt méo mó, mắt có được vuốt mà không chịu nhắm kín, cứ hé ra như mong chờ ai...Nó giật mình. Nó khóc, không phải vì thương xót gì con Liên đâu, nhưng thương chính nó nhiều hơn. Thằng Lai nạt nộ:

"Đù má. Nó là má mày sao mày thương. Vô duyên!"

Ngắm nghía cái mặt con Liên da thịt bắt đầu thiu, nó giỡn:

"Thôi bà ơi, nhe răng cười một cái cho vui vẻ rồi đi, hé mắt dọa ai? Con Đuông nó sợ bà chết khiếp kìa."

Thêm chuyện bà điên thình lình xuất hiện, tuột quần xếp gọn cúng con Liên rồi tồng ngồng ra sông ngồi vọc nước rửa ráy cũng làm bọn thằng Lai cười liểng xiểng hết biết buồn.

Người ta bó kín con Liên trong chiếc chiếu rách, khiêng đi. Buổi trưa hôm đó, con Đuông ăn tô hủ tíu thừa xin được của khách, tự nhiên nôn ọe tùm lum. Có gì đâu, nó nhớ tới mấy con ruồi bay vo ve đậu trên mặt con Liên, bò ở cái lỗ tai mỏng dính mà vểnh lên, không biết có phải mấy con ruồi đó lại đang bò quanh cái lon đựng hủ tíu nó đang ăn không. Con Quynh bà chòi hất mặt:

"Sao mậy? Có chửa rồi há mầy?"

Nó hù thêm:

"Biết mày thương, con Liên nhập vô đầu thai, nó ở trong bụng mày, ghê ơi!"

Mặc kệ con Quynh nói. Con Đuông biết nó sao mà. Đang

"cho cổ ăn trầu" đây, thai với nghén kí gì? Có điều sao tự nhiên buồn quá là buồn. Đâu coi tuồng tích cải lương chi?

Lâu nay, quen mắt không ai nhìn thấy chớ con Đuông trổ mã nhanh thì thôi. Tuy gầy nhom, ăn toàn thức thừa cặn người ta vứt đi mà nó cao lên nhiều, chỗ nào đáng phình thì phình ra hết cỡ, chỗ nào eo thắt không cột bó cũng gọn bưng, chắc nịch. Mới đen điu, môi vểu, mặt còm xương, bỗng nhiên nước da hồng quân láng mịn, đôi môi vểu bỗng trề trề nũng nịu dễ thương quá. Còn cái dáng nó đi, cô Mai Bắc nổi tiếng "xàng xê" cũng thua xa rồi. Thằng Lai khi nhận ra là chuyện không đùa nữa, nó "nể nang" con nhỏ quá xá. Con Quynh, năm ngoái cao hơn nó nửa cái đầu, nay nó đã vượt hơn. Thằng Lai quýnh lắm, chỉ sợ mất con Quynh. Coi cặp giò nó dài ngoẳng, mấy cha ăn chơi đã ngấp nghé:

"Mày chịu bán con vợ nhỏ của mày đi, bán mắc cũng mua không tiếc tiền. Khoái chỗ "trường túc bất chi lao".

Mấy cha ăn chơi kinh nghiệm vàng trời thiệt. Con Quynh đe:

"Tao nói rồi,tụi tao là chị em, mày phải đối xử đàng hoàng không tao bỏ mày."

Thằng Lai ôm con Quynh:

"Còn phải dặn, tao cưng nó mày có ghen không?"

Không bao giờ con Quynh "tành hanh" với con Đuông. Con bạn bụi mà nó coi như em ruột thịt rồi, con này đẹp nó cũng hãnh diện chớ bộ. Bởi vậy khi thấy con Đuông biếng cười biếng nói, đêm, đợi thằng Lai ngủ say như chết, nó khều con Đuông dậy:

"Tao biết mày chưa ngủ."

"Ừa, tao không ngủ được."

"Sao dzậy?"

Con Đuông trầm ngâm một lúc, nói:

"Quynh, mày có nghĩ là mình sống đầu đường xó chợ tới già không?"

Con Quynh cười hắc hắc:

"Sống tới già? Không đâu mày ơi. Làm gì sống được tới già. Coi con Liên, tụi mình rồi cũng như con Liên."

"Quynh à, mày đừng làm gái nữa, tụi mình sống khác đi."

"Mày xúi tao bỏ thằng Lai?"

"Không đâu. Bỏ nó thì tao không bỏ nhưng tao không muốn kéo dài ngày này qua ngày khác rồi chết như con Liên. Tao sợ lắm."

"Muốn gì thì phải có tiền. Tụi mình cóc có tiền."

"Không có phải làm cho có. Tao nhứt định rồi".

Hôm sau ngủ dậy, con Quynh và thằng Lai không thấy con Đuông đâu. Hai đứa đổ xô đi tìm dọc mấy con đường thường ngày chúng lui tới. Gặp thằng Hôi hỏi, thằng Hôi cũng không biết con Đuông đi đâu. Thằng Lai rầu quá, tối hôm đó uống rượu say mèm nhớ con Đuông. Con Quynh bỏ mặc thằng Lai ngủ say như chết, đi tìm một "khứa" để

ngày mai sống.

Gần một tuần mất hút con Đuông, sau đó nhờ thằng Bò mách, biết con Đuông tối về ngủ ở công trường Quách thị Trang, phía tuốt chợ Bến Thành, hai đứa xuống tìm bạn.

Chúng nó xuống công trường Quách thị Trang từ chín giờ, lúc đó giới giang hồ bụi đời còn tản mạn làm ăn khắp thành phố. Bùng binh lác đác người, nhưng khi thằng Lai và con Quynh ngồi nghỉ chân ở một chiếc ghế đá thì một chị đàn bà mon men lại gần:

"Này, cô cậu cần ngồi bao lâu?"

Thằng Lai nhăn mặt. Ngồi bao lâu thì tùy hứng của ông đây chứ mắc mớ gì mà hỏi. Thấy vẻ mặt cô hồn của thằng Lai, chị ta biết cũng là dân có thứ hạng ở quanh đây, nên giọng dấu dịu:

"Cô cậu cho xin tiền chỗ..."

"Tiền chỗ?"

"Ừa, tính theo giờ, nhẹ thôi".

"Ngồi xuống đất có tính tiền đất không đây?"

Chị đàn bà cười hề hề:

"Nhận ra rồi, cậu Lai Phá trên Tự Do phải không? Cậu thì phải biết luật lệ từng khu rồi, mình sống nhờ mấy nơi này mà..."

"Chị muốn nhiêu?"

"Nói vậy thôi, ai chớ cậu Lai Phá thì ngồi tự nhiên. Tự nhiên. Tự nhiên nghe. Mà cậu xuống dưới này chi vậy?"

"Tìm một đứa bạn. Chị ...gì đây?"

"Tui hả. Tui là Tư Ruồi...Hì hì, chỉ vì mấy cái mụt ruồi mọc chình ình trên mặt mà bọn nó gọi tui là Tư Ruồi. Tôi tên Tư thiệt nhưng mụt ruồi cậu đếm coi, phải trên một chục cái."

"À há. Chị Tư Ruồi nè...Tui muốn nhờ chị một chiện. Tui có con bạn tên Quynh, nghe nói nó về nhập khu khách sạn "chiếu" này, chị biết không?"

Chị Tư Ruồi tươi rói:

"Ha. Tui là chủ khách sạn "chiếu" đây chớ ai! Cậu nhìn coi..."

Thằng Lai và con Quynh nhìn theo tay chỉ. Ngay sau ghế đá là một đống chiếu cuộn tròn, kèm thêm đống báo và mấy tấm ni lông...

"Tui nắm hết trong nắm tay nè. Coi, cô Đuông...nhớ, biết. Cô này cừ lắm nghe. Dân mới đây thôi. Bữa cổ xuống, hổng có đồng bạc cắc, thuê chiếu cũng không, thuê miếng trãi ni lông cũng không, giấy báo rẻ nhứt cũng không có tiền. Tui cho chịu mấy bữa thuê giấy báo...Cổ hay quá chừng, thuê được chiếu chăn rồi. Ráng đợi đi, chỉ còn bữa nay thôi, cổ sắp dọn tới "khách sạn ghế bố", có mùng mền ở phía dưới nhà ga xe buýt Sài Gòn, khu Lê Lai, Diên Hồng. Ở dưới tiện nghi hơn nhiều, khu khách sạn hạng sang đó cậu."

Chị đàn bà nói dài dòng làm thằng Lai sốt ruột. Chị vẫn không ngưng:

"Ở đây coi vậy mà tiện nghi lắm nghe. Có thể tắm giặt ở các nhà tắm, vệ sinh công cộng khu nhà ga xe buýt Sài Gòn, khu Lê Lai, Diên Hồng với giá phải chăng, có phục vụ cho thuê quần áo, giặt ủi ..."

"Ủa, giặt ủi cho ai?" Con Quynh hỏi.

"Thì cho mấy cổ. Há? Mấy cổ làm gái đó...mèn ơi, ở khu vực này mấy cổ đắt khách hết biết, tiền hông à. Nên mới có dịch vụ cho thuê quần áo nữa...như tôm tươi...."

Đang nói chị Tư Ruồi ngưng ngang. Một người đàn bà khác đưa tay vẫy vẫy chị. Tươi cười chị đứng dậy, lạch bạch chạy tới dắt tay bà ta. Không hiểu sao thời buổi ăn độn bo bo mà có người đàn bà mập mạp tròn trịa vậy.

"Mèn ơi, bữa nay tới sớm quá vậy. Mấy cổ chưa ai về hết trơn. Ngồi xuống đây".

Hai chị đàn bà ngồi bó gối. Chị Tư Ruồi giới thiệu:

"Biết ai đây không? Dung mập. Bả là giám đốc ngân hàng cỡ bự ở đây, phải không chị Dung?"

Người đàn bà mang tên Dung mập cười, không thấy tròng mắt đâu hết.

"Thôi bà ơi, đừng bốc quá mạng chớ. Giám đốc giám xúi gì đây?"

Chờ lâu quá sốt ruột, thằng Lai phá dẫn con Quynh đi một vòng cho dãn chân và nghía "khu vực mới".

Phố đang vắng lặng bỗng nhiên ào ào người đâu tràn ra

như kiến. Từ phía mũi tàu đầu đường Trần Hưng Đạo và Lê Lai bỗng la liệt dịch vụ hàng quán bán trà chén, thuốc lào, giác hơi, cà phê nối tới đường Phạm Hồng Thái và cuối đường Lê Lợi. Khách đã tới lai rai. Ở hàng thuốc lào, đã có một người đàn ông xì tiền để kéo một hơi, phía sau hai ông cụ xếp hàng nôn nóng chờ tới phiên mình. Một ông tách ra, sang qua một quán cóc mới bày, chỉ là một chiếc bàn nhỏ và vài cái ghế, một cái thúng có ấm trà nóng và một điếu cày. Người đàn ông chủ "quán" cành cựa với một người đàn bà nhỏ thó, gầy còm đang trãi chiếc chiếu xuống bên cạnh:

"Chị kia, lui vô trỏng một tí không che hết mặt tiền người ta còn chi."

Anh ta vừa nói vừa ho húng hắng. Chị đàn bà ngoai cái miệng:

"Người ta đã lui tuốt bên trong rồi còn ngứa miệng nữa. Đúng là vô duyên."

Mặt mày hầm hầm nhưng khi đặt rỗ đò nghề lên chiếu thì lại rất thận trọng. Bên trong cái thúng xếp gọn đồ nghề giác hơi. Giọng chị oang oang:

"Con Bầu đâu. Biểu coi."

Một con bé loắt choắt mặc cái áo đứt hết khuy, cột túm đằng trước, không biết đang ở đâu, nghe gọi le te chạy về. Chị bđàn bà quắc mắt:

"Con quỷ, hở cái là mày biến. Bây nhiêu tuổi đã rượng đực phải hôn?"

Bị mẹ chửi, con bé không hề buồn. Nó nhe răng ra cười.

Hàm răng bám đầy bợm nhơ như từ khi lọt lòng tới giờ chưa biết đánh răng là gì.

"Nè, má."

Nó đưa bàn tay nãy giờ dấu sau lưng ra. Trong tay nó có một trái bắp nướng. Người mẹ phì cười:

"Ông cố nội mày. Chỉ giỏi đi chôm chỉa."

"Má ăn không? Tui đi kiếm cái khác."

"Đưa đây. Con bà mày."

Con Quynh nãy giờ đứng nhìn, bất bình nhổ một bãi nước bọt.

"Mẹ gì mà ác nhơn."

Nó kéo tay thằng Lai. Nhưng thằng Lai đang bận để ý tới sinh hoạt xô bồ ở đây. Đang vắng ngắt mà ở đâu không biết, như cô hồn đêm xuất hiện sống dậy một bãi tha ma vậy. Nhiều quán xá quá, một số "quán" còn phục vụ cà phê, nước đá, nước ngọt. Có cả xe nước mía, cà phê quán, cà phê "chạy". Rất đông dân "giang hồ tứ xứ" tụ họp tại đây. Gái mại dâm, dân anh chị, dân bụi đời "quí tộc", dân làm ăn đêm...Đầu đường Trần Hưng Đạo và Lê Lai là sòng casino, đang vừa mới bắt đầu sát phạt...

Trên chiếc chiếu, chị đàn bà đã có khách giác hơi. Coi khách giác hơi cũng là một tay anh chị có hạng nên chị đàn bà "phục vụ" một cách tận tình lắm. Một dãy giác hơi đeo tên lưng, nhưng bàn tay chị đàn bà thoa bóp, tẩm quất phần dưới và hai bắp đùi, miệng giả lã:

"Làm cho anh Hai "phẻ" để anh Hai còn thức suốt đêm "mua hàng" chớ. Tui giác hơi "mát tay" lắm, phải không anh Hai."

Thằng chả chỉ ừ hử, cái lưng như tấm thớt vuông đeo mấy miếng thịt trâu thiu tím nhách.

Thấy chẳng có gì để coi tiếp, chúng nó ngược lại bùng binh Quách thị Trang, giới chị em đang "hành nghề" rôm rã nhưng chúng nó không thấy con Đuông đâu. Gặp lại chị Tư Ruồi, hỏi, chị nói:

"Hông thấy. Cậu tìm coi cổ có thuê phòng không?"

Con Quynh ngơ ngác:

"Phòng ở đâu mà thuê?"

"Kẹt thì thuê phòng ở nhà vệ sinh. Ở đó có nhân viên vệ sinh thu tiền và canh gác hẳn hoi, an toàn lắm."

Thằng Lai dẫn con Quynh đi vào khu vệ sinh chợ Bến Thành. Chúng nó muốn dội lại vì mùi hôi thối làm muốn mửa.

"Có đây không?"

Con Quynh kéo thằng Lai vô một dãy phòng vệ sinh nữ, chỉ thấy hai cái đầu nhấp nhô sau cánh cửa thấp.

"ĐM. Thối thấy mẹ mà "làm ăn" được."

Nó kéo con Quynh trở ra. Dù có con Đuông ở trong các phòng này, chúng nó cũng không thể lôi từng cặp, day mặt mà nhìn. Đèn đuốc lại tối thui. Trong lúc quay ra, chúng nó

bị một bàn tay nắm lại:

"Ê, đã đóng tiền phòng chưa mà vào?"

Chắc là người trông coi khu vệ sinh. Ông ta đứng lù lù trong tranh tối tranh sáng.

"Tui chỉ đi kiếm người quen thôi mà."

"ĐM, hễ bỏ con mắt ra là tụi bay "chui" phòng. Cút không ông đập thấy con mẹ tụi bây...Đồ ranh con."

"Đi thì đi. Làm gì dữ vậy? Bị chưa biết thằng Lai phá này là ai phải không?" "Ê, giang sơn nào anh hùng nấy nghe mày. Cút. Tao bảo cút."

Theo thói quen, thằng Lai còn lừ mắt nhìn một cái mới bỏ đi. Ra tới ngoài, con Quynh càm ràm:

"Khu này "độc" quá. Tao hổng ham. Thôi "dzề" trển mày ơi."

"Tao phải tìm cho được con Đuông."

Thằng Lai quả quyết. Nó kéo con Quynh tấp vô một "quán" cà phê "ghế". Chỉ ngồi trên hai chiếc ghế nhỏ xíu cạnh lề đường, không biết cà phê để ở đâu, khi gọi có người mang ra mà cũng nóng hổi.

° ° °

Thây kệ thằng Lai.

Con Đuông đang ngồi ăn trong nhà hàng "hai cây dừa" ở đường Lê Lai. Nó đang cặp bồ với Tám Địa mà dân giang hồ gọi là "Tám Địa Ngục".

Hắn đen như củ súng, nhiều phần lai Miên, là dân anh chị trong giới giang hồ thâm niên, hắn đặc biệt được nể nang và khiếp sợ vì khuôn mặt lạnh, tâm địa chẳng ai đo được. Đang vui vẻ cười cợt, rút dao xỉa một cái lấy một mạng người tùy hứng. Giang sơn của hắn là đoạn đường Phạm Hồng Thái từ Lê Lợi xuống ngã sáu Phù Đổng. Đàn anh của dân tiêu thụ xe ăn cắp, xe gian, văn phòng "lề đường" làm việc suốt đêm. Nếu có "mồi" đưa tới, hay chạy ngang, bất kể đầu hôm hay về sáng, cũng có người "chuyên trách" tiêu thụ. Hắn còn có đàn em bao dàn khu "khách sạn ghế bố" phía Cách mạng tháng tám còn gọi là khu Trống Đồng. Ở đây, đàn em hắn bày la liệt ghế bố, vừa bán nước, vừa cho thuê cho thuê chỗ ngủ qua đêm. Đàn em của Tám Địa Ngục còn bao thầu dịch vụ vệ sinh răng, hàm, mặt khắp các loại khách sạn.

Bên cạnh những khách sạn chiếu, khách sạn ghế bố, gần sáng là thời điểm của dịch vụ, có đặt những sô nước lớn, bên cạnh là cả tá bàn chải đánh răng. Khách có thể mua một ca nước,bàn chải quệt chút kem theo thời giá. Đàn em của Tám cũng đã phải giành giựt, tranh đấu có cả dao phay mã tấu mới giựt được dịch vụ này, trước đây thuộc về nhân viên của nhà vệ sinh công cộng.

Con Đuông không phải tự nhiên mà được nhập vào khu "đắc địa" này. Nhớ buổi tối nọ không ngủ được, nó đã tâm sự với con Quynh về ý nghĩ muốn thay đổi cuộc sống sau khi nhìn thấy cái chết của con Liên.

Sáng hôm đó nó dậy sớm một mình, thả bộ xuống khu vực Lê Thánh Tôn, rồi luôn chân đi xuống ngã sáu. Thèm một ly cà phê, nó tấp vô một quán cóc và gặp Liễu, biệt danh Liễn héo, một bông hoa đêm của khu bùng binh Quách thị Trang.

Nói chuyện một lúc hạp, con Đuông theo con Liễu. Có biệt danh "héo" vì Liễu tuy dễ coi nhưng có nét mặt buồn, lúc nào cũng như sắp khóc.

Con Đuông chưa tính tới chuyện làm gái như Liễu, muốn đổi nghề nhưng nhắm hoài, chưa có hướng nào. Tuy vậy nó nhứt định ở lại khu này dù những mối lái làm ăn đã lọt vào tay có "thế lực". Cũng không sao, có tiền thì thuê chiếu, ít hơn thì thuê tấm ni lông hay miếng nhựt trình. Còn không nữa thì khi đã được Liễu héo bảo lãnh "hộ khẩu", chỉ cần lấy chân dẹp dất cát, rác rến sang một bên là có thể ngã lưng đánh một giấc đến sáng hôm sau. Rủng rỉnh tiền bạc hơn tí, thuê "gói", gồm có chiếu, mùng mền. Tắm giặt ở nhà tắm vệ sinh công cọng khu nhà ga, xe buýt Sài Gòn, dỹ nhiên là phải đóng lệ phí. Còn nhiều thứ tiện nghi khác mà trên khu Tự Do không có, vì có một số chị phục vụ cho các "gái bán hoa"

thuê quần áo, giặt ủi, có cả đồ xịn bằng vải xoa còn mới đến các loại quần áo tầm tầm giá phải chăng.

Hè phố cờ bạc sát phạt suốt đêm. Dân tiêu thụ xe ăn cắp, xe gian ngủ ngay tên ghế bố lề đường để "bắt mối". Dân gian hồ thuê chiếu trãi la liệt bên những xe đạp, xe gắn máy. Người ngủ, người "quậy", sinh hoạt gia đình, chiếu phim "yêu" lộ thiên ì xèo, con nít khóc la, hàng xóm "chiếu" cãi nhau, chửi nhau, cứ vậy mà ì xèo cho tới sáng ngày. Con Đuông khó khăn lắm mới quen dần với cuộc sống ồn ào chật vật ở đây. Hết tiền, nó vay mượn Liễu héo qua ngày cho tới một hôm gặp Tám Địa Ngục.

Cũng trong quán cà phê cóc, Tám Địa Ngục đang hì hục "đẩy" tô hủ tíu thì con Đuông bước vô. Nhìn cái dáng đi "xà nẹo" của con Đuông là Tám chịu đèn liền, huống chi nó vừa đá con đào ruột một phát cho đi chơi chỗ khác chơi vì

tội..đã cũ, hết duyên mà xài tiền bừa bãi. Con Đuông nhìn thấy cái "tướng" của Tám cũng giật mình, coi bộ "đại ca" gì đây chớ không thường. Lúc đó nó chỉ còn tiền để kêu một ly "xây chừng" nhỏ.

Tám bưng tô hủ tíu ăn dở qua ngồi chung bàn.

"Ngồi được không?"

Hắn bỏ bao thuốc lá và cái hộp quẹt díp-pô màu vàng chói lên bàn, ngó thẳng vào mặt con Đuông. Ai chớ con Đuông còn khya mới khớp. Nó cũng chong mắt nhìn lại mà không thèm cười làm quen.

"Mới tới?"

Con Đuông ầm ừ, đưa tay cầm bao thuốc lá rút một điếu, kiểu như dân trong nam thường nói "tự nhiên như người Hà Nội", châm lửa phì phèo. Tám Địa Ngục nhìn con "ghệ" mới cười tủm tỉm. Ngộ quá đi. Con bé này ở đâu như trên trời rớt xuống, quần áo như con lọ lem, mà bên trong mớ quần áo cũ, những đường nét xuất sắc hết xẩy. Người biết nhìn là khám phá ra liền.

"Tao hỏi mày, trả lời đi."

Con Đuông nghinh cái mặt:

"Gì?"

"Mày biết tao là ai ở đất này không?"

"Biết làm đách gì. Ăn nhằm gì tới tao!"

Đó là buổi đầu gặp gỡ. Dỹ nhiên con Đuông đâu có bỏ qua

cơ hội khi biết Tám Địa Ngục là ai. Chỉ ngày hôm sau, Tám Địa Ngục đã đưa con Đuông ra chỗ "tiếp thị" ngay đầu hẻm Lê Lai, là dịch vụ hóa trang cho các nàng kiều nữ. Cho thuê đồ nghề, làm mặt, xịt nước hoa, nhưng con Đuông chê. Nó nói với Tám Địa Ngục là nó không muốn được liệt vào hạng làm gái. Con Đuông biết cách làm cho Tám Địa Ngục không coi thường nó như những cô gái từng qua tay hắn.

Con Đuông đã thay đổi hẳn. Nó như con Lọ Lem lột xác khi được mặc quần áo đúng thời trang. Thoa chút phấn hồng, kẻ một đường chì lên mắt, đánh môi son, ôi thôi, con Đuông đen đỉu hôi hám, lôi thôi lếch thếch đã chết, chôn cất kỷ.

Bữa ăn thật linh đình, có cá nướng trui, bò nướng vĩ, thêm cái lẫu lươn um sữa tươi. Tám Địa Ngục đã hết bốn lon bia hộp ngoại mà con Đuông nhâm nhi ly nước cam còn hơn một nửa. Mái tóc túm lại, rối nùi, đã được chải mượt rủ xuống vai, che một bên mặt, lấp ló, quẹt qua quẹt lại trên làn da và bộ ngực như muốn bày trọn bởi chiếc áo hở cổ rộng mà con Đuông thì cứ chồm lên bàn và cúi thấp người xuống. Tám Địa Ngục ngồi trân một chỗ, hồn vía lên mây.

"Ăn đi, anh."

Con Đuông cầm chén tiếp cho Tám Địa Ngục món lươn um sữa tươi. Hắn cầm lấy cái chén, cầm luôn cả bàn tay con Đuông.

"Đừng tìm hiểu lâu vậy. Anh thành thực mà."

Con Đuông cười:

"Thôi ông ơi, ông đã nói câu này trên cửa miệng mấy trăm lần rồi, với mấy trăm bà rồi, ông nội?"

Con Đuông vẫn cái giọng cà chớn, bụi đời. Vậy mà Tám Địa Ngục ngó trân trối, như muốn nuốt, cắn, nghiền ngấu đôi môi trề ra, và cái miệng quá có duyên khi nói. Hắn cà lăm luôn:

"Anh...anh thành thật thiệt. Lần này thành ...thành ...thành thiệt lắm...lắm."

Con Đuông hơi ớn. Cái giọng nói thì có tình nhưng sao cặp mắt trắng dã và cái mặt lạnh tanh.

"Bữa nay, em về với anh..."

"Về "khách sạn ghế bố" há? Thôi đi, giữa trời giữa đất..."

"Em sợ gì? Ở trên khu Tự Do em cũng ngủ giữa trời đất vậy. Em đừng bày đặt."

Mới run giọng đó, Tám Địa Ngục đã nặng lời được.

"Phải. Hồi trước như vầy nên bây giờ hổng muốn vầy nữa."

"Được. Nếu em muốn lâu dài thì anh sẽ lo. Anh sẽ thuê phòng cho em ở...Nhưng em phải chịu thương anh mình mới nói chuyện được. Tính anh sòng phẳng, nghĩa là bánh ít đi bánh qui lại mới vui vẻ đôi bên. Em hiểu mà, luật giang hồ là vậy!"

"Hiểu".

"Vậy...?"

"Em nói một lần, ghế bố hổng được."

"Nhà của anh kẹt lắm. Mà anh cũng ít khi về..."

"Về nhà anh làm gì? Để anh giới thiệu xóm Chiếu há? Thôi đi ông."

Thấy con Đuông cứng rắn quá, Tám Địa cũng phải xuống nước.

"Vậy bữa nay về coi chỗ của anh thôi, rồi mình sẽ thuê phòng sau. Công việc của anh em biết mà, hổng bỏ chốn "khách sạn ngàn sao được", tịch luôn em ơi".

"Được, ăn xong rồi mình đi."

"Hứa nghe."

"Ừa".

Tám Địa Ngục có cảm giác hãnh diện khi cặp kè ngồi nhà hàng với con Đuông. Để ý thì biết, mấy cặp mắt ở các bàn đối chiếu đảo ghê quá, chủ ý là đưa qua đưa lại chỗ ngồi của con Đuông.

Coi con bà chòi này cũng không vừa, ưỡn ẹo, liếc mắt, bộ điệu bất kể.

° ° °

Đúng là giang san nào anh hùng nấy. Khu này các quán ăn không có con nít lóc nhóc cầm lon chạy vô chạy ra hay đứng chực bên bàn chờ lượm xương hoặc thức ăn thừa bỏ. Bọn nhóc này chỉ có quyền "hành nghề" khu ngã sáu, ở đó có đủ hàng quán, xạp kiểu bình dân. Dân bụi đời, bọn con nít bu quanh lớp trong lớp ngoài. Xin xỏ, van nài...thọc cả ngón tay vào thức ăn, bàn tay như cả năm không rửa ráy, đố vị khách nào còn dám ăn tiếp.

Từ ngày gặp Tám Địa Ngục, con Đuông mới biết nếm mùi sang trọng. Ngồi trong quán yên tĩnh, không bị phá quấy, còn được phục vụ đàng hoàng, nó mới càng hiểu thấm thía chỉ có đồng tiền mới làm cho con người ta sướng mê đi. Nó không ngờ có sự thay đổi nhanh chóng đến thế. Mới đây thôi, nhìn các cặp sang trọng ngồi trong nhà hàng nó thèm rỏ dãi, nghĩ, biết đến bao giờ mới được ngồi uống ly nước cam sang trọng, khuấy cái muỗm lách cách...vậy mà, khi được ngồi thì đâu có khó khăn gì, tưởng là đợi đến già đầu luôn cũng không mơ tưởng nổi. Đôi lúc nó cũng chạnh lòng nghĩ tới con Quynh và thằng Lai. Giá như nơi chiếc bàn này, không phải Tám Địa ngục mà hai đứa bạn đời của nó...

"Em không vui?"

"Dạ hổng có."

"Hay chưa no?"

"Em no lắm rồi."

"Vậy mình đi. Đêm nay anh phải đích thân đứng huy động tụi đàn em vì đã được báo có tới mấy mối hàng...."

Tám đứng dậy trả tiền. Quán cũng đã thưa khách. Con Đuông theo Tám Địa ngục về đoạn đường Phạm Hồng Thái từ Lê Lợi xuống ngã sáu Phù Đổng. Nơi này là chợ xe ngày đêm làm việc hai bốn trên hăm bốn cũng là một trong các "khách sạn ghế bố". Đàn em của Tám đang ngồi la liệt trên những xe đạp, xe gắn máy. Cũng đã có những "giường bố" thuê được kê ra, các anh chị giang hồ nào chồn chân thì cứ việc nghỉ lưng. Thấy Tám đi về với con Đuông, bọn đàn em xúm lại:

"Tụi em tìm đại ca suốt..."

Tám hất hàm:

"Tìm làm gì. Hễ đến giờ thì tao tới, mọi công chuyện tao đã phân chia thì cứ vậy mà làm. Đã vô "mồi" chưa?"

"Từ tối tới giờ, mấy con chó vàng lạc đàn sủa ồn ào lắm nên tụi tui lặn sợ dàn ra lơ ngơ bị chó đớp trúng giò. Đại ca, giờ mới "lặng" được một tí đó."

Một tên đàn em coi có "địa vị" và được anh Tám coi thân, ngó con Đuông như xem "giò cẳng" con gà mua cúng thần.

"Anh Tám, tìm đâu ra "kiều nữ dạ lan hương" vậy?"

"Hổng phải chuyện mày nghe thằng Tiết canh vịt..."

"Vậy đàn em phải gọi..."

Hắn còn cố nói thêm.

"Bạn tao. Tụi mày gọi là cô Hương."

Con Đuông ngẩn người. Tám Đía đã mau lẹ sửa cái tên Đuông quê mùa thành Hương, trại ra cũng xuôi tai lắm.

Thình lình thằng Giàu xuất hiện. Chiếc xe gắn máy vừa chống dựng lên thì nó đã nhìn thấy con Đuông. Nó mau mắn:

"Mày làm gì ở đây vậy Đuông."

Con Đuông quê quá. Đang được khoác cái tên Hương "quí

phái" thì thằng "quỷ lọi" này làm bể mánh hết trơn. Đàn em Tám Địa ngục trố mắt ngó. Con Đuông cau mày. Thằng Giàu thêm:

"Trời ơi, sao mày đẹp thế Đuông. Mày như con tằm mới hóa bướm, tao nhìn không ra đấy nhé."

Giọng thằng Giàu Bắc Kỳ đặc sệt. Coi nó cũng đã là "ông trời con" trong giới rồi. Áo din, quần bò, tối thui mà nó đội cái mũ lưỡi sùm sụp, chỉ thiếu cái kính đen là đủ bộ.

"Việc của tao, mày tò mò làm đách gì."

Thằng Giàu cứ xuýt xoa không rời mắt khỏi người con Đuông được Nó tắc lưỡi, huýt sáo, ra điêu quá tiếc rẻ, khi biết ra thì muộn mất rồi. Tiết canh vịt ôm vai thằng Giàu kéo tuốt ra xa. Nó nhìn thấy đôi mắt của đại ca hắn đang nổi mấy sợi gân đỏ.

"Đại ca. Tụi em lo công việc bửa nay. .."

Thằng Giàu cũng vửa bắt gặp đôi mắt có lửa cháy và cái mặt lạnh tanh của Tám Địa Ngục, thấy ớn lạnh xương sống. Nó chợt hiểu ra, lo chuồn cho lẹ. Tám Địa Ngục gằn giọng:

"Còn đứng đó ngó."

Bọn đàn em còn lại biết phải làm gì khi đại ca nổi đóa, dãn dần. Tám nói thêm:

"Tao dặn đây, từ nay, tụi bây thấy cổ biểu gì là phải lo đàng hoàng, không được hỗn, nghe?"

"Dạ nghe."

"Biết rõ. Đại ca."

Choàng tay qua vai con Đuông như chứng tỏ cho đàn em biết từ nay "ván đã đóng thuyền", Tám Đía nói:

"Anh đưa em lên trển tính toán cho xong, rồi đêm nay xuống đây, anh sẽ biểu tụi nó kê cho em ghế bố đàng hoàng ngủ tạm một đêm. Mai anh đi thuê nhà cho em."

"Được. Để em đi một mình được rồi."

Tám Đía đưa con Đuông đi một quảng. Lúc chia tay, con Đuông nói:

"Em còn có chuyện bàn với anh, phải bàn xong em mới hứa được. Giờ em chưa hứa gì hết "chơn" hết" chọi" nghe".

Tám ngớ ngẩn theo cái vẫy tay chào và dáng đi uỡn ẹo của con Đuông. Hổng biết đã có ai "cắt chỉ" nó chưa? Mà sao tránh được, nó cũng chỉ là một con "bụi" đầu đường xó chợ. Ông trời mới oái oăm làm sao, khi thỉnh thoảng lại "nặn" một con lọ lem.

° ° °

Con Đuông trở về khu bùng binh chợ Bến Thành. Đây mới là lúc "cao điểm" của sinh hoạt. Nó gặp con Liễu đang lau chau tụm bọn với đám gái "bán hoa". Con Liễu vẫy tay:

"Bữa nay mày về sớm quá vậy. Ê, đứng bọn đi. Nghe nói bữa nay có đại hội gì lớn lắm, mấy ông ở ngoài Hà Nội vô họp đông, thế nào cũng bắt được "khứa cán". Dzô đi bà".

Một cô gái mặt mày teo tóp, son phấn lòe loẹt, vừa sịt mũi

vừa nói:

"Tụi đó báu gì, chơi quịt hông à. Không đáng gót chân mấy ảnh xích lô, xe ba gác, nghèo mà chơi đẹp."

Cô nữa thêm:

"Lại hổng chịu mặc áo mưa, mà mấy ổng dơ hết biết, mới ghê. Bữa, bảo một ông mang áo mưa vô, ổng hỏi bộ phải mặc áo đi mưa rồi mới...làm cười muốn "chít" vậy đó."

Con Đuông gỡ tay con Liễu ra:

"Không đâu. Tao tìm mày để đưa mày cái này này. Ra đây."

Hai đứa ra riêng một góc. Con Đuông dúi cho con Liễu một ít tiền:

"Bữa nay vậy đủ rồi, đừng "đi" nữa Liễu à. Mày phải thương cái thân mày chớ. Coi mắt mày thâm quầng lại, có bệnh gì không?"

Con Liễu tỉnh queo:

"Bệnh là cái "cẳng" rồi, giấu đi đâu được. Tao thấy rát ráy khó chịu lắm, nhưng cho nó nghỉ "việc" cái miệng này thì cái miệng kia khóc, mày biết hôn."

"Nói như cức người ta."

Con Đuông nổi sùng dù biết điều đó là sự thật không chối cãi được. Bởi không cãi được nên nó mới văng tục ra.

"Mày giữ mà tiêu, cái bụng nó đâu có ăn một lần mà no hoài mày, ngày mai nó lại đòi ăn. Mày cất đi, tao hổng lấy

của mày."

"Ê Liễu, tao đâu cho mày. Tao trả nợ mà."

"Tao chưa đòi thì mày đừng có trả. Mày chưa giàu có đâu, khi cái miệng đó của mày chưa làm việc. Làm ơn cất đi. Tao phải ra với tụi nó rồi còn đứng rãi ra mới có "khứa" được."

"Mày nghỉ một bữa hổng được sao?"

"Hổng được. Cái miệng này cũng như cái miệng kia, đều phải ăn hết mày ơi."

Con Đuông lắc đầu. Còn biết nói gì nữa. Nó quay về chỗ cũ, thình lình thấy con Quynh và thằng Lai. Con Quynh vồ lấy nó:

"Mèn ơi. Ông địa ơi. Mày ở đây thiệt. Chu choa, tụi tao kiếm hết hơi."

Nó ôm chầm lấy con Đuông:

"Mà phải mày hông? Trời đất. Đứa nào chớ đâu phải mày, Quynh. Mày đẹp ác ôn côn đồ chưa. Sao mày đổi lốt nhanh quá vậy mày. Mèn ơi, quần áo, mày lấy đâu ra...mà..."

Con Đuông không biến đi đâu được nữa. Coi thằng Lai sửng như trời trồng nhìn nó. Con Đuông thiệt sao hả trời. Đẹp hơn bất cứ người đẹp nào mà thằng Lai đã thấy đi trên đường Tự Do. Coi cái ngực của nó, như lớn gấp hai gấp ba cái ngực mà nó cứ ngỡ là còn nhu nhú. Cái mông kia, có mới bơm lên không? Ôi cái áo nó mặc , bó thân hình tròn lẳn, bó luôn hai trái bưởi bự ơi là bự. Thằng Lai tá hỏa tam tinh.

"Lai. Mày đâu rồi. Sao câm vậy?"

Con Quynh la ơi ới. Con Đuông ngó thằng Lai cười. Tay chân thằng Lai như vừa mới rụng ra hết. Nó cố hết sức để cười lại, nhưng chắc là không phải nụ cười đâu, mà là cái mếu...Quê quá. Khi quê nó dễ nổi sùng, vậy là mặt mày nó lầm lầm lì lì coi dễ sợ.

"Mày bỏ tụi tao được. Mày tệ quá. Tụi tao nhớ mày, khỏi ăn khỏi ngủ đi...Mày xuống đây làm gì...?"

Nhìn cách ăn mặc của con Đuông, rồi câu hỏi của con Quynh như châm dầu vào lửa. Thằng Lai trợn mắt:

"Đ.M, ngon hả mày."

Con Đuông đã tính làm lành với hai đứa, nghe câu chửi thề của thằng Lai, nó nổi cơn bướng lên:

"Ngon chớ sao hông ngon, mày. Bộ tức hả?"

"Ê, đừng có trở mặt nghen. Biết tính ông rồi mà, ông nổi điên lên thì...đ.m, ông..."

Nó đưa tay ra, định vồ cái cổ áo rộng toét hoét mà xé toang nó ra. Nhưng bàn tay của nó lung chừng thì rớt xuống. Tự nhiên bụng nó quặn lại, đau y hệt như khi bị táo bón.

Con Đuông hừ một tiếng, lùi lại ngồi nghinh thằng Lai. Con Quynh can thiệp:

"Ê Lai, mày đừng có điên vậy chớ. Bộ mày hổng mất ăn mất ngủ đi tìm nó như thằng khùng sao mầy. Gặp là gây, kỳ cục."

Nó kéo tay con Đuông:

"Nó khùng thây kệ nó. Đuông à, mày sao rồi, mày ở đây hay đâu? Mày về trển với tụi tao đi. Đừng giận thằng Lai, nó thương mày nên mới khùng tận mạng vậy."

Thằng Lai làm thinh, nó cũng đã biết cái lỗi nóng nảy của nó. Con Đuông bớt hằn học:

"Đi kiếm tao làm gì. Tao đã biểu đường ai nấy đi. Tụi mình lớn hết rồi, tự lo cho cái thân mình. Tao hổng muốn nghèo hoài."

"Trời! Mày nói...Ai mà ham nghèo đã chớ. Nhưng mình là bụi đời, lề đường, có đứa nào có cha có mẹ như người ta đâu. Thôi mày ơi, đâu ai cũng hên như mày."

Trong thâm tâm con Quynh nghĩ là con Đuông đã vô "mánh" gì đó. Thằng Lai thì vẫn giữ cái mặt bất cần:

"Tao biểu mày có trở về trển lại không?"

Con Đuông cười:

"Mày đừng làm cha tao nghe."

"Không làm cha. Tao làm chồng mày được hông?"

"Chồng cức. Tao lấy mày hồi nào?"

"Không lấy. Tao ngủ với mày nát ra..."

"Ha. Ngủ thì ngủ chớ. Tao cũng ngủ nát ra với thằng khác mà mấy thằng khác đâu phải chồng của tao."

Chị Tư Ruồi nãy giờ chỏng tai nghe, thấy câu chuyện ngộ quá, chen vô:

"Lạ hén. Vậy trong hai đứa, đứa nào là vợ của nó."

"Bà câm cái mõm đi....cho cái bấy giờ."

Thằng Lai hét. Chị Tư Ruồi cười cười cho qua cơn ngượng rồi lại vểnh tai nghe tiếp.

Thấy thằng Lai chửi người ta vô cớ, con Đuông dịu giọng:

"Mày đừng đi tìm tao nữa. Tao nói thiệt. Tao hổng muốn cực hoài, khổ lắm tụi mày biết hông. Từ bữa con Liên nó chết, tao sợ lắm, sợ quá đi chớ, nên tao muốn có tiền, mà làm gái thì nuôi không đủ thân, còn tiền thuốc thang, không thuốc thì chết như con Liên...."

Nó lau nước mắt. Thằng Lai lắc đầu:

"Chuyện gì thì mày cũng bàn với tụi tao, khi không đi lẻ một mình, như vậy mà mày bảo có tình có nghĩa. Nói thì hay lắm, lúc nào cũng ba đứa mình cùng sống, cùng chết. Vậy mà..."

Thằng Lai cũng tủi thân, mủi lòng. Giọng nó khản đặc, mắt nó đỏ lên. Con Quynh:

"Đúng đó Đuông. Tao thề, tao coi mày như em tao. Tao coi lâu rồi. Mày trở lên, ba đứa mình sống vui vẻ lắm mà."

"Tao hổng thích sống ba đứa."

"Vậy tao nhường thằng Lai cho mày, từ nay tao ở chung

nhưng tao không cho nó làm vầy nữa."

Nói gì thì nói, con Đuông cũng đã dứt khoát được lối sống cũ rồi. Ba đứa,kéo nhau ra tận chợ cũ, lúc thì tâm tình sướt mướt, lúc thì chửi nhau, cãi nhau ì xèo. Sau hết, con Đuông bỏ về bùng binh, thằng Lai với con Đuông trở về chốn cũ. Con Đuông hứa là sẽ có đêm trở về thăm hai đứa, nhưng chỉ xin là từ nay, hai đứa đừng xía vô đời riêng của nó nữa.

Thằng Lai buồn hiu. Nó nằm ngữa mặt lên trời đêm không nói không rằng trong nhiều tiếng đồng hồ. Con Quynh gợi chuyện, lắc nó, phá nó, nó cũng không nhúc nhích.

"Mày nhớ con Đuông phải không?"

Không thấy thằng Lai trả lời, nó tự trả lời:

"Tao biết mày nhớ. Tao cũng nhớ nó."

Sự thật thì con Quynh đang nghĩ tới bộ quần áo trên người con Đuông, và nó âm thầm ao ước một ngày nó cũng có quần áo đẹp như vậy. Ý nó có lúc còn muốn bỏ thằng Lai mà đi như con Đuông, nhưng lúc gần sáng, thằng Lai chụp lấy nó, lột trần truồng nó ra thì nó biết là nó khác con Đuông, không bao giờ nó rứt thằng Lai ra được. Cái thằng đúng là khùng, khi không như cỡi ngựa phi trong đêm vậy. Nó cũng biến thành con ngựa cái, cũng phi nước đại, vừa phi vừa hí ầm ĩ.

Mấy tiếng chửi tục tử dưới những đống chiếu vang ra. Con Đuông lấy tay bịt chặt miệng lại. Như muốn chọc cho bà con lối xóm chửi cho vui, thằng Lai hí lớn lên, rồi cười sằng sặc.

"Tao thương mày lắm, Quynh."

Nó ôm con Quynh, nói như muốn xin lỗi. Vì nó đang nhớ con Đuông. Hình ảnh con Đuông đang làm nó ray rứt, thương nhớ khôn tả. Nó tự hỏi hoài không biết giờ này con Đuông đang làm gì, nằm một mình hay với ai?

Không ai hiểu nó đâu. Hình như chỉ có ngôi sao mai đang chấp chới báo tin ngày sắp đến hiểu nó, nhưng cũng sắp lặn mất trên nền trời bầy nhầy.

Anh chàng nhạc sĩ vẫn thất nghiệp, nhưng không thể xa rời được con đường Tự Do.

Hồi con Lê còn sống, đã có "nói khó" với chú Hóa, xin cho anh một việc tạp dịch trong nhà sách ngoại văn. Anh có đi làm một thời gian, đó là lúc con Lê còn trao đổi trả công cho chú Hóa bảo vệ. Công việc của anh là dọn dẹp, lau bụi bặm những quầy sách gần như trống trơn, dù hàng tuần, chính anh phải khiêng phụ hàng trăm thùng sách do Liên Xô viện trợ gọi là sách ngoại văn. Những đống sách không lồ này, chưa bao giờ được xếp lên kệ, tủ sách, mà nó thường được đưa lên xe ba gác chở đi giữa đêm khuya, vào những địa điểm thu mua ve chai, sách báo cũ. Hàng ngàn, vạn cuốn sách dày cộm, hình màu, đó là kho tàng văn hóa trên thế giới, văn học cổ điển, các thời danh hội họa, hiếm hoi đến tay người biết đọc, nếu không biết "đường dây giá chợ đen".

Khi con Lê chết, chú Hóa bảo vệ không còn được món ăn "thịt sống" nữa, đã đưa người khác vào thay, anh nhạc sĩ lại mòn lưng trên chiếc xe đạp, nhớ con đường Tự Do, phải ngang qua, một ngày đôi ba lần là thường.

Một bữa anh gặp Bảnh. Anh đang ngồi trong quán cóc của thương binh Mão, Bảnh đi ngang qua, thấy, vào.

"Đang có ý tìm chú đây?"

"Chi vậy?"

Bảnh kéo ghế ngồi. Trời mới ban mai mà đã nóng vã mồ hôi. Bảnh mặc áo thun, quần xà lỏn cũn cỡn, lúc ngồi trông rất dị dạng. Hắn rút thuốc lá ba số mời. Nhạc sĩ Bạc rút một điếu. Ít khi được "tổ thuốc" đãi như vậy.

"Dạo này có đi đàn nhà hàng nào không?"

"Không."

"Sẽ giới thiệu cho. Có nơi này mới được giấy phép, cần một người đánh đàn piano, ông làm được không?"

Không dễ đâu. Hỏi ra đủ thứ thủ tục. Phải có giấy chứng nhận hành nghề, rồi giấy chứng nhận phường khóm, chưa đâu, khó nhất là người bảo lãnh. Đâu phải dân tơ lơ mơ là bảo lãnh được đâu. Nhưng Bảnh nói:

"Biết là chuyện gì cũng xong. Nếu ông nhận làm, mọi thủ tục tôi lo, người bảo lãnh tôi lo..."

"Biết vậy, nhưng tôi không có tiền để lo."

Nhạc sĩ chán nản nói lui.

"Tôi bảo được. Tôi ứng hết. Miễn là lúc vô"thử" ông rán đàn cho ngọt...Vô được rồi về sau tính."

"Tôi muốn biết tính ra sao?"

"Chia ba lương."

Đừng mừng vội. Bảnh cho biết Bạc chỉ còn được một phần lương. Hai phần kia, theo Bạc, người bảo lãnh một, còn một, phải chia nhiều cấp lắm, hắn chỉ ké bao thuốc lá thôi.

"Còn nữa. Chơi nhạc vàng tươi."

Chỉ có từ chết tới bị thương. Chẳng phải đã một lần vì "trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết" đó sao. Nghe sướng tai ai nhưng tù mọt gông mình chịu. Thấy Bạc ngần ngừ, Bảnh

tiếp:

"Đã nói cánh này lớn lắm. Có tàn lọng che, mà nếu có gì không tới hạng tép riu như chú đâu mà lo. Được đi. Gật đầu một cái là xong."

Cũng phải gật đầu. Thất nghiệp lâu rồi, vợ cằn nhằn chịu không nổi. Mà không cằn nhằn cũng không xong, nuôi mấy miệng ngồi không ăn, từ lớn tới nhỏ, cái vai chị vợ nghiêng qua một bên, trông càng còm cõi, có thân có thể mà mặt mũi tóc tai như hồn ma, cực quá, đâu có đè ai ra mà cắn, ngoài ông chồng.

"Vậy coi như xong. Chú yên trí chờ, xong, tôi gọi."

Lóng này Bảnh chạy mánh ráo riết. Thói đời chưa được hưởng phong lưu phú quí thì thôi, sống đạm bạc thế nào cũng được, mà nếm rồi thì cái lưỡi nó cứ lạt nhách, bao nhiêu đồ nêm cũng không vừa miệng. Người nhà ngoài Bắc tăng cường ngày mỗi đông. Con em gái chưa chồng được điều vào, hôm đầu tiên gặp bà chị dâu, tưởng bở, ôm hôn rối rít:

"Bu viết thư nào cũng kể về chị, khen chị, giờ em mới gặp chị."

Nịnh sai, bà chị dâu ầm ừ mà mặt một đống. Cô em chồng vẫn chưa nhận ra, ngắm nghía chiếc quần bò của bà chị, thiệt thà khen:

"Ngoài nom chị béo tốt hơn trong hình anh Bảnh gửi ra. Sao chị mặc quần chật ních thế!"

Chưa hết, mấy ngày sau rồi mà cứ còn ngớ ngẩn:

"Trong Nam nom ai cũng béo tốt. Chị đánh môi bằng gì thế, cho em thử chút nhé!"

Vậy là cô tự ý chạy vào phòng chị dâu, lấy son phấn trét tô tùm lum. Lâu lờn mặt, còn lấy quần bò của chị dâu diện tỉnh bơ. Vì vậy mà chỉ sau một tuần là có chuyện.

"Này cô, không được tự tiện vào phòng của chúng tôi. Tôi cảnh cáo cô."

Vẫn thấy "nàng" diện chiếc quần bò và cái áo sơ mi kiểu mới, bà chị dâu hết chịu nổi:

"Tôi đã bảo cô, sao cứ lấy áo của tôi mà diện thế?"

"Thấy chị vứt nghênh ngang tưởng bỏ đi. Toàn đồ cũ, báu lắm đấy."

"Này, đừng có làm tàng. Ở ngoài, cái quần đen vá đụp mặc một năm chưa thay giặt. Ối giời ôi, kiết xác ra, có mà che mớ lông lá còn phước đức. Ờ, đồ cũ, trả lại đây."

Bà Bạch Ngọc giận run lên. Mới hôm nào, được đón ở ga xe lửa về, trông như vừa vớt dưới bùn lên, áo quần, mặc mũi nhăn nhúm giống nhau. Hỏi tên tuổi thì làm ra phường quí tộc, tên là Sang để có thằng em kế tiếp tên Giàu. Mấy mẹ con nói chuyện cứ như thánh như tướng. Ăn món gì cũng chê: "Sao nó không giống như ngoài mình". Còn quần áo thì: "Trong này ăn mặc không nghiêm túc, nom nó hở hang thế nào ấy." Ăn thịt gà, bỉu môi: "Thịt gà bở ơi là bở". Đến con chó cũng bị chê: "Con chó trong Nam sủa không gắt như ngoài ta." Chỉ có "bộ đồ vía" ngoài ta thì không thấy diện, mà đem giấu kỷ dưới đáy rương hay dục vào thùng rác cũng nên.

Bà Bạch Ngọc còn điên hơn khi Bảnh đem anh nhạc sĩ về nhà. Bà mới tậu được cho hai cô con gái chiếc đàn dương cầm, mua bằng giá đổ đi của một gia đình có chồng đi học tập. Bảnh nói là đem anh về luyện lại "ngón nghề" để đi dự tuyển ở nhà hàng mới. Lúc đầu bà không chịu nhưng sau nghe nói anh nhạc sĩ này sẽ dạy miễn phí cho hai tiểu thư, thấy lợi cũng phải ham. Trong lúc chờ đợi được dự thí nhà hàng, nhạc sĩ Bạc dạy đàn cho cô gái nhớn tên Lựu. Phải nói trong đời đi dạy đàn, anh chưa gặp đứa nào ngu như con bé này. Thật đúng là "đem đàn di gảy trai trâu". Học được tuần lễ thứ ba thì cô tiểu thư tìm cách trốn học, khi thì nhức đầu quá, khi thì có vẻ tự làm đứt ngón tay để quấn băng, hết gõ được đàn.

Tưởng là nghề dạy gõ đàn cho tiểu thư chấm dứt. Dù vậy, anh cũng kiên nhẫn đến. Buổi xế chiều, không thấy Bảnh, cũng không thấy bà chủ nhà. Hỏi cô tiểu thư, người làm bảo còn đang ngủ. Anh chàng nhạc sĩ ngồi trên ghế đàn chờ, anh mân mê mấy nốt nhạc.

"Mời thầy sơi nước."

Một giọng Bắc lạ hoắc. Anh nhìn. Chú ý đầu tiên là đôi mắt cô gái, lần đầu tiên anh biết cặp mắt lá răm như thế nào. Tròng mắt đen nháy, đuôi mắt dài, hơi xếch, coi có vẻ không hiền dịu. Ngoài đôi mắt ra, khuôn mặt coi như hỏng. Gò má cao, mũi gảy, da đen đúa. Nhìn hai bàn tay, móng tay cùn , đầy ghét, như dính vào đã chồng chất bao ngày tháng rồi. Một nhan sắc quê mùa, kệch cợm và khó coi trong bộ đồ mốt, quần bò, áo thun sát nách, thêm cái đầu tóc mới phi dê cao nghệu như cái ổ chim làm tổ trên đầu. Anh ơ hờ:

"Cám ơn".

"Nghe "lói" anh đờn hay lắm. Em rất thích âm "dạc". Anh đờn một bản cho em nghe với được không anh?"

Bạc nói chuyện khác:

"Ông Bảnh không có nhà?"

"Ôi giời, mấy ông tướng bà thánh nhà "lày" đi biệt tối ngày. Ông đi đàng ông, bà đi đàng bà, có giời biết."

Cô lò dò dứng sát sau lưng anh.

"Chỉ có mình em thôi. Vô đây như con "đòi" giữ nhà cho anh chị ấy, buồn buồn là..."

"Vậy sao? Cô em bà chủ?"

"Không phải. Em là em gái của anh Bảnh, cái bà chị dâu ấy chẳng hợp với em "rì" hết. Ngoài em "lói" chị em dâu như bầu nước lã, "lói" đâu có sai".

Bạc chỉ biết ừ hử cho qua chuyện. Cô liêng thoắng:

"Ờ ngoài quê em hay ca lắm. Tối nào có họp thanh niên thanh nữ là em ca. Em thuộc nhiều bài lắm, mà em thích nhất là "tiếng chày trên sóc băm bô". Thanh niên ngoài ấy "mê" giọng ca của em kinh hoàng luôn."

Bạc bật cười. Cô gái này cũng thích nói chữ nghĩa như ông anh Bảnh. Rồi cũng tự cô nói tiếp:

"Em hát anh nghe nhé, nhé? Em hát sai anh sữa giùm. Không sao đâu, bữa nay bà chị dâu đi vắng, bà ấy về tới nhà là người ta đi ngủ hết rồi, anh đừng sợ...Gì? Con nhỏ, nó không ngủ ngáy "rì đâu. Nó nhờ em nói dối với anh, nó

lòn cửa sau đi với mấy thằng mất dạy rồi. Nói anh nghe để bụng, con nhỏ hư lắm, nó đang phải hơi "giai"...."

Bạc đứng dậy:

"Vậy để bữa khác tôi tới."

Cô gái bạo dạn cản , đưa tay ấn anh ngồi xuống:

"Đừng mà. Anh dạy em hát đi, mấy khi mà nhà vắng vẻ như vậy hả anh. Nào, anh đàn đi, em hát..."

Cô hát bài "tiếng chày trên sóc băm bo". Giọng của cô gái tốt quá, tuy hơi ngọng và phát âm sai bét, nhưng nếu có người huấn luyện thì cũng sẽ trở thành ca sĩ được. Anh chàng nhạc sĩ tự nhiên nổi máu anh hùng, muốn cứu vớt gái bơ vơ...

"Em có giọng tốt lắm."

Cô gái trơ trẽn:

"Vâng. Con trai làng em hễ nom thấy mặt em là yêu cầu hát. Có bữa em hát tới sáng đêm, nói ra buồn cười, vì giọng hát của em mà bọn con trai làng này đánh nhau với làng kia, tét cả đầu ra đấy..."

"Em hát lại đi. Anh sẽ sửa cho em khi em phát âm sai..."

Vậy là suốt buổi chiều hôm đó, anh chàng nhạc sĩ bỏ mấy tiếng đồng hồ huấn luyện cho cô Sang hát. Họ quên cả khát nước. Cô Sang chưa bao giờ có những giờ hạnh phúc như thế. Chỉ có điều anh chàng nhạc sĩ này nhát như thỏ. Bọn con trai ở ngoài, giữ riệt được cô ở lại hát là thế nào cũng sinh chuyện. Ở nhà quê, không điện, nhà thắp đèn

dầu, mỗi lần có một anh đưa cô nàng về là có một màn sau đống rơm hoặc ở bờ đê...Coi như ăn quà vụng, chùi mõm cái là hết, nhưng từ ngày vô Nam, cô không còn đưa đón, không được "đóng phim tình" bên đống rơm rạ, đưới bờ đê, bụi cỏ, bờ mương làm cô nhớ da diết. Hôm nay, có anh nhạc sĩ này, nhà lại vắng vẻ. Nhạc sĩ thường đa tình mà. Cô thường nghe người ta kể vậy, tự nhiên cô động lòng muốn "đóng phim tình". Vì vậy mà cô tập hoài, càng tập càng sai, đến nổi anh chàng nhạc sĩ ngao ngán:

"Em không chú tâm thì không thể nào hát được..."

Cô gái tì cả đôi ngực vào lưng chàng nhạc sĩ. Nhạc sĩ Bạc, cũng chỉ là một người đàn ông, trong căn nhà vắng vẻ, với sự kề cận cũng động lòng, nhưng cố gắng kiềm chế.

"Em thích anh lâu rồi. Hôm nào anh đến dạy đàn cho cái con tiểu quỷ kia, em cũng núp bên trong nhìn anh...mà không biết chán."

"Còn bạn trai em đâu?"

Cô nàng cười hưng hức:

"Bạn giai? Ối giời. Ở ngoài em cả đống đấy. Trước đây, còn đánh nhau, con giai làng em đi bộ đội hết, làng vắng như "nà" chùa bà đanh, con giai khó kiếm lắm. Nhờ giời, hết chiến tranh, bộ đội về đông nên bọn con gái làng em "nhộn" lắm. Em cũng có mấy anh coi được mắt lắm, nhưng..."rì" thì "rì", vô đây, giai trong này đúng "như vàng như ngọc", em mê chết..."

Cô nàng ôm chặt cổ anh:

"Như anh "lày"."

"Anh có vợ rồi."

"Ối giời, có vợ thì càng "giỏi" chứ có "nàm" sao...Em là cái "rì" nhỉ...à, con giai ngoài đó khen em "nà"..."nà"...tường túc bất chi..."rì" nhỉ? À, chi lao...hi hi...Anh coi chân em..."

Cô đứng dạng hai chân ra rồi thình lình ngã xập vào người anh. Khó tưởng ổi, cô con gái gầy gò ốm yếu như vậy, mà sau khi đâm xập vào người anh rồi thì như dính cứng, cổ nhắc anh lên, và cứ như thế kéo cả hai thân thể ra phía sau.

Bếp không có chị Mùi, phòng bà Muội cũng đóng cửa, cô kéo anh tới bể chức nước, ấn anh ngồi xuống. Anh chàng nhạc sĩ thở hổn hển vì sợ, còn Sang cũng thở hổn hển, gấp rút ái phải hơi giai như thài lài phải cức mà.

Họ khuất đằng sau bể nước, nhưng phía trên, một khoảng trống lộ thiên thấy trời và ánh sáng thả dàn tàn chiếu. Thân thể Sang trần truồng, đen điu. Bạc nhìn thấy những đốm ghẻ nơi mông và dọc dài theo ống chân. Anh khiếp hãi quá, phần nghĩ tới người vợ trẻ ở nhà, cặm cụi lo lắng một mái gia đình, tự nhiên lòng anh nguội ngắt. Anh cố gắng xô Sang ra, nhưng cô gái như con đĩa đang làm chủ tình thế, đeo cứng hút máu người. Anh vùng mạnh, cả hai vật lộn nhau, níu kéo nhau, cuối cùng rơi vào bể nước. Nhờ sự lăn rơi, anh tuột ra được, nhưng vẫn bị hai bàn tay của Sang như bạch tuột níu quấn chặt:

"Anh đừng sợ. Có "rì" mà sợ...Ôi giời ơi, mê chết đi chứ "nị". Con giai trong "lày" kỳ quá, con giai ngoài ấy "tấn công" mạnh lắm, ôi giời, kêu cả giời lên đấy chứ "nị". Sợ "rì", "nàm" đi chứ."

Suýt chút nữa là anh đã bị "hiếp dâm". Vất vả lắm anh mới tung người ra khỏi bể nước. Cô gái vói theo muốn bắt cho được, nhưng cô còn trong bể nước, anh đã ở ngoài. Thương hai, anh giữ chặt hai tay cô:

"Đừng làm như vậy. Anh không phải là hạng đàn ông em nghĩ đâu."

Cô gái không được ăn, đạp:

"Bố tiên nhân nhà anh chứ. "Nàm" như báu "nắm" đấy. Của đâu cho không nhà anh. Bà la lên "nà" anh hiếp bà thì tù bỏ mẹ."

Bạc xanh mặt. Thứ đàn bà lăng loàn này chuyện gì không dám làm. Anh gằn giọng:

"Làm gì cũng có lý chứ. Ai tin cô?"

"Không tin? Thiệt không tin không. Bà la lên hàng xóm tới, mày đang ướt như con chuột, tao có cách, mày coi..."

Như con hổ đói mồi, Sang vùng mình tuột khỏi tay Bạc, rồi nhanh nhẹn leo ra, lăn xả vào anh. Cô còn tự cào cấu vào ngực, vào vai những lằn đỏ, và miệng chỉ chực la lên:

"Bớ làng..."

Chỉ nghe chừng đó, Bạc đã hồn vía lên mây. Anh bịt chặt miệng cô nàng lại, mà muốn bịt miệng cô nàng thì người anh phải sát vào thân thể cô. Anh lại bị cô ôm chặt cứng, giở giọng côn đồ:

"Tiên sư nhà mày, tao cho mà mày chê hả? Có đẹp, có thơm hơn cái bông của con vợ mày không?"

Anh chàng nhạc sĩ tưởng mình đang toát mồ hôi hột, mặc dù cả người anh vừa mới ngâm trong bể nước còn ướt sũng. Anh ú ớ chịu đựng.

"Đồ nhát như "nà" thỏ ấy, đồ bà "nà" đồ thơm đồ tho, người ta "nà" con gái ngọc ngà, cái thứ như mày mà dám chê. Bà cho mày biết tay để nhớ đời "nà" bà đây cũng là thứ có nanh có mỏ, mà mỏ đỏ nanh vàng..."

Mãi anh không rẫy người ra được. Anh xuống nước nằn nì:

"Xin cô tha cho tôi. Cô mặc áo vào không lạnh, cảm giờ."

Cô nàng tru tréo lên:

"Mày "lói" vậy mà nghe được. Mày cỡi đồ tao ra, mày cắn tao bầm người rồi mày "hết hơi". Tao bắt mày phải coi tao là đàn bà con gái, tao không phải đồ bỏ. Tao "lói" lại một lần nữa, mày có "nàm" không? Không tao "na nàng" lên. Bớ người ta, bớ "nàng lước"..."

"Trời ơi! Đừng la mà. La vậy làm sao tui "làm" được."

"Được chứ sao không được. "Nẹ" lên. "Nẹ" lên. Bớ "nàng"..."

Anh hoảng quá, ôm chặt cô ta lại, rồi đưa tay bịt miệng. Sang không vùng vẫy nữa, thuận tay ôm chặt cứng lấy anh, kéo đầu anh ghì xuống. Cả người cô ta rùng rùng như bị động kinh còn Bạc thì có lúc muốn tắt thở.

"Vậy phải ngoan không, em thương. Ối giời ơi, tốt thế "lày", quí quá. Ối giời, tốt thiệt chứ nị. Cái gì trong Nam cũng tốt, cũng béo to, ối giời!".

Anh chàng nhạc sĩ trân mình chịu trận. Bàn tay của cô ta đi khắp, rồi vẫn dừng lại một điểm:

"Quí thật chứ nị. Béo béo là...yêu chết đi được. "Lày", yêu chết..."

Cô rên rĩ, quằn người xuống, nhe răng. Định cắn chăng, hàm răng gì mà khiếp quá, đứt là đi đời nhà ma luôn. Bao nhiêu sinh lực của anh phát ra một lúc làm Sang té nhũi xuống đất, sấp mặt. Có gảy bung hàm răng vổ ra không? Coi ghê quá, khi cô Sang ngồi dậy, máu me trào ra miệng, mặt mày giận dữ, tóc tai rủ rượi y như một con ma làm Bạc càng hoảng sợ, anh đỡ cô ta:

"Xin lỗi, tôi không cố ý. Cô có làm sao không?"

Sang nhổ ra một đống nước bọt pha lẫn máu. Chắc không gãy chiếc răng nào, chỉ va chạm chảy máu thôi, vì cái miệng đã ngoai lên:

"Tiên sư nhà mày. Con đĩ mẹ mày, mày vũ phu với bà hả? "Lày",vũ phu..."

Như con chó dại, Sang táp vào bắp chân Bạc, hai hàm răng nghiến lại, còn day day. Đau quá, chịu không thấu, Bạc la lên.

"Mày "na" há, mày "na" cho "nàng lước" tới coi hả. "Na" đi, tao "na" phụ với...Bớ "nàng", bớ người ta, bà con cô bác, ông to bà nhớn đâu cả rồi..."

Cô la phụ xong, định cắn nữa, Bạc năn nỉ:

"Thua rồi. Xin thua."

"Đầu hàng rồi phải không? Hi hi, đầu hàng thì dơ hai tay lên, đứng dậy".

Bạc dơ hai tay lên, đứng dậy.

"Không được nhúc nhích, em bảo sao "nàm" vậy. Trước hết, để em bỏ cái "lày" ra cho khỏi vướng."

Chiếc quần của Bạc được tụt ra. Mặt anh nóng nhừ, hình như có chút máu nào trong người đã dồn hết lên mặt. Còn Sang, thộn ra một đống.

"Ối giời, ở ngoài..."

Sang dừng lại kịp. Suýt nữa cô đã khai toạc ra hết lần mấy cán lớn được mời về làng cô, có chiêu đãi, cô là một trong số mấy thiếu nữ được đến xã để nấu nướng và bày dọn bữa tiếp tân. Tối đó còn được ở lại trụ sở xã, và được mấy cán bộ tỉnh chiếu cố. Mấy hôm sau, các cô gặp nhau, kể cho nhau nghe và cô nào cũng suýt xoa:" Béo hơn mấy bộ đội về phép, bộ đội ăn ít, gầy nhom, gầy tất...mấy cán bộ tỉnh được hưởng chế dộ khá hơn, coi cũng béo hơn thật." Nhưng những dịp hi hữu như vậy trong đời đâu dễ gặp...cho đến hôm nay, nhìn tận mắt anh chàng nhạc sĩ, Sang chới với, cuống quíu cả lên....

Đúng lúc khẩn cấp đó thì có tiếng mở khóa nhà ngoài. Lợi dụng lúc Sang giật mình ngoái nhìn ra, Bạc chụp vội quần mặc vào. Cửa mở xong, có tiếng chân, khi nhận ra cái dáng của Bảnh, Sang ôm chầm lấy Bạc, khóc lóc:

"Ối giời ơi, tiên sư bố mày. Mà hại cuộc đời trong trắng của tao...mày tàn nhẫn, tao căm thù mày..."

Mới đực người ra ngắm, khen béo, khen quí đó, cái mặt của Sang đã trở trái, xông vào, nắm kéo, cào cấu Bạc:

"Mày đền cho tao. Mày hại đời tao...hu hu, thế "lày" thì mày giết chết tao đi..."

Bảnh sửng sờ trước cảnh diễn ra trước mắt. Cô em gái trần như nhộng, còn chàng nhạc sĩ quần áo xô lệch, mặt mũi khó coi. Nhưng thấy cô em làm quá, anh nạt:

"Sang, chuyện đâu còn đó. Mày mặc quần áo vô cái đã. Mặc áo quần vô."

"Không, nó hại đời em rồi. Để em chết đi...."

Cô định đập đầu vô bể nước. Chính Bạc là người đỡ, kéo cô lại:

"Cô Sang, cô làm gì vậy?"

"Mày đừng dụng vô người tao. Mày dơ dáy lắm. Tao căm thù mày, đừng đụng, hơ, đừng..."

Cô khóc lóc, vật vã trong tay Bạc.

"Tui tưởng chú mày là người đàng hoàng, tui đối xử vớichú mày như thế mà ...thiệt chó má."

Bạc lắc đầu:

"Anh Bảnh. Tui hổng làm gì cổ hết. Tui xin thề..."

"Mày đừng già mồm, mày còn chối. Mày cắn tao còn có dấu bầm đây "lày", mày...hu hu, ôi giời cao đất dày ơi, ối ông Thánh bà Tiên ơi, ối ông thiên lôi ơi, sao ông không

đưa cái búa vô mồm thằng phải gió cho nó hộc máu ra, đứt ba khúc ruột,lòi chành cổ họng, bứt mẹ nó cái beo béo kia mà đi gặp ông bà ông vải nhà nó..."

"Im. Đừng chửi nữa có được không? Để yên mới biết phải trái..."

"Còn phải trái, cúc quần nó chưa cài kìa, coi nó còn chút hơi nào nữa không "nà" biết. Ối giời ơi..."

Nhìn anh chàng nhạc sĩ, nhìn con em, rồi nghe cái giọng chửi xiên chửi xỏ cay cú, Bảnh cũng hiểu được một phần sự thật. Anh kéo con em:

"Tao biểu mặc đồ vào, rồi đi tắm rửa thay quần áo."

"Hu hu, chuyện cớ sự như "lày" mà anh còn...

"Thôi đủ rồi, cô. Cô chẳng vừa đâu. Chỉ giỏi cái miệng la om sòm."

Bạc hớt:

"Tui thề là tui chưa làm gì cổ mà cổ thì ép tui, may anh về kịp..."

"Ối giời ơi, quân mặt dày mày dạn chưa? Ai ép mày, hở? Mày vu oan giá họa cho bà mày không sợ ông bà vặn cổ mày, cắt lưỡi mày rồi mày câm luôn sao. Ối giời, cái mồm mày, tiên nhân nhà mày..."

"Bảo im. Chưa xảy ra chuyện thì thôi, cô cũng gớm lắm chẳng vừa đâu. Đã xảy ra gì đâu nào...?"

"Sao anh biết là không? Nó đã "nột" em ra, dìm em vô bể

nước, còn cắn em, coi đây..."

Bảnh quay mặt:

"Mặc đồ vào."

"Tiên nhân nó chứ..."

"Mày chửi ai mà trống không vậy, con kia..."

"Tôi chửi ai thì mắc mớ gì đến anh mà anh động lòng...."

Cô vừa trả đũa vừa mặc quần áo vào, khóc tấm tức, rồi xỉa xói Bạc:

"Tao căm thù mày, tao không tha cho mày đâu, quân mặt dày, bất nhân, đồ voi dày ngựa xé, cái mặt mày như..."

Cô gắng nhào lại muốn đánh Bạc. Bảnh thấy em làm quá, không dằn được, kéo lại và cho cô một cái tát.

"Con đĩ. Tao đánh thấy con bà mày. Đi vào. Vào."

Sang biết là không làm gì hơn được nữa, miếng ăn cũng mất luôn rồi, đành gỡ gạc khóc lóc thêm một chút nữa.

"Cô Sang, tôi xin lỗi cô, tôi đã làm cô buồn. Thiệt tình, tui...tui đã có vợ...tui tui...."

"Đồ đểu giả, khốn nạn ..."

Cô ôm mặt chạy vào trong.

Bên ngoài, Bảnh dịu giọng hỏi Bạc:

"Chuyện ra làm sao?"

Bạc kể:

"Tui thiệt không hiểu gì hết. Cổ nhờ tui dạy hát, tui có chỉ cho cổ, rồi sau đó...nhưng tui chưa làm gì cổ hết."

"Tại tui về không đúng lúc phải không? Gớm, cái con nhỏ cũng "nồng nhiệt" quá ".

Bạc thật thà:

"Tui đã thề với anh, tui thiệt có lỗi, nhưng tui không thể làm vầy ở trong nhà anh..."

Bảnh vỗ vai Bạc:

"Thôi quên chuyện đó đi. Dù anh có với nó cũng không sao, bọn mình đàn ông mà. Tôi hiểu..."

"Nhưng tôi..."

"Tôi đã nói tôi thông cảm mà. Thôi bỏ đi. Khà khà, cái con nhỏ phải lòng anh gớm lắm rồi. Lần sau anh nên chiều nó, có sao đâu, anh có vợ thì có vợ, tôi có buộc anh cưới nó đâu."

Bạc lắc đầu:

"Không thể "qua đường " như vậy được."

"Không sao. Chuyện vừa rồi tôi sẽ không nói với ai đâu. Chú mày biết mà, vợ tôi, bà biết được bà chỉ nói một tiếng là chú mày rắc rối lắm. Vợ tôi chúa ghét mấy chuyên lộn xộn đó."

Bạc biết đã rơi tỏm vào cái bẫy gài của Bảnh. Nhưng anh ta cũng biết, càng vùng vẫy thì càng bị siết chặc, trầy trụa và đau thân. Thêm một cái vỗ vai thân ái nữa:

"Sắp tới gặp ban quản lý nhà hàng rồi. Anh đừng lo "rớt", nhà hàng này quốc doanh, có phần hùn của ông dượng ghẻ bà vợ tôi, người nhà cả."

Cúi người xuống một chút, Bảnh tiếp:

"Có một điều nhờ cậy anh, con Sang, tuy nó nóng nảy mà tính tình tốt lắm. Giận thì như đào đất đổ đi, nhưng qua cơn rồi thì quên tiệt. Nó có giọng hát khá lắm, anh giúp tôi, huấn luyện cho nó thành ca sĩ. Kệ nó, miễn là nó thành ca sĩ, còn anh muốn làm gì nó thì làm, nó chẳng bắt anh ràng buộc gì đâu. Mình cứ "sòng phẳng" với nhau vậy, nhé."

Lúc tiễn khách, đóng cửa, Bảnh dặn theo:

"Nhớ nhé. Cứ như bình thường, tuần sau trở lại."

Bảnh trở vào, gọi em. Con Sang mặt mày đã ráo hoảnh, thay quần áo khác, ngúng ngúng nguẩy nguẩy:

"Kêu người ta có gì nữa đây? Khỉ. Không làm gì, đánh người ta."

"Bỏ tiếng người ta đi. Hỗn."

"Nó hiếp em mà anh còn bênh nó "nà" sao?"

"Thôi đi, đừng già mồm nữa. Mày không hiếp nó thì thôi, nó hiếp được mày? Bỏ chuyện đó đi. Tao đã nói rồi, gửi mày cho nó dạy hát. Trong Nam này nghề ca sĩ kiếm lắm tiền,

mày biết không?"

"Nhưng em xấu xí thế "lày"..."

"Mày phải tập giọng lại, không nói giọng như thế, quê lắm. Mày đừng sợ, làm ca sĩ rồi, đi sửa lại sắc đẹp cho coi được là "hốt của" rồi. Mày mà làm ca sĩ khối đứa nó mê, lúc đó đuổi đi không hết...."

"Thiệt không anh?"

"Sao không thiệt mày! Mày cứ để đó tao lo cho."

"Anh tốt quá, nếu chị ấy mà được như một phần của anh...."

Bảnh nhíu mày:

"Mày đừng có già mồm quá, phải biết chìu chị mày một tí cho qua đi, mày biết, bà là nồi cơm của cả nhà mình đó. Còn nữa, đối với thằng Bạc, mày cũng đừng quá lắm."

"Em làm gì mà quá!"

"Còn không quá nữa. Mấy chuyện đó, từ từ nó đến, mày làm gì mà "khẩn trương" thế."

"Tại nó thấy em ở nhà một mình, làm ẩu."

"Nó làm ẩu hay mày làm ẩu? Không nhắc nữa nghe chưa. Cũng đừng nói gì cho chị dâu mày, sinh chuyện lắm. Bà cũng đang nghịch với tao, chỉ chờ có cái mẩy là khẩy ra bằng cái thúng. Cứ để tao lo, mày thích thằng nhạc sĩ đó phải không? Kiến trong miệng chén có bò đi đâu mà sợ, tao nói xong là xong."

"Anh giỏi thiệt."

Sang mỉm cười, đuôi mắt lá răm như dài thêm ra.

° ° °

Sau cơn hú hồn, nhạc sĩ Bạc ngồi trên chiếc ghế đá ở công viên, đúng chiếc ghế đá "giường nhà" của con Quê lúc đêm tối.

Lòng anh như cuộn tơ vò, tuy anh thoát hiểm lần này nhưng hậu quả lan lây qua những ngày tới còn nguy hiểm hơn. Còn có nửa gói thuốc lá "Hoa Mai", thứ thuốc rẻ tiền, đắng nghét, anh hút hết điều này tới điếu khác. Anh nhìn thấy chị Bảy cà tong từ vòm cây "mái nhà" của chị đi ra, ngang qua anh rồi xuống đường. Tự nhiên anh nhớ tới con Lê, hồi còn sống con Lê tốt với anh quá. Thỉnh thoảng đi uống cà phê hay nhờ anh chở đi công việc bằng xe đạp, chưa bao giờ con Lê có một cử chỉ xuồng xã với anh. Còn nữa, chính nó đã đem thân cho tên Hóa bảo vệ dày vò để đổi cho anh một chỗ làm ở nhà sách ngoại văn...Trong mắt anh, nụ cười của con Lê tươi tắn mà hiền dịu quá, rồi anh lắc đầu, lắc hoài để muốn tống khứ hết những lời nói ngang ngược, lời chửi rủa tục tằn ác hiểm của cô em gái Bảnh đang bám chặt bên trong lỗ tai ra ngoài.

Nghĩ đến Lê, đầu óc anh nhẹ nhàng, bình tỉnh lại. Anh hứa, sẽ có một đêm nào trong tuần lễ này, anh sẽ mua trái cây, đốt một nén nhang cầu nguyện cho con Lê...

Tối hôm đó, anh đạp xe đạp về nhà. Chặng đường xa lắm, tuốt vùng ngoại ô. Đèn dầu leo lét, vợ anh đang dỗ đứa nhỏ, bón cơm cho đứa lớn. Trông chị gầy ốm hắt hiu, lòng anh nhói lên niềm xót xa thương cảm. Anh ôm vợ, ôm rất lâu. Anh đâu làm điều gì lỗi với nàng, ngoài sự nghèo đói,

túng thiếu mà anh bắt nàng phải vất vả, nhọc nhằn. Người vợ, không biết chồng nghĩ gì, nhưng chị cảm động và sung sướng lắm. Chị nép đầu vào ngực anh. Anh nhìn lên chiếc bàn con, thấy một tờ giấy.

"Giấy gì vậy em?"

"À, phường mời anh ra về vụ lao động xã hội chủ nghĩa."

Chị nói thêm:

"Hai năm tiền lao động xã hội...."

"Thôi lần này để anh đi lao động, khỏi đóng tiền."

Chị dẩy nẫy lên:

"Không được đâu, đi đào mương, thủy lợi, dầm mưa giãi nắng, rồi phải ăn uống tự túc, anh làm không nổi đâu, để đó, em lo."

Chị cầm tay anh lên:

"Tay này, tội quá, chỉ biết đánh đàn thôi..."

Anh buồn xo:

"Cũng không đánh đàn nữa, hết xài được rồi! Mà em, tiền đâu em lo."

Chị không trả lời. Trên ngón tay chị còn duy nhất chiếc nhẫn cưới. Anh hiểu.

Hai đứa con đã ngủ. Đêm có trăng. Anh chị kéo hai chiếc ghế đẩu ngồi ở hiên nhà. Anh nói:

"Lâu quá, em không có dịp hát. Bữa nay em hát cho anh nghe coi giọng em còn được không?"

Chị cười:

"Lâu nay em quên hát rồi, cả ngày chỉ hét...hai đứa nhỏ."

Anh ôm đầu chị:

"Anh thiệt có lỗi với vợ con."

Chị bịt miệng anh lại:

"Anh không có lỗi. Em còn là may mắn lắm".

Chị cười, tiếp:

"May thật, anh không đeo bông mai nên chỉ đi học có mười ngày, em không phải đi nuôi. Trông lên không bằng ai, mà trông xuống không ai bằng mình. Mấy chị bạn em đi nuôi chồng cực lắm mà có ông sống, có ông chết...không gia đình nào yên."

"Ừ, em hát đi..."

"Bài gì? Em quên tiệt hết rồi. Mà hát, anh cũng không có đàn. Thôi, hát đại, "hương xưa" nghe anh...

Chị hát. Giọng đã yếu đi nhiều. Bao năm lao tổn vì chồng vì con, chị chỉ còn một bộ xương và làn da xanh xao bệnh hoạn. Anh ôm chị trong tay. Ánh trăng trong vắt dòm tới chỗ anh chị ngồi. Anh cúi xuống mái tóc. Mùi hương của một thời, một đời đã qua, như còn phảng phất, nồng nàn, dịu

ngọt trên mái tóc của chị. Và mặt trăng lặng lẽ chui trốn vào một đám mây, khi thấy chị khóc.

° ° °

Quán Bạch Ngọc bữa nay mở cửa muộn, lý do đơn giản thôi, lâu rồi, ông bà chủ bận bịu việc riêng, mạnh ai nấy lo, hàng quán gần như giao cho cô Sang trách nhiệm.

Mới mấy tháng mà cơm trắng cá tươi đã rửa gần sạch sẽ nước da đen điu. Nhờ thêm vào quần áo, son phấn, trông cô sáng sủa ra nhiều, duy có hai hàm răng, nếu không nhờ một nha sĩ nào miềng hàm lại vài ba năm, thì khó cấm người dân miền Nam mỗi khi nhìn cô, liên tưởng đến những hình vẽ các chú Vẹm trên các báo, tạp chí thời cũ.

Chiều nào cô cũng lượn một vòng đường phố, dí mũi vào các cửa tiệm, ngắm không biết chán những bộ đồ thêu, quần áo ngoại do mấy ông tàu biển mang về mà có. Rồi phải vòng tới hàng hủ tíu hay cháo vịt, ăn một tô bún măng, thêm một dĩa thịt vịt chấm mắm gừng. Xong chùi mồm mép thật sạch sẽ, lén lấy cái gương con vén lại tóc tai, tô thêm lớp son môi đỏ chói, bởi đường trở về nhà phải qua quán Bô-đa, nơi các anh hùng hảo hán, các nghệ sĩ miền Bắc, đạo diễn, tài tử thường ngồi "phơi hàng".

Cô rất ghét một thằng"ngợm" trên đường này, người ta gọi nó là thằng Bò, đã dơ bẩn lại còn láo lếu. Có bữa, không biết từ đâu nó bò ra, đưa tay ôm lấy chân cô làm cô sợ chết khiếp, mà cái bọn trong quán còn cười ồ. Tiên sư nhà nó chứ! Bà mà chửi thì có mà tắt bếp! Hình như cái bọn bụi đời sống bám trên con đường này thích nghe Sang chửi. Cứ nhìn bộ dạng khi cô chửi nhau mới thấy cô toát ra một sự linh động khó tả. Giọng cao giọng thấp, chỉ thiếu tiếng đàn đệm nữa là được một bản nhạc chửi hay hết chỗ chê, làm sao mà bọn bụi đời không tìm cách để nghe bản nhạc

chửi có đầu có đuôi, lên cao xuống thấp chưa có diễn viên nào diễn tả nổi. Cô khoe với chị Mùi người làm trong nhà:

"Ở ngoài đó, ai cũng nể nang tôi. Hễ mà chọc tôi chửi là tôi chửi có "nang" có "nớp", tôi hát hay nên chửi cũng hay, có hạng đấy nhé. Mình chửi mà người ta thích nghe thì mới nên chửi. chứ "nị" chửi mà người ta quay đi, cười ruồi thì "nàm" con câm cho xong. Có người còn bỏ tiền ra thuê tôi chửi hộ nữa kia."

Giọng cô cũng đã bớt ngọng nghịu nhiều. Vóc dáng, người ngợm cũng bớt cứng nhắc. Quần áo màu mè không chửi bới nhau chi chít nhiều nữa, nhưng cái đầu uốn quăn nhất định phải cao nghệu kiểu tòa bin-đinh mới được.

Hôm nay, Sang không đi dạo phố, ăn quà nhưng ngủ quên. Từ lúc ba giờ chiều, ở nhà một mình, lén vào phòng anh chị mở phim "con heo" ra coi, sau đó đi tắm táp, chà xát, kỳ cọ mà mãi không hết bần thần. Mở nhạc vàng ra nghe, êm ái quá, ngủ tuốt, đi vào giấc mơ "tình" với anh nhạc sĩ. Nếu không có chị Mùi gọi dậy ăn cơm giấc mơ còn dài, thú vị phải biết. Bị kêu dậy thình lình, thần hồn nát thần tính, Sang uể oải, đờ đẫn không muốn làm ăn gì nữa. Chị Mùi, sau khi giúp Sang bày biện quán, nấu nước sôi là phóng ra hẻm sau tìm người "tâm tình", khi thấy đoàn "gái" phụ việc và tiếp khách đến đông đủ. Một cô ríu rít:

"Chị Sang hôm nay không được khỏe?"

Sang che tay ngáp:

"Ngủ chiều "nà" mệt. Tao bị bóng nó đè...ghê quá."

Một cô rúc rích:

"Coi tướng chị thì cái "bóng" nó đè chị cũng cỡ bự, phải hôn?"

Sang thích chí cười tít con mắt:

"Bố khỉ, con khốn nạn chưa".

Tám cô vây lấy Sang:

"Hôm nay chị Sang có cái áo đẹp quá, "chàng" nào tặng phải không?"

Chẳng có con "chàng hiu" nào, nhưng Sang cũng giả vờ ngượng nghịu.

"Mua đấy."

"Nhiêu mà rẻ dzậy?"

Cô cười ngặt nghẽo, tiếp:

Không biết phải hôn? Thôi mà, khai ra đi...rồi tụi này kể "chuyện tình" hồi hôm cho nghe."

Sang cười. Cô biết quá chuyện tình của mấy con "chằng tinh" này. Già "rơ" đến mấy, hễ mà các cô bắt được, nhiều ít cũng bị trấn lột...vì mấy ngón nghề "trây trua" của họ. Giỡn hớt, chuyện vãn một hồi, mấy cô chia nhau ngồi bày hàng. Khách quen đã đến, hai cô vào quầy phục vụ nước uống và rượu. Không có anh chị ở nhà, Sang không dám mở nhạc vàng, chỉ cho mấy cuộn băng nhạc ngoại quốc không lời mà thôi.

Có mấy cô biến mất lên lầu. Một vài vị khách hỏi chỗ đi toa-lét lâu lắm mới trở ra. Một khách quen đang gạ gẫm một cô

chưa xong, nổi nóng:

"Địt mẹ, ông chờ lâu lắm rồi."

Chắc kẹt phòng, Sang chạy lại, nhanh nhẩu:

"Ông anh đừng nóng. Uống ly nữa đi để "bốc". Ly này em mời. Thứ thiệt đấy, nhãn ngoại đàng hoàng. Tụi tàu biển bán đắt như vàng...."

Sang đẩy cô gái ngồi lên lòng ông ta:

"Bảy làm sao thì làm cho ông anh vui lên..."

Cười:

"Toa-lét còn kẹt chút xíu..."

Cô nhìn ra đường, thấy bóng mấy áo vàng lượn xe gắn máy đi qua, cô ngong ngóng:

"Cái "rì" đây? "Rì" mà mấy ông lượn "rư" bướm thế...?"

Cô tắt máy nhạc, vặn qua đài. Ông anh, bà chị dâu vắng nhà, một mình cô dễ bị công an bắt nạt, cẩn thận vẫn hơn. Mấy người khách nhau nhau phản đối.

"Ê, tắt cái loa đó đi, nghe điếc con ráy lắm."

"Địt mẹ, quán thế này mà đem cái "đài" ra. Dẹp. Dẹp."

Bỗng nhiên mọi người im bặt, lắng tai nghe. Tiếng xướng ngôn viên khẩn trương báo tin vị chủ tịch nước vừa ra đi. Có quốc tang, bắt đầu từ giờ phút này, các nơi ăn uống tắt nhạc, đóng cửa, ba ngày treo cờ tang. Bản tin đó cứ phát đi

phát lại, nhắc nhở mọi công dân nghiêm trọng thi hành đúng chỉ thị. Một cô gái đưa vào quán một người ngoại quốc, thấy không khí quán như chùa bà Đanh, hỏi:

"Sao hôm nay đèn sáng trưng thế này. Máy hát hỏng hả?"

Bộ mặt Sang buồn buồn đúng điệu:

"Đài vừa loan tin bác Duẫn ra đi. Các nơi ăn chơi ca nhạc phải ngừng."

Cô gái nhún vai:

"Bác đi thì đi cho lẹ, còn cấm cản đu đưa gì đây? Thôi, không có nhạc, đi xuống kem "Bố Già", có đèn mờ thú vị hơn."

Sang liếc mắt theo:

"Con nhỏ "phản động". Có ngày tù mọt gông chứ "nị náo nếu"."

Sang tắt đài. Không ai nói gì nữa. Nhưng lạ lùng chưa, con đường Tự Do đang vắng ngắt, bỗng tràn một giòng người. Xe đạp, xe gắn máy rần rần rộ rộ. Người ở đâu đổ ra đường đông thế. Sang nghĩ chắc nghe tin bác mất, dân chúng ra đường để ngóng tin. Thế ra dân trong này cũng "tình cảm" nặng...Ý nghĩ chưa dứt thì một đám đông dựng xe , kéo nhau vào quán, rồi từng tốp cũng ghé vô. Nhưng lạ chưa, không có một nét buồn trên khuôn mặt họ.

"Cho nhạc lên. Sao đèn đuốc sáng trưng này."

Sang vẫn ngồi trên quầy, dấm dẳng:

"Không có lỗ tai nghe sao, đài vừa loan tin buồn bác Duẫn, mấy người sao vui vẻ thế?"

"Hơ, vui chứ sao không vui. Bà không thấy người ta hồ hỡi ra đường đông nghẹt đó sao. Vẽ!"

"Có rượu không? Nhậu!"

Quán đâu có thể đuổi khách, Sang uể oải:

"Chỉ có bia, được không?"

"Bia cũng tốt. Lúc này chỉ cần có chút để "sương sương".

"Hu hu, sướng sắc...sướng. Lâu thật lâu mới có được một ngày vui..."

"ĐM. Hát hay quá mà không chịu làm ca sĩ."

"Tao sợ leo cao quá không có thang trở xuống, té bể đầu,chớt".

"Mày chết chắc tụi tao thương, còn mấy "ổng", cầu chết mẹ nó hết đi."

"Ê, mấy anh kia, có uống thì uống chớ đừng phát ngôn bậy bạ trong hàng quán người ta. Hừ, nói cho mà biết, bụi tre có lỗ tai nghe, trong nhà có ma xó, ngoài đồng âm binh, bàn ghế có khẩu hiệu,đền miếu có đồng cô bóng cậu, cái miệng ăn bẩn "rì" thế!"

Ào ào người kéo vô, hết ghế trống. Sang thấy ham, kêu kê thêm bàn ghế phụ. Đông khách, vui, các cô lăng xăng, cười nói, lượm tiền boa, tiền thưởng "ra duyên" ào ào. Đụng chạm, cà cọ, hôn gió, ngáoy cái mông, dạng cái chân, chưa

được chấm mút mà các "hảo hán" đã chi sộp quá. Chỉ một lát, lây lan cái không khí nhộn nhịp, tưng bừng vui, Sang cũng cất luôn cái mặt đưa đám, nói cười ầm ĩ. Cô tính nhẩm ra được cái khoản bỏ túi riêng buổi tối hôm nay...Cô đã chấm cái áo ở ngoại dưới quầy hàng ở đường Tạ Thu Thâu và cái quần kiểu mới túi lớn túi nhỏ, kéo phẹc-ma-tua từ lưng xuống tới ống rất "chiến đấu". Rồi một buổi mời được anh chàng nhạc sĩ đi ăn nhà hàng, nghe nhạc. Có thể "múa đôi" nữa. Lâu nay, những lúc rỗi, cô thường mướn thằng Giàu dạy nhảy. Chỉ mới "múa đôi" với thằng em thôi chứ cô chưa dám ra sàn nhảy với ai. Mấy cô "hầu bàn" trong quán đang hứa cuối tuần này đưa cô đi "múa đôi" ở sàn cho quen, thì xui chưa, ông cụ lăn đùng ra chết. Các nơi vui chơi còn đóng cửa cả tháng chứ không ít.

Mười một giờ qua, mười hai giờ cũng chập kim đồng hồ, rồi nhích tới ngày mới, giòng người vẫn đông vui ngoài đường, trong mỗi hàng quán vẫn chật ních, lớp ra lớp vô không trống chỗ. Còn hơn ngày lễ lớn chứ không vừa. Lễ lớn, chỉ có con nít đổ ra đường, lạng xe, phá làng phá xóm, chứ hôm nay, sao đủ hạng người, mà ai mặt mày cũng hớn hở. Sang nhớ lại hồi còn ở Bắc, dạo bác mất, cô không đóng được kịch buồn, bu cô đã phải riếc mắng cô, rồi lấy ớt chà lên mí mắt để mắt lúc nào mắt cũng đỏ và nước mắt chảy ròng ròng, khổ chết đi được. Chứ mặt mày mà hớn ha hớn hở là "mệt" với mấy chú công an ngay.

Đúng lúc quán đông như thế mà anh chàng nhạc sĩ tấp vô quán. Sang nhanh nhẩu lấy cái ghế cô đang ngồi sau quầy, đưa ra trước quầy, còn cô thì đứng.

"Anh ngồi đi."

"Anh Bảnh về chưa.? Tôi có chuyện cần gặp anh Bảnh."

"Anh xui rồi. Anh Bảnh chưa về. Hay anh đợi nhé."

Có chuyện, Bạc đành chờ. Anh ngồi trên cái ghế ở quầy, được một ly nước cam do Sang pha và mời. Sang đứng tì ngực vào quầy, cổ áo rộng, cô nói như thì thầm:

"Sao anh tránh mặt em, không tới dạy cho mấy đứa nhỏ nữa?"

"Tôi bận!"

"Em xin "nỗi" anh rồi mà. Bữa đó, em thiệt "nông nổi", nhưng em biết anh rất "rộng nượng". Bỏ qua cho em một "nần" nghe anh."

Cô tỉ tê thổ lộ:

"Em "nàm rì" xong, biết bậy "nà" em hối "nắm". Anh đừng để trong "nòng"

Không biết cô ta thiệt hay giả, Bạc cười:

"Tôi quên chuyện đó rồi, cô đừng nhắc nữa."

"Vậy khi nào anh "nại" dạy tụi nhỏ đàn?"

"Chưa biết được. Còn tùy công việc."

"Vậy "nà" anh chưa xong vụ đi "nàm" ở nhà hàng? Sao anh Bảnh em nói là đâu vào đó rồi. Nghe nói cấp trên đã chỉ thị cho giám đốc. Anh yên tâm, anh Bảnh em tài "nắm".

Mấy cô phục vụ khách lấm lét nhìn, rình rập cử chỉ của hai người. Sang càng làm bộ "gây nghi", vẻ mặt thẹn thùng, hiền hậu, nói nhỏ như chỉ để lọt vào tai Bạc:

"Nhé. Anh nhé. Anh hứa không để trong "nòng" nữa."

Bạc ngượng nghịu gật đầu. Anh không thể tìm ra được một chỗ nào để ngồi đợi ngoài cái ghế cao Sang đã nhường cho. Muốn tìm gặp Bảnh không phải dễ, chỉ còn có cách kiên nhẫn ngồi chờ.

Đúng lúc đó bà Ngọc Hoa về. Cỏn Bù Lon chạy xe phía đường Hai Bà Trưng, thả bà Ngọc Hoa xuống bên hông nhà hát thành phố, mặt đường này thường vắng ngắt, tối om, và bà chỉ thả bộ một đoạn đường ngắn.

Từ chập tối, bận hú hí với Cỏn Bù Lon trên căn gác xép, bà Ngọc Hoa chỉ mới biết tin "ông cụ" mãn phần khi Cỏn trên đường chở bà về, nhìn thấy cảnh nhộn nhịp của đường phố. Bà đã khóc vùi sau lưng Cổn Bù Lon, kể lể thảm thiết:

"Đâu có ngờ, một ngày cũng tình nghĩa cha con...Ba ơi, ba bỏ con...ba ơi..."

Cổn Bù Lon miệng thì an ủi nhưng trong bụng chửi thầm. Con mẹ khóc cũng dòn như khi phỡn trên căn gác xép rên la, nên khi thả bà ta xuống lề đường, hắn thở phào, nhẹ nhõm. Món hàng này cũng đã cũ mèn, thù cũng rửa xong, đã muốn quẳng, nhưng thấy còn xài được, chưa đành...Với lại, hắn chưa nắm được phản ứng của người đàn bà này ra sao để trị. Còn chờ thời gian.

Bà Ngọc Hoa tới cửa thì sửng người. Đèn mờ, tiếng nhạc. Đàn ông ngồi đầy quán mà mấy "em" thì tíu ta tíu tít, vui như ngày hội. Không được. Nước mắt đang dàn dụa trên mặt đây, đang tang tóc, mà đâu phải chỉ tang riêng gia đình bà, mà là quốc tang kia mà. Cái bọn trong Nam này láo lếu quá. Bà hùng hổ đi vào, bật đèn sáng choang lên, hét lớn:

"Cái gì đây? Trời ơi, nhạc ầm ĩ thế?"

Sang đáp trống không:

"Không "nẽ" đuổi khách?"

Lau nước mắt, lắc đầu thút thít khóc, thiểu não đi lên cầu thang. Cô em chồng nguýt theo một cái, con mắt lá răm dài ra, đanh đá:

"Về đến "nà" ầm ĩ...Đi hết "lổi" mà cái miệng lách nhách như ..."

Cô xuống giọng chỉ đủ nghe:

"Y như cái đít con gà mái dầu, toe ra."

Tuy vậy cô cũng đưa ta vặn bớt vô-lum nhạc, tắt luôn mấy ngọn đèn nê-ông, đèn vàng lại lờ mờ. Cô cũng rất sợ chườn cái mặt không mấy bắt mắt của mình trước người mình yêu.

Thấy cái mặt mất vui của bà chủ quán, khách cũng lục tục dần dà đứng lên ra về. Bạc cũng nhấp nhỏm.

"Gượm đã "lào". Làm "rì" mà như con loi choi, anh ngồi đó đi."

Sang bận bịu tính tiền, thối tiền cho khách. Bảnh xớ rớ.

"Khuya quá, tôi..."

"Hẵng...em còn chuyện "lói" với anh..."

Vung vung nắm tiền một tay, một tay thân mật đập đập lên vai anh.

Ý của Bạc là muốn xoay người tránh, nhưng sao cứ cứng nhắc, chịu trận.

"Anh tệ thì thôi..."

"Tôi bận lắm..."

"Anh bận "rì"? Thất nghiệp thấy chục ông thần mà bảo "nà" bận. Đợi chút, em có "lày" hay "nắm" cơ."

Bạc lại ngồi xuống. Qua khuya, đường đã bớt tiếng xe cộ. Chỉ còn hai ông khách cuối cùng còn cố cho hết bình trà. Các cô làm phụ cũng thu xếp ra về.

"Chúc chị Sang một tối mê ly nghe."

Cười rúc rích. Nháy mắt. Đưa tay lén lút làm dấu. Sang cười lỏn lẻn:

"Bậy nào. Người ta nói chuyện đứng đắn."

Hai người khách cuối cùng cũng kêu tính tiền. Bảnh muốn tháo lui trước khi bị ở một mình với cô gái này. May thay Bảnh về tới.

"Thấy chưa, nghe lời em "nà" có "nợi", người "rì" mà nóng nảy quá."

Bảnh dẹp bàn lấy chỗ, xong lấy miếng ván kê bậc cấp đẩy xe lên.

"Chú mày đợi lâu chưa?"

Bảnh hỏi. Sang hớt:

"Anh Bạc chờ không nổi tính về, em giữ anh "nại" đó".

Cô cười duyên. Có dịp lợi dụng đặt tay lên vai Bạc. Bảnh dựng xe xong, lại bên cạnh Bạc, thân mật:

"Nóng lắm phải không? Có sự cố một tí. Chuyện là, đang ngon trớn thì...chú mày nghe đài chưa. Ông ngoại xấp nhỏ đã theo bác. Vũ trường, nhà hàng đóng cửa cả tháng còn làm ăn gì được. Phải chờ..."

Bạc hỏi:

"Vậy món quà....."

"A, đưa rồi. Đưa ngay chứ. Trên vui lắm, mọi chuyện sẽ đẹp thôi. Chú mày yên trí về chờ...chuyện các cụ tuổi gần đất xa trời, nào ai muốn. Không biết..."

Bảnh nôn nóng quay sang cô em gái:

"Chị về chưa?"

Sang dấm dẳng:

"Rồi. Cũng mới về đó thôi. Khóc như con dâu khóc mẹ chồng...mẹ ai...mẹ ai...."

Bảnh nạt:

"Mày bỏ cái giọng đó đi. Chị mày đang buồn."

Bắt tay Bạc như đuổi khách:

"Chú mày về nhé. Chết thật, khuya quá."

Ngáp:

"Đêm nào cũng thức khuya thế này, sức voi cũng ngã. Yên trí, có gì tin ngay cho chú mày. Mà nè, tuần tới dạy con nhỏ lại nhé, chú nhé."

Bạc đắng nghét ở cổ họng. Chiếc nhẫn cưới lột nơi ngón tay của vợ, còn mấy khâu vay mượn thêm. Cái ông đầu to chết mọi người mừng, nhưng với anh thì thêm sự xui xẻo.

Sang đưa Bạc ra tận đường, to to nhỏ nhỏ:

"Nhé. Anh nhé. Em nhất định mời anh đi xem kịch, rồi "nà" mình đi ăn nhà hàng. Anh hứa nhé." -

Món tiền đã móc trong bụng anh em nhà Bảnh. Bạc không dám làm găng, đành nói xuôi:

"Tôi không dám hứa đâu."

-"Coi như "nà hứa rồi. Em mời kiaz mà."

"Ai lại thế. Ai lại để đàn bà mời. Cám ơn cô."

"Ha, "nại" cô. Anh gọi em một tiếng em cho thân được không? Xa "nạ" thế!"

Cô nhìn theo anh chàng nhạc sĩ leo lên xe, đạp đi, lòng nao nức quá. Sẽ có lúc cô ngồi phía đằng sau, ôm eo ếch anh chàng. Mình sẽ ôm thật chặc, ruớn người tới trước để ngực mình áp vào lưng chàng. Ấm áp lắm. Nơi này này. Cô đặt cả hai tay lên ngực, mỉm cười, mặt nghệch ra bên lề

đường, nhìn theo cho tới khi khuất bóng chiếc xe đạp và người yêu.

"Con nỡm. Đứng đực mặt ra đó. Vào đóng cửa ngõ đi ngủ."

Bảnh kêu. Sang lật đật đi vào.

"Cái mặt mày ngu vừa vừa chứ. Mê giai cũng vừa phải, thứ mày giai nó vặt không còn lông lá."

Bị mắng, cô không buồn mà còn thích thú nữa. Được vặt hết lông lá thì thích chết được...cô còn mong gì hơn!

Bảnh lắc đầu. Vừa giận vừa thương con em.

Bảnh nhẹ nhẹ lên lầu. Con Lựu đã được làm cho một phòng riêng có cửa ngăn, ổ khóa đàng hoàng. Nhưng Bảnh biết, con bé chỉ khóa cửa đối mẹ rồi sau đó lại mở chốt để sẵn...chờ. Bảnh hé cửa nhìn, con nhỏ dạo này đi chơi nhiều, không có sức chờ khuya thường ngủ quên tuốt đi. Bảnh thay quần áo, rón rén vào phòng.

"Giờ này mới vác mặt về."

"Tôi đi công chuyện."

"Còn công chuyện nào ngoài cái...đen xì của con đĩ. Ngày nào mày không rúc mặt...là mã ông mã cha mày động, tao làm gì không biết."

"Vừa thôi nghe. Tôi cũng đâu có tra vấn gì về việc em đi sớm về khuya."

"Mày đi thì tao cũng đi, tao ngu gì để mốc."

"Biết rồi. Tôi biết rồi..".

"Tại mày không đầy đủ bổn phận làm chồng, mày không trách ai."

"Vâng, tôi không trách ai hết...Tôi lỗi trước, được chưa?"

"Hừ....."

Bà nấc lên khóc.

"Không nghe đài nói tin ông ngoại xấp nhỏ vừa...sao tới giờ mới vác mặt về?"

"Tôi có nghe."

Bảnh quay lại ôm lấy bà Ngọc Hoa. Chỉ như ôm một miếng thịt mỡ. Nhưng bỏ sao được, miếng thịt mỡ này là cái đà danh vọng, cái lọng tương lai...của hắn mà.

"Lâu quá, vợ chồng mình...."

"Tôi mệt."

Bảnh vuốt ve:

"Anh muốn mình bàn việc tang ma ông cụ...."

"Đâu phải chuyện mình lo chứ. Chính phủ người ta lo, gia đình người ta lo, mắc mớ gì đến anh và tôi...."

"Sao không? Anh tính là vợ chồng con cái mình phải ra ngoài, mình phải để tang đàng hoàng. Ngày mai, em nên sang bàn với mợ để mợ đề đạt lên..."

Hắn suy nghĩ một lúc, tiếp:

"Tiền vé máy bay anh lo. Có đây rồi. Mới có mấy mối nạp còn nguyên. Em tính kỷ đi, ra ngoài chỉ để tang thôi nhưng có lợi, lợi lớn lắm...."

Bàn tay hắn mò mẫm, bóp bóp:

"Biết đâu mình còn được chia gia tài. Con nào chả là con. Gia đình người ta thấy mình có hiếu, ra tận nơi, không nhẽ làm ngơ à."

"Thì ra chỉ tính có lợi."

"Đâu chỉ vậy không? Mình ra ngoài rồi trở về đây lại, mang tang cho bọn trong này khiếp vía chơi. Ha em. Anh tính vậy hay không?"

Bà làm thinh quay mặt vào tường tiếp tục khóc thút thít.

° ° °

Con Lựu mò mẫm đi trong con đường hẻm nhỏ, lòn qua bên dưới căn gác gỗ chiếm đầu hẻm của vợ chồng chú Bao, nhìn ra đường vắng vẻ, con bé sợ, nép bên cánh cửa nhìn ra...

Không biết mấy giờ sáng rồi. Bên kia đường là công viên đang chìm trong bóng tối. Nó đứng vậy lâu lắm, nửa muốn trở vào nhà, nửa muốn lui vào cuối hẻm gõ cửa nhà thằng Hiếng. Và rồi nó gõ theo ám hiệu.Chờ một lúc, thằng Hiếng đi ra, áo mai dô, quần xà lỏn, mặt ngái ngủ, vừa ngáp vừa hỏi:

"Có chiện gì đây. Tao đang ngủ như chết. ...Có chuyện gì nói lẹ đi, tao vô ngủ tiếp mày...."

"Không có chuyện kiếm mày làm gì ha!"

"Khỉ. Mai nói có được không? Mày ẩu tả như vậy má tao biết được là bả làm tới nơi. Tao đã nói má tao cấm chơi với mày...."

Con Lựu kéo tay thằng Hiếng.

"Đừng nói chuyện ở đây, má mày biết. Qua công viên đi."

"Nửa đêm mà qua bên đó mày không sợ tụi bụi đời làm thịt mày à. Thôi, tao hổng đi đâu."

"Mày làm gì nhát quá vậy. Giờ này thiên lôi còn đi ngủ nữa là. Bên đó giờ này vắng lắm. Ê Hiếng, lâu lắm rồi, mình không ...không làm chuyện...hơ, mày nhớ không?"

"Gì?"

"Mày làm bộ nữa, tao biết mày không quên. Mình qua bên đó, người ta ngủ hết rồi."

"Thôi mày ơi. Má tao nói biết được là cắt luôn. Tao sợ bã muốn chết."

"Ai biết mà sợ. Mày đi theo tao. Tao có cái này cho mày....A, phải mày muốn thay hai cái bánh xe đạp không. Mai tao tặng mày tiền mày mua, mua lơ chùi xe nữa, mua luôn cái sáng sáng cho chạy vòng bánh xe...mày thích phải không?"

Thích chết đi chứ. Thằng Hiếng ao ước lâu rồi. Má nó chạy gạo chưa đủ, mấy thứ đó còn khuya mới với tới. Ôi cái vòng có chất lân tinh, khi bánh xe quay, vòng sáng quay

theo, chiếc xe đạp hiện đại và có giá hẳn. Thằng Hiếng gần xuôi lòng.

"Mai tao với mày ra chợ Cũ mua...Tao nhiều tiền lắm."

Thằng Hiếng dụi mắt, nuốt nước bọt, vừa muốn vừa không...

"Tao sợ..."

"Mày sợ ai? Sợ tao à? Buồn cười quá. Đi."

Thằng Hiếng không cưỡng được nữa, ngang qua đầu hẽm, con Lựu thì thào:

"Mày coi chừng đừng đụng đồ đạc mà chú Bao tao nghe được, chết nghe mày."

Thằng Hiếng gật đầu dù biết con Lựu không nhìn thấy.

Tới công viên, bước chân êm vô thảm cỏ, con Lựu trách:

"Mày dễ ghét quá, tự nhiên mày tránh mặt tao, lâu rồi nghe mày."

"Không phải, bị má tao đánh..."

"Má mày cũng dễ ghét luôn, dữ như con cọp..."

"Mày đừng động tới má tao chớ, má tao thương tao lắm."

Con Lựu nhíu mày. Không biết má nó có thương nó không? Khi thì nó thấy thương nó lắm, nhưng cũng nhiều lúc nó cảm thấy má nó chẳng màng gì tới nó. Thây kệ người lớn, không để ý tới càng khỏe thân. Nó mím môi nắm tay thằng

Hiếng.

"Tao thích mày thật, tại mày không biết...."

Nó kéo thằng Hiếng khuất sau một bụi cây trâm cắt tròn:

"Mình ngồi xuống đây đi...."

"Ngồi chơi thôi nghe, mày đừng...."

Con Lựu ghì đầu thằng Hiếng, cười hắc hắc trong cổ họng, sợ phát ra tiếng.

"Thì chơi thôi, mày có phải làm gì đâu..."

Nó cắn vào tai thằng Hiếng. Đau, thằng Hiếng nổi sùng:

"Mày làm gì kỳ vậy, tao không chơi à nghe."

"Suỵt, mày la to bọn bụi đời thức dậy là tao la lên cho coi. Họ bắt mày chớ không bắt tao đâu, vì tao là con gái mà...."

"Vậy thôi tao về...."

Thằng Hiếng vùng đứng dậy. Con Lựu lại ghì nó xuống:

"Bộ mày không thích có chiếc xe đạp láng coóng à? Mai tao mua vỏ lốp mới, mua vòng màu, rồi mua cho mày hộp lơ chùi nữa..."

Thấy thằng Hiếng lặng thinh, con Lựu tiếp:

"Tao biết chỗ bán lơ ngoại nghe mày. Chùi sáng trưng xe chiến lắm. Lơ này đắt tiền mà không dễ gì mua."

Thằng Hiếng ngồi xuống.

"Rồi, nói gì mày nói đại đi." "Ừ, tao nói. Ghé tai qua đây, sát một chút, chút nữa...."

Con Lựu ôm ghì lấy nó, đẩy nó nằm xuống cỏ rồi chồm lên. Nhưng thằng Hiếng như không có cảm giác gì. Nó thấy con Lựu ức hiếp nó quá.

"Mày ăn hiếp tao..."

"Ừa, để tao ăn hiếp mày..."

"Mày bỏ tay ra, khỉ, móng tay của mày...."

"Mày ngu lắm. Này, để tao..."

"Tao...ê Lựu, tao hông...."

"Không cũng không được. Tao..."

"Kỳ quá, mày đừng..."

"Mày đừng la...lm. Có phải ngoan không nào, cưng..."

Con Lựu bắt chước "chú dượng ghẻ" Bảnh, dày vò thằng bé. Thằng Hiếng kêu khẽ:

"Mày làm tao đau quá, tao không chịu à nghe..."

"Mày làm gì mà như cái bong bóng xẹp vầy nè, để tao...."

Thằng Hiếng buông xuôi:

"Mày làm sao thì làm, tao không biết à nghe..."

" Được. Để tao. Mày hôn tao đi. Hôn đây nè..."

"Không được. Tao không..."

"Mày nhát quá. Chú với mẹ tao làm lành với nhau rồi, hồi nãy tao chứng kiến đã lắm. Ổng làm vầy nè, rồi bã làm vầy nè...Mày sao vậy. Lúc đầu...."

Con Lựu vừa kể lại vừa hành động. Thằng Hiếng trân mình chịu đựng, vậy mà cuối cùng con Lựu cũng làm được. Một lúc, nó ngồi dậy.

"Mày vui không."

Thằng Hiếng đáp trống lổng:

"Không".

"Vậy mà mày không vui? Tao vui lắm."

"Lựu, mày dễ sợ quá. Tao sợ mày rồi. Tao..."

Nó vỗ về thằng bạn:

"Thấy không, có chút xíu chết chóc gì đâu".

"Còn hông chết. Mày quá ghê!"

Con Lựu bật cười nho nhỏ:

"Mai tao với mày ra chợ Cũ. Mày dám đi với tao không?"

Nghĩ tới chiếc xe đạp, thằng Hiếng gật đầu, nói:

"Có"

"Mày hết sợ má mày rồi phải không? Tao nói thật, má tao, bà nói gì thì nói, tao coi như "pha", chị Bảy nói tiếng Quảng là "như nước chảy lá môn", mày."

"Má tao chửi khác. Bả nói như vịt nghe sấm."

"Hi hi, muốn nói gì thì nói, tao chẳng sợ đâu. Má tao với"chú" đêm nào cũng vầy nè, vầy nè..."

Thằng Hiếng gạt tay con Lựu ra:

"Đừng, đừng làm vầy, mày thấy tao...sợ rồi!"

"Mày nhát quá, mới có tí xíu mà coi mày...này, thấy sao?"

"Thôi. Tao không chơi nữa. Tao phải về chớ không má tao biết được là ngày mai hết đi với mày. Ngày mai mày đừng qua kêu tao, mình hẹn nhau sau nhà hát lớn. Mày muốn mấy giờ?"

Con Lựu nén tiếng thở dài rỗng cả ruột gan. Thì thôi. Biết là sao hơn nữa.

"Ba giờ chiều đi. Giờ đó má tao đã xách đít đi rồi."

"Được. Giờ tao về trước, mày về sau."

"Về đi."

Như chỉ chờ có vậy. Thằng Hiếng thoắt cái đã băng ra đến đường, biến vào con hẻm. Con Lựu ngồi dãn chân một lúc. Bỗng nó nghe tiếng rì rầm đâu gần đây. Ngó quanh, tiếng thì thầm, rúc rích phát ra từ đằng sau chiếc ghế đá. Thôi

chết rồi, việc làm của nó với thằng Hiếng đã có người thấy. Nó lắng tai.

"Quê à, bụng lớn rồi nghe. Tao mới rờ tay nó đạp một cái giật mình té luôn."

Giọng con Quê:

"Lóng này nó quậy dữ lắm, có lúc cái bụng tao méo qua một bên...chẳng làm ăn gì được...hứ..."

"Sao mày thở dài hoài vậy?"

"Tao hết tiền. Mà không biết lúc nào sanh. Cũng tại mày hết, không nghe mày, bụng tao xẹp lép lâu rồi, lóng này, mày thấy không? Tụi ngoại quốc qua hà rầm, tụi nó kiếm tiền dễ như rơm rác. Mai mốt sanh, tốn kém lắm chớ chơi đâu..."

"Đừng lo, tao có mà...tao đã hứa lo cho...con tao. Thương quá à ơi, cho tao thơm nó một cái. Một cái thôi...Hơ, đạp đi, đạp thằng cha mày một cái...đạp con má cà chớn mày một cái...con má mày là đồ đĩ thúi, đồ đĩ rạc..."

"Mồ tổ mày, thằng chó ghẻ, dám chửi tao...?"

Tưởng có đám đánh lộn. Không, con Lựu nghe cười rúc rích, dằng co.

"Gần sáng trợt rồi, chó. Mày không ngủ thì để cho con nó ngủ. Ông cố nội mày...phải con mày đâu mà mày mừng....đồ vô duyên."

"Con tao. Tao cũng đúc đầu đúc đuôi...để tao đúc thêm..."

"Á, không nghe mày. Tao nói không được...quỷ chưa, đồ quỷ, quỷ nà. Bò, mày thiệt..."

Con Lựu nghe tiếng con Quê cười khúc khích, rồi êm rơ. Chắc tụi nó mãi "mùi mẫn" với nhau, không để ý chuyện nó với thằng Hiếng đâu.

Yên trí, nó lần mò ra khỏi công viên trở về. Nó đẩy nhẹ cửa, vào nhà. Ở sát phòng ngoài cô Sang, thằng Giàu kê chiếc ghế bố ngủ. Con Lựu vô tình vấp vào chân ghế làm thằng Giàu tỉnh dậy.

"Ai?"

"Cháu đây, chú."

"Mày làm gì ở đây vậy?"

"Cháu khát nước nên xuống lấy nước thôi, chú."

"Hừ, đang đêm mà mày mò mẫm gì vậy?"

Thằng Giàu đứng dậy, con Lựu nhìn bộ ngực trần của thằng Giàu, rồi nhìn xuống nữa. Không ngờ chỉ một thời gian thôi mà "chú" giàu lớn như thổi, coi "đồ đạc" của chú thua gì "chú" Bảnh đâu. Thấy mà ham. Nhưng hôm nay con Lựu không ham nữa, nó gắt:

"Người ta đã nói là đi lấy nước. làm gì mà nhìn dữ vậy, la lên giờ."

Nó bỉu môi, đi lên cầu thang. Thằng Giàu nhìn theo cái dáng đi của con nhỏ, lắc đầu. Nó cũng đã cố gắng lắm mới không nổi cơn với con nhỏ.

Nằm trong bóng tối, con Lựu không ngủ được. Trong tai nó, những lời lẽ đùa bỡn của con Quê và thằng Bò cứ lùng bùng. Tụi nó nghèo khổ thế mà sao thương nhau quá. Còn nó, từ "chú" Bảnh, tới bọn con trai, đến với nó chỉ với mục đích lợi dụng thân xác và tiền bạc. Nó nghĩ tới thằng Giàu, bằng cách nào thì nó chưa biết, nó phải bắt thằng Giàu về phe với nó trong căn nhà này, nó mới bớt lẽ loi, cô độc...

Chỉ suy nghĩ có vậy mà trời sáng lúc nào không hay. Nó trở dậy sửa soạn đi học. Hôm đó nó không thuộc bài. Mà có hôm nào nó thuộc bài đâu. Trong cặp nó có lá thư mời phụ huynh học sinh tới "làm việc". Cũng không có gì đáng lo. Phụ huynh, thường là chú xích lô đầu đường, nó chi tiền thuê quần áo cho chú đóng bộ rồi tới trường đóng vai phụ huynh, đã mấy lần trót lọt. Bài vở, lời giảng, đã lọt ra ngoài tai. Nó vẫn vơ nghĩ tới cái hẹn ba giờ chiều với thằng Hiếng.

Buổi trưa về đến nhà thì thấy "chú" và má nó bàn việc mua vé máy bay ra ngoài Bắc dự đám tang ông ngoại. Sao có ông ngoại ở trong Nam rồi có ông ngoại ở ngoài Bắc. Vậy thì nó có tới mấy ông ngoại, mấy bà ngoại? Nó nghe chú nó nói:

"Tiền vé máy bay không phải lo. Tôi có. Tiền cọc mấy vụ còn giữ đây. Thì khâu, em đem ra Lê Thánh Tôn bán lấy tiền đặt vé...."

"Đâu mà nhiều vậy?"

"Mấy vụ góp lại. Có vụ thằng nhạc sĩ Bạc. Cũng may nhờ có cái quốc táng này mà nhà hàng còn hẹn cả thời gian khá lâu..."

"Nhưng anh lấy cọc một lúc mấy người, sau này ai được ai

không?"

"Tới lúc đó hẵng hay, chán gì cách...."

"Anh làm vừa phải thôi, làm quá bà già mang tiếng, tới tai ông già là ông "nạo" tui không còn cái cùi, nói cho mà biết...."

Không nạo thì cái "cùi" cũng không còn. Nhưng mặc kệ chuyện của họ. Chỉ cần là con Lựu biết má nó có tiền. Việc hứa với thằng Hiếng coi như đã xong. Nó biết cách "hớt" một ít trong số tiền "chú" nó đưa cho má nó.

Còn việc thằng Giàu, để đó đã.

Chương 13

Chị Bảy cà tong đột nhiên như một người nào khác. Chị không đùa giỡn, nói trây trua như trước. Cũng không cờ bạc, xí xọn sơn móng tay, uốn tóc, son phấn se sua. Cũng không có thì giờ rỗi rãi để ngồi sầu thương đứa con gái bị chết thảm, đứa con trai bị bắt đi cải tạo ở tận trại Đồng Phú 1. Chị cố gắng kiếm công ăn việc làm, dịp may, được giúp việc cho một nhà cán. Cũng là nghề đi ở đợ mà thôi, nhưng cách mạng không có chữ nghĩa "con ở", mà là "phụ việc". Nói là phụ nhưng mỗi ngày tám tiếng, từ trong ra ngoài, việc nặng việc nhẹ chị gính hết. Về tới "ổ" thì đèn đường đã đỏ, lo cơm nước cho thằng Tửng ăn xong, coi như trãi chiếu mà nằm. Mệt hết biết!

Cũng không thể bỏ bê mấy người ở trong tù. Đó là Long Tân Định và thằng Hai Nuôi. Long Tân Định, nghe đâu sắp mãn tù vì có chỗ "chạy" ăn chắc lắm. Người nhà có tiền và kiếm ra đường dây. Còn chị, dù đường dây chằng chịt trước mặt cũng chỉ giương mắt mà ngó, có chút tiền dành dụm đã lo thăm nuôi hết rồi. Con Nết, tuy giang hồ nhưng cũng có tình có nghĩa lắm. Không lần nào đi nuôi mà nó không phụ thứ này thứ nọ. Bữa nay, nó tìm gặp chị Bảy cà tong, đề nghị:

"Tuần này để tui đi lên trển thăm ảnh, nghe."

"Mày làm sao lo giấy tờ mà đi?"

Con Nết cười khỉnh:

"Tờ giấy có mặt bác Hồ lo. Có nó là có hết. Vậy chớ dì có hộ khẩu không nà, mà cũng có giấy đi thăm nuôi."

"Bởi mới mất tiền mua. Mồ tổ cha nó, tí gì cũng tiền, ăn đến

cả đáy quần của người ta."

Con Nết phụ thêm:

"Xời ơi, ở đó mà nói. Đáy quần còn sạch, của dơ còn ăn chia, ăn chặn. Tui biết cách mà, dì Bảy đừng lo."

Rồi nó hỏi nữa:

"Gặp, ảnh có hỏi thăm tui không, Bảy?"

Ngó con Nết một cái coi đã. Son phấn, áo quần, da thịt như bày hàng ra bán. Chị tủm tỉm cười:

"Mày còn thì giờ nhớ nó sao?"

"Ha. Tui tuy nghèo, phải bán cái thân kiếm tiền nhưng tình nghĩa thì đâu ra đó. Tui thích ảnh cũng vì vậy, môn ra môn khoai ra khoai à nghen."

"Phải. Phải. Nó hỏi mầy lóng này còn láng lảy bắt cá hai tay, quặp hai chân không?"

"Ha ha. Biết ảnh quá mà. Nói cạnh nói khóe, móc họng người ta không hà. Ghét...."

"Mày ghét sao mày hổng bỏ đại nó đi, đeo làm chi cho nặng."

"Thì bỏ hà rầm đấy thôi. Tui bỏ ra là ảnh bỏ vô, thế mới ...thấm."

Thôi nghề trùm trây chị Bảy nhường chức cho con Nết là phải đạo sư phụ, đệ tử.

"Tao có nói, lần nào đi thăm cũng có đóng góp của mầy...."

"Ảnh cảm động không?"

"Cảm động cức. Nó nói ăn vô cũng "đắng" họng lắm, nó biết tiền móc ở đâu ra."

"Ha, móc ở đâu ra thì tiền cũng là tiền. Nhiều chuyện! Mà dì Bảy thấy ảnh ở tù có buồn không?"

"Nó vẫn vậy. Béo trắng ra thì có."

"Anh có nhắn tui lên thăm không?"

Chị Bảy không hề nghe Hai Nuôi nhắn, nhưng cũng nói xuôi miệng:

"Thằng đó lì...mày biết rồi. Nhưng tao chỉ nhìn cái chớp mắt của nó là tao biết nó muốn mày lên thăm mà hổng chịu nói ra miệng. Lần này, để tao mua phụ với mày..."

"Khỏi. Tui lo một mình bao trọn một chuyến...Được, giấy tờ tui cũng biết chỗ lo, khỏi phiền dì đi."

Đêm đó chị Bảy không ngủ, trằn trọc. Bụng mừng là có thể lo tiếp thằng nuôi thằng Long Tân Định một chuyến, mà biết đâu là chuyến chót. Lo cho thằng Long không cần nhiều, vài gói thuốc lá ngoại, ký đường cát trắng, và một hai món ăn liền. Những thứ khác đã có người nhà của Long lo. Nhưng suy tính một lúc, chị bỗng nghĩ ra một cách mà chị cho là kỳ diệu, có thể cứu nguy cho thằng Hai Nuôi. Có vậy mà chị thức trắng, bữa sau đi tìm con Nết.

Tìm con hà bà thiên lôi này cũng lòi tròng con mắt chớ chơi sao. Dọn dẹp xong xuất cuối ở nhà chủ, chưa kịp cơm

nước, chị đi tìm con Nết. Lên tới phòng thì nó đã đi...Xuống bờ sông, tới các "địa điểm" của nó đều hụt. Tới khuya lắc, trở lại phòng còn kẹt nữa, phải xớ rớ chờ cả tiếng đồng hồ mới thấy cửa mở. Tên đàn ông đi ra coi thô bỉ quá, áo quần sộc sệch,gỡ gạc con Nết ngay hành lang. Chị Bảy chui tọt vô phòng chờ. Hồi lâu, con Nết vô, coi bộ bơ phờ quá.

"Xời ơi, coi bộ từ tối tới giờ mày ăn hoài không nghỉ sao mà mặt mũi coi dễ sợ quá vậy, mày?"

Con Nết gài lại cúc áo, mệt mỏi:

"Phải, hết thở nổi đây. Con mẹ nó, bỏ tiền ra là xài cho đáng đồng tiền bát gạo mới là chó đẻ...."

"Biểu mày làm quá chi, con để sức mà sống...."

"Biết. Biết hết. Nhưng hổng có tiền, có cơm ăn thì cũng hổng có sức mà sống, bà ơi. Tui còn hên, mấy đứa bạn tui đã có đứa phải bán máu để mua cái ăn, ăn vô nuôi đủ máu để bán, là lúc nào cũng bán thâm nên máu càng lúc càng cạn, mới khốn nạn."

Đang cơn giận đời, nó chửi luôn:

"Thằng cha khốn kiếp, cái chuyện "chơi" mà cũng chơi gian. Mua một lần mà ăn gian tới hai, muốn vặn luôn hai hòn của nó luộc làm hột vịt lộn."

Đang buồn hiu hắt, chị Bảy cà tong cũng bật cười ha hả.

"Mày có đói bụng không? Xuống dưới tìm cái gì ăn."

"Tui không có sức mà bò chớ nói là đi....Dì Bảy kiếm tui chi vậy?"

Con Nết nằm ngữa ra giường, thở dốc. Thấy con nhỏ tã quá, chị Bảy xuống đường. Hàng khuya thì chỉ chờ ông bán bánh giò đi qua. Cũng may, chờ không lâu chị đã mua được mấy cái bánh. Con Nết ăn được mấy miếng, tỉnh táo ra. Chị Bảy cà tong buồn buồn:

"Nết à. Không gấp, mỗi tháng thăm nuôi một lần, trễ một hai tuần lễ không sao, mày đừng cố gắng lắm."

"Cố gắng gì Bảy ơi! Lúc có mối thì rán mà bắt, còn không, muốn cũng tìm đâu ra, ế mốc để không cho ruồi nó đậu. Được mà, cuối tuần này tui đi thăm. Nói đi là đi mà. Bộ dì hổng tin?"

"Tin mày chớ Nết. Tao tin. Có điều, tao muốn bàn với mày một chuyện."

Con Nết nhắm mắt:

"Dì cứ nói đi."

"Phải nghĩ cách cứu thằng Nuôi ra...Mình đâu có tiền để bắt đường giây..."

"Ờ, phải."

"Vậy cho nên tao tính, lần này đi, mày đem con Quê theo."

"Con Quê? Phải cái con cụt một tay đang có bầu không?"

"Phải."

"Này, dì Bảy, nghe nói nó dính lẹo với cái thằng Bò, cái bầu đó, vô lý là của...."

"Ôi, hà rầm, Ba Lan, Đông Đức, Chà, Miên, đủ thứ biết thằng nào đúc. Cái thằng Bò đó có giun dế gì mà đúc được. Mà thôi, cái bầu của ai kệ con mẹ nó, mắc mớ gì mình. Có điều tao nghĩ ra một kế."

"Nói đi."

"Mày đem con Quê lên, nói với cán bộ trên đó, con Quê là vợ của thằng Hai...còn mày là bạn của con Quê, thấy nó bụng mang dạ chửa sắp sanh, thương. Sau đó, mày móc nối xin cho thằng Hai Nuôi cái giấy phép về thăm vợ sanh. Lợi dụng lúc đó...."

"Không được đâu dì Bảy. Tui làm giấy bảo lãnh, ký tên ghi địa chỉ, ảnh về bỏ trốn phải hông? Vậy là tui lãnh đủ."

"Mày ngu lắm. Đã biểu là giấy tờ giả mà. Mày chán gì cách làm cho bọn nó nghe lời mà cho thằng Hai đi phép...."

Nói một lúc con Nết có vẻ xiêu lòng. Nhưng còn con Quê. Chị Bảy cà tong cũng biết cách mà. Ngay khuya hôm đó, lúc trở về, thấy con Quê còn thức mà thằng Bò thì cứ bò xổm xung quanh, chổng cái đít lên trời, chị rề lại.

"Con Quê tính tháng nào sanh đây? Coi cái bụng trụt quá rồi, cái bụng chành bành này chắc là con gái.....mày."

"Vậy hả? Sao dì Bảy biết hay vậy?"

"Ôi, tao con cô hồn sống cô hồn chết một bầy, liếc cái bụng một cái là biết...."

"Mày thích con gái mà...."

Thằng Bò hớn hở.

"Phải. Đẻ con gái mau được nhờ lắm...."

Chị Bảy nói đến đây khựng giọng. Chị nhớ con Lê. Đúng vậy, con gái nó lo cho chị nhiều, chứ như thằng Hai, chỉ làm chị khổ sở. Nhưng con mình, như khúc ruột nối liền, bứt ra là đau, không lo không được..."

"Mày tính vô bệnh viện nào sanh đây?"

"Cháu biết đâu dì Bảy, khi nào đẻ thì đẻ."

"Nói hay không? Con người ta chớ đâu phải như gà, đẻ là đẻ."

"Chớ làm sao dì, mình được như con gà cũng sướng, há dì?"

"Không được. Sắp đập bầu tới nơi mà nói kiểu đó là không xong. Thôi được rồi, ở đây có tao, tới bữa, tao lo cho...Hễ có tiền là đàng hoàng vô xưởng đẻ sanh, sợ thằng nào con nào."

"À hén. Sợ con hà bá thằng thiên lôi nào...hay, tao..."

Suýt chút thì nó tiết lộ nó có đủ tiền cho con Quê sanh. Lòng nó dương dương tự đắc, nó giống y hệt một ông chồng, tính toán, kỷ lưỡng, chu đáo lo cho vợ sanh. Ai nói nó không phải giống người, không là một người đàn ông có trách nhiệm...

"Thôi đi ông tướng...ông tướng có nhiêu tiền để lo đây?"

Thằng Bò cười hề hề...

"Nhiều lắm, gửi trong ngân hàng..."

"Dốc chó."

Vậy là hai đứa có cảm tình với chị Bảy cà tong. Nói chuyện khuya lắm, chị Bảy kể chuyện Hai Nuôi và khóc vùi:

"Khổ lắm, hổng đêm nào chợp mắt được. Hễ nhắm mắt là thấy con Lê đứng bên cạnh khóc,sợ quá, không biết ngày nào tới phiên thằng Hai Nuôi đây!"

"Dì Bảy à, đừng khóc nữa, tụi này hiểu dì mà."

Con Quê nói cứng mà cũng đưa tay quệt nước mắt. Còn thằng Bò thì lim dim đôi mắt, không phải buồn ngủ đâu, mỗi khi xúc động là nó nhắm tít mắt lại.

"Đời dì Bảy coi như đã chết rồi. Giờ dì Bảy sống là cũng cầu cho thằng Hai Nuôi thoát khỏi cảnh tù tội, rồi dì Bảy đi tu cũng được..Dù không vô chùa tu thì dì Bảy cũng tu tại hè phố...."

Nói rồi tự nghĩ cảnh sống không tu cũng như tu rồi, ăn chay nằm đất, có nhà cửa giường chiếu gì cho cam. Ông trời ở trên cao đen thui có nhìn thấy hết? Chị Bảy cà tong nức nở:

"Mình sống còn khổ hơn con chó."

Đúng vậy, mấy nhà cán bộ mới giàu, nuôi chó cho ăn toàn thịt bò không. Con Quê nói:

"Dì đừng than thở nữa. Tụi này hổng biết cách gì giúp dì Bảy được dì ơi."

Nó nhìn xuống chiếc bụng vượt mặt.

Chị Bảy cà tong thút thít: "Con Nết nó nói, phải chi nó có cái bầu như con Quê, nó vác cái bầu lên, xưng là vợ thằng Hai Nuôi để nhà nước thương tình cứu xét cho thằng Hai về sớm. Tội con Nết, con đó ăn ở có nhơn có đức ..."

"Bà đó mà bầu, bầu bí thì có...."

Thằng Bò nói xóc, chỉ quen miệng thôi chứ thực bụng nó đâu có gì ghét con Nết.

Rào đón, chờ dịp mãi, chị Bảy cà tong mới nói rõ ý dịnh nhờ con Quê. Con Quê hẹn mai mới trả lời được vì nó còn suy nghĩ đã. Đêm đó, trước khi ngủ nó quyết định xong. Phải giúp chị Bảy cà tong thôi, hơn nữa đối với con Nết, nay mai sinh đẻ xong, nó cũng có khi nhờ con Nết đưa dẫn sinh sống.

Thằng Bò càu nhàu:

"Mày thiệt ngu, bụng mang dạ chữa, ai biểu mày tày hay."

Con Quê nạt:

"Mày biết xái gì mà nói. Ở đời cũng phải biết làm phúc làm đức. Tao làm để đức cho con tao được không?"

Vậy là thằng Bò im miệng.

Hôm sau nó trả lời với chị Bảy. Chị Bảy cà tong mừng rơn đi báo tin cho con Nết. Thằng Bò nói là lần đi thăm đầu tiên thằng Bò phải được đi theo, con Quê gạt đi:

"Mày ở nhà, mày đi theo chỉ vướng chân vướng cẳng

người ta thôi. Chỉ có sáng đi chiều về, ngày một ngày hai gì mà mày đòi theo..."

"Cái bụng mày chàng vàm mà xe xóc lắm, mày hổng sợ sao?"

"Trời sinh voi trời sinh cỏ. Xóc mà nhằm gì, tao đã nhồi, lắc, uống thuốc mà nó có nhã tao ra đâu. Mày lo chi cho mệt."

Thằng Bò chỉ còn nước lắc đầu. Chị Bảy cà tong ra điều cảm động, tỏ vẻ săn sóc con Quê hơn. Đêm khuya, thấy con Quê nằm ngủ tung chăn phơi cái bụng giữa trời, chị lén kéo chăn đắp cho nó. Có bữa đi làm về, chị ăn cắp sữa của chủ đem cho con Quê. Vậy là tối tối, thằng Bò, chị Bảy xúm xít với nhau, trò chuyện rôm rã như một mái ấm gia đình. Thằng Bò nghĩ lại.

"Bà Bảy cà tong đâu đến nổi nào, trước tụi mình hay nghĩ quấy cho bả, há Quê."

"Từ ngày Hai Nuôi bị bắt, con Nết chết, bả tu hẳn."

"Nhưng tao cứ ấm ức, cái thằng Long Tân Định đối với bả cạn tàu ráo máng, mà hể có tí tiền là lo đi thăm, nuôi cho nó béo để nó ra nó lừa cho nữa...."

Không biết học ai mà con Quê nói như bà cụ:

"Ôi, ai ăn ở không phải có trời. Dì Bảy ở phải thì ông trời sẽ ngó xuống, bớt khổ, chớ khổ như vầy hoài chịu chi thấu!"

"Còn mày với tao thì sao, bộ chịu thấu sao mày?"

Con Quê xoa xoa cái bụng:

"Ờ tao khổ cũng được, đời con tao khá hơn là được rồi...cứ mong vầy đi."

Lật bật mà giấy tờ cũng xong cái vèo. Có tiền mà. Con Nết lo xong một dàn thăm nuôi khẳm lắm. Chị Bảy mua thêm đồ tươi, thằng Tửng gửi cho anh thuốc lá, trái cây. Vậy là lên đường. Chú xích lô quen tình nguyện chở ra bến xe, còn dặn:

"Ngồi xe cộ con Quê cẩn thận nghe bây, coi chừng cái bụng."

Con Quê gật đầu:

"Biết mà."

Xe chật ních, con Nết cũng cố ngọt nhạt với mọi người cho con Quê đủ đặt cái mông gọn lỏn, còn nó thì ngồi xuống sàn xe, tựa người vào đồ đạc. Xe chạy như con rắn bò, sườn, nhíp xe gì như long ra hết, xóc, kêu ầm ĩ. Vật lộn với người, xe, ánh mặt trời thiêu đốt, xe chết máy, đường gồ ghề, tre gãy chặn ra đường, qua chỗ lầy phải xuống xe, tài xế lót ván cho xe khỏi sa lầy, rốt cuộc cũng đến nơi. Vậy mà thấy mặt, thằng Hai Nuôi không mừng còn sừng sộ:

"Trời đất. Mày lên được rồi, con này vác cái bụng theo chi nữa, bay điên hết rồi sao?"

Con Nết nổi nóng:

"Cái mặt vô ơn chưa. Mở miệng ra là bạc..."

Mặt thằng Hai Nuôi một đống:

"ĐM. Còn nói móc họng nữa hả. Bây về hết đi, không ai

mượn vác mặt lên. Quỉ."

Con Nết cũng không vừa:

"ĐM. Biết vậy tao ở nhà nằm phơi cho nó sướng. Nhìn cái mặt "ông" là thấy xui rồi....Giờ có muốn nghe công chuyện không đây?"

Con Nết nói. Thằng Hai Nuôi nghe. Thông chuyện rồi, mặt mũi tươi ra một tí:

"Vậy hả. Ừa, tao cục cằn quá. Mẹ, bị cột chưn cột cẳng không điên lên sao được, thôi bây đừng để bụng."

Con Quê lúc đó mới cười. Thằng Hai Nuôi choàng vai con Quê, nói với cán bộ quản giáo:

"Thưa cán bộ, đây là vợ em. Nó sắp sinh đến nơi rồi."

Tên cán bộ nhìn qua con Quê một cái cho có, nhưng chăm chú vào con Nết.

"Còn là ai đây?"

"Dạ, thưa cán bộ, đây là em gái em. Nó tên là con Nga."

Nheo mắt một cái, cười cười, bỏ đi. Con Nết đâu có chịu bỏ, cầm gói thuốc ba số đi theo:

"Cán bộ?"

"Gì?"

Hắn quay lại, giọng dấm dẳng.

"Mời cán bộ hút thuốc lá...Thuốc em mua dưới phố, ba số ngoại đàng hoàng. Em rất cảm kích và biết ơn cán bộ, vì anh Hai em thư nào gửi về nhà cũng khen cán bộ quản giáo tốt, nhân đức, nhờ vậy mà ảnh thành tâm hối cải, ráng học tập tốt để sớm được khoan hồng."

"Không phải tôi, mà đó là đường lối nhân đạo của nhà nước và đảng. Cô nên cám ơn đảng."

"Dạ, nhưng cũng thông qua cán bộ làm đúng đường lối...."

Tay con Nết đã đưa gói thuốc tới tay cán bộ quản giáo. Hắn bỏ ngay vào túi.

"Được...."

Con Nết lại đưa ra mấy cây bút nguyên tử ngoại:

"Thấy cán bộ cần những thứ này, em đem lên. Cũng như góp phần với trại..."

Lại bỏ vào túi.

"Thôi được rồi. Chị trở lại với thân nhân đi, không hết giờ thăm...."

Họ ăn trưa với nhau. Cơm nắm, muối vừng thôi. Lúc sắp hết giờ, thằng Hai Nuôi nói nhỏ với con Nết:

"Tao tính trốn trại. Đang nghiên cứu đường đi, kẹt là ở đây xa nhà dân lắm. Mày thấy tên là Đồng Phú 1 mà lại nằm tuốt trong rừng, còn Đồng Phú 2 thì gần lộ. Bên đó tụi nó trốn dễ hơn nhiều..."

Con Nết:

"Đừng. Đừng tính quẩn. Nghe nói có mấy người trốn thì bị bắt lại, nó đánh dữ lắm. Còn không bị bắt thì lạc trong rừng rồi chết đói. Anh đừng nghen. Em đã có cách lo...."

Nó ghé tai thằng Hai Nuôi. Hai Nuôi nhíu mày:

"Mày tính làm được?"

"Thì cứ còn nước còn tát. Chỉ cách đó mới đỡ nguy hiểm."

"Ừa, tao đợi coi, không xong tính cách kia."

Lúc tên quản giáo đi kiểm tra trở lại, con Nết bắt con Quê đóng kịch, rặn cho ra mấy giọt nước mắt. Thằng Hai Nuôi nạt:

"Không khóc lóc. Tao được đi cải tạo để trở thành công dân tốt, nên mừng chớ khóc khóc cái đách gì. Học tập tốt ai cũng được khoan hồng hết, biết chưa?"

Tên quản giáo mỉm cười. Hắn nói chuyện với con Nết:

"Ờ dưới chị làm nghề gì?"

"Dạ, em làm ở công ty đường sắt...."

"Vậy chị cũng là công nhân nhà nước, ráng động viên thân nhân để sớm đoàn tụ..."

Hình như với ai hắn cũng chỉ nói được một số câu đã được nhồi dính trong đầu. Chỉ chờ hắn đi khuất là con Nết chửi:

"ĐM, Hai Nuôi, anh coi, nó hỏi tui ở dưới làm nghề gì? Ở dưới thì làm ...hứ, tui phải nói thêm ở dưới chỗ ở dưới nữa,

cách chừng đốt ngón tay là làm ở công ty đường sắt, là chỗ đi ỉa của dân bụi...cái mặt coi ngu y như cái..."

Thằng Hai Nuôi cười phì văng cả cơm. Lúc chia tay, con Nết nói:

"Phần tui ngoại giao tốt rồi nghen. Phần còn lại, do anh đó...nhà nước hổng khoan hồng nổi đâu, tui cho khoan rồi hồng..."

"ĐM. Cái miệng mày..."

Con Nết thật không hổ tướng tài ngoại giao. Nó đã có lúc to nhỏ nói chuyện với cán bộ để bắt cảm tình. Một điều thưa, hai điều dạ, miệng cứ trơn trớt. Ai ngờ chứ, tên Hai Nuôi cục mịch kia mà có con em gái duyên dáng quá vậy. Tên cán bộ thầm nghĩ.

Tối hôm đó, gặp nhau ở chỗ ngủ của con Quê, chị Bảy cà tong nghe kể chuyện bước đầu tốt đẹp mừng rơn. Con Nết nói:

"Tuần sau tui lên lại được rồi. Thằng quản giáo nói sẽ đặc biệt. Hắn có nhờ tui mua ít đồ dưới này đem lên."

Chị Bảy:

"Mày nhắm..."

"Được mà. Rồi lúc báo tin cón Quê sanh, ảnh sẽ khai bệnh và tui sẽ lên trển xin ở lại...xong ngay."

"Tui chưa sanh đâu nghen..."

Con Quê nói. Con Nết cười:

"Thì cứ nói sanh, tụi nó biết đách gì. Mày khỏi lo, để đó tao."

Chị Bảy ôm con Quê:

"Cám ơn mày lắm nghen..."

"Xời ơi, ơn nghĩa gì, cực với nhau cả mà, dì...."

Thằng Bò:

"Xong xuôi rồi, mời mấy bà tan hàng cho con người ta đi ngủ. Mấy bà hổng thấy con Quê mệt nhừ tử rồi sao? Một ngày đường, xóc như vậy, còn chi con người ta."

Không ai giận. Chỉ cười. Thằng Bò đi mua nước cam, bánh mì bắt con Quê ăn. Nó lăng xăng thấy tội nghiệp.

"Tao ở không một ngày, lo mà no bụng. Mày thiệt...."

Con Quê đập nó một cái:

"Lo cái gì mà lo. Tao đâu phải mới đẻ mày. Tao lớn rồi, biết đẻ ra con...đ thôi."

"Ừa, mày thì tao không lo, nhưng tao lo cho con tao. Có gì tao giết mày chớ đừng tưởng..."

"Hơ, cái mặt mày ngu quá. Mày ngu thấy thương ..."

Con Quê thương thiệt. Con ai đâu mà thằng Bò lo ngày lo đêm. Con ai? Nó cũng không biết, làm sao thằng Bò biết.

Vẫn nằm dưới đất với nhau để chiếc ghế đá trống. Con

Quê ngủ rồi mà thằng Bò không ngủ, nó cứ gối nhẹ cái mặt trên chiếc bụng tròn vo của con Quê, nghe ngóng, nghiêng qua nghiêng về, há hốc cái miệng ra cười và khuôn mặt ngờ nghệch, nó vỗ tay một khi cảm nhận có một sinh vật ngo ngoe, chòi đạp như đã biết đùa nghịch với nó.

"Để cha đếm cho con trên trời nhiều sao biết bao nhiêu hen. Một này, hai này...."

Nó thì thầm. Nó táy máy rờ rịt đứa con chưa thấy mặt. Rồi sung sướng quá, cười cho đã, nó khóc. Ngoác cái miệng ra, nước mắt chảy ròng ròng mà nó vẫn vỗ tay nhìn lên trời, như hóa dại. Con Quê vẫn ngủ say như chết.

Lúc đó có hai bóng người vào công viên. Thằng Bò vội nằm xuống, trùm chăn. Họ ngồi luôn trên chiếc ghế đá.

"Chú thiệt kỳ, cháu đã thề rồi mà chú không tin."

Thằng Bò nhận ra giọng con Lựu. Rồi giọng của Bảnh:

"Mẹ khóc dữ lắm. Tiền đó, Lựu biết là để mua vé cả gia đình mình ra Bắc dự đám tang ông ngoại...."

"Ông ngoại nào?"

"Ông ngoại lớn lắm. Lớn nhất nước. Lựu cũng đi mà. Nếu lỡ lấy thì trả lại, chú bảo đảm mẹ không đánh đâu. Có chú mà...Lựu, nè, ngoan...."

"Ngoan cái gì mà ngoan. Người ta đâu có lấy gì? Đâu biết tiền gì...mét bà ngoại cho coi, mấy người ức hiếp tui...."

"Nói nho nhỏ. Chú đem Lựu ra đây là để mình nói chuyện thôi mà....Lựu lớn rồi. Dạo này cao lên, đẹp nữa này, biết

không?"

Im lặng một lúc. Giọng con Lựu:

"Chú là đồ ăn cháo đá bát. Chú mà tốt nổi gì. Chú muốn chạy phải không?"

"Thông cảm một chút đi Lựu. Không thấy mẹ đang "căng" với chú sao? Dạo này mẹ thay đổi nhiều lắm, chú còn phải làm lành với mẹ đã...chớ chú không quên Lựu đâu..."

"Hừ, chú thật khốn nạn..."

"Đừng chửi chú nữa. Mình sắp ra Bắc rồi, ra ngoài đó mẹ bận, mình rảnh, chú đưa Lựu đi chơi, nhiều nơi đẹp lắm..."

"Không thèm..."

"Lựu, chú bảo này...chú..."

"Tránh ra. Đểu..."

"Trả lại đi..."

"Trả cái gì?"

"Mấy chiếc khâu...trả lại rồi chú hứa chú sẽ cho Lựu, cho nhiều hơn...."

"Chú biểu cháu ra đây chỉ có chuyện này hả? Vậy cháu nói cháu không lấy. Trong nhà nhiều người, mẹ chú nè, cô Sang, chú Giàu...đó, rồi chị Mùi nữa, sao không hỏi họ mà chỉ hỏi một mình cháu? Chú ngồi dớ đi."

"Khoan đã, Lựu...."

Tiếng Bảnh hối hả rồi xa dần. Không còn gì nữa. Thằng Bò hé mặt ra nghe ngóng. Rồi nó trở dậy. Chị Bảy cà tong đã đứng lù lù trên đầu nó.

"Ngủ hổng được sao Bảy?"

"Ừa, nó nôn cái gì đâu. Hổng hiểu chuyện gì đây....Mày cũng không ngủ?"

"Ngủ ngáy gì được, dì. Tụi nó..." "Ừa, tao cũng thấy. Mẹ cha cái thằng, con nhà ai mà khốn nạn quá, xơi tái cả mẹ lẫn con. Cái mặt giống cái thớt, muốn vằm...Nửa đêm đem con người ta ra...đã làm thịt chưa, mày?"

Thằng Bò cười khan. Nó cũng không kể câu chuyện nó vừa nghe được cho chị Bảy. Nhìn con Quê, chị Bảy nói:

"Tội hông, nó mệt, ngủ như chết, mày."

Thằng Bò gật đầu. Tấm chăn đắp con nhỏ đã kín mà nó còn kéo cho ngay ngắn, chỉ mấy cọng tóc con Quê xòa ra ngoài, nó cũng nhét vô trong chăn, sợ tóc lạnh. Nó không muốn ngủ nữa, mà muốn ngồi canh cho con Quê tới tới sáng.

° ° °

Con Nết đi Đồng Phú 1 một mình. Qua mấy lần thăm nuôi, nó đã quen đường sá, quen cảnh quen người. Nó mua nhiều lương khô, mấy bịch mì gói. Ngoài ra, lo việc riêng, nó mua bia hộp ngoại, kẹo sô cô la Liên xô, thuốc lá, khô bò. Cái món gì...ngầu pín đây, nó phải đặt nhà hàng, để riêng, còn sợ thiu, ướp trong can nước đá...mang theo thật vất vả.

Buổi trưa thăm gặp. Hai Nuôi phải làm bộ mệt nhọc vừa đi vừa ôm ngực ho. Con Nết cười:

"Giỏi lắm, trông như thiệt. Nằm viện mấy ngày rồi?"

"Bốn ngày. Có được thuốc thang dách gì. Cứ bảo người nhà mang lên."

"Đây, em có đem một lô thuốc chích, toàn thuốc ho và thuốc bổ. Kệ, mình không dùng thì để người khác dùng, đây chán gì bệnh..."

"Hừ. Có đem lên cho bệnh xá thì tụi nó cũng chia nhau, còn khuya mới tới lượt tù. ĐM."

Con Nết vuốt ngực thằng bồ:

"Đừng nóng. Nhờ vậy mình mới qua mắt được nó. Lần này em phải lấy cho được cái giấy phép. Anh phải ho nhiều nữa mới được...."

"ĐM. Khẹt khẹt muốn rách cả cổ họng ra, được cái gì? Cái gì trong giỏ? Bia phải không. Đưa đây."

Hai Nuôi khui một lon bia, hỏi có cái món gì mà để riêng kia thì con Nết cười:

"Hổng được đụng tới, để người ta làm việc... coi cừng tụi nó thấy, biết chuyện là hư đường hư bột hết trơn..."

Khéo léo che đậy, Hai Nuôi cũng uống hết lon bia. Con Nết bỏ cái hộp không vào túi xách mất giấu tang chứng.

"Bữa nay em được ở lại...."

"Ở lại chi vậy?"

"Giời ơi, mua chuộc, xin xỏ hết nước miếng đó ông, dễ gì. Thì nói anh bệnh nên xin ở lại để trình bày hoàn cảnh..."

Hai Nuôi dí tay lên trán con Nết:

"Ranh vừa vừa chớ. Mày cứ cái mừng đó...."

"Hơ, có cái còn xài được là cứ xài...Bộ tưởng dễ lắm sao, tụi nó đa nghi lắm, trày da tróc vảy ông ơi."

Lát sau, cán bộ quản giáo đi tới. Con Nết đứng dậy chào:

"Dạ thưa cán bộ..."

"Ừ. Mới lên?"

"Dạ, thưa cán bộ."

"Con bụng chửa đâu?"

"Dạ sanh rồi, cán bộ. Sanh con trai, khỏe mạnh lắm."

"Vậy hả?"

"Dạ, nghe có con, anh Hai em phấn chấn lắm, mới hứa với em là sẽ tranh thủ học tập thiệt tốt để sớm được khoan hồng, phải không anh Hai?"

Hai Nuôi gật đầu.

"Bệnh anh ra sao?"

"Dạ, gần như lành rồi, nghe vợ đập bầu là hết bịnh hết

hoạn, thưa cán bộ...Hơ, phải cám ơn cán bộ ký giấy cho ở lại săn sóc anh Hai em, nhưng ảnh khỏe re rồi, chỉ còn ho chút đỉnh mà em đem lên cả chục hộp thuốc chích tặng bệnh xá...thiệt nhà nước chăm lo cải tạo đầy đủ quá, không đâu bằng..."

"Ừ...hườm...."

"Em có chuyện muốn thưa với cán bộ. Dạ, về hoàn cảnh rất ngặt của gia đình em, của riêng em. Em xin được gặp riêng cán bộ..."

Bụng mê muốn chết mà mặt làm bộ:

"Được, để hẵng hay, việc quan trọng là chị hãy động viên anh Hai của chị..."

"Dạ cán bộ, em biết."

"Ừa".

Tằng hắng, chắp tay sau đít, đi tiếp.

Thăm nuôi xong, tù vào chuồng. Con Nết được cán bộ dẫn tới một khu vực khác. Cũng nhà tranh thôi, chia hai ngăn, ngăn trước đặt một bàn làm việc, ngăn sau kê mấy chiếc giường. Quản giáo dẫn giãi:

"Ở trại này không có chế độ thăm nuôi ở lại, trừ một vài tù học tập tốt, gương mẫu được tuyển làm một vài giờ ở trại. Văn phòng này dành cho ban báo chí và văn nghệ, phần sau dành cho thân nhân ở lại. Chị cứ an tâm ở đây. Giếng nước kia kìa. Tắm táp được cả đấy. Nhà tắm, có ngăn che, bên kia là hố xí. Chị chỉ đi từ đây ra giếng nước, không được đi nghiêng đi ngả. Lát tối, tôi sẽ cho anh Hai của chị

ra đây, nói chuyện gia đình chừng một tiếng rồi phải vào sam...nếu là vợ chồng thì mới xét cho ở lại...."

"Dạ, chuyện gia đình cũng nói hết cả rồi, không có gì....chỉ là động viên anh ấy..."

"Được."

Đúng chín giờ tối, Hai Nuôi được dẫn ra, có cán bộ quản giáo kèm. Lúc hai người nói chuyện thì quản giáo bắt cái ghế ngồi đằng trước hiên để canh tù. Con Nết nói lớn cố ý:

"Ôi, sanh khó lắm. Thằng bé thì khỏe mà mẹ nó yếu lắm...Khóc, sợ, đòi gặp anh..."

"Anh học tập chưa tốt, khó xin đi phép lắm. Người ta đi phép phải có bảo lãnh, anh em mình thì..."

"Được. Anh Hai nhớ không? Chị có ông chú đi tập kết hồi đó, mới gặp lại nè. Ổng mừng lắm, thương lắm. Để nhờ ổng bảo lãnh trong đơn...."

"Ổng có biết anh đi cải tạo không?"

Hai Nuôi nháy con Nết một cái.

"Không, dấu biệt ổng. Hỏi, nói anh đi nghĩa vụ lao động thôi, nghe vậy ổng gật gật, nói thanh niên là phải đóng góp xã hội, ổng nói câu gì mà phụng sự, mà đất nước hay lắm kìa...."

"Nhất định rồi. Anh cũng có nghe vợ anh nói có một ông chú đã thất lạc hồi tập kết, nghe đâu làm lớn lắm, vậy ra đã nhìn họ hàng?"

"Ổng cưng thằng nhỏ lắm. Nghe nói ổng có đến hai bà vợ ngoài Bắc mà chẳng có bả nào có con, nên ổng nói ổng nhận thằng nhỏ làm cái gì...à, dưỡng tử..."

"Kỳ này được khoan hồng, anh nguyện theo ông để được giáo dục cách mạng, trở thành người tốt. Anh rất hối hận việc làm sai trái của anh, làm gia đình đau khổ mà còn có tội với nhà nước...."

Con Nết cố nhịn cười:

"Anh Hai, anh đừng có buồn. Cũng may anh có dịp đi cải tạo, được cán bộ chỉ dạy cho biết những sai trái của mình , học tập, theo gương các chú, là mừng, cớ đâu buồn, phải hôn. Miễn là mình biết tự giác, nhà nước đánh kẻ chạy đi chớ đâu đanh kẻ chạy lại...Anh Hai à, anh yên trí học tập, nghe chuyện phản động là báo cáo liền, như vậy, anh là người tốt rồi...."

"Dỹ nhiên là anh nghe lời em. Em về thưa với mẹ là anh ăn năn hối cải, xin bả tha thứ tội cho anh. Nói với vợ anh, khi về, anh sẽ xứng đáng trong vai làm cha, nuôi con trở thành kẻ hữu ích...nhất định vậy...."

Bên ngoài, cán bộ quản giáo ngồi đã mỏi lưng mà nghe hai anh em cứ một chuyện nói hoài nên cũng chán, đi ra sân ngắm trăng cho dãn chân. Lòng nôn nao quá. Con bé ngộ ghê, cái đít nây nây, phía trước nây nẩy, tuy có áo khoác ngoài nhưng áo trong mỏng dính, rộng cổ, thấy ẩn hiện da dẻ trắng phau thấy thèm chết. Ở chốn khỉ ho cò gáy, canh tù, cả mấy tháng chưa được về thăm nhà, mà mấy bà, mấy cô lên thăm tù sao người nào cũng trắng trẻo, thân hình coi bắt mắt quá...nhưng bà nào bà đó giử kẻ, đi đứng như có bọc thép bên ngoài chớ đâu như cô em này, tự nhiên, thoải mái, không biết có phải vì ngây thơ không? Lâu rồi, chưa

được ngửi hơi đàn bà. Cũng một đôi khi, rình rập mấy cô trong hố xí, hay sang trêm sam nữ, lén coi tù nữ tắm. Chỉ mệt mỏi thêm trong đêm hôm thôi chớ chẳng ăn cái giải gì. Có chấm mút tương đường chanh ớt gì thì cũng mấy tên quản giáo bên sam nữ chia nhau, chẳng được tới lượt anh. Anh canh đồng hồ, một giờ mà sao nó lâu lắc tới thế, bộ cái kim đồng hồ cũng muốn đùa với anh?

Anh thở phào khi thấy hai cây kim chập nhau. Anh đi thong thả trở vào:

"Anh em hàn huyên xong chưa. Hết giờ rồi đấy." Con Nết đon đã:

"Dạ thưa, có gì đã nói hết rồi, cán bộ. Em cám ơn cán bộ nhiều lắm."

Được. Anh kia, vào."

Con Nết lăn xăn bên Hai Nuôi, còn làm như vô ý chạm cả bộ ngực đồ sộ của mình vào lưng cán bộ.

"Anh về, anh Hai. Ráng nghe lời em động viên..."

"Em về thưa mới má giùm, anh xin lỗi...."

"Được mà. Em sẽ lo tất. Miễn là anh cố gắng thi hành đúng nội qui..."

Con Nết chửi thầm trong bụng mà miệng cứ như thoa mỡ. Đợi cho Hai Nuôi và tên cán bộ đi khuất rồi, cô trở vào, đóng cửa soạn đồ. Lát sau, lấy quần áo, cô ra giếng múc nước tắm. Một lúc sau cô có cảm tưởng một đôi mắt đang dán sát vào một kẻ lá đan hở. Con Nết cười thầm, nó dang chân, kỳ cọ, thoa nhẹ nhè trên bộ ngực nây nây và lim dim

mắt. Nó tắm táp lâu lắm. Đang mùa khô, khí hậu nóng bức muốn chảy mỡ, làn nước đi đến đâu da thịt mát rượi tới đó...Lúc mặc quần áo, nó nghe bên ngoài có tiếng động, nhưng khi nó đi ra thì không thấy bóng người nào.

Tên quản giáo đang ngồi ở bàn giấy. Nết mặc áo ngủ mỏng nhưng quấn ngoài chiếc khăn tắm lớn, đi vào. Hắn làm bộ thản nhiên:

"Đêm hôm chị đi đâu vậy?"

"Dạ thưa cán bộ, cán bộ có nói em được quyền đi đây ra giếng nước và nhà tắm. Dạ thưa, trời nóng quá, em đi tắm một tí thôi..."

"Hườm..."

Con Nết làm ra vẻ luýnh quýnh, rơi tuột chiếc khăn tắm xuống đất. Nó làm bộ cúi xuống nhặt lên, chiếc áo mỏng tanh và chiếc cổ rộng, rung rinh hai gò bồng đảo làm tên cán bộ há hốc mồm ra nhìn...

"Em xin lỗi cán bộ..."

"Chị vào ăn mặc đàng hoàng rồi ra đây làm việc."

"Dạ..."

Con Nết đã chuẩn bị sẵn, nó vào mặc thêm chiếc áo khoác bằng nỉ bên ngoài rồi trở ra.

"Chị ngồi kia."

Hắn bật đèn sáng lên, ra điều người đạo đức.

"Thấy chị hiểu thông đường hướng cách mạng, chấp hành tốt nội qui nên tôi mới cho chị trình bày nguyện vọng..."

"Dạ, cám ơn cán bộ...Dạ mời cán bộ hút thuốc..."

Nết đặt gói thuốc ba số lên bàn.

"Được. Để đó."

Hắn mở ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ:

"Đây là hồ sơ của anh ấy. Hồ sơ xấu lắm. Không có hộ khẩu thường trú, bụi đời. Bị tình nghi trong nhiều vụ án".

"Dạ, chỉ tình nghi thôi đã bắt. Thưa cán bộ..."

"Chị im đi. Tôi đang nói không cãi. Nhà nước thà bắt lầm hơn tha lầm. Vì tình nghi nên mới bắt đi cải tạo, nếu không, xử án rồi. Nhưng qua quá trình cải tạo, anh ấy đã thông hiểu đường lối nhà nước, tôi sẽ xét và đề nghị..."

"Dạ."

"Tôi thì chí công vô tư. Nhưng trong trại còn nhiều đồng chí khác, chữ ký của trưởng trại mới quan trọng, cho nên, gia đình cũng phải...."

"Dạ phải sao ạ..."

"Phải...phải..."

Hắn gãi đầu. Con Nết vẫn đóng vai ngây thơ vô số tội.

"Dạ xin cán bộ chỉ dạy...."

"Phải...khó nói quá, vì đây là sự tế nhị. Nghĩa là phải biết điều..."

"Dạ, cán bộ dạy sao là em nghe vậy, cám ơn cán bộ...."

"Vậy chị đề đạt nguyện vọng đi."

"Dạ thưa cán bộ, về vấn đề khoan hồng phải còn thời gian. Gia đình em cũng muốn để anh ở trại học cho thông đường lối để sau này khỏi loạng quạng tốn cơm nhà nước...Anh ở đây gia đình chúng em yên tâm lắm, chỉ bị điều, chị ấy mới sanh, mà sức khỏe yếu, nếu cán bộ cho giấy phép anh Hai em về thăm một lần, thấy vợ thấy con, anh Hai em sẽ phấn chấn học tập..."

"Còn phải xem lại quá trình cải tạo của anh ấy nữa, để còn xem lại hồ sơ..."

"Dạ, với lại, cũng có ông chú vợ là cán bộ, nhờ ông chú dạy dỗ anh Hai em sẽ sớm thấu hiểu đường lối..."

Hắn đứng dậy:

"Có thế thôi phải không?"

"Dạ..."

"Được. Chị thu xếp chỗ nghỉ, ngày mai chủ nhật, chị sẽ được thăm gặp đặc biệt hai tiếng đồng hồ. Chị có muốn có đặc ân ấy không?"

Con Nết giả bộ mừng rơn:

"Dạ, cám ơn cán bộ...dạ em có ít quà để tỏ tấm lòng, cán bộ có thể ở lại thêm chút nữa...."

Hắn đứng thẳng, tằng hắng rồi nghiêm giọng:

"Đang giờ làm việc, tôi phải chấp hành nghiêm chỉnh. Lát nữa, tôi sẽ trở lại..."

Con Nết bỗng thấy đau nhói ở bắp vế non. Cái mặt thì nghiêm nghị thế mà bàn tay đã lần phía dưới nhéo con Nết một cái. Hắn tắt ngọn đèn lớn rồi đưa cho Nết hộp diêm, nói:

"Chị thắp cây đèn dầu trong góc kia mà dùng. Ở ngoài có kẻng, có gì chị đánh kẻng lên..."

Hắn bỏ đi. Con Nết đốt đèn vào phòng trong dọn chỗ ngủ. Nó có đem theo tấm chăn phủ lên chiếu trông rất lịch sự. Xong xuôi, nó lui cui dọn thức ăn. Một chai vốt-ka mác Liên Xô đàng hoàng. Còn phải hâm món "bổ dưỡng" cho nóng. Cô soi đèn ra phía sau, có một cái chái nhỏ, bếp đơn giản có ba cục gạch chụm lại và một ít củi khô. Được rồi, con Nết nhúm lửa sẵn để đó rồi trở lại, vô phòng nằm.

Giun dế bên ngoài kêu ầm ĩ. Thỉnh thoảng có tiếng rột roạt như rắn bò trên mái tranh làm con Nết thấy rờn rợn, nhưng cảm giác đó cũng qua nhanh thôi, nó đã từng ngủ bờ ngủ bụi suốt bao năm tháng, bán hết máu thịt mới có được một căn phòng. Nó nghĩ cũng lạ, không biết nó mắc nợ gì thằng Hai, mà ba hồi ghét, ba hồi thương. Hổng biết lần này, thằng Hai có nghĩ lại mà đối đãi với nó thiệt lòng hơn không?

Có tiếng mở cửa. Tiếng khóa nghiến cửa lại nữa. Con Nết hồi hộp quá, không biết có phải tên quản giáo nọ hay một cha căng chú kiết nào khác. Cánh cửa gỗ hé mở, kêu ken két. Qua ánh đèn dầu le lói, con Nết nhận ra tên quản giáo

quen, nó ngồi rột dậy.

"Chị nằm yên đó, khỏi ngồi..."

Hắn ngồi xuống bên mé giường. Cái giường rêm mình, cũng kêu ken két.

"Em có cái này, để cán bộ...."

"Cái gì?"

"Dạ, cán bộ chờ em..."

"Tranh thủ, không có nhiều thì giờ..."

"Dạ, một chút thôi mà, cán bộ..." Khéo léo nó gỡ đôi bàn tay hung bạo ra.

Con Lê xuống bếp nhắc món ăn, rồi dọn ra bàn ở phòng ngoài. Khăn ăn, ly rượu gì nó cũng đã đem sẳn. Xong xuôi, nó trở vào, thấy tên cán bộ đang nằm trên tấm ra trắng bóc.

"Mời cán bộ ra ngoài xơi chút đỉnh, em có đem món ăn lên."

"Thế à."

Hắn ra ngoài, nhìn bàn ăn. Ly tách sang trọng, thức ăn, rượu bày lên bàn, trong đời hắn chưa hề được ai dọn cho một bàn ăn đẹp, sang trọng như vậy, ngoài những lần về thành phố, đi ăn nhà hàng thật loạn, xô bồ.

"Cán bộ ngồi xuống đi..."

Con Nết ấn vai hắn xuống, rồi lăng xăng rót rượu, gắp thức

ăn.

"Cán bộ biết em đem món gì lên mời cán bộ không?"

"Gì thế?"

Giọng hắn đã bớt cứng nhắc.

"Cán bộ đoán coi...thôi, cán bộ đoán không ra đâu. Món này...hì hì...bổ dương, ngầu pín dê, thưa cán bộ...Mời cán bộ thử đi, đang nóng..."

"Bày vẽ thế!"

"Món này dưới quí lắm, phải đặt nhà hàng. Cán bộ để em..."

Con Nết cười giã lã, gắp từng miếng đút cho hắn như chăm sóc em bé. Nâng ly rượu lên tận miệng cho hắn nhắm. Rồi nó luồn tay vào trong áo xoa lưng, nắn bóp. Việc này thì con Nết quá rành nghề.

Rót, mời. Chai rượu chỉ một lúc đã vơi một nửa. Cái thố đựng thức ăn cũng chỉ còn chút nước. Mặt tên cán bộ thì tái nhách mà hai mắt như có lửa. Con Nết biết là thuốc đã ngấm, nó đã khéo léo hòa cả một gói vào thức ăn, ông ních hết như vậy thì chịu gì nổi. Mấy tay chơi có nửa gói đã ngất ngư con tàu đi rồi. Tay chân hắn đã lạng quạng, nhưng con Nết vẫn vờn như mèo vờn chuột, nhích tới, đụng chạm, chà xát một tí rồi lại tránh ra...

"Lại đây. Bảo lại đây."

"Cán bộ phải ăn cho hết, toàn bổ không hà..."

Hắn nói như ra lệnh.

"Không ăn nữa. Tới đây, bảo phải nghe.

"Dạ".

"Đưa tay đây."

Nết đưa tay cho hắn.

"Cán bộ đừng làm vậy, kỳ quá...."

Con Nết rụt tay lại.

"Sao thế! Không muốn..."

Con Nết vội vã:

"Dạ, cán bộ. Hôm nay em đãi cán bộ mà..."

"Chỉ đãi ăn thôi sao? "

"Dạ em đãi hết mà...Dạ, mấy lần trước lên thăm nuôi gặp cán bộ em đã có cảm tình rồi...Cán bộ thiệt oai hùng, còn đẹp hơn mấy anh xung phong mũ tai bèo nữa. Tụi nó con nít, đâu chửng chạc oai nghiêm như cán bộ. Em..."

Đóng vai bà chằng cũng giỏi mà đóng vai thục nữ con Nết cũng dư sức. Làm bộ e thẹn, nó nép trong vòng tay của tên cán bộ.

"Em thích cán bộ lắm..."

"Thích thì...đưa tay đây...Này, cái tay cứng đơ vậy...làm việc đi. Chỗ này, thế...thế đấy..."

"Để em cỡi áo ra cho cán bộ. Trời nóng quá, thấy hông, đổ mồ hôi ra hết trơn. Em cũng nóng hổng chịu được."

Vậy là cái áo khoác của nó cũng rơi ra. Trong ánh sáng le lói của ngọn đèn dầu, tên cán bộ thấy cả thân hình con Nết lồ lộ, trong suốt, thấy hết chỗ lồi chỗ lõm. Hắn chịu hết nổi, như con thú đói ăn, hắn nhe răng cắn một cái.

"Ái cha..."

Con Nết vùng chạy, hắn đuổi theo. Con Nết cứ chạy quanh bàn, khi hắn chụp được, khi vuột. Chỉ một lúc sau, tấm áo mỏng te cũng bứt ra khỏi thân thể con Nết. Dù vậy, nó cũng vùng vằng:

"Cán bộ có hứa với em không đã..."

"Hứa cái gì?"

"Ký giấy phép cho anh Hai em...cán bộ..."

Tay chân hắn đã quíu quáng:

"Được. Được. Ký."

"Bao giờ?"

"Thư thả..."

"Không, tuần tới đi. Tuần tới em sẽ lên đón ảnh, và mình...."

"Được. Ối chà. mát quá. Thơm quá...lạ thiệt, sao thơm thế!"

Con Nết nũng nịu:

"Cán bộ đừng làm em đau, ý cha, đau..."

"Cắn nát ra chứ lỵ. Đâu, đau hả, này, đau...."

"Ui cha. Cán bộ ơi, ơi, cán bộ ơi..."

"Kêu hả? Này kêu...Ôi dào, đâu cũng ngon, đâu cũng thơm, quái, thơm quá đi chứ."

"Cán bộ ơi..."

Hắn nói lồm ngồm:

"Ơi! Gì nữa?"

"Cán bộ hứa..."

"Cái gì cũng hứa. Hứa tuốt. Ăn tuốt. Nuốt tuốt... Này ăn, ăn đây, ăn đây..."

Con Nết như trái vú sữa mềm nát trong bàn tay vũ phu của hắn. Rồi hắn đẩy con Nết vào phòng trong, ném con Nết lên giường. Hắn hấp tấp, vồ vập, tham lam, như con thú cắn xé con mồi. Mấy tháng rồi, nửa năm, nhiều hơn cũng có thể, hắn không gần gụi đàn bà, bao nhiêu sức lực dồn nén lại, thêm sức đẩy của thuốc làm hắn như voi đực động tình, điên cuồng đập phá tanh banh khu rừng rậm...

"Cán bộ..."

"Hử?"

"Cán bộ sao rồi...đừng làm em sợ...."

"Ư..ư...Hử?"

"Cán bộ mệt lắm phải không? Tội hông, thương quá là thương. Để em..."

Hắn đã kiệt lực, nói không ra hơi nữa. Con Nết tủm tỉm cười một mình. Nó trở dậy, lau mồ hôi cho tên cán bộ, rồi lấy cái quạt đan bằng lá kè mang theo, phe phẩy quạt cho hắn ngủ. Tên cán bộ, ban ngày mặt lạnh như sắt, hé môi ra là đạo đức cách mạng, đường lối nhà nước, nghị quyết của đảng, lúc này như đứa con nít rúc trong vú mẹ và ngủ vùi.

Hắn còn bị đánh thức dậy một lần nửa giữa khuya. Lơ mơ, hắn hốt hoảng:

"Cái gì vậy, cái...."

"Em đây..."

"Mệt lắm. Ngủ."

"Chìu em chút đi, cán bộ ơi, em mê quá, thương quá, này..."

"Đã nói mệt, không làm nỗi mà..."

Để em đấm bóp cho cán bộ lại sức nhé. Tội hông, thôi để em...."

"Ối chào, giỏi thế..."

"Cán bộ thích không?"

Thích chết đi được nhưng vẫn ậm ừ. Lần này, do con Nết

chủ động...Con Nết chỉ cần xổ hết ngón nghề ra là tên cán bộ kêu lên như con heo bị chọc tiết.

"Cán bộ thua em chưa..."

Con Nết thì thầm.

"Thua, thua rồi..thua...."

Gà đã gáy sáng. Hắn muốn nằm nướng thêm để nghỉ ngơi cũng không được nữa. Hắn phải đi thôi.

"Lần tới nhé!"

"Nhớ nghe cán bộ, đã hứa với em..."

"Được rồi."

Hắn tiếc nuối. Lúc ra ngoài hắn cảm thấy xương cốt trong người như rời ra, và như có những đầu kim chích....

Buổi trưa, lớp thăm nuôi ngày chủ nhật tới, con Nết cũng được gọi ra. Nó lại gặp Hai Nuôi.

"ĐM, mày làm gì con người ta mà mặt mày nó thảm sầu quá vậy? Mày đúng là con hồ ly tinh. Đ M...."

Nhìn tên cán bộ như sút đi mấy kí lô, hai tròng nắt sâu hoắn, má hóp, thằng Hai Nuôi tủm tỉm cười. Con Nết cũng cười:

"ĐM, tính cho chết luôn, nhưng nó chết rồi thì công việc ai lo...nên kẹt...."

"Nó đã phải lạy mày chưa? Quỉ, cái mặt thấy ghét..."

Con Nết nây nẩy cái ngực:

"Ghét không?"

"Mày làm tao cũng...."

Lén không thấy ai nhìn, thằng Hai Nuôi cũng sờ soạng gỡ gạc. Con Nết nhăn mặt:

"Anh đừng làm vậy, lộ ra là bể hết trơn, ráng chịu à...thôi...."

"Ông cố nội mày, mày cứ như thế này....đụ má, tao mà về là cho mày bể luôn, ở đó mà ngựa...."

Con Nết nhỏ giọng:

"Thôi ông, đừng có bày đặt ghen. Còn cức gì mà ghen với tuông. Tuần sau, anh có giấy phép, nhưng tên cán bộ bắt em lên đón anh mới được. Em còn phải để chứng minh nhân dân lại nữa kìa...."

"Chết, rồi làm sao...?"

"Khỏi lo. Em có giấy chứng minh giả, ông cố nội nó cũng không biết. Với lại, em cho nó vô "mê hồn trận" rồi thì mắt mũi tèm nhem thấy cức gì, phải hôn?"

"Mày thiệt là con quỉ..."

Chúng nó ngó nhau cười. Đằng kia, tên cán bộ đang nạt nộ ai đó:

"Chị kia, nói lớn lên, cái gì mà thì thì thầm thầm. Phản động

hả?"

Nói vậy chớ mắt hắn không rời ngó khuôn ngực no tròn của con Nết, mà con này còn cố ý hớ hên quên cài một chiếc cúc. Hắn nuốt nước miếng, nghĩ tới chuyện tuần tới. Chỉ mới nghĩ tới thôi mà cả người nó rùng mình, bao nhiêu sinh lực mới nhen nhúm chút đỉnh lại ào ào tuôn ra hết.

Khổ thân hắn. Giờ đây, hắn phải cố gắng đóng bộ mặt đạo đức cách mạng!

Buổi tối hôm đó trở về thành phố, con Nết hãnh diện đã làm xong sứ mệnh. Nó đi tìm chị Bảy cà tong.

"Mày nhắm được không?"

"Được chắc. Tuần sau ảnh về."

"Trời đất. Có thiệt không đây? Tao có nằm mơ không?"

Chị Bảy đã muốn khóc. "Nói láo với Bảy mần chi. Thiệt mà, tuần sau thôi. Bảy thấy giỏi không?"

"Tao biết, mày mà lên xuống vài lần là xong. Mày giỏi."

"Xời. Cực cái thân lắm, dì Bảy biết không?"

"Biết. Thằng Hai Nuôi cũng phải nghĩ lại với mày, mày yên tâm đi. Tuần tới nó về, tụi bay tha hồ..."

"Tui hổng ham. Tuần tới tui còn phải nạp mạng một lần nữa. Ối xời ơi, nó vừa dơ vừa hôi, vừa hung dữ, thiệt đúng là đồ ăn cướp. Lần tới tui cho hắn thấy ông bà ông vải hắn luôn để nhớ đời..."

"Thôi mày ơi, bỏ qua đi. Bị tụi mình hổng có tiền, chớ như thằng Long, nghe đâu chồng chục cây vàng là khỏe re...."

"Bởi, tụi này giống gì cũng ăn. Hổng chồng tiền thì chồng cho chúng "chút ke", thiệt ăn dơ ở bẩn, cái gì cũng đớp. Ủa, con Quê đâu?"

Chị Bảy cà tong lắc đầu:

"Chúng nó mới đưa nhau lên hồ Con Rùa hóng mát. Cười thiệt, cái thằng như con súc vật mà sao khôn tổ mẹ, nó nói con Quê phải đi bộ nhiều mới dễ sanh, hổng biết ai bày cho nó vậy."

Con Nết cũng cười.

"Vậy há Bảy. Tui phải về tắm táp ngủ cho lại sức...Ôi, mệt ơi là mệt..."

Nó ngáp lên ngáp xuống. Chị Bảy cà tong nhìn theo bóng con Nết khuất xuống đường, lắc lắc cái đầu. Thiệt khi có chuyện mới biết bụng dạ nhau. Thường ngày, thằng Hai Nuôi với con Nết khắc khẩu đủ chuyện. Mà thằng con chị cũng thất nhơn, cứ như cái gậy thằng ăn mày...Lần này nó về phải chửi cho nó một trận, bắt tu tâm sửa tánh lại mới được.

"Con Lê, phù hộ cho anh nghe con...Lê ơi!"

Chị ứa nước mắt. Khi chị biết thương con thì con Lê không còn nữa.

Đúng lời. Tuần sau con Nết lên trại ngày thứ bảy, ở lại một đêm, hôm sau cùng với Hai Nuôi về phép. Giấy phép cầm tay ghi được đi hai ngày, trưa ngày thứ Tư phải trình diện ở trại. Cả một bộ giấy tờ, từ giấy chứng nhận phường khóm, tất cả đều mang tên giả, con dấu giả, kể cả chứng minh nhân dân, để lại ở trại, sau khi con Nết nạp thân cho tên quản giáo một đêm nữa. Hắn hứa hẹn:

"Lâu lâu em lên, tôi lại cho anh em về phép vài ngày, nhớ nhé."

"Cán bộ không sợ trại trưởng biết sao?"

Hắn cười:

"Trên dưới cũng vậy thôi, miễn là biết dấu nhau cho thật kỷ. Hắn mỗi đêm một nữ tù xã hội thay phiên nhau. Đừng lo, ở đây, ai cũng có "tẩy" để nắm đầu nhau..."

"Được mà. Cứ mỗi lần lên trại về, em nhớ cán bộ ngớ ngẩn cả tuần, hổng làm ăn gì được."

Hắn lại dặn con Lê mua một vài món đồ đưới phố.

Tối hôm đó, thằng Hai Nuôi lên phòng với con Nết, thấy mình mẩy con bồ bầm tím nhiều chỗ, nó lại nổi sùng:

"ĐM, mày sướng quá mà!"

"Ê, mày nói gì vậy?"

Hắn kéo con Nết dậy, chỉ:

"Nó cắn mày phải không? ĐM, nó còn làm gì mày nữa, nói tao nghe..."

Con Nết vừa thương thằng Hai vừa giận:

"Mày ngu vừa vừa thôi mày ơi. Tao đã đem cái thân tao ra lo cho mày mà mày còn nói. Ừ, nó cắn, nó dày vò tao đủ kiểu đủ bộ, tao thiệt nhục nhã đủ điều mày không thương?"

Hai Nuôi thở ra:

"Thì thương. Thương mới điên đây."

"Mày đừng điên nữa. Đâu phải chỉ mình nó, mày biết tao làm nghề mà...Đàn ông nào thì cái gậy cũng giống nhau, phân biệt làm chi cho mệt."

"ĐM, không được nghe mày. Tao khác. Tao thương mày thiệt chớ tao có như mấy thằng đàn ông bỏ tiền ra ngủ với mày đâu..."

"Ờ biết vậy, nhưng khi ngủ thì có khác chi hơn. Thôi dẹp đi, tao hổng muốn mày nói chuyện đó nữa."

"Mày thiệt đúng là một con đĩ ngựa"

"Bộ tao là cái con gì khác. Con đĩ là đúng rồi, có nói con khác tao cũng không chịu."

"Mày nói như vầy thì hết cách nói."

Con Nết tắt đèn:

"Mày đừng làm bộ nữa. Chừng đó ngày ở tù mày còn chưa bấn xúc xích? Thôi ông nội, ông nội nằm xuống, rồi mình nói chuyện, rồi mình thương nhau...Mình thương nhau thiệt, tao biết. Tao cũng vậy, hổng thương mày ngu gì để

cho con chó nó dày vò...Tao chưa thấy thằng đàn ông nào dơ mà hôi như nó...ĐM, tao làm cho nó dở sống dở chết, tay bắt chuồn chuồn luôn, lạy van tao, thua tao thảm hại...."

"Mày im đi có được hông? Tao sợ mày luôn..."

"Hi hi. Hắn tưởng tao còn trở lại...Đ.M, ngu như con bò...."

"Mày đừng nói nữa. Bật đèn lên. Đi lấy chai rượu cho tao."

"Mày chưa bấn?"

"Ông cố nội mày. Biểu đi lấy rượu. Lấy cả chai."

Thằng Hai Nuôi phải uống lưng chai rượu mới chịu để cho con Nết tắt đèn, nằm xuống. Tắt đèn. ban đêm nhà tranh cũng như nhà ngói. Chớ thấy cái mặt con Nết, thấy những vết tích trên thân thể con bồ, thằng Hai Nuôi hết ngọ ngậy nổi.

Lúc sau, con Nết nép vào người thằng Hai, vòng tay nó ôm thật chặt.

"Rồi mình tính sao đây?"

"Kệ mẹ nó, đến ngày hẵng hay."

"Chúng sẽ tư về phường, đi lùng mày."

"Biết. Tao có cách. Này Nết. Tao sẽ không xuất hiện ban ngày cho mọi người thấy, để đừng ai hay tao về phép. Phường có được báo cáo tìm lòi mắt cũng không biết người đóng vai em gái tao, Nguyệt Nga là ai, cũng không nghi mày đâu."

"Ờ".

"Thôi ngủ. Tao mệt lắm rồi."

Ngủ ngáy bao lâu nữa. Dưới đường đã nghe tiếng xe xích lô máy chạy. Trời rạng sáng.

Lật bật mà ngày con Quê đập chum cũng kề cận. Mấy hôm nay nó nói với thằng Bò cái bụng của nó đã cấn cái lắm rồi, nằm ngủ không lăn trở được. Đứa nhỏ còn đạp lung tung, chòi mạnh quá, có lúc còn muốn hộc cơm ra ngoài.

"Tao hổng giỡn đâu. Nó chòi mạnh lắm, có lúc tao són đái ra quần. Con cái bấy nhiêu mà đã khốn nạn."

Thằng Bò cười nghiêng ngữa:

"Ông cố nội mày, hổng được rủa con tao à nghen. Hèn chi mày hôi khai quá."

"Hôi? Trét lên mặt mày giờ..."

Cười, giỡn nhau, chửi nhau chí chóe, nhưng thằng Bò đang lo quắn ruột lên. Từ hôm Hai Nuôi được cái giấy phép ra trại, đi thẳng một lèo. Trại tập trung có tư về phường, công an khu vực tới điều tra chị Bảy cà tong.

"Chị dấu nó đâu? Dấu cũng không thoát được. Nên bảo ra trình diện rồi được khoan hồng..."

Chị Bảy tru tréo:

"Mèn ơi. Con tui đi cải tạo sống chết ra sao cũng chưa biết, nay mấy ổng biểu đi phép không về? Đi phép? Phép hồi nào mà tui hổng thấy? Tui là má nó, đẻ nó đau lỗ đít đây,

hộ khẩu không có, giấy tờ cũng không, bảo lãnh được nó hồi nào vậy cà? Nói chuyện không có đầu đuôi".

"Chị đừng già họng...chị chứa chấp bắt chị luôn."

"Vậy sao? Làm ơn bắt giùm luôn đi, đỡ ăn xin ăn mày bữa đói bữa no. Đã cùi hổng sợ lỡ nữa đâu mà hù."

Hai ba đêm liền, dân bụi bị dựng cổ dậy, xét. Hai Nuôi biệt vô âm tín. Ngu gì chường mặt ra để cho mà bắt chớ. Chuyện rồi cũng êm, phường đâu có thì giờ đi truy lùng thằng bụi đời bị ghép tội không chứng cớ, mà biểu nó "biết điều" thì nó trên răng dưới...bác đó, lấy gì mà biết điều đây. Vậy là lộn xộn chừng tuần lễ, lại đâu vào đó. Lạ, con Nết chủ chốt thì bình chân như vại. Bởi chuyện nó "dàn xếp" kín như bưng, mớ giấy tờ thăm nuôi, chứng minh nhân dân đều là giả hết, ở phường chẳng ai hồ nghi gì nó, mà ở trại, tên quản giáo không dám hé răng ra.

Tin mật con Nết cho biết là quản giáo trại bị kiểm điểm cho nên có về làm việc với phường và yêu cầu điều tra. Thằng Bò nghe chuyện sợ quá. Con Quê đã vác cái bụng lên trển một lần, thấy mặt, dễ nhớ... Mà trốn, biết trốn đâu? Sáng sớm, con Quê ra chợ Cũ, xuống khu Lê Lai, còn gái bụi đời mang bầu, mấy khu công viên thiếu giống... Nghe nói cán bộ trại về, đi nhìn hết mấy con bụi có bầu. Cái bà Bí, bụng cộm lên đã tám tháng, vỗ ben bét, còn dạng chân ra:

"Coi đâu nữa hông? Nếu chưa yên bụng thì chui luôn vào hang Pắc Pó của bà nè."

Dân bụi cười lộn ruột một bữa đã đời. Nhưng thằng Bò không yên bụng. Nó đề nghị:

"Tao thiệt hồi hộp, đụng cái là giật mình. Hay mình lánh đi

chỗ khác chờ để đẻ cho yên."

"Đi đâu mà yên? Nhiều chuyện."

"Chuyện đẻ đái hổng giỡn được nghe mày."

"Biết dách gì mà nói thánh nói tướng ông ơi."

Đúng là thằng Bò chẳng biết đách gì thiệt. Nó làm ra vẻ quan trọng, nói.

"Vô nhà thương đẻ cho chắc bụng."

"Tốn tiền. Đẻ đâu chẳng được. Dì Bảy cà tong nói cũng biết đỡ..."

"Thôi đi..."

"Thôi cái gì mà thôi? Chị Mế trước đây cũng là cô mụ, chị nói hồi ở kinh tế mới chị cũng đỡ cho người ta, trên đó cũng như đây, có cức gì đồ đạc. Con nít cũng khóc rân rừng kìa..."

"Cái bà Mế đó gió thổi cũng bay, người còn da bọc xương, lúc nào cũng ho, có bữa tao thấy bã ho ra cả lon máu, ghê."

"Mày giỏi. Thôi dẹp ba chuyện đó đi, nói thì đứa nào nói hổng được...Nói như nhà nước nói... Con Nết, mày biết hôn, hứa lên hứa xuống, đưa tao đi vô xưởng đẻ. Có tiền hông mà đưa?"

Thằng Bò bật cười. Nó chưa nói ra đâu. Số tiền nó dành dụm con Quê đẻ nhà thương dư sức, còn mua sắm tí đỉnh, cho ăn uống đàng hoàng nữa kìa. Nhưng nó cố gắng dấu

cho tới ...lúc đó. Phải bất thình lình, ló cho con Quê thấy tiền, mới ham, mừng chết quay. Nghĩ tới lúc đó, cái bụng nó sướng sôi lên nghe kêu lục cục.

"Bởi, tao hổng thích nghe ai nói nữa, chiện tới đâu tính tới đó, chết sống có số mày ơi."

Con Quê đi đứng nặng nề quá. Thấy công an hết dòm ngó, nó không thèm tránh mặt nữa. Duy có Hai Nuôi, chườn mặt ra nơi này, còn rét. Nó về "làm ăn" ở khu công viên Lê văn Tám, gần chợ Tân Định, lâu lâu lén về thăm chị Bảy, thằng Tửng, nếu tính hôm đó con Nết "thất nghiệp" thì nó chui vô phòng con Nết, được giường êm nệm ấm một bữa. Con Nết thường cảnh giác:

"Đừng ỷ y quá chớ, Hai...tụi công an trên Đồng Phú còn theo dõi..."

"Xời, ở đó mà theo với dõi. Cức. Tù tư sản hay chính trị gì mà sợ. Ở dưới tao cũng gặp mấy đứa trốn trại ở Đồng Phú về, có con gái nữa nghe mầy. Cũng "nữ chúa đồng quê", nữ "anh hùng" trên sông nước Cảng Sài Gòn. Công an cũng biết hết nhưng "lơ" cho khỏe, bắt thêm chật chỗ mà chẳng có cức khô gì để chấm mút...Ê, ông chú của mày đâu, làm lớn lắm mà..."

Con Nết cười khà khà: "Ông chú họ là..."chó hụ"...ĐM, toàn dưới đất nứt chui lên, chú với chó... cức chó gì, hù vậy mà thằng "cán" của anh cũng són đái ra quần chớ bộ..."

"Mày giỏi. Ngoài việc hù người ta mày còn đồ đạc ngon lành nữa chi."

"Ừa, biết vậy nhưng có cảnh giác vẫn hơn. Em đây nè, cũng phải chi cho tụi nó mới yên được mà mần ăn...Đừng

có giỡn mặt với bọn nó. Giỡn với bọn nó là coi như "giỡn mặt với tử thần" nghe cha."

"ĐM, sao mày hay dạy đời quá...Mày nói những điều mà con nít nứt mắt cũng phải biết để sống hông à..."

Hai đứa có khắc khẩu nhưng về đến đây là để nghỉ ngơi. Hai Nuôi tắm táp, thay quần áo sạch nằm kềnh trên giường, soãi tay soãi chân. Con Nết cũng biết điều, lúc nào cũng có thức ăn sẳn, hoặc nhờ người đi mua phở, hủ tíu. Còn sắm sửa cho Hai Nuôi thứ này thứ nọ. Cũng lạ, nó chưa bao giờ lo lắng săn sóc cho ai, tự nhiên cái ông trời đánh thánh đâm này làm nó mệt. Có cằn nhằn thì Hai Nuôi trợn mắt:

"ĐM. Tao hổng mượn ai lo. Thằng này sống màn trời chiếu đất quen rồi. Mày lo thì mày ráng chịu chớ đừng kể công, tao ghét lắm."

Bạc thì thôi. Con Nết tủi thân, mắt hơi đỏ.

"Biết vậy tui chẳng phải cực thân lo cho anh về đây để nghe lời vong ân bội nghĩa."

"Im đi. Kể công há mày! Tao có biểu mày làm đâu mà kể. Tao ghét nghe cằn nhằn lắm rồi. Đụng mặt bà già là nghe nhằn, đụng mầy cũng nghe nhằn. ĐM, đàn bà thiệt là mệt."

"Anh nói đó nghe. Được, mệt thì bỏ cha nó đi cho xong, đường ai nấy đi..."

"Càng khỏe. Cám ơn. Mày nói đó nghe."

Hai Nuôi thấy mặt mũi con Nết méo xẹo, nước mắt đã lưng tròng thì thương. Mà lối thương của nó cũng dữ dằn, chẳng

dịu dàng chút nào. Nó kéo tay, như xách cổ con Nết đi, ném xuống giường.

"Muốn gì đây? ĐM, tao thương mà không biết là ngu."

"Thương kiểu gì vậy? Hừ..."

Con Nết nằm êm re trên giường, làm bộ hờn dỗi. Rồi sau vài màn "quày cọ", con Nết đã cười sằng sặc:

"ĐM, ông sao hung dữ quá, bộ ăn tươi nuốt sống người ta sao đây?"

"Cám ơn, ăn hông vô rồi đa. Cái thân mày hư hao, thúi tha quá mày ơi, sao thằng nào mày cũng tộng vô được."

Con Nết cáu:

"Ừa, tao thúi. Sao mày cũng rúc vô."

"Còn chọc tức hả. ĐM. Coi hai cái chân chảng hảng của mày...ĐM, tao sôi rồi nghe, bộ ai mày cũng cái kiểu này hả con đĩ..."

"ĐM, mày về hỏi má mày có chảng hảng không? Không sao có cái mặt mày chui ra..."

Lại gây gỗ tiếp. Rồi đâu lại vào đấy. Con Nết, từ ngày có thằng Hai Nuôi lâu lâu lén về, mặt mày tươi tỉnh. Dù khi thằng Hai Nuôi nổi cơn, hai đứa gây gỗ chửi rủa, đào bới không từ một tiếng tục tĩu nào...để rồi sau đó, làm lành, mặn nồng hôn. Chớ sao, lo cho một người, nó cảm thấy sống có ý nghĩa. Kể cả lúc nó "làm việc", nó cũng bớt mặc cảm mình là gái chơi, vì đồng tiền nó kiếm được, từ nay để nuôi dưỡng một tình yêu, chứ không phải để nuôi thân nó

như trước nữa.

Buổi chiều, nó thường đi mua bánh mì kiếm con Quê và thằng Bò đưa cho chúng ăn. Cái bụng con Quê thấy thương thì thôi. Cái bụng càng lớn người con Quê càng xanh lướt, tong teo còn da bọc xương. Bốn năm tháng nay, con Quê hết "mần nghề" được, tiền dành dụm cũng lấy dần ra ăn hết trơn. Ngặt thằng Hai Nuôi tiêu pha tốn kém quá, không biết nó có nhắm nổi lo cho con Quê vô nhà thương sinh đẻ không đây. Nó vái trời hoài mới trúng được "mối mới". Mà coi bộ còn "chênh vênh" lắm. Tên Hóa bảo vệ mới đây tìm con Nết, bảo:

"Mày ráng "nhịn" dưỡng sức, tuần tới tao giới thiệu cho mày một "mối" ngon lắm, trúng được là mày khỏe ru."

"Nhịn" thì không có ăn, lấy gì dưỡng sức. Nhưng tới ngày nó cũng tắm rửa sạch sẽ, quần áo là lượt, tới một địa chỉ Hóa cho trước.

Nó đi xe xích lô tới. Một biệt thự phía trước bán cà phê. Nó đã được tên Hóa chỉ dẫn đi vòng ra lối sau. Không có sợ thằng công an nào hết, vì biệt thự này của một ông lớn để cho bà lớn mần ăn. Đang xớ rớ nhìn tìm thì con Nết bị gọi giựt lại:

"Ê, bà kia, đi luồng tuông vậy?"

Quay lại, một cô tiếp viên quán cà phê đang bưng một khay đựng ly tách dùng xong đi vô.

"Xin lỗi, tôi..."

"Ai bảo chị tới đây?"

"Ông Hóa bảo vệ..."

"À, biết rồi. Chị đi vòng lối kia, gõ cửa phòng đầu tiên..."

Con Nết làm theo. Đứng trước cửa phòng nó do dự, nửa muốn bỏ về, nửa tiếc. Dù gì thì cũng đã đến đây rồi, nó gõ nhẹ cửa.

"Vô đi."

Giọng Bắc. Khàn đặc. Nó có một linh tính không may mắn lắm trong buổi hôm nay. Nhưng cánh cửa đã theo đà tay nó mà mở vô.

"Gài cửa lại".

Giọng khàn khàn ra lệnh. Nó làm theo. Khi quay lại, căn phòng nhỏ sáng trưng, có độc một cái giường. Ông ta ngồi trên chiếc giường đó. To béo, bụng phệ, mặt vuông, mắt lồi, quần xà lỏn, áo mai ô, hắn nhe răng mà không phải cười. Tên Hóa có nói trước ông này có "địa vị", mới ở ngoài đổi vô Nam làm việc. Tính không thích chơi bời lăng nhăng, mà chỉ muốn tuyển một cô, miễn là cô nào làm vừa lòng ông ta thì được tuyển.

"Tên gì?"

Con Nết biết cách trị mấy tên "mặt sắt" này mà. Nó không sợ sệt, ỏn ẻn như phần nhiều các cô gái chơi, mà tươi tỉnh:

"Thưa anh, em tên là Kim. Bạch Kim."

"Á à. Tên lạ quá nhỉ..."

"Bao nhiêu tuổi?"

Kỳ lạ chưa! Như ở phường gặp công an điều tra lý lịch. Con Nết vẫn vui vẻ:

"Anh đoán em nhiêu nào? Đoán thử coi, trúng mới giỏi. Em đã hâm đi hâm lại chưa?"

Coi bộ thằng chả không hiểu tiếng Nam lắm, nên mặt trơ ra, không thấy cười.

"Đi anh. Đoán coi. Nhiêu?"

Nhìn chăm chăm từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu. Nghiêng mặt, nhíu mày ra điều có suy nghĩ.

"Cô em chừng đôi mươi, dưới đôi mươi chăng?"

Ngồi nhẹ xuống mé giường, con Nết nói:

"Cám ơn anh đã bớt cho em hai tuổi."

"Có hai thôi à?"

Tiên sư nhà nó. Con Nết chửi thầm theo tiếng Bắc.

"Bỏ đồ ra."

Con Nết làm theo. Giọng hắn như reo lên:

"Con gái trong Nam trắng quá, trắng bóc thế kia..."

Vẫn không thấy hắn cười. Chỉ thấy nhe răng và cằm bạnh ra. Mới mấy năm ăn sung mặc sướng mà bụng phệ quá. Hắn đưa tay rờ rịt con Nết, mấy ngón tay hắn tròn múp như trái chuối tiên.

"Nhà có ai đi học tập không?"

"Dạ không?"

"Tiểu tư sản?"

"Dạ còn tệ hơn bần cố nông nữa. Dạ cha mẹ bị bom đạn chết mất tiêu đâu từ khi em còn nhỏ. Từ đó em sống một mình, tự kiếm ăn và lớn lên..."

"Làm điếm?"

"Dạ hổng phải. Em có đi phụ việc ở hãng may bên Thủ Thiêm, nhưng lương ít quá nên em thỉnh thoảng cũng "vù" một vài chuyến..."

"Có khai thành thật không?"

"Dạ nếu anh hổng tin thì em xin phép về để anh kiếm người khác..."

Nó vừa nói vừa tròng áo, xoay người trước mặt ông, gài hoài không xong cái cúc trước ngực. Mắt ông ta hau háu:

"Hỏi vậy thôi, tin chứ. Đưa đây cài cho..."

Nói là cài lại nhưng ông ta lại mở bung ra. Mọi chuyện bình thường, chỉ có giọng nói là cứng nhắc, trịch thượng. Tuy nhiên không phải không biết đùa...

"Chà, loại biệt thự..."

"Anh nói cái gì mà biệt thự, biệt thự nào?"

"Cái này này. Bự thiệt."

Con Nết cười nắc nẻ. Không nghe giọng cười của hắn. Vẫn lạnh tanh lạnh ngắt trong mọi cử động thô bạo. Coi tướng tá ngon lành, hung hăng con bọ xít mà chỉ thuộc loại "khóc ngoài quan ải" mà không biết quê. Bực mình, con Nết níu đầu hắn xuống, bắt nằm yên và và tìm cách quay, sang số, một hồi lâu thì máy nổ lại và nó tự điều khiển cổ xe chạy cho tới lúc sút bánh.

Sau đó, con Nết tưởng là mình đã ra khỏi vòng loại. Không ngờ tên Hóa báo tin:

"Mày hay lắm. Mày làm sao mà "ông" chịu mày quá..."

"Tui hổng lại nữa đâu, lần trước ổng đưa tui cắc nào đâu...?"

"Thôi mày ơi, "ông" có thở nổi, có dậy nổi đâu mà đưa tiền cho mày. Ông có gửi tao nhưng tao coi như đó là tiền "boa" của tao rồi".

"Ăn bẩn..."

"Mày đừng có láo...Công của tao thì tao lấy chứ...Tao giới thiệu cho mày cũng phúc cho mày rồi. Đồ vô ơn."

"Được. Nhưng tui hổng đến đó nữa đâu."

"Không tới đó thì tới đâu? Nhà ông có vợ có con. Bà vợ ông là sư tử Hà Đông đấy, dữ còn hơn bà Chằng. Ông thương mày, muốn từ nay mày chỉ đến với ông, mày khéo là ông bao mày luôn, đời mày sung sướng..."

Nói cũng phải. Con Nết làm thinh.

"Này, mày đãi tao một bữa nghe."

"Chưa có đồng nào lấy gì đãi? Bữa nào tính."

"Tao không cần ăn. Ăn thiếu giống gì, tao muốn ăn thức gì mà không có. Tao muốn mày đãi..."

"Còn đãi gì nữa, ông cố nội?"

"Đãi cái kia kìa..."

"Cái kia là cái gì?"

Con Nết hiểu rồi nhưng cũng cứ hỏi tới.

"Cái kia...con khốn nạn, còn làm bộ nữa..."

"Để tui hỏi ổng được không rồi mới trả lời..."

Hóa tức lắm. Mới đây hắn đã dưới cơ con Nết rồi. Dù vậy, hắn chỉ còn nước hậm hực một mình. Không ai như con Nết, càng dầm sương giãi gió càng lên men. Trông nó ngộ quá, người ngợm chỗ nào đầy thì đầy căng ứ, chỗ nào gầy thì thắt bóp lại. Cái dáng đi thấy đã ứa nước miếng thèm rồi...Nhưng con này khó bắt nạt được lắm, mà càng khó thì hắn càng cay cú...muốn cho bằng được.

"Tao có tiền..."

"Ê, tiền đó của tui chứ của ông hồi nào? Khôn."

"Mày chịu tao không lấy tiền "boa" mà còn cho thêm..."

Con Nết lắc đầu:

"Thôi ông cố nội tui. Đi tìm mấy con khác đi, tui à, đừng hòng."

"Đéo mẹ. Đĩ mà còn làm cao..."

Tuy chửi nhưng tên Hóa cũng không hả được cơn tức, và hắn cũng biết, con "gái" này, qua sự giới thiệu của hắn, đã "cao" hơn hắn một bậc, hai ba bậc cũng sắp sửa rồi. Không sao, miễn là có tiền. Hắn đã lời đôi lời ba. Dằn lại, cũng không nên tham quá. Người ta có câu "tham thì thâm" mà...nhất là đang ở trong cái thời...đỏ loét đụng đâu cháy đó.

Chỉ vài lần lui tới, con Nết đã làm chủ được tình hình. Nó ngang nhiên cặp kè cán bộ thanh tra mới từ miền Bắc chuyển vô. Để giữ an địa vị, ông ta chỉ cần một cô gái như thế, biết sự thấp hèn của mình, chìu chuộng giỏi, ít đòi hỏi và nhất là kín đáo. Không kín đáo sao được, hở ra, bà vợ sư tử Hà Đông của ổng biết được là đi đoong đời con Nết, mà thằng Hai Nuôi biết được cũng dám đi đoong luôn đời ông thanh tra. Khổ nổi, tuy lui tới, gần gụi, nhưng tên "cán" này còn chưa tin tưởng con Nết lắm, vẫn còn cảnh "tiền trao cháo múc", giá cả sòng phẳng. Còn lâu nó mới dám hé ra với chị Bảy cà tong, mà chỉ đi tìm con Quê.

Hôm đó, khuya lắc rồi mà thằng Bò với con Quê chưa chịu ngủ, còn giỡn. Thì chúng nó biết làm gì hơn? Giải trí bằng cách nào nữa. Không phải không có những gánh hát đang diễn, có tiền chúng cũng vô coi được như ai. Ngặt không có tiền đành chịu. Thằng Bò nghe ai đó kể câu chuyện Đổng Trác hí Điêu Thuyền, vậy là hai đứa giành nhau:

"Tao làm Đổng Trác, còn mày Điêu Thuyền..."

Con Quê cười:

"Tao làm Điêu Thuyền không đúng bộ mày ơi. Tao làm Đổng Trác, mày hổng nghe người ta nói, cái bụng chành bành như bụng Đổng Trác sao mậy? Mày đóng Điêu Thuyền đi..."

"Ngược đời. Tao đàn ông, đóng Điêu Thuyền đâu có phải. Còn mày đàn bà sao đóng Đổng Trác?"

"Đã nói rồi. Tao có cái bụng nên đóng vai ổng, còn mày xẹp lép, mày đàn ông hồi nào..."

"Ông cố nội mày. tao xẹp hồi nào, nó nè..."

"Tao cho nó lên họng mày là mày chết đứ đừ con mẹ mày nghe chưa. Đâu, đưa coi...Thấy hông, sợ c rúm mẹ nó lại, hi hi..."

Con Quê nhào tới. Tội nghiệp thằng Bò chỉ sợ đụng cái bụng con Quê, cứ dang ra. Con Nết đứng nhìn cái cảnh đó mà thèm gì đâu. Mồ tổ thằng Hai Nuôi, lo cho nó phủ mặt phủ mày mà chưa bao giờ nói một câu dịu dàng, chớ đừng nói chuyện giỡn hớt, săn sóc nhau như con Quê với thằng Bò. Con này què cụt mà có phúc.

Thằng Bò thấy con Nết, mở đôi mắt ti hí nhìn:

"Gì đây bà. Người ta đang...thì bà phá."

Con Nết bật cười:

"Ông cố nội mày. Bày đặt. Dạo này mày cũng "liếng" lắm rồi, học ai vậy?"

"Tao cần học ai. Bộ mày tưởng tao ngu lắm sao?"

"Ừa, mày là thằng Bò, mày "khôn" như con bò, phải hôn."

Con Quê và con Nết cười phá lên. Thằng Bò chưa kịp phát ra tiếng chủi tục thì con Nết đã nói:

"Nè, Bò. Tụi tao đói bụng quá, mày làm ơn qua dì Ốm mua ấy khúc bánh mì thịt được hôn? Giỏi mà."

Thằng Bò tức tràn hông vì cái giọng bề trên của con Nết, nhưng rồi nó cũng cầm tiền bò đi. Kệ mặc mấy bà, chuyện đàn bà ba láp ba xàm không, nghe nhức nối cái lỗ nhỉ.

Con Nết xà xuống, thân mật đặt tay lên bụng con Quê:

"Lóng này đạp dữ thần phải không?"

Con Quê gật.

"Thấy mê quá."

"Mê thì bà cũng để tự nhiên cho nó phồng lên, như tui đâu có khó khăn gì?"

Con Nết thở ra:

"Ông cố nội tui cũng hổng dám. Làm cái nghề "mắc dịch" này ngu sao để nó phồng lên mày. Có thèm thì cũng cố mà nhịn...đến chết làm ma hổng ai cúng giỗ mới cầu bơ cầu bất cõi âm nghen mày..."

Con Quê nghe nói mà rùng mình sởn gai ốc. Coi cái mặt con Nết nói lời độc địa mà tỉnh khô. Cái thai ngọ ngọe trong bụng. Đúng rồi, con nít cũng không ưa những lời cùng

đường mạt vận vậy đâu. Con Quê đâu biết nói gì nữa với con Nết.

"Nằm xê vô, tao nghỉ lưng với."

Chiếc chiếu rách trãi trên cỏ. Con Quê nhích người vô. Qua vòm cây, chúng cũng nhìn thấy sao trên trời nhấp nhánh. Đúng là màn trời chiếu đất, mà cái màn trời ác ôn lắm, khi lạnh muốn bể phổi, khi nóng, da người cũng chảy luôn, và cứ đắp ngày đêm lên thân bọn bụi đời. Áp người vào con Quê, con Nết có cảm tưởng như vừa bị đứa bé bên trong bụng con Quê đá cho một cái đầy ghét bỏ. Ôi, nó đang thương một người, nó cũng muốn cái bụng phồng lên, muốn có một đứa con hết biết. Muốn mà không dám đâu. Nó chết thì cũng thôi đi, nhưng đứa bé là con nó, máu mủ của nó...nghĩ tới là thấy oán hận tới trời xanh rồi. Đừng nghĩ đỡ khổ hơn. Cái thằng cha y tá mặt hày ghét hết chỗ bỏ, một mũi thuốc ngừa là hết một phần ba số tiền kiếm được. Còn không, để đẻ như gà giống mấy bà kinh tế mới, tự bẻ tay bẻ chân con trong lúc còn trứng nước để bắt đi ăn xin, nó nhắm làm không nổi. Chị Bí là một cái gương, nhưng hễ ai nói đụng thì:

"Mồ tổ tụi thúi mồm dơ miệng. Tao đẻ như gà thiệt, nhưng gà mẹ còn nuôi được gà con. Tao nuôi tao hổng nổi lấy gì nuôi chúng. Để chúng lành lặn, không đi ăn xin sống được không? Bày đặt nói này nói nọ, đạo đức cái "đách" người ta ý. Cái miệng tru "trớt hớt" như chó thì chó nó "tru" đúng giọng hơn. Có đứa nào như tao dám đẻ hông đã nào. Tao làm vậy chớ đứa khác còn giết chết tươi trong trứng nước kìa, ở đó mà nói nhơn nghĩa.

Chị Bí nói cũng đúng quá. Biết "ăn đêm là ngon" rồi nhịn không được. Mà làm sao nhịn khi chị nằm tênh hênh giữa công viên. Bọn đàn ông bụi thì "ban đêm nhà tranh như

nhà ngói", như mắc tiểu thì phải đi đổ bô vậy. Chừng đó đứa con mà đố chị biết ai là người đã giúp chị sản xuất. Đàn con của chị Bí túa đi ăn xin, giựt giọng, vậy mà cũng có lúc mẹ con một đoàn đi xuống chùa Chà trong ngày lễ, sắp hàng ăn xin, rồi sau đó, mua đồ về nhậu say xỉn, mẹ con đóng tuồng "Vân Tiên", bà con bụi đời xúm lại coi, thích lắm. Con Quê cười như lười ươi khi thằng Gù hát tả cảnh tình Vân Tiên hẹn Nguyệt Nga. Nó hát rất tục: "Vân Tiên ngồi xó bụi môn. Chờ khuya trăng lặng bóp...Nguyệt Nga.Nguyệt Nga chẳng nói chẳng la. Vân Tiên tưởng dễ bóp...ba bốn lần!" Bọn con nít cười lăn lộn, con trai con gái bày đặt đóng tuồng Vân Tiên Nguyệt Nga theo. Vậy là đánh nhau, chửi nhau, như có giặc ở công viên. Con Nết cũng có hôm nghỉ "làm việc" vì mãi coi tuồng. Đàn con của chị Bí, có con Chột, hát tuồng hay lắm. Chỉ có tội nó xấu như quỷ dạ xoa mà lại chột một mắt. Chị Bí thề sống thề chết là dù chị có là con quỷ đi nữa, chị cũng không có can đảm lấy kim đâm vào mắt con.Bị lúc nhỏ, thằng anh chơi với con em đã thọc cả chiếc đũa vô mắt con em làm mù thôi. Nếu không tương lai con này lớn lên sáng sủa, dám làm đào hát hái ra tiền, chị cũng nương nhờ được lúc tuổi già xế bóng. Đúng là số cả. Lúc nào chị Bí cũng thêm câu này theo.

Tự nhiên không thấy con Nết nói năng gì mà cứ thở ra. Con Quê tò mò hỏi:

"Bà buồn chiện chi dzậy?"

"Buồn đủ chiện mày ơi. Tao muốn chết đây."

"Hơ. Buồn mà chết được tụi mình chết ngắt hết trơn rồi. Ông nội Hai Nuôi bày quẻ gì nữa phải hôn?"

"Tụi này chỉ khắc khẩu chút xíu. Buồn là chuyện..."

"Chuyện chi nữa đây, bà?"

Con Nết biết tâm sự với ai ngoài con Quê. Nó thở dài xa ngàn cây số.

"Thương là khổ nghen mày. Tao đang ở giữa ngã ba đường mày ơi. Biết hôn. Có một thằng cán nó bao tao, nhưng được đồng tiền thì cũng xâm mình xâm mẩy lắm. Mà mày coi, tao còn phải nuôi thằng chả, giờ này chưa dám chuồi mặt ra, mà e còn rất lâu nữa..."

Lâu lắm nó mới có người trút bầu tâm sự. Mà con Quê thì nghe tai này ra hết tai kia. Cho tới lúc con Nết ngừng rồi mà nó chỉ nhớ mang máng là con Nết muốn bỏ hết để sống với Hai Nuôi, có cái bụng bầu như nó. Tự nhiên nó hãnh diện quá, thì ra, cái bụng bự mà lâu nay nó coi như cái gánh nặng, tiền oan nghiệp chướng mà cũng có người mơ ước. Rồi nghĩ tới thằng Bò, hình như nó cũng thấy thương rồi. Thương làm chi cho thêm bực bội."ĐM, lấy nó làm chồng thì nó đâu phải hoàng tử cóc mà chờ có ngày lột xác? Tức chết được.ĐM nó." Con Quê chửi ra tiếng.

"Gì vậy? Khi không chửi."

"Ừa. Tao tức thì chửi. Hổng chửi, đm,hổng chịu được."

"Tao có mối này mày yên tâm đẻ. Hổng ai lo tao lo cho...."

Con Quê nhìn con Nết như quái vật. Ở đời này mà có người tử tế vậy sao?

"Mày?"

"Tao chớ ai? Mày hổng tin?"

"Tin?"

Con Quê cười ngặt nghẹo. Cho tới lúc con Nết về rồi, thằng Bò xuất hiện, nó vẫn còn cười.

"Ê Bò. Mày tin được hông?"

"Cái gì mà tin. Tin kí gì?"

Thằng Bò hỏi. Con Quê vẫn cười, nói:

"Con Nết nó nói nó lo tao tao đi đẻ. Mày tin không?"

"Tin cái khu tao đây chớ tin... ĐM, ngon thì cộm bụng lên mà đẻ. Đồ dóc chó..."

"Sao giờ này mày mới đem bánh mì về?"

"Hi hi, Biết sao hôn. Tao mua có vầy nè."

Trên tay nó chỉ độc có một ổ bánh mì. Còn tay kia nắm tiền. Nó đưa tuốt cho con Quê:

"Mày giữ lấy mai ăn sáng. Cho nó nhịn một bữa."

Nó nhìn quanh:

"Tối hù mày. Ngủ nghe."

Nó nằm xuống. Con Quê xích qua một bên, vừa lúc nó thấy bóng Hai Nuôi chui tọt vào lùm cây, "nhà bụi" của chị Bảy cà tong. Nó nhớ tới lời dặn của công an khu vực "Muốn được yên, thấy thằng Hai Nuôi về là phải báo cáo ngay, nhớ chưa?" Lúc đó nó đáp ngoan ngoãn :"Dạ nhớ!". Còn lúc này, nó mỉm cười, quay lưng, chống cái phao câu lên,

chửi: "Báo cái mã con mẹ mày chớ báo."

Bên trong lùm cây mờ tối. Bóng đèn dầu vặn nhỏ như con mắt ma mà chị Bảy nhận ngay ra thằng Hai Nuôi. Chị chửi:

"Ông cố nội mày. Vác mặt về làm gì cho chúng để ý...."

"Nhỏ cái miệng lại chút đi bà. Về thăm bà một chút hổng được sao?"

"Tao chết chóc, liệt giường liệt chiếu gì mà thăm với viếng. Mồ tổ mày, không thương cái thân. Lỡ đứa nào nó đi báo phường..."

Hai Nuôi cười gằn:

"Bộ má muốn có đứa đi báo lắm à. Cái miệng má chỉ "xui xẻo"

"Mày về xin tiền?"

"Không đâu bà ơi. Bà cần tui đưa cho. Thiếu giống gì đây..."

Mớ tiền lấy ở con Nết, Hai Nuôi muốn chia bớt cho bà già. Phải, bà cũng tu tỉnh nhiều rồi. Nghe đâu thằng Long Tân Định về, bả cũng không nôn nao đi gặp nữa. Mà thằng Long cũng bất nhơn bạc nghĩa, chưa một lần ghé thăm chị Bảy cà tong, người đã cưu mang nó khi đang tù. Chị có trách oán không? Không biết. Mới có mấy tháng lo nghĩ, chị Bảy cà tong như già đi thêm hai chục tuổi nữa. Lại không ăn mặc, sum xoe như trước kia, trông tàn tạ lắm rồi. Chị Bảy cũng chẳng cầu mong gì hơn, thằng Hai Nuôi nghĩ lại, kiếm một con. Con nào cũng được, kể cả con Nết. Để chi? Thì chị chỉ muốn có một đứa cháu để cho bằng người ta,

rồi đi. Chớ như mấy người già bụi đời, cứ thay nhau lăn đùng ra chết lề đường, trong công viên, rồi xác được nhặt mang đi không biết ra sao thì thật thảm thương quá. Mỗi khi chị nói chuyện này ra thì thằng Tửng nổi sùng:

"Đừng có lo. Tui hổng để ai lượm xác má đi đâu. Tui chôn."

"Giỏi lắm. Mày lấy tay cào đất chôn tao há? Nói thì dễ..."

Chuyện chỉ đến đó thôi. Nói nữa, mẹ buồn, con cáu, mặt mày sưng sỉa khó coi. Bữa nay thấy thằng con lớn móc tiền ra đưa, mặt chị đầy niềm vui:

"Thiệt hả mày. Tiền ở đâu mày có..."

"Ở đâu má biết làm chi. Có tiền đưa cho má thì cứ cầm..."

Nó cười cười:

"Muốn đi đánh bài thì cứ đánh, đừng nhịn..."

Chị Bảy cà tong hỉ mũi, sụt sịt:

"Thôi. Tao chừa rồi. Thiệt, biết đừng cờ bạc, giờ cũng có chút vốn liếng. Đánh bạc thì thua, cho vay bị giựt...nói cho ngay, số nghèo thì đừng có mơ tưởng...Mà này, Hai, mày có làm bậy gì nữa không đây..."

"Không dám à. Má đừng nghi tầm bậy tầm bạ..."

"Bị tao thấy mày đem tiền về nhiều nên..."

Chị Bảy cà tong đâu biết Hai Nuôi nhịn thuốc, nhịn tiêu chắt bóp để dành. Bây giờ nó mới hiểu và thương con em. Từ ngày con Lê chết đi, má nó khổ nhiều quá. Chỉ có điều nó

chưa tự tay kiếm ra tiền, mà phải qua con Nết. Nghĩ cũng lắm điều nhục nhã, nhưng thây kệ, anh hùng mạt lộ còn biết sao hơn!

"Thằng Tửng làm ăn có được không? Sao rồi?"

"Ối dào. Được gì mày ơi. Nay đuổi mai hù. Vá được nhiêu là cúng cho tụi nó thuốc lá, cà phê, mua phụ tùng xe "dù". Dùm ông nội nó, cố tổ cao tằng nhà nó, mua dùm mà tiền thì lơ luôn. Bữa đực bữa cái mày ơi."

Hai Nuôi tằng hắng cho thông cái đắng nghẹn ở cổ, rồi vội vã nói:

"Thăm má tí, tui đi..."

Sợ cảnh má con bịn rịn. Nói xong là nó biến ngay. Tưởng thằng Tửng ngủ không biết, thật tình, mọi chuyện đều lọt vào tai nó hết. Chị Bảy nằm nghiêng, muốn ngủ. Giọng thằng Tửng:

" Má kể với ảnh chi vậy, ảnh lo mà được gì nào? Sao cái miệng má hay lách nhách..."

"Tưởng mày ngủ rồi. Sao mày hổng dóng lên một tiếng thăm anh mày. Tệ quá mày ơi."

"Hừ..."

Động đến là nó lì trơ ra. Cái thằng từ ngày đẻ ra tưởng đã không biết nói. Khi lớn lên, hễ hở miệng ra là như cóc nghiến răng, khó nghe. Thôi thì con mỗi đứa một tính, hơi đâu mà buồn.

Bên ngoài nhắm con Quê đã ngủ yên, thằng Bò lặng lẽ bò

đi. Nó ngược lên hướng nhà thờ Đức Bà. Lận trong lưng quần nó, có thêm một bó bạc nhỏ đã gói kín, bọc ni lông ba bốn lớp. Nó ngồi xổm dưới chân bức tượng Đức Mẹ. Vẫn còn là bà Tiên hiền lành trong tâm hồn đục ngầu của nó. Nó sờ sờ gói tiền rồi ngước mặt lên. Khuôn mặt Đức Mẹ mờ tối không rõ bằng sao trên trời nhưng nó nghĩ là bà đang nhìn nó, mỉm cười. Nó lấy miếng nắp lon sữa bò đào đất và thì thầm:

"Chúng mày nằm chung với nhau, đừng đi đâu hết nghe."

Nó tưởng như mấy gói bạc dưới đất nhúc nhích và nghe lời nó nói. Nó xoa tay vào nhau khi đã lấp đất xong và lấp mấy bụi cỏ lên. Không có một con mắt nào nhìn nó lúc này. Còn những ắt sao trên trời nhấp nháy kia là bạn của nó, cũng có thể là anh chị, cha mẹ của nó. Nó còn sợ gì nữa.

Lúc trở lại, con Quê ngủ say làm sao. Nó ngồi mê mẩm ngắm con Quê, ngắm cái bụng bầu. Rồi nó nằm xuống. Nhưng đêm dài chi lạ, nó nhắm nghiền mắt mà không ngủ được. Hổng biết sao, có cái gì nôn nóng, nao nức cứ rần rật trong người nó, làm nó khó chịu,vui không ra vui mà buồn không ra buồn. Nó nghĩ tới bức tượng Đức Mẹ. Lâu lắm rồi, nó không nhớ đến bà, cũng không có hình ảnh bà Tiên nhiều như trước kia. Hình ảnh con Quê đã thay thế hết.

"Ông cố nội mày, Quê ơi là Quê".

Thương quá, nó chửi.

° ° °

Cuộc sống con Đuông đã hoàn toàn thay đổi. Tám Địa Ngục chỉ là một chỗ dựa thân, con đường của con Đuông, không vì được no cơm, ấm áo mà dừng lại ở đó yên

hưởng.

Con Đuông thuê một căn phòng nhỏ trên một tòa building ở đường Võ Tánh. Ngôi nhà cao tầng này được chia cấp cho cán bộ công nhân viên. Cán bộ lấy thêm để sinh lợi thôi, và con Đuông, cũng qua hai ba môi giới mới được gặp chủ chiếm ngự tai một villa cả chục phòng. Có tiền, nó cũng mua được giấy tờ công nhân viên, mua được công an khu vực. Đôi lúc nó cũng phụ với Tám Địa Ngục trong việc "chạy xế ăn cắp". Làm mấy việc này nó thích lắm, phiêu lưu mạo hiểm gì đâu. Khi Tám Địa Ngục "dứt đẹp" được một chiếc xế, tới ngã tư hay đầu đường là nó đợi sẵn, nhảy lên đằng sau, ôm chặt tấm thân chắc nịch của Tám, và chiếc xe chồm lên, chạy như con ngựa điên. Có lần, còn bị rượt đuổi, nhưng tới một con hẽm nào đó, Tám địa ngục xuống xe, có chỗ kín đáo ẩn mình, con Đuông bỏ chiếc áo khoác ngoài ra, với bộ đồ bà ba, xinh đẹp, hiền dịu, đôi lúc nó còn dám phóng xe ngược lại đụng đầu với đám cảnh sát hình sự đang ráo riết truy lùng mà vẫn không bị nhận diện. Tám Dịa Ngục càng ngày càng mê đắm con Đuông. Thằng này kẹo, tình thì "lai láng" nhưng tiền thì vô túi ai nấy giữ. Con Đuông bày trò, làm mình làm mẫy mà thằng cũng "xì" ra chẳng được bao nhiêu. Càng ngày nó càng xa rời bọn thằng Lai phá. Nhiều đêm, nằm trong chăn êm nệm ấm, nó bỗng nhớ tới bọn thằng Lai, nhớ bầu trời sao với những vòm cây ở công viên ghê gớm. Nhớ mê mệt cái mùi hôi ngai ngái ở quần áo thằng Lai. Thằng này lai Mỹ trắng trẻo mà lười tắm rửa dễ sợ luôn. Nhớ cái miệng cười của con Quynh với đôi môi cong, hễ hé ra là chửi bậy...nhớ luôn cả cái thằng tàn tật người không ra người, vật không ra vật, tối ngày sáng đêm bò lên bò xuống trên con đường Tự Do. Từ Ngã Sáu, lên tới trển có bao xa, vậy mà hai thứ "dân bụi" hai bên vẫn có điều cách biệt mới là lạ kỳ. Nó đã tránh mặt thằng Lai mấy bận. Chưa thấy ai lì bằng thằng "ông nội" này. Thương, nó có chối đâu. Nó thương thằng "cô hồn"

này lắm. Cái "mùi đời" lần đầu nó biết cũng do thằng "cô hồn" này chớ ai. Nhưng nó suy nghĩ lung lắm rồi. Thương thì để đó, đời ai nấy lo, nó không thể...sẽ như con Liên, chết không chiếu đắp. Mỗi khi nhớ lại hình ảnh đó, nó còn hoảng hốt lo cho thân. Lần sau cùng gặp, thằng Lai còn chửi nó:

"Ống cố nội mày, phản. Giờ mày ngon rồi, có ăn, béo trắng ra, mày quên chúng ông phải không?"

Con Đuông còn biết nói sao. Chỉ làm thinh. Thằng Lai càng chửi dữ dội:

"Vô ơn bạc nghĩa. Đồ đĩ thúi, đĩ rạc. Cho mày đi ngựa rồi có ngày cũng vác cái "...què", bị tim la, lậu, giang mai mà chết rục."

Nó muốn khóc lắm. Nhưng lúc đó nó cố gắng được. Nó cũng trơ ra. Thằng Lai chửi một hồi rồi cũng tắt bếp, kết thúc:

"ĐM. Giang mai tha mày đi..."

Con Đuông nhìn nó:

"Mày chửi hết lời rồi phải không? Còn thì chửi cho xong để tao đi..."

"Mày bạc...Đuông, mày tệ quá vậy sao mậy?"

"Tao...Ừ, tao là vậy. Mình chia tay đi."

"Được."

Thằng Lai còn quay lại:

"Đuông. Mày nhớ là tao thương mày. Tao thương mày thiệt."

"Tao biết."

"Mày biết vậy sao mày..."

"Tao thích có tiền. Tao thích giàu. Tao sợ nghèo đói lắm rồi...thôi mày ơi, mày chửi tao thì tao đâu có chết...Từ giờ, đường ai nấy đi..."

"C..."

Bữa đó, con Đuông không nhìn theo tướng đi hung hăng của thằng Lai. Nó cắn môi. Cắn mạnh nên đau lắm. Nó biết, nếu cất lên một tiếng kêu. Thằng Lai quay lại. Mọi chuyện hỏng bét. Và nó lại trở về nơi góc công viên kia...như con Quynh, ruột bò, phổi khỉ, gan lia thia...cả đời không biết lo là gì. Nó thương cho lũ bạn quá.

Mới đây, nơi ngón tay áp út của nó có đeo một chiếc nhẫn hột đá ruby màu xanh rất đẹp. Nó thường ngắm nghía một cách say mê. Tám Địa Ngục nghi ngờ:

"ĐM, ở đâu ra vậy? Thằng nào cho?"

"Tôi mua."

"Tiền đâu mày mua. Thứ này đắt chớ không phải rẻ như ba đồ nữ trang dổm...ĐM, không nói, ông biết được ông cắt hai cái..."ví" là mất đồ nghề, bó tay..."

Gặp những lúc vầy con Đuông biết cách đối phó. Nó cũng giận dữ:

"ĐM. Tao nhịn ăn nhịn mặc để mua chớ tao có xin ai đâu. Cái đồ keo kiệt, bủn xỉn. Từ ngày tao sống với mày, mày chưa thí cho tao một món gì đáng giá. Lợi dụng hông à..."

"ĐM. Vậy sợi dây chuyền mày đeo nơi cổ là ai mua cho. Vòng vàng nơi tay mày sắm à?..."

Cũng có chút đỉnh. Nhưng những món này là do việc làm đắc lực của nó với Tám Địa ngục trong những pha nguy hiểm...Con Đuông hiểu, thả Tám địa ngục ra, lúc này nó cũng kham nổi rồi, nhưng cực thân lắm. Nghĩ đến chuyện "đi nghề" là nó ngán ngẩm, nội một thằng Tám cũng "nát thây" chiến trường rồi. Bọn họ bỏ đồng tiền ra, cũng lấy lời đơn lời kép...

"Thôi đi cha. Đây là cha trả công thôi chớ quà cáp cức chó gì! Đồ rán mẻ sành ra mỡ...chó."

Tám Dịa Ngục đôi lúc cũng mắc quai trong họng, chống chế:

"Anh ghen lắm. Em thích gì thì anh mua, chớ lấy của thằng nào anh biết được anh giết nó ngay. Em biết thằng Tám Địa Ngục này mà..."

Con Đuông có dịp ngay.

"Anh a...chuyện gì cũng không hỏi cho ra đầu ra đuôi, ghen sảng hông à. Chiếc nhẫn này là em mua trả góp của con mẹ Dung Mập ở ngoài bùng binh Quách thị Trang, hông tin ra hỏi coi..."

Nói mạnh miệng vậy chớ con Đuông cũng run lắm. Chiếc nhẫn này là quà tặng của một người ngoại quốc cho nó.

Tuần trước, nó rề rề đi lên đường Lê Lợi, tới rạp Rex có một tiệm uốn tóc quốc doanh mới mở, nó vào gội đầu. Bên cạnh nó là một người ngoại quốc đang ngồi cho một cô cắt tóc. Sống ở lề đường, đi ăn xin đủ thứ sắc dân đi trên đường Tự Do, nó cũng có ít tiếng Anh bồi để nói chuyện. Vậy là quen nhau. Người khách ngoại quốc tóc vàng khè, cao lêu đêu. Ông ta là người Bắc Âu. Tối đó, ông ta mời con Đuông đi ăn cơm tối tại quán cơm độc nhất ở đường Nguyễn Du, của một bà luật sư già. Lúc sống lê lết lề đường, nó cùng bọn Lai Phá đã đi qua đi lại quán ăn toàn người ngoại quốc này. Bọn nó cũng đã từng bị người trong quán ra xua đuổi đi như xua đuổi chó. Nay được ăn mặc đẹp, ngồi với khách nước ngoài, địa vị nó khác hẳn. Chính bà chủ quán với mái tóc muối tiêu, nói tiếng Anh như gió ra chào đón, tiếp đãi. Lúc nhận ra con Đuông, bà nhíu mày, mặt lạnh tanh. Người khách ngoại quốc không nhận ra điều đó. Còn con Đuông, tuy đang cố gắng đóng vai gái nhà lành để bắt kép, nhưng sểnh ra là nó cũng trợn mắt, phồng mang.

"Ê bà nội, làm lẹ lên chớ hổng phải để chờ rụng rốn đâu à nghen. Thưa bà nội..."

Bà chủ nhà hàng đâu viện cớ gì bắt bẻ được, lặng thinh. Khách ngoại quốc có vẻ quen thân với bà chủ. Bên ăn, bên nói chuyện. Con Đuông nghe như gió loạn, có hiểu cái đách gì đâu, nên cứ chọn món nào hợp khẩu mà đớp. Rồi buồn quá, nó cũng muốn quậy một chút cho không khí vui.

"Thưa bà ngoại...."

Nó cười cười, yểu điệu, bộ dạng hết sức lễ phép.

"...dạ bà ngoại nấu món gì mà ăn vào ghê quá..."

Nó vòng tay:

"Ruồi chiên bơ hay...dạ buồi...chiên bơ...?"

Khuôn mặt bà chủ không dấu được vẻ bất bình. Bà quay sang nói chuyện với người khách ngoại. Ông ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy bà chủ không trả lời con Đuông. Ông ta nghĩ có lẽ bà ta cho mình là giới thượng lưu, còn con Đuông chỉ là một đứa con gái còn nhỏ và nghèo. Ông ta cảm thương choàng tay qua vai con Đuông vỗ về để an ủi. Con Quê vẫn cười cười, mặt mũi rất dễ thương, phun ra câu chửi:

"ĐM con mẹ già làm phách. Coi cái mặt phách chó như chỗ...quần lót bà...dạ thưa bà ngoại, cho cháu xin ly nước cam...ĐM bà ngoại..."

Nó vừa chửi vừa đưa tay chỉ ly nước cam. Trời đất. Sao bọn thằng Lai phá không được chứng kiến cảnh này. Nó hả dạ quá, trả thù được một cách oai phuông. Chớ sao. Đã có những đêm cả bọn đứng chực ở ngoài chờ khách ngoại quốc ra để xin tiền. Lần nào cũng bị chủ quán xua đuổi, có lần còn bị xua chó ra rượt làm cả bọn chạy thục mạng. Con Quynh còn mang vết thẹo nơi đầu gối. Bà chủ gọi người phục vụ mang thêm ra cho con Đuông ly cam vắt mới.

"Quán này còn những gì ngon. Nấu nướng dỡ ẹc, ăn không vô."

Bà chủ vất cho nó cái bảng thực đơn, mắt vẫn không thèm nhìn nó. Ông khách ngoại quốc ái ngại nhìn nó mỉm cười. Nó cũng cười lại, chớp mắt. Coi cái mặt ông ta, nụ cười, đôi mắt đó là "mê tít" rồi, chối đi đâu được. Nó nhìn một loạt tên món ăn rồi đặt nhẹ cái thực đơn xuống bàn.

"ĐM, toàn cức chó không hà..."

"Này, con ranh kia, mày vào đây để phá hả? Mày coi chừng..."

Nó liếc vô bàn trong. Có một ông ngồi riêng rẽ ở một cái bàn nhỏ gần quầy. Mấy món nhậu, ly rượu ngoại óng ả màu vàng nhạt phai tan theo nước đá. Nó nhận ra là ai rồi. Công an, phó giám đốc an ninh quận. Chấp luôn. Ông ta cũng đã biết con Đuông ngày nay khác con Đuông dơ bẩn, đi ăn xin hôm xưa trên đường Tự Do. Con Đuông ngày hôm nay là một con Đuông có đóng góp...trong công cuộc làm giàu...của giai cấp cán mới. Thấy nó nhìn, ông ta gật đầu nhẹ. Thấy không? Bà già có nhìn thấy không? Chắc không. Uổng quá.

Người khách ngoại không hiểu chuyện, ngớ ra, rồi hỏi bà chủ có chuyện gì không? Nụ cười của bà chủ như cái mếu. Không lẽ đi nói xấu một đứa ăn mày, một con điếm. Bà trả lời không và tiếp tục câu chuyện bỏ dỡ...

Hai ngày sau lại gặp. Cũng ở quán này. Con Đuông được tặng cái nhẫn và một túi xách tay. Ngay sau đó nó được ông phó an ninh công an quận gọi đến đề nghị hợp tác làm ăn. Chuyện chẳng có gì khó, nếu bên này báo cáo thì bên kia để yên cho làm ăn. Con Đuông còn biết sao hơn, nồi cơm ngon trong nồi đất, dễ gì để bị đập bể. Như vậy, nói tiếng Mỹ là OK đi.

Hôm qua đúng ngày nó phải gặp "quan" công an đây. Lên Quận đàng hoàng. Mọi lần có công chuyện, nội chờ tới đợt để gặp ở văn phòng cũng toát mồ hôi hột, eo xèo khó dễ đủ điều, còn bị nạt nộ nữa chớ. Nhưng nay thì khác rồi. Ông X., phó giám đốc an ninh đã dặn trước, nên khi nó đứng trước bàn trực, tên công an loắt choắt hất cái mặt lên, không thèm hỏi thì nó đã mau mắn:

"Thưa cán bộ, em có hẹn với ông X., phó giám đốc an ninh..."

"Cô Đuông phải không?"

"Dạ đúng rồi..."

"Kia. Tay mặt, phòng đó..."

Con Đuông cám ơn cho phải phép. Nó tiến lại cánh cửa được chỉ dẫn gõ nhẹ.

"Vô đi."

Nó đẩy cửa. Quan phó ngồi trước một cái bàn rộng mênh mông. Ghế bành bọc nệm.

"Ngồi xuống đi."

Đuông ngồi xuống."

"Hôm nay mình làm việc một chút..."

"Dạ".

"Cô đang sống với thằng Tám...gì, à Tám Địa Ngục, dân mánh xế?"

"Dạ. Nhưng cũng chỉ là bạn bè thôi, hổng phải vợ chồng..."

"Lý lịch cô đây này....Cô không việc gì phải nói dối..."

Hắn mở ngăn kéo lấy một tập hồ sơ để lên bàn. Con Đuông giật mình, thì ra, dân lề đường, đĩ điếm vẫn không

thoát được cái lưới chặt chẽ của công an.

"Chúng tôi rất thông cảm. Cô chỉ là nạn nhân của chiến tranh, tàn dư của Mỹ Ngụy...Nhà nước không phải biết mà không cứu, nhưng hoàn cảnh đất nước ta còn nghèo...."

Con Đuông chửi um sùm trong bụng. Nghèo cái mã ông cố nội bây, chia chác, đớp hít, nhà cao cửa rộng, xe cộ rình rang, nói thánh nói tướng...Nhìn chăm chăm vào mắt con Đuông để trấn áp, ông ta tiếp:

"Vậy cho nên muốn đất nước chóng giàu mạnh để cứu giúp những người cơ cực, bổn phận người dân là phải đóng góp trong công cuộc xây dựng xã hội mới, hướng đến tương lai, tẩy não cho hết những cặn bã bám rễ sâu của những tàn dư..."

Nói cái đách gì thế? Con Đuông có hiểu mẹ gì dâu, nhưng nó cũng gật gật đầu. Còn cười cười làm bộ tươi nét mặt lên...

"Cô nhớ, bọn nước ngoài không tốt lành gì đâu. Tuy là mình phải mở rộng cửa về mặt ngoại giao quốc tế, nhưng bọn đế quốc Mỹ vẫn tung Xê-I-A vào để quấy phá, khích động quần chúng chống đối nhà nước, làm cho nước ta muốn giàu, giúp đỡ người dân cũng không giàu được...."

Nó sốt ruột quá.

"Dạ, cháu hiểu. Nhưng giờ cháu "công tác"làm sao đây?"

"Dễ lắm. Cháu chỉ cần báo cáo cho chú biết thằng ngoại quốc thường gặp ai? Có tới tìm gặp bọn phản động nào?...Còn ngoài ra, cháu muốn làm gì thì làm..."

"Chú bảo đảm là cháu không bị bắt?"

"Bắt thế nào được. Cháu hợp tác là người của "nhà nước". Chú sẽ có chỉ thị ngầm về cháu. Yên trí đi. Thời chiến tranh, cách mạng cũng nhờ một số cô làm điếm, đi ở đợ , họ đã góp công sức vào cuộc cách mạng thành công..."

Con Đuông không được học hành, thiếu hiểu biết, nhưng chuyện này thì nó hiểu. Nó quen thiếu giống gì loại này. Cách mạng thành công rồi thì đi ở thất nghiệp và gái điếm thì vẫn là "điếm gái", còn tệ hại hơn. Bà Dung Mập cho vay ở bùng binh vẫn kể chuyện xưa: "Giải phóng vô tao tố thằng cha chủ là hiệu sản xuất nồi niêu soong chảo dưới quận Bình Thạnh. Thằng chả bị đấu tố, tịch thu hết tài sản, còn ngồi tù. Tao nghe dụ dỗ tưởng có chút tiền thưởng, té ra chủ đi tù, thất nghiệp, muốn đi ở đợ cũng không ai mướn. Vậy là đói...may còn cái thân để bán. Nói cho ngay, cũng cám ơn đoàn nữ binh "bán hoa", nhờ đó mà tao có nghề, sống tới ngày nay, mà còn "huy hoàng" nữa chớ..."

Ông ta đưa ra một bản đồ, cầm cây viết chỉ cho con Đuông:

"Coi và ghi nhớ, mấy căn nhà khoanh đỏ này đang được công an lưu ý, thuộc thành phần phản động, đáng nghi ngờ. Bọn chúng hay tìm cách tiếp xúc với ngoại quốc..."

"Dạ, cháu nhớ."

"Còn mấy cửa hiệu này nữa. Hàng quán này, đều có tên trong sổ đen..."

"Dạ nếu ngoại quốc tiếp xúc với nhà cán bộ thì sao?"

"Cũng phải báo cáo. Cán bộ một số bị hủ hóa, cần được cảnh giác để giáo dục...."

Con Đuông cố gượng một cái ngáp mở toang hoác mồm.

"Dạ xong chưa chú. Xong hả chú..."

"Coi như xong. Nhưng còn một chuyện nữa..."

"Dạ, chuyện chi nữa chú?"

"Chủ nhật này có rảnh không? Chú mời đi Biên Hòa tham quan...Trên đó có một nhà hàng mới mở rất lịch sự..."

"Đi đông không, chú?"

"Không, chú đi công tác một mình, nhưng lên trên đó là để họp với anh em. Lên trên chú giới thiệu cho cháu mấy người bạn..."

Ngó chăm chăm vào con Đuông. Con nhỏ sống bờ sống bụi mà sao lớn lên nây nẩy đến vậy? Coi cặp giò của nó đáng đồng tiền bát gạo quá. Dưới làn áo mỏng, bộ ngực của con nhỏ "áp đảo" làm sao! Đôi mắt đen thui, lông mi mướt và cái miệng cười... Thì ra chuyện "Cô bé Lọ Lem" thời nào cũng có.

Con Đuông tinh quái mà. Nó biết tỏng thằng chả muốn gì. Cuộc đời nó, ra sao ngày sau, cũng do những "liên hệ" này đây. Vì vậy, nó tươi nét mặt:

"Dạ, đi với chú đâu có sao."

Có sao không đây. Nó chưa biết. Nhưng hôm nay chủ nhật đã tới. Có hẹn đúng 9 giờ, chú X. sẽ rước con Đuông ở một địa điểm vắng vẻ để tránh chuyện xì ra, vì chú X. dặn là "chú cháu hợp tác "làm việc" phải trong vòng bí mật, việc

đi chơi cũng vậy. Tối hôm qua, Tám Địa ngục về, mang theo thịt quay, rượu, nhậu đến "xí cà que" thì "đánh nhau" với con Đuông. Cả đêm con Đuông đâu có ngủ ngáy gì được vì thằng chả mất ngủ, lục đục suốt đêm, đến 8 giờ còn nằm nướng. Nó chưa biết cách nào để thoát thì may mắn, Tiết canh vịt xuất hiện, báo có vụ làm ăn. Vậy là Tám khoác áo ra đi. Con Đuông biết chắc mẻm, là nếu trúng mối là Tám "thết" đàn em ăn nhậu, bao chị em ta suốt một đêm hỉ hả.

Nó an tâm sửa soạn kỷ lưỡng. Mặc chiếc quần jean, áo sơ mi vải mỏng, coi đơn giản mà thân hình cứ nây nẩy ra, xui con mắt bọn đàn ông "háu ăn" dữ lắm. Nó gọi một chiếc xích lô lạ, không dám đi xe quen, biểu ra ngoại ô. Đứng chờ khoảng năm phút thì ông X. lái xe ô tô rề vô. Cánh cửa mở ra rồi đóng lại vội vàng. Lần đầu tiên trong đời được ngồi xe ô tô, nó hãnh diện quá, người cứ lâng lâng. Tự nhiên nó có cảm tưởng như nó đã trở thành một người khác, giàu sang, quí phái, sang trọng. Đồng thời nó cũng nghĩ tới bọn Lai Phá. Ước gì cả bọn được hưởng chung cái cảm giác mê ly này. Tội nghiệp lũ bạn nó quá, đến bao giờ biết được ngồi xe hơi nó ra làm sao!

Ông X. liếc nhìn con Đuông trong kiếng xe ưng ý quá. Nhưng lúc này chưa tiện nên mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm trọng. Ông gợi chuyện:

"Hôm qua cuối tuần, có gặp hắn không?"

"Dạ không. Bị cuối tuần ngoại quốc thích đi múa đôi, mà cháu chưa biết múa đôi..."

"Việc đó dễ. Để chú kêu người dạy cho cháu. Một hai bữa là giỏi như người ta thôi. Mà cháu có thích không đã nào?"

Ôi! Thứ đó, nói thích thì không đúng, mà là mê. Mê man bất tỉnh. Làm sao mà nó dám nghĩ tới là nó biết "múa đôi". Nó đã vào phòng trà, coi thấy. Người ta nhảy ngoài sàn, ôm nhau khít rịt, lãng mạn mơ mộng lắm. Lại nữa, lối nhảy thấy mà ham. Múa, tung nhau lên, rượt đuổi nhau mà nhịp nhàng lắm. Như hồi còn nhỏ, nó với bọn thằng Lai chơi rượt bắt mà không có nhạc vậy! Nó sung sướng:

"Chú nói thiệt không đó."

"Thiệt. Cháu mà nhảy thì nhiều tên chết...đứ dừ...Cái đùi này, cái mông này...chết...chết con người ta."

Đúng lúc để hắn đặt tay lên đùi, rờ vào mông con Đuông một cái thật nhanh rồi rút lại đặt lên bánh lái. Con Đuông không kịp hiểu đây là cử chỉ chớt nhã hay tự nhiên. Nhưng chuyện này đối với nó quá thường. Từ ngày lớn lên, ngoài thằng Lai "thương" nó, nó biết, còn những người đàn ông nào gặp nó cũng táy máy này nọ, gỡ gạc tùm lum không chừa chỗ nào.

Như đã ăn chắc, ông X. không nôn nã vội vàng. Ông rề rề dừng lại một sạp bưởi bên đường, mua một xâu năm trái bỏ lên xe.

"Bưởi này cũng chưa bự lắm."

Con Đuông cãi:

"Loại nà bự nhất rồi chú, đâu có thứ nào hơn đâu?"

"Có trái bự hơn. Đây này."

Bàn tay ông X lướt nhanh qua ngực con Đuông. Vậy ra là vậy. Con Đuông cười ngặt nghẽo.

"Bữa nay thong thả một ngày, đi chơi thì vất hết mọi việc, không lo nghĩ nghe. Hàng ngày chú bận lắm, không có một giờ rảnh."

"Ai bắt chú. Chú muốn nghĩ là nghỉ chớ bộ."

"Nói như cháu không được. Chú nhiều công tác lắm, mà công tác nào cũng hoàn thành nghiêm chỉnh. Nhất là trong lúc này đất nước còn khó khăn, chú phải làm việc nhiều hơn để tranh thủ..."

Con Đuông cứ phải chống lỗ tai mà nghe câu chuyện chán ngắt. Rồi con đường tưởng dài bất tận cũng thâu ngắn lại, nhà hàng hiện ra. Ông X. tìm chỗ đậu xe rồi đi vào. Chủ nhà hàng như quen biết từ trước.

"Chào ông phó..."

Mấy tên phục vụ cũng chạy lại xum xoe. Chủ nhà hàng nói:

"Mấy cái chòi đã làm xong mới khai trương tuần rồi. Ông phó lấy một chòi nhé. Chòi có máy lạnh hay quạt đứng?"

"Máy lạnh đi."

Từ trung tâm nhà hàng nằm chắn trước một mặt hồ lớn, là những chiếc cầu ván dài bắt ra những chiếc chòi nằm trơ vơ, xa cách nhau trên mặt nước. Ông X. và con Đuông được nhân viên hướng dẫn ra tận một chòi xa nhất. Hướng dẫn viên giải thích, tuy là nhà hàng lớn nhưng chỉ để phục vụ cán bộ cao cấp và là trọng điểm những buổi họp lớn chứ chưa được phép phục vụ khách khứa thường dân hay khách nước ngoài. Căn chòi, bên ngoài trông bình thường như một cái chòi mát, lợp tranh, nhưng vào bên trong trang

trí rất đẹp. Bàn ghế đắt tiền, máy lạnh mát rượi mà chỉ có bốn chỗ ngồi với một cái sô-pha đặt sát cửa sổ kính nhìn ra mặt hồ để ngồi ngắm cảnh. Phục vụ viên hướng dẫn:

"Đây là chuông bấm khi nào cần gọi chúng tôi. Chúng tôi thường trực ngay bên ngoài cửa. Còn cái ghế này, để khi mệt thì kéo ra thành giường để nằm nghỉ. Xin mời...."

Ông X. bệ vệ ngồi lên ghế. Con Đuông ngồi đối diện. Thục đơn để sẵn trên bàn. Ông X.:

"Tôi còn hai người bạn đã hẹn. Hôm nay phải họp mật. Anh em nhớ bên ngoài canh giữ cẩn mật. Lúc nào họ đến thì đưa tới đây, tôi đã dặn ông chủ. Còn thức ăn, những món như tuần trước, nhớ thêm một chai Remi..."

"Dạ rõ".

"Xong."

Con Đuông thở phào. Lúc bước vô căn chòi tưởng phải "làm mồi" cho buổi tiệc rượu hôm nay. Thì ra mình nghĩ xấu cho ổng. Ông còn hai người bạn nữa, chắc có công tác chi đây. Nghĩ vậy nên khi bồi mang thức ăn và rượu vào, con Đuông yên tâm tiếp cho ông. Rót thêm ột ly cho con Đuông, ông nói:

"Cháu uống một chút cho vui."

"Cháu sợ say lắm."

"Một chút mà say gì? Có say cũng không sao. Lát mấy chú đưa về an toàn. Muốn cháu đi theo là để chiêu đãi cháu, mừng sự hợp tác của chú cháu mình...."

Con Đuông nghĩ uống một ly chẳng đến đâu. Bất quá đỏ mặt một tí. càng hay, đi hơn tiếng đồng hồ, má hồng chắc cũng nhợt nhạt lắm rồi. Nhưng uống hết ly rượu cũng không thấy "mấy chú kia" đến. Ông X. rót ly thứ hai:

"Cháu uống cừ lắm. Mặt chỉ ửng đỏ một tí, mới xinh."

Ôn gắp thức ăn vào chén con Đuông.

"Ăn đi. Ăn no thì rượu không làm gì được. Món này bổ lắm...của con dê, đặt mới có chứ không dễ gì kiếm."

Con Đuông biết quá mấy món này. Có chút ruợu, nó quên ý tứ.

"Chú ăn rồi uống vô ba thứ này, tối về thím ở nhà...lãnh đủ."

Ông X. thở dài đánh suợt:

"Chuyện gia đình chú không đơn giản. Bà ấy đã...ở riêng rồi, đang chờ tòa xử ly dị. Lỗi ở chú, cứ ham công tác, lo việc nước nên việc nhà việc cửa gì cũng bỏ bê...Nếu chú là bà ấy thì chú cũng làm vậy. Cháu biết không, hồi đánh giặc, cả năm gian khổ trên tuyền đường Trường Sơn, chú không hề biết đàn bà là gì..."

Con Đuông ham nghe chuyện, uống đến chén thứ hai. Lúc đó mới có tiếng động cửa, rồi đi vào hai ông nữa. Ông nào cũng to béo, phục phịch, có cái bụng vác đằng trước.

"Đây là anh Hai Đờn, giám đốc xí nghiệp dưới Kiên Giang. Còn đây là anh Bảy Hớt. Tập kết. Anh Bảy ở bên hậu cần, thanh tra..."

Mắt con Đuông đã hơi hoa, nó dụi mắt nhìn cho rõ.

"Còn đây là cháu tôi. Buồn, dẫn cháu đi công tác họp mặt với mấy anh."

Mỗi ông chú lại mời thêm một ly. Ông nào coi cũng đạo đức cách mạng hết. Con Đuông mê ăn ngon, thức ăn càng "trơn cổ" hơn khi có ruợu đẩy. Vậy là chỉ nửa tiếng sau, mắt nó hoa luôn và gục lên bàn, nói tầm bậy tầm bạ:

"Cháu uống nữa. Uống nữa..."

Ba "ông chú" lúc này mới nhìn nhau xoa tay. Ai trước ai sau đây? Ông X. mở bung cái ghế ra thành giường rồi gài chốt cửa bên trong lại. Máy lạnh chạy êm ru, không khí mát rượi.

"Ở đâu vậy? Gái điếm?"

"Đồng chí nhìn kỷ đi. Con bé này không chỗ nào chê được."

Họ bồng con Đuông lên. Nó nhừa nhựa giọng:

"Cho cháu uống nữa đi. Uống..."

Con Đuông được đặt trên giường, lột trần truồng như sắp làm lễ tế thần. Một chai rượu nữa được khui...

"Uống...rót...rót...nữa. Rượu ngon ...chú, chú đâu. Uống...."

"Ừa, uống đi."

Cứ hết ly này tới ly khác đổ vào mồm con Đuông, đổ tràn lên người con Đuông. Ba tên khui thêm ba chai rượu và

cầm tay mà tu, mà đổ xuống tấm thân đang bốc men của con Đuông. Con Đuông biến hình thành chai rượu. Như bị đốt trong lửa hỏa ngục, ba con quỉ đầu râu mặt ngựa lăn lộn, tru, hú hét tranh nhau cấu xé một con mồi.

Tuy thể xác ngất ngây trong men rượu, có lúc con Đuông cũng hét lên, vật vã, đau đớn.

Một giờ sáng, có một chiếc xe jeép từ hướng Biên Hòa về, thả con Đuông xuống trước building ở gần Ngã Sáu. Con Đuông lúc này đã tỉnh rượu, loạng chọng, đau đớn, lê lết đi lên cầu thang. Nó cảm tưởng như máu đang rỉ rả chảy ra ngoài châu thân nó qua một vết thương bị khoét rộng. Con Đuông còn nhớ mơ hồ, trước khi đặt nó lên xe nhờ một tay đàn em đưa về, ông X. có nói với nó:

"Coi như cháu tặng các chú quà một lần. Chuyện này, biết thân thì bỏ qua đi. Chú cháu mình vẫn hợp tác..."

Đó là một lời đe dọa. Con Đuông chịu phép và biết thân thôi. Nó mong mỏi giờ này lên lầu không gặp Tám Địa ngục. Nó vô phòng tắm, dội nước lên, dội thật nhiều nước, rồi bọc mình trong tấm khăn tắm, nằm vật ra mà chết đi trong mười, mười lăm tiếng đồng hồ. Và phải sống lại, phải tiếp tục.

Nhưng xui. Tám Địa Ngục đã đợi nó trong phòng. Nhìn cái dáng rã rượi, tan nát của con Đuông, hắn hiểu chuyện gì đã xẩy ra. Mắt đỏ ngầu, răng nghiến lại, nó nhảy xố tới, cầm tóc con Đuông cuộn lại trong tay, còn tay kia, không dằn được, nó tát con Đuông một cái, nếu mái tóc nó không bị bàn tay Tám giữ lại thì nó đã bay vào tường và bẹp dí rồi.

"ĐM. Con đĩ."

Con Đuông tưởng ngất đi.

"Đồ đĩ ngựa. Đĩ chó. Tao thương mày, lo cho mày, cung phụng mày mà mày phản bội. Hả, con đĩ, địt mẹ mày, tao rút xương sống ra với mày mà mày còn không đủ, con trời đánh thánh đâm."

Nó tức đến ứa nước mắt:

"Mày coi, mày giống cái gì đây. Trời ơi, mày ngựa qua mà, cho mày chết. Đứa nào làm mày ra vầy. Nói đi, tao giết nó, tao cắt trụi nó không còn cái lông. Mày nói đi..."

Con Đuông mở miệng được:

"Tao bị lừa bởi tao ngu. Thôi, mày giận thì giết tao đi. Tao cũng không muốn sống nữa."

Lúc đó con Đuông nói thật. Nhưng Tám càng giận điên lên:

"Chết à. Tao cũng muốn đập chết mày đây. Đồ con heo. Đứa nào, nói đi."

"Tao bị "bề"."

"Ha, chuyện xấu xa như vậy mà mày nói như chuyện đi ăn, đi chơi, bộ mày sướng lắm hả?"

"Mày đừng chửi tao nữa. Tao sướng hay khổ mày biết mà. Đến mày mà cũng còn... chửi tao thì tao biết sống với ai."

Nước mắt đã ứa ra giòng. Tám Địa Ngục đập tay vào đầu:

"Tao à. Tao cũng chết đi. Chết đi. Chết cho rồi...Còn mày..."

Nó nhấc con Đuông lên, ném vào phòng tắm.

"Mày tắm đi. Tắm đi..."

Cánh cửa phòng tắm động lại. Rồi cánh cửa phòng ngoài đánh cái rầm. Tám Địa Ngục bỏ đi xuống đường. Con Đuông đứng chết trân trong phòng tắm, rồi nó mở vòi nước hết tốc độ. Nước dội ào ào và nó khóc, nó gào lên.

Lúc nó ra khỏi phòng tắm đã hai giờ rưỡi. Nó thay quần áo, mặc thêm cái áo len rồi cũng mở cửa xuống đường. Nó cứ bước đi theo chân muốn. Cuối cùng, nó đứng trước công viên. Không có bọn thằng Lai ở đây. Con Quê đang ngủ, phơi cái bụng bầu trong sương đêm, còn thằng Bò nằm sấp như hình dáng một con chó, cũng ngủ say mèm. Nó đi nữa, lên nhà thờ, không gặp, nó xuống bờ sông.

Trong một lùm cây kín đáo thằng Lai đang ngủ quay, rãi rác xung quanh mấy đứa trong nhóm của nó, nằm co ro vì lạnh. Con Quynh vắt chân lên mình thằng Lai, nhoài nửa thân ra khỏi tấm chăn. Nó quỳ xuống, gỡ cái chân của con Quynh ra khỏi người thằng Lai, xích con Quynh qua một bên rồi đắp chăn cho bạn. Nó nằm xuống bên cạnh thằng Lai, vòng tay ôm lấy cái lưng trần mà nó nhớ rất rõ là lấm chấm đầy tàn nhang.

Thằng Lai trở mình, đụng phải người con Đuông. Những vết cào xước, vết bầm bị động, như dao chích làm nó đau đớn nhăn mặt. Rồi cố gắng, nó vần khuôn mặt thằng Lai đối sát mặt nó.

"Lai. Lai..."

Thằng Lai nhừa nhừa nói sảng trong miệng, rồi đưa tay lùa

vào trong áo nó. Nó cầm tay thằng bạn:

"Lai. Tao đây nè..."

Nó thì thầm bên tai thằng Lai.

"Gì đó Quynh. Giờ này mày còn phá?"

"Lai. Tao đây à. Đuông nè..."

Như thường bị nghịch phá như vậy, thằng Lai cáu:

"Đừng giỡn nữa. Mày thật là con bà Trời, chừa mày..."

Con Đuông mỉm cười. Nó đưa tay sờ mạt thằng Lai:

"Mày ngủ say quá. Tao nè. Đuông nè..."

Nó lại nói vào tai thằng Lai. Một lát thằng Lai mới tỉnh.

"Hê. Ai, đứa nào vậy?"

"Đuông nè. Trời, mày quên tao rồi phải không?"

"Ủa. Đuông. Tao đang ngủ mơ hả?"

"Mơ gì đâu. Tao nè."

Thằng Lai ngồi dậy cái rột. Thấy con Đuông rõ ràng mà nó không tin ở mắt mình. Nó dụi tay lên mắt.

"Mày thiệt hông?"

Con Đuông đã cầm tay nó, mà nó cứ hỏi đi hỏi lại một câu đó. Con Đuông nói khẽ bên tai nó.

"Mày với tao ra ngoài kia nói chuyện, để cho tụi nó ngủ."

Hai đứa ra một chỗ khác, gần mé sông. Để tránh gió lạnh, chúng cũng chui vào một bụi cây. Thằng Lai hớn hở:

"Mày cũng nhớ tao há..."

Rồi nó hôn hít, rờ rịt con Đuông.

"Tao nhớ mày quá trời, mày biết hông...Ủa, mày sao vậy..."

Con Đuông đau cứ né người. Thằng Lai rờ rịt con Đuông, mở vai áo, dí sát mắt nhìn:

"Mèn ơi, sao mày đầy vết bầm vậy nè. Để tao đi lấy chai đầu...Tao để đằng kia."

Con Đuông giữ thằng Lai lại nhưng nó nhất định đi lấy chai đầu xoa cho con Đuông. Nó vừa thoa vừa hít hà:

"Hơ...chỗ này trầy da ứa cả máu. Đau lắm không? Đứa nào "chơi" mày ác vậy?"

Con Đuông lắc đầu:

"Kệ tao. Chỉ là tai nạn tại tao bất cẩn thôi mày ơi. Được rồi, tao đã đỡ đau nhiều."

"Bộ thằng Tám?"

"Bậy . Nó cưng tao lắm mày."

"Hừ. Thằng đó trông tướng như ăn cướp, có ngày đi tù..."

"Mày đừng trù ẻo chớ. Thôi bỏ mấy chuyện đó đi. Tao cũng nhớ mày mới về thăm nè."

"Mày đừng đi nữa. Ở vớ tụi tao, nghèo một chút mà vui mày."

Trong lòng con Đuông lúc này cũng chỉ mong muốn có vậy. Những ngày sống với bọn thằng Lai, bữa no bữa đói, nhưng lúc nào cũng chọc phá vui chơi, bất cần ngày mai...Hồi đó, quần lủng đít, áo rách, đối với nó không quan trọng gì, ai muốn nhìn thì nhìn. Bây giờ lớn lên, không thể để hở chỗ này, trống chỗ nọ. Không thể một tuần không tắm rửa, nhiều cái không thể được quá.

"Đuông, mày hứa đi..."

Thằng Lai ôm gọn lỏm nó trong lòng. Nó ôm nhẹ thôi, sợ đụng vào những chỗ đau của con Đuông. Rồi nó khóc nức nở:

"Tao thương mày. Thương thiệt. Thương nhiều lắm. Mày hứa đừng bỏ tao nghe. Hứa đi..."

"Ừa..."

"Mày thề độc đi. Thề độc địa tao mới tin."

Con Đuông nổi quạu:

"Tao...hù. Tính tao mày biết mà. Khi ba hồi này ba hồi nọ. Mày muốn tao mắc vào lời thề để ông bà vật chết tươi tao mày mới hả dạ sao đây. Ông cố nội mày Lai ơi..."

Nó cũng khóc nữa. Và hai đứa gây lộn nhau tưng bừng. Vừa chửi nhau vừa khóc inh ỏi...

Như vậy, chúng nó mới nhẹ lòng. Sau cùng cũng giảng hòa , chúng đưa nhau vào một bụi cây cho con Đuông ngủ một giấc.

"Nhớ nghe. Mày đừng đi đâu hết. Tụi tao nuôi mày. Ngủ đi...tao thương..."

Thằng Lai dỗ con Đuông như dỗ em gái. Nó ngồi canh cho con Đuông ngủ đến gần sáng thì chịu không thấu. Nó nằm xuống là ngủ liền.

Mới mờ sương, con Đuông trở dậy. Giòng sông đã hiện ra lờ mờ trong màn sương, lờ đờ giòng chảy. Nó kéo tấm chăn cũ đắp cho thằng Lai, rồi cúi xuống, hôn nhẹ lên cái má đầy tàn nhang và vết bẩn của bạn, nó thì thầm: "Đừng giận tao Lai ơi. Ừ, tao cà chớn lắm, mắc dịch lắm..."

Nó cầm nhẹ tay bạn:

"Mày tốt với tao, tao biết. Nhưng tao hổng thể chết đói với mày. Tao thương mày, thương con Quynh, thương cả đám...nhưng tao phải đi, tao cà chớn lắm..."

Nó đứng dậy vừa đi vừa chùi nước mắt. Giòng sông đã hiện ra rõ hơn trước mắt nó đang rì rào chuyển động.

Chương 14

Cô Mai Bắc, một thời gian biến mất trên con đường Tự Do, nay xuất hiện. Cô đã lấy chồng. Một anh tàu biển khá bảnh trai, con một ông lớn. Cả hai làm đám cưới ở ngoài Bắc, nghe nói tiệc tùng, quà cáp nhiều lắm. Khách toàn đi xe hơi. Cô khoe đã mua được một căn nhà khá tươm tất cho cha mẹ, chia vốn cho anh em, ai cũng có "lợi tức" ra vào đủng đỉnh.

Ông bà già chồng sau đó cũng chuyển công tác vô Nam. Chỗ đất lành chim đậu mà. Theo giọng điệu cô Mai Bắc khi tắc lưỡi, khoe.

"Ông nói, ăn cướp... úy, nói nhầm, chiến thắng miền Nam thật chiếm được cái mỏ vàng, ăn hoài không hết. Ấy, mới sáng con mắt ra...Mày biết không, ông già chồng tao đòi thờ hình bác, bà già tao xua như xua tà...Thôi tôi lạy ông, thờ "cái tai họa cho cả nước" để nó vận vô gia đình mình hả...Bà già nói mà ông già bịt miệng không kịp. Nghe nói tại cái miệng bà già không kín mà ông già có thời bị đì mãi, mới gỡ được đây thôi....Còn tớ à? Tớ bây giờ khỏe ru, lo cho cha mẹ trả hiếu rồi, bây giờ mới là "xả láng" đây."

Lạ không. Còn con gái muốn "chơi" sao thì chơi. Có chồng phải lo tu tỉnh. Tuyết chà ngạc nhiên lắm.

"Bồ nói ngược ngạo quá. Có chồng rồi thì lo mà tu tỉnh bà ơi..."

"Lấy chồng...tàu biển là lấy tiền. Có tiền mà không ăn chơi thì có tiền để làm gì? Tụi này mua được nhà lớn, vi-la kia, nhưng thằng chồng đi tàu viễn dương, vắng nhà hoài, nằm nhà chán bỏ mẹ. Mà nó về đến thì cũng "xì" mẹ nó hết hơi rồi. Thằng chả ra ngoài, cũng nếm món ăn lạ, nhịn sao nổi

mà nhịn. Dân con nhà "cán", có tiền nứt mắt đã hư, huống hồ thằng chả. Cho nên, tớ cứ là...có cũng như không đằng ấy ạ"

"Không làm dâu?"

"Ối giời. Ngu gì vác mặt về bên đó để bị sai vặt. Chưa kể về đến nhà là phải nhận "công tác" bà già giao."

"Bà già chồng bồ làm cơ quan nào?"

"Làm "sếp" của ông già chồng tớ, được chưa. Gớm, bà ghen kinh hồn luôn. Đàn bà Hà Đông, tụi mày nghe tiếng "sư tử Hà Đông" rồi chứ nhỉ? Đó. Chính hiệu bà lang trọc. Ông ngót nghét sáu mươi, chưa về hưu. Sau giải phóng, có tiền, sâm nhung, cao hổ cốt, thuốc Bắc, tẩm bổ, đang như bộ xương khô, trở nên béo tốt phương phi mà bà già chồng tớ tuy cũng "sổ" người ra, tròn vo. Mà không tròn đều mới phiền bỏ mẹ. Mọi cái đều béo tốt, phình ra nhưng "cái đó" khô quắt mẹ nó rồi, hết làm ăn được mới chán. Muốn nó "hoạt động" phải xịt keo chúng mày ạ. Xịt keo, rồi thuốc "cường". Kệ xác ông già. May một điều là ông bênh tớ chầm chập, các bà biết sao hôn?"

Tuyết Chà cà chớn:

"Thấy mày ngon quá chớ gì. Mẹ, cái mặt mày, bố chồng bộ mày tha?"

"Ê, đừng nói bậy, con này coi vậy mà đâu ra đó, trên ra trên, dưới ra dưới, không trở đầu nằm "lộn" bao giờ. Mười phương cũng chừa một. Có điều tao nắm được tẩy ông già nên dù tao có làm gì thì ông há miệng mắc quai..."

Bữa đó, Mai Bắc nhớ quá con đường Tự Do, nơi vang

bóng một thời của cô, nên mới lên xích lô tìm đám bạn. Nằm trên căn lầu của Tuyết Chà, dạo này đã gắn máy lạnh, gát chân lên nhau, hàn huyên thiệt là đã.

"...Biết hông. Bữa tớ lên Biên Hòa, thấy ông già chở một con lên trên đó, vô "túp lều lý tưởng" của nhà hàng. Sau đó tớ thấy hai ông bạn của ông vô trong lâu lắm. Lúc dìu con đó ra xe, tớ nhận mặt quen mà không biết đứa nào. Mới đây, tìm, hỏi, thì ra cái con Đuông bụi đời mới nhỏ xíu đây mà trỗ mã nhanh quá. Bữa sau tớ qua thăm ông bà già chồng với chục cam. Cứ có quà là ông bà mặt mày tươi rói rồi. Lúc bà già chồng vào trong, tôi bèn mí mí hỏi bữa thấy ba ở nhà hàng...trên Biên Hòa....Ông chột dạ liền, hỏi sao tớ biết. Tớ nói bữa đó tớ đi giao hàng trên đó, được mời đi ăn, ngồi phòng gần "lều tranh" của ông. Tớ hỏi ba vui vẻ không làm ông ấm ớ luôn."

Tuyết Chà cười rung cả giường. Mai Bắc kể tiếp:

"...Lúc tớ nói tới tên con nhỏ bụi đời mặt ông già từ tái đổi sang tím, từ tím đổi sang xanh như tắc kè thay màu vậy...Tớ cũng chừa cho ông con đường hẻm, nói bộ bữa đó ba họp gì vậy, họp gì mà có con gái? Sợ bà nghe, ông xua tay nói ba có những công tác mật do Đảng giao phó, không thể tiết lộ được, con đừng hở ra, má con biết bà nghi ngờ lôi thôi rồi ảnh hưởng tới công việc của ba...Tớ cười gật đầu nói con hiểu, con hiểu....Ông già tằng hắng muốn tắt giọng lúc bà già trở lại phòng khách làm tớ nhịn cười đau cả bụng. Còn bà già thì dễ lắm đằng ấy ơi. Cứ có quà cáp nhỏ lớn gì cũng vui nhận không bao giờ chê, thế mới dễ thương..."

"Mày xạo sự đủ rồi mày ơi. Dám mày đi với thằng kép nào lên trển chớ ở đó mà đi giao hàng...Hàng "tươi sống há mỳ?"

"Ừ, thì cũng là một cách giao hàng tiền trao cháo múc. Thôi, xin đằng ấy, đừng đi đôi guốc gỗ của đằng ấy vào đời tư của tớ..."

"Hơ, tao nghĩ mày hượm đã, vội lấy chồng làm gì kìa!"

"Tớ đã nói là cần chỗ dựa. Vụ đưa người ra Bắc đi vượt biên tuyến Hải Phòng suýt chút nữa bị bể, không có ông già chồng tao là tớ đi tù mút mùa rồi. Thằng chồng tớ nhỏ hơn tớ cả sáu bảy tuổi nhưng nó cũng già quắc, vì dân con nhà giàu, ăn chơi sớm...."

"Mày biết vậy sao còn lấy?"

"Biết vậy mới lấy. Lấy đứa đàng hoàng mà tớ "ngựa", nó biết nó không chặt khúc ra à? Thằng này còn sữa lắm, tớ "già rơ" hơn. Nó vắng nhà là tớ "chơi", nó về tới là tớ đóng vai vợ hiền vài ba tuần là nhiều, sau đó, nó lại đi cả hai ba tháng...tớ lại "phi"...Cứ là "ông ăn chả, bà ăn nem" mày ạ."

Tuyết Chà thở dài nhẹ, chỉ mình mình biết. Cô trạnh lòng nhớ tới mối tình "đã ra đi" với anh chàng nhạc sĩ. Chấm hết. Biệt mất tăm. Không có một cơ hội gặp lại. Lòng cô còn cay đắng lắm. Còn nhớ nhung lắm. Tây, Tàu, Nhật, đen trắng, đủ cỡ, nhưng lạ lùng quá, hình như cô chỉ thương có một người. Mà thương hay cay cú? Hình như cay cú nhiều hơn. Nhưng cũng đã hết cách. "Còn tụi mày. Dạo này ra sao? Về ngoài, có đêm tớ nhớ con đường này quá, thiệt vậy, nhớ như nhớ quê, mày biết không? Phản. Mày chửi cũng đúng. Còn gì nữa, nơi nào nuôi mình, có đủ tiền sống thì mình nhớ nó chứ sao nữa. Ra ngoài bu tớ cũng chửi như tát nước vào mặt nhưng tiền đưa thì bà cứ lận vào thắt lưng...Nói ra chỉ có buồn, chán bỏ mẹ. Ờ nhỉ, còn con Lan , dạo này nó tới "tẩm quất" nữa không? Làm

sao kêu nó lại...Mấy bà, đi đâu hết rồi..."

"Đi đâu? Còn cả. Đâu như mày, phản bè phản bạn, không nói một tiếng, đi là đi, về là về. Được. Muốn gọi là gọi được ngay. Mày nằm đây để tao xuống nhắn tụi tới, luôn tiện mua cái gì đem lên ăn..."

"Mua quà vặt ấy. Tớ thèm và nhớ quà vặt ở đây gì lạ! Lấy chồng đúng là ngu bỏ mẹ. Nhưng lấy thằng tàu biển cũng không đến nổi nào..."

Bánh cuốn.Bò bía. Chục cóc chín rệu gọt vỏ sẳn có gói muối ớt kèm theo. Xoài xanh mắm ruốc. Chùm ruột ngâm. Tuyết bày hết lên chiếc bàn kê sát một góc vào cạnh đầu giường.

"Lâu lắm mới nhìn thấy bọn bây..."

Mai Bắc nuốt nước miếng, mở gói mắm ruốc, chấm một miếng nạc xoài ươm vàng. Mới ngửi mùi đã thấy cay thắt trong cuống họng. Hai người bạn ăn hết món này sang món khác. Khen, hít hà, ho sặc và cười. Họ nhắc tới đủ các nhân vật trên lề đường Tự Do. Tuyết Chà cay cú:

"Tao còn chưa trả đũa được con mẹ già chủ quán trên đường Nguyễn Du. Con mẹ chỉ tiếp khách ngoại quốc, còn thấy Việt Nam thì cái mặt cất lên trời, ghét lắm...."

Mai Bắc cười:

"Báu gì. Cái ổ công an đấy. Muốn không? Muốn thì bữa nào tớ bảo ông gìa chồng dẫn vô, tíu tít mà tiếp chứ ở đó...."

"Phải. Quậy một bữa cho bà già "nể" luôn."

"Đi với ông già tớ là yên trí. Còn khỏi phải trả tiền nữa cơ... Còn bà điên..còn ở truồng không? Tớ nhớ bà ta ..nói khó ai tin, trong lòng như nhớ người thân, như bà con gì đâu..."

"Còn...vẫn ở truồng. Ai cho quần là bị mất liền hôm đó. Tiên sư bọn chó đẻ, đến vậy mà cậu biết không, chúng cũng không tha. Có bữa tụi công an trực còn kéo bà vô trong đồn, sáng thả bà ra, máu me chỗ đó chảy tùm lum tội nghiệp lắm...Vậy mà đi ra không thấy chửi bới gì hết trơn..."

"Có chuyện đó nữa? Giời đất, sao cái giống đó ở đâu cũng ác giống nhau..."

"Con Liên "địa" cũng thăng rồi, cậu biết! Ho lao, chết ở ngoài bờ sông, nghe tụi nó kể mắt không nhắm, răng cứ nhe ra rùng rợn lắm..."

"Bởi vậy, không ngoi đầu lên là bị đạp xuống như con giun đất, cậu biết không. Nghĩ cho cùng, tớ còn chút nhan sắc, không mau vội kiếm tiền thì thời gian qua mau lắm, thấy mấy cái gương trước mắt mà lạnh lùng...Ê, còn cậu, giờ sống ra sao? Vẫn một mình? Thôi đi, cậu mà "bỏ trống" được?"

Tuyết Chà tâm sự:

"Từ ngày tụi này "đường ai nấy đi", mình cũng qua tay vài ba mối nhưng nói cho ngay, có là cho có vậy thôi chứ "hận lòng" thì vẫn còn căng no đây...Hết muốn gì rồi, chỉ mong bắt được một tên ngoại rồi vù ra nước ngoài cho xong..."

"Chuyện dễ vậy mà không làm được?"

"Cũng đang đây...Nhưng tụi nó cũng khôn vàng trời, cặp thì

cặp, kiểu ăn bánh trả tiền, nhưng vấn đề kia không dễ à nghen..."

Mai Bắc dí trán bạn:

"Bởi cậu cứ thích "kép nhí", thằng con nít nào dám vác cậu về nước. Chịu khó kiếm một thằng già coi có "đường binh" hơn. Nghe tớ đi. Coi, cậu mới sửa mắt phải không? Cắt mí dưới nhiều quá nên mắt cậu cứ trợn trừng lên, không đẹp..."

"Cái thằng bác sĩ đã làm chui còn bịp. Lỡ rồi, phải chờ một thời gian nó trở lại bình thường..."

"Có bơm vú không?"

"Tao chờ đi ra nước ngoài, ở đây không bảo đảm. Có bộ đồ làm ăn, hư cái là bỏ mẹ luôn."

Mai Bắc đưa tay nắn ngực bạn:

"Xài nhiều quá, thành trái mướp là tiêu"den" nghe bà. Coi mới xa bà mấy tháng mà bà đã bèo nhèo quá. Không "sửa sai" là làm ăn khó khăn. Tớ đây mà còn lo, tụi mới lớn nó đã trẻ mà còn đẹp. Trời ơi, cái con Đuông bụi đời mới đây khô quắt, đen thui, mắt đầy rử ghèn, ngủ dậy sáng ra nó đã như con bé lọ lem được hóa phép. Nó lại được thằng Tám Địa Ngục bao thì còn ai dám đụng vào nó nữa. Chưa kể ông già chồng tao cũng chết chìm vào cái lỗ cống của nó mới phiền..."

Bữa ăn chưa xong, còn ngổn ngang thì cô Lan "tẩm quất" tới. Ào ào như gió. Đặt cái tráp đồ nghề xuống góc nhà, miệng bai bãi:

"Mèn ơi, cô Mai Bắc. Tưởng ai...Trời, trắng ra, mập hơn, đẹp ra. Cô ăn phải cái gì vậy?"

"Ăn phải cái củ sâm thằng Cao Ly..."

Tuyết chà nói và cười rũ. Lan cũng cười:

"Phải. Phải. Ăn thứ đó bổ lắm, hèn chi trông cổ phây phây...Mà củ sâm màu gì đây, cô? Tự nhiên biến làm nhớ quá trời luôn..."

"Phải không đó?"

"Em thề. Thiệt, nhớ cô quá trời...mà hổng phải mình em đâu nghe, ở con đường này hổng ai là hổng nhớ cái tên Mai Bắc. Tụi tàu biển hễ gặp em là níu lại, hỏi cho được, em biết cô đang ở phương trời nào mà khai báo."

Cửa lại mở. Mộng Trinh bước vào. Vất cái ví xuống bàn, nằm chồm lên người Mai Bắc:

"Trời ơi. Con quỷ. Mày ở đâu hiện ra vậy? Ông cố nội mày, tưởng mày đã cá ăn rồi chớ. Vậy sao nghe nói mày vượt biên?"

Mai Bắc cười. Đưa tay chống đỡ. Trinh vật bạn ôm lăn một vòng, rơi xuống đất.

"Còn nữa, nghe mày lấy chồng. Nhiều tin lắm biết tin nào đúng hả con quỷ mặt xanh nanh vàng, con ma lai rút ruột kia..."

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, ngập ngừng. Tuyết chà hô:

"Vô đi. Cửa không khóa."

Một khuôn mặt phấn son trét dày. Tai đeo bông, cổ dây chuyền, nhìn nam không ra nam nữ không ra nữ trên một thân hình cao lêu đêu, gầy quắc.

"Cái gì. Thằng bê đê này đến đây làm gì vậy mấy bà?"

Mai Bắc mở lớn hai con mắt. Chị Lan cười cười:

"À, khách của em, cô Mai. Chị Hạnh vẫn thường tới đây để em "tẩm quất" và chà cho bớt mỡ..."

Như khúc gỗ khô, có chút mỡ nào mà xoa với chà? Mai Bắc vẫn không sao hiểu ra.

"Chị...là chị Mai Bắc phải hôn? Em nghe nói về chị nhiều lắm, em rất ái mộ..."

"Cậu làm sao biết tôi?"

"Em...hi hi...Em là Đức Hạnh, cũng con gái như mấy chị thôi mà. Chị Mai hỏi mấy chị ở đây coi, em thường tới đây để...hi hi..."

Hạnh ngó chị Lan. Lan gật đầu.

"Phải đó cô Mai. Cô Hạnh dễ thương lắm, bây giờ cổ là người "em gái" dễ thương nhất trong "băng" của cô Tuyết đó cô. Phải không cô Tuyết? Xác nhận một câu đi."

"Đúng vậy. Ê , đứa nào ăn thì ăn, đứa nào cởi áo cho con Lan nó chà thì cứ tuần tự. Bọn mình nhường cho con Mai trước đi..."

Vui vẻ, Mai trút bỏ quần áo. Chị Lan trầm trồ:

"Cô Mai càng ngày càng đẹp, coi thân hình cô có "ác" hông...Cô ngồi xuống em bẻ cái cổ, rồi bẻ tới hai tay..."

Khỏe khoắn làm sao khi những lóng xương trong người được kéo dãn ra, kêu cái cắc. Lâu lắm, Mai mới được hưởng cái lạc thú mà cô đã từng ghiền. Cái con Lan này, nhớ nó như nhớ tình nhân vậy. Nó xoa đầu, còn mân mê cái này cái nọ, thoa thoa bóp bóp, hít hà.

"Thôi mày, sao mà "dê" thế."

"Thiệt đó, em mà còn cầm lòng không đậu huống chi người ta, cô Mai thiệt là "của" trời cho.". Mèn ơi, hổng được. Hổng được rồi. Cái bụng của cô Mai mỡ nó đang dày lên nè. Bởi cô bỏ bê nó, hổng săn sóc là không được. Thấy hông cô Mai."

"Nó hết thuốc chữa rồi. Mày xoa nắm phí công thôi, nó lấy chồng mai mốt cái bụng cũng phồng lên thôi..hơi đâu...."

"Tớ không ngu. Tớ con nhà nghèo cực khổ lâu ngày, chỉ mong làm sao có bát ăn bát để..."

Mai đưa hai chân lên, đôi chân trần thon dài, trắng phau.

"Cô nằm xấp xuống em giựt lưng..."

Mai Bắc ngoan ngoãn nghe lời. Cô úp mặt xuống chiếu, chờ đợi cái cảm giác sướng ngất người khi mấy đốt xương được kéo giựt lên, kêu cái cắc. Hai ba đốt xương được giật kêu liền liền làm Mai Bắc không kềm hãm được tiếng kêu rên sướng khoái khi cảm giác "sướng ngất" rần rật khắp châu thân...Đang ngây ngất như vậy thì bàn tay chị Lan ngừng lại. Tiếng cửa mở. Mai Bắc hé mắt nhìn lên:

"Quỷ thần ơi. Hoa mỡ, mày cũng còn tới đây cơ à..."

"Sao không, mày. Có mày là trốn biệt tăm biệt tích, con phản bạn kia. Đéo mẹ mày, giàu bỏ bạn hả mày..."

Mai Bắc cười ha hả:

"Tiên nhân nhà mày, chửi hả! Mày chửi còn "dòn" lắm, có điều coi bộ càng ngày mày càng dày mỡ thì còn làm ăn gì được con kia..."

Hai bàn tay chị Lan đã làm việc lại, chà xát trên mảng lưng trần trắng bóc của Mai Bắc, miệng tía lia:

"Không chắc vậy, cô Mai. Cô Hoa mỡ hiện nay đắt giá nhứt đó, cổ..."

Tuyết Chà tiếp:

"Nó đang được "ông lớn họ Mai" thỉnh thoảng "nhập cung" nên cũng được kể như hàng thứ phi đó mày..."

"Chớ sao. Không phải đồ bỏ đâu nghe. Bữa mới đây nè, tụi phường xóm hỗn, tưởng đêm tao "làm ăn" như thường lệ, bày đặt vô khám nhà. Chỉ mới gặp thằng hộ vệ canh cửa thôi đã hồn vía thất lạc, rút êm re. Từ nay hết "dọa" tao được...Cũng không phải dễ, tao may mắn lắm, do sự giới thiệu của một ông cũng khá có quyền, quan trên mới đoái hoài tới con Hoa mỡ này..."

"Kể rõ chi li ra cho cả bọn nghe với, chuyện vui à bây..."

Mỗi cô một câu, Hoa mỡ hứng chí:

"Rồi, để kể. Nhưng dặn nè, chuyện hổng phải bạ đâu nói đó nghe. Đến tai ổng là có chuyện rồi đừng kêu trời tại mần răng tui xui. Mấy chuyện này họ kín lắm, tao cũng được dặn đi dặn lại, cũng thề búa xua rồi...."

"Thôi bà ơi, đừng xạo sự, làm như hổng ai biết gì về bà hết trơn. Hoa mỡ cả nước biết tên biết tuổi. Đi chơi đĩ mà còn bày đặt dấu..."

"Nhưng bà tổ có dạy cái miệng phải kín như bưng mới mần ăn nghề này được, bà biết mà. Sợ là sợ bể nồi cơm..."

Mai Bắc giọng chua như dấm:

"Còn nồi niêu nguyên lành gì mà sợ bể. Hứ, nghe sốt ruột. Có bể là bể...hi hi..."

Chị Lan cười rung cả người, chai dầu nóng trên tay sóng đổ, Mai Bắc né người tránh...

"Nè, dầu nóng đổ ra rơi trúng vào cái...bà là kêu cha kêu mẹ lên nghe chưa...Ha, nói chuyện bể, ê Hạnh, mày có bể thì bể ở chỗ nào nhỉ?"

"Em há? Bể đằng sau. Em thì lúc nào chả bể, mấy chị thấy hông, cái đít em nó cũng bể làm hai mảnh đó thôi...."

Giỡn cười đã, rồi cũng tới lượt Hoa mỡ không dấu nổi, bật ra:

"Cái gì. Tui nói dốc. Tui thề. Thề độc cho mấy bà tin. Đúng chắc mẻm là cái ông họ Mai. Hoa mai đàng hoàng nghe, hổng phải hoa cứt lợn, mõm chó gì đâu mà mấy bà ngạo. Đã nói có người móc ngoặc đàng hoàng. Chớ sao, mấy ông lớn cũng muốn nếm cái mùi "chơi đĩ" ra sao. Hì, tụi nó

thượng vàng hạ cám chi cũng muốn biết. Bao năm khổ cực, giờ mới gỡ gạc được chừng nào hay chừng đó nên nôm nã vội vàng lắm mấy bà ơi. Thiệt bữa đó nếu không có tụi phường khóm bất thình lình tới kiểm tra hộ khẩu thì ông cố nội tui cũng hổng biết ông ta là ai. Chỉ biết có một ông muốn bao một đêm. Thì vẫn cái phòng mọi khi vẫn thuê đó thôi, tui bao tháng mà. Ông tới, thì cũng coi như khách thường, cũng cổi đồ ra chờ..."

"Phải có khác người ta chớ bà...."

"Dỹ nhiên là vậy. Tui cũng được dặn trước là phải biết "mần việc" cho đáng đồng tiền bát gạo. Đàn em đã dặn trước nên tui cũng phải đem ngón nghề "bí quyết" ra. Con Hoa mỡ này nổi tiếng là có ngón nghề "lưng chừng thả lỏng" mà, mấy bà biết rồi đó. Buồn cười lắm mấy bà ơi, dù quan to ông lớn gì, nạt nộ người dưới, đi đứng oai nghiêm nhưng hễ mắc vào cái chuyện đó thì đàn ông chúng nó giống nhau y hệt. Quýnh quáng lên là tay bắt chuồn chuồn, miệng thở dốc như sắp tàn hơi thở..."

"Có kêu bác không?"

"Im, mấy bà. Bộ muốn chuyển hộ khẩu lên trại trừng giới hay sao đây. Hi hi, hổng kêu vậy, mà cái mặt "ông lớn" cũng rúc vô... em bé bà đây thôi...Cái mặt của ổng lúc mới bước chân vô lầm lầm lì lì, coi con người ta khinh bạc lắm. Những hễ vô tay con Hoa mỡ này là quay như dế, mặt mũi xanh lè, đứt bóng luôn..."

"Mẹ, lại dóc..."

Mặt Tuyết chà ngớ ra. Chỉ có chị Lan cười rũ:

"Thôi bà ơi, thêm mắm thêm muối nhiều quá, mặn, đắng

họng làm sao nuốt vô...Biết bà quá mà, mỗi lần mỗi chiện. Như chiện bà kể thằng phó công an phường phải chắp tay lạy bà thì hỏi có bà nào ở đây tin không?"

Mai Bắc nhìn đôi vú của Hoa mỡ nây nây, gật gật:

"Tao tin. Coi cái vóc dạng của nó thì mấy thằng yếu bóng vía phải lạy như tế sao mà thôi..."

Hoa mỡ nẩy ngực, dạng hai chân, đưa hai tay ra dấu xiết cổ:

"Nếu tui muốn là "từ chết tơi bị thương". Mấy đồ nghề này là để xiết cổ quân thù..."

Đã tới lượt "cô gái" Đức Hạnh. Em cũng cỡi đồ, nằm xuống cho chị Lan bẻ tay bẻ chân. Tuyết Chà và Hoa mỡ xúm lại, rờ rịt, chọc vọc "cô gái".

"Đừng làm em nhột. Ái da, nhột thí bà à...hi hi, đừng làm vậy chịu hổng thấu..."

"Còn cái xì líp, cổi cha nó ra đi cho rồi..."

"Hổng được đâu. Hổng được. Kỳ lắm..."

Đức Hạnh đưa cả hai tay túm lấy như sợ bị giật chiếc quần xì nhỏ xíu ra. Riết rồi Mai Bắc cũng thấy "cô gái" này dễ thương, bình thường như cả bọn. Lỗi đâu phải ở "cô ta", mà do sự "cố" của ông trời.

Chị Lan làm công việc thường ngày của chị. Ở nhóm này cũng mất ba tiếng đồng hồ. Nhưng cũng chưa hết đâu, xong đây, chị lại có hẹn với một nhóm các bà khác. Hàng chục câu chuyện dày kín trên con đường Tự Do này đã làm

chị cười đến chảy nước mắt. Nhưng buông tay ra, lòng chị chỉ nặng mối lo toan. Đồng tiền càng ngày càng mất giá, nhưng chị không thể tăng lên. Chồng con, miếng cơm manh áo, mồ hôi nước mắt không ngừng vây hãm chị.

Nụ cười của chị tắt khi bước chân ra ngoài, tất tả đi tới một chỗ khác.

"Này, chị kia..."

Chị quay lưng lại. Gọi chị là một người đàn ông, mặt mũi y chang giống một thứ người, mà bất cứ ai cũng có thể nhận biết bằng linh tính.

"Chị là chị Lan phải không?"

Chị nghi ngại nhưng cũng gật đầu.

"Có việc làm cho chị."

Họ đứng dưới một hàng hiên trước tiệm sơn mài. Người đàn ông giống cán bộ nói:

"Tôi sẽ đem chị tới nhà bà giám đốc của tôi. Bà cần chị làm việc mỗi ngày. Tiền công tới đó bà chủ thương lượng..."

Chị Lan nhớ tới những mối thường ngày đã có.

"Tui không đi xa à nhe..."

"Không đi đâu mà xa. Ngay đây thôi".

"Hôm khác được không? Lúc này tui bận."

"Bận gì thì cũng ghé vô một lát gặp bà chủ. Gần lắm."

Căn nhà có cánh cửa sắt đóng im ỉm. Phải bấm chuông tới lần thứ tư, cánh cửa mới được kéo ra. Chị Lan được đưa lên lầu, vào một căn phòng. Không có bà chủ, mà là một người đàn ông.

"Chị vô đi..."

"Không. Tui chỉ xoa bóp cho đàn bà..."

"Vẽ chuyện. Đàn ông đàn bà gì thì cũng thế. Ai biểu chị phân biệt. Ông đây cần chị xoa bóp, nghe nói chị làm hay lắm phải không?"

"Tui..."

Chỉ một cái ấn nhẹ, chị Lan đã bị đẩy vào bên trong. Cánh cửa đóng lại. Phòng máy lạnh. Giường Hồng Kông, người đàn ông ngồi trên giường tuổi cũng tới lục tuần là ít, nhưng béo tốt, đỏ da thắm thịt.

"Nó đây à?"

"Dạ thưa...đúng là chị ta. Nghe nói hễ chị ta đụng vào người là "ghiền" luôn."

Người đàn ông tắng hắng:

"Mỗi ngày chị tới đây làm việc. Người ta trả bao nhiêu tôi trả bấy nhiêu, giỏi còn thưởng nữa..."

"Dạ cháu không dám..."

"Chị không muốn làm?"

"Dạ hổng phải...nhưng...dạ thưa ông, cháu đi làm lâu nay là làm cho mấy bà, còn mấy ông thì cháu chưa làm qua...."

"Không sao. Bữa nay chị làm thử, đàn ông đàn bà thì có gì phân biệt...."

Thằng chả nói chuyện vô duyên. Đàn ông với đàn bà mà không phân biệt thì thằng chả là người gì đây? Chị Lan nghĩ thầm.

"Chú ra ngoài đi."

"Dạ".

Hắn biến. Chị Lan lấy đồ nghề ra.

"Dạ ông bỏ áo ra".

Không những bỏ áo, mà ông ta vứt bỏ hết những gì vướng víu. Mặt chị Lan sượng trân mà ông ta không ngượng. Thôi thì cứ nhắm mắt mà làm. Chị Lan xoa nắn, vầy vò một đống thịt nhão nhẹt, bầy nhầy. Ngón nghề bẻ tay, bẻ chân kêu "cụp cụp" là món ruột của chị Lan mà. Lúc bắt ông ta nằm xấp kéo đốt xương sống, chị Lan phải dùng đùi của mình đè lên người ông ta, vậy mà sướng khoái cũng làm ông thót người, rên rĩ. Buổi đầu tiên chị đã được tiền thưởng và biết ông ta là cán lớn mới về hưu, nhưng con cái ông ta đều là các giám đốc, thủ trưởng "bự".

"Chị người trong Nam?". Ông già hỏi.

"Dạ"

"Nhà có người đi học tập cải tạo không?"

Chị nói láo:

"Dạ chồng cháu chết lâu rồi, cháu một mình nuôi con."

"Thế à."

"Dạ, cháu đông con lắm. Dạ cả ngày đầu tắt mặt tối cũng không đủ ăn."

"Chị bao nhiêu tuổi?"

"Dạ, đã gần bốn mươi rồi...Dạ, ông thấy cháu già lắm phải không? Cực nên chi mau già...."

"Không, chị còn được lắm...Thôi về đi. Mai tới."

"Dạ".

"Tới sớm."

"Dạ".

"Dặn chị. Việc làm phải kín đáo, đừng phổ biến...Chị hiểu chứ?"

"Dạ thưa ông, hiểu."

"Tốt."

Chị gặp người đàn ông đã đưa chị vào. Bây giờ thì chị đã biết hắn là đàn em của một giám đốc, con trai của ông lão về hưu.

"Ông cụ dặn làm sao thì chị phải làm vậy."

"Dạ".

Chị tới nhóm thứ hai trể hẹn. Đã có vài bà chờ không nổi bỏ đi. Nhưng chị vui trong lòng, vì ở chỗ mới này, chị được tiền thưởng, số tiền nhiều hơn mọi ngày. Chị tự hứa là phải khéo léo không để cho anh biết, ảnh ghen cũng dữ dằn lắm. Nhưng chị có làm gì trái với lương tâm đâu...

Yên lòng, hôm sau chị trở lại.

Ông ta chờ chị, nằm dài trên giường. Thấy chị, ông ta cỡi áo, nằm sấp, trần truồng. Cũng phải nhắm mắt cho qua thôi. Cái thân hình không có gì hấp dẫn nhưng chị thấy nhờn nhợn, ghê ghê khi bàn tay đụng chạm vào.

"Chỗ này. Mạnh tay một chút."

Ông ta ra lệnh.

"Làm kỷ. Đừng cái kiểu qua quít."

Phải mất thì giờ gấp đôi. Chị than thầm trong lòng. Nhưng chị biết sẽ được hậu hĩnh tiền bạc, nếu ông ta vừa ý. Công việc mệt nhọc làm chị toát mồ hôi, mặc dù tiếng máy lạnh trong phòng vẫn rù rì. Lúc chị chà lượt dầu thứ hai trên lưng ông ta để coi như kết thúc thì ông ta chụp tay chị.

"Thoa thoa chỗ này. Đừng cho dầu vào đó..."

Chỗ này là nơi bẹn háng của ông. Tay chị chùn lại.

"Làm đi rồi nhận tiền..."

Chị nhắm mắt đưa tay..."

"Lên một tí...một tí...đó, cái đó. Ừ, nhè nhẹ...."

Không biết ông ta dở trò gì đây. Chị vừa xấu hổ vừa lo sợ. Nhẽ nào ông ta đang cơn hứng, sẽ bắt chị chìu ông cái "điều" kia.

"Thưa ông, cháu...."

"Chị có muốn tiền không?"

"Dạ, tiền thì ai cũng muốn. Nhưng cháu chỉ làm nghề tẩm quất, còn nghề kia...."

Ông ta nạt:

"Ai cần chị cái kia. Có làm việc đàng hoàng không? Thôi được, xoa nhiều dầu, nhiều vào, ở bụng dưới...."

Chị làm theo.

"Xong."

Ông ta đẩy chị ra. Trả và thưởng tiền. Đã có một cái chuông rung đặt trên đầu giường, ông ta rung chuông. Cánh cửa thông phòng bên mở ra. Một cô gái chừng mười bảy tuổi bị đẩy vào, người còn ngơ ngác như ở dưới quê mới lên.

"Chị về được rồi."

Người hầu ông cụ ra lệnh.

Chị quay lưng. Ra đến ngoài chị mới thở ra nhẹ nhõm. Những lần sau chị đều làm vậy mà đã dạn tay hơn. Chị còn kể chuyện tiếu lâm để khuyến khích ông già. Và câu

chuyện ông bắt chị kể đi kể lại hoài là câu chuyện "xịt keo" mà chị đã nghe lóm được của cô Mai Bắc. Chị vừa xoa nắm vừa kể mà không sợ bị nguy hiểm, vì những lúc này, ông cụ đã có con mồi.

"Chuyện kể một thằng bé được ông nội dẫn lên bờ đê chơi. Thấy có con giun bò ra khỏi lỗ, ông nội bèn đố cháu:

"Đố thằng Tèo, cháu làm sao cầm con giun bỏ trở lại vào cái lỗ...."

"Thế nội làm được không?"

Ông nội cố cầm con giun thử bỏ vào cái lỗ nhưng không tài nào làm được. Thằng Tèo cười:

"Cháu có cách..."

Vậy là nó chạy vù về nhà. Lát sau, tay cầm bình keo xịt tóc của má nó. Nó cầm con giun kéo ra, rồi bơm keo xịt tóc lên. Con giun thẳng đơ và thằng Tèo bỏ vào cái lỗ dễ dàng. Ông nội bèn thưởng cho nó năm trăm rồi bảo nó cứ đi chơi đi, ông về nhà.

Một tiếng đồng hồ sau, nó mò về nhà. Nó gặp bà nội, thấy bà nội mặt mày tươi rói, còn đưa tay vẫy và xoa đầu nó:

"Thằng Tèo giỏi, nội thưởng cho năm trăm nữa nè...."

Mấy ngày sau, mẹ nó kêu nó, bảo:

"Con đừng nghịch keo xịt tóc của má chứ. Sao hộp keo nào má vừa khui ra cũng hết cái vèo vậy. Thằng Tèo ngơ ngác, từ hôm xịt có tí keo vào con giun biểu diễn cho ông nội xem đến giờ, nó đâu có dụng đến mấy bình keo xịt tóc....vậy mà

bị má nó la lối om sòm....".

Đến đoạn này là ông cụ cười sặc cả cổ. Và cũng đến lúc chị phải thu dọn ra về. Chị muốn kể chuyện này để làm quà trong lúc "làm việc" với mấy cổ. Nhưng đồng tiền là huyết mạch, chị phải dấu kín như bưng. Mất việc này như bị mất vàng vậy. Và chưa chắc mấy bã đã tin là mỗi lần như vậy chị được nguyên vẹn trở về mà không bị dày vọc. Kể ra có tiền cũng sướng đời. Người ta nói có tiền mua tiên cũng được mà. Bảo đảm ông già thời mới vô Nam ốm nhom ốm nhách, sốt rét rừng xanh lè là đằng khác. Vậy mà chỉ mấy năm, thức ăn, đồ bổ, người cũng khác. Có mang tiếng "đi ăn cướp" cũng không uổng công lao cách mạng. Chị nghĩ đơn giản vậy thôi, nhưng ngu gì nói ra bằng lời. Trại cải tạo đang mùa mọc như nấm gặp mưa, ngu cũng ngu vừa thôi, giữ cái mỏ để còn có cái mà ăn. Mấy bà hay nói với nhau, thời buổi này khôn cũng chết, dại cũng chết, biết thì sống. Con ve cái kiến còn ham sống. Coi trên con đường này, thằng Bò người không ra người, thú cũng chẳng ra thú, vẫn ham sống. Mấy đứa bụi đời, khổ ơi là khổ, vẫn ham sống. Mấy đứa làm gái bị dập vùi, cũng ham sống như điên đó thôi. Huống chi, chị còn chồng cải tạo về mang bịnh hoạn, đàn con trông nhờ vào chị.

Ai cũng muốn yên nhưng khó mà yên được. Coi cô Mai Bắc, mong ước có một cái nhà, làm một người vợ. Vậy mà khi có rồi, có từ bỏ con đường Tự Do này được đâu.

"Con đường này nó như con quỷ. Khó mà rứt được nó...."

Chớ gì nữa. Cô Mộng Trinh, chồng sĩ quan đi học tập, cô chữ nghĩa dữ lắm, cũng nói:

"Cả thành phố ma, thành phố chết. Chỉ có con đường này là còn hơi thở của sự sống."

Chữ nghĩa thì chị Lan không hiểu, nhưng nói con đường này còn hơi thở thì chị cho là đúng. Chị còn biết lờ mờ là hình như có hơi thở của sự sống là vì có những bước chân của người ngoại quốc còn đi trên đường.

"Mô nây. Mô nây..."

Cái tiếng gì mà lạ hoắc, nhưng thân thuộc, nằm trên môi, trên đầu lưỡi của đám trẻ con ở đây. Mô nây, mô nây, khi chị hiểu là tiền, thì nó cũng trở thành tiếng nói ước mơ trên đầu lưỡi của chị.

Mô-nây. Mô nây. Một câu hát rất ngắn, đầy âm thanh, đầy sức sống, sự ước mơ, an ủi của những con người lây lất trên đoạn đường ngắn ngủi này.

° ° °

Từ ngày con Đuông dang xa thằng Lai Phá, con Quynh có buồn nhưng cũng có vui. Thằng Lai Phá còn lấy ai ra để so sánh, cũng hết bên trọng bên khinh. Khinh hay trọng gì cũng được, cứ không phải so đo kèn cựa thì cũng an ủi lắm rồi.

Nhiều bữa nó cũng nhớ con Đuông, cái cảnh nửa đêm thức giấc, thấy cái màn trời đầy sao, rồi dun dế kêu ri rả xung quanh, thấy thiếu thiếu, thì ra thiếu con Đuông. Đâu phải xa xôi gì đâu. Thỉnh thoảng trên đường "bụi", chúng nó cũng gặp nhau. Nó thì mừng rơn, nhưng con Đuông có chào hỏi mà ánh mắt xa lạ hẳn. Đâu còn cười đùa bỡn cợt như xưa.

Mới đây thôi, con Đuông còn dạng hai chân, cúi đầu sát xuống chào chọc tức thằng Bảnh. Thời đó, cái đít nó teo tóp. Vậy mà bây giờ, coi cái tướng nó đi, cái ngực nẩy phía trước, cái mông nhoi phía sau. Nó đâu phải là con Đuông

nữa. Nó cũng đổi tên rồi đó thôi. Hỏi thăm con Đuông, người ta nói, cô Minh Dương phải không? Minh Dương. Phục thiệt, con nhỏ nghĩ ra cái tên ngộ quá, mà sang trọng nữa.

Nó nói với thằng Lai:

"Con Đuông nó đổi tên là Minh Dương. Còn tao, Quynh, sửa thành Quỳnh được hôn mày. Ừa, Quỳnh, nghe hay quá...."

"Thôi mày ơi. Mày là Quynh, Quỳnh cứt chó gì...."

Rồi nó cười hô hố:

"Quynh hay Quẹt hay Quịt...Quịt đi. Mày nổi tiếng quịt nhứt xứ mà..."

"Đù má mày."

Con Quynh rượt theo thằng Lai để đánh. Xui không. Chúng nó đâm sầm vào một thằng bé tí tẹo đang cắp cái rổ đựng mấy gói đậu phụng rang. Vậy là đổ xuống đất hết. Chân thằng Lai lại đạp lên, tanh banh. Thằng nhỏ ngoác mồm khóc.

"Đù má mày. Đền. Đền cho tao."

Cái thằng nhóc này ở đâu mới hiện ra. Nhỏ loắt choắt. Mắt dính kín ghèn, mặt mũi gầy nhom, người teo tóp, ra điều mắc bịnh đói kinh niên. Kinh tế mới? Gia đình mới tanh banh, cha đi cải tạo, mẹ đau ốm nuôi không nổi chi đây. Thấy thương không. Nhưng với thằng Lai, sự thương xót thường đi đôi với bực dọc. Coi cái dáng cúi xuống lượm mấy bao đậu phọng tội nghiệp làm sao. Vậy là nó nổi sùng:

"Đù má. Mới nứt mắt đã "bụi" mày. Về đi. Tao đạp cái chẹp nhẹp như con dán. Về."

Thằng nhỏ trợn mắt.

"Đù má. Có chỗ đâu mà về. Tao vất vả lắm mới có chú Hai suất vốn cho bán đậu phọng. Khi không mày làm tao tanh banh. Mày đền cho tao."

"Im. Má mày đâu?"

"Chết."

"Mày có cha không?"

"Sao hông, mậy. Hỏi như cứt người ta."

"Bộ ông hổng nuôi sao thả mày ra đường vậy, mày còn nhỏ mà..."

"Phải. Tao nhỏ. Ông nuôi tao? Lấy gì nuôi mầy? Ổng đi bán bánh giò mà bị bắt, mày biết..."

Lạ không. Bán bánh giò cũng bị bắt. Con Quynh thấy chuyện hay hay, nhảy vô.

"Tụi tao lỡ làm đổ của mày chớ không cố ý à nhe. Mày lượm lên, còn thiếu nhiêu đền cho mày, chịu chưa?"

Thằng bé dịu lại. Còn cười. Nụ cười sún. Mất hai ba cái răng giữa.

"Phải. Bán bánh giò, đi đêm đi hôm. Công an bắt, nghi làm gián gì đó...à gián điệp...."

"Mày hiểu gián điệp là gì không mầy?"

Con Quynh hỏi thằng Lai. Thằng Lai lắc đầu.

"Không biết".

Ba tao cũng không biết luôn...Bữa, còn giam ở quận, dì Ba bán xôi có dẫn tao đi thăm nuôi, gặp, ổng nói, hổng biết sao ổng bị ghép vào cái tội mà ổng nghĩ hoài không ra gián điệp là cái gì? Sau đó dì Ba về hỏi ông Giáo trong xóm, ông Giáo nói tội đó nặng lắm, thỉ dụ như là xê-i-a vậy đó."

"Xê-i-a là cái gì vậy?"

"Có ai hiểu gì đâu. Hỏi riết rồi ông giải thích là đi rình mò lấy tin bán cho địch."

"Ai là địch?"

"Thì nhân dân là địch. Hồi đó theo dì Ba đi họp tổ dân phố, công an nói địch lén lút trong nhân dân. Mày hỏi nhiều quá..."

Con Quynh nạt:

"Hỗn nghen mầy. Thằng này oắt con mà "gớm" quá hà. Vậy sao mầy hổng ở với dì Ba bán Xôi mà ra "bụi" chi vậy?"

"Ba tao bị đưa đi lao động mất đất, tao biết đâu tìm. Nghe nói ổng tội nặng, tao coi như ổng chết. Hồi đó ba tao, ổng thuê nhà của dì Ba, nhưng ổng đi rồi tao đâu có tiền trả mà dì Ba bán xôi không nuôi bảy đứa con còn không nổi...."

"Bộ bã đuổi mày..."

"Ê, đừng nói bậy. Không bao giờ nghe. Dì tốt bụng lắm. Nhưng tao đâu phải con dì mà bắt dì nuôi. Tụi mày biết, dì Ba chỉ ăn có một bữa, còn là nhịn đói...."

"Vậy sao mày hổng về nhà bã mà ngủ...."

"Xa lắm, bên cầu chữ Y, mà cũng hết chỗ rồi. Lóng này dì Ba ngăn ghế bố cho mấy chú xích lô thuê, nằm sắp măng như cá, chen một bàn chân vô cũng hổng nổi..."

"Mày tên gì?"

Con Quynh hỏi.

"Tí".

"Được ha. Gọi mày là Tí Sún...há. Nè, cho mày. Đền mấy gói đậu đó nghe. Vậy là xong."

Hai đứa kéo nhau xuống đường Mạc thị Bưởi. Thói quen của chúng mỗi buổi sáng. Đi nghía vậy thôi. Ngày nào cũng gặp mấy cái mặt quen. Tuyết Chà, Mai Bắc, chị Thắm đi thu tiền hụi ngày hụi tháng. Mấy bã, riết như ghiền, sáng cũng phải ngồi ăn sáng, ngó người ta đi qua đi lại, nói chuyện như bắp nổ. Còn cười đùa, chọc ghẹo, nói tục thì mấy bã khỏi thua ai đi. Coi mấy kiểu ngồi, bà thì tránh nước lụt, bà ngồi kiểu phơi cua, bà ngồi kiểu hé một tị cho em nó kiếm chút gió, làm mấy thằng cha có máu băm lăm ngồi ăn uống trong quán nuốt hết vô, mặt mày lấm lét, thấy ham hổng nhìn hổng được.

Con Quynh ghét cay ghét đắng mấy bà này. Cũng là đàn bà với nhau, người ngợm nó cũng có đủ thứ như họ, mà sao mấy bã nhàn, còn nó kiếm ăn vất vả quá. Nó cũng biết

nằm như mấy bã, mà tiền cứ ít hơn, không tức cay đắng sao được. Mai mốt lớn thêm vài tuổi nữa, mấy bà biết tay tui nghe mấy bà. Nó đe thầm trong bụng và quắc mắt nhìn mấy cái miệng đỏ chót, ăn uống, nói cười tía lia. Thằng Lai kéo tay nó.

"Đi, con Quịt, con..."

Cay đắng chưa! Thằng mất dạy. Còn chữ gì xấu hơn, dơ hơn nữa không? Nó lại rượt đánh thằng Lai. Lần này thì thằng Lai không thèm chạy. Coi, tay nó có dám đánh mạnh không? Không dám rồi. Thằng này khi không thích giỡn chơi nữa, đâm cục, đánh trả là đánh thật. Con Quynh đâu phải chưa ăn đòn thằng Lai mà không tởn.

Ngang qua quán Bô-đa, tụi nó nhìn thấy thằng Long Tân Định ngồi sờ sờ. Mặt mày hơi hốc hác một tí, nhưng áo quần bảnh chọe. Gói thuốc, ly cà phê đen. Đã lấy lại được phong độ.

"ĐM, thằng chết tiệc được về rồi, vênh váo chưa."

Con Quynh chửi. Thằng Lai nhổ nước bọt ra điều khinh. Hai đứa lại đi qua khuất cái quán.

"Cho điếu thuốc, bà."

Con Quynh chìa tay mà cái mặt nghinh lên. Chị Huê bán thuốc lá chửi:

"Mày ngon. Đi xin mà như cha người ta. Có cứt cho mày."

Thằng Lai rút tiền:

"Một gói "giang mai" đi."

"Ông cố nội mày, thuốc Hoa Mai của người ta, sửa tên chi vậy?"

"Vậy sao? Hông phải tên thuốc thì là bà...bà giang mai...."

Chị Huê biết chửi thêm bọn cùi hủi này cũng chỉ mỏi miệng, quay mặt chỗ khác. Con Quynh kéo tay thằng Lai:

"Đi mày, không, vi trùng nó bò qua là...chớt..."

Cười vang. Chúng nó đi khuất qua sạp thuốc lá của chị Huê.

"Đại ca. Đại ca."

Một thằng loắt choắc, quần xà lỏn rách bươm, áo hở rốn, chạy trối chết, vừa kêu vừa thở. Hai đứa đứng lại:

"Gì mày"?

"Thằng Sứa ghẻ bị công an về rồi, báo đại ca..."

"ĐM,Lúc nào vậy? Sao bị bắt?"

Thằng nhỏ kể:

"Nó hát tầm bậy tầm bạ, rồi nói bậy. Sáng sớm nó ra máy nước rửa mặt, con mụ Cùi hổng cho nên chửi lộn. Bắt nó nạp tiền nó hổng nạp. Rồi con mụ nói, mụ có phận sự coi cái máy nước vườn bông này vì tháng tháng mụ phải nạp tiền cho công an. Vậy là thằng Sứa tức khí chửi, rồi nói bậy rồi hát "như có bác Hồ trong cầu tiêu nhà tắm...".Mụ cùi kêu công an,vậy là thằng Sứa bị bắt về phường. Nó đang ngồi đằng phường chờ làm biên bản kìa..."

"Đ.M.Lại đẳng coi..."

Cả bọn kéo nhau ra phường. Dọc đường nó lôi theo mấy đứa bụi nữa. Mới sáng sớm mà phường đã đông quá trời. Có mấy hàng gánh bị bắt. Coi mấy bà, gióng gánh, lửa củi vẫn đỏ, nồi niêu bốc khói, thơm phức một góc, còn mấy bà ngồi gác chân lên băng ghế gỗ. Miệng không hé mà ứ hơi. Trong mắt, trong mấy cái cổ ốm nhom ốm nhách, lùng bùng cả xâu chửi rủa độc địa. Một chị ngồi thò tay vào háng gãi, trực diện ngay chú công an ngồi bàn giấy, cái mặt chị như muốn ăn thịt người.

Phía bên vách tường ngăn phòng, thằng Sứa ngồi bên cạnh một ông ngồi cầm một xấp giấy tờ, vẻ nôn nóng chờ. Thằng Sứa thấy bạn, toét miệng cười, còn đưa tay làm m t cái dấu rất tục tĩu. Thằng Lai đứng ngoài vỗ tay. Phòng trong, một công an đi ra, xua xua:

"Ê, mấy thằng kia, lấp lấp ló ló gì vậy hả. Xéo. Xéo ngay cho công an làm việc."

Quay sang thằng Sứa:

"Mày làm gì ngồi ở đây."

"Bị bắt."

Tên công an trố mắt nhìn thằng bé dơ bẩn:

"Ai bắt mày về đây? Sao bắt?"

"Hỏi kỳ quá. Mấy chú bắt chớ ai vô đó mà bắt. Còn bắt chuyện gì há? Tui đách biết."

"Này đồng chí. Sao bắt nó vậy?"

Hắn ta quay hỏi người công an trực. Người này lật lật đống giấy tờ, lâu lắc lắm mới trả lời:

"Ban đường phố bắt về, nói là nó hát bậy..."

"Mày hát gì vậy hả?"

Tên công an hỏi. Thằng Sứa trợn mắt:

"Hát nhạc cách mạng cũng bị bắt. Tui hát bản như có bác mà mấy chú dám bắt tui dzề đây..."

Cái miệng của tên công an cười cười:

"Ai tin được mày hả...ranh con."

Hắn chắp tay sau lưng đi ra cửa, nụ cười vẫn giữ trên môi. Thằng Lai Phá một mình đi vô.

"Ê, mày vô làm gì?"

"Tui có chuyện muốn hỏi trong kia kìa, chú."

Nó ngồi sát bên thằng Sứa. Hai đứa ngó nhau, thì thầm:

"ĐM. Mai mốt con mụ Cùi biết tay tao..."

"Mày đừng sợ..."

"Sợ cức tao. Bắt tao thì chỉ tốn nuôi cơm. Vô trỏng tao còn hát sập nhà kìa. Tao há, cùi không sợ lỡ à nghen..."

Tên công an ngồi bàn dừng bút, ngó:

"Thằng kia, nói nhăng gì thế."

Sứa ghẻ nghinh lại:

"Nói chuyện."

"Không chuyện ở đây. Câm mồm."

Đặt hẳn cây bút xuống mặt bàn, hắn gằn giọng với thằng

Lai:

"Mày có muốn vô chung tù không đấy. Cút.".

Trước khi thằng Lai đi ra, Sún ghẻ dặn:

"Hổng sợ cức chó gì hết trơn nghen mầy. Vô rồi ra, ra rồi vô hết biết. Mày nhớ mua dùm tao khúc bánh mì là được rồi."

"Ngay bây giờ."

"Chớ gì nữa."

"Được. Có ngay."

Ra ngoài, nó hất hàm với bạn:

"Đù má. Dông, tụi bây."

"Đi đâu?"

"Biểu đi thì đi. Hỏi nhiều quá."

Vậy là cả bọn rút. Mua bánh mì cho thằng Sứa ghẻ xong, cả bọn chia ra tứ phía lo "cơm áo" trong ngày.

Cả ngày hôm đó thằng Lai hay nổi sùng bất tử, mà nó nổi sùng thì chỉ có mình con Quynh lãnh đủ.

Đến nổi con này chịu không nổi, la lên:

"Đủ rồi nghe. Tao nhịn nhiều rồi. Một vừa hai phải thôi màyơi..."

Vậy là con Quynh phủi đít đi. Cho đi luôn. Giời ơi, cãi nhau, giận lẫy, xông vào nhau đấm đá như kẻ thù, như hai con gà chọi nhau ở chợ Cũ. Rồi đâu cũng vào đó. Cũng huề. Phải huề thôi chớ biết làm gì nhau. Thằng Lai tức khí vừa rảo chân về phía nhà hàng Cửu Long, vừa ông ổng hát "Như có bác hò ho hò ho họ ho, hò ho ho...khặc khặc khặc...c...." Nó bắt chước thằng Bò, chổng mông lên, thì bị một cái đá.

Quay lại, nó thấy công an khu vực đứng lù lù.

"Mày muốn làm chó hả, thằng ăn cướp."

Không biết ngượng là gì. Ăn cướp là mình mà còn nói ra miệng. Nó đang ngậm nước bọt, muốn nhổ. Thôi đi. Thương cha chớ chọc ăn mày.

"Nói cái gì trong miệng?"

"Người ta hát."

"Hát sao chổng mông lên?"

"Bị cái mông nó nóng, hứng chút gió thôi mà. Ui da, đau là đau. Đang mọc cái nhọt, chú đá vào đó, phọt ra hết trơn rồi

nè."

Lắc đầu. Thua thôi.

"Phá lắm là nhốt, nghe chưa?"

"Nghe. Nghe chú nói hoài có một câu. Hì hì."

Nó nhe răng ra,cười cái kiểu dọa.

Rồi một ngày cũng qua cái vèo, như ngọn gió. Như vạt nắng. Sau khi nằm chèo queo nơi một bục xi măng thợ đang xây thì bỏ dở ở khu khách sạn Cồng-ti-năng-tan, ngủ một giấc dậy, thì chiều. Chẳng còn vạt nắng nào. Nó đang dụi mắt thì thấy con Đuông đi qua.

Con Đuông không đi một mình. Cặp kè ông ngoại quốc. Thằng Lai dụi mắt cho sáng. Chi dậy? Thì để nhìn cho rõ. Phải chạy theo. Sau đuôi cũng thấy gì đâu. Nó ù chạy tới trước, bỏ xa một đoạn, rồi ngồi trước bậc thềm một tiệm buôn, nhìn trố trũ.

Úi giời. Con Đuông. Bà ăn mày đi. Hà bá nuốt mày mà không cần thoa dầu mỡ. Con đĩ ngựa, đĩ thúi, rạc thây chưa. Ăn với mặc đâu ra kỳ khôi quá. Quần bó ôm lòi hai ống giò thẳng đuột, áo ngắn cũn cỡn. Mà sao con bé đẹp não nùng, chết điếng người ta. Còn cái ông ngoại quốc, bộ hổng kiếm đâu ra một ông trẻ hơn sao? Tóc hói thành một vòng giữa đầu. Sợi lưa thưa còn lại thì bạc phau. Người cao mà to, coi đuỳnh huỳnh một cái bụng mỡ ôm phía trước. Nói cười, tiếng tây u, mỹ tho gò công học bao giờ mà con Đuông phun ra được vậy cà?

Lúc con Đuông ngang qua, nó chỉ còn biết ôm cái bụng mà đau. Con Đuông có nhìn thấy nó, bước chân có khựng lại,

nhưng chỉ một hai cái khựng thôi, rồi lướt đi, khỏi nhìn lui. Nó chửi theo. Chửi cho tắt bếp con phụ bạc, con bỏ chồng theo trai. Con đĩ mê tiền bỏ tình. Ôi, con Đuông...

"Mày biết tao thương mày đến...Mày biết tao đứt ruột rồi nè. ĐM mày,con đĩ ngựa."

Phải ca cải lương thôi. Bụng đau mà miệng ngứa. Mấy câu mùi còn động lòng nó mạnh. Lì như nó mà lúc này mắt cũng đỏ hoe. Quê quá. Không khóc giữa đường nghe chưa? Nhưng có chỗ nào kín đáo để khóc đâu. "Con Đuông. Có ngày tao giết mày. moi tim mày ăn như ăn chả giò. Để mày coi."

Nó ôm đầu. Nhắm mắt. Tối thui. Vẫn không dễ chịu hơn. Quay mòng mòng trong sự tưởng tượng. Tưởng tượng ra nó cầm con dao. Nạt nộ, chửi rủa. Đâm. Lút cán. Banh ngực nó ra. Tim còn nhảy nhảy, co giựt. La hét. Khóc lóc. Đáng đời mày. Chết đi. Chết đi. Đồ đĩ bợm. Nó dám cười không? Không dám đâu. Nhưng tưởng tượng thôi, trước mặt con Đuông nó dám không? Không dám là cái chắc rồi. Vậy là không bao giờ đã giận được. Giá mà nó như thằng Hai Nuôi. Nói đâm là đâm. Nói giết là giết. Thằng đó mắt có chỉ đỏ mà.

Mở mắt ra con Đuông đã đi quá xa. Nó nhắm là đuổi kịp. Vậy là ba chân bốn cẳng, co giò chạy. Hai đứa vừa ở bên trong khách sạn Cửu Long ra đây thôi. Cái con Đuông mà nằm ngữa ra. Trời đất. Nóng mặt quá. Cơn điên lên tới cổ rồi. Cái đống thịt kia mà đè lên con Đuông. Nó muốn hét. Bây giờ nó mới hiểu cái ghen nó mạnh khủng khiếp. Hèn chi, anh Bảy Xế đạp xích lô, ghen với chị vợ "hờ", đã đánh đập rồi còn xía một dao vào đùi. Dân bụi đời tắc lưỡi: "Thiệt là may, lên một chút là bít luôn cái lỗ, còn mệt nữa." Chị vợ đi băng bó lại là lành, lại "ngựa". Anh Bẩy đi tù hơn một

năm về. Chứng nào tật ấy, vẫn cầm dao đi tìm rượt con "đĩ phụ tình". Chị cũng đâu ngán, sẹo đầy mình mà. Vậy là án mạng...chờ cứ treo lơ lửng. Anh Bảy hậm hự với con dao: "Có ngày xẻo ngay cái mu rùa, coi lấy chi mần ăn". Nói xẻo hoài mà chưa biết ngày nào xẻo được, nên nhậu say tá lã, sáng nhậu, trưa nhậu, chiều nhậu. Coi người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Còn con ma ghen thì càng ngày càng mọc nanh, gớm ghiếc.

Tới gần con Đuông chân nó khựng lại. Cơn ghen vẫn hừng hực nhưng có cái sợ án ngữ bước chân. Cũng không còn cách nào nữa, con Đuông đoán chừng biết, quay lại. Ngó.

Nó cũng ngó lại. Sẳn đà làm mặt hầm hầm. Nghinh nữa.

"Cái gì?"

"Mày...hơ, mày đi với thằng ốt đột này, mày nằm cho nó...được. Như cha mày, như ông nội mày...."

"Kệ xác tao. Ai biểu mày dạy đời. Ông nội cũng được, cha cũng được, miễn có tiền thì thôi mày ơi..."

"Đú má mày...."

Nó đưa tay lên. Đâu làm gì, cứ để đó.

"Mày dám đánh tao. Giỏi đánh đi."

Con Đuông tỉnh bơ, cười tươi như hoa. Người đàn ông ngoại quốc trố mắt nhìn, rồi quay sang con Đuông ra dấu hỏi.

"Quê quá mày ơi. Mày đi đi."

Con Đuông kéo tay người ngoại quốc. Lại quay lưng bước đều trên đường. Thằng Lai mắt ứa máu nhìn theo. Nó buông tay xuống, đầu nó cũng cúi xuống. Chửi thôi. Không lẽ khóc. Chửi và khạc nhổ.

"Đồ điên".

Con Quynh đã đứng bên cạnh nó. Nói là giận, bỏ đi. Nhưng đi mấy bước là nó trở lại rình thằng Lai.

"Bộ mày đau lắm hả mày? Thằng ngoại quốc đó già, mập nhưng tiền mập hơn mày ơi. Tao mà có một thằng, tao thề, chết tao cũng đeo."

"Đù má. Mấy con đĩ ngựa. Tao đập nát thây."

"Khỏi dọa đi ông ơi. Mày coi lại mày đi, con Quynh có ngu mới theo mày..."

"Đù má mày..."

"Mày dám? Ha, tao thách mày, giỏi đánh một cái đi..."

Nghĩ tới tối qua mới nằm ôm con Quynh nhìn màn trời. Nó dịu lại.

"Thôi bỏ đi tám."

"Ai là Tám. Đồ vô duyên."

"Tao đói bụng rồi. Mày có cái gì ăn không?"

"Có. Có cức tao đây."

Thiên lôi hà bá cũng là nó. Thằng Lai bật cười. Vậy là huề.

Hai đứa đi xuống khu Nguyễn Huệ, ra chợ Cũ. Giờ này có bà bán bánh canh giò heo ngồi trước hiên một tiệm sửa xe đạp. Ngon hết biết. Cái giò heo, cái đuôi heo bự, mướt. Tô bánh canh đáng đồng tiền bát gạo. Gánh hàng dạo này bán đắt như tôm tươi, có đóng môn bài "đỏ" cửa sau nên ngồi ăn mà không sợ chạy...

Con Quynh quen ăn hàng ở đây nên bà Mập nhận ra liền. Hai đứa lấy ba cái ghế xếp lật ra, ngồi hai cái và một cái làm bàn. Trong lúc ngồi chờ, mắt háu háu nhìn bà Mập múc, cái vá lừa lừa lựa mấy miếng giò, mùi thơm bốc lên nức cả mũi, nước miếng thèm ứa ra nuốt không kịp.

Phải chờ lâu lắm mới tới lượt. Tới khi biết chắc chắn là đến phiên mình rồi, con Quynh chạy lại, nhoi đít, khom người coi bà Mập múc:

"Cái móng kia kìa dì ơi."

"Sao bữa nay mày hổng đòi đuôi. Mày thích ăn đuôi lắm mà."

"Phải. Nhưng bữa này nhường cho thằng kia kìa. Nó mới là cái đuôi, nhưng hổng được đuôi heo đâu mà là đuôi chó...."

Bà Mập phì cười:

"Đuôi heo hay đuôi chó gì chả là đuôi, con ranh con. Này, bưng lại đằng đi."

"Thêm miếng chân giò nữa đi. Tính tiền đặc biệt dì...."

"Còn tô này có thêm không, một đuôi hay hai đuôi?"

"Nhiều đuôi lắm nhưng dì cho nó một cái tượng trưng là đủ

rồi."

Thằng Lai biết con Đuông nói khích mình. Nhưng cái tô bánh canh làm lòng nó tan hết ý tranh chấp. Thêm chanh rồi thêm ớt, thêm giá sống rồi ra. Bà Mập chỉ biết lắc đầu cười. Lần nào tụi ranh con này có tiền ăn là cũng đòi thêm cái này cái nọ. Biết rồi mà.

Ăn uống riết róng mà đôi khi ăn xong còn cười cười nói bữa nay chưa trả được, nợ. Dù vậy, chúng nó hễ có tiền là trả sòng phẳng. Đâu có ai cho nó nợ ngoài dì Mập này. Bữa nay cũng vậy, chúng nó phải để dành tiền mua thức ăn cho thằng Sứa ghẻ. Ăn xong là chùi miệng.

"Nợ nghe dì Bảy".

Vừa vục cái muôn trong nồi, lừa lừa miếng thịt giò, miệng dì Mập chửi:

"Ông cố nội tụi bay, ăn nợ hông à. Nợ nhiêu rồi có nhớ không đó bây?"

"Hườm, nợ ai nhớ làm gì Mập ơi, quên tuốt..."

"Vậy bữa sau đừng ăn, dì Mập thí cô hồn cho bây..."

Hai đứa cười hề hề, nheo mắt, chào dì Mập theo lối nhà binh rồi kéo nhau đi. Dì Mập lắc đầu, thương cũng có mà bực cũng có. Cứ gặp nhà nghèo như chúng thì buôn bán lấy gì sống đây, mà để chúng đói chúng thèm thì cũng mất đức. Cái bịnh mập phì, nghẽn tim chết bất đắc kỳ tử là thường. Chết cũng khỏe, ngặt nỗi còn bầy con bỏ cho ai? Sao cả đời người đàn bà này, chỉ có một chuyện canh làm sao để chặt miếng móng giò heo sao cho khéo, trông rôm rã mà vẫn có lời. Rồi nấu, cả ngày chỉ hửi mùi hơi thịt cũng

đã nuôi mỡ dày ra.

Đi một đoạn, nó lại chia tay với con Quynh. Giờ làm ăn mà. Khách ngoại quốc các khách sạn đổ ra. Đi ăn cơm, uống cà phê, hẹn gái. Mỗi đứa một cách. Con Quynh thì bám sát lẽo đẽo theo sau. Nó còn biết hướng dẫn cho các cuộc hẹn hò, tìm chỗ "an toàn" cho hai bên giáp trận. Lóng này cũng khó rồi, vì các khách sạn nhà nước đã ra tay hớt mối của chúng.

Con Quynh gặp con Nết. Đúng là đi hẹn giáp trận thôi. Áo quần bó sát, nước hoa xức thơm phức. Thấy con Quynh, nó vẫy:

"Ê, có chuyện nói nè."

"Gì đây bà?".

Nó sẳng giọng. Phải sẳng giọng chớ. Ngày thường, nhìn thấy con Đuông như nhìn con chó ghẻ, còn đi dang ra như sợ đụng phải, dơ. Bữa nay tốt ngày hay sắp mưa gió bão gì đây.

Con Nết đi rề rề bên nó.

"Bữa nay dư một thằng, mày đi không?"

Hơ. Nghĩ sao mà dám rủ nó? Con Quynh nghiêm mặt:

"Bà tưởng tui..."

"Tưởng cái cục cức. Tưởng gì nữa mà tưởng. Mày coi trổ mã rồi nghen..."

"Trổ mã thì là sao, bà?"

Con Quynh giở giọng cà chớn. Con Nết cười cười:

"Giận sao? Phải không đó..."

"Mắc gì giận bà cho mệt bà ơi...Giận bà, giận cái đầu gối còn hơn."

"Được. Mày được lắm. Rồi tao muốn nói chuyện đàng hoàng với mày mày nghe không?"

"Nói đi. Ít khi tin bà nói chuyện đàng hoàng..."

Tuy lời phun ra vậy mà trong bụng con Quynh cũng tò mò...

"Thì đó. Có dư một thằng, ngoại quốc đàng hoàng. Đã xếp đặt với bảo vệ khách sạn. Giường Hồng Kông nghe mày. Mày đã nằm được lần nào chưa?"

"Nó ra làm sao?"

"Ha, nệm dày lắm, có lò xo. Nằm một cái êm lưng, mà nó còn nhún lên nhún xuống. Nệm trãi trắng phau, đã lắm mày ơi."

Con Quynh nhớ tới chỗ nằm của nó. Đất cứng ngắt. Mỗi lần giáp trận với thằng Lai là lưng nó như cà vào đá lởm chởm, riết rồi nhiều cục chai nổi lên, cũng quen.

Thấy con Quynh im rơ, con Nết biết là cá đã cắn câu.

"Đi một lần cho biết. Mày còn đách gì mà giữ, bọn bụi đời không cà nát mày ra rồi sao? Phải không. Coi cái bộ dạng mày đi, biết là bị "cà" liên chi hồ điệp."

Thì con Nết nói trúng phóc. Đâu chỉ thằng Lai. Có bữa giận thằng Lai, nó còn cho ông già lượm bao ni lông lâm trận. Chán ngắt, thứ đó chả ra gì, chỉ khóc nức nở ngoài cửa ải. Làm tới một tí là tắt thở về gặp ông bà ông vải ngay. Chỉ có một thằng, ngang sức với thằng Lai, nhưng nó dơ quá, làm như cả đời không biết tắm táp là gì. Nghề của nó là chuyên môn đi chôm quần áo ban đêm, lúc dân bụi mắc làm cái "việc" như chó lẹo nhau ban ngày. Ôi dân bụi mà, đâu ráp đó, lộn qua lộn qua lộn về. Thằng làm ăn được lắm.

"Thôi bà ơi...rủ rê con người ta..."

"Tao không rủ à nghe. Mày thích thì chịu, không thích thì thôi, coi như tao hổng nói gì hết. Bị tao thương mày, muốn mày biết cái giường nệm nó ra làm sao, vậy thôi, tao đi."

Chính con Quynh gọi giựt lại:

"Làm gì dữ vậy bà. Thì nói nghe thử coi."

"Đó, tao đã nói. Chịu thì tao dẫn đi, không tao kiếm con khác, thiếu giống gì mày ơi. Sợ đực không có chớ cái thì cả đống chầu chực."

Nói cho ngay bữa nay đã hứa, nhưng con bạn kẹt phải đi lên vườn Thủ Đức với mấy tên cán bộ nên hỏng việc vào phút chót. Mà giờ này, đứa nào cũng có chuyện làm ăn, đâu rảnh. Nhìn con Đuông, tuy đen nhưng cũng không đến nỗi xấu xí, đang hồi trổ mã, có chút quần áo, phấn son vào coi cũng được.

"Giỏi sao bà hổng kiếm đi, lại gạ tui."

"Tao không có thì giờ chờ mày nghen. Có hay không thì nói đại đi, hổng ai rảnh."

Con Quynh đánh lô tô trong bụng. Nửa muốn nửa không. Mà chết cha, nửa muốn nó cứ đầy dần lên, sắp ngợp rồi nè. Nó liếm môi...

"Để tao nghĩ coi."

"Đã nói không còn thì giờ. Có hay không, nói đại."

"Ừa, thì có."

"Vậy theo tao."

Con Nết dẫn con Quynh trở về phòng. Bắt con nhỏ tắm rửa sạch sẽ, đưa quần áo của nó cho con Quynh mặc. Lựa mãi mới có một bộ vừa. Con Quynh ngắm nghía trong gương. Ý cha, nó còn không nhận ra nó nữa kìa. Hai vành mắt tô chì xanh, còn đường viền đen lên, trông to hẳn. Cái miệng của nó thoa son ngộ quá đi chớ. Nó sửa hoài nụ cười. Con Nết đập vào vai nó.

"Thôi, ngắm hoài, bà."

"Ngộ quá há."

"Ừa, mày sửa sang lại cũng được...."

Con Nết xức nước hoa lên người con Quynh, thấy con nhỏ cứ liếm môi, con Nết nạt:

"Mày liếm hết son. Son ngoại đắt tiền lắm nghe mầy. Tao sửa lại cho mày một lần nữa thôi nghe."

"Rồi giờ mình đi há?"

Tự nhiên con Quynh thấy nôn nóng.

"Giờ này chưa. Còn đi ăn rồi sau đó mới tới chỗ hẹn. Đi."

Con Nết dẫn con Quynh vô cái quán ở đường Nguyễn Du, mà lâu nay, nằm mơ nó cũng không bước được qua cửa. Đã có hai người ngoại quốc chờ sẵn. Rồi thức ăn bê ra. Người đàn bà già có mái tóc tiêu muối cắt ngắn. Bà chủ đó, sao bàn ngoại quốc nào bà cũng ngồi vô, nói nói cười cười, vỗ vai, bắt tay. Đúng là bà già gân rồi. Lâu nay nghe mấy bà làm gái nói, nó chưa chịu tin đâu. Nay thấy tận mắt, không tin không được. Bà cũng xông vô bàn tụi nó, nói cười, nhưng nói với hai người ngoại quốc kìa, còn hai đứa nó, bả chẳng để một đuôi con mắt. Ôi, kệ cha bả, hơi đâu mà thắc mắc. Thức ăn ngon quá trời. Coi con Nết ăn uống tự nhiên quá. Nó còn nghinh bà chủ:

"Thôi bà ơi, đi chỗ khác cho người ta ăn. Bà già rồi, nước nôi gì nữa mà õng ẹo, õng ẹo. Sốt ruột."

Nó vừa nói vừa cười. Mặt bà chủ chằm vằm một đống, quay đi. Hai tên ngoại quốc trố mắt nhìn không hiểu. Con Nết nói tiếng Việt.

"Thôi ăn đi mấy cha. Có đủ tiền trả không mà câu giờ."

Nó làm dấu. Vậy là bốn người ăn uống thả dàn. Xong xuôi cũng tới mười giờ tối. Con Nết

đề nghị hai tên ngoại quốc trả tiền trước mới chịu đi. Con Quynh hỏi.

"Nó người gì vậy?"

"Liên Xô, mày. Tụi này cấp lớn, không nghèo rớt mồng tơi

như mấy đứa ăn trái cây đổi xì líp, bút chì đâu."

"Mày nói tao là Quỳnh nghe. Không phải Quynh."

"Được rồi. Ngoại quốc nó biết dách gì là Quỳnh, là Quần, là Quịt. Nói Quỳnh thì chúng nó cũng gọi thành Quynh thôi mày ơi."

Rõ là vậy. Khi con Nết giới thiệu tên, thằng ngoại quốc nói lại:

"C..ô...ô Quynh!"

Con Quynh ôm bụng cười đến nỗi con Nết phải đập vào tay nó:

"Con này điên quá. Đừng cười nữa có được không?"

"Tao mắc cười quá. Mà hễ tao mắc cười là phải cười, hông là chảy nước đái..."

"Quỷ. Mày còn lâu mới được như con Đuông."

Nhắc tới con Đuông là con Quynh buồn xo. Nửa thương bạn, nửa ghen tức với bạn.

"Khi không mày nhắc con quỷ vật đó làm gì vậy, há?"

"Ừa thôi, không nhắc nữa."

Đến giờ. Hai thằng ngoại quốc về khách sạn trước. Giây lâu, tụi nó mới tới, đứng xớ rớ để bảo vệ kín đáo đem vô. Nội cửa ải này cũng trầy vi tróc vảy khó nuốt một mình. Công an phường cũng cử người lãng vãng tới đây canh để báo cáo. Hễ biết rõ có mối là kéo quân đi kiểm tra để chia

chác kiếm ăn. Bảo vệ các khách sạn cũng phải lắm mánh mới qua mắt được, nhưng lâu lâu cũng bể, quản lý khách sạn cũng phải"cúng" đậm.

Thoát được cửa ải, hai đứa được đưa vào hai căn phòng kín đáo được che lấp bởi nhà kho bên ngoài. Phòng tuy nhỏ mà cũng được lắm. Con Nết nói không ngoa. Giường nệm đàng hoàng, trãi khăn trắng bóc. Con Quynh ngồi lên nhún nhún mấy cái, êm cái mông quá là êm...

Nó hưởng khoái cảm được ngồi, được lăn lộn trên cái giường mơ ước không lâu thì cửa mở. Tên ngoại quốc chui vào. Nó sẽ làm gì đây? Sao không nói không năng gì hết trơn, tự động cỡi hết quần áo, rồi cỡi cả quần áo nó ra, cả hai trần truồng. Nó nhắm mắt lại. Mấy chuyện này nó quen rồi, thì cũng chừng đó chuyện, rồi hết. Thằng ngoại quốc lấy một chai rượu mà nó nhận ra là vốt-ca của Liên xô. Nó vừa uống vừa đổ lên người con Quynh. Vô cái chỗ đó, rát kêu thấu ông bà ông vãi. Rồi nó như con chuột bị vờn bởi con mèo. Nó bị cắn, cấu, vùi dập, bị đằng trước rồi cả đằng sau. Có lúc con nhỏ hồn vía bay cả lên mây và nó khóc gào lên. Tưởng chịu trận một lần là xong. Có tiếng gõ khẻ lên cửa. Thằng này mặc quần áo đi ra, một thằng khác đi vào. Con Quynh mặc quần áo lại, đứng chặn, chửi bới um sùm. Thằng ngoại quốc này đưa tiền cho nó, nó hất tay, hai đồng đô rơi xuống đất.

Con Quynh chống cự không nổi. Cuối cùng nó chịu trận. Thằng này cũng quá quắt không thua gì thằng trước, những kiểu cọ cũ mặt trước, mặt sau không tha. Con Quynh đau thấu trời xanh, nhịn không nổi, cắn cho hắn một miếng gần đứt thịt mà thằng khỉ đột cũng không chịu nhã.

Lúc sau còn lại một mình, nó nằm nghỉ mệ lát thì lại có tiếng gõ cửa. Nó gài chốt cửa lại, đứng bên thủ thế.

"Xong chưa, ra đi chớ."

Giọng người bảo vệ. Con Quynh cúi lượm hai dồng đô la nhét vào trong xú chiêng, rồi mở cửa.

"Đưa đây."

"Đưa cái gì mà đưa."

"Tiền công."

"Không phải mấy ổng trả."

"Chuyện đó mày không cần biết, phần mày phải sòng phẳng, không bữa sau tao cạch mặt, hổng cho vào."

Dằn lòng, nó dúi cho tên bảo vệ một đồng đô mới thoát được ra. Nó gặp con Nết đang vẩn vơ đợi nó. Mặt con Quynh cất lên không nổi.

"Mày sao vậy?"

"Lần sau tao cạch luôn. Tụi nó dữ như quỷ."

"Thì ngoại quốc nó vậy."

"Gì, ngoại quốc. Xời ơi, cái lỗ đít tau muốn bể mày biết không..."

Con Nết cười:

"Ừa, tụi ngoại quốc ưa "lắp đít" lắm. Lần đầu bao giờ cũng đau thấu trời xanh, riết rồi quen, nó cũng y như phía trước mà không thấy mệt nhiều..."

"Tao gớm quá."

Nó nhổ toẹt một bãi nước miếng. Hai đứa trở về chỗ của con Nết. Con Nết cho nó tắm táp rồi trả quần áo, mặc lại bộ đồ cũ. Nó khó khăn mới bước hết nổi mấy chục bực cầu thang tối om. Ra ngoài, nó tìm một chỗ kín đáo trong công viên ngồi ì. Chỗ đằng sau của nó đau lắm, nhưng nó cũng chịu đựng được. Hôm nay nó kiếm được bốn đô, số tiền đó quả thật là lớn. Cái thể xác có bị hành hạ thật, nhưng chúng nó cũng đã bị những cơn đói hành hạ còn rùng rợn hơn. Hồi trước, mỗi lần ăn cắp bị công an tóm được, nó cũng bị đòn hội chợ tưng bừng, tưởng chết non rồi. Ôi thôi, cái gì thì cũng nếm qua. Nếm qua mà có tiền còn hơn không. Nó vuốt ve mấy tờ đô, rồi cẩn thận cuộn lại nhỏ bằng điếu thuốc lá. Cất vào đâu bây giờ? Chỉ có lận trong người, an toàn hay không thì chưa biết. Nó nhớ lại, có lần bị công an bắt, lục soát, nó đã nhét mấy đồng đô vào cái chỗ đằng sau. Chỉ thấy thốn thốn chớ đâu thấy đau như bây giờ, mà an toàn quá, tụi nó đâu có kiếm ra được. Đang đau thì cũng không thể dấu vào đó được nữa. Thôi để lúc khác tính.

Buổi chiều ăn uống linh đình vậy mà giờ bụng đã đói meo. Nó nghĩ tới một khúc bánh mì thịt ở xe dì Ốm. Nhưng giờ này dì về rồi. Nó mò tới xe cháo "Quốc Tế". Chẳng phải tên tuổi gì của người bán cháo huyết đêm đâu, mà xe này đặt ở lề đường, đối diện với bên kia là nhà hàng Quốc Tế. Ăn cháo ở đây có thể nghe ké ca sĩ hát trên kia vọng xuống. Rồi tiếng đàn tưng bừng đỡ buồn nhiều lắm. Nó ăn hết hai tô mà cũng chỉ mới lưng lửng bụng...Nó cố ý tìm không thấy thằng Lai đâu.

Buổi chiều hôm đó, thằng Lai đi mua bánh mì đem tới phường cho thằng Sứa ghẻ. Có gì đâu, cũng phải thả nó ra thôi. Thằng Lai đứng chờ bạn cùng ra về. Công an trực hăm:

"Tụi bây mà còn hát bậy hát bạ, bắt vô nhà trừng giới là đi đời nghen các con."

"Cứt"

Thằng Lai chửi thầm trong bụng. Hai đứa ra khỏi phường là hát rân rang. Sửa lời bài "như có bác..." càng lúc càng bậy bạ. Thằng Sứa ghẻ còn đứng chỏ về phường, đưa cái của nó ra mà cũng không hết tức.

"Đi ăn cái gì không. Tao còn tiền."

Thằng Lai Phá xử sự kẻ cả với đàn em.Hai đứa ăn hai tô miến với một cái đùi vịt. Rồi hai đứa đi lang thang xuống bờ sông ngồi chơi. Chỉ có nơi này còn chút gió mát, chớ thành phố giờ này lúc nhúc người, không đủ chỗ kê cái lỗ mũi thở.

Tối mịt, hai đứa uống xong hết một xị rượu đế với con khô mực xay. Thằng Sứa ghe từ giã đàn anh:

"Tao phải về bển không con em tao nó tìm."

Con em nó, mới tám tuổi cũng đã bụi đời rồi. Má nó lấy một tên công an phường, hay đánh đập chúng nó, vậy là chúng bỏ nhà bụi đời. Má nó cũng không đi tìm, bà đã có hai con với chồng mới.

"Tao phải xơi tái một thằng."

Sứa ghẻ lúc nào cũng phun câu đó đầu miệng. Nhưng xơi cách nào, nó cũng chịu không nghỉ ra và cũng không dám.

Chia tay bạn, quay lưng một đoạn, thằng Lai Phá gặp người đàn bà điên. Có mặc áo, không quần. Bà ngồi bên lề đường nhìn xe cộ chạy qua chạy lại. Đôi khi đưa tay vẫy vẫy.

Còn một khúc khô mực định đem về cho con Quynh, nó đưa ra:

"Cho bà."

Không nói một tiếng, người đàn bà đưa tay lấy, bỏ hết vào miệng nhai ngồm ngoàn. Chán quá, nó lại bỏ đi.

Khuya về chỗ ngủ. Con Quynh đã nằm quay đơ, ngáy. Nó đặt lưng xuống bên cạnh. Một lúc sương xuống, thấy lạnh, nó tìm cái mềm ở chỗ dấu, đắp chung. Nó vòng tay ôm con Quynh nhưng con Quynh hất ra. Nó rên khe khẽ. Đau ốm gì đây? Thằng Lai sờ trán con Quynh. Bình thường mà. Sao cứ trở mình là con nhỏ rên lên vậy. Thây kệ. Nó quay lưng ngủ. Một chốc thôi, nó trôi vào màn đêm.

Bên kia đường, trước nhà hàng Hương Lan, người đàn bà điên đêm nay trở về dưới mái hiên đó. Không chăn chiếu, bà nằm xuống nền gạch, co ro vì lạnh.

Xe tuần tiểu thỉnh thoảng đi ngang qua, hú còi nhưng chẳng đánh thức được một người nào dậy. Một ngày khổ nhọc của dân bụi đời đã được đêm tối ấp ủ, liếm láp vết thương và khép dùm đôi mắt.

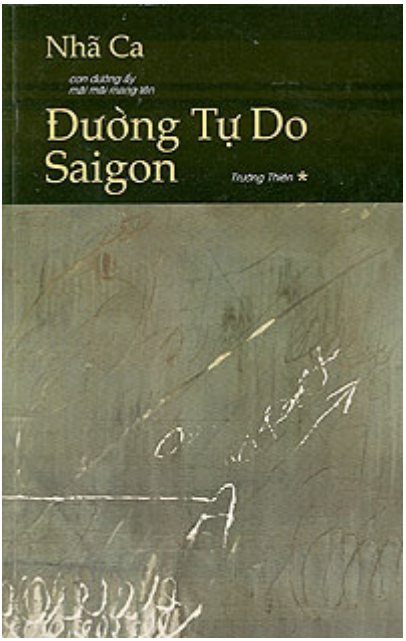
Nhã Ca
con đường ấy
mãi mãi mùng tám
Đường Tự Do
Saigon
Trương Thiện

Table of Contents

Bìa Sách	735
Đường Tự Do Sài Gòn - NhÃ£ Ca	1
Chương 1	2
Chương 2	28
Chương 3	49
Chương 4	75
Chương 5	91
Chương 6	142
Chương 7	192
Chương 8	251
Chương 9	305
Chương 10	351
Chương 11	406
Chương 12	460
Chương 13	498
Chương 14	548
Chương 15	596
Chương 16	635
Chương 17	685